

BURMESE
CLASSIC
.COM

သံတူသံတူ

ဝေဝေ
ချင်ချင်

SAIGON

ANTHONY GREY

စာမူ နွင်ပြုချက် အမှတ် [၂၁၁ / ၉၃-၃]
မျက်နှာပုံ: နွင်ပြုချက် အမှတ် [၅၉၈ / ၉၃-၈]

ပထမအကြိမ်
၁၉၉၃၊ အောက်တိုဘာလ

မျက်နှာပုံ: မန်းချို တင်မောင်မျှင်
အုပ်စု: ငါးရာ
ဆန်ပိုး: ငါးဆယ်ကျပ်

မျက်နှာပုံ:ရိုက် ဦးမြသိန်း [၁၈၉၂၂]၊ သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ကြည်သန်း [၁၁၉၂၆]၊ ရှုမဝ ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ၁၃၇မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မြင့် [၁၃၂၂၂]၊ ထီးလှိုင်ရှင် စာပေ၊
တိုက် ၃၅၅၊ အခန်း ၂၁၊ အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်။

မောင်ထွန်းသူ
ဆိုငုံ
Saigon

Anthony Grey

အပိုင်း: [တစ်]
ဆိုဘယ့် ကျွန်ဘဝ [၁၉၂၅]

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန် ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္တုကြီးသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို နောက်ခံပြုထားသည့် ဝတ္တုကြီးဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့၏ နိုင်ငံရေးဘဝ၊ စီးပွားရေးဘဝ၊ ဘာသာရေးဘဝ၊ လူမှုရေးဘဝနှင့် စစ်ရေးဘဝများကို နောက်ခံ ကျောရိုးအဖြစ်ထားကာ မိသားစုလေးစု၏ မျိုးဆက်သုံးဆက် ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဖျော်စရာ ရှင်စရာများ၊ ကြည့်နူးစရာ ဝမ်းသာစရာများ၊ စိတ်နှလုံးသာယာချမ်းမြေ့စရာများ၊ စိတ်နှလုံး ထိခိုက် ကြေကွဲစရာများ၊ လွမ်းမော တသစရာများနှင့် ထိတ်လန့် ချောက်ချားစရာများကို ကလောင်စွမ်း ထက်ထက်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္တုကြီး ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ အန်သိုနိုဝရေးသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို နောက်ခံပြုရာ၌ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြုခဲ့သည်မဟုတ်။ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ၏ နှစ်ငါးဆယ်ခရီး၊ ဖြစ်စဉ်များနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နှယ်နေသည့် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးနှင့် စစ်ရေးဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို အချိန်များစွာယူ၍ စတုရန်းလေ့လာခဲ့သည်။ သုတေသန ပြုခဲ့သည်။ ဆွေးနွေး မေးမြန်းခဲ့သည်။ ဝေဖန် ဆန်းစစ်ခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအပေါ် စိတ်ဝင်စားကြသည့် သမိုင်းပညာရှင်များ၊ သုတေသီများ၊ စာရေးဆရာများ၊ သတင်းစာဆရာများ၊ စစ်သတင်းထောက်များ၊ စစ်တပ်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သံတမန်များကို တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးခြင်းပြုခဲ့သည်။

အန်သိုနိုဝရေးသည် သူ့ရရှိလာသည့်အချိန်အလက်များကို သူ့
ဒုက္ခနှင့် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသည့် ဇာတ်လမ်းထဲ၌ သူ့
နာကျင်မှုနှင့် သူ့ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်အောင် စာအုပ်အပိုင်းကျကျ ထည့်
သွင်း ရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရေးသားရာ၌လည်း သူသည်
ဘုံဘက်သည်ဘက် (ဗီယက်နမ်နှင့် အမေရိကန်) မျက်နှာလိုက်ခြင်း၊
ဘက်လိုက်ခြင်းမရှိဘဲ တွတ်လတ်တော် ဇာရေးဆရာတို့ စောင့်စည်း
အပ်သည့် သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်း စောင့်စည်း၍ ရေးသားခဲ့သည်။
ဤအချက်သည် ဤဝတ္ထု ဆိုင်ရုံ ၏ ထူးခြားသော အင်္ဂါရပ်တစ်ခု
ဟု ထင်ပါသည်။

သမိုင်း ဝါသနာမပါသော၊ သို့မဟုတ် သမိုင်းသူတော်မူ မဟုတ်
သော သာမန် စာဖတ်သူတစ်ဦးအား ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ သမိုင်း
စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးဖတ်လျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြီးဆုံးအောင် ဖတ်
လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ပျင်းစရာ၊ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသဖြင့် တစ်ဝက်
တစ်ပျက်နှင့် ချထားမိသာ ရှိပါသည်။ အကယ်၍ အဖြစ်မှန်သမိုင်း
ကြောင်းများကို ဝတ္ထုတွင်ထည့်၍ ပြောပြသွားသည့် အခါတွင်မူ
ကား စာဖတ်သူသည် သက်သောင့်သက်သာ ဖတ်သွားနိုင်သဖြင့်
သိလွယ် မြင်လွယ် မှတ်သားလွယ်နိုင်စရာ ရှိသည်။

စာရေးဆရာ အန်သိုနိုဝရေးသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ သမိုင်း
ဖြစ်စဉ်များကို သူ့ ဝတ္ထုတွင် သူ့ နာကျင်မှုနှင့် သူ့ စိတ်ဝင်စားအောင်
ထည့်သွင်း ရေးသားထားသည့်ဖြစ်ရာ သာမန် စာဖတ်သူတစ်ဦး
သည် တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ ဖြစ်စဉ်ကို သိမြင် နား
လည်လာနိုင်စရာ ရှိသည်။ ထိုအခါ မိမိနှင့်ဘဝတူ အာရှတိုက်ထဲရှိ
နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံမှ ပြည်သူတို့၏ ကောင်းကွက်နှင့် ဆိုးကွက်များ၊
အားသာချက်နှင့် အားနည်းချက်များ၊ အားကုစရာနှင့် တရားရ
စရာများကို လွယ်လင့်တကူ မြင်လေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ဤတစ်ချက်သည်
လည်း ဤဝတ္ထု၏ ထူးခြားသော အင်္ဂါရပ်တစ်ခုဟုပင် ထင်ပါသည်။

တစ်ချိန်က ပြင်သစ်တို့၏လက်အောက်ခံ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ဗီယက်
နမ် ပြည်သူများသည် ရိုးသားကြသည်။ အသိဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတ
နည်းကြသည်။ ရှေးဟောင်း အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံများအပေါ်
အစွဲအလမ်း ကြီးကြသည်။ ဤအတွက်ကြောင့်လည်း သူတို့၏ နိုင်ငံ
ရေးဘဝ၊ စီးပွားရေးဘဝ၊ ဘာသာရေးဘဝ၊ လူမှုရေးဘဝများ
သည် ပုံမှန် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးခြင်း ဖြစ်မလာဘဲ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ခဲ့
ရသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များပီပီ ရိုးသား အေးဆေးကြသော ပြည်သူတို့
ကြား၌ လက်ဝဲ လက်ယာ အစွန်းရောက်မှုများ လွှမ်းမိုး ကြီးစိုးလာ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့သည် စစ်ဒဏ်၊ ငတ်မွတ်ခေါင်း
ပါးသည့်ဒဏ်နှင့် ဆင်းရဲခွဲတေသည့်ဒဏ်များကို ခါးစည်းပြီးခံခဲ့ကြ
ရသည်။ အင်အားကြီးနိုင်ငံများ၏ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှုနှင့် ဩဇာ
လွှမ်းမိုးမှုများကို ရယူနေကြသော လူတစ်စုက ပြည်သူတို့ဘဝနှင့်
ကံကြမ္မာတို့ လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်လာကြသည်။ ယင်းအဖြစ်များသည်
ယူဘတ်သူများအဖို့ သင်ခန်းစာကောင်းများဖြစ်၏။ ဤအချက်သည်
လည်း ဤဝတ္ထု၏ ထူးခြားသော အင်္ဂါရပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ဟု
ယူဆပါသည်။

(J)

ဤဝတ္ထုသည် ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ် အလွန်ကြီးမားသော ဝတ္ထု
ကြီး ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်နှင့် ဗီယက်နမ်

ဇာတ်ကောင် အများအပြားပါဝင်သော ဝတ္ထုကြီးဖြစ်၏။ ယင်းတို့ အထဲတွင် ဗီယက်နမ်ပြည်သူများ (တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောလျှင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ) သည် အဓိကဇာတ်ဆောင်နေရာ၌ ပါဝင်လျက် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဇာတ်ပရိသတ်အနေဖြင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ မူလ ပထဝီဝင်အခန်းအားနှင့် နောက်ကြောင်းအခြေအနေကို အကျဉ်းချုပ် သိထားလျှင် သင့်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသည် ရှေးခေတ်က ပြင်သစ်ပိုင် အင်ဒိုချိုင်းနားပြည်ထောင်စု အတွင်းရှိ တိုက်ပြည်၊ အာနမ်ပြည်နှင့် ကိုချင်ချိုင်းနားပြည်တို့ကို ပေါင်းစည်း၍ တည်ထောင်ထားသော နိုင်ငံဖြစ်သည်။ အရှေ့တောင်အာရှ၊ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်၏ အရှေ့ပိုင်း၌တည်ရှိ၍ ဆန်စပါး အများဆုံးထွက်သည့် နိုင်ငံဖြစ်၏။ မြောက်ဘက်တွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ အနောက်ဘက်တွင် လော့နိုင်ငံနှင့် ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ၊ အရှေ့ဘက်တွင် တရုတ်ပင်လယ် တည်ရှိသည်။ တောင်နှင့်မြောက် ရှည်လျားကျဉ်းမြောင်းသော နိုင်ငံဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ် ခရစ်တော်ပေါ်စ အချိန်ကာလက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို 'နဒီဗီယတ်' ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုခေတ်အခါက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသည် တရုတ် 'ဟန်' မင်းဆက်များ၏ သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးမှုကို ခံခဲ့ကြရသည်။ သို့သော်လည်း နဒီဗီယတ်တို့၏ 'သူ့ကျွန်မခံလိုသောစိတ်' ကြောင့် တရုတ်မင်းများ လက်အောက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

၁၆ ရာစုခေတ်တွင် ပြင်သစ်နှင့် ပေါ်တူဂီ သာသနာပြုအဖွဲ့များ ဗီယက်နမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ပြင်သစ်တို့သည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗီယက်နမ် နိုင်ငံသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြင်သစ်လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီ နိုင်ငံဘဝသို့ ဧရာကိသွားခဲ့ရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီ အချိန်ကာလအထိ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသည် ပြင်သစ်တို့၏ အစောင့်အရှောက်ခံ တိုက်ပြည်၊ အာနမ်ပြည်နှင့် ပြင်သစ်လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီဖြစ်သော ကိုချင်ချိုင်းနားပြည်တို့ ပါဝင် ဖွဲ့စည်းထားသည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ အဖြစ် ရပ်တည်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသောအခါ ဂျပန်တို့က ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဗီယက်နမ်ကို သိမ်းပိုက်ကာ မာလာယုကျွန်းဆွယ် (မလေးရှားနိုင်ငံ) ကို တိုက်ခိုက်ရန် အခြေစိုက် နေ့နီးအဖြစ် ထားရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန်တို့သည် ဗီယက်နမ်မှ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များကို အကျယ်ချုပ် ထားခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ခုတ်လတွင် ဗီယက်နမ်ကို 'ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေး' ပေးသည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ အာနမ်နိုင်ငံ၏ ကေရာဇ် ဗာအိုဒ်အီ ကို ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ၏ 'ရုပ်သေးဘုရင်' အဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီး၍ ဂျပန်တို့ လက်နက်ချရသောအခါ ဂျပန်တို့၏ ရုပ်သေးအုပ်ချုပ်ရေး ပျက်ပြားသွားခဲ့သည်။ ပြင်သစ်တို့ကလည်း ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်နိုင်သည့် အခြေအနေ မရှိသေး။ ဤတွင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်းရေးရာများသည် ကမ္ဘာ့ရေးရာများနှင့် ဆက်စပ်ကာ ရှိမိထွေးလာသည်။ နိုင်ငံတွင်း၌ မျိုးချစ်စိတ်နှင့် တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်များ ပြင်းထန်တက်ကြွနေချိန် ဖြစ်၍ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဤတွင် ဗီယက်နမ်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ဟိုချီမင်း ခေါင်းဆောင်သော 'ပါတီတပ်များ' က ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လထဲတွင် အာဏာသိမ်းခဲ့ကြသည်။ ဟန္တိုင်းမြို့ကို မြို့တော်အဖြစ် ထားကာ 'ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ' ဟူ၍ တည်ထောင် ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ဗြိတိသျှတပ်များ အကူအညီဖြင့် ပြင်သစ်တို့က အာဏာပြန်သိမ်းရာ၌ ဟိုချီမင်း၏ ဗီယက်မင်းတပ်များနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်နှင့်

ဟိုချီမင်းဆို ဆွေးနွေးပွဲများလုပ်၍ စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြဆော်လည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားတွင် မယုံသင်္ကာမှုများ ကြီးထွားလာရာမှ အခြေ အနေများ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗီယက်နမ် နိုင်ငံတွင်း၌ ရှစ်နှစ်မျှကြာခဲ့သော ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထဲတွင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသည် နှစ်ပိုင်း ကွဲသွားသည်။ လတ္တီတွဒ် မျဉ်းပြိုင် ၁၇-၏ မြောက်ဘက်ရှိ မင်ဟိုင်း မြစ်တို့ နယ်နိမိတ်ခြားကာ နိုင်ငံကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မြောက်ဘက်ပိုင်းသည် 'ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ (မြောက်ဗီယက်နမ်) ဖြစ်လာသည်။ တောင်ဘက်ပိုင်းသည် 'ဗီယက် နမ် သမ္မတနိုင်ငံ' (တောင်ဗီယက်နမ်) ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

မြောက်ဗီယက်နမ်တွင် တိုက်င်းနှင့် အာနမ်မြောက်ပိုင်းတို့ ပါဝင် သည်။ နိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်တွင် တရုတ်နိုင်ငံ၊ အနောက်ဘက် တွင် လော့နိုင်ငံ၊ တောင်ဘက်တွင် ဗီယက်နမ်သမ္မတနိုင်ငံ (တောင် ဗီယက်နမ်) ၊ အရှေ့ဘက်တွင် တောင်တရုတ်ပင်လယ်တို့ တည်ရှိ သည်။ ဟန္တိုင်မြို့သည် နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်၍ သမ္မတမှာ ဟိုချီမင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ဗီယက်နမ်တွင် ကိုချင်ချိုင်းနားနှင့် အာနမ်တောင်ပိုင်း တို့ ပါဝင်သည်။ မြောက်ဘက်တွင် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ (မြောက်ဗီယက်နမ်) ၊ အနောက်ဘက်တွင် လော့နိုင်ငံ၊ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံနှင့် ထိုင်းပင်လယ်ကွေ့တို့ တည်ရှိပြီး အရှေ့ ဘက်နှင့် အရှေ့တောင်ဘက်တွင် တောင်တရုတ်ပင်လယ် တည်ရှိ သည်။ မြို့တော်မှာ 'ဆိုင်ဂုံ' ဖြစ်၍ ပြည်သူ့အင်မြောက်သည့် 'ငိုဒင် ဇင်း' က သမ္မတ ဖြစ်လေသည်။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် လူဦးရေသန်းသုံးဆယ်ကျော်မှ ရှိရာ အများစုသည် မုဒ္ဒိဘဝသဟင် တောင်သူလယ်သမားများ ဖြစ်သည်။ ဆန်စပါး အများဆုံး စိုက်သော နိုင်ငံဖြစ်၍ အဓိက ထွက်ကုန်သည် ဆန်စပါး ဖြစ်သည်။ ဘာသာကိုးကွယ်၍ ရိုးသား

အေးဆေးသော လူမျိုးများ ဖြစ်သော်လည်း အယူဝါဒ ကွဲပြား ခြားနားနေကြသော လက်ဝဲ လက်ယာ အစွန်းရောက်သမားများ၏ ဒဏ်နှင့် အင်အားကြီးနိုင်ငံများ၏ လွှမ်းမိုးစွက်ဖက်မှု ဒဏ်များကို သနားစဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အလူးအလှိမ်းခံနေကြရသူများ ဖြစ်လေသည်။

စာရေးဆရာ အန်သိုနိုဂရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကောင်ခတ်သည့်ကြား မြေဇာပင် ဖြစ်နေရသည့် ဗီယက်နမ်ပြည်သူတို့၏ အဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ ရာ၌ ပီပြင်လှပါသည်။ အသက်လည်း ဝင်လှပါသည်။ သင်ခန်းစာ ယူကာသံဝေဂ ပွားနိုင်လောက်အောင်လည်း ထက်မြက်လှပါသည်ဟု ထင်ပါသည်။

(၃)

အန်သိုနိုဂရေးက ဤဝတ္ထုကို 'အတိတ်သည် ပစ္စုပ္ပန်၏ အဝ ဖြစ်သည်' ဟူသော ကမ္ဘာကျော် ပြဇာတ်ဆရာကြီး 'ပီလျ' ရှိတ် ဧပီးယား၏ မူနုတိုင်းပြဇာတ် ထဲမှ စကားတစ်ခွန်းဖြင့်ဖွင့်ခဲ့သည်။ ဤစကားသည် အလွန်မှန်သော စကားဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

လူတစ်ယောက်၏ လက်တွေ့ဘဝသည် နေရာတိုင်း၌ အတိတ် ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့၍ ရစကောင်းသည် မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏အိမ် ရသည့် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းရပါသည်။ ယင်း ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းမှုများကို အခြေခံ၍ မိမိ၏ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝကို ပီပြင် တည်ဆောက်ရပါသည်။ အတိတ်က အမှားသည်

ပစ္စုပ္ပန်တွင် အမှန်ဖြစ်အောင် ကြံစည်စိတ်ကူးရပါသည်။ အားထုတ် ကြိုးပမ်းရပါသည်။

လူတစ်ယောက်၏ လက်တွေ့ဘဝနှင့် လူတစ်ဦးချင်းစီ ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ပြည်သူတို့၏ သက်တောင့်သက်သာ ယှဉ်ပြိုင်ခြားနား လှမှုသည် မဆင်ပါ။ ပြည်သူတို့သည် အတိတ်ကာလက အမှားများ ကို ပစ္စုပ္ပန်တွင် အမှန်များ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ကြ ရသည့် သဘောရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ လူ့သမိုင်းဟူသည် လူတစ် ယောက်တည်းနှင့်သာ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ လူတစ်စု တစ်ဖွဲ့တည်းနှင့်သာ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသည့် အရေး လည်း မဟုတ်ပါ။ ဤအတွက်ကြောင့်လည်း လူ့သမိုင်း ဖြစ်စဉ် များ (ပြည်သူတို့၏ သမိုင်းဖြစ်စဉ်များ) ကို မှတ်တမ်းတင်ရာ၌ အရှိ ကို အရှိအတိုင်း၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း၊ မစိုးမကွယ် မဖျောက် မဖျက်ဘဲ မှတ်တမ်းတင်ကြရပါသည်။ သို့ပါမှလည်း အတိတ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည့် အမှားများကို ပယ်၍ အမှန်များကို မှန်သည့် ထက်မှန်အောင် ပြုပြင်ကာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကို တည်ဆောက်သွား နိုင်စရာ ရှိပါသည်။

စာရေးဆရာ အန်သိုနီဂရေးသည် ဤဝတ္ထုတွင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ ၏ အတိတ်ဖြစ်စဉ်များကို ဝိပြင်အောင် ဝိးမောင်းထိုးပြထားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မှန်သည်။ မှားသည်ဟု ဝေဖန်ခြင်း မပြုပါ။ အမှန်အမှား ဝေဖန်ခြင်းကို စာဖတ်ပရိသတ်အား ပေးထားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဗီယက်နမ် ပြည်သူတို့၏ အတိတ် ဖြစ်စဉ်များသည် ဗီယက်နမ် ပြည်သူတို့အတွက်သာမက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံငယ်တိုင်းမှ ပြည်သူများ အတွက်ပါ (သူဘက်လျှင်) သင်ခန်းစာ ကောင်းများ ရနိုင်သည်ဟု ထုတ်ဖော်၍ မပြောသော်လည်း ပြောနေသည့်နှယ် ခံစားရပါသည်။

(၄)

ဆိုင်ရုံနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောလိုသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိနေပါသေး သည်။ ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်နေစဉ်က ကျွန်တော်သည် အတွဲ ပေါင်း များစွာခွဲ၍ ထုတ်ဝေရမည့်အရေးကို တွေးကာ မကြာခဏ ရပ် ရပ်ထားခဲ့မိသည်။ (ရပ်ထားစဉ်အတွင်း တစ်အုပ် နှစ်အုပ် မြန်မာပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။) ဘေးမှနေ၍ ဆိုင်ရုံ လတ်ရေးစာမူကို ဖတ် နေသော ဇနီးသည်ကလည်း၊ ဆက်ပြန်ဖို့ တပူဆာဆာလှုပ်သည်။ သူ၏ တွန်းအားသာမရှိလျှင် ဤစာမူသည် ပြီးပြတ်နိုင်မည် မဟုတ် ပါ။ ဤအတွက် ကျွန်တော် ဇနီး 'မြင့်' အား ကျေးဇူးတင်လှပါ သည်။

ဆိုင်ရုံ ကို စာမူဘဝမှ စာအုပ် ဖြစ်လာရေးသည် အလွန် ခက်ခဲ သည့် အရေးဖြစ်သည်။ ဤအရေးအတွက် ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ က ဆိုင်ရုံကို အတွဲပေါင်း (၀) တွဲခွဲ၍ စွန့်စား ထုတ်ဝေပေးခြင်း၊ ပြိုင် ဖြေရှင်းပေးခဲ့ပါသည်။ ဤအတွက် ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေအား တွေးဇူးတင်၍ မဆုံးပါ.....။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၉၃ ခု၊ မေလ ၂၇ ရက်

အဇိတ်သည်
ပစ္စုပ္ပန်၏ အစ ဖြစ်၏။

ဝိလျှံ ရှိတ်ဝိးယား

အပိုင်း (တစ်)

အိုဘယ်၊ ကျွန်ဘဝ

၁၉၂၅

ယနေ့ခေတ် ပီယက်နမ် နိုင်ငံသည် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၂၅ ခုနှစ်က ပြင်သစ်တို့၏ ကိုလိုနီ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် အောက်တွင် အပိုင်း လုံးပိုင်းခွဲ၍ အုပ်ချုပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဆိုင်ဂုံမြို့တော်နှင့် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသ ပါဝင်သော တေင် ပိုင်း ဒေသသည် ထိုစဉ်က ကိုချင်ချိုင်းနား ဟူသော အမည်ဖြင့် ပြင်သစ်တို့၏ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ခဲ့၏။ မင်းနေပြည်တော် ဟူးမြို့ တည်ရှိရာ အလယ်ပိုင်းဒေသမှာမူ ထို ခေတ်အခါက အင်အားကြီး နိုင်ငံဖြစ်သည့် အိမ်နီးနားချင်း အာနမ်နိုင်ငံ၏ အကာအကွယ် အစောင့်ရှောက်ခံ ပြည်နယ်တစ် နယ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တိုက်င်းဟု ခေါ်သော မြောက်ပိုင်း ဒေသမှာလည်း အာနမ်နိုင်ငံ၏ အကာအကွယ် အစောင့်ရှောက်ခံ သီးခြား ပြည်နယ်တစ်နယ် ဖြစ်ခဲ့၍ မြို့တော်မှာ ဟဒ္ဒိုင် ဖြစ်သည်။

ယေဘုယျသဘောဖြင့် ပြောရမည် ဆိုပါက အာနမ်လူမျိုး တို့၏ တုရင် မင်းကေရာဇ် ခိုင်ခင်းသည် ဟူးမြို့မှနေ၍ မြောက်

ပိုင်း ဒေသ နှစ်ခုစလုံးကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ပြင်သစ်တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ရှေ့ရှု၍ ပြင်သစ်တို့၏ အကျိုးစီးပွားများကို အကာအကွယ်ပြု၍ အုပ်ချုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုချင်ချိုင်းနား နိုင်ငံကိုမူ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်မှ တိုက်ရိုက် အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဤနယ်မြေဒေသ သုံးခုစလုံးသည် လက်တွေ့အားဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ကိုလိုနီနိုင်ငံများ အဖြစ် ရပ်တည်နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန် ထိုကာလက အလွန်ရှေးကျပြီး အလွန်ခေတ်နောက်ကျသည့် လူမျိုးစု အချို့သည် လူသူ အလွန်ဝေးသော တောင်တန်းကြီးများနှင့် သစ်တောကြီးများ အတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဤနိုင်ငံအတွင်း၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသူ အားလုံးမှာ လူမျိုးတစ်မျိုးတည်းမှ ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားလာကြသူများချည်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် သူတို့ကို 'ဗီယက်နမ် လူမျိုးများ'ဟု သိနေကြသော်လည်း ထိုခေတ် အခါကမူ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူတို့ကို 'အာနမ် လူမျိုးများ'ဟုသာ သိခဲ့ကြ၏။

သမိုင်းမတင်မီ ခေတ်က တရုတ်နိုင်ငံ အတွင်းမှ ထောင်ထောင်းမက များပြားလှသော လူများသည် နိုင်ငံပြင်ပသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီး ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းရှိ မရေမတွက် နိုင်လောက်အောင် များပြားနေသည့် ကျွန်းများဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ နောင်အခါတွင် အာနမ်လူမျိုး ဖြစ်လာမည့် အုပ်စုများသည် မူလအုပ်စုများ အတွင်းမှ ခွဲထွက်ကာ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်၌ အခြေစိုက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ အခြေချရာ နိုင်ငံကိုလည်း 'နမ်ဗီယက်' (တောင်ပိုင်း ဗီယက်လူမျိုးများ၏ မြေ)ဟု

အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့နိုင်ငံ နမ်ဗီယက်ကို တရုတ် လူမျိုးများက တိုက်ခိုက်သိမ်းယူပြီး ရာစုပေါင်း ဆယ်တစ် ရာစုမျှ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည်။ 'နမ်ဗီယက်'ဟူသော အမည်ကိုလည်း 'အာနမ်' (ငြိမ်းချမ်းသော တောင်ပိုင်းနိုင်ငံ)ဟု ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကိုလည်း အာနမ် လူမျိုးများဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်ကာလ အတွင်းတွင် သူတို့သည် တရုတ်တို့၏ ဘုရင်အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်နှင့် ကွန်ဖြူးရှပ်၏ ဒဿနိက အမြင်များကြားတွင် နစ်မြုပ်ခဲ့ကြသည်။

တရုတ်နိုင်ငံ၌ တန်မင်းဆက် ပျက်သုဉ်း သွားသောအခါ အာနမ် လူမျိုးများသည် သူတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ကြပြီး လွတ်လပ်သော အမျိုးသားတစ်ရပ် အဖြစ် ကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ သူတို့နိုင်ငံကိုလည်း 'ခိုင်နမ်' (မဟာတောင်ပိုင်းနိုင်ငံ)ဟုလည်းကောင်း၊ 'ခိုင်ဗီယက်' (မဟာ ဗီယက်လူမျိုးတို့ မြေ)ဟု လည်းကောင်း အမည် အမျိုးမျိုး ပြောင်း၍ မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ဤကာလအတွင်းတွင် သူတို့သည် အာရှတစ်လွှားရှိ နိုင်ငံများသို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကာ လုယက်ဖျက်ဆီးလေ့ ရှိကြသော မွန်ဂိုလူမျိုးမျိုး၏ ကျူးကျော်မှုကို ခုခံတုန်းလှန်ခဲ့ကြသည်။ တရုတ်နိုင်ငံ၏ ဆွန်မင်းဆက်၊ မင်မင်ဆက်နှင့် မန်ချူးမင်းဆက်များခေတ်ကွင် သူတို့နိုင်ငံကိုလက်အောက်ခံနိုင်အဖြစ် ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ရန်အတွက် တရုတ်တို့၏ အကြိမ်ကြိမ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံကြရပြန်၏။ သူတို့ကလည်း အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ တရုတ်တို့၏ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှုများကို အောင်မြင်စွာ ခုခံ တုန်းလှန်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ဆယ်ကြီးရာစုနှစ် နောက်ပိုင်း ခမ်

ကျကျတူင် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာကြသည့် ဥရောပ တိုက်သား များ၏ ကျူးကျော်မှုဒဏ်ကိုကား ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိကြတော့ချေ။

ပြင်သစ်လူမျိုး သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကုန်သည်များ သည် အာနမ် နိုင်ငံအတွင်းသို့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာနီးပါးမျှ ထိုး ဖောက် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရုစု နှစ်ရာစုနီးပါးမျှ ပြင်သစ်လူမျိုးများ ဝင်ရောက် မွေနှောက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံသည် အာနမ်တို့၏ မြေပေါ်၌ ခိုမိနိယံ လက် အောက်ခံ နိုင်ငံ ထူထောင်ရန် စိတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ လက်နက် များဖြင့် အတင်းအဓမ္မ အနိုင်အထက်ပြုကာ လောနှင့်ကမ္ဘော ဒီးယားတို့ကို ဘုရင်စနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်သော သီးခြား နိုင်ငံငယ် များ အဖြစ် ထူထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ပြင်သစ် အင်ဒိုချိုင်း နား ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ပြင်သစ်လူမျိုး တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်က အာနမ် လူမျိုး ဆယ် ငါးသန်းကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ၏။

ပြင်သစ် အစိုးရသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။ အအုပ်ချုပ် ခံ လူတန်းစားများ အပေါ်၌ သွာဘာ ထောက်ထားခြင်း၊ တရားမျှတခြင်း မရှိ။ အစိုးရဌာန အသီးသီးတွင် ဝန်ထမ်းများ ခန့်ထားရာ၌ ထိပ်ဆုံးမှ အောက်ခြေအထိ ပြင်သစ်လူမျိုးများ ကိုသာ ခန့်ထားသည်။ ဤနည်းဖြင့် အာနမ် လူမျိုးများကို သြဇာအာဏာ ကင်းမဲ့အောင် ပြုလုပ်ထားကြသည်။ အာနမ် လူမျိုးများသည် သူတို့ပိုင်မြေပေါ်၌ နေထိုင်ကာ ဂုဏ်သိက္ခာ ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

အာနမ်နိုင်ငံမှ ထွက်သော ဆန်စပါး၊ ကျောက်မီးသွေးနှင့် ရာဘာများကို ဥရောပတိုက်ရှိ ပြင်သစ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏

အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းရန်အတွက် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များသို့ တင်ပို့ ရောင်းချကြသည်။ အာနမ်လူမျိုးများကိုမူ လုပ်ခ မဖြစ် စလောက်သာ ရသည့် ကူလီများအဖြစ်သို့ ရောက်စေပြီး သတ္တု တွင်းများနှင့် ရာဘာခြံငြိုးများ အတွင်းသို့ ကျွဲနွားများ ရိုက် မောင်း၍ သွင်းသည့်နှယ် ရိုက်သွင်းခဲ့ကြသည်။ စပါး စိုက်ပျိုး သော လယ်သမားများထံမှ မြေများကိုလည်း မခိုင်လုံသည့် ဆင်ခြေဆင်လက်များပေးကာ အတင်းအဓမ္မ သိမ်းယူပြီး ငြင် သစ် လယ်ပိုင်ရှင်များလက်သို့ လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ အကျိုးကို လိုလားသည်ဟု ယူဆရပြီး ပြင်သစ်တို့နှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သည်ဟု ယုံကြည်ရသော အာနမ်လူမျိုး ရှာချမ်းသာ တစ်စု၏ လက်တွင်းသို့ လည်းကောင်း လွှဲပြောင်းပေးသည်။

ပြင်သစ်တို့သည် မိမိတို့ မတရားသဖြင့် အနိုင်ယူပြီး သိမ်းပိုက် ထားသော နယ်မြေများပေါ်မှ မိမိတို့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါင်းပုံဖြတ်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ မတော် မတရား ပြုနေသည့် ကြားမှပင် မိမိတို့ အင်ဒိုချိုင်းနားသို့ ရောက် လာခြင်းသည် အလွန် ခေတ်နောက်ကျနေသည့် အမျိုးသားများ အား နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်၏ အလင်းရောင်အတွင်းသို့ ပို့ဆောင် ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြင်သစ်နိုင်ငံက မကြာခဏ လူသိရှင်ကြား ကြေညာခဲ့သည်။

ရှေ့တန်း ခေါင်းဆောင်ပိုင်း ရောက်နေကြသည့် အာနမ် လူမျိုး စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ သည် သူတော်ကောင်း ဟန်ဆောင်ပြီး လိမ်ညာ ယုတ်မာနေကြ သော ပြင်သစ်တို့၏ သဘောထားနှင့် အကျင့်စရိုက်ကို အစ ကတည်းက ရိပ်စား နားသာခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့

သည် သူတို့၏ ကိုလိုနီ အရှင်သခင်များနှင့် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ မှူးပေါင်း လက်တွဲခြင်း မပြု။ သူတို့ တိုင်းရင်းသားထဲမှ ပြင်သစ် တို့အပေါ် စက်ဆုပ် မုန်းတီးခြင်းကို ဖော်ပြကြသူများအား လေးစားကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ အချို့သည် မျိုးချစ် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့များ ဖွဲ့ပြီး ပြင်သစ်တို့ကို ဆန့်ကျင်ရန် ကြိုးပမ်း ကြသည်။ သို့သော်လည်း အောင်မြင်မှုများစွာ မရခဲ့ကြချေ။

ပြင်သစ်တို့သည် အခြား ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများကဲ့သို့ပင် မိမိတို့၏ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံသားများ အပေါ်၌ များစွာ အထင်အမြင် သေးကြသည်။ သူတို့ ကျွန်ပြုထားသည့် လက်အောက်ခံ နိုင်ငံသားများသည် ဥရောပတိုက်သား လူဖြူများထက် အဘက်ဘက်တွင် ညံ့ဖျင်းသည်။ နိမ့်ကျသည်ဟုယုံကြည်ကြသည်။

၁၉၂၅ ခုနှစ်က အာနမ်နိုင်ငံ အတွင်းရှိ လူတို့၏ နေ့စဉ် လူမှုဆက်ဆံရေး ဘဝသည် ယင်းယုံကြည်ချက်၏ လွှမ်းမိုး ခြယ်လှယ်မှု အောက်တွင် ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနှင့် ဖို မ ဆက်ဆံရေးတို့သည် ယင်းယုံကြည်ချက် အပေါ် တည်မှီ၍သာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိကြလေသည်။

(၁)

တန်ချိန် ငါးထောင် ရှိ လူစီး ကုန်တင် ပြင်သစ်သင်္ဘော အေဗစ်နွန်သည် အပူပိုင်းဒေသ တောင်တရုတ် ပင်လယ်ပြင်၏

ပူနှေးနှေး ပြာလဲ့လဲ့ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ ရေလုံး ရေပန်းများသည် သင်္ဘောဦးပိုင်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ဖွားခနဲ ပန်းထွက်လာနေကြသည်။ ပွက်၍ ပွက်၍ ထနေသော ရေမြုပ်ရေမွှာများသည် သင်္ဘော၏ နောက်မှ တွန့်လိပ် ကွေးကောက်ကာ လိုက်ပါလျက် ရှိကြ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က ဟောင်ကောင်မှ ထွက်လာခဲ့သည့် အေဗစ်နွန်သည် မုန်းလွဲပိုင်း နေရောင်၏ ကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်သော အပူရှိန် အောက်ဝယ် တောင်ဘက် စူးရှသို့ ဦးတည်ကာ အိကွေတာဘက်သို့ ရှေ့ရှု၍ သွားလျက်ရှိသည်။

သင်္ဘောကုန်းပတ်များ ကြားရှိ အလွန် ပူအိုက် မည်းမှောင် လျက်ရှိသော နေရာတွင် တရုတ်ကူလီ သုံးရာနှင့် သူတို့ မိသားစုများသည် လေးဖက်လေးတန်မှ သံတိုင်များ ကာထားသည့် အရံအဘား နောက်ဝယ် တစ်ယောက်ပေါ် တစ်ယောက် ထပ်လှမတတ် တိုးဝေ့ ပြုတ်သိပ်ပြီး ထိုင်နေကြသည်။ သံတိုင်များ၏ တစ်ဖက်မှ တစ်ချက် တစ်ချက် ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်လာနေသော သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သည့် လေကို မဝတဝ ရှူကာ ငြိမ်ဆိတ် နေကြလေသည်။

သင်္ဘော အပေါ်ထပ်တွင် ပထမတန်း ခရီးသည်ခန်း ခြောက်ခန်းရှိ၍ ထိုအခန်းများ၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် အစိမ်းရောင်နှင့် အဖြူရောင် ကန့်လန့်စင်း ရွက်ထည်ကြီးများကို အမိုးလုပ်၍ ချထားသော တစ်ဖက်ရပ် အဖီများ ရှိသည်။ ရွက်ထည်မိုးများသည် လေတိုးတိုင်း တဖျပ်ဖျပ် ခါယမ်းလျက် ရှိကြသည်။ ရွက်ထည်မိုးများ၏ အရိပ်အောက် တစ်နေရာရှိ ရွက်ဖျင် ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် အထက်လွတ်တောင် အမတ်

၂၂ မောင်ထွန်းသူ

အတန်း အချိန်ကလေးဟာ ကျုပ်တို့အဖို့ ရာသက်ပန် အမှတ်တရ
၂၂ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်'

လူ့ဘယ်ဟန် မပျောက်သေးသည့် လူချောလူလှ အရာရှိ
ပေါက်စသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ထပ်၍ ညွတ်လိုက်ပြန်သည်။
ထို့နောက် အမတ်မင်းကို ကျောပေးလိုက်ပြီး အမတ်မင်း၏
ဇနီး ဖလေဗီယာဘက်သို့ လင်ပန်းကို လှမ်းပေးသည်။ ဖလေ
ဗီယာသည် အသက် သုံးဆယ်တိုင်း၊ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည့်
မိန်းမချော မိန်းမလှ တစ်ယောက်။ သူ့မျက်နှာ အသေ
အရောင်သည် ခပ်ဖျော့ဖျော့မျက်နှာ ခွင်ကျပ်က ခပ်သွယ်သွယ်
မည်းနက် တောက်ပြောင်သော ဆံပင်သည် မျက်နှာ၏ အ
နှင့် လိုက်ဖက်ညီလှသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးကတော့
သွယ်လျလျ။ ရင်ကွဲက ခပ်ထွားထွား။ ဤပုံပန်းသည်
အသွေးထဲ၌ လူ့ဘီစီယားနား ပြည်နယ်ပေါက် ပြင်သစ်သေ
ပါနေကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ ဖလေဗီယာက လင်ပန်း
မှ သံပရာရည် ဖန်ခွက်ကို လက်အိတ်ဖြူ စွပ်ထားသော လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူသည်။ အရာရှိပေါက်စက ဖလေဗီယာ၏
မျက်လုံးများကို စေ့ စေ့ စပ်စပ် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မွန်စီယာ'ဟု ဖလေဗီယာက ချစ်
ပြီး အရာရှိပေါက်စ၏ အပြုံးကိုပြန်၍ တုံ့ပြန်သည်။ သူ့အပြုံးမှာ
မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ကြာသည်။

အရာရှိပေါက်စသည် ဖလေဗီယာ၏ သားများဘက်သို့ လည်
မသွားမီ တစ်ချက်မျှ ပြန်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ
အလွန် ပါးလွှာ နူးညံ့သော ပိုးသားအင်္ကျီ အောက်ရှိ ဗရစ်
ယာ အတွင်းမှ ရှန်းကန် လှုပ်ရှားနေကြသည့် ရင်သားများ

အပေါ် စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဖလေဗီယာ၏ မျက်နှာ
ကို ကြည့်၍ ပြုံးပြန်သည်။ သူ့အပြုံးတွင် ထင်ဟပ်လျက်ရှိ
သည့် တပ်မက်မှုကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဖလေဗီယာ၏
မျက်နှာသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

စားပွဲတစ်ဖက်ရှိ သူ့သား အငယ်ဆုံး ဂျိုးဇက်သည် သူ့
အမေ၏ ပါးနှစ်ဖက် နီရဲသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။
ဖလေဗီယာက သူ့သားငယ် ရိပ်မိသွားလေသလား ဟူသော
ကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် သူ့သား၏ အရိပ်အခြည်ကို မသိမသာ
လှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။ သူ့ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်ကို မရိပ်မိ
စေရန်အတွက် ဘေး၌ ချထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူ
ပြီး အတွင်းမှ လိပ်ခွံ နှင့် လုပ်ထားသော မှန်ကလေးကို ထုတ်၍
ကြည့်သည်။ တို့ပတ်ပဝါလေးနှင့် မျက်နှာကို ပေါင်ဒါ ထပ်ဖို့
သည်။ ဂျိုးဇက်သည် အရာရှိပေါက်စ၏ လင်ပန်းထဲမှ အအေး
ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူထားလိုက်သော်လည်း ချက်ချင်း မသောက်
သေးဘဲ ကိုင်ထားသည်။ သူ့အကြည့်သည် သူ့အမေထံမှ ခွာ
မသွားသေး။ သနားကရုဏာ မကင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့်
သူ့အမေကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့အမေကတော့ သူ့မျက်လုံး
များနှင့် အကြည့်ချင်း မဆုံမိစေရန် မျက်နှာကို လွှဲထားလေ
သည်။

'ဒီမယ်ဟေ့ချာပဲ၊ တကယ်လို့များ ငါက သူ့ကို မင်း အခု
အအေးနဲ့လာပြီး ဧည့်ခံခနဲဘဲလူဟာ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်က
ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီဝင် အထက်လွှတ်တော် အမတ်မင်း တစ်
ယောက်ပဲလို့ ပြောလိုက်ရင် သူ ဘယ်လိုပြောမလဲ မယ်ဘူး
နော်'

နုသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်မျှ ရယ်လိုက်ပြီး သူ့သားအကြီး၏ ကုလားထိုင်ကို လှမ်း၍ မှီလိုက်ကာ ပြင်သစ် အရာရှိပေါက်စ ထွက်သွားရာဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တကယ်လို့ ငါက မင်းတို့သင်္ဘော အေဗစ်နန်ဟာ နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ တစ်နေ့နေ့ ဘစ်ချိန်ချိန်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ သမ္မတကြီး ဖြစ်လာမယ့် ချားလ်စ်ရှားမင်းဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို တင်လာတယ်ကုလို့ ပြောလိုက်ရင်ကော

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် သူ့သား ချားလ်စ် ရှားမင်း၏ လက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့သားငယ် ဂျိုးဇက် ရှားမင်းဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဒီစကားကိုသာ ပြောလိုက်ရင် ဟိုချာတိတ် ပိုပြီး ဖျားသွားမှာပဲ ထင်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ဂျိုး၊ ဖေဖေ ပြောတာဟုတ်ခဲ့လား’

ဂျိုးဇက် ရှားမင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ထင်သလို ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်’ ဟု ပြန်ပြောပြီး ဖန်ခွက်ကို သူ့ပါးစပ်တွင် တော်ကော မော့ချလိုက်လေသည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် အသက်ခြောက်နှစ် ကွာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရောင်တူ သွေးတူ လှပသော ဆိပ်ပင်များသည် သူတို့အဖေ၏ ဆိပ်ပင်နှင့် တသေရာတည်း။ သို့သော်လည်း ရုပ်ရည်ကတော့ အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီးဖြစ်သော ချာပင်ရှားမင်းက ဖခင်နှင့် ပိုထူသည်။ ချာပင်ရှားမင်းသည် သူ့အဖေလိုပင် အရက်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်လည်ခပ်သွယ်သွယ်။ သို့သော်လည်း ရင်အုပ်ကျယ်ပြီး အစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း ကျစ်လျစ်သည်။

အားကစားသမား တစ်ဦးနှင့် တူ၏။ သူ့ အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ တည်ဆောက်ပုံမှာ ပြေပြစ်လွန်းသဖြင့် လှပခံ့ညားသည်။ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော လူချောလူလှ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် နောင်အခါတွင် အဖေနှင့် တူလာမည့် သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေး ဟစ်ပင် နှစ်ပင်ကို လက်ညှိုးနှင့် လက်ကြားတွင် ညှပ်၍ ဆွဲကစားနေရာမှ သူ့ညီ ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့ပြသည်။ သူ့အဖေက သူ့အပေါ် အလွန်အမင်း အထင်ကြီးနေသည့်အတွက် စိတ်ပျက်ဟန် ပြခြင်း ဖြစ်၏။

ဂျိုးဇက်က အလိုက်သင့် ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြောလက်စ စကားအပေါ်တွင် သူ့အဖေ စိတ်ဝင်စားနေမှန်း ရိပ်မိသော ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် သူ့အဖေ စကားဆက်ပြောမည်ကို စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် အသာ မသိဟန်ဆောင်ကာ စောစောက ဖတ်လက်စတန်းလန်းနု ချထားခဲ့သော ‘ပြင်သစ် အင်ဒိုချိုင်းနား သမိုင်း’ စာအုပ်ကို ဂေ့က်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကုလားထိုင်တွင် ပြန်၍ မှီလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် အသက် ဆယ်ငါးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သူ့အစ်ကိုလောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်လည် မထွားသေး။ သူ့မျက်နှာသည် ငယ်ရင် မပျောက်သေးသော်လည်း တည်ငြိမ်အေးဆေးဟန်ကတော့ ပေါက်နေသည်။ မျက်နှာထားက သူ့အစ်ကိုထက် အစဉ်းစား အဆင်ပြေကြီးမည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေသည်။ သူ့အဖေ ပြုံးလိုက်သည့် အခါများတွင် တွေ့မြင်ရတတ်သည့် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုသည် ဂျိုးဇက်၏အပြုံးတွင် လျစ်လျက် ရှိသည်။ သူ့အဖေ စကားဆက်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဂျိုးဇက်သည် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ မျက်

မှောင် တစ်ချက် ကြုံတလိက်၏။ သူသည် ဖတ်နေသည့် စာအုပ် ထဲတွင် စိတ်ဝင်စားအောင် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် အားထုတ်သည်။ ဤကြားထဲမှပင် သူ့အဖေ ဘာတွေ ပြောနေသည်ကို တစ်လုံး မကျန် ကြားလိုစိတ်ဖြင့် သတိထားပြီး နားစွင့် နေ့မိလေသည်။

ငါက မင်းကို ဒီစကားမျိုး ပြောလိုက်တဲ့အခါတိုင်း မင်း ရှက်ရှက်သွားနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ချာပံ၊ ဒါပေမယ့် ငါ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည် ထားရမယ်ဟု နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ပြောသည်။ သူသည် ဟာပားနား ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညီအောင် ဂရုတစိုက် ညှိလျက် ရှိသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းထဲကို အလွန်ကြီးမားတဲ့ ရည် မှန်းချက်တစ်ခု ရောက်ဖို့ဆိုတာ မြန်မြန်ရောက်လေ ကောင်းလေ ပဲကွ၊ လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ့စိတ်သူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိနေရင် မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ငါကတော့ ယုံကြည်ထား တယ်။ တကယ်လို့ မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို စောစောစီးစီး ရထားပြီး စောစောစီးစီးသာ စထားနိုင်ရင် မင်းရဲ့ စိတ်တူး အတိုင်း မဖြစ်အောင် အတားအဆီး လုပ်မယ် အရာဟာ ဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ငါကတော့ တွက်ထားတယ်။ အဲ့ဒီအချက်ကို မင်း အမြဲသတိရနေဖို့ လိုတယ်။ ငါတို့ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်ဟာ အမေရိကန် သမ္မတ အတော် များများရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိ အဖြစ် ကျော်ကြား ထင်ရှားနေတဲ့ ပြည်နယ် တစ်နယ်ကွ။ ဂျော့ဂါရှင်တန်၊ သောမတ် ဂျက်ဖာဆင် နဲ့ တခြား ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်သား ခြောက်ယောက်ဟာ

ငါတို့ တစ်မျိုးသားလုံးကို ခေါင်းဆောင်မှု ပေးခဲ့ကြတာကွ။ အဲဒီတော့ နောက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် အကြာ ဆိုကြပါ စို့ရဲ့။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်လောက်ကျရင် သမ္မတ ချာပံရှားမင်း ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အိမ်ဖြူတော်ထဲကနေပြီး တစ်မျိုးသားလုံးကို ဘာကြောင့် ခေါင်းမဆောင်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငါမင်းကို အရင်ကလဲ ခဏခဏ ပြောဖူးခဲ့ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက မင်းရဲ့ အမြင်ကို မြင့်မြင့်မားမား ထားဖို့ပဲ’

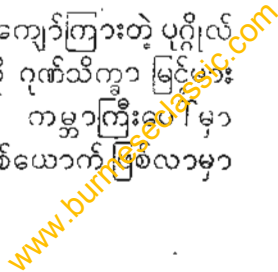
နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းသည် စကားကိုဖြတ်၍ ခေတ္တမျှ ရပ် ကာ လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ဖြင့် သူ့သားကြီးဘက်သို့ ညွှန်ပြ လိုက်သေးသည်။

‘တကယ်လို့ ငါပြောတဲ့ အတိုင်းသာ မင်း လုပ်သွားရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ဖြစ်လာမှာပဲ’

ချာပံရှားမင်းသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်မှောင် တစ်ချက် ကြုံတကာ သူ့အမေကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘အိုး...လာပြန်ပြီ ဒီစကား၊ ဒီမယ် အမေ၊ အမေကြားတယ် နော်၊ တစ်ခါတလေ အမေ အိမ်ဖြူတော်ကိုလာပြီး ကျွန်တော် နဲ့ တွေ့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် မဟုတ်လား၊ အမေ မလာ လို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ဖြူတော်ထဲမှာ ကျွန်တော် တစ် ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေမှာ’

‘မင်းအနေနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ထူးခြားကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်လာအောင် မင်းရဲ့ မိသားစုကို ဂုဏ်သိက္ခာ မြင်မိန်း လာအောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ မင်းအမေဟာ စိတ်အချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ

ပဲ၊ အဲဒါကို မင်းနားလည်ထားဖို့တော့ ငါ သတိပေးချင်သလို
ဟု နသနီနီယဲလ် ရှားမင်းက သူ့မိန်းမ စကားတစ်ခွန်းမှ မက
နိုင်သေးမီ မကျေနပ်သော လေသံဖြင့် ကြားဖြတ်၍ ပြော
သည်။

‘မင်း အောင်မြင်တာကို ငါ မြင်ချင်နေသလို မင့်အမေကလဲ
မြင်ချင်နေတာပါပဲကွ’

ဖလေဗီယာ ရှားမင်းသည် သူ့သားကြီးကို ကိုယ်ချင်းစာနာ
သည့် မျက်နှာထားဖြင့် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီး ပြုံးသည်။
ထို့နောက် ဒေါသကို ချုပ်တီး မျှီသိပ်ထားရသည့် မျက်နှာ
ထားဖြင့် သူ့ယောက်ျားကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဒီမှာ နသနီနီယဲလ်၊ အခုထွက်လာတဲ့ ခရီးမှာ ကျွန်မတို့
စိတ်အေးနားအေးနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး မနေရတော့ဘူးလား
ဟင်၊ ဝါရှင်တန်နဲ့ ဗာဂျီးနီးယားက နိုင်ငံရေးတွေကို အခု
လောလောဆယ် ယိုမှာပဲ ထားပေစံခဲ့နိုင်ဘူးလား’

‘အခုလို ရှားရှားပါးပါး ခရီးမျိုးမှာ တို့မိသားစု အားလုံး
ကို ပျော်နေစေချင်တာပေါ့ အချစ်ရယ်’ ဟု သူ့ယောက်ျားက
ပြန်ပြောသည်။ ‘အထူးသဖြင့် မင်းကို သိပ်ပျော်စေချင်တယ်၊
ဒီနေ့ နေ့ခင်း မင်းကိုကြည့်ရတာ အတော့်ကို ရှင်လန်းနေပုံပဲ၊
အခု ထွက်လာတဲ့ ခရီးဟာ မင်းအတွက် အားဆေးတစ်ခုက
ဖြစ်သွားပုံရတယ်၊ တို့မိသားစုက ကံတော့ အတော်ကောင်း
တာပဲ၊ ငါတို့ ခရီး ထွက်မလာခင်လေးမှာ နယူးယောက်မြို့
အမှတ်ငါး ရိပ်သာလမ်းက ဆတ်ကစတိုး ဖွင့်တာနဲ့ ကြုံလို့
လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း အားလုံး ဝယ်လို့ ရခဲ့တယ် မဟုတ်လား’ ပြော
ပြောဆိုဆို သူ့သားနှစ်ယောက်ဘက် လှည့်၍ မျက်စိမိုတ်ပြ

လိုက်ပြီး သူ့မိန်းမ၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်ကာ နှစ်ကိုယ်ကြား
လေသံဖြင့် ‘မင်းလဲ ဈေးဝယ်ပြီးရော ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်
သုတေ့ရဲ့ ဖက်ရှင်ပုံစံတွေနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ
ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်သွားလို့ စတိုးဆိုင်တောင် ပိတ်ထားရတော့
မယ်ဆိုတဲ့ ကောလာဟလ သတင်း မဟန်တန် ရပ်ကွက်ထဲမှာ
လူပြော အတော်များသွားတယ်လို့ ကိုယ် ကြားလိုက်ရသေး
တယ်၊ အဲဒီသတင်းဟာ အမှန်ပဲလားကွာ’ ဟု ဂုဏ်ယူ ဝင့်
ကြားသော လေသံဖြင့် မေးသည်။

ဖလေဗီယာ ရှားမင်းက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ ဇွတ်လုပ်
ထားရသည့် အပြုံး။ သူ့ယောက်ျား၏ အကိုင်အတွယ် အထိ
အတွေ့ကို မသတိသော စိတ်သည် သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်
ရှိ၏။ ယခု သူ့လားခွဲရသည့် သုံးရက်ခရီး အတွင်းတွင် နှစ်ပေါင်း
များစွာ အဆက်ပြတ်နေခဲ့ရသော ပြင်သစ်လူမျိုးများ၏ သဝ
နှင့် အဆက်အစပ်သည် ပြန်လည် တည်ရှိလာခဲ့သည်။ မေ
ပျောက်လုနီးပါး ဖြစ်နေခဲ့သော ပြင်သစ်တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ
အကျင့် စရိုက်နှင့် ခံစားမှုများသည် သူ့ရင်ထဲတွင် အသစ်
အသစ် ဖြန့်ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သင်္ဘော ကက်ပတိန်နှင့် သူ့
လက်အောက် အရာရှိများသည် သူ့အပေါ်တွင် အလွန် ယဉ်
ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်သာမက များစွာ အရေး
တယူ ပြုခဲ့ကြ၏။ သူတို့အားလုံး၏ အပြုအမူများသည် သူ့အတွက်
တစ်ဝင်စားနေကြောင်း ရိပ်စား နားလည်ခဲ့သဖြင့် ဝယ်
စဉ်က သူ့အလှတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလှည့် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်များကိုပင်
ပြန်လည် သတိရမိသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်က လူအများကို ဆွဲ

ဆောင်မှ အပြည့်ရှိခဲ့သော သူ့ အလှသည် ယနေ့အချိန်ထိ ပျောက်ပြယ် မသွားသေးဟုပင် သူ ယူဆခဲ့သည်။

သူသည် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် အတွင်းရှိ အလွန် ကျဉ်း မြောင်းသော လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွင်း၌ နေထိုင်ကာ မိသားစု တစ်စုကို တည်ဆောက်ရင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခဲ့ ရသူ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝသည် ရေစုန်မျှော၍ လိုက်နေခဲ့ရသော ဘဝ ဖြစ်၏။ အခုကျတော့လည်း ဤအပူ ပိုင်း ဒေသ၏ အံ့ဖွယ်ရာများနှင့် အပူရှိန်တို့ကြောင့် တစ်ချိန်က သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဘဝဖြစ်စဉ် အားလုံးသည် အခိုးအငွေ့များ ဖြစ်ကာ လွင့်စဉ် ပျောက်ပျက်ကုန်ပြီ ထင်၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက သူသည် လက်ထပ်ပြီးစ ကတည်းက အထီးကျန် နိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ဂျိမ်းမြစ်ကို အပေါ်မှ စီး၍ မြင်နေရသော အင်နီဘုရင်မ ဂေဟာ ဟု အမည်ပေးထားသည့် အိမ်ကြီးပေါ်၌ အိမ်ကြီးရှင် သခင်မ အဖြစ်ဖြင့် နေခဲ့ရသော်လည်း သာယာမှုဟူ၍ ရှိခဲ့သည်မဟုတ်။ စစ်တပ် တစ်တပ်၏ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲစာမျှ ရှိသော လူမည်းအစေခံ များကြား၌ နေခဲ့ရသဖြင့် ပျော်စရာဟူ၍ မရှိလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ယောက်ျားမှာလည်း သူ့အနီး၌ အမြဲတစေ ရှိနေသည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ထိုအခြေအနေကို သူနှင့် ညားစက သတိထားမိခဲ့ခြင်း မရှိ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမှ နားလည်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမတွင် သူ့ယောက်ျားသည် သူ့ခြံမြေ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြု၍ သူ့အပါး မှ ခွာခွာနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အကြောင်းပြု၍

သူ့အပါးမှ ခွာသွားနေခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်။ သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ငင်စားမှု နည်းလာ၍ ဖြစ်မှန်း တဖြည်း ဖြည်းချင်း သိလာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ့ဘာသာသူ တစ်ဦးတည်းလိုလို နေတတ်သော အကျင့် ရလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တပ်မက် ခြင်းကင်းသော အသက်ရှင် နေမှုသည် အစပြုခဲ့ရ၏။ သူ့ ယောက်ျားကလည်း သူ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှုများကို ဥပေက္ခာပြုလာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို လုံးဝ လျစ်လျူ ရှုခြင်းကားမဟုတ်။ လူ့အများရှေ့ ရောက်သည့်အခါများတွင် အလွန် ချစ်လေဟန် ခင်လေဟန်ပြု၍ နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုး ဖြင့် ဟန်ဆောင်ပြီး ဆက်ဆံလေ့ ရှိသည်။ သူ့အဖွဲ့ကတော့ တာဝန် နှစ်ရပ်သာ ရှိတော့၏။ တာဝန် တစ်ရပ်မှာ မိခင် တာဝန်ဖြစ်၍ ဒုတိယတာဝန်မှာ သူ့ယောက်ျား၏ နိုင်ငံရေး ဧည့်ခံပွဲများတွင် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင် မွမ်းမံပြီး အိမ်သူ သက်ထား ဗနီးမယားအဖြစ် ဧည့်ပရိသတ်များအား ယဉ်ကျေး ပျူငှာစွာဖြင့် ဧည့်ခံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ချမ်းသာသူနှင့် အလွန် ပြည့်စုံနေသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်သဖွယ် ဟန်ဆောင်၍ နေခဲ့ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဟန် ဆောင်နေရသည့် နှစ်ကာလများ ကြာလာတော့လည်း သူ့ စိတ်က သူ့အိမ်ထောင်သူ သာယာနေသည်ဟူသော အထင် မျိုးပင် စွဲကပ်လာခဲ့ရသည်။

အခုကျတော့လည်း တစ်ချိန်က သူ့တွင် သဘာဝအလျောက် တည်ရှိလာခဲ့သည့် အာရုံ ခံစားချင်မှုတည်းဟူသော အဆန္ဒသည်

တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသလို ရှိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လာသောအခါ တကယ်တမ်း စိတ်မပါဘဲလျက်နှင့် ဝတ်ကျော့တန်းကျော့သဘော လာရောက် ထိတွေ့သော သူ့ယောက်ျား၏ လက်အပေါ်တွင် ပို၍ ရှိရှား ဖက်ဆုပ်ခြင်းဖြစ်လာသည်။ သူသည် သူ့ယောက်ျားက အုပ်၍ ကိုင်ထားသည့် လက်ကို ကယျာကယာ ရုပ်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို လှမ်း၍ ယူလိုက်လေသည်။

ရှင်အနေနဲ့ ချာပ်ကို နောင်အနာဂတ်ကာလ သူ့ဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် ဘယ်လို နေရမယ် ဘာတွေ့လုပ်ရမယ် ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေ ခဏခဏ ပြောပြီး သူ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ပိုပြီး ပျော်မှာ သေချာတယ် ဟု ဖလေဗီယာ ရှားမင်းက သူ့ယောက်ျားကို မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

ချာပ်ဟာ အမဲလိုက်မယ် ကိစ္စ အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားပြီး စိတ်အား ထက်သန်နေတယ်။ သိပ်ပြီးတော့လဲ တက်ကြွနေတယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ သူ့ကို ဘာကြောင့် နားအေးပါးအေး မနေရအောင် လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ

နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ဖလေဗီယာ၏ လက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်ပြန်သည်။

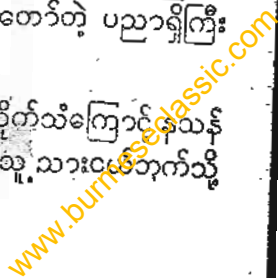
တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ် အချစ်ရယ်၊ တို့အနေနဲ့ တောလိုက်ပြီး ကံချင်ချိုင်းနားဒေသက ရှားပါးတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို သယ်သွားဖို့ အလုပ်ဟာ

ချော့ရမယ် အလုပ်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် အခု ကိုယ်တို့ မိသားစုဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ထောင်ကြိုထောင်ကြား တစ်နေရာက လူသိ အင်မတန်နည်းတဲ့ အရပ်ဒေသ တစ်ခုကို ထွက်လာကြတယ်ဆိုတာ မေ့ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အာရှတိုက်ထဲက ပြင်သစ်ကိုလိုနီ တစ်ခုမှာ ရှိနေတဲ့ ဘဝဟာ ကိုယ်တို့နိုင်ငံက ဘဝနဲ့ အလွန်ကို တွဲခြားတယ် အချစ်ရဲ့။ ဘယ်ဒေသကိုပဲ သွားသွား။ မင်းသွားတဲ့ ခရီးဟာ မင်းအတွက် ပညာသစ် တစ်ရပ်လို့ပဲ ကိုယ် အဖေက ကိုယ်ကို ပြောသွားဖူးတယ်။ ချာပ်နဲ့ ဂျိုးဇက်တို့ဟာ အခု ဒီဒေသကို လာတဲ့အချိန်မှာ သူတို့အတွက် နောင်တစ်ချိန်မှာ အသုံးချလို့ ရနိုင်မယ့် ဗဟုသုတတွေကို လေ့လာဆည်းပူး ကြရမယ်။ ကိုယ် ပြောနေတာက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာတဲ့အခါမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် လေ့လာနိုင်ဖို့ သင်ပေးတဲ့ သဘောပါ။ ကိုယ်ရည်ရွယ်ချက်က သူတို့ကို ကူညီဖို့ပါ။

သူသည် ချာပ်ရှားမင်း၏ မျက်နှာကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟားပတ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက် တစ်ယောက်တောင်မှ လက်တွေ့ဘဝထဲက လေ့လာစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် ဆိုတဲ့ စကား ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အသိပညာ ဗဟုသုတ အားလုံးကို စာကြည့်တိုက် တစ်တိုက်တည်းက မရနိုင်ဘူးကွ။ မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲတော်တဲ့ ပညာရှိကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေနေ....’

ဂျိုးဇက်ထံမှ စာအုပ် ဆောင်၍ ဝိတ်လိုက်သံကြောင်နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းသည် တန်ခိုးဖြစ်သွားပြီး သူ့သားဝင်ဘက်သို့

မျှတခန့် လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျိုးဆက်သည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး၊ သင်္ဘောကုန်းပတ်၏ တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းသည် သူ့သားကြီး ချာပ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

အရေးကြီးတဲ့ အချက်က တခြား မဟုတ်ဘူး ချာပ်။ မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်နေသမျှကို ကြည့်ရုံ မြင်ရုံလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မလုံလောက်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အင်ဒိုချိုင်းနားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝါရှင်တန်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင်းမြင်တွေ့ရသမျှ အဖြစ်အပျက်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် နားလည် သဘောပေါက်ပြီး၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် လေ့လာသုံးသပ်ဖို့လို....'

ဂျိုးဇက်သည် သူ့အဖေ၏ အသံကို လုံးငါ့ မကြားရတော့သည့် နေရာသို့ ရောက်မှပင် ပ်လိုက်သည်။ သူသည် သင်္ဘောလှေကားထိပ် သံလက်ရန်းတွင် မှီရပ်ကာ အောက်ထပ်ကို ငိုကြည့်သည်။ ငို၍သာ ကြည့်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက ဘာကိုမှ မြင်သည်မဟုတ်။ သူသည် ထိုင်နေသည့် နေရာမှ ထလာခဲ့မိသည့် အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါ်ပူ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူသည် သူ့အဖေ ပြောသမျှ စကားများကို ကြားလိုစိတ် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမြဲတမ်းလိုလို ကြားလာခဲ့ရဖူးသည့် သူ့အစ်ကိုအပေါ် ချီးမြှောက်သည့် စကားများကို ကြားရသည့် အခါတွင်မူကား စိတ်ထဲတွင် မခံချို မခံသာ ဖြစ်မိ၏။ နားထောင်လိုစိတ်ပင် မရှိလလို ခံစားရ၏။ ဤစိတ်

ခံစားမှုမှာ တစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ် ကြားရသည့်အခါတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် စိတ်၏ ခံစားမှု ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါသနည်း။ သူသည် သူ့စိတ်သူ့အံ့ဩ၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။ သူ့အနေနှင့် သူ့အစ်ကိုချာပ်ကို ချစ်လည်းချစ်သည်။ ကြည့်ညှိလေးစားခြင်းနှင့် အားကျခြင်းလည်း ရှိသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ထိုစိတ်မျိုး ပေါ်ရခြင်းသည် အံ့ဩစရာကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အပတ်ပန်းခံ၍ စဉ်းစား ကြံဆပါ၏။ သို့သော်လည်း အဖြေမထွက်ချေ။

ဤကဲ့သို့ စဉ်းစား ကြံဆနေရင်းမှပင် သံတိုင်များ ကာရံထားသည့် အရံအတားနောက်မှ တရုတ်ကူလီများကို သတိထားမိသည်။ အသားဝါ မျက်နှာများသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် ပြောင်လက်နေကြသည်။ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများသည် သူ့ကို ကြည့်နေကြသော်လည်း စိတ်ဝင်စားသည့် လက္ခဏာ မရှိ။ သူတို့ ကြည့်နေပုံမှာ ဝေးကြောင်ကြောင် နိုင်လွန်းလှ၏။ တစ်ချိန်က သူ့ဇာတိ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ရစ်ချ်မွန်မြို့တွင် သားသတ်ရုံသို့ပို့ရန် ထရပ်ကားကြီးများပေါ်၌ တစ်ကောင်ပေါ်တစ်ကောင် ထပ်လူမတတ် ပြုတ်သိပ်၍ တင်ထားသော နွားများကို သူ သတိရမိသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက လူမည်းကျွန်များကို အမေရိကန် နိုင်ငံသို့ သင်္ဘောများနှင့် တင်ပို့ခဲ့သည်ဟု သူသိထားခဲ့ရ၏။ ထိုလူမည်း ကျွန်များ၏ အဖြစ်နှင့် ဤ တရုတ်ကူလီများ၏ အဖြစ်သည် တူလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ ပခုံးပေါ်သို့ သူ့ အမေ၏ လက်တစ်ဖက် ရောက်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်ခင် ကြင်နာမှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော သူ့ အမေ၏ အပြုံးကို မြင်ရလေသည်။

‘ဒီအကြောင်းကို တွေးမနေပါနဲ့ ဂျိုးဇက်ရယ်’ ဟု သူ့ အမေ က ညင်သာသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘မင်းအဖေရှဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ချာပ်ကို ကြီးကျယ် ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒက သိပ်ကြီးနေဘယ် မဟုတ်လား။ မင်းလဲ သိသားနဲ့။ ဒါပေမယ့် အမေက မင်း အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက် ထားပါတယ်ကွယ်’

ဂျိုးဇက်က ‘ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြီး သူ့အမေကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ် မပူပါနဲ့’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အေဗစ်နွန် သင်္ဘော ကက်ပတိန်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ဘေးသို့ ဘားခန့် ရောက်လာသည်။ ကက်ပတိန် သည် ကိုယ်လုံး ထုတ်ခိုင်ခိုင် မုတ်ဆိတ်မိုး ဖွားဖွားနှင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖလေဗီယာရှားမင်းတို့ သားအမိကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် သီခေမာန် ဦးထုပ်တစ်လုံး ကိုင်လျက်....

‘အနေအထိုင် သတိထားဖို့လိုတယ် မွန်စီယာ ဂျိုးဇက်၊ အခုလို အပူပိုင်းဒေသရောက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နေပူမမိအောင် နေမှ ဖြစ်မယ်’

ကက်ပတိန်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ့ လက်ထဲမှ သံ ခေမာန် ဦးထုပ်ကို ဂျိုးဇက်၏ ခေါင်းတွင် ကိုယ်တိုင်ဆောင်း ပေးပြီး၊ ဖလေဗီယာရှားမင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဖလေဗီယာ ၏ ဦးထုပ်မှာ ရောင်စုံ ၈ ကြိုးကလေးများဖြင့် လှပနေအောင် တန်ဆာဆင်တားသည့် ဦးတုပ်။ သို့သော်လည်း အနားကျယ် သဖြင့် ကောင်းစွာ နေလိုသည်။

‘မင်းဦးထုပ်က မင်းအမေ ဦးထုပ်လောက်တော့ မလှဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နေပူမမိအောင်တော့ ကောင်းကောင်း အကာအကွယ် ပေးနိုင်ပါတယ်’

ကက်ပတိန်က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်၍ ဂျိုးဇက်ကလည်း ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘော အောက်ထပ်မှ တရုတ် ကူလီများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဟို အောက်ထပ်က လူတွေက ဘယ်လိုလဲ မွန်စီယာ။ သူတို့ခမျာ ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုပြီး အပူဒဏ်ကို ခံကြရမှာပဲ။ သူတို့ထဲမှာ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေလဲ ပါနေတယ် မဟုတ် လား’

‘သူတို့လူစုက ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတဲ့လူတွေကွယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို အခုလို လှောင်ပြီး သေ့ပိတ်ထား ရတာ’

သူတို့နောက်မှ ချာပ်နှင့် စကားပြောလာနေသော နှိပ်စက် နီယဲလ်ရှားမင်း ၏ အသံကို ကြား လိုက် သဖြင့် သင်္ဘော

ကက်ပတိန်သည် နောက်ဆုံး လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်း ညိတ် ပြသည်။

‘အမတ်မင်းပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား’ ဟု သူက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဆီး၍ ပြောသည်။

‘သင်္ဘောပေါ်မှာ တရုတ်လူမျိုး သုံးရာ ပုလားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဥရောပတိုက်သားက လက်တစ်ဆုပ်စာပဲ ရှိပါတယ်။ တရုတ်တွေဟာ စာမတတ်တဲ့ လူတွေပါ။ ကန်တိုပြည်နယ်က နေပြီး၊ ကိုချင်ချိုင်းနားကို ပြေးလာတဲ့ လူတွေပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့လူစုထဲမှာ ပင်လယ်ခားပြတော့ ပါချင်ပါလာနိုင်ပါတယ်။ တရုတ် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ပင်လယ်ခားပြတော့ သိပ်ပေါ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲကပဲ တရုတ် ပင်လယ်ခားပြုဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းဟာ ဗြိတိသျှ သင်္ဘော တစ်စီးပေါ်ကို ခရီးသည်ယောင်ဆောင်ပြီး တက်လိုက်လာကြပါတယ်။ ညပိုင်း ရောက်လို့ လူတွေအားလုံး အိပ်မောကျနေမှ သင်္ဘောပေါ်က လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ ခံတပ်ကို ထတိုက်ကြပါတယ်။ သင်္ဘောသားတွေက အပြင်းအထန် ခုခံ တိုက်ခိုက်တဲ့ အခါမှာ သူတို့က သင်္ဘောကုန်းပတ်တွေကို မီးရှို့ကြပါတယ်’

ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့် အံ့ဩမှုကြောင့် ပြူးလာကြသည်။

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ။ သင်္ဘောသားတွေ အားလုံး မီးလောင်ပြီး သေကုန်ရောလား’

‘ကံကောင်း ထောက်မတဲ့ အတွက် မသေကြပါဘူး’

ကက်ပတိန်က လူငယ်ပီပီ သိလိုစိတ် ပြင်းပြနေသော ဂျိုးဇက်ကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ဗြိတိသျှ သင်္ဘော ကက်ပတိန်က သင်္ဘောကို လေညှာ ဘက် ရောက်အောင် လှည့်လိုက်တော့၊ မီးတောက်က ပင်လယ် ခားပြတော့ဘက်ကို ဖီလောင်တာပေါ့။ သူတို့လဲ ဘာမှ မဘတ် နိုင်တော့ဘူး။ အားလုံး ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချကြရတယ်။ သူတို့ ထဲက လူများစုဟာ ရေနစ်ပြီး သေကုန်တယ်’

‘သိပ်ကို ကောင်းတဲ့ နည်းပဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားသည့် လေသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ သည် ကက်ပတိန် ပြောပြသွားသည့် အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ကူး ဖြင့် မြင်ယောင်နေကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ ချက်ချင်းပင် ကြည်လင် နေသော သူ့မျက်နှာသည် မှန်မှိုင်း သွား ပြန်သည်။

‘ဒါပေမယ့် အောက်ထပ်က တရုတ်တွေ အားလုံးဟာ ပင်လယ်ခားပြ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အားလုံးကို သိမ်းကျူးပြီး အခုလိုကြီး လုပ်ထားတာဟာ မတရား လုပ်ငန်းသလို ဖြစ် မနေဘူးလား’

‘ခရီးလမ်း လုံခြုံမှုအတွက် လုပ်ရတာပါ’ ဟု ကက်ပတိန်က ပြောသည်။

‘လုပ်စရာ အခြားနည်းကလဲ မရှိဘူး။ ကိုလိုနီ နိုင်ငံတွေ မှာ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ တချို့ကိစ္စတွေဟာ အခုလိုပဲ လုပ်မှဖြစ် ပါတယ်’

ကက်ပတိန်က သူ့ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာထားသည် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေဆဲပင်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ကြည့်ကြည့်လင်လင် ဖြစ်သွားပြီး ကက်ပတိန်၏ ပခုံးဘစ်ဖက် ပေါ်မှ ကျော်၍ အနောက်စူးစူးသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သွားရမယ့် နေရာဟာ အဲဒီနေရာ မဟုတ် လား’ ဟု မေးသည်။

ကက်ပတိန်က မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘မှန်ပါတယ် မှန်စီယာဂျိုးဇက်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြွယ်ဝ ဆုံးနဲ့ အလှပဆုံး ပြင်သစ် ကိုလိုနီ နိုင်ငံရဲ့ ကမ်းခြေပါပဲ’

သူသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ မှန် ပြောင်းကို ဂျိုးဇက်ထံ လှမ်းပေးသည်။

‘ဒါနဲ့ ကြည့်ချင်ရင် ကြည့်လေ။ မနက်ဖြန်မနက် နေ့လယ်စာ အပြီးလောက်ဆိုရင် ဆိုင်ဝိုက် ရောက်မယ်’

သာမန် မျက်စိနှင့် ကြည့်ခဲ့စဉ်က ဂျိုးဇက်သည် ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းကို ခပ်ရေးရေးမျှသာ မြင်ခဲ့ရ၏။ ယခု မှန်ပြောင်း နှင့် ကြည့်တော့မှ ကုန်းမြေပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုများကို ပီပီ ပြင်ပြင် မြင်ရသည်။ မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသ၏ မြေဩဇာ အလွန် ကောင်းသော ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးရာ တောင်ပိုင်းဒေသလယ်မြေ များ၊ ထိုလယ်မြေများနှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေသည့် မိုင်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျားသော တောင်စဉ်တောင်တန်း ကြီးများ၏ တောစိထိပ်များ၊ မြောက်ဖက်တစ်လွှားရှိ တနင်္ဂြိုင်း မြို့ ပတ်ပတ်လည်၌ ကွေ့ပတ် စီးဆင်းနေသော မြစ်နီမြစ်၏

အလွန် မြေဩဇာကောင်းသော မြေပြင်များကို ပြက်ပြက် ထင်ထင် မြင်တွေ့နေရသည်။

စောစောက သူ့ချသားခဲ့သည့် စာအုပ်ထဲမှ တောင်နံရံများ နှင့် မြေခိုမိပိုင်းများ၌ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော လူသူ အရောက် အပေါက် မရှိသေးသည့် အပူပိုင်း သစ်ကောကြီးများအကြောင်း ကို သိခဲ့ရ၏။ ထိုစာအုပ်ဘဲလွှတ် ယခုအချိန်ထိ ကျောက်ချွန်တပ် မြားများနှင့် ဆိပ်လူးမြားများ မှိုန်းများကို အသုံးပြု၍ အမဲလိုက် ခနကြသော အလွန်ရှေးကြသည့် လူရိုင်းအုပ်စုများနှင့် ယနေ့ အချိန်ထိ လူယဉ်ကျေးများ၏ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးမှ ကင်းဝေးပြီး၊ အဆမတန် ပွားများနေကြသော ဆင်အုပ်ကြီး များ၊ ကျားများ၊ ကျွဲများ၊ ဝက်ဝံနက်များနှင့် မရေမတွက်နိုင် လောက်အောင် အမျိုးအစား များပြားသည့် အခြားသော ရှားပါး တိရစ္ဆာန်များ၏ ဓာတ်ပုံများကို သူမြင်ခဲ့ရ၏။ ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကူးစဉ် ကတည်းက သူသည် ဤ စာအုပ်ကို အငမ်းမရ ဖတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဖောင်ကောင်ကျွန်းမှ သင်္ဘော ထွက်လာသည့်အခါ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်၍ ဖတ်လာခဲ့ လေသည်။

မှန်ပြောင်းဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်သည် စာအုပ်ထဲမှ ဖတ်ခဲ့ရသမျှကို မကြာခင် ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ဖြစ်ရ တော့မည် ဟူသော အသိဖြင့် များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လူသူလေးပါး မသိသေး၊ မရောက်သေး သည့် နယ်သစ် မြေသစ် တစ်ခုပေါ်သို့ ဝင်ရောက်ထွေထွေမည့် နယ်သစ်ရှာဖွေသူ တစ်ဦးအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။ နောင်

အနာဂတ်ကာလ၏ သမိုင်းတွင် သူ့နာမည်ကို မှတ်တမ်းတင်
ခံရလိမ့်မည်ဟူသော အခဲတူးပင် ဝင်လျက်ရှိသည်။

ရှေးအခါက အလွန်ကျော်ကြားခဲ့သော နယ်သစ် ရှာဖွေသူ
များသည် သူ့လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ကြ လေသလား။ စိတ်
လှုပ်ရှားကြလိမ့်မည်ဟုပင် သူ ထင်သည်။ ရုတ်တရက် သူ့ နောက်
တွင် သူ့ အစ်ကို ချာပ်နှင့် သူ့ အဖေတို့ ရပ်နေသည်ကို သတိ
ရလိုက်မိသောအခါ သူ့ စိတ်ကူးအတွက် ရှက်စိတ်ဝင်သွားသည်။
သူတို့အနေဖြင့် သူ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို ရင်မိသွားကြလေ
မလား။ သူ့ စိတ်ကူးယဉ်နေသည်ကိုများ သိသွားလေမလား။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ အဖေနှင့် သူ့ အစ်ကိုတို့က အသက် ဆယ်
ငါးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသော သူ့ ကို မရင့်ကျက်သေးသည့် လူငယ်
တစ်ယောက်ဟုပင် မြင်ကြစေချင်၏။

သူသည် နောက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးမှ မှန်ပြောင်းကို သူ့ အစ်ကို
ဘက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ သူ့ ကိုယ်သူ့ လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်
ထူအောင် မျက်မှောင် ကြုတ်ထားသည်။ သူ့ အသံကိုလည်း
ဘာမှ မဖြစ်လေဟန်ဖြင့် ထိန်း၍ စကားပြောသည်။

‘မြူတွေ သိပ်ဆိုင်းနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မြင်ရတတ်တဲ့
ဗာဂျီးနီးယား ကမ်းခြေနဲ့ တထေရာတည်းတူတယ်’ ဟု ပြောလိုက်
ပြီး၊ စောစောက သင်္ဘောကက်ပတိန် ပခုံးနှစ်ဘက် တွန့်သလို
တွန့်လိုက်သည်။

ညီဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးများထဲမှ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ်
အငွေ့ကို ချာပ်ရှားမင်း သတိထားမိသည်။ သူသည် ဂျိုးဇက်၏
လက်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကို လှမ်းယူရင်း ညီ၏ လက်မောင်းကို

လှမ်း၍ ပုတ်ကာ ပြုံးပြုံးဖြဖြ လုပ်ပြုသည်။ သို့သော်လည်း လက်
ထဲ ရောက်လာသည့် မှန်ပြောင်းကို သူ့ မျက်စိများနှင့် မတတ်
လိုက်နိုင်မီ သူတို့ အောက်ဘက်မှ တရုတ်ကူလီများ၏ ဆူဆူ
ညည်ညည် အော်သံ ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

ရှားမင်း မိသားစုသည် ထိတ်လန့်ထုကြားဖြစ်ကာ ငုံ့ကြည့်
ကြသည်။ ကက်ပတိန်ကတော့ အောက်ထပ်သို့ ဒရောသော
ပါး ပြေးဆင်း သွားသည်။ ပြေးဆင်း သွားနေရင်းမှပင်
သူ့ ခါးကြားမှခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်သွားသည်။ သံတိုင်များ
ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်
ပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို မိုးပေါ်ထောင်၍ သုံးချက်တိတိ ပစ်
ဖောက်လိုက်သည်။ သေနတ်သံကြောင့် တရုတ် ကူလီများ၏
အော်သံ ဟစ်သံများသည် ချက်ချင်းပင် တိတ်သွားသည်။
ထို့နောက် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ငိုသံ၊ ရှားမင်း မိသားစုသည်
သံတိုင်များကိုမှီ၍ ထောင်ထွားသော အဝတ်အစား စုတ်စုတ်
ပြတ်ပြတ်နှင့် ပိန်ခြောက်ခြောက် လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်
နေရလေသည်။

သံတိုင်များနောက်မှ တရုတ်များနှင့် သင်္ဘောကက်ပတိန်
တို့သည် တစ်ခဏမျှ အပြန်အလှန်စကား ပြောနေကြသည်။
ထို့နောက် ကက်ပတိန်က သူ့ အနီးရှိနေသည့် အရာရှိနှစ်ဦးကို
ပစ္စုတ်များကိုင်၍ နေရာအသင့်ယူထားကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်
ပြီး တံခါးသော့ကို ပွင့်သည်။ တံခါး ပွင့်သွားသောအခါ
သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ အထဲမှ အလောင်းကို
အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပို့ပေးရန် ခိုင်းသည်။

သူသည် အဝတ်အစား ပေပေရေရေ စုတ်စုတ်ပြုတ်ပြုတ်နှင့် ပိန်ပါးပါး မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ပြုသည်။ မိန်းမသည် အပြင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလောင်းဘေး၌ ခူးထောက်ထိုင်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးပြန်သည်။ ကက်ပတိန်ကတော့ ထိုမိန်းမ ငိုကြွေးနေသည်ကို ဂရုမစိုက်။ သူ့ လူများအား အသောင်းကို သင်္ဘော ပဲ့ပိုင်းသို့ သယ်သွားရန်သာ အမိန့်ပေးလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိန်းမသည် သနားစဖွယ် ငိုယို မြည်တမ်းကာ အလောင်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် အလောင်း သယ်သွားနေသည့် လူများကို ကျောပေးကာ လင်္ဘာလက်ရန်းဘက် မျက်နှာပြုပြီး မျက်လုံးများကို စုံခိုတ်ထားသည်။ တစ်မျက်နှာလုံးဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျှော်ရှိသည်။

‘ကြောက်စရာပါလား’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အခုလို ထားတာတောင် အကုန် သေမကုန်ဘူးနော်၊ အံ့ဩစရာပဲ’

‘ဒီကိစ္စမျိုးအတွက် အိပ်ရေးပျက်လောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်နေလို့ ကတော့ မဖြစ်ဘူး အချစ်ရဲ့’ ဟု နသန်နီထဲလ်ရှားမင်းက ဖျောင်းဖျသည်။

‘တရုတ်ကူလီတွေဟာ လူကြမ်းတွေ၊ သူတို့ နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝဟာ အလွန်ကြမ်းတမ်းတာ။ ကိုယ်တို့ လူတွေလို ကာယ သူခရိုမူကို လိုချင် တောင့်တနေတဲ့ လူစားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အဖို့ အသက်တာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူး’

သူသည် သံတိုင်ကိုကျော်၍ အောက်ထပ်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ကက်ပတိန်နှင့် အဖွဲ့သည် သူ့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်။ တရုတ်ကူလီများမှာလည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြ၏။ သူသည် သူ့သား ချွပ်ကို လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး.....

‘ဒီမယ် ချွပ်၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ ကြီးကျယ် ထင်ရှားခဲ့တဲ့ အင်ပါယာနိုင်ငံကြီး တည်ဆောက်ရာမှာ အခြေခံအဖြစ် ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ မူတစ်ရပ်ရဲ့ လက်တွေ့ သာဓကတစ်ခုကို မင်း ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် ဖြစ်ရတာပဲ’ ဟု လှမ်းပြောသည်။

ဒီမူကို ဂျူလီယက်ဆီဇာနဲ့ မဟာအလက်ဇင်ဒါ ဘုရင်တို့ ကောင်းကောင်း သိခဲ့ကြတယ်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံက ဗစ်တိုးရီးယား ဘုရင်မကြီးလဲ ဒီမူကို သိခဲ့တာပဲ။ အားသာလျှင် အမှန်ဆိုတာ ဒီမူပဲ။ အခု ဒီနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်။ ပြင်သစ်တွေမှာ တန်ခိုးအာဏာ ရှိတယ်။ ဒီတွေ့ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ လိုက်ပါလာကြတဲ့ အာရှတိုက်သားတွေနဲ့ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ် တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ လူအားလုံးဟာ ပြင်သစ်တွေ ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြရတယ်။ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရတယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်ဟာ ဒါပဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာပြီး၊ အင်အားကြီးတဲ့ လူတွေက ဝိုင်းကျနေတာပဲ။ တကယ်လို့ မင်း အနေနဲ့ အဆမတန် ကြီးမားတဲ့ အင်အားကိုရအောင် စည်းရုံး စည်းထားနိုင်ရင်၊ မင်းရဲ့ အပွေးအခေါ် အယူအဆကေတိ တခြားလူတွေက လိုက်နာလာအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ အတယ်၍ သူတို့အနေနဲ့က မင်းလုပ်သမျှကို မကြိုက်ဘူးထား။ ဒါမှမဟုတ်

မင်း လုပ်ကိုင်ကျင့်သုံးနေတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို သဘောမကျဘူးပဲ
 စား၊ မင်း လုပ်ချင်တာကိုတော့ သူတို့ လုပ်ပေးရမှာပဲ။
 တကယ်လို့ မင်းမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အင်အားတွေရှိပြီး၊ အဲဒီ
 အင်အားတွေကို ကောင်းကောင်း အသုံးချနိုင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ
 ရှိမယ်ဆိုရင်၊ အားလုံးဟာ မင်းနောက်လိုက်တွေချည်း ဖြစ်လာ
 မှာပဲ။ အဲဒီမို့ အဲဒီ သဘောတရားကို ပြောင်းလဲသွားအောင်
 ဘယ်အရာကမှ မစွမ်းဆောင်နိုင် သေးဘူး။

သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်
 ကြည့်သည်။ သူ၏ ပြောသံ ဆိုသံများကို ကြားနိုင်လောက်သည့်
 နေရာများ၌ ပြင်သစ်သင်္ဘောသားများ ရှိ မရှိ စူးစမ်းခြင်း ဖြစ်
 သည်။

ပြင်သစ်တွေမှာ ကြီးမားတဲ့ အင်အားရှိနေတယ်။ သူတို့က
 ဆင်ပစ်သေနတ်နဲ့ သန်းကို ချိန်ထားတာ။ ကုန်းပေါ်ရောက်တဲ့
 အခါ ဒီအဖြစ်ကို မင်း မြင်ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ ဒီမှာ ကျင့်ကြံ
 ပြုမူပြောဆို လုပ်ကိုင်နေကြတာတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အင်ပါယာကြီး
 ရာသက်ပန် တည်မြဲ သွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ထားတဲ့
 အတိုင်းပဲ။ ငါ့တို့ အမေရိကမှာတော့ အသိက ခြားနားတယ်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြင်သစ်တွေရဲ့နည်းဟာ အမေရိကန်တွေရဲ့နည်းနဲ့
 မတူနိုင်ဘူး။ ငါတို့ လုပ်တာ ကိုင်တာတွေဟာ သူတို့နဲ့ အများ
 ကြီး ကွာတယ်။ ငါတို့က သူတို့ထက် ပိုပြီးကောင်းအောင်လဲ
 လုပ်တယ်။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် သူ့ သားအကြီးကို လက်တစ်ဖက်
 နှင့် သိမ်းဖက်လိုက်ပြီး၊ ကုန်းပတ်လက်ရန်း သံတိုင်များ ဘေး

အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူတို့နှစ်ယောက်
 လျှောက်သွားကြသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးမှ လိုက်ကြည့်နေပြီး၊
 သူ့ အမေဘက်သို့ စိတ်မချမ်းမမြေ့သော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်း
 ကြည့်သည်။

‘ဟို အောက်ထပ်က တရုတ်ကူလီတွေဟာ အမှန်တကယ်ပဲ
 ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခြားနားလား မေမေ့ဟု သူ့ အဖေ မကြား
 နိုင်အောင် လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။

ဖလေဗီယာ ရှားမင်းသည် သူ့ မျက်လုံးများပေါ် ဝဲကျနေ
 သည့် ဆံခများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းတင်လိုက်ပြီး၊ သူ့
 သားငယ်၏ မျက်နှာကို အလွန် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာဖြင့် ကြည့်
 သည်။

‘လူ့ဘဝမှာ အခု ငါ့အားမေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းလို အဖြေ
 ပေးလို့ မရနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ် ဂျိုးဇက်၊ တရုတ်
 ကူလီတွေနဲ့ မေမေတို့ ကြားမှာ မတူညီတဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုတွေ
 ဟာ အများကြီးပဲ။ ဒါဟာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမယ့်
 သူတို့ရော၊ မေမေတို့ရော အားလုံးဟာ အသားနဲ့ အသွေးနဲ့
 တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူတွေချည်းပဲ ဖဟုတ်လား။ တခြား
 ဘယ်နေရာတွေမှာ ကွာခြား တွာခြား ဒီနေရာမှာတော့ တူနေ
 တယ် မဟုတ်လား သားရယ်’

ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာသည် စဉ်းစား တွေးတောမှုကြောင့်
 မှန်မှိုင်း လျက်ပင် ရှိသည်။ သူ့ပေးလိုက်သော အဖြေသည်
 ဂျိုးဇက် အတွက် ကျေနပ်လောက်သည့် အဖြေ မဟုတ်မိန်း
 ဖလေဗီယာရှားမင်း သိသည်။ သူ့ သား အာရုံ ပြောင်းသွား

စေရန်အတွက် ဖလေဝီယာက သူ့သား၏ ပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားသည်။

အခု လောလောဆယ် ဒါတွေကို စိတ် အပင်ပန်းခံပြီး မထွေးပါနဲ့တော့ သားရယ်။ မေမေတို့ ဟို ရွက်ထည် အရိပ်အောက် ပြန်ထိုင်ကြမယ်နော် ဟုတ်လား။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက မင်းဖတ်ထားတဲ့ စာအုပ်ထဲက အကြောင်းတွေကို ဆက်ပြောပါဦး။

(၂)

ချာပ်ရှားမင်းသည် လွယ်လင့်တကူနှင့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် တစ်ပင်ပေါ် တစ်ပင်ထပ်၍ ပြည့်ကျပ်သိပ်သည်းစွာ ပေါက်နေကြသော အပူပိုင်းဒေသ၏ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းများကို ငေးကြည့်နေသည်။ အချို့သော အပင်များမှာ သဘော လက် ရန်းနှင့် ကိုက် အနည်းငယ်မျှသာ ကွာလှမ်းသည်။

‘ငါတို့ အနောက်ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်ထဲက တောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ မတူဘူးလား။ ဟေ့ ဂျိုး။ အဲဒီ သစ်ဘောတွေထဲမှာ ဆင်တွေ၊ ကျားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေကြမယ်ဆိုရင် မင်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို နေမလဲ’ ဟု ချာပ်ရှားမင်းက မေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဆင်တွေ ကျားတွေ ပစ်ဖို့ လာကြတာမှ မဟုတ်တာ’ ဟု ဂျိုးဇက်ရှားမင်းက စိတ်မဝင်စားသည့် အသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘အေးပါ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတို့လာတာ သူတို့ကို ရှာဖွေပစ်ဖို့ လာကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ပါရမီရှင်လေးရှဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့က အဲဒါကို သိကြမတုလား။ တကယ်လို့ သူတို့က ငါတို့ဆီ မရောက်လာကြတယ် ဆိုပါတော့။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မင်းရဲ့ ဝင်ချက်စတာ အမဲပစ်သေနတ်ကိုတော့ အဆင်သင့် လုပ်ထားရမှာပဲ’

‘ဒါပေါ့...။ အဆင်သင့်တော့ လုပ်ထားရ မှာပေါ့’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

သူတို့သည် သဘောအိပ်ခန်းထဲမှ အစောကြီး ထွက်ကာ နံနက်ခင်း၏ သန့်စင် လတ်ဆတ်သော ဒေသကို အရသာခံနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက်သည် ချာပ်၏ ဘေးနားရှိ ကြီးစွေပျံကြီးပေါ်၌ ထိုင်ကာ ယမန်နေ့က ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ သဘောသည် ကုန်းတွင်းပိုင်းသို့ ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသည်။ စောစောက ကြည့်လင် ပြာလဲ နေသော မြစ်ဝ ရေပြင်သည် ရွှံ့နွံများပါသော နောက်ကျိုသည့် ရေအလျှင်နှင့် ဆုံမိလာသည်။ မြစ်ကမ်းပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများသည် အပိုင်းအရိုင်း၊ သစ်ပင်ကြီးများထက်ရှိ နွယ်ပင်များနှင့် သစ်ကိုင်းများသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ တွဲလောင်းကျလျက် ရှိကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တောရှင်းသော နေရာများသည် ဘူးခနဲ ခေါ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အမေရိကန် လူငယ်

www.burmeseclassic.com

နှစ်ယောက်သည် ကန်တော့ပုံ ထန်းရွက်ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားသည့် ပိန်ပါးပါး တိုင်းရင်းသားများကို ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့ကြရသည်။ အချို့မှာ ငါးများနေကြခြင်းဖြစ်၍ အချို့မှာ ရေသတ္တဝါ ကြက်ငှက်များကို ဖမ်းဆီးရန် ချောင်းမြောင်းနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ တိုင်းရင်းသားများသည် သင်္ဘော လာနေသည်ကို မော့၍ပင် မကြည့်ကြချေ။ ဝိုက်ပုန်ကားနှင့် တိုက်တိုးလုံးဖြစ်နေသော ကလေးများကတော့ သူတို့ ရပ်နေသည့် ကမ်းပါးနှင့်ကပ်၍ ခုတ်သွားနေသော အေပစ်နွန်ကို လှမ်းကြည့်နေတတ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့ မမြင်နိုင်သော နေရာများမှ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ထအော်လိုက်သော ငှက်သံများကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကြရသည်။ အများအားဖြင့်မူ စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက်ရှိသော အပူပိုင်း သစ်တောသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် ငြိမ်တိတ်လျက် ရှိလေသည်။

‘ဆိုင်ရုံ ဆိုတဲ့ နာမည် ဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာဘယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား မသိပါဘူး ချုပ်ကျွန်တော် အလောင်းအစားလုပ်ပြီး ပြောဝံ့တယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောကာ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကြီးခွေပေါ်မှ ခုန့်ထလိုက်သည်။

‘အဲဒီအကြောင်းဟာ သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ် သိလား’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်ရုံ ဆိုတဲ့နာမည် ဘယ်လို ရလာတယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး’ ဟု ချုပ်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုပြောပြရင် ငါသိလာရမှာပဲ’
 ‘ရှေးခေတ် အာနမ် ဘာသာစကားအရ ဆိုင်ရုံ ဆိုတာ ဆင်းရှူးတောရွာ လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ ထင်းရှူးပင်တွေ ပေါက်တဲ့နေရာမှာ တည်ထားလို့ ဒီနာမည် ပေးထားတာပဲ။ ရေသူလို့ ခေါ်တဲ့ ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းဝင် ပြင်သစ် ခရစ်ယာန် သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ပြင်သစ်ကုန်သည်တစ်စု ရောက်လာပြီး ဒီနေရာမှာ မြို့တည်ဖို့ စီစဉ်ကြတဲ့ ဆယ်ရှစ်ရာစုအချိန်ထိ ဒီမြို့ဟာ တံငါ ရွာကလေးသာသာတောင် မရှိသေးဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့ရဲ့ နာမည်ကို တရုတ်ဘာသာ စိုင်ကုန်းဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ပေါ်မှာလဲ အခြေခံနိုင်တယ်တဲ့။ နိုင်ကုန်းဆိုတာက အနောက်တိုင်းသားများကို ပေးသောလက်ဆောင်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရသတဲ့’

‘သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲနော်’ ဟု ချုပ်က နောက်တောက်တောက် ပြောင်တောင်တောင် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

အေပစ်နွန် သင်္ဘော ကက်ပတိန်သည် ကော်တောင့်နေသာ ယူနီဖောင်းအသစ်ကို အကျအနဝတ်ကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ပြောင်နောက်နေသော သားကို ကြားသည့်အခါ ပြုံးသည်။ သူတို့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်လုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

‘အာနမ် လူမျိုးတွေက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဘာနာမည် ချည်းပေးပေး ငါတို့ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေကတော့ မင်းတို့ ကြာခင် ရောက်တော့မယ့် မြို့တော်ကို အရှေ့တိုင်းပုလဲလို့ ခေါ်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ အရှေ့ပါရီ လို့ တော့မှခေါ်

၅၂ မောင်ထွန်းသူ

ကြတယ်။ ဘာကြောင့် ခေါ်သလဲ ဆိုတာကတော့ မင်းတို့ မကြာခင် မြင်ကြရတော့မှာပါ။

ဒါပေမယ့် ဒီတရုတ်လူမျိုးတွေက ဘာပြုလို့ ဆိုင်ဂုံကို သွားကြတာလဲ' ဟု ဂျိုးဇက်က အောက်ထပ်ရှိ တရုတ်ကူလီ များဘက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုပြီး မေးသည်။

ဆိုင်ဂုံမှာ မြို့နှစ်မြို့ ရှိတယ်။ လွင်ပြင်ရှဲ တစ်ဖက် တစ်ဖို နှစ်မိုင်လောက် အကွာမှာ ချိုလုံးမြို့ ရှိတယ်။ ဒီတရုတ်တွေဟာ အဲဒီကို သွားကြမှာ။ ချိုလုံးဆိုတာ အာနမ်စကား။ အဓိပ္ပာယ် က ဈေးကြီးမြို့ တဲ့။ ကင်တိုနီ တရုတ်တွေလိုပဲ သူတို့လဲ အဲဒီ မြို့မှာ သူဌေး သူကြွယ် ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လာကြတာ။ အာနမ်လူမျိုး လူပျင်းတွေအပေါ်မှာ ခေါင်း ဖြတ်ပြီး သူတို့ သူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပေါ့။ အခုလက် ချိုလုံးမှာ တရုတ်လူမျိုး နှစ်သိန်းရှိနေပြီ။ ချိုလုံးမှာ မင် လိုချင်တာ မှန်သမျှ အကုန် ဝယ်လို ရတယ်။ မရတာရယ်လဲ မရှိဘူး။ ဘိန်း ပြောင်းကစပြီး မျက်စိမှေးမှေးနဲ့ တရုတ် အဆိုတော်လေးတွေအထိ ဝယ်လို ရနိုင်တယ်။

သူသည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ချာပ်ကိုကြည့်ကာ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။

မင်းတို့အဖေ ချိုလုံးကို သွားပြီး အဲဒီလိုက် ပစ္စည်းတွေ ရိက္ခာတွေ ဝယ်လိမ့်မယ်။ သတိထားပြီး ဝယ်ဖို့ မင်းတို့အဖေ သတိပေးထားကြဦး။ ဈေးကို နာနာဆစ်လို့ မှာထား။

ဟိုကိုရောက်အောင် နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာကြာ သွားရဦးမှာလဲ' ဟု ချာပ်က စိတ်မရှည်တော့သည့် လေသံ ပေးသည်။

'သစ်တောတွေကလဲ ဆုံးပဲ မဆုံးနိုင်တော့ဘူး။

'မြစ်ဝကနေပြီး မြို့တော်ကိုရောက်တဲ့အထိ ပုံမှန်ခရီးဆိုရင် ခြောက်နာရီ ခုနစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာတယ် မွန်စီယာချာပ်၊ မိုင်ခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ဝေးတာ။ နောက် မကြာခင်မှာပဲ မင်းတို့နဲ့ မင်းတို့အဖေကို ငါတို့ ခွဲရတော့မှာ စိတ်မကောင်း ပါဘူး။

'ကျုပ်တို့အဖို့ကတော့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့တဲ့ ကက်ပတိန်တို့ရဲ့ ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်မှုကို ဘယ်တော့မှ မပေစလို့ မရနိုင်ပါဘူး။' ဟု နသန်နီယလ် ရှားမင်းက သူ့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ဝတ်နေရင်းက လှမ်းပြောသည်။

'ကျုပ် စိတ်ပူနေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကက်ပတိန် ဟိုကို ရောက်ရောက်ချင်း သစ်တောထဲဝင်ပြီး အဲဒီလိုက်လုပ်ငန်းကို ချက်ချင်း စလို မှ ဖြစ်ပါမလား။

'အဲဒီလိုက်တာ ဘာအတွက်ပါလဲ အမတ်မင်း ခင်ဗျာ။ ကြမ်းခင်းဖို့ ကျားရေ လိုချင်လို့လား။ နံရံမှာ အလှူချိတ်ဖို့ ဆင်စွယ်တစ်စုံ လိုချင်လို့လား။

'နှစ်ခုစလုံးမဟုတ်ပါဘူး ကက်ပတိန်။ ကျုပ်တို့ဟာ အမှတ် တရ စုဆောင်း သိမ်းဆည်းထားချင်လို့ အပျော်တမ်း အဲ ဒီလိုက်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အဖေ မသေခင်က အဖေ ဟာ ဝါရှင်တန် မြို့တော်မှာ ရှားမင်းဖီးလ် သဘာဝ သမိုင်း ပြုတိုက် တစ်ခု တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ဖို့အတွက် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပြီး ငွေတွေ အပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ သဘာဝ သမိုင်း ဘာသာရပ်ဟာ ကျုပ်အဖေ စိတ်အဝင်စားဆုံး ဘာသာရပ် တစ်ခုပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကမှ သူ ဆုံးရှုံးတာ။

ဒါပေမယ့် ပြတိုက်က ကက်ပီတော်ဘောင်ကုန်းအောက်ဘက်မှာ အဆောက်အဦ ဆောက်ပြီးစပဲ ရှိသေးတယ်။ ရထားတဲ့ နေရာကလဲ အင်မတန်ကို လှတဲ့ နေရာတစ်နေရာပါပဲ ကက်ပီတိုက်နဲ့ အဆောက်အအုံကလဲ တင်နက်ဆီ ကျောက်ပြားတွေနဲ့ ဆောက်ထားတာဆိုတော့ အိတ်တစ်လုံးပဲ ဖလောရင့်စံမြို့တော်က ရှေးဟောင်း နန်းတော်ကြီးတစ်ခုနဲ့ သိပ်တူတယ်။ အဲဒီတော့ အဆောက်အအုံနဲ့လိုက်အောင် ကမ္ဘာပေါ်က အကောင်းဆုံးနဲ့ အရိုင်းဆုံးဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ရုပ်လုံးတွေကို ထားချင်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရှားပါးဆုံးဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ခင်ဗျားတို့ ကိုလို့နဲ့ဖြစ်တဲ့ ဒီနိုင်ငံက သစ်တောကြီးတွေထဲမှာ ရခိုင်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ လာခဲ့ကြတာပါ။

အမတ်မင်းသည် ဟာဗာနား ဆေးပြင်းလိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိပြီး ဖွာသည်။ တထောင်းထောင်းထနေသော ဆေးလိပ် မီးခိုးငွေ့များကြားမှနေ၍ မြစ်ကမ်းပါးထက်ရှိ သစ်ပင် ဝါးပင်များကို စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သင်္ဘော အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သူ့အမေကို ရိပ်ခန်း မြင့်လိုက်သည်။ သင်္ဘောအောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလျက်ရှိသော ဖလောဗီယာရှားမင်း၏ ဝတ်စုံသည် ခပ်သာသာ တိုက်ခတ်နေသော လေအရှိန်ဖြင့် သူ့ကိုယ်တွင် ကပ်လျက်ရှိရာ အလွန်အချိုးအစား ပြေပြစ်ပြီး ကျော့ကျော့ရှင်းရှင်းနေသော ကိုယ်ကာယ၏ အလှကို ကောက်ကြောင်းဖော်၍ လှစ်ပြနေသည့်နှယ်ရှိ၏။

သင်္ဘော၏ တတိယအရာရှိက သူ့အမေအား အလေးပြု၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့အမေက လက်ပြုပြီး

ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း ဂျိုးဇက် မြင်နေရ၏။ သူ့အမေသည် တရုတ်ကူလီများအား ကာရံထားသည့် သံတိုင်များနှင့် ခေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ခွာ၍ လျှောက်သွားသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။ သင်္ဘော ပဲပိုင်းဘက်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ဖလောဗီယာ ရှားမင်းသည် မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်ရှိ တောအုပ်ကြီးဆီသို့ ဝေးမောနေသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ပြီး ပျက်နှာကို မော့၍ နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အနှေးဓာတ်ကို ခံသည်။

‘ကျုပ်တို့ အမဲလိုက်မှာက ရှားပါးတဲ့ သားကောင်တွေ လိုချင်လို့ပါ’ ဟု အမတ်မင်း နသနီနီယဲလ်ရှားမင်းက ဆက်ပြောသည်။ အမေရိကန် တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်သား တစ်ယောက်ပီပီ သူ့လေသံမှာ လေးလေးပင်ပင်နှင့် ကျယ်လောင်စူးရှသည်။ သူ့အသံသည် မြစ်တစ်ဖက်ရှိ တိတ်ဆိတ်နေသော တောအုပ်၏ ငြိမ်သက်မှုကိုပင် ဖောက်ထွင်းနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

‘ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီအကောင်မျိုးတွေကို တစ်စုံစီလောက် ရချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အကောင်ပေါက်စကလေးတွေပါ ရချင်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ ရနိုင်တဲ့နေရာအထိ သွားမယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမဲလိုက်ပွဲဟာ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ လိုချင်တဲ့အကောင် ရရင်လဲ ရတဲ့နေရာမှာပဲ အရေဆုတ်ပြီး အခြောက်လှမ်းမယ်။ ဒါမှ ဟိုရောက်ရင် ချက်ချင်း ရုပ်လုံးသွင်းလို့ ရမှာ။ ပြတဲ့အခါမှာလဲ သဘာဝမြင်ကွင်းများ အဖြစ် စနစ်တကျ လုပ်ပြီးပြမှာ။ အဲသလို ပြမှလဲ ဒီဒေသတို့ မရောက်ဖူးတဲ့ အမေရိကန် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေက ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ မြို့တော်ကြီးက ပြတိုက်ထဲ ဝင်ကြည့်ရုံနဲ့ ဒီဒေသက

ဒီတောကြီးတွေထဲ တစ်ခါတစ်ခေါက် ရောက်ဖူးပြီး မြင်ရသလို ခံစားကြရမယ် ခဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ နောက်ပိုင်းကျရင် ဆင်တွေနဲ့ ကျားတွေရဖို့အတွက် အိန္ဒိယနိုင်ငံနဲ့ အာဖရိကနိုင်ငံ တွေကို အဖွဲ့တွေလွှတ်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားဘိတဲ့အတိုင်းပဲ ကက်ပတိန်၊ ကျုပ်က ရှားမင်းဖီးလ် ပြတိုက်ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ အကောင်းဆုံးနဲ့ ကြည့်ရော ရှုစရာ အပြည့်စုံဆုံး ပြတိုက်တစ်ခု ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တာ၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကမ္ဘာ ပေါ်မှာတောင် အကောင်းဆုံးနဲ့ အပြည့်စုံဆုံးပြတိုက် ဖြစ်စေ ချင်တာ'

'မိသားစုရဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံပြီး ဦးဆောင်မယ့်လူဟာ တယ်သူလဲ'ဟု ကက်ပတိန်က မေးပြီး ချာပ်နှင့် ဂျိုးဇက်တို့ကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

'ချာပ်ပေါ့'ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ပြန်ပြောပြီး သူ့ သား အကြီး၏ ဆံပင်များကို ထိုးဆွလိုက်သည်။

'ကျုပ် သင်ပေးသမျှကို ယူရနေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ သားအဖ ဆောင်းဦးပေါက်တိုင်း အနောက်ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်ထဲက တောင်တန်းတွေဘက် ထွက်ပြီး အမဲလိုက်ကြတယ်၊ အခုဆိုရင် သူဟာ အမဲပစ်တဲ့နေရာမှာ သူ့ အဖေလောက်နီးနီး တော်နေပြီ'

'ဒီလိုဆိုရင် မွန်စီယာဂျိုးဇက်က မိသားစု အရိုက်အရာကို ဆက်ခံပြီး ဦးဆောင်မယ့် ခုတိယလူ ဖြစ်လာမှာပေါ့'ဟု ကက် ပတိန်က မေးသည်။

'ဂျိုးဇက်ကတော့ အခုအချိန်ထိ သူ့ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ မသေချာသေးဘူး။ သူ့မှာ ဆန္ဒရှိရင်တော့ သူ့ထဲ အမဲကောင်း ကောင်း ပစ်နိုင်သွားမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ ဒီ

အလုပ်ကို သူ့သဘောကျ မကျဆိုတာတောင်မှ သူ့ စိတ်သူ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်လို့ ရပုံမပေါ်သေးဘူး'

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ပျောက် ကွယ် သွားသည်။ သူသည် သဘောလက်ရန်းကိုမှီ၍ ဆေးပြင်း လိပ် ပြာများကို ရွံ့နွံ များဖြင့် နောက်ကျနေသော မြစ်ခရပြင် ပေါ်သို့ ရွံ့ချလိုက်သည်။

'သူ့အမေကတော့ အမဲလိုက်တဲ့ အလုပ်ကို သိပ်ကြိုက်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ သူကလဲ သူ့အမေဘက်က လိုက်ခွင့်ပုံရတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကိုချင်ချိုင်းနားမှာ ဂျိုးဇက်လုပ်မယ့် အလုပ်ကို ကြည့်ပြီး အဖြေရှာလို့ ရလိမ့်မယ်လို့ တွေးထားတာပဲ'

ဂျိုးဇက် နှုတ်ခမ်းကိုလိုက်သည်ကို ကက်ပတိန် သတိထား လိုက်မိ၏။ သို့သော်လည်း အမေရိကန် လူငယ်သည် ချက်ချင်း ပင် အာရုံပြောင်းသွားသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ပြူးသွား ပြီး သဘော၏ ယာဘက်လက်ရန်းပေါ်မှ ကျော်၍ တစ်ဖက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'ဟိုဟာဘာလဲ ကက်ပတိန်၊ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ဘုရား ကျောင်းလား၊ အကြီးကြီးပဲ'

မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ချွန်ထွက်နေသည့် အရာကြီးနှစ်ခုကို မြင်နေရ၏။ တောအုပ်၏ အလယ်ဗဟို တည့်တည့်မှ ထိုးထွက် လာနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ကက်ပတိန်က ဂျိုးဇက် ညွှန်ပြသည့် ဘက်သို့ ကစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

'အဲဒါ တိုင်းရင်းသား ဘုရားကျောင်း တစ်ခုလိုပဲ ဖြေရ လိမ့်မယ် မွန်စီယာဂျိုးဇက်၊ အဲဒါဟာ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံသား ပြင်သစ်လူမျိုးတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာကို ရည်စူးပြီး တည်

ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံတွေပါ။ ဆိုင်ရုံ ကက်သရစ် ခရစ်လ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရဲ့ မြာသစ် မျှော်စင်ကြီးတွေ ပေါ့၊ အရှေ့တိုင်းရဲ့ ပုလဲလို့ခေါ်တဲ့ ဆိုင်ရုံမြို့ကို အလည်လာတဲ့ ခရီးသည်မှန်သမျှ ပထမဦးဆုံးမြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းပဲ’

ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော ခုတ်နေတာက အဲဒီကိုဦးတည်ပြီး ခုတ်နေတာမှ မဟုတ်ဘာဟု ဂျိုးဇက်က ဘဝင်မကျသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူသည် မြင်ကွင်းကို အသေအချာ မြင်နိုင်ရန်အတွက် သင်္ဘောလက်ရန်း၏ အောက် ဆုံး သံတန်းကို ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် တက်နင်းပြီး သည်ပင်းကိုဆန့်၍ မျှော်ကြည့်နေပြန်သည်။

မှန်ပါတယ်။ အခု အခိုက်အတန့်မှာတော့ သင်္ဘောဟာ အဲဒီဘက်ကို ဦးတည်ပြီးသွားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့က တစ်ဝိုက်ကစပြီး ဆိုင်ရုံမြစ်ဟာ မြေလိမ်မြေကောက် စီးနေပါတယ်။ အခုဆိုရင် သင်္ဘောဟာ ဝက်ပါတစ်ခုထဲမှာ သွားသလို သွားနေရပါတယ်။ ကျုပ်ဆိုရင် ဒီနေရာကိုရောက်တဲ့အခါတိုင်း ကျုပ်သင်္ဘောက တခြားမြစ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားပြီး လာလမ်း အတိုင်း ပြန်သွားနေသလားလို့ အမြဲတမ်း သံသယ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် မှန်စီယာ ဂျိုးဆက်’

အပစ်နုန်သည် ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေသည့် မြစ်ကြောင်း အတိုင်း လိုက်၍ ကွေ့ကော ပတ်ကာ ခုတ်မောင်းသွားလျက် ရှိသည်။ သင်္ဘောအိမ်မြှောင်သည် ငြိမ်နေသည်ဟု မရှိတော့ဘဲ တောက်လျှောက် လှုပ်ရှား ခါယမ်းလျက်ရှိ၏။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း၏ ထိပ်ဖျားများသည် သင်္ဘောကို တစ်ဟုန်ထိုးပတ်၍ ပြေးနေသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂျိုးဇက်သည်

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ထိပ်ဖျားများ သင်္ဘော၏ ဘယ်ဘက်၌ ရောက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ သင်္ဘော ၏ လက်ယာဘက်မှ ဘူးခနဲ ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည် ကို မြင်ရသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် သင်္ဘောသည် သစ်တောများကြားမှ အပြင်သို့ တွက်လာသည်။

ရှားမင်းမိသားစု၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ အုန်းပင်များ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ပြန့်ကျဲ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော နန်းတင်မြေခွ မြေပြန့်လွင်ပြင်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သင်္ဘော၏ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင်မူ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကြည့်၍ မဆုံးနိုင်သည့် ကျယ်ပြန့်လှသော စပါးစိုက်ပျိုးရာ လယ်ကွက်များ၊ ထိုလယ်ကွက် များပေါ်တွင် အလုပ်ခွင်ဝင်နေကြသည့် အုန်းရွက်ခမောက်များ ဆောင်းထားသည့် အာနုမိလူမျိုး လယ်သမားများ၊ တချို့ နေရာတွင် လယ်သမားများသည် ရွှံ့နွဲ့များဖြင့် နောက်ကျိုနေ သော ရေထဲတွင် ခါးအထိမြုပ်အောင်ဆင်း၍ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် သင်္ဘောလက်ရန်းတွင် ရပ်နေသည့် ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ အများကြည့်နေကြသည့် ပတ်ဝန်း ကျင် ရှုခင်းများကို ဝင်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ကြာကြာ ရပ်၍ မကြည့်နိုင်။ လယ်ကွင်းများပေါ်၌ အလုပ် လုပ်နေကြ သော လယ်သမားများကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့အဖို့ စိတ်ဝင်စား စရာ မရှိ။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ငြိးငွေ့လာသည်။ နေကလည်း မြင့်တက်လာပြီ။ အပူရှိန်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြင်းထန်လာ သည်။ ဖလေဗီယာ ရှားမင်းသည် သူ့အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်

သွားသည်။ ထို့နောက် ချုပ်နှင့် သူ့အဖေ၊ သူတို့လည်း ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် ပြန်ဝင်သွားကြသည်။

ဂျိုးဇက်ကတော့ နေ့လယ်စာကို ကပျာကယာ ခပြေးစားပြီး နောက် သံခမောက် ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ သင်္ဘောကုန်းပတ်စီသို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည်။ သူသည် သင်္ဘော၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အဆက်မပြတ် ပြောင်းလဲ သွားနေသော ရွှေမျှော်ခင်းများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

အေပစ်နွန်သည် နန်းမြေထူထပ်သော အပိုင်းများသို့ နောက် သွားလိုက် ပြန်ထွက်လာလိုက်နှင့် ဆက်လက်၍ ခုတ်သွားလျက် ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် ထရံကာ အိမ်ခြေတံရှည်များ အစုလိုက်ရှိနေသော အာနမ် ကျေးရွာများကို မြင်သည်။ သူသည် ခေါင်းမှ သံခမောက်ကိုချွတ်၍ အိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ ထိုင်နေကြသည့် ရွာသူရွာသားများကို ဝေ့ယမ်းပြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ဘက်မှ တုံ့ပြန်မှုမရှိ။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းကို ဝေး၍သာ ကြည့်နေကြသည်။

မြစ်ပြင် ကျယ်လာသောအခါ အေပစ်နွန် သင်္ဘောသည် ဆိုင်ရုံမြို့ဘက်မှလာသည့် လှေသင်္ဘော စသော ရေယာဉ်မျိုးစုံဖြင့် မကြာ မကြာ ဆုံမိသည်။ သူ မြင်နေရသည့် တရုတ်တုန်ကင်းကြီးများသည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် မရှိ။ အဖာအထေး ဗလပူဖြင့် အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေကြသည်က များ၏။ သွားပုံကျတော့လည်း နှေးခက် လေးလံလှ၏။ သို့ပါလျက်နှင့် ဥရောပနှင့် လက်တင်အမေရိကန် နိုင်ငံများဘက်မှ လာသော သူ့ထက် အဆပေါင်းများစွာမြန်သည့် ကုန်တင် သင်္ဘောကြီး

များ ကြား၌ မနစ်မမြုပ်ဘဲ သွားလာနေနိုင်သည်မှာ ဂျိုးဇက်အဖို့ အံ့ဩစရာကောင်းသည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ပုံမှန်ပြေးဆွဲနေကျဖြစ်သော ပြင်သစ် ခရီးသည်တင် သင်္ဘောကြီးတစ်စီးသည် အေပစ်နွန်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခုတ်မောင်းသွားသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ ဥရောပနှင့် အာရှတိုက်သား ခရီးသည်များသည် အေပစ်နွန်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည်။ အေပစ်နွန်သည် မြစ်ကို စုန်ဆင်းလာနေကြသော ခရီးတိုသွား သမ္မာန်များကြားမှ ဖြတ်၍ ထွက်လာသည်။ သမ္မာန်များမှာ အုပ်လိုက် သင်းလိုက်ပွဲ၍ လာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ အများစုမှာ လှော်တက်များဖြင့် လှော်ခတ် လာကြခြင်းဖြစ်၍ လှော်ခတ်နေသူများမှာ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်နေသဖြင့် ဂျိုးဇက်မှာ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိပြန်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် လှေသင်္ဘော အသွားအလာများ ပြတ်သွားသည်။ မှန်းတည့်သွားလေပြီ။ အေပစ်နွန်သည် ရှိဗွန်များဖြင့် နောက်ကျိနေသည့် ရေပြင်ပေါ်အတိုင်း အရှိန်ကို လျှော့ချကာ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ခုတ်မောင်းသွားလျက် ရှိလေသည်။

အပြူရောင် ကျောက်တုံးများဖြင့် အခိုင်အခံ အကျအနတည်ဆောက်ထားသော အမြင်လှနေသည့် သင်္ဘောဆိပ်ခံတံတားတို့ ခြင်ရပြန်သောအခါ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်၏ တစ်ဖက်တွင် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော လမ်းကျယ်ကြီးတစ်လမ်း၊ လမ်းမကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် တောင်တန်းစီနေကြသည့် သစ်ပင်များ၊ ဥရောပ တိုက်ပုံစံဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံများကို မြင်လိုက်ရ

သောအခါ လွန်ခဲ့သည့် နာရီပေါင်းများစွာ အတွင်းက သူ
 ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည့် သစ်တောကြီးများ၊ လယ်ကွင်းများနှင့်
 ကျေးရွာများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ဤနေရာတစ်
 ခိုက်တွင် ပြောင်းလဲမှုများ ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူစောစော
 က မြင်ခဲ့ရသည့် သစ်တောကြီးများ၊ လယ်ကွင်းများနှင့် ကျေးရွာ
 များကတော့ ရှေးရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက တည်ရှိနေခဲ့သည့်
 ပုံစံအတိုင်း ခြေရာ လက်ရာ မပျက်သေး။ သခုအချိန်ထိ ပြောင်း
 လဲမှုနှင့် တူသည့် အရိပ်လက္ခဏာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ခဲ့ရ။
 သူ အဝေးမှ လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို
 အနီးကပ် မြင်တွေ့နေရပြီဖြစ်၏။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီး၏
 အမိုးထိပ်ချွန်ကြီးနှစ်ခုသည် ကင်းစောင့် မျှော်စင်ကြီး တစ်ခု
 သဖွယ် ခေတ်မီ တိုက်တာ အဆောက်အအုံများနှင့် တစ်ဖက်
 တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များ တန်းစီနေသည့် ကျယ်ဝန်းသော
 လမ်းမကြီးများကို အုပ်မိုးထားသည်။ သူတို့သင်္ဘော အေပစ်နန်
 သည် ခရီးသမ်းဆုံးဖြစ်သော ဆိပ်ကမ်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
 လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်။
 လူသွား လူလာ ကင်းမဲ့နေသော လမ်းများဆီမှ တာသံမှ
 မကြားရ။ ယာဉ်အမျိုးမျိုး၏ ဆူဆူညံညံ အသံများကိုပင် မကြား
 ရ။ အကောက်ခွန်တဲများမှာလည်း ငြိမ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုထဲ
 များ ရှေ့ရှိ ဆိပ်ကမ်း တာရီးတစ်လျှောက်တွင်လည်း လှုပ်ရှားမှု
 များကို မမြင်ရ။ အလွန်အမင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော
 အခြေအနေကြောင့် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် အံ့အားသင့်လျက်
 ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့မျက်လုံးများသည် သင်္ဘောကျင်း

တုန်ရုံများ၏ အရိပ်နှင့် သစ်ပင်ရိပ်များအောက်၌ လဲလျောင်း
 နေကြသော လူများပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ အမြင်ဆန်း
 နေသဖြင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တုန်ယင်
 လှုပ်ရှားနေသော လက်များဖြင့် မှန်ပြောင်းကို ယူ၍ကြည့်သည်။
 အေပစ်နန်သည် တာရီးဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးလာ
 သည်။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် လဲလျောင်း
 နေသော လူများကို စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်သည်။ သံသယ
 ဖြစ်စရာမလိုတော့။ လဲလျောင်း နေကြသူများမှာ ယောက်ျား
 များချည်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး ပုံပျက်ပန်းပျက်နှင့် မဂ္ဂမလှ။
 လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ပါးစပ်များ ဟလျက်။ ခြေထောက်အထား
 များသည် ခူးထောင် ပေါင်ကားနှင့် ကိုးရိုးကားယား။ သူတို့၏
 မျက်နှာများနှင့် အဝတ်အစားများတွင် သွေးများ စွန်းပေလျက်
 ရှိသည်။

‘ကက်ပတိန်...ကက်ပတိန်’ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းက အလန့်
 တကြား အော်ခေါ်သည်။

‘လာပါဦး ဒီကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး၊ သူတွေ သတ်ထား
 တာ အစုလိုက် အပြုံလိုက်ပဲ’

ကက်ပတိန်သည် သူ့ပွဲခန်းထဲမှ ပြုံး၍ ထွက်လာသည်။
 ‘လူတွေ အပုံလိုက်သတ်ထားတယ်၊ ဟုတ်လား၊ မွန်စီယာ
 ဂျိုးဇက်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာလာကြည့်လှည့်ပါ၊ သွေးတွေ
 ခြင်နေရတယ်၊ သူတို့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာလေ၊ တွေ့တယ်
 ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တွေ့ပေါ်မှာရော အနှံ့ပဲ’

ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ကက်ပတိန်သည် အမေရိကန်လူငယ် လက်ညှိုးထိုးပြသည့် တက်သို့ တခဏမျှ ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လက်ပတ် နာရီတို့ မြောက်၍ ကြည့်သည်။

နှစ်နာရီထိုးတော့မယ် မှန်စီယာဂျိုးဇက်၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ နေ့ခင်း နေ့လယ် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ချိန် မကုန်သေးဘူး၊ အပူပိုင်းဒေသမှာ နေ့ခင်း ဆယ်တစ်နာရီခွဲနဲ့ နှစ်နာရီကြား အချိန်ဟာ နားချိန်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ ပြင်သစ်တွေကတော့ အိမ် ပြန်ပြီး လှုပ်စစ်ပန်ကာတွေနဲ့ တစ်ရေးတစ်မော နှပ်တဲ့အချိန် ပေါ့၊ တိုင်းရင်းသားတွေကတော့ သူတို့လောက် ကံမကောင်း ကြရှာဘူး၊ သူတို့မှာ သစ်ပင်အရိပ်ပဲ ရှိကြရှာတယ်

ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ဘာပြုလို့ သွေးတွေ ပေနေရတာလဲ ကက်ပတိန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

အဲဒါ သွေးမဟုတ်ဘူး မှန်စီယာဂျိုးဇက်၊ ကျွမ်းသွေးလို့ ခေါ်တယ်၊ အာနမ် လူမျိုးတွေ ကျွမ်းစားလေ့ ရှိကြတယ် ကျွမ်းထဲမှာ ဆေးတစ်မျိုးထည့်ပြီး စားတတ်တယ်၊ အဲဒီဆေး ပါတော့ နည်းနည်းမူးတာပေါ့၊ ဝါးလို့ ထွက်လာတဲ့ ကျွမ်းသွေး ကြောင့် သူတို့ပါးစပ်တွေဟာ နီရဲလာတာ၊ ကျွမ်းသွေးတွေက သူတို့ အဝတ်အစားတွေကိုလဲ ရစရာမရှိအောင် ပေကျ နေ တတ်တယ်၊ သူတို့ ထွေးချွေးတဲ့ ကျွမ်းသွေးတွေကြောင့် လမ်းတွေပေါ်မှာလဲ ညစ်ပတ် ပေရေနေတာပဲ

ဂျိုးဇက်က မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာသားဖြင့် ကက်ပတိန် ကို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် သင်္ဘောဆိပ်တစ် ဆီသို့ ပြန်ကြည့်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်များ ဖောက်မှ အာနမ် လူမျိုးများသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေကြလေပြီ။ သူတို့

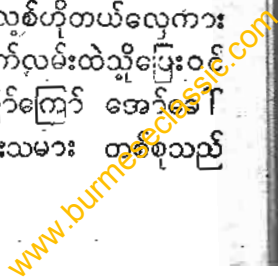
သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်ပြီး အပျင်းဆန့်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ထ၍ရပ်ကြသည်။ သင်္ဘောအင်ဂျင် စက်သံ ရပ်သွားသည်။ သင်္ဘောသားများသည် တာရိုးတေးရှီ ရုံးတစ်ရုံးအတွင်းမှ ထွက်လာသော သံခမောက်ဆောင်းထဲသို့ သည့် လူဖြူတစ်ယောက်ဆီသို့ ကြီးများ ပစ်ပေးနေကြ၏။

အာနမ်ကူလီများသည် သစ်ပင်ရိပ်များအောက်မှ ထွက်လာ ကြပြီး အိပ်မက်ထဲ ထ၍ လမ်းလျှောက်နေကြသူများသဖွယ် အပစ်နှုတ်သင်္ဘောဆီသို့ လျှောက်လာနေကြသည်။ လျှောက် လာနေကြသည့် လူအုပ်ထဲမှလူများစုသည် မကြာခဏ တံတွေး တပျစ်ပျစ် ထွေးလာကြသည်။ နေအရှိန်ဖြင့် ပူကျက်နေသော ကုန်ကရစ်ခင်း ဆိပ်ခံဗေတတားပေါ်တွင်မူ ကြက်သွေးရောင် ထနေသည့် ကျွမ်းသွေးများသည် ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက်။

(၃)

လန်ခြား လန်ခြား

ချောင်းရှားမင်းသည် ကွန်တီနှင့်တယ်ပဲလေ့စ်ဟိုတယ်လှေကား မှ ခုန်လွှား၍ ပြေးဆင်းကာ ကာတီးနက်လမ်းထဲသို့ပြေးဝင် ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို မြောက်၍ တကြော်ကြော် အော်ခေါ် သည်။ ချက်ချင်းပင် အာနမ် လန်ခြားသမား တစ်စုသည်

သူတို့ လန်ခြားများကိုဆွဲကာ သူ့ထံသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။ သူသည် အနီးဆုံး လန်ခြားတစ်စီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး 'ဆွဲ ဆွဲ မြန်မြန်ဆွဲ' ဟု အော်သည်။ လန်ခြားသမားသည် လန်ခြားကို တအားကုန် ဆွဲပြေးလေ၏။

ဂျိုးဇက် ရှားမင်းကတော့ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည့် လန်ခြားပေါ်သို့ အေးအေး ဆေးဆေး တက်ထိုင်သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးသည် လှပသော အနက်ရောင်ဝတ်စုံများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆင်တူဝတ်ထားသည်။ အနက်ရောင်နက္ကတိုင်များ ထပ်ထားသည်။ ကိုချင်ချိုင်းနားပြည်နယ်ဘုရင်ခံက သူတို့အဖေ အမေရိုကန် အထက်လွတ်တော် အမတ်မင်းအား ဂုဏ်ပြုသည့် ညွှန်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ရန်အတွက် ယခုကဲ့သို့ အကျအနု ဝတ်စားလာကြခြင်းပေတည်း။

အမှန်တော့ သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် သူတို့မိသားစုအတွက် ဘုရင်ခံက အကြံလွှတ်သည့် စီမံရုံဂျင် မော်တော်ကားဖြင့် လိုက်ကြရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ချာပ်ရှားမင်းက သူတို့ဘာသာ သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လန်ခြားနှင့် သွားပါရစေဟု သူ့အဖေကို ပူဆာသည်။ ခွင့်ရသောအခါ။

'အခုလိုသွားတာက ပိုကောင်းတယ်ကွာ၊ သိလား၊ ငါတို့ ဆိုင်ရုံမြို့တော်အကြောင်းကို အောက်ခြေသိမ်းကစပြီး အသေးစိတ် လေ့လာနိုင်တာပေါ့' ဟု သူ့အဖေကြားလောက်အောင် တမင်တကာ အော်ဟစ်ပြီး သူ့ညီကို လှမ်းပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ညီ ဂျိုးဇက်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ညီ၏ နားနားသို့ ကပ်၍။

'မင်းစီးတဲ့ လန်ခြားနဲ့ ငါစီးတဲ့ လန်ခြား ဘယ်သူက ခြန်သလဲ ပြိုင်မယ်နော်၊ ဟုတ်လား' ဟု ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်က သဘောထူ မတူ အဖြေမပေးရသေးခင် သူ့အစ်ကိုသည် လန်ခြားပေါ်အလှအယက်တက်ပြီး သူ့လန်ခြားသမားကို ဒုန်းစိုင်းပြေးရန် အတင်း အော်ဟစ်၍ ခိုင်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် ချာပ်ရှားမင်း၏ လန်ခြားသည် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် ပြေးသွားလျက် ရှိလေသည်။ ဂျိုးဇက်၏ လန်ခြားသမားမှာ အသက် ခပ်ကြီးကြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများ ခွဲလျက်ရှိသည်။ ခေါင်းတွင် စည်းထားသည့် ပဝါမှာလည်း ချွေးများဖြင့် နှစ်လျက်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့လန်ခြားသမား၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဒုန်းစိုင်းပြေးရန် မခိုင်းရက်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ခါးတွင် အင်္ကျီပင်မပါဘဲ လန်ခြားလက်တံနှစ်ခုကြားမှရပ်၍ မဖြစ်စလောက် အခကြေးငွေလေး ခုဖို့အတွက် ပြေးလွှားနေရသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ဂျိုးဇက်မှာ စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သူတို့လန်ခြား ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာသို့မရောက်မီ ဂျိုးဇက်သည် ထူးဆန်းသော အဖြစ်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ အလွန် သန်မာထူးကျိုင်းသော ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦးက အာနမ်လူမျိုးတစ်ဦးအား လန်ခြားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဇက်သီးနှင့် ထိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့လန်ခြားထဲမှ အပြင်သို့ ခေါင်းထုတ်ကာ စိတ်ဝင်တစားနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု မြင်ရတော့မည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော်လည်း ထိုးပွဲ ကြိတ်ပွဲမှာ သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာပေ။ အထိုးအကြိတ် ခံနေရသော အာနမ်လူမျိုးသည်

တစ်ချက်ကလေးမျှပင် ပြန်လှန်၍မထိုးဘဲ ငုတ်တုတ်ဝင် ခံလျက် ရှိ၏။ အနီးအနားမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်လျက်ရှိကြသော ဥရောပတိုက်သားများသည် ဝင်ရောက် တားမြစ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်၍ ကြည့်ဖော် မရကြချေ။

နောက် တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အခြား ပြင်သစ်လူမျိုး တစ်ဦးသည် သူစီးလာသည့် လန်ဒြားမှ လန်ဒြားသမားနှင့် လန်ဒြားခအတွက် စကားများကာ လက်သီးနှင့်ထိုးပြန်သည်။ လန်ဒြားသမားမှာ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ လမ်းဘေး ရေခဲမြောင်း ထဲ ကျသွားသည်။ သူ ယခု မြင်တွေ့နေရသည့် တစ်ဖက်သတ် ထိုးဝှဲကြိတ်ပွဲများသည် နေ့စဉ်ဖြစ်နေကျ သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် များဟု ခိုပံစား နားလည်လိုက်သော ဂျိုးဇက် ရှားမင်းသည် စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ရသည်။

သူ ဟိုဘယ်အပြင်ဘက်၌ ရပ်နေခဲ့စဉ်က သူ့ထက် အသက် ကြီးသော လူအိုကြီးတစ်ယောက် ဆွဲသည့် လန်ဒြားကို စီးရန် မသင့်ဟူသော စိတ်ခံစားမှုမျိုး ဝင်လာခဲ့သေးသည်။ သူ့ ခြေထောက်များနှင့် လျှောက်သွားနိုင်သည့်လမ်းကို ကိုယ်တိုင် မလျှောက်ဘဲ အခြားလူတစ်ယောက်အား သယ်ခိုင်းခြင်းသည် မသင့်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် လန်ဒြားပေါ် တက်ရန် ချီတိုချီတို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လန်ဒြားပေါ် ရောက်ပြီး ခါမှ ပြန်ဆင်းရန် သင့် မသင့်လည်း စဉ်းစားခဲ့မိသည်။ ဤသို့ ဖြင့်ပင် သူသည် သူ့အစ်ကို ချာပ်ရှားမင်းကို မီလာခဲ့သည်။ ချာပ်ရှားမင်းမှာလည်း အမောတကော ပြေးနေရရှာသော သူ့လန်ဒြားသမားအပေါ် သနားစိတ်ဝင်ကာ အရှိန်ကိုလျှော့ ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ယခုလို မီလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အစ်ကို ချာပ်

ရှားမင်း၏ မျက်နှာကတော့ ပြုံးဖြဲဖြဲ။ လန်ဒြားကို ဇိမ်နှင့် မှီထိုင်ကာ လိုက်ပါလာလျက်ရှိသည်။ သူ့လို လိပ်ပြာမသန့် သည့် စိတ်မျိုး မရှိကြောင်း ချာပ်၏မျက်နှာက ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

'လန်ဒြားဟာ အရှေ့တိုင်းသားတွေရဲ့ ခရီးသွားယာဉ် တစ်မျိုးပဲကွ၊ စီးရတာ အရသာတော့ ရှိသား၊ မင်းကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဂျိုးဇက်' ဟု ချာပ်က လှမ်းမေးသည်။

'သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ မဆိုးပါဘူး' ဟု ဂျိုးဇက်က ကပ္ပာ ကယာ ပြောပြီး သူ့အစ်ကိုလုပ်သလို ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့် ဟန်ဖြင့် လန်ဒြား ကျွဲရှင်ကို မှီလိုက်သည်။ လန်ဒြားနှစ်စီးကတော့ ယာဉ် အသွားအလာ ပါးရေသည့် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ပြေးလျက်။

ညနေစောင်းလာပြီ။ အပူရှိန်သည် လျော့လာသည်။ သူ့တို့ ရောက်စက တိတ်ဆိတ် ချောက်ကပ်လျက်ရှိသော လမ်းများ သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ ဆိုင်ဂို မြို့တော်၏ လူအစည်ကားဆုံးဖြစ်သော လမ်းမကြီးမှာ ကာတီနက်လမ်း ဖြစ်၍ ထိုလမ်းမကြီးသည် သင်္ဘောဆိပ်နှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဘီးကို ဆက်သွယ်ပေးသော ပေါင်းကူးဖြစ်၏။ ပြင်သစ်တို့ ၎င်းမြေကို လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံအဖြစ် သိမ်း ချက်စဉ်က ခြေကုပ်ယူခဲ့ သည့် အရာနှစ်ခုမှာ တူးသန်း ရောင်း ဝယ်ရေးနှင့် ဘာသာရေးဖြစ်ရာ သင်္ဘောဆိပ်နှင့် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသည် ထိုအရာ နှစ်ခုအတွက် အထိမ်းအမှတ်ကြီးများ သဖွယ် ရပ်တည်လျက်ရှိကြသည်။

၇၀ မောင်ထွန်းသူ

လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ခေတ်မီမီ စီမံ ဖွင့်လှစ် ထားသည့် စားသောက်ဆိုင်များ၊ အနက်ရောင် ခေါင်းပေါင်း များနှင့် ပိတ်ဖြူအင်္ကျီရှည်ကြီးများ ဝတ်စားထားသည့် အာနမ် လူမျိုး စားပွဲထိုးများကို တွေ့ရသည်။ ကိုလိုနီ နိုင်ငံများ၏ အရှင်သခင်များဖြစ်ကြသော ဥရောပတိုက်သား ပြင်သစ်လူမျိုး များသည် စားသောက်ဆိုင် ကျောက်စားပွဲများ၌ ထိုင်ကာ အရက်ချိုကို အရသာခံနေကြသည်။ အာနမ် စားပွဲထိုးများ ကတော့ ပြင်သစ်တို့ကို တရိုတသေ တလေးတစားဖြင့် လိုအပ် သမျှကို လုပ်ကိုင်ပေးနေကြသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် ပြင်သစ် အမျိုးသားတစ်ချို့နှင့် သူတို့ မိန်းမများသည် လမ်းဘေးရှိ မန်ကျည်းပင်များ၏ အရိပ်ကို ခိုကာ အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းသလားနေကြသည်။ သူတို့၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် သူတို့လိုပင် အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်နေကြသည့် အထက်တန်းစား တရုတ်အမျိုးသား များ၊ ပြီးတော့ ဦးထုပ်ဝိုင်းများဆောင်းပြီး ခူးထိရှည်လျှာ သော အနက်ရောင် ပိုးသားအင်္ကျီရှည်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထား ကြသည့် အာနမ် လူငယ်လူရွယ်များ။

ဤကြားထဲမှပင် ရံဖန်ရံခါတွင် အဝတ်အစား စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ် ပေပေရေရေနှင့် လယ်သမားများသည် အစုလိုက် အအုပ်လိုက် လျှောက်လာတတ်သည်။ သူတို့ အဝတ်အစား များမှာ အနက်ရောင် သရက်ထည်စများကို ချုပ်လုပ်ထား ခြင်းဖြစ်၍ ခေါင်းတွင်မူ အဆမဝန်ကြီးမားသော ကောက် ခမောက်ကြီးများ ဆောင်းထားသည်။ သူတို့ ဖိနပ်များ သစ်သား ခုံဖိနပ်များဖြစ်၏။

အင်္ကျီအတန်း နိမ့်သည်ဖြစ်စေ မြင့်သည်ဖြစ်စေ အာနမ် လူမျိုးများတွင်တူညီသောအရာတစ်ခုရှိနေသည်ကို အမေရိကန် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သတိထားမိသည်။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ အာနမ်လူမျိုးမှန်သမျှ၏ နှုတ်ခမ်းများ၌ ကွမ်းသွေး များ ပေကျ နေခြင်းပင်တည်း။

အခုတော့လည်း အာနမ်တို့၏ ကွမ်းစားသော အလေ့ အထည် အမေရိကန် လူငယ်နှစ်ယောက်အဖို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပြီ။ ပြည်းပြည်းမှန်မှန် လှုပ်ရှားသွားလာနေသော လူအများကြားတွင် အာနမ် မိန်းမချော မိန်းမလှလေးများ ကို မြင်နေရ၏။ ရိုးရာ ခလေထုံးစံအရ ငတ်စား ဆင်ယင် ထားသည့် မိန်းမလေးများ၏ ပိုးသားဝတ်စုံများသည် ဂျိုးဇက် ရွားမင်းတို့၏ မျက်စိ အမြင်အာရုံတွင် အထူးအဆန်းဖြစ်လျက် ရှိသည်။

အင်္ကျီများမှာ ခပ်ကျပ်ကျပ်ဖြစ်ရာ သူတို့၏ အချိုးအစား ပြေပြစ်ပြီး ကျော့ရှင်းလှပသော ကိုယ်ခန္ဓာအလှကို ဖော်ထုတ် ၍ ပြသနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ မှီသည့်နေရာက မှီ၍ မောက် သည့်နေရာက မောက်ကာ သေးသွယ် ပျော့ပျောင်းသော လက်မောင်း၊ မိမိမောက်နေသော ရင်သားနှင့် သေးသိမ်သော ခါးတို့ကို ထင်းခနဲ မြင်နိုင်သည်။ အောက်ဘက်သို့ ရှည်ထွက် နေသော ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခွဲထားသည့် အင်္ကျီစုံနှစ်စုံ သည် စွင့်ကားနေသော တင်ပါးများကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်နေ သော အင်္ကျီအုပ်လားပြီး ပါးလွှာနူးညံ့သော ပိုးသားဘောင်းဘီ တွင် သွယ်ဘန်းပြောင့်စင်းသော ပေါင်တံများကို ရုတ်စပ် ထည့်နှောင်ထားသည့်နှယ် ရှိသည်။

ချာပ်နှင့် ဂျိုးဇက်တို့ အဖို့တော့ ဆိုင်ဂုံမြို့တော်၏ အခြင်ဆန်းနေသော မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးများသည် သူတို့ ရှေ့မှောက်၌ လမ်းလျှောက်နေသည်နှင့် မတူ၊ အစီအရီတန်းနေသော မန်ကျည်းပင်များအောက် သာယာသော ညနေခင်း၏ လေပြည် လေညှင်းနှင့်အတူ ညင်ညင်သာသာကလေးရွေ့လျား ဖျော့ပါသွားနေကြသည်ဟု ထင်သည်။

ချာပ်ရှားမင်းသည် သူ့လန်ခြားပေါ်မှနေ၍ မိန်းမတိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လာသည်။ မိန်းမပျိုများကတော့ သူ့ကို ပြန်မကြည့်။

ဆိုင်ဂုံသူတွေဟာ တော်တော်လှတာပဲ၊ ငါတော့ သဘောကျတယ်၊ မင်းကော ဂျိုးဟု သူ့ညီကို စပ်ဖြဲဖြဲ ကြည့်ကာ လှမ်းမေးသည်။

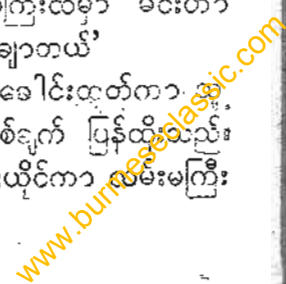
ဟုတ်တယ် ချာပ်၊ လှတယ်ဟု ဂျိုးဇက်က အဖြေပေးပြီး လူကြီးတစ်ယောက် ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် ညနေခင်း အပြင်ထွက် ဝတ်စုံတို ယနေ့ပထမဆုံးအကြိမ် ဝတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဟိုတယ်ရှိ သူ့အခန်းထဲမှ မထွက်မီ ဆိုင်ဂုံမြို့ထဲရှိ လူတိုင်းက သူ့ကို ဂရုတစိုက် ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြလိမ့်မည်ဟူသော အတွေး ဝင်ခဲ့သည်။ သူ့အခန်းထဲမှ အပြင် စကြိုဘက်သို့ ထွက်လာသောအခါ ကုန်တိုနင်တယ် ဝဲလေ့စ် ဟိုတယ်၏ သံတီးဝိုင်းသည် 'ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် လက်ဘက်ရည်ပွဲ' အမည်ရှိ လှူကြိုက် အလွန်များနေသော သီချင်းသစ်ကို တီးမှုတ်လျှော့၍သည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် မရှိသဖြင့် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ပြင်ဆစ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး နှစ်ဦးကတော့ အရပ်မြင့်မြင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှလှတောင့်တောင့်နှင့် လူချောတစ်ဦးဖြစ်သော သူ့အစ်ကို ချာပ်ရှားမင်းအား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေကြသည်ကို သူ သတိပြုခဲ့မိ၏။ ထိုအဖြူကို ပြန်၍ သတိရလိုက်မိသော ဂျိုးဇက်သည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ သွားနေသည့် လန်ခြားပေါ်မှ သူ့အစ်ကို၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့ နှစ်ဦးကြားရှိ မြားနားချက်သည် တခြားအရာများမဟုတ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် သူ၏ အထက်နှုတ်ခမ်းကို လက်ချောင်းများဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်တူသော အရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေး။ မွေးညှင်းနုကလေးများကိုသာ စမ်းမိသည်။

အဖြူရောင် ဝတ်စုံသစ် ဝတ်ထားတော့ သိပ်ကိုကြည့်လို့ ကောင်းတယ် ဂျိုးဟု ချာပ်ရှားမင်းက သူ့ညီကို ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်၍ပြောသည်။ လန်ခြားနှစ်စီးသည် ဘေးချင်းကပ်၍ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် သွားနေသည်ဖြစ်ရာ ချာပ်က သူ့ညီ၏ လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် အသာအယာ လှမ်းထိုးသည်။

ကနေ့ညလုပ်မယ့် ဆိုင်ဂုံ ကပွဲခန်းမကြီးထဲမှာ မင်းဟာ လူချောလှလှတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်

ဂျိုးဇက်က လန်ခြား အပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းထုတ်ကာ အစ်ကို၏ ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက် ပြန်ထိသည်။ သို့အနိုက်မှာပင် လန်ခြားနှစ်စီးစလုံး ယိမ်းယိုင်ကာ လမ်းမကြီး

၏ ဘေးသို့ ဖဲ့ ထွက်ပြီး ရပ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့ ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့တို့လန်ခြားများ၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ သံခွေပတ် ဘီးကြီးများ ပံ့ပေးသည့် လှည်းနှစ်စီး ပိတ်ဆို့လျက် ရှိ၏။ တစ်စီးမှာ ကျွမ်းထိုးမောက်ခုံ ဖြစ်နေ၏။

အသားအရောင် ညိုမောင်းမောင်းဖြစ်နေသော မျက်နှာဖြူ တစ်ဦးသည် လက်ထဲမှ ဝါးရင်းတုတ်ကြီး တစ်ချောင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို အားကုန်လွှဲ၍ ရိုက်လျက်ရှိ၏။ လမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေသည့် ကျွဲသို့မဟုတ် နွားတစ်ကောင်ကို ရိုက်နေသည်ဟု ပထမတွင် ထင်မိသည်။ အသေအချာ ထပ်၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ မျက်နှာဖြူ ရိုက်နေသည့်အရာမှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် မဟုတ် ပိန်ခြောက်ခြောက် အာနမ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

လှည်းနှစ်စီးစလုံးပေါ်တွင် အပွိုက်သရိုက်များ တင်ထားသည်။ လှည်း၏ရှေ့ဘက်နှင့် နောက်ဘက်တွင် ဝင်ရိုးသဖွယ် လက်တံများ ကပ်ထားသည်။ ယင်းလက်တံများနှင့် ဆက်နေသော သစ်သားလည်ကွင်းကြီးများကိုမူ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် စိုရွှဲနေသည့် အာနမ်လူမျိုး လေးဦး၏ လည်ပင်းများတွင်စွပ်၍ သောခတ်ထားသည်။ ဤလူတိရစ္ဆာန်လေးဦးသည် အမှိုက်လှည်းနှစ်စီးကို ဆွဲလာကြရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ရေခြံထောက်များတွင် သံခြေကျင်းများ ခတ်ထားပြီး ဝါးများတွင်လည်း သံမဏိကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားလေသည်။

အမေရိကန် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် အပေါ်သို့ မြောက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက် ဖြစ်နေသော ဝါးရင်းတုတ်၏

လှုပ်ရှားမှုကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ လူ့အသားနှင့် အရိုးပေါ်သို့ ဝါးရင်းတုတ်ကျသံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ မောက်လျက် လဲကျနေသော အာနမ် အမျိုးသားသည် ဖုန်များဖြင့် ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် လမ်းပေါ်မှ အားကုန်ရုန်း၍ ယသည်။ သူ့ကျောပြင် တစ်ပြင်လုံးမှာ သွေးများဖြင့် ရဲရဲနီလျက်ရှိ၏။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများသည် ပြူးလျက်ရှိသည်။ သူနှင့် သူ့အဖော် သုံးဦးတို့သည် အဆမတန် လေးလံလှသော လှည်းနှစ်စီးကို ရွှေ့ရှားရန် အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းကန်ကြသည်။ သူတို့ထံမှ တအင်းအင်း မြည်သံများကိုပင် ကြားနေရ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှည်းများကို ပိုမို၍ အားထုတ်ပြီး ဆွဲစေရန်အတွက် လူလေးယောက်၏ ကျောပြင်များကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် လိုက်ရိုက်သည်။ လှည်းများသည် စောစောကထက် အရှိန်ထက်လာပြီး လန်ခြားနှစ်စီးနှင့် ဘေးတိုက်ဖြစ်လာသည်။ စောစောက လဲကျခဲ့သော အာနမ်အမျိုးသားသည် မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပြင်းပြသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့် သူ့မျက်လုံးများသည် ဂျိုးဇက်၏မျက်လုံးများနှင့် တစ်ဓမ္မမျှ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်ခွံများသည် ပြန်မှိတ်သွားသည်။ လှည်းကို အားကုန်ထုတ်၍ ဆွဲနေရသော အရှိန်ကြောင့် လည်ပင်းကြောများနှင့် နဖူးကြောများသည် တောင်ထလာကြလေသည်။

ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့လျားနေသော လှည်းနှစ်စီးသည် လန်ခြားနှစ်စီးကို လွန်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်က အလွန်ထိတ်လန့်

၇၆ မောင်အုန်းသူ

အံ့သြသည့် မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အစ်ကို၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဟိုလူတွေကြည့်ရတာ အခုချက်ချင်း လဲကျပြီး သေတော့မလို့ပဲခန့် ချာပံ

သူ့အစ်ကိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

ဒီတစ်ခါ သူတို့ကျောပေါ်က နီနီရဲ့ရဲဘော်ဟာ ဘွမ်းသွေးမဟုတ်ဘူး၊ ဟကယ့် သွေးတွေက

ထိုအချိန်တွင် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ တိုင်းမပါသော မျက်မှန်တစ်လက် တပ်ထားသည့် လက်ပြင်ကုန်းကုန်းပြင်သစ်တစ်ယောက်သည် ရင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဂျိုးဇက်တို့ညီအစ်ကို အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည့် စကားများကို ကြားသည်။ သူသည် လမ်းပေါ်သို့ ဆင်းလာပြီး ချာပံ၏ မျက်နှာကို ငိုကြည့်သည်။ သူ့ပါးစပ်မှ ကြက်သွန်ဖြူနို့သည် ထောင်းထောင်းထလျက် ရှိ၏။

အဲဒီကောင်တွေဟာ ထောင်သားတွေက၊ ရာဇဝတ်ခကောင်တွေ၊ သူတို့အဖို့ ဒါမျိုးနဲ့ပဲ တန်တာ၊ သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ မလိုဘူး၊ နိုင်ငံခြားသားတွေကတော့ သူတို့အကြောင်း မသိတော့ သူတို့ကို သနားမိကြတာပေါ့

သူသည် မပီမသလေသဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုပြောသည်။ လူမမာရုပ် ပေါက်နေသော ဝါဖျော့ဖျော့ သူ့မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ထားသေးသည်။ ထိုနောက် သူသည် လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ဝှေ့ပြားစွပ် ကြိမ်တုတ်ကောက်ဖြင့် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ သွားလာနေကြသော အာနမ်လူမျိုးများဘက်သို့ ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်သည်။

ဒီကောင်တွေအားလုံးဟာ ငါတို့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ထူထယ်လို့ များ၊ ဘယ်တော့မှ မတင်သေနဲ့၊ ဒီကောင်တွေထဲက အများစုဟာ လူပျင်းတွေချည်းပဲ၊ အလုပ်လုပ်ရမှာ ကြောက်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ဘာမှ သုံးမရတဲ့ ကောင်တွေ၊ သူတို့ကို သွားပြီး သနားမနေနဲ့၊ အချိန်ကုန် လူပန်း ဖြစ်ရုံပဲရှိမယ်

သူသည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး၊ သူ့အနားမှ ထွက်သွားသည်။ တစ်ဖက်မှ လာနေသော အာနမ်လူမျိုးများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုးဝှေ့တုန်းတိုက်ကာ လူအုပ်ကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရှားမင်းညီအစ်ကိုသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ချာပံက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး မျက်ခုံးများကို ပင့်လိုက်သည်။

'အေပစ်ဒွန် သင်္ဘော ကက်ပတိန် ပြောသလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲ၊ ဒီဒေသဟာ တခြားကမ္ဘာတစ်ခုပဲ၊ ငါတို့ကမ္ဘာနဲ့ ခြားနားတဲ့ ကမ္ဘာ တစ်ခုပေါ့'

ဂျိုးဇက်၏ လန်ခြားသမားသည် သူ့လန်ခြား လက်တံနှစ်ခုကို မယူလိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားသည်။ သူ့ရှေ့မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ကျတော့ အဖောတကော ပြေးသွားနေသည့် လူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို သူသည် မကြည့်ရက် မမြင်ရက် နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ပြင်သစ်တစ်ယောက်၏ ရက်စက်စက်စက် အရိုက်အနှက်ကို ခံနေရသော အာနမ်တစ်ယောက်၏ ကျောပြင်မှ အိုင်ထွန်းနေသည့် သွေးစက်များကို ပြန်လည်

မြင်ယောင်လာသည်။ လန်ဒြားသမားပေါ်ကြင်နာသနားစိတ်သည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်သည်။

ဘုရင်ခံ၏ နန်းတော်ရှေ့၌ လန်ဒြား ရပ်လိုက်သောအခါ ဂျိုးဇက်သည် လန်ဒြားပေါ်မှ ဒရော့သောပါး ဆင်းသည်။ လန်ဒြားသမား၏ လက်ဖဝါးထဲသို့ စပိန်နိုင်ငံသုံး ဝီရပ်စတာ ဒေါ်လာပြား နှစ်ပြားကို အတင်းထိုးထည့်ပြီး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပြောသည်။ သူပေးလိုက်သော လန်ဒြားခမာ သာမန်ပေးနေကျ အခထက် သုံးဆကျော်သည်။ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိသော အာနမ်လန်ဒြားသမားသည် သူ့လန်ဒြားလက်တံနှစ်ခုကြားတွင် ရပ်ကာ ဂျိုးဆက်ထွက်သွားရာဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။ ဂျိုးဆက်နှင့် သူ့အစ်ကို ချာပ်ဟို အိမ်တော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားချိန်အထိ ပါးစပ် အဖောင်းသားဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေဆဲ။

(၄)

အဖြူရောင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြီးသော ဘိုချင်ချိုင်းနား ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်သည် အလွန် ခမ်းနား ကြီးကျယ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆယ်ကိုးရာစုနှစ် အတွင်းက

မျိုးချစ်စိတ် အလွန်ထက်သန်ပြင်းပြသော ပြင်သစ် အမျိုးသားများသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်၌ အလွန်ကြီးကျယ် ဆင်ရှားသည့် အဆောက်အအုံကြီးများကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံများကို ဂန္ထဝင်မြောက် ပြင်သစ်လက်ရာများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရ၏။ ယခု ဘုရင်ခံအိမ်တော်ကို ဆောက်လုပ်ထားပုံမှာ ပါရီမြို့တော်မှ အဆောက်အအုံများ၏ အငွေ့အသက်များနှင့်မကင်း။ ယင်းအဆောက်အအုံများ၏ ဟန် အပြည့်ပါသည်။

အိမ်တော်ကို ပန်းဥယျာဉ်များက ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံထားသည်။ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ထည်ငါခန့်ညားသော ကျောက်သားတိုင်ကြီးများနှင့် အလွန်လက်ရာမြောက်သည့် ပွတ်လုံးလက်တန်းများ၊ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ မည်မျှပင် ကြာကြာ ယိုယွင်းပျက်စီးခြင်း မရှိဘဲ တာရှည်ခံမည့် သဘောရှိသည်။ ရှေ့ဘက် မျက်နှာစာအဝင်ပရိစ္ဆေဒ ခေါင်မိုးမှာ အမိုးလုံးဖြစ်၍ မှန်များ တပ်ထားသည်။ ထိုခေါင်မိုး၏ အပေါ်ဘက် ထိပ်တည့်တည့်တွင် အလံတိုင်ရှိသည်။ ချာပ်နှင့် ဂျိုးဆက်ဟို ရောက်သွားချိန်တွင် အလံတိုင်ထိပ်မှ ပြင်သစ်သုံးရောင်ခြယ် အလံသည် ညနေခင်း၏ လေပြည်လေညှင်းနှင့်အတူ တလူလူ လွင့်လျက်ရှိ၏။ သူတို့၏ မိဘနှစ်ပါးသည် အိမ်တော် ကျောက်လှေကားထိပ်ရှိ ကျယ်ခန်းသော စင်္ကြံထက်မှရပ်၍ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရင်ခံ၏ ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်ကြီးက သူတို့မိသားစုအား အမြင့်ပေလေးဆယ်ရှိ ကျောက်ပြား သမံတလင်း ခင်းထားသည့် အခန်းပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ညောင်ခန်းမကြီးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ကျယ်ဝန်းကြီးမားသော ဧည့်ခန်းကြီးထဲတွင် အဖြူရောင် ဝတ်စုံများ ဆင်တူဝတ်ထားသည့် အာနမ်အမျိုးသား အစေခံ များသည် ငွေလင်ပန်းများကို လက်ဖဝါးများပေါ် တင်၍ ရောက်ရှိနေကြသော လူကုံထံ ဧည့်သည်တော်များအား ရှန်ဖိန်ဖြင့် ဧည့်ခံလျက်ရှိသည်။ ပြင်သစ်အမျိုးသားများသည် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီနှင့် ညစာစားပွဲများတွင် ဝတ်ဆင်သည့် အဖြူရောင် ခါးတို ဂျက်ကက် အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အမျိုးသမီးများကတော့ ဆိုင်ရုံမြို့တော်၏ နာမည်အကြီးဆုံးသော ကာတီးနက်လမ်းရှိ ဆိုင်ကြီးဆိုင်ကောင်းများမှ ကောင်းပေ ညွန့်ပေ ဆိုသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်စားကာ လှပနေအောင် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ကာတီးနက်လမ်းမှ ထိပ်တန်းအကျဆုံး ဆိုင်များရှိနေသဖြင့် ပင်လယ်ခရီး မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်းနှစ်ထောင်မှ ကွာဝေးသော ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်မှ ပေ့စ်လမ်းကို သတ်မရကြတော့ပေ။

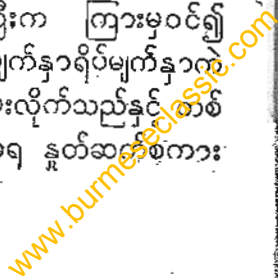
ဘုရင်ခံသည် သူတို့မိသားစုကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ရန်အတွက် ပြင်သစ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ ရွှေနားကွပ် ဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားသော နံရံအနီးမှ ရပ်၍ စောင့်လျက်ရှိသည်။ ဘုရင်ခံသည် အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှည်လျားသန်စွမ်းသော ပါးမုန်းမွှေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများ ခိုသည်။ မျက်နှာထားက မာနကြီးမည့်ပုံမျိုး၊ ရွှေလိုင်းဖျားကွပ်ထားသည့် မိုးပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ ကျွမ်းကျင်အင်္ကျီနီ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်တွင် တံဆိပ် အများအပြား တပ်ဆင်ထားသည်။ ထိုတံဆိပ်များကြားတွင် ပြင်သစ်တပ်မတော်မှ ချီးမြှင့်

သည့် ဘွဲ့တံဆိပ်သည် အကြီးဆုံးနှင့် အတောက်ပဆုံး၊ ငှက်မွှေးငှက်တောင်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော သူ့ဦးထုပ်ကို သူ့ဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသည်။

ရှားမင်းမိသားစု သူ့ဆီသို့ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ သူသည် ဆီး၍ ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်းမပြု။ သို့သော်လည်း သူ့ဘယ်ဘက်လက်ကို ဓားရိုးပေါ်တွင်အုပ်၍ တင်ကာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော လူခြေဖြင့် စောင့်စားလျက် ရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား သူ့နောက်ဘက် နံရံပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံကြီးထဲမှ ပြင်သစ်အာဇာနည် သူရဲကောင်းကြီးနှင့် တန်းတူ ရည်တူ ထားမနေကြောင်း သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြနေပေသည်။

‘ပြင်သစ် နိုင်ငံတော်ရဲ့ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံရဲ့ ကိုယ်စား နှုတ်ဆက်ပါဟယ် ခင်ဗျာ’

ဘုရင်ခံက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောပြီး လက်အိတ်ဖြူ စွပ်ထားသည့် လက်ဖြင့် ရှားမင်း မိသားစုကို တစ်ဦးချင်းစီ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ပြီး ဤအရပ် ဤဒေသသို့ ယခုလို လာရောက်လည်ပတ်ရသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းသာပါကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ထပ် စကားမဆက်နိုင်မီ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်ကြီးက ကြားမှဝင်၍ မိသားစုကို ခေတ္တခဏမျှ ဘေးဖယ်ပေးရန် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက ပြသည်။ ရှားမင်း မိသားစု ဘေးဖယ် ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်ခံက အခမ်းအနား ထိုးစံအရ နှုတ်ဆက်စကား ပြောလေသည်။

အမေရိကန် အထက်လွတ်တော် အမတ်မင်းနဲ့ ဇနီး မဒမ် ရှားမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ် အင်ဒိုချိုင်းနားနိုင်ငံ ကို အလွန် ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ မိသားစုတစ်စု အခုလို အလည်အပတ် ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ များစွာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါကြောင်း ရှေးဦးစွာ ပြောကြား လိုပါတယ် ခင်ဗျား ဟု ဘုရင်ခံက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် လေသံ ခပ်မြင့်မြင့်ထား၍ စကားစသည်။

အမတ်မင်း ဒီနိုင်ငံကို လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ သစ်တောကြီးတွေထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ရှားပါး တိရစ္ဆာန်များကို ရှာဖွေပစ်ခတ်ပြီး အမေရိကန် နိုင်ငံ ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှာ ဖွင့်လှစ်မယ့် ရှားမင်း သဘာဝ သမိုင်းပြတိုက်မှာ ရုပ်လုံးသွင်းတင်ပြဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အမတ်မင်းနဲ့ မိသားစု ကျွန်တော်တို့ ကိုလိုနီ နိုင်ငံအတွင်းမှာ နေထိုင်ပြီး အမဲလိုက်နေစဉ် အတွင်းမှ အကောင်းပါစေ၊ လိုချင်တဲ့ ရှားပါးတိရစ္ဆာန်တွေကို လွယ်လင့်တကူနဲ့ ရပါစေလို့ ကျွန်တော်က အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောချင်တာက ဒါတင် မကသေးပါဘူး။

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကျက် ကို မော့ကြည့်ကာ စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။ သူ၏ ကိုယ်ရံ တော် ဗိုလ်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ခပ်တိုး တိုး ဖတ်ပြသည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် ဘုရင်ခံသည် သူ၏ နှုတ်ခွန်း ဆက် မိန့်ခွန်းကို ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ မကြာသေးမီ နှစ်များ အတွင်းက ပြင်သစ် အင်ဒိုချိုင်းနား ပြည်ထောင်စုနဲ့ ကိုချစ်

ချိုင်းနား ပြည်နယ်အတွင်းမှာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုများရှိလာအောင် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ အဲဒီ ဆောင်ရွက်ချက်တွေအတွက် များစွာ ဂုဏ်ယူလျက်ရှိပါ ကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်။ အမတ်မင်း အနေနဲ့လဲ ပြင်သစ် နိုင်ငံ အစိုးရရဲ့ မယဉ်ကျေးသေးသူများကို ယဉ်ကျေး တိုးတက် သာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရေး ဆိုတဲ့ မူဝါဒ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်နေကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထားတွေကို ကိုယ်တိုင် လေ့လာသိရှိသွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါကြောင်းလဲ ပြောကြားလိုပါတယ် ခင်ဗျား။

ဘုရင်ခံသည် မယဉ်ကျေးသော သူများအား ယဉ်ကျေး တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ရေးဟူသော စကားလုံးမျှဝေးကို တစ်လုံးချင်းစီခွဲ၍ အလေးအနက်ထားပြီး ပြောသွားရုံမျှမက သေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဧည့်သည်တော်များကို အလွန် ဂုဏ်ယူ ခင်ကြားသော မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်သေး သည်။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ချောင်ကျတဲ့ ထောင်စွန်း တစ်နေရာက မဖွံ့ဖြိုး မတိုးတက်သေးတဲ့ ဒေသ တစ်ခုမှာ ဆက်တော်ကားလမ်းတွေ မီးရထားလမ်းတွေနဲ့ ကြေးနန်း ဆက်သွယ်မှု လုပ်ငန်းတွေကို တည်ဆောက် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီလို လုပ်မပေးခဲ့လို့ရှိရင် ဒီဒေသတွေဟာ နှိုင်း တိုးတက်မှု လုံးဝမရှိတဲ့ အတိတ်ကာလ တစ်ခုဆိုတဲ့ လျှောင်ချိုင့်ထဲမှာ နောက်ထပ် နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာပိတ်လေ့လာ သားခြင်း ခံနေရမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီနယ်မြေဒေသ အတွင်းမှာ ရာဘာစိုက်ပျိုးရေး၊ ကျောက်မီးသွေး တွင်းများ

တူးဖော်ရေးနဲ့ အခြားခေတ်မီ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေကို အလွန် အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ တိုင်းရင်းသား အာနမ်လူမျိုးတွေနဲ့ ပူးပေါင်း လက်တွဲပြီး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင်လို့ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါတယ်။ ဒီစွန့်စား ဆောင်ရွက်မှုတွေ အားလုံးဟာ ပြင်သစ် လူမျိုးတွေကိုရော အာနမ် လူမျိုးတွေကိုပါ အကျိုးဖြစ်ထွန်း အောင် အလုပ်အကျွေး ပြုနေကြပါတယ်။ အခုလို အလည် အပတ် သဘောနဲ့ ခရီးထွက်လာတဲ့ အမေရိကန် ဧည့်သည်တော် များဟာ ဒီဒေသမှာ နေထိုင်သွားလာနေတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ အချို့သော ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတွေကို အလေးအနက် ပြုပြီး တန်ဖိုးထား အသိအမှတ် ပြုသွားကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တို့ အားလုံးက မျှော်လင့်လျက် ရှိကြပါတယ်။ ဧည့်သည်တော် များ ဒီနယ်မြေဒေသတွင်းမှာ နေထိုင်ကြခိုက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ၊ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သမျှ အောင်မြင် ပါစေလို့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သ လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား။

ထို့နောက် ဘုရင်ခံ၏ ကိုယ်ရံတော် ဗိုက်ကြီးက အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ဤအတောအတွင်းတွင် ဂျိုးဇက် ရှားမင်းသည် ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်ကြီး၏ ဘာသာပြန် မိန့်ခွန်း အပေါ်တွင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ အခန်းထဲရှိ ဧည့်သည်များထံ ကြည့်နေမိသည်။ အခုမှပင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဥရောပတိုက်သား အမျိုးသား အမျိုးသမီးများကြား၌ ငြိမ်ဆီတံ စွဲ ရပ်နေကြသည့် အာနမ်လူမျိုး တစ်စုကို သတိပြုမိသည်။ အာနမ်များကို ကြည့်နေရသည်မှာ စိတ်အားငယ်ကြဟန် တူ သူတို့အုပ်စုထဲမှ တချို့သည် တရုတ်လူမျိုး ဝတ်စုံဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်ရှည်ကြီးများနှင့် တိုးနက်ဦးထုပ်အနက်များကို ဆောင်း ထားကြသည်။ တချို့ကတော့ အနက်ရောင်ပိုးသား ခါးတိုအင်္ကျီ များနှင့် အဖြူရောင် ဘောင်းဘီရှည်များ ဝတ်ထားကြသည်။ ဥရောပတိုက်သား ဝတ်စုံဝတ် အာနမ်လူမျိုးများမှာ လူနည်းစု နှုတ်စွာ ရှိသည်။

အာနမ် အမျိုးသားတိုင်းတွင် ဆိတ် မုတ်ဆိတ်နှင့်တူသော မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနုနုနုနုများ ရှိသည်။ အာနမ်လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ အမှတ်အသား ဖြစ်၏။ အာနမ်လူမျိုး အားလုံးကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်သက်သောင့်သက်သာ ရှိပုံမရ၊ သူတို့သည် ဘုရင်ခံကိုလည်း မကြည့်၊ အခြားလူများကိုလည်း မကြည့်၊ ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

‘ဆိုင်ရုံမြို့တော်ရှိ သာယာလှပ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးတဲ့ လမ်းမ ကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပြုရုံမျှနဲ့ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ အပူပိုင်းဒေသ ကိုလိုနီနိုင်ငံမှာ လူကြီးမင်းတို့ ချမှတ်ဆောင်ရွက် ပေးနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်လာအောင် လုပ်ကိုင်ပေးရေး ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ အောင်မြင်နေပြီလို့ ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျား။’

နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ဤစကားများကို ပြောရာ၌ အထက်လွတ်တော် အမတ် ဦးစစ်ယောက်ပီပီ တတ်နိုင်သမျှ ‘သ တီ ထား ရှိ ပြော သည်။ အားလုံးများကိုလည်း အမှားအယွင်းမရှိအောင် ရွေးချယ်၍ ချီးမြှင့်သည်။ စကားကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် ပြောသွား သည်။’

၈၆ မောင်ထွန်းသူ

ဘုရင်ခံမင်းကြီးတို့ရှိ သာယာလှပတဲ့ မြို့တော် ဆိုင်ရုံဟာ အရှေ့တိုင်း ပုလဲဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ထိုက်တန်းကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိပါတယ်။ မြို့တော် အတွင်းက လမ်းတွေပေါ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ လူတွေဟာလဲ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြဟန် ရှိပါတယ်။ သူတို့ကို မြင်ရုံမှာ ဘုရင်ခံမင်းကြီးတို့ရှိ စေတနာအပြည့်ပဲတဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအပေါ်မှာ အကြွင်းမဲ့ စိတ်ချ ယုံကြည်ပြီး ကိုးစားလျက်ရှိကြောင်း သိသာပါတယ်။

ကျိုးဇက်က အံ့အားသင့်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ချားကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခရီးသည်များက လန်ခြားသမားများအား ထိုးကြဲ ကြိတ်ကြသည့် အကြောင်းကို စောစောကပင် သူ့အဖေကို ပြောပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သူပြောခဲ့စဉ်က သူ့အဖေသည် စိတ်ဝင်တစား နားလောင်ခဲ့သည်။ အခုကျတော့ သူ့အဖေ ပြောနေပုံမှာ တစ်မျိုး။

‘အဖေက ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံဘူးထင်တယ် ချားဟု တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောသည်။ ချာပိက အဖြေမဖေ့သူ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုသာ တွန့်ပြသည်။

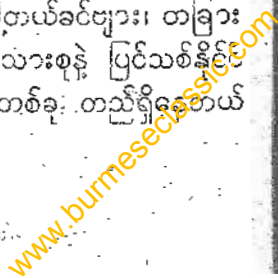
‘ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံဟာ တူညီတဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားက ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်နိုင်ငံစလုံးဟာ ဒီကမ္ဘာကြီးရှိ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး အင်အားကြီးတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေအပေါ်မှာကျတော့ နေတဲ့ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားတွေကို လိုလိုချင်ချင်နဲ့ လက်ခံရဦးမလေးတဲ့ နိုင်ငံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါစိတ်ချနိုင်သော အခါ

ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုဟာ ကိုလိုနီနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မိမိနိုင်ငံရဲ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ဘုရင်ခံမင်းကြီးတို့ ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ ခေတ်မီ ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းတွေနဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေဟာ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံသား အာနုမိလူမျိုးတွေအတွက် များစွာ အကျိုး ဖြစ်ထွန်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီလို အကျိုး ဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ အတွက်လဲ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ကြံ့ခဲရတဲ့ ပဋိပက္ခမျိုး ပေါ်ပေါက်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူးလို့ အလေးအနက် ယုံကြည်ပါကြောင်း ကျွန်တော် ပြောကြားလိုပါတယ်။’

ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်ကြီးသည် အမေရိကန် အထက်လွတ်တော် အမတ်မင်း၏ မိန့်ခွန်းကို တစ်ပိုဒ်ချင်းစီ ခပ်သုတ်သုတ် ဘာသာပြန်သွားသည်။ ဧည့်သည်တော် အမတ်မင်း၏ မိန့်ခွန်းကို နားစွင့်နေသော ဘုရင်ခံသည် ‘လွတ်လပ်ရေး’ ဟူသော စကားအသုံးအနှုန်းကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ အမတ်မင်း၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း အမတ်မင်း၏ မျက်နှာသည် အပြုံးမပျက်၊ ပုံမှန် အနေအထားပင်ရှိသည်။ သူသည် သူ၏နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြီးဆုံးသွားလျှင် ထွားချင်း သူ့ ဇနီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘မုန့်စိယာဘုရင်ခံမင်းကြီးကို အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက် ပြောပြမိသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံကြားမှာ အလွန်နီးကပ်တဲ့ ဆက်စပ်မှုတစ်ခု တည်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါ’

သူသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြောက်၍ သူ့မိန်းမဘက်သို့ ညွှန်ပြသည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ဇနီးသည်ဖလေဗီယာ ဟာ ဘုရင်ခံမင်းကြီးရဲ့ နောက်က နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ ထဲကပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ချိန်ကပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်လက်အောက်ခံ ပြည်နယ် တစ်နယ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တာပါ။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လက်ထက်သက္ကရာဇ် ၁၈၀၃ ခုနှစ်မှာ ဒီပြည်နယ်ကိုအမေရိကန် ပြည်ထောင်စုက ဝေငါ့လာ သန်းပေါင်း ဆယ့်ငါး သန်း နဲ့ ဝယ်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဧကရာဇ် မင်းမြတ် နပိုလီယံကိုယ်တိုင်က သူ့ကြိုက်ဈေးခေါ်ပြီး ရောင်းသွားခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့လဲ သူ့အနေနဲ့ ဈေးကောင်းရသွားတယ်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့အနေနဲ့ ဒီပြည်နယ်ကို တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ လက်လွှတ်ရတော့မယ် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လဲ အကျိုးအမြတ်ကောင်း ကောင်း ရခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ လူဝီစီးယားနား ပြည်နယ်က ကျွန်တော့်အတွက် ဘဝ တစ်သက်တာ ခရီးသွားဖော် အချောအလှတစ်ယောက်ပေးခဲ့ လို့ပါ ခင်ဗျား။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ဖလေဗီယာကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ ဖလေဗီယာက ပြန်၍ပြုံးသည်။ သူ့ပါးနှစ်ဖက်သည် ရှက်သွေး ဝင်ကာ မသိမသာ နီမြန်းလျက်ရှိ၏။ ဧည့်ပရိသတ်များထဲမှ မိန်းမများ၏ အမူအရာသည် မနာလို ဝန်တိုခြင်းကို ဖော်ပြ နေကြသော်လည်း ယောက်ျားများကတော့ ဖလေဗီယာ၏ အလှတူင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြောင်း သိသာသည်။ မည်သို့ပင်

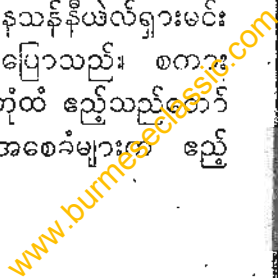
ဖြစ်စေ ဧည့်သည် အားလုံးသည် သူ့အလှကို တစ်ယောက် တစ်မျိုး စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းနေကြသည်မှာ ထင်ရှား သည်။ သူ့ပါးနှစ်ဖက်သည် အပူချိန်နှင့် ရှက်သွေးတို့ ပေါင်း ဝပ်မှုကြောင့် စောစောကထက် ပို၍ နီမြန်းလာသည်။ သူ့ အလှတူင် ဝယ်သွေးဝယ်ရပ်သည် ပို၍ ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာ သည်။

သူ့ဟာ ကျွန်တော့် ဘဝကြင်ဖော် အဖြစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အရှက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်မယ် ချာပ်ရှားမင်းနဲ့ ဂျိုးဇက် ရှားမင်းဆိုတဲ့ သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီသား နှစ်ယောက်ဟာ မိခင်ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ ပြောခဲ့ကြတဲ့ ပြင်သစ်စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ကြပါတယ်။ ဘုရင်ခံမင်းကြီးတို့ရဲ့ ကိုလိုနီနိုင်ငံကို အခုလို အလည်အပတ် ရောက်လာချိန်မှာ သူတို့တတ်ထားတဲ့ ဘာသာစကားကြောင့် အကူအညီ အများကြီးပုဒ်ပိုခဲ့ပါတယ်။

သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ သူ့အိမ်ရှင်ကို အလွန် ခွင်လန်းသော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ အခုလို တလေးတစား ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ဝတ်ကျောပုန်တဲ့အတွက် မှန်စီယာ ဘုရင်ခံ မင်းကြီးကို များစွာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကိုယ်ရံတော်ပိုလ်ကြီးက အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း ၏ စကားကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ငြိန်ပြောသည်။ စကား ဆုံးသွားသည့်အခါ အရာရှိ အရာခံ လူကုထံ ဧည့်သည်တော် များက လက်ခုပ်တီးကြသည်။ အာနမ် အစောမုများက ဧည့်

အစုံမှ ဖော်ပြနေသည့် တပ်မက်မှု အရိပ်အငွေ့များကို အချိန်မီ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အကြည့်ကို ရှောင်တိမ်း လွှဲဖယ်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းမပြု။ ဖလေဗီယာက စ၍ မျက်နှာ လွှဲသွားသည်အထိ စူးစူးရဲရဲ ဆက်ကြည့်နေသည်။ ဖလေဗီယာ လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သော ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်ကြီးသည် ထိုအခွင့် အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့ဘဲ သူ့ ဘေးမှ ပြင်သစ်အမျိုးသား ကို ဖလေဗီယာတို့ဘက်သို့ ခေါ်လာသည်။

‘အမတ်မင်းနဲ့ မဒမ်ရှားမင်းတို့ကို မွန်စီယာဂျက်ဒီဗရော့စ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်ဟာ အမတ်မင်းတို့ တောလိုက်တဲ့အခါမှာ လမ်းပြအဖြစ် ကြီးကြပ်သူအဖြစ် လိုက် ပါမယ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အလျင်က အင်ဖန်တာရီ ကိုလိုနီရေး ခြေလျင်တပ်မတော်က အရာရှိ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူဟာ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အအောင်မြင် အကျော်ကြားဆုံး မုဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျား’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ဖလေဗီယာ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ဆုပ်ကိုင် လိုက်ပြီး သူ့ ခေါင်းကို အသာငုံ ကာ လက်ဖမိုးကို သူ့ နှုတ်ခမ်း နှင့် အသာလေးထိလိုက်သည်။ ဖလေဗီယာသည် ဒီဗရော့စ်၏ နှုတ်ခမ်းများ အထိအတွေ့ကြောင့် ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ဖြစ် သွားသည်။ ဒီဗရော့စ်၏ နှုတ်မှ ‘စွဲမက်စရာကောင်းလောက် အောင် လှပါပေတယ်’ ဟူသော အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ ၏။ သို့သော်လည်း ဒီဗရော့စ်သည် အမတ်မင်းဘက် လှည့်

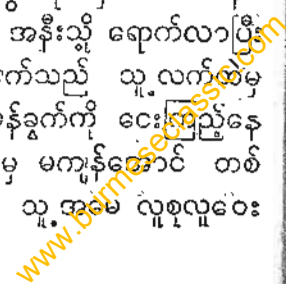
မသွားမီ ဖလေဗီယာ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကလေးမျှ ထပ် မကြည့်တော့ပေ။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မွန်စီယာဒီဗရော့စ်’ ဟု နုသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ပြင်သစ်အမျိုးသား၏လက်ကို အားရ ပါးရ ဆွဲကိုင် ဖျစ်ညှစ်ပြီး ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခရီးအတွက် ရိက္ခာ အလုံအလောက် စုမိမို့ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ကြာမယ် လို့ ခင်ဗျား ထင်ပါသလဲ။ ခရီးစထွက်နိုင်မယ့် ရက်ကိုရော မှန်းလို့ ရပြီလား’

အမတ်မင်းသည် ဒီဗရော့စ်နှင့် တောလိုက်မည့် လုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကို အရေးတကြီးထား၍ ဆွေးနွေး ပြောဆိုလျက်ရှိ သည်။ ဘုရင်ခံက သူ၏ ထူထဲသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုပင့်၍ ကရုဏာမကင်းဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာထူးဖြင့် ဖလေဗီယာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဖလေဗီယာ၏ လက် မောင်းကို အသာအယာ ဆွဲကာ ဖလေဗီယာနှင့် မိတ်ဆက် အပေးကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည့် လူစုဆီသို့ ခေါ်သွား သည်။

ဘုရင်ခံနှင့် ဖလေဗီယာတို့ ထွက်သွားခိုက်မှာပင် အာနမ် အစေခံတစ်ဦးသည် ဂျိုးဇက်ရှားမင်း အနီးသို့ ရောက်လာပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်ခုကို ထပ်ပေးသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့ လက်ထဲမှ အရက်တစ်စက်မှ မရှိတော့သည့် ဖန်ခွက်ကို ငေးကြည့်နေ သည်။ ဤတစ်ဖန်ခွက်လုံးကို တစ်စက်မှ မကုန်အောင် တစ် ကျိုက်တည်း မော့ပစ်ခဲ့မိ၏။ သူသည် သူ့ အခဲမ လူစုလူဝေး

ကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား မသွား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ ဟိုတယ်မှ ထွက်မလာမီက ဧည့်ခံပွဲမှ တိုက်သည့်အရက်ကို တစ်ခွက်ထက် ပိုမသောက်ရဟု သူ့အမေက သတိပေး တားမြစ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။ သူ့အစ်ကို ချာပိရှားမင်းက တော့ သူ့လက် ထဲမှ အရက်ခွက်ကို စိတ်ချလက်ချ သောက်လျက်ရှိ၏။ သူ့ အစ်ကိုကျတော့လည်း သူ့လို သတိပေးတားမြစ်ခြင်း ခံထား ရပုံ မပေါ်။ ချာပိရှားမင်းက ဂျိုးဇက်၏ အဖြစ်ကို ရိပ်မိ သဖြင့် ရယ်သည်။

‘မေမေက မင်းကို ပညာပြထားပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကွာ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေနေ ကနေ့ည ကပွဲမှာ မေမေဟာ အသုမယ်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီ၊ သူ မင်းကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ ပါဘူး။ စိတ်အေး နားအေးသားပြီး နောက်ဘစ်ခွက် ထပ်ချ၊ မင်းရဲ့ သောကကို ရှန်ပိန်ထဲမှာ နှစ်လိုက်၊ ကျန်ဟာ ငါ့တာဝန် ထား’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ကို ပြောင်သလို လှောင်သလိုလုပ်၍ ကြည့် နေသော သူ့အစ်ကိုအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြန်ကြည့်လိုက် ပြီး ရှန်ပိန်တင်ခွက် ထပ်ယူလိုက်သည်။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ရှန်ပိန်ကိုသာ တစ်ဝိုက်ပြီး တစ်ဝိုက် သောက်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဆံပင်နက်နက်နှင့် အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိ ပြင်သစ်လူငယ်တစ်ဦး စပ်ဖြူလုပ်ကာ သူ့တို့နှစ်ဦးထံ ရောက် လာသည်။

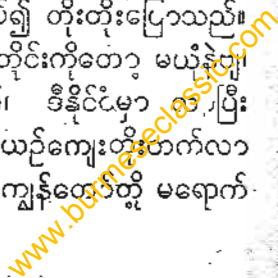
‘ကျွန်တော် ဂျက်ဗီဗရော့စ်ရဲ့သား ပေါလ်ဗီဗရော့စ်ပါ အဖေ အလုပ်မှာ ဝင်တူနေပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်စလုံး ပြင်သစ်စကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ် တယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ထတ်ထားတဲ့ စကားတွေက မင်းရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကဖြင့် သိပ်ကို လှတာပဲ ဆိုတာရယ်၊ မင်း ငါနဲ့ လိုက်အိပ်မလား ဆိုတာ ရယ်၊ ပြီးတော့ ငါ မင်းကိုချစ်တယ် ဆိုတာရယ် အဲဒီသုံးမျိုးပဲ ခေရေလည်လည်ပြောတတ်တယ်၊ ဒီစကားတွေကလဲ ကျွန်တော် နဲ့ ခင်ဗျားတို့ကြားမှာ အသုံးတည့်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ချာပိရှားမင်းတို့ ညီအစ်ကိုသည် ပြင်သစ်လူငယ်နှင့် တစ် သောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်နေရင်းက အားရ ဝါးရ ရယ်သည်။ ပေါလ်ဗီဗရော့စ်၏ ရုပ်လက္ခဏာ အသွင်အပြင် သည် သူ့အဖေနှင့် တစ်ပုံတည်း။ သို့သော်လည်း နေလောင် ခံထားရသည့် သူ့မျက်နှာမှာ နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံ သည် ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် သဘာပကို ဖော်ပြနေကြ၏။ ပြောင်ချင်နောက်ချင် ရယ်စရာ အဖျင်းအပြက် ပြောချင်တတ် သည့် ဝါသနာ ရှိကြောင်းကိုလည်း သူ့အမူအရာ မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာထင်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ခံပြောသွားတဲ့ မိန့်ခွန်းကို ခင်ဗျားတို့ သဘောကျကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ဆင်တယ်’ဟု ပေါလ်ဗီ ဗရော့စ်က ချာပိရှားမင်းတို့ အနီးသို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် သူပြောသွားတဲ့ စကားတိုင်းကိုတော့ မယုံနဲ့ပဲ၊ အချို့ လူတွေကတော့ ပြောကြတယ်၊ ဒီနိုင်ငံမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ယုပ်နေတဲ့ ပြင်သစ်တွေရဲ့ အလုပ်ဟာ ယဉ်ကျေးတိုးတက်လာ အောင် လုပ်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော့်တို့ မရောက်

ခက်က ဒီနိုင်ငံမှာ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်တွေ မရှိဘူးတဲ့။ အခု ကျွန်တော်တို့ရောက်မှ မြို့တိုင်းမှာ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွေ ရှိနေ တယ်တဲ့။ သူတို့ပြောတာ ဟုတ်သလိုလို့ပဲ။ အဲဒီတော့ သူတို့ လုပ်ငန်းကို ဆစ်ဖလစ်ပိုးများ တိုးတက်ပြန့်ပွားရေး လုပ်ငန်းလို့ ခေါ်ရင် ရကောင်းရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား’

ချာပ်ရှားမင်းက အားရပါးရရယ်သည်။ ဂျိုးဇက်ကလည်း သူ့အစ်ကိုနှင့်အတူ လိုက်ရယ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ် လူငယ်၏ ဟာသသည် ဘုရင်ခံ၏ မိန့်ခွန်းအပေါ်တွင် ရှိသေ ကိုင်းရိုင်းမှု ကင်းမဲ့လွန်းလှသည်ဟု ထင်သဖြင့် နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် ပြင်သစ်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ တာတွေဟာ မှန်များ မှန်နေမလား’ဟု ချာပ်ရှားမင်းက နှစ် ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် မေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကြားတာက ပြင်သစ် ယောက်ျားတွေဟာ တဏှာရူးတွေချည်းပဲတဲ့’

‘အဲဒီစကားဟာ သိပ်တော့ မမှန်ဘူးဗျ’ဟု ပေါလ်ဒီဗရော့စ် က မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒီစကားမှာ တစ်ချက်လွဲနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ် လူမျိုးအားလုံးရဲ့ လူများစုဟာ တဏှာရူးတွေချည်းပဲလို့ ဆို မှန်မှာ’

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က သူ့မှတ်ဆိတ်မွှေး တိုနုနုနုကို လက် ဖြင့် ဆွဲလိမ်ရင်း ပြုံးနေသည်။ အမေရိကန်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

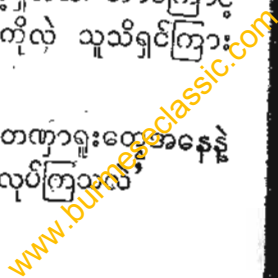
သည် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ အပြောကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် ဟားတိုက်၍ ရယ်ကြပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကနေ ဒီကိုလာတော့ လမ်းမှာ မြင်ခဲ့တဲ့ တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတွေဟာ ဝတ်စား ထားတာကဖြင့် အပျံ့စားပဲ။ ပိုးသား ပါးပါးလွှာလွှာလေးတွေ ဝတ်ထားတာ ကြည့်လို့ တယ်ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အကြံအဖန် လုပ်ဖို့ကျတော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ အနား ကပ်ဖို့တောင် မနည်းကြီး ကြီးစားမှ ဖြစ်မယ့်ပုံပဲ’ဟု ချာပ်က ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့ မှန်စီယာ’ဟု ပြင်သစ် လူငယ်က ပြန်ပြောသည်။

‘အနားကပ်ဖို့ အလွန်ခက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဗျ။ လူကုတ်ထံ အထက်တန်းစား အသိုင်းအဝိုင်းမှာဆိုရင် ကိုယ်ကျင့်တရား စောင့်ထိန်းမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလွန်ကို တင်းကျပ်တဲ့စည်းကမ်း တွေ ရှိတယ်။ အာနမ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် လက်ထပ်ရင် မင်္ဂလာဦးညမှာ သူ့လင်ဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားက အဖြူရောင် ပိုးစ နုနုကို အိပ်ရာခင်းအဖြစ် ခင်းပြီး စမ်းသပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ အပျိုဇင် ဟုတ်မဟုတ် စမ်းသပ်တဲ့သဘောပေါ့ဗျာ။ ဒီစမ်းသပ် ပွဲမှာ မိန်းကလေး ဘက်က ရှုံးရင် သူ့ယောက်ျားက မိန်းကလေးကို သူ့မိဘတွေဆီ ပြန်ပို့နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဘာကြောင့် အခုလို ပြန်လို့ ရပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလဲ သူသိရှင်ကြား ထုတ်ပေး ပြောဆိုပိုင်ခွင့်ရှိတယ်’

‘အဲသလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ် တဏှာရူးတွေအနေနဲ့ အာနမ်မလေးတွေကို ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြသလဲ’

၉၀ မောင်ထွန်းသူ

ခင်ဗျားဆီက ဒီမေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရတော့ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ မင်းဗိုးရာဇာ အရာရှိ အရာခံ အထက်တန်းစား ပြင်သစ်တွေ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့ အကြံအဖန်လုပ်ထားတဲ့ အပျော်မယားတွေ အကြောင်း ခင်ဗျား မကြားဖူးသေးဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မကြားဖူးသေးဘူး။ အပျော်မယား ဆိုတာက ဘာလဲ' ဟု ချာပ်က မေးသည်။

အပျော်မယား ဆိုတာ အာနမ် အိမ်စေမလေးတွေနဲ့ ယောက်ျားအစေခံ အာနမ်တွေရဲ့ ညီမတို့ အစ်မတို့ကို ပြော တာ၊ တစ်ခါတလေ ဒီအတန်းအစားထဲမှာ အာနမ် အစေခံ တွေရဲ့ မယားတောင်ပါတယ်။ အများစုကတော့ တောပိုင်းက မသိနားမလည်ရှာတဲ့ တောသူမလေးတွေပဲ။ ကိုလိုနီနိုင်ငံထဲမှာ လာပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ ပြင်သစ်အများစုက သားမယား ခေါ်လာတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့အနေနဲ့ ဒါမျိုးတွေ တွေ့ ချင်လို့ လာကြတာတောင် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဒီကိုလိုနီ နိုင်ငံထဲမှာ ကပြားတွေ လေးသောင်းတိတိ ရှိနေတာပေ။

'ကပြား ဆိုတာကကော ဘာလဲ' ဟု ဂျိုးဇက်က ကြား ဝင်မေးသည်။

'ပြင်သစ်သွေးတစ်ဝက် အာနမ်သွေး တစ်ဝက်ရောနေတဲ့ လူတန်းစားတစ်ရပ်ပေါ့။ ကြက်တစ်ပိုင်း ဘဲတစ်ပိုင်းလို့လဲခေါ် ကြတယ်။ ကြက်လဲမဟုတ် ဘဲလဲမဟုတ်တဲ့ သတ္တဝါလို့ ဆိုတာ ပေါ့ဗျာ။ ပြင်သစ် အရာရှိအရာခံတွေ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို အပြန် အပိုင်း ပြန်သွားကြတဲ့ အခါမှာ သူတို့ ပေါင်းသင်းနေတဲ့ အပျော်မယားတွေကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ကြတာ။ တကယ်တော့

အပျော်မယားတစ်ယောက်ဟာ ကံကောင်းရင် ပြန်သွားတဲ့လူက သူ့အပျော်မယားနဲ့ ကလေးတွေကိုရော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေကိုပါ နောက်ရောက်လာတဲ့ လူသစ်လက်ထဲလွှဲပေး ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ အဲသလို မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ခုကွဲဖြစ်ပြီသာ မှတ်တော့။ သူ့အတွက် စဉ်းစားမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိ တော့ဘူး။

ခင်ဗျားကို ခင်ဗျား အမေက အပျော်မယားနဲ့ကင်းအောင် တော့ ထားကောင်းပါရဲ့နော်' ဟု ချာပ်က ရယ်မောပြီး ခံပြော သည်။

'ကျွန်တော့်အမေက ကံမကောင်းရှာဘူး။ သေသွားပြီ' ဟု ပြင်သစ်လူငယ်က တိုးတိုးသာသာ ပြောသည်။

'လူနဲ့ခဲတဲ့ လေးနှစ်လောက်က ရေနစ်လို့ ဆုံးခဲ့ရတာ' စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော ချာပ်က....

'ကျွန်တော် အခုလိုပြောလိုက်မိတာ ဝမ်းနည်းပါယ်ဗျာ' ဟု တောင်းပန်သည်။

ပြင်သစ်လူငယ်က တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး ဟူသော သဘောဖြင့် လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြသည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အာနမ် အပျော် မယားတွေကို နှိပ်စက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေကို လုံးဝ လေးစားလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော် ဆိုင်ဂုံကို လူနဲ့ခဲတဲ့ ခုနှစ်နှစ်လောက်ကရောက်လာတာ။ အဲဒီအချိန်ကတော့ကျွန်တော့် အဖေက စစ်တပ်မှာ လုပ်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် အမေ သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော် အဖေက စစ်တပ်ကထွက်ပြီး အမဲလိုက်တဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေး ဝမ်း

၁၀၀ မောင်ထွန်းသူ

ကျောင်း ပြုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လဲ ဒီနိုင်ငံမှာ အာနမ်ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေနဲ့နေပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ရှေးခေတ်က အမြင်နဲ့ မတူတဲ့ အမြင်တွေများ ရှိနေမလားတော့ မသိပါဘူး။

သူသည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး စကားလက်ဆုံကျနေ ကြသည့် သူ့အဖေ ဂျက်ဒီဗရော့စ်နှင့် အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းတို့ကို တစ်ခဏမျှ ဝေးကြည့်နေသည်။

‘ဥပမာ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် အဖေဟာ ဒီနိုင်ငံမှာ ပြင်သစ်တွေလုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမြင်ချင်း မတူကြဘူး။’

ထိုအခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်က သူ့အစ်ကို၏ အကျိုးလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး အခန်းတစ်ဖက်သို့ ခေါင်းဆတ်ပြုသည်။

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း ချာပံ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လမ်းမှာ ဆုံမိခဲ့လို့လူကြီး။’

ချာပံက ဂျိုးဇက် ကြည့်နေသည့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ လက်ပြင်ကုန်းကုန်းနှင့် ပြင်သစ်။ သူတို့နှင့် တွေ့ခဲ့သော အခက်တွေ့ အခြားနည်းသည်များလိုပင် သားသားနားနား ဝတ်စားထားသည်။ လူကြီးသည် အသားအရေ ဖြူရော်ရေး ဖျော့တော့ထော့ လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလျက် ရှိသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ညနေခင်းက ဒီကိုလာတော့ လမ်းမှာ ထော့ သားတွေကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်နေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဂျိုးဇက်က ပေါလ်ဒီဗရော့စ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူကြီးက ဒီကောင်တွေအတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ကြ

နဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ သူက အာနမ်လူမျိုးမှန်သမျှ လူပျင်း လူဖျင်း လူညံ့တွေချည်းပဲလို့ ပြောသွားတယ်။’

ပြင်သစ်လူငယ်သည် ထိုလူကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီး ပခုံးများကို တွန့်လိုက်၏။

‘သူနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ ရှေးခေတ်ဟောင်းက လူတွေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတွေပဲ။ သူတို့ မျက်စိတွေရဲ့ အောက်မှာ ညိုမည်းနေတဲ့ အရစ်တွေ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ ဘိန်းစွဲနေတဲ့ အမှတ်အသားပေါ့။ ကျွန်တော် သူနဲ့ တစ်ခါတုန်းက ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေက အောက်သိုးသိုး ချဉ်စုတ်စုတ် အနံ့ထွက်နေတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ သတ္တုတွင်း စစ်ဆေးရေး အရာရှိတစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ။’

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် လေသံကို နှိမ်လိုက်သလို။

‘သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မကောင်းမှုက ဘိန်းစားနေတာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်သေးဘူး။ အခု ဒီညစာစားပွဲ ပြီးသွားရင် နှစ်ယောက်စလုံး ကာတီနက်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက် ဆင်းချင် ဆင်းကြုံမှာ။ ရှိတုန်းဒီ စားသောက်ဆိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က သင်္ဘောဆိပ် တာရီးပေါ်မှာ သူတို့လို လူစားတွေကို အသုံးတော်ခံမို့အတွက် အင်မတန် သနားစရာ ကောင်းတဲ့ အာနမ် လူငယ်လေးတွေ ရှိတယ်။ မျက်နှာမှာ ပေါင်ဒါတွေ လိမ်းခြယ်ထားတယ်။ ဒီလူကြီးနှစ်ယောက် အဲဒီဘက်ကို မသွားရင် လန်ခြားတစ်စီးငှားပြီး တစ်ညလုံး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားမယ်။ တစ်လမ်းလုံး ဘိန်းရှူသွားမယ်။ တကယ်လို့ လန်ခြားသမားက သူတို့ခိုင်းတာ မလုပ်ရင် ခိုင်းရိုက်မယ်။ အဲဒါ သူတို့အလုပ်ပဲ။’

၁၀၂ မောင်ထွန်းသူ

ပြင်သစ်လူငယ်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားပြီး အလွန်စက်ဆုတ် ရှိရုံသာမက အမူအရာကို ဖော်ပြ လျက် ရှိသည်။

သူတို့လို လူစားတွေကတော့ တွေ့ရဖို့များပါတယ်။ ကိုလိုနီ နိုင်ငံတွေကို ရောက်လာတဲ့ ပြင်သစ်အများစုဟာ အောက်တန်း စားတွေ များတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့အကြောင်းကို ဆက်ပြီး မပြောတာပဲ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်တန်းက ရပ်ကြပါစို့ရဲ့

ဒီလိုဆိုလဲ တိုင်းရင်းသားတွေအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး လောက် ပြောပြပါလား'ဟု ချာပ်က ပြောသည်။ သူသည် ရှန်ပီနီကို တစ်စုံမျှသောက်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အာနမ် လူမျိုးများကို တစ်ချက်မျှ ခေ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အာနမ် များသည် သူတို့ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပြင်သစ်များ၏ စကားပြောသံ များ ကျယ်လာလေလေ၊ သူတို့ချင်း တတ်နိုင်သမျှ စုစည်း လေလေ ဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို သတိထားမိသည်။

'အခု ကျွန်တော်တို့ ညစာစားပွဲကို ရောက်လာကြတဲ့အထဲက အဖိုးတန်ပိုးသားဝတ်စုံရှည်တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တွေကို ဝတ်ပြီး ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဦးထုပ်ကြီးတွေ ဆောင်းထားတဲ့ မျက်စိမေးငွေးနဲ့ လူတွေက ဘာလူမျိုးတွေလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေကတော့ သူတို့ကို ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သူများလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေနဲ့ ဘာအလုပ်ကိုမှ လက်တွဲပြီး မလုပ်ချင်တဲ့ အာနမ် တွေကတော့ သူတို့ကို လိုင်စင်ရ ပင်လယ်ခားပြတေ့လို့ အမည် ပေးထားကြတယ်'

'ဘာကြောင့် လိုင်စင်ရ ပင်လယ်ခားပြတေ့လို့ ခေါ်ကြ တာလဲ'ဟု ဂျိုးဇက်က အလွန် သဘောကျသော အပြုံးဖြင့် မေးသည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ခြောက်ဆယ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အင်အား အဆမတန် ကြီးမားတဲ့ ပြင်သစ် စစ်သင်္ဘောဟေ့ ဒီနိုင်ငံကို ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ အာနမ်လူမျိုး စာတတ် ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ လုံးဝ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှု မရှိခဲ့ကြဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကင်းအောင် နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လူတွေက အင်မတန် ဉာဏ်များပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကြတယ် မဟုတ် လား။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးသစ္စာစောင့်သိမှုကို ဝယ်ယူခဲ့ကြတယ်။ ရာထူးရာခံ ခပ်နိမ့်နိမ့် တရုတ် အမှုထမ်း အရာထမ်း တချို့က ကျွန်တော်တို့အဘွက် စကားပြန် လုပ် ပေးဖို့ သဘောတူခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ သူတို့ကို ကျေးဇူးသစ္စာ စောင့်ထိန်းရုံမသေမှုအတွက် ဆုပေးတဲ့အနေနဲ့ မဲခေါင် မြစ်ဝှမ်းဒေသက မြေဩဇာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ လယ်မြေတွေကို ဧက အများကြီး ပေးခဲ့ကြတယ်။ ဒီစိတ်ကူး ဒီနည်းလမ်းဟာ ချက်ချင်းလိုလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ အပေါ် ကျေးဇူးသစ္စာ စောင့်သိသူများကို ပြန်လည်ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့တဲ့ စနစ်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာတဲ့ အခါမှာ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေးသမား မိသားစုတွေဟာ သူဌေးသူကြွယ် လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလူစား တွေကလဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန် လည်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ပေးလိုက်တဲ့

မြေတွေကို သူတို့လူမျိုး လယ်သမားတွေကို တစ်ဆင့်အငှားချ
ဟယ်၊ အငှားချတဲ့အခါမှာ သတ်မှတ်ပြီးယူထားတဲ့ မြေငှားခ
နှုန်းထားက အဆမတန်ကို ကြီးတယ်။ လည်မျိုညစ်ယူသလို
ယူထားတာ၊ ဒီအချက်ကြောင့် သူတို့ တရုတ် ဆင်းရဲသား
လယ်သမားတွေကိုယ်တိုင်က ဒီလူစုကို လိုင်စင်ရပင်လယ်ခားပြု
တွေ့လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။

ပေါလ်ဒီပရော့စ်သည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ အခန်း
တစ်နေရာသို့ ခေါင်းတစ်ချက် ဆက်ပြသည်။

‘ဟိုမှာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့အဖေနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးနေတဲ့ တရုတ်မိသားစု၊ သူတို့ကို ထရန်မိသားစုလို့ ခေါ်
တယ်။ အဲ သူတို့ဟာ အလွန်ကို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မြေပိုင်ရှင်
ကြီးတွေပေါ့၊ သန်းနဲ့ချီပြီးတောင် ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ရှားမင်း ညီအစ်ကိုသည် ဘုရင်ခံနှင့် သူတို့ အဖေကို
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောနေသော အာနမ် အဘိုးကြီး
အား လှမ်းကြည့်သည်။ အဘိုးကြီး၏ မုတ်ဆိတ်မွှေးများသည်
ဖွေးဖွေးလှုပ်နေပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝတ်ထားသည့် အစိမ်းရောင်
ပိုးသားဝတ်ရုံရှည်ကြီးပေါ်မှ ဇာပန်းပွင့်များသည် တပြောင်
ပြောင် တလက်လက်၊ မင်း မင်းဆက်ခေတ်က မှူးမတ်များ
ဆောင်းလေ့ရှိသည့် အနက်ရောင် ဦးထုပ်မျိုး ဆောင်းထား
သည်။ သူသည် လက်နှစ်ဘက်ကို အလွန် ကျယ်ဝန်းသော
ဝတ်ရုံအင်္ကျီကြီး၏ လက်မောင်းများ အတွင်းသို့ တစ်ဖက်
တစ်ချက် ထိုးသွင်းပြီး ပိုက်ငါးသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည်
ဘုရင်ခံနှင့် အမတ်မင်းတို့၏ မျက်နှာများကို ရင်ဆိုင်၍မကြည့်။
သူ့ဘေးတွင် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းအရွယ်

အာနမ်တစ်ယောက် ရပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုလူ၏ ဝတ်ရုံရှည်ကြီး
တတွေ အနက်ရောင်။ သူသည် စကားပိုင်းကို စိတ်ဝင်စား
ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်၍ နားထောင်လျက်ရှိလေသည်။

‘မုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူဖြူနဲ့ ဥပဓိရုပ် ခပ်ကောင်းကောင်း အာနမ်
အဘိုးကြီးက အလွန်ကို အကင်းပါးတဲ့ လူကြီးဗျ၊ သိလား’ဟု
ပေါလ်ဒီပရော့စ်က ပြောသည်။

‘ဟူးမြို့တော်က အာနမ်ဘုရင်ရဲ့ နန်းတော်မှာ အခုထက်ထိ
ဆုထူးဌာနနဲ့ရနဲ့ နေရတုန်းပဲဗျ။ မိသားစုက အာနမ်ပြည်နယ်
အလယ်ပိုင်းဒေသကလာတဲ့ မိသားစုလို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ဟိုအနက်ရောင် ဝတ်ရုံကြီးဝတ်ထားတဲ့ သူ့သား ထရန်ဗန်ဟွား
ဆိုတဲ့ လူကြီးကဒေသဘွဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သံတမန်ကိုယ်စားလှယ်
အဖြစ်နဲ့ ဆိုင်ကဲ့မြို့မှာ လာနေတယ်။ အဲသလိုနေရတော့ သူတို့
မိသားစုပိုင်တဲ့ မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်း ဒေသထဲက မြေတွေကို ဒီက
နေပြီး ကောင်းကောင်း ကြီးကြပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒီနည်းနဲ့ သူတို့
မိသားစုဟာ နှစ်ဖက်လုံးမှာ ခြေကုပ်ယူထားကြတယ် ဆိုပါ
တော့ ဗျာ’

‘သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန် သန်းကြွယ်
သူဌေးကြီးတွေနဲ့တော့ မတူဘူးဗျ’ဟု ချာပ်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန် သန်းကြွယ် သူဌေးကြီးတွေက
တော့ တယ်ပြီး မောက်မာကြတာပဲ၊ သူတို့ကတော့ အလွန်
နိမ့်ချတဲ့ သဘောရှိတယ်’

ပေါလ်ဒီပရော့စ်က မရယ်ချင်ရယ်ချင် ဟန်မျိုးဖြင့်
သည်။

'ဒါကတော့ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး၊ ရာထူး ဂုဏ်ထူးကြီးမြင့်တဲ့ အရှင်သခင်လူမျိုး ရှေ့မှောက်မှာဆိုတော့ ဘယ် မောက်မာမှာလဲ၊ သိပ်ကို နှိမ့်ချတာပေါ့ ပြင်သစ်အစိုးရကလဲ အာနမ်လူမျိုး အားလုံးကို ဘယ်အရေး ဘယ်ကိစ္စမှာမှ ပြောပိုင်ခွင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်မှ ပေးမထားတာဘဲ၊ အမှန်တော့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာသာ ငြိမ်သက်နေတာ၊ မျက်နှာပြင်အောက်မှာတော့ မကျေနပ်မှုတွေက တစ်ပုံ တစ်ပင်ကြီးပေါ့။'

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီးဖြစ်တုန်းက ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ လတ်လပ်မှု သိမျှမှုနဲ့ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် ကြွေးကြော်ချက်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်လဲ' ဟု ဂျိုးဇက်က တအံ့တဩ မေးသည်။

'အဲဒီ ကြွေးကြော်သံတွေအတိုင်း ဒီမှာကျတော့ မကျင့်သုံးဘူး ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား'

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က အဖြေမပေးဘဲ ရယ်သည်။ သူ့ ရယ်သံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်။ သူ မော့အကြည့်လိုက်တင် သားနှစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည့် အမတ်မင်းအား မြင်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ အဖေက ခင်ဗျားတို့ကို အာနမ် မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ် ထင်တယ်၊ ဟိုမှာ လှမ်းခေါ်နေတယ် သွားလိုက်ပါဦး'

'ကျွန်တော် မေးထားတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကကော' ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ဂျိုးဇက်ကို စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်ခုံးများကို ပင့်လိုက်သည်။

'ဒီမယ် ဂျိုးဇက်၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ သိမျှခြင်းနဲ့ တရားမျှတခြင်း ဆိုတဲ့ဟာ နှင်ခက် အိမ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ သူ့ရဲ့ ကိုလိုနီနိုင်ငံတွေထဲမှာ သူ့ရွေးချယ်သတ်မှတ်ပေးတဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေကိုတော့ တိုင်းရင်းသားတွေကို ရယူခံစားပိုင်ခွင့် ပေးထားပါတယ်'

(၅)

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ဘုရင်ခံအနီး၌ရှိသော လူစုထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသည့် သားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဝီတိဖြစ်လျက် ရှိသည်။

'ကျွန်တော် သားနှစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခွင့် ပြုပါ ခင်ဗျာ' ဟု အမတ်မင်းထံ အာနမ် အဘိုးအို အရာရှိကြီးကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ ဘုရင်ခံ၏ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်ကြီးက ကြားမှ ဘာသာပြန်ပေးသည်။

'ဟောဒါ ကျွန်တော် သားအကြီး ချာပ်ရှားမင်းပါ၊ ဒီဘက်ကတော့ သူ့ညီ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းပါ' ဟု ပြောပြီး သူ့သားများဘက်သို့ လှည့်၍...

'ဟောဒါက ဟူးမြို့တော် ဘုရင်နန်းတိုင်းက သာသနာရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန အရာရှိကြီး တစ်ယောက်အဖွဲ့ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဂျိုးဇက်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ သို့သော်လည်း တရုတ်အမျိုးသားကြီးသည် အင်္ကျီလက်မောင်းများ အတွင်း၌ ရောက်နေသည့် သူ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ယာဘက်လက်ဖြင့် ဘယ်ဘက်လက်သီးကိုအုပ်၍ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ရင်ပတ်တွင် အပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ချာပ်နှင့် ဂျိုးဇက်တို့ ညီအစ်ကိုဘက်သို့ ညွှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် ဂျိုးဇက်သည် အာနမ် အမျိုးသားကြီး၏ လက်သည်းရှည်ကြီးများကို သတိပြုမိ၏။ ဤလက်သည်းရှည်ကြီးများသည် နန်းတွင်းအရာရှိကြီး တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည့် အမှတ်အသား တစ်ခုပေတည်း။ အနောက်တိုင်း ထုံးစံအရ လက်ဆွဲ၍သာ နှုတ်ဆက်ကြမည်ဆိုပါက နှစ်ဦး နှစ်ဖက်စလုံး အတွက် အဆင်ပြေမည် မဟုတ်။ ပထမတွင် ဂျိုးဇက်သည် ရှက်စိတ်ဖြင့် ပူထူလျက်ရှိသော်လည်း နောက်တစ်ခဏမျှအတွင်းတွင် သူ့အစ်ကို ချာပ် လုပ်သလို ဦးခေါင်းကိုညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်နေမိလေ၏။

‘အာနမ်လူမျိုးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ အချင်းချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြဘူးကုန်ဟဲ့ ဘုရင်ခံက သူ့အနီး ရှိနေသည့် အာနမ် သားအဖနှစ်ယောက်ကို ရမပြုတဲ့ ပြောသည်။’

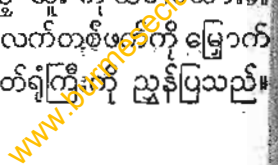
‘အဆင့်တူ လူချင်းကျရင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာချခါးကိုကုန်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ အခုနက မင်းတို့မြင်ခဲ့တဲ့ နည်းကတော့ ရှေးမိရိုးဖလာ ဓလေ့ထုံးစံအရ နှုတ်ဆက်တဲ့ နည်းပဲ။ နိမ့်ကျသူက မြင့်မြတ်သူကို ဂါရဝပြုတဲ့သဘော ဖော်ဖြေအသုံးပြုကြတာ’

ဘုရင်ခံ၏စကားသည် တစ်ဖက်သားကို စော်ကားမော်ကားပြုသည့် သဘောပါကြောင်း သတိထားလိုက်မိသော အမတ်မင်းက အာနမ်အရာရှိကြီး သားအဖနှစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ မျက်နှာများတွင် အပြောင်းအလဲ မရှိ၊ စောစောကလို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ရှိသည်။ ကျောက်ရုပ်သဖွယ် အေးစက်စက် မျက်နှာထားများကြောင့် သူတို့၏ စိတ်သဘောထားကို မှန်း၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘ကျွန်တော် ဒေသဖြစ်တဲ့ အမေရိကန် တောင်ပိုင်းသားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အပြုအမူတွေအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူကြပါတယ် ခင်ဗျား’ ဟု အမတ်မင်းက ပြောသည်။ ဤစကားကြောင့် အာနမ်သားအဖ၏ မျက်နှာများသည် ကြည်လင်ရွှင်ပြုံးသွားကြသည်။

‘အခု ဒီဒေသကို ရောက်လာကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်းခေတ် ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံတွေကို လေ့လာဖို့ အများကြီး လိုအပ်နေပါသေးတယ်’

အာနမ်အဘိုးအိုသည် ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်ကြီးက ဘာသာပြန်ပြောနေသည့် အမေရိကန် အမတ်မင်း၏စကားကို မျက်လွှာများ ချ၍ နားစိုက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ မျက်နှာထားက မည်သည့်ခံစားမှုကိုမှ ဖော်ပြခြင်းမရှိ။ အမေရိကန် အမတ်မင်း၏ စကားကို စိတ်ဝင်စား နားထောင်ခြင်း မပြုလိုက်မိသော ဘုရင်ခံသည် ထိုစကားထဲ၌ ပါလာသည့် ‘ဆူး’ကို သတိထားမိ။ သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို မြောက်ကာ ထရန်ဗန်လန်း၏ စိမ်းပြာရောင် ဝတ်ရုံကြီးကို ညွှန်ပြသည်။

'အမတ်မင်းအနေနဲ့ ဒီအင်္ကျီကို စိတ်ဝင်စားချင် စိတ်ဝင်စားပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ ဝတ်ရုံကြီးဟာ အလွန်ထူးခြားတဲ့ ပိုးစကို ချုပ်ထားတာပါ။ အသွေးအရောင်နဲ့ ဒီဇိုင်းဟာ အလွန်ကို တွေ့ရခဲပါတယ်။ ဒီဝတ်ရုံဟာ အခုလက်ရှိ ဘုရင်မင်းမြတ် ခိုင်ခင်ရွှေ ခမည်းတော်က ထရန်ဗန်လန်းကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပါ'

ဘုရင်ခံ ညွှန်ပြ နေပုံသည် အာနစ် အမျိုးသားကြီးအား ပြတိုက်တစ်ခုအတွင်းမှ ရုပ်တုတစ်ခုသဖွယ်သဘောထားနေသည့် ဟန်မျိုးဖြစ်၏။

'အောက်အနားဘက်မှာ ရွှေရောင်နဲ့ ကွပ်ပြီး အကွက်ဖော်ထားတဲ့ နဂါးရုပ်ကို မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ အလွန်ကို လှတဲ့ လက်ရာတစ်ခုပဲ။ ဒီလိုဟာမျိုးတွေ အတွက်တော့ ကမ္ဘာက ရှေးဟောင်း တရုတ်လူမျိုးတွေကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်လို့များ အမတ်မင်း မထင်မိဘူးလား ခင်ဗျာ'

'ထင်မိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အရှေ့တိုင်းရဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ပြီး ခိုင်မာတည်တံ့နေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အမြဲ သတိရနေအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနေတဲ့ မွန်စီယာ ထရန်ဗန်လန်းကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

ဘုရင်ခံသည် အမေရိကန် အမတ်မင်း၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ သို့သော်လည်း အမတ်မင်း၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးကိုသာ မြင်နေရသဖြင့် သူသည် စဉ်းစားရခက်လှ၏။

'အရှေ့တိုင်းက ရှေးဟောင်း ရှားပါးပစ္စည်းတွေအကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့ အဖိုးတန် ကြွေထည်ပစ္စည်းအချို့ကို ပြပါရစေ'

ဘုရင်ခံသည် အမတ်မင်း၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မင်းမင်းဆက်သုံး ကြေပန်းအိုးတစ်လုံး တင်ထားသည့် ကျောက်ခုံဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

'ဟောဒီကြွေအိုးဟာ လန်ချင်းခေတ်က ပစ္စည်းပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီပစ္စည်းမျိုး နှစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်။ အခု မြင်နေရတဲ့ ပစ္စည်းဟာ အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ပြောနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

ဘုရင်ခံ၏ အပြုအမူမှာ သူ စုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်းကို အလွန်ကြည့်စေချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြနေပုံ မော်လျက်ရှိသဖြင့် အမေရိကန် အမတ်မင်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ လိုက်သွားရသည်။ အာနစ် အတိုးအိုသည် သူ့သား သူ့ချွေးမတို့နှင့် အတူတူရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ချာပ်သည် သူ့အဖေနောက်မှ ကပ်၍ လိုက်သွားသည်။ မင်း မင်းခေတ်သုံး လည်ပင်း အဝကျယ်ကျယ် ပန်းအိုးသည် ကျောက်ခုံထက်မှနေ၍ သူတို့အား စောင့်ကြိုနေသည့်နှယ် ရှိ၏။ ပန်းအိုးပတ်လည်တွင် အပြာရောင် ဖိနပ်စုံ ငှက်များနှင့် ကြာပန်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ အဆင်ပြေအောင် ရေးခြယ်ထားသည်။ တိုက်ရိုက်ဖြာကျနေသော မီးရောင်အောက်တွင် ပန်းအိုး၏ အလှသည် ကြာလျက်ရှိ၏။

သူ့အစ်ကို ချာပ် သူ့အဖေနောက်သို့ ပါသွားသော်လည်း ဂျိုးဇက်ကတော့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း။ သူလိုက်သွားပါက အာနစ် မိသားစုအများ သူတို့ချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင်

မယဉ်ကျေးရာ ကျသွားလေမလား။ သူသည် အာနမ်မိသားစု
ဘေးတွင် ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် သူ
ခြေထောက်များသည် ဂနာမငြိမ်း၊ မြောက်ချည်တစ်ခါ ချချည်
တစ်လှည့်။ သူသည် စကားပြောမှ သင့်မည်ဟု ထင်သဖြင့်
တစ်စုံတစ်ခုပြောနိုင်ရန် စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိသည်။ အာနမ်
အဘိုးအို၏ မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်လျက် ရှိသဖြင့် ဂျိုးဇက်က
စကားမပြောရဲအောင် ခြောက်လှန့်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် အဘိုးအို၏ သားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။
သူတို့ချင်း တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦးကပြော၍ တရင်းတနီး
မိတ်မဆက်ကြုံရသေးသည့် အဖြစ်ကို သတိရလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော် နာမည်က ဂျိုးဇက်ရှားမင်းပါ။ ကျွန်တော်
အသက်က ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် အစ်ကို
ချုပ်ရှားမင်းထက် ခြောက်နှစ် ငယ်ပါတယ်။ သူက အသက်
နှစ်ဆယ်တစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ညီမလေး တစ်ယောက်က အိမ်မှာ
ထားခဲ့ပါတယ်။ သူ့နာမည်ကတော့ ဆူဆန်နာလို့ ခေါ်ပါတယ်။
သူက အသက်ကိုးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ပြောစရာစကား စဉ်းစားကြံဆနေသော ဂျိုးဇက်သည် သူ
ခေါင်းထဲ ဝင်လာသမျှကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။
ပြောနေကျ မဟုတ်သဖြင့် သူ့ ပြင်သစ်စကားမှာ ထစ်ထစ်
ထစ်ငေါ့၊ တစ်ခါတစ်ရံ အသံထွက်ပင် မမှန်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

အခုလို ခရီးဝေးမျိုးမှာ ဆူဆန်နာက သိပ်ငယ်နေသေး
ခေါ်လာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ထားခဲ့ရတာ၊ သူ
အိမ်မှာ ကျွန်တော် အခေါ်တစ်ယောက်နဲ့ နေခဲ့ပါတယ်။

အာနမ် အဘိုးအိုသည် သူ့ခေါင်းကို မော့ကာ အပေါ်သို့
ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မျက်တောင်ပင် မခတ်။
သူ့ အပြုအမူသည် ဂျိုးဇက် ပြောနေသည့် စကားများကို
မကြားသည့်နယ် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့သားကတော့
ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ ဦးခေါင်းကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာစွာဖြင့် ညွတ်လိုက်
သည်။

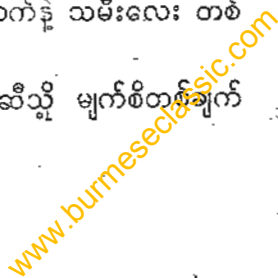
ငါ့နာမည်က ထရန်ဗန်ယွာ့တဲ၊ မင်းတို့နဲ့ လိုက်မလာနိုင်တဲ့
မင်းနှမလေးဟာ သနားစရာ ကောင်းတာပေါ့၊ မွန်စီယာ
ရှားမင်း၊ သူ့လဲ မင်းလိုပဲ ပြင်သစ်စကား ကောင်းကောင်း
ပြောတတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။

သူက ငယ်သေးတော့ ဘယ်ပြောတတ်ဦးမှာလဲ' ဟု ဂျိုးဇက်
က ရယ်သည်။ ဂျိုးဇက်က ရယ်လိုက်သဖြင့် အာနမ်အမျိုးသမီးက
ပြုံးသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဂျိုးဇက်သည် အမျိုးသမီးကို သတိ
ထား၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိ၏။ အမျိုးသမီးသည် ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည့် သွယ်လှလှ၊ ရှက်စနိုးဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ၊ ဝတ်ဆင်
ထားသည့် အင်္ကျီဟာ အညိုရောင် ပိုးအင်္ကျီ၊ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်
တည်ငြိမ်ပြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့လှသော မျက်နှာ၏အလှသည် သူ့
ရှိရင်းအသက်ထက် ငယ်သည်ဟု ထင်စရာရှိ၏။

'သားသမီး ရှိပါသလား မဒမ်' ဟု ဂျိုးဇက်က ပျူငှာ
ယဉ်ကျေးသော လေသံဖြင့် မေးသည်။

'ရှိပါတယ် မွန်စီယာ၊ သားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးလေး တစ်
ယောက် ရှိပါတယ်။'

ဂျိုးဇက်က အခန်းထဲရှိ လူစုလူဝေးဆီသို့ မျက်စိတစ်ချက်
ဝေ ကြည့်သည်။

‘သူတို့ အခု ပါလာပါသလား’

ထရန်ဗန်ဟွားက ခေါင်းခါသည်။

‘သူတို့က သိပ်ငယ်သေးတော့ အခုလို ပွဲမျိုးမှာ လူကြီးတွေ ကြားထဲကို ခေါ်လာလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး’

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြတင်းပေါက်များမှ လှမ်းမြင် နေရသော အိမ်တော် ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပန်းဥယျာဉ်များဆီသို့ လက်တစ်ဖက် ၉၅ ယမ်းပြသည်။

‘သူတို့က ဘုရင့် စံအိမ်တော်ကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ်လို့ ပူဆာကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခေါ်လာခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံးကို သူတို့အထိန်းနဲ့ အတူ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ထားရ တယ်’

ဂျိုးဇက်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်သည်။ အာနမ် ကလေးသုံးယောက်၊ သူ့ကို မိဘနှစ်ပါး ကဲ့သို့ပင် ပိုးသားဝတ်စုံများနှင့် အိမ်တော် ဆင်ပင်အောက်ရှိ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ အာနမ် ကလေးထိန်း တစ်ယောက်နှင့် လမ်းလျှောက်နေကြလေသည်။

‘ကျွန်တော်ကို သူတို့နဲ့ တွေ့ခွင့်ပြုနိုင်မလား မှန်စီယာ’ဟု ဂျိုးဇက်က ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြင့် ပြောပြီး သူ့အတွေးနှင့်သူ ရယ်လိုက်သည်။

‘မှန်စီယာ မြင်တဲ့အတိုင်းပါ။ ကျွန်တော်ကို ရှန်ပိန်ထဲ များများသောက်ခွင့်ပြုထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အခေ က ကျွန်တော်ကို ရှန်ပိန်တစ်ခုကဲ့သို့ သောက်ရမယ်လို့ မှာထား ပါတယ်။ အခုဆို ကျွန်တော်သောက်တာ နှစ်ခုကရှိသွား’

ထရန်ဗန်ဟွားသည် ကလေးများနှင့် တွေ့ချင်စိတ် ပြင်းပြ နေပုံရသော ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်မျှပြီးလိုက်ပြီး သူ့ဇနီးကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ဇနီးကလည်း အပြုံးဖြင့် တုန့်ပြန်လျက် ရှိ၏။

‘ဘာကြောင့် ခွင့်မပြုနိုင်ရမှာလဲ’ဟု ပြောကာ ပြတင်းပေါက် ဆီသို့ သွားကာ အပြင်ဘက် ဆင်ပင်အောက်မှ ကလေးများကို က်ဝေ့ယမ်းပြပြီး ခေါ်သည်။ နောက် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကလေးသုံးယောက်သည် ကျောက်လှေကားထစ်များ ပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်လာကြလေသည်။

‘ဟောခါက ဂျိုးဇက်ရှားမင်းတဲ့၊ သူ့အဖေက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုက နေပြီး ဖေဖေတို့ နိုင်ငံကို အလည်လာတဲ့ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ဧည့်သည်တော် တစ်ယောက်’ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဆိုတာ ဖေဖေတို့နိုင်ငံနဲ့ အဝေး ကြီးမှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံပေါ့’

စောစောက နားလည်မှုတစ်ကြိမ် လွဲခဲ့ဖူးသော ဂျိုးဇက် သည် လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရန် သူ့လက်ကို ဆန့်တန်း၍ ခပေးခဲ့တော့ပေ။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ချထားပြီး ကလေးတစ်ဦးချင်းစီကို ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘တစ်ခါက ဆယ့်နှစ်နှစ်’ဟု ပြောကာ ထရန်ဗန်ဟွားက အရပ်အမြင့်ဆုံး ယောက်ျားလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ကင်မိက ဆယ့်တစ်နှစ်၊ သမီးလေး လန်းက အခုမှ ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်'

ကလေးမ၏ မျက်နှာသည် ခပ်ရိုင်းရိုင်း သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်။ သူ့အမေလို ကျက်သရေရှိရှိအလှမျိုး ပွင့်လန်းလာမည့် အရိပ် လက္ခဏာများကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရ၏။ ဂျိုးဇက်က မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြုပြီး စုသည်။ ကလေးကို ပြုံးလာစေလို သော စေတနာဖြင့် လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူက ထိုကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ခါမှ ကလေးမသည် သူ့အမေအနီး ပို၍ ကပ်သွားကာ ကလေးပီပီ ဂျိုးဇက်ကို အထူးအဆန်း တစ်ခု မြင်နေရသည့်နည်း သေးကြည့်လျက်ရှိသည်။

သူ့အစ်ကို နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့ထက် ကြီးသူများပီပီ အသိဉာဏ် ပို၍ရှိကြသည်။ မျက်နှာများက ပြောင်ပေစမ်း တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲလိုက် လိမ်လိုက် တွန်းလိုက် ထိုးလိုက် လုပ်လျက်ရှိကြ၏။ အငယ်ကောင်သည် သူ့လက် နှစ်ဘက်ဖြင့် သူ့ရင်ပတ်ကို ဖိထားသည်။ ဂျိုးဇက်က အသေ အချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ လက်နှင့် ဖိထားသည့် နေရာတွင် အင်္ကျီသည် ဖောင်းလျက်ရှိသည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝှက်ထား သည်မှာ သေချာသည်ဟု တွက်မိသော ဂျိုးဇက်က ဒူးနှစ်ဖက် ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ အင်္ကျီအောက်မှ ဖောင်းပွနေသည့် နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြုပြီး 'မင်းအင်္ကျီအောက်မှာ ဘာဝှက် ထားသလဲ ကင်မိ'

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်ချလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ခဲသည် အလွန်ရှက်သွားသည့် မျက်နှာထား ဖြင့် သူ့အမေအနီးသို့ပြေးကပ်ကာ သူ့အမေ၏ နားတစ်ဖက်

တွင် ပါးစပ်ဖြင့် အပ်လိုက်ပြီး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် 'လန်းရဲ့ မျောက်လွဲကျော်ကလေးကို ကင်မိ ယူလာတယ် ဖေဖေ၊ မယူ ခဲ့နဲ့လို့ ကျွန်တော်က ပြောတာ မရဘူး'ဟု ပြောသည်။

ထရန်ဗန်ဟူးက သူ့သား အငယ်ကို အာနစ်ဘာသာဖြင့် ဆူသည်။ လူငယ် နှစ်ယောက်သည် အရယ်ရပ် သွားသည်။ ကင်မိက သူ့အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လိုက်သည့်အခါ အထဲမှ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော မျောက်လွဲကျော် ပေါက်စသည် အပြင်သို့ ခေါင်းပြု၍ထွက်လာသည်။ လန်းက တစ်ချက်မျှ လန့်အော်လိုက်ပြီး သူ့မျောက်ကို အသာအယာ ဖမ်းကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ထားလေသည်။

'အစ်ကို ကိုဝံကြည့်မယ်နော် လန်း'

ဂျိုးဇက်က ညင်သာသော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောကာ လက်တစ်ဖက် ဆန့်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်သော လန်းက တစ်ချက်မျှ ထွန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ သူ့သခင် လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်မှန်း သိသွားသော မျောက်ငယ်သည် တကျည်ကျည် တကျောကျော အော်မြည်ကာ ရုန်းကန်လျက် ရှိလေ၏။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ကြောင့် မျောက်ငယ် ပို၍ လန့်သွား မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သည်။ သို့သော်လည်း အလွန်အမင်း ထိတ်လန့် နေပြီ ဖြစ်သော မျောက်ငယ်သည် အပြင်းအထန် တွန်းထိုးရုန်းကန်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံးတွင် လန်း၏ လက်တွင်းမှ လွတ်ထွက်သွားလေ တော့၏။

ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသော သူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဆင်ဝင်အောက်၌ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေသည့်မျောက်ကို လိုက်၍ ဖမ်းကြသည်။ လိုက်လေ လန့်လေ ဖြစ်နေသော မျောက်ငယ်သည် အသင့် ပွင့်နေသည့် တံခါးပေါက်မှနေ၍ နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်။ ထရန်ဗန်ဟူးနှင့် သူ့ဇနီးတို့သည် အံ့အားသင့်ကာ မျောက်ပြေးရာနောက်သို့ ကြောင်ငေး၍ ကြည့်နေကြသည်။

သူငယ်နှစ်ယောက်သည် မျောက်၏ နောက်သို့ ဆက်၍ မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ တံခါးဝမှရပ်ကာ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ လန်း၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ မျောက်ထွက်ပြေးသွားရာဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်ရှိလေသည်။

အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်သွားကြသော သူတို့လူနှစ်ကြောင့် ဂျိုးဇက်ကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ခဏမျှ ကြောင်လျက်ရှိသည်။ ထိုနောက် သူ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ကိုးရိုးကားရားနိုင်မှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ဟူသော အတွေးဝင်လာသဖြင့် ဘာတို့မှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ တံခါးမှနေ၍ အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှ ပြေးသွားနေသော မျောက်သည် အထဲမှလူအုပ်ကို မြင်လိုက်သောအခါ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခွင့်ကောင်ကိုယူ၍ ဂျိုးဇက်က မျောက်ကို အမိဖမ်းရန် အားထုတ်သည်။ သူ့ကို မြင်လိုက်သောအခါ မျောက်သည် တိုး၍လန့်ဖျပ်တော့ရှေ့သို့ ဆက်ပြေးလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်ခံသည် သူ၏ အထူးခြားဆုံးနှင့် အရှားပါးဆုံး ဖြစ်သည့် မင်း မင်းဆက်ခေတ်က ကြွေပန်းအိုးကို ဧည့်ပရိသတ်အား ကျကျနန ပြနေခိုက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကြွေပန်းအိုးပေါ်ရှိ ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့် လက်ရာများကို လက်ဖြင့်ထောက်ပြကာ တစ်ခုချင်းစီ ရှင်းလင်းပြောပြနေခိုက် ဖြစ်၍ ကြမ်းပေါ်မှ လေးဖက်ထောက်၍ ပြေးလာနေသော မျောက်ပေါက်စကို မမြင်ချေ။ မျောက်က ကြွေပန်းအိုးဆီသို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ကြွေပန်းအိုး လည်ပင်းကို ဖက်တူ ပ်ထားခါမှ သူသည် မျောက်ကို မြင်လေတော့သည်။

သူသည် တစ်စက္ကန့်မျှ ကြက်သေ သေလျက်ရှိ၏။ နောက် တစ်ခဏအတွင်းတွင် သူသည် အလွန် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် မျောက်ကိုကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ့ ကြွေပန်းအိုး ကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိသော ဘုရင်ခံသည် မျောက်ကို အော်ငေါက်၍ ခြောက်သည်။ သူ့အော်သံကြောင့် တိုး၍ လူနဲ့ သွားသော မျောက်သည် နောက်ဘစ်ဖန်ထပ်၍ ခုန်ပြီး ကြွေပန်းအိုးထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။ အထဲသို့ ရောက်သွားပြန် တော့လည်း မျောက်သည် အတွင်း၌ရှိနေသော အမှောင်ထုကြောင့် တိုး၍ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ပြန်ထွက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသည်။

ကြွေပန်းအိုးသည် ရှေ့တိုးခနက်ဝင်ဖြစ်ကာ တစ်ခဏမျှ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိပြီးသော် နောက်ဆုံးတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ဘုရင်ခံသည် သူ့ ကြွေပန်းအိုးနှင့် အလှမ်းဝေးလျက်ရှိသဖြင့် လှမ်း၍ မဖမ်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် အသိမထွက်နိုင်အောင်ပင် ဒေါသကြီးလျက် ရှိလေ၏။

ဘုရင်ခံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေကြသည့် ပြင်သစ်များသည် ကြောပန်းအိုးကို ဖမ်းပေးနိုင်ရန် ကြံစည်အားထုတ်ကြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့ကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။ သူသည် သူ့ခြေထောက်များ၏ ပြေးနှုန်းအရှိန်ကို အစွမ်းကုန် တိုးမြှင့်လိုက်သည်။ ကြောပန်းအိုးတင်ရာ ကျောက်ပန်းခုံဘက်သို့ တစ်ရုန်ထိုး ပြေးသွားပြီး အားကုန်ထုတ်၍ ခုန်လိုက်သည်။ ခြေနှစ်ချောင်းသည် ကြမ်းပြင်နှင့် လွတ်သွားပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားသည်။

သူ့ ပခုံးတစ်ဖက်သည် ကျောက်ပြားများ ခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိသည်။ သို့သော်လည်း ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည့် လက်တစ်ဖက်သည် ကြောပန်းအိုးကို ဖမ်းမိသည်။ လက်ထဲ ရောက်လာသော ပန်းအိုး လွတ်ကျမသွားအောင် ထိန်းနေသည့်ကြားမှပင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချောပြောင်နေသော ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် အရှိန်ဖြင့် လျှောတိုက်၍ ပါသွားသည်။

အရှိန်ကုန်၍ တန်ခနဲ ရပ်သွားတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ခါမှ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကြောပန်းအိုးသည် လက်တွင်းမှ လွတ်ထွက်သွားတော့မလို ဖြစ်ရပြန်၏။ သို့သော် ထိုတဒဏ်အချိန်ကလေး အတွင်းတွင် သတိလက်လွတ် ဖြစ်မသွားသော ဂျိုးဇက်သည် မှောက်လျက်ဖြစ်နေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ ပက်လက်လှန်ပစ်လိုက်ပြီး ပန်းအိုးကို

လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ရုပ်ပတ်တွင် တအားပေ့၍ ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ပက်လက်လဲနေရာမှ ခူးထောက်၍ ထသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတို့သည် ကြက်သွေးရောင် ထလျက်ရှိ၏။ သူသည် ပန်းအိုးထဲ ရောက်နေသည့် မျောက်ကို လည်ပင်းမှကိုင်ထုတ်ပြီး အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းအိုးကို သူ့ နေရာသို့ ပြန်၍ တင်ထားလိုက်လေ၏။ ပန်းအိုး သူ့ နေရာသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျိုးဇက်သည် နောက်သို့လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မျောက်ဖယ်ကို တင်းကျပ်စွာပိုက်၍ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဆင်ဝင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့် ဂျိုးဇက်ကို မြင်လိုက်ရသော ဆရန်ပန်ဖွားနှင့် သူ့ဇနီးဘို့သည် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားကြတန် တူ၏။ သူ့ဝယ်နှစ်ယောက်ကတော့ ကလေးထိန်းမိန်းမနှင့် အတူ တစ်ဖက်တွင် ရပ်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိချက်နှာမလှ ဝိမ့်မ့် ဖြစ်နေကြသည်။ လန်းကတော့ သူ့မျောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ ဂျိုးဇက်ထံသို့ ပြေးလာသည်။ ဂျိုးဇက်က ခူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ဆိုင် ကာ သူ့လက်ထဲမှ မျောက်ကို လန်း၏ လက်ထဲသို့ ဆွဲ၍ ပေး ပြီး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဧတင်း ပန် စ ကား ဆိုသည်။ သို့သော်လည်း ငန်းသည် သူ့လက်တွင်းသို့ မျောက်ရောက်လာလျှင် ရောက်လာချင်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သူ့အဖေဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။

ဘုရင်ခံ၏ ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်ကြီးသည် ဂျိုးဇက်၏ နောက်မှ လှာရပ်ကာ မကြည့်သာသော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ရှေ့မှ မြင်ကွင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

'ဘုရင်ခံမင်းကြီးက သူဖိတ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေကို ညစာကျွေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ မှန်စီယာဂျိုးဇက်'ဟု ပြောသည်။

သူသည် ရှေ့တည့်တည့်၌ ရှိနေသော အာနမ် မိသားစုကို အရေးတယူပြုသည့် အရိပ်လက္ခဏာ တစ်ချက်ကလေးမျှ မပြု။

ဂျိုးဇက်က အာနမ်မိသားစုကိုကြည့်၍ တစ်ချက်မျှ ပြုံးရယ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် တောင်းပန်စကား ပြောပြန်သည်။ သူသည် ဆင်ဝင်အောက်မှ ထွက်ခွာသွားသော ထရန်ဗန်တူး မိသားစုကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည်။

ဆင်ဝင်လှေကား အောက်ဆုံးထစ်အရောက်တွင် လန်းသည် ခဏမျှရပ်ပြီး ဂျိုးဇက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် လက်ထဲ မျောက်ကို ပါးနှုတ်အပ်ကာ နှုတ်မှ တာတုတ်တုတ် ရေရွတ်ပြီး ချော့မော့နေဆဲ။ ဖြူစင်ရိုးသားလှသော သူ့မျက်နှာသည် စိတ်ရွတ်နေသည့် အရိပ်အခြည်ကို ဖော်ပြလျက်။ စောစောက ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည့် အရာများကို ကောင်းစွာ နားမလည်သည့်ပုံမျိုး ဂျိုးဇက်က ပြုံးပြလိုက်ပြီးလက်မြောက်၍နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော်လည်း သူက လက်မြောက်ပြလိုက်မီမူကလေးမလန်းသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ပို၍ဖြစ်သွားသည့် အမှုအရာကိုဖော်ပြကာ သူ့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော သူ့မိဘများ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

(၆) -

ဧကဆုတ်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သံတမန်အရာရှိ ထရန်ဗန်ဟူး၏ နေအိမ်သည် ဆိုင်ဂို ကက်သစ်ဒရဲလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ မြောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင်ရိပ်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသော လမ်းမကြီးဘေး၌ တည်ရှိသည်။ သံတမန်အရာရှိကြီး၏ နေအိမ် ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းသည် ပြင်သစ်တို့နှင့် ခေတ်သုံးခေတ်မျှ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်လက်ထက်ကတည်းက ဥစ္စာပစ္စည်းများ အစုလိုက် အပုံလိုက် ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး အဆမတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝလျက်ရှိနေသည် ဟူသော ထရန်မိသားစု၏ ကျော်ကြားမှုကို ချေဖျက်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်မှာ ခမ်းနားထည်ဝါခြင်း လုံးဝမရှိ။ အာနမ် မူးမတ်မျိုးရိုးတို့၏ ရှေးခေတ် ရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံ စည်းကမ်းများနှင့်အညီ အမြင်ရိုးနိုင်သမျှ ရိုးအောင် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသည့် အရာဝတ္ထုဆို၍ ရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံ အရ မိသားစုအစဉ်အဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ဘိုးဘွားများ၏ ဝိညာဉ်ခတ်စင်ကြီးတစ်စင်သာ ရှိ၏။ ရှေးခေတ် သုံးခေတ်က ထင်ရှားခဲ့ကြသော ဘိုးဘွားဘီဘင်များ၏ ဇယားပါရှိသော ထိုစင်သည် ရွှေရောင်နှင့် အနီရောင် ခြယ်လှယ်ထားသည့် ယွန်းထည်စင်ဖြစ်သည်။

ညွှန်ခန်း ပြတင်းပေါက်များမှနေ၍ ကြည့်လျှင် အပြင်
 လေးဘက်လေးတန်မှ အုတ်တံတိုင်း ကာရံထားသော ခြံဝင်း
 အတွင်း၌ အပူပိုင်းဒေသ သစ်ပင်သီးပင်များ၊ နျူနယ်ပိတ်ပေါင်း
 များ၊ မင်းဝတ်ပင်များနှင့် သလဲပင်များ အများအပြားပေါက်
 ရောက်နေသည်ကို မြင်နိုင်သည်။ ယင်းသီးပင်များမှ ဆွတ်ခူး
 ရရှိထားသော သစ်သီးများကို ဝက်သား၊ ကြက်သား၊ ငါး၊
 ကွာစေ့၊ ရေနှေးကြမ်း၊ ဆန်အရက် စသော အခြား ဝတ္ထု
 ပစ္စည်းများနှင့်အတူ စင်ပေါ်၌ တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ကပ်လှ
 ထားသည်။ စင်ပေါ်တွင် နန်းဘွင်းဝတ်စုံများကို ဝတ်စား
 ဆင်ယင်ထားသည့် အလွန်ခံ့ညားထည်ဝါသော မျက်နှာထား
 ပိုင်ရှင် အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ ရှေ့ဘောင်ကွပ် ဓာတ်ပုံသည်
 အမြင့်ဆုံးနေရာကို ယူထားသည်။

အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်စ အချိန်တွင် စောစောက
 ဘုရင်ခံ၏ ညစာစားပွဲ၌ အမေရိကန် အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်
 ရှားမင်းနှင့် စကားစမြည်ပြောနေခဲ့သော ပါးရေများလွန်နေပြီ
 ဖြစ်သည့် အာနမ် အဘိုးအိုသည် ညွှန်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး
 စင်ရှေ့၌ အလွန်ကြီးမားသော ဣန္ဒြေဖြင့်ရပ်ကာ ဦးညွတ်၍
 အရိုအသေပြုလျက်ရှိသည်။

အဘိုးအိုသည် အနက်ရောင် ပိုးအင်္ကျီ လက်ပွဲကြီးကို ဝတ်
 ထားသည်။ ခေါင်းတွင်းဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်ပျော့သည်
 သူ့မျက်နှာကို မိဘနှစ်ပါး၏ကြားမှ လျှောက်လာနေကြသော
 လန်းတို့ မောင်နှမသုံးယောက် မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်ပေး
 ထားသည့်နှယ် ရှိသည်။ သူတို့၏ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်သည် သူတို့
 မိသားစုနောက်မှ ကပ်၍ လိုက်လာကြသည်။ သူတို့ အားလုံး

သည် အဘိုးအို၏နောက်မှ ဝင်ရပ်ကာ အဘိုးအို လုပ်ကိုင်
 နေသမျှကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဓာတ်ပုံ ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ အသင့်စိုက်
 ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်အနီးကြီးများကို သူ့လက်ထဲမှ ထွန်း
 ထားသော ဖယောင်းတိုင်ငယ်ဖြင့် တစ်တိုင်ချင်းစီလိုက်၍မီးတို
 ပေးလျက်ရှိ၏။ ဖယောင်းတိုင်လေးတိုင်စလုံး လင်းသွားသော
 အခါ သူသည် ချွေးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်အုပ်
 ချီကာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

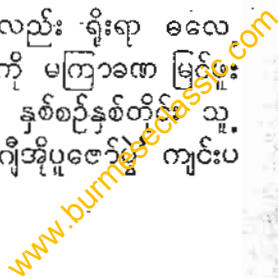
‘ကျွန်ုပ်တို့ ဘခင်ကြီး၏ ဝိညာဉ်တော်မြတ်အား ဤအလင်း
 တိုင်များဖြင့် ပူဇော်ပသပါ၏’

သူသည် အလွန်ရိုသေလေးစားသည့် အသံဖြင့်ရေရွတ်သည်။

‘မြင့်မြတ်တော်မူသော ဘခင်ကြီး၏ ဝိညာဉ်တော်မြတ်အား
 ကျွန်ုပ်တို့က ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။
 ဝိညာဉ်တော်မြတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုထံ ကြွရောက်တော်
 မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုအား ကောင်းကျိုး ဖြစ်အောင်
 စောင့်ရှောက်တော်မူပါ’

အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးများကိုမှိတ်၍ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်
 နေသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ခါးကိုရှေ့သို့
 တုန်းကာ နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ကိုထိပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ
 အာရုံပြုလျက်ရှိလေသည်။

လန်းသည် ကလေးမျှသာဖြစ်သော်လည်း ရိုးရာ ဓလေ့
 ထုံးစံအရ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော ဤပွဲမျိုးကို မကြာခဏ မြင်ဖူး
 ခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် သူတို့မိသားစုသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင် သူ့
 ဘေးကြီး သေဆုံးခဲ့သည့် နေ့ရက်တွင် ‘ဂျီအိုပူဇော်ပွဲ’ ကျင်းပ

သည်။ ထိုပွဲ ကျင်းပတော့မည်ဆိုလျှင် သူ့မိခင်သည် ပူဇော်ပွဲ အတွက် လိုအပ်သည်များကို ဝယ်ယူခြင်း၊ စားပွဲသောက်ပွဲများ ပြင်ခြင်း စသည့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်လေ့ ရှိ၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် လန်းသည် သူ့မိခင်က စေခိုင်းသမျှကို ဘေးမှ ကူညီ၍ လုပ်ကိုင်ပေးရတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤပွဲမျိုးလုပ်သည့်အခါ စင်ပေါ်၌ ကောင်းပေ ဆိုသည့် အစား အစာများနှင့် အထက်တန်းစား နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား များ အလွန်နှစ်သက်စွာ သောက်သုံးလေ့ ရှိသော အရသာ ထူးသည့် အဖျော်ယမကာများ ရှိနေတတ်သည်ကို လန်း ကောင်းစွာသိသည်။ ယခု လောလောလတ်လတ် ပြုလုပ်သည့် ပွဲတွင်လည်း စားသောက်ပွဲများ ပြင်ဆင်ရာ၌ လန်းသည် သူ့မိခင်ကို ကူညီခဲ့ရ၏။ သို့သော်လည်း သူ့မိခင် ပြင်ဆင် နေသည်မှာ ယခင်ကနှင့် မတူ စားပွဲချည်း ခြောက်ပွဲတိတိ ရှိနေပြီး တူခြောက်စုံမျှ တင်ထားသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ထိုအခါ လန်းက ဘာကြောင့် စားပွဲခြောက်ပွဲ ပြင်ထားရ ပါသလဲဟု မေးခဲ့သည်။

‘စားပွဲနဲ့ သောက်ပွဲ တစ်ပွဲစီတိုးပြီး တင်ထားတာ တခြား ကြောင့် မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ သမီးရဲ့ ဘေးကြီးအနေနဲ့ တစ်ချိန်က ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေနဲ့ ပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေကိုပါ ခေါ်လာပြီး ကျေးဇူးနဲ့ မွေးနိုင်အောင်လို့’ ဟု သူ့အမေက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသဖြင့် ရှင်းပြခဲ့သည်။

သူ့အမေ၏ စကားကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေသော လန်း သည် စင်ပေါ်မှ တူအပိုတစ်စုံ လှုပ်ရှားခြင်းရှိမရှိ တိတ်တိတ်

ကလေး ခိုးကြည့်နေမိ၏။ သူနှင့် သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ‘ဂျီအိုပူဇော်ပွဲ’ ပြုလုပ်သည့်အခါတိုင်း အခမ်းအနား ကျင်းပ နေစဉ်အတွင်း ဝိညာဉ် ဆိုသောအရာ ပေါ်လာ လိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုအထင်ဖြင့် တစ်စိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကျကျ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယနေ့အဖို့လည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာကောင်းသည့် အရာတစ်ခုသည် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲက တွေးနေမိ၏။ အထူးသဖြင့် ဘုရင်ခံအိမ်တော်အတွင်း၌ သူ၏ မျောက်လွတ် ပြေးခဲ့ရသည့် ကိစ္စအတွက် အပြစ်ပေးခြင်း ခံရလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ စိတ်ချောက်ချားလျက် ရှိလေသည်။

သူတို့အဖေကတော့ သူတို့သုံးယောက်အား ဝိညာဉ်တော် ပူဇော်ပွဲ မပြုမချင်း ဤအခန်းထဲမှ ဘယ်ကိုမှ မသွားရဟု တင်းကျပ်စွာ အမိန့် ထုတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့အပေါ် ကျေနပ်မှုမရှိကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ ပူဇော်ပွဲသည် အနည်းဆုံး နာရီဝက်ခန့် ကြာမည်ဖြစ်၏။ ဆွမ်းပန်းကန်ထဲ၌ စိုက်ထားသော အမွှေးတိုင် မီးကုန်အောင် လောင်ပြီးမှသာ ပူဇော်ပွဲ ပြီးဆုံးသည်ကို သူတို့ သုံးယောက်စလုံး သိကြ၏။

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုပါမူ လူကြီးများသည် အမွှေးတိုင် မကုန် မချင်း ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍ ဝိညာဉ်တော်ကို အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းလေ့ ရှိသည်။ သူတို့တစ်တွေ ယင်းကဲ့သို့ အာရုံပြု နေခိုက်တွင် ကလေးများကို ဥယျာဉ်ထဲသို့လွှတ်၍ ကစားခွင့် ပြုထားလေ့ ရှိ၏။ အာရုံပြုခြင်း ဆုတောင်းခြင်း စသည်များ ပြီးစီး၍ တင်ထားသမျှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စွန့်ပြီးမီသာ ကလေးများကို ပြန်ခေါ်ပြီး လူကြီးများနှင့် အတူနေရာ၍ အစားအစာများကို စားသောက်ခွင့်ပြု၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့အဖေ၏ အမိန့်အရ သူတို့မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံး အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင်လည်း သူတို့အဖေက သူတို့အား ပူဇော်ပွဲ ပြီးလျှင် ပြီးချင်း သူ၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လာရမည်ဟု ပြောထား၏။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ခေါ်ရသည်ကို သူ့အဖေက ထုတ်ဖော်မပြောသဖြင့် မသိကြရသော်လည်း တင်းမာလွန်းလှသော သူတို့အဖေ၏ မျက်နှာထားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စအတွက် အကြီးအကျယ် ခေါ်သဖြစ်လျက်ရှိပြီမှာ ထင်ရှားနေ၏။

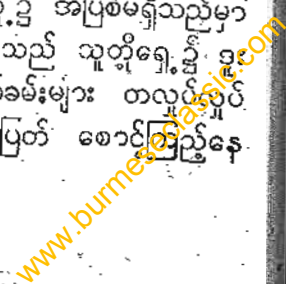
ဤသို့ဖြင့် သူတို့ ဘေးကြီး၏ ဝိညာဉ်အား ကန်တော့ပြီး ဆုတောင်းရမည့် သူတို့အလိုညီညွှန် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ သူတို့အဖေက သူတို့အား မိမိတို့ပြုမိခဲ့သော အမှားများအတွက် ခွင့်လွှတ်ရန် ဆုတောင်းဖို့ သတိပေးသည်။ အသက်ဆယ်နှစ်မျှသာရှိသေးသော လန်းသည် ဉာဏ်မီသလို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူတို့အနေဖြင့် သူတို့ဘဝကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ပါက သူတို့၏ ဘေးနှင့် ဘီတို့၏ ဝိညာဉ်များကလည်း စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်လျက်ရှိလေ၏။

သူ့ဘေးမှ သူ့အစ်ကို ကင်မိသည် သူ၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို ထုတ်ဖော်၍မပြမိရန် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသော မျက်နှာကြောင့် သူ့အစ်ကို ကြောက်နေကြောင်း လန်းက ရိပ်မိနေသည်။ သူ့မိဘလို အဆင့်အတန်း မြင့်သော အာနမ် မိသားစုများထက် အိမ်မှုကိစ္စနှင့် ကလေးများ ဆိုဆို မမှုတောဝန်ကို မိခင်ကယူသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခြားအခြားသော အာနမ် မိသားစုများရှိ ဘဝများကဲ့သို့ပင် ထရန်ဗန်ဟူးသည် အမြဲသော့ခတ်ထားသော သူ့စာကြည့်ခန်းထဲရှိ ယွန်းသေတ္တာ တစ်လုံးထဲ၌ မာကျော တောင့်တင်းသည့် ကြိမ်တစ်ချောင်းကို အသင့်ဆောင်ထားသည်။ ကွန်ဖြူးရှပ်၏ တရားတော်က ဆိုဆုံးမထားသည့်အတိုင်း မလိုက်နာဘဲ သားသမီးဘက်မှ ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခဲ့ပါက လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို အသုံးချရန်ဖြစ်၏။ ယခင်ယခင်က ထရန်ဗန်ဟူးသည် ထိုကြိမ်လုံးကို အသုံးမရခဲ့ဖူးပေ။ ခြောက်လှန့်စရာ ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ်သာ အသုံးပြုခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့အဖို့တွင်မူ ထိုကြိမ်လုံးကို အသုံးပြုကောင်း ပြုလိမ့်မည်ဟု ကလေးများက ထင်နေသည်။

ယနေ့ ညနေခင်းက ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စသည် ကင်မိ၏ ခေါင်းမာမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကင်မိ၏ မနာခံမှုကြောင့် သူတို့ဘဝသည် လှုပ်အလယ်တွင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။ လန်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် ရှိနေသော တစ်မိမိသည် သူ့ညီ ကင်မိကို အပြစ်တင်လိုသော မျက်နှာထားဖြင့် မကြာခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ ဤကိစ္စမှာ သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရသည်မဟုတ်။ သူ့ညီက သူ့စကား နားမထောင်၍သာ ဖြစ်ရပါသည်ဟု သူ့ဘဝကို သိစေလိုသော သဘောလက္ခဏာသည် သူ့အကြည့်တွင် ပါလျက်ရှိသည်။

လန်းအဖို့ကတော့ ဤကိစ္စတွင် သူ့ညီ အပြစ်မရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်ဟုပင် ယူဆသည်။ သူသည် သူတို့ရှေ့၌ ခွေးနှစ်ဖက် ထောက်၍ ဝပ်စင်းကာ နှုတ်ခမ်းများ တလှုပ်လှုပ် လုပ်နေသော သူ့အတိုးကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ

သည်။ ယနေ့ညနေခင်းက ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကိစ္စတွင် သူ့၌ အပြစ်မရှိဟု ယူဆပါသဖြင့် သူ့အား သက်သာသော အပြစ်ခက်မျိုး ပေးဆောင် ကူညီစောင့်ရှောက်တော်မူပါဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းလျက် ရှိလေသည်။

ဖျာပေ၌ ထိုင်လျက်ရှိသော သူ့အဘိုးသည် သုံးကြိမ်တိတိမျှ ဝတ်ပြုပြီးသော် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထ၍ ဘေးသို့ဖယ်ပေးသည်။ ထရန်ဗန်ဟွားသည် သူ့အဖေ၏ နေရာတွင် ခူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့အဖေ လုပ်သကဲ့သို့ပင် ငြိမ်ဆိတ်စွာ အာရုံပြုလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် သုံးကြိမ်တိတိ ဝတ်ပြုသည်။ တတိယအကြိမ် ဝတ်ပြုပြီးသောအခါ သူသည် ထိုင်နေရာမှ ထမသွားသေးဘဲ ကျယ်လောင်စွာ ဆုတောင်းခြင်း ပြုလျက် ရှိလေဖြင့် ကလေးများမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြလေ၏။

‘ဝိညာဉ်တော်မြတ်များအား ပန်ကြားပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား မြင့်မြတ်တော်မူသော ပညာရှိကြီး ကွန်ဖြူးရှပ်၏ အဆုံးအမ၌ ထာဝရတည်နေအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိဘများ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရင်အရှင်သခင်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို စီမံခန့်ခွဲ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော အာဏာပိုင်များအပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့က နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စောင့်သိရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို မမေ့မလျော့အောင် စောင့်ရှောက်တော် မူပါ’

သူ့အသံမှာ ကျယ်လောင်ရုံမျှမက ကြည်လင် ပြတ်သားလွန်းလှသဖြင့် ကလေးသုံးယောက်စလုံး ကောင်းစွာ နားလည်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား သဘာဝတရား၏ ဖန်တီးမှုအရ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိလာသည့် အလွန်အင်အားကြီးမားသော အင်အားစုကြီးများနှင့် လည်းကောင်း၊ ဝိညာဉ်များ၏ ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် လည်းကောင်း အဆင်ပြေပြေ နေထိုင်သွားနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်တော် မူပါ။ ဤသို့စောင့်ရှောက်ပေးတော်မူခြင်းအားဖြင့် အရှင်ဝိညာဉ်တော်မြတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ခေတ်အဆက်ဆက်က တည်ရှိလာခဲ့သော ဝိညာဉ်အားလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်တော်မူနိုင်ကြပါစေ။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်နာစောင့်ထိန်းရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို မလိုက်နာဘဲ ပျက်ကွက်ခဲ့ပါက အရှင် ဝိညာဉ်တော်မြတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်မျိုးသားလုံး၏ အတိတ်က အာဇာနည်သူရဲကောင်းများ၏ ဝိညာဉ်တော်များ၏ စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ကာကွယ်မှုများကို ရရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်ပါ၏’

ထရန်ဗန်ဟွားသည် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့သားသမီးများဆီသို့ အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကင်မ်သည် သူ့အဖေကို မကြည့်၊ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ ကြမ်းပြင်တိုသာစိုက်ကြည့်နေသည်။ တမ်မိနှင့် လန်းတို့သည် သူတို့အဖေ၏ စူးစူးရဲရဲအကြည့်ကို မခံနိုင်သဖြင့် တုလုပ်လုပ် တရွရွဖြစ်နေကြသည်။ သူ့အဖေက သူတို့အား ကြည့်နေခိုက်တွင် သူ့အမေသည် ဝိညာဉ်တော်ကို ဝတ်ပြုကာ ဆုတောင်းလျက်ရှိ၏။ သူတို့အမေ ဝတ်ပြုအပြီးတွင် သူတို့အဖေက တမ်မိအား ဝတ်ပြုရန် အချက်ပြသည်။ သူ၏ သားသမီးသုံးယောက်တွင် တမ်မိသည် အကြီးဆုံးဖြစ်၍ အရင်ဆုံးဝတ်ပြုရန် ခိုင်းခြင်းပေတည်း။

အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော သူငယ်သည် သူ့အဖေက လက်ပြုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စင်ရှေ့၌ ခင်းထားသော ဖျာပေါ်သို့သွားကာ ဝတ်ပြုသည်။

‘ဘေးတော်ကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်သည် ကင်မ်အား မျောက်ကလေးကို ယူမလာဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ပါတယ်’

သူသည် သူနှင့် မနီးမဝေး၌ ရပ်နေကြသော သူ့ဖခင်နှင့် အတိုးတို့ ကြားလောက်အောင် မတိုးမကျယ် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ အဖေဆုံးမတဲ့စကားကို အမြဲတမ်း လိုက်နာခဲ့ပါတယ်၊ နောင်ကိုလဲ ဆက်လက်ပြီး လိုက်နာလိုစိတ်ရှိအောင် ကျွန်တော် ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ’

သူသည် ရှေ့သို့ကုန်းလိုက်ပြီး နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ကိုထိ၍ သုံးကြိမ်ဝတ်ပြုသည်။ ထို့နောက် သူ့ နေရာသို့ ပြန်သွားသည်။ သူသည် သူ့ညီ ကင်မ်၏မျက်နှာကို မကြည့်မိအောင် သတိထားလျက် ရှိ၏။

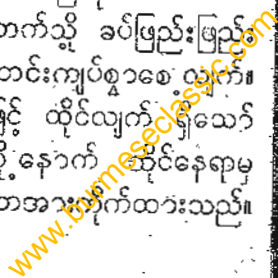
ထရန်ဗန်ဟွားက လန်းကို လက်ယပ်ခေါ်သည်။ လန်းသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် သူသည် အဝယ်ဆုံးဖြစ်၍ နောက်ဆုံးမှ ဝတ်ပြုရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေက ခေါ်နေပြီဖြစ်၍ ကြာကြာစဉ်းစား တွေးတောနေဖို့ အချိန်မရ။ သူ့အဖေသည် ကင်မ်ကို အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးအနေ သတ်မှတ်ကာ နောက်ဆုံးမှ ဝတ်ပြုသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားဟန် တူ၏။ လန်းသည် စင်ရှေ့ရှိ ဖျာဆီသို့ သွားသည်။ ဖိနပ်မပါဘဲဖြင့် သူ့ခြေသံကို မကြားရ။ သူသည် စင်ရှေ့၌ ပုဆစ်စူးတုပ်ထိုင်ကာ ဝတ်ပြုသည်။

‘ဘေးတော်ကြီးကို ကန်တော့ပါတယ်၊ ကနေ့ ကင်မ် လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ကြောင့် သမီးအဖေက သမီးအပေါ် ဒေါသ မဖြေပေါစေနဲ့၊ သမီးကို စောင့်ရှောက်ပါ’

သူသည် အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ဆုတောင်းသည်။ ‘သမီးဟာ အဖေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် အမြဲလုပ်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒီကနေ့ ဘုရင်ခံကြီးရဲ့အိမ်ကို သမီးရဲ့ မျောက်ကလေး ပါလာတဲ့အတွက် သမီး စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီးဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သမီးရဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မကောင်းတာတွေ မလုပ်အောင် မဆုံးမနိုင်ပါဘူး၊ ကင်မ်ကို လိမ္မာလာအောင် ဆုံးမပေးပါ၊ ဒါမှလဲ သူ နောက်ထပ်ဒုက္ခမတွေ့မှာ’

သူသည် ဆုတောင်းအပြီးတွင် ရုတ်တရက်မထ၊ သူ့အလွန် နောင်တ ရနေကြောင်းကို ဝိညာဉ်များအား ပြသလိုသဖြင့် မျက်လုံးများကိုမိတ်၍ ဆက်လက်အာရုံပြုနေသည်။ ထိုင်ရာမှ ထ၍ သူ့ နေရာသို့ ပြန်သွားသည့်အခါတွင်မူ သူသည် ခေါင်းကို ဝိုက်စိုက်ချထား၏။ မည်းနက်လှပသော ဆံပင်များသည် ရှေ့သို့ ဝိုက်ကျကာ မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးအစုံကို ဘေးလူများမမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ပေးထားလေသည်။

ဘခင်ဖြစ်သူ ထရန်ဗန်ဟွားက လက်ပြုလိုက်သောအခါ ကင်မ်သည် သူ့နေရာမှနေ၍ စင်ရှိရာဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခလွှာက်သွားသည်။ သူ့နှုတ်ဖျားသည် တင်းကျပ်စွာစေ့လျက်။ သူသည် စင်ရှေ့တွင် ဝတ်ပြုသည့်ပုံစံဖြင့် ထိုင်လျက် ရှိသော်လည်း နှုတ်မှ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ထို့နောက် ထိုင်နေရာမှ မထမီ ခေါင်းကိုမော့ကာ နှုတ်ခမ်းကို တအားထုတ်ထားသည်။

တကယ်လို့ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကို ကနဲ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတုက် ရိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားရင် သူ့ရိုက်တဲ့ ခက်ကို မငိုဘဲခံနိုင်အောင် ကူညီတော်မူ ပါ' ဟု ရေရှုတ်သည်။

ထို့နောက် အဘိုးဖြစ်သူသည် စင်ရှေ့ရပ်တာ ကွယ်လွန် လေပြီ ဖြစ်သော သူ့မိဘများ၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ချီးကျူးပြောဆို လျက် ရှိသည်။ ကလေးသုံးယောက်သည် လူကြီးများ၏ နောက်မှ ရပ်ကာ ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်လျက် ရှိကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဆွမ်းထဲ၌ ခိုက်ထားသော အမွှေးတိုင်သည် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမေဖြစ်သူက ကလေး သုံးယောက်ကိုခေါ်၍ စာကြည့်ခန်းထဲရှိ သူတို့အဖေ၏ ရှေ့ မောက်သို့ ပို့ပေးသည်။ အမေက သူတို့ကို ကြိမ်လုံးတင်ထား သည့် စာရေးစားပွဲရှေ့တွင် တန်းစီ၍ ရပ်စေသည်။

ညနေက မင်းတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြုအမူကြောင့် ဘယ်လောက် ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်ရဘယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိလိမ့်မယ်လို့ ထင် တယ်'

ကုလားတိုင်တွင် ထိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထရန်ဗန်ဟွား က အလွန်တင်းမာသော လေသံဖြင့် ခြောက်သွေ့သည်။

'မင်းတို့ လုပ်ပုံကြောင့် မင်းတို့ရဲ့ မိသနွစ်ပါးရော ဘုရင်ခံ မင်းကြီးပါ ဂုဏ်သိက္ခာပျက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီပြဿနာမှာ ကင်မ်ဟာ အဓိက တရားခံ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးယောက်စလုံးကို အပြစ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်လို့ ငါယူဆတယ်'

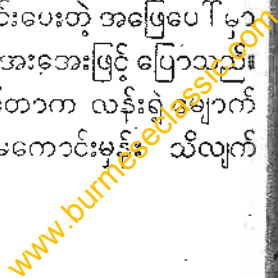
သူတို့ အဖေ၏ စကား ကြားရသည့်အခါ တစ်မိသည့် မျက်နှာပျက်လျက်ရှိပြီး လန်းသည် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက် ရှိနေသော်လည်း ကင်မ်ကတော့ မလှုပ်မချောက်။ သူ၏ စိတ် ခံသားမှုကို လုံးဝ ဖော်ပြခြင်းမပြုချေ။

'ဒီမယ် တစ်မိ၊ ကနဲ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ မင်းရဲ့ အပြစ်က ကင်မ်လောက် မကြီးတဲ့အတွက် မင်းနဲ့မင်းနှမလေးက ဒီအခန်းရဲ့ ဟောတို ထောင့်မှာ နံရံကို မျက်နှာပြုပြီး တစ်နာရီတိတိ ဝှူးထောက် ထိုင်နေရမယ်။ တကယ်လို့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်ပြီး မလှုပ်မရှား နေသွားနိုင်မယ် ဆိုရင် နောက်ထပ် ဘာအပြစ်မှ ထပ်ပေးတော့ဘူး။ ထိုင် နေရတဲ့အချိန်အတွင်း မှာ မင်းတို့ ညနေက လုပ်ခဲ့ကြတဲ့အပြစ် ကို ပြန်စဉ်းစားပြီး နောင်ကို ဘယ်တော့မှ အဖေ မဝုံးမတဲ့ စကားကို မပယ်ရှားတော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြရမယ်။ ကြား လား'

သားအကြီးနှင့် သမီးငယ် လန်းတို့ သူပေးသည့် အပြစ်ခက် ကို ခံယူရန်အတွက် သူ့အနီးမှ ထွက်ခွာ သွားကြသည့်အခါ ထရန်ဗန်ဟွား၏ လက်တစ်ဖက်သည် စားပွဲပေါ်မှ ကြိမ်လုံး ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် ကြိမ်လုံးကို အသာအယာ ကိုင်ကြည့်နေရာမှ သူ့သားငယ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

'မင်းကို ပေးမယ့်အပြစ်ခက်ဟာ မင်းပေးတဲ့ အဖြေပေါ်မှာ တည်လိမ့်မယ် ကင်မ်' ဟု သူက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

'ဒီထောင့်က ငါပထမဦးဆုံး သိချင်တာက လန်းရဲ့ ချောက် ကို ဘုရင်ခံရဲ့ အိမ်တော်ယူသွားတာ မကောင်းမှန်း သိလျက် သားနဲ့ ဘာကြောင့် ယူလာရတာလဲ'

ကင်မိသည် ဖခင်၏ မေးခွန်းကို အဖြေမပေးဘဲ အချိန် အတော်ကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သူ၏ ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် အာခံ ချင်သော သဘောကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် သူ့ အဖေ၏ မျက်နှာကို မော့မကြည့်ချေ။

‘ငါ့မေးဘက်ကို မဖြေရင် မင်းကို ငါ မညှာမတာ... ရိုက်ရ လိမ့်မယ်’ ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက ပြောကာ ကြိမ်လုံးကိုယူ၍ ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။ ထိုအချိန်အထိ ကင်မိသည် အဖြေမပေး၊ သို့သော်လည်း သူ့ အဖေ တို့ အနားရောက်လာသည့်အခါ တွင်မူ သူ့ အဖေ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ကျောင်းသားကြီး တချို့က ကျွန်တော့်ကို သတ္တိရှိ မရှိ၊ သိချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်လုပ်တာ၊ သူတို့က မင်းတို့ရဲ့ အရှင်သခင် ပြင်သစ် နှာခေါင်းရှည်ကြီးတွေ ခံရှာမှ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရမယ်ဆိုရင် မင်းကြောက်မှာပါကွာ လို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်က မကြောက်ဘူးဆိုတာ ပြချင်လို့ လုပ်တာ’

ထရန်ဗန်ဟွား၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်လာ ပြီး မေးကြောများ ဖောင်ထလာသည်။

‘မင်း မကြောက်ဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့် ပြရမှာလဲ၊ ပြဖို့ လိုသလား၊ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံနဲ့ ပြင်သစ်အရာရှိ အရာခံတွေကို ဆက်ဆံနေရာမှာ ငါနဲ့ မင်းအဘိုးကို ဆက်ဆံသလို တရိတယေ တလေးတစား ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ မင်း အသိသားနဲ့၊ သူတို့ ဘာ ငါတို့ကို အုပ်ချုပ်နေကြတဲ့ အားစာပိုင်တွေ၊ ငါတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ သူတို့ရဲ့ စိတ်စေတနာ အပေါ်မှာ လုံးဝ အမှီပြုနေတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ကျောင်းသားကြီး တချို့က ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြင်သစ်တွေကြီးဆွဲရာ ကနေရတဲ့ ရုပ်သေးရုပ် တွေလို့ မပြောကြတယ်’

ထရန်ဗန်ဟွား မမျှော်လင့်သည့် စကားများသည် ကင်မိ၏ ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်လာသည်။ ကင်မိ၏ မျက်နှာသည် ခြုံရော်ရော်ဖြစ်နေရာမှ ချက်ချင်းပင် နီရဲလာသည်။

‘သူတို့ကပြောတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ မနက်တိုင်း ခြီးကြားငှက်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်းနေတဲ့ ဒေသက သယ်ခြေတွေကို ရချင်တဲ့အတွက် ကိုယ်အသက်ကို ပြင်သစ် တွေဆီ ရောင်းစားနေတဲ့ လူတွေကဲ့သို့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို တွယ်ရာကနေပြီး လိုင်စင်ရ ပင်လယ်ခားပြုတွေလို့ ခေါ်နေကြ တယ်’

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ နံရံကို မျက်နှာပြုထား သော တမိမ်နှင့် လန်းတို့ မောင်နှမသည် သူတို့ အဖေ၏ ပြင်း သန်သော အသက်ရှူသံကို ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် အလွန် ဆိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော အခန်းထဲတွင် ကြိမ်လုံးရိုက်သံ တရွှင်ရွှပ် သည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြိမ်ရိုက်သံများကို ကြားနေရသော လန်း၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်စများ သည် တလိမ့်လိမ့် ဆင်းလာလျက် ရှိသည်။ သူ့ ဘေးမှ သူ့ အစ်ကို အိမ်သည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဘာငဲ့တိုင်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် သူ့ညီထံမှ ဝိုင်းနှင့် ဟည်းသံ များ ကြားရလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် နားစွင့်လျက် ရှိလေ သည်။

ကြိမ်ရိုက်သံများကတော့ မှန်မှန်ကြီး ထွက်ပေါ်လာလျက်ပင် ရှိသည်။ ကြားနေရသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှချေသည်။ အထူးသဖြင့် ကြိမ်ရိုက်ချက်နှင့် ကျော့ပြင်၏ထိထွေသံသည် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်း၏။ သို့သော်လည်း ကင်မီယံမှ အသံတစ်ချက်ကလေးမှ မကြားရ။ တစ်ကြိမ်တွင် တစ်ကြိမ်သည် တိတိတိတိကလေး ကျိတ်၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ညီ ကင်မီသည် သူ့အဖေ၏စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် အလျားမှောက်လျက် တစ်မျက်နှာလုံးဖြူဖွေးကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်ရ၏။ အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော သူ့ညီကင်မီသည် မညာမတာ လွဲ၍ လွဲ၍ ရိုက်နေသည့် သူ့အဖေ၏ကြိမ်ဖက်များကို မျက်လုံးများစုံမှိတ်၍ အံ့များကို ကြိတ်၍အော်ဟစ်ခြင်း ငိုယိုခြင်း လုံးဝမပြုဘဲ တင်းခံလျက် ရှိလေသည်။

(၇)

ဘုရင်ခံ၏ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပပြီး နောက်တစ်ရက် နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။ နေရောင်သည် ကြည်လင်တောက်ပလျက်ရှိ၏။ ဆိုင်မြို့စောင့်နှင့် ချိုလုံမြို့ကြားရှိ သုံးမိုင်မျှရှည်လျားသော အမေပြေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူတို့အား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်

အလုပ်အကျွေးပြုလျက်ရှိကြသည့် ခရီးသွားယာဉ်အမျိုးမျိုးတွင် မြင်းလှည်းများ၊ နွားလှည်းများ၊ လန်ခြားများ၊ ဓာတ်ရထားများ၊ မီးရထားများ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားများနှင့် ဘတ်စ်ကားများ ပါဝင်သည်။ ထိုယာဉ်များသည် သစ်ပင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ လယ်ကွက်များဖြင့်သာ ပြည့်နေသည့် ကွင်းပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ သွားလာလှုပ်ရှား နေကြရသည်ဖြစ်ရာ အဆမတန်ပူပြင်းသည့် နေပူဒဏ် ခံရမည်ကို စိုးရိမ်သောစိတ်ဖြင့် မွန်းမတည့်မီ လိုရာခရီးသို့ ရောက်အောင် အမြန်ဆုံး နှင်လေ့ ရှိကြခြင်းသည် အပေ့အထ တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ကမ္ဘောဒီးယားမြင်းနှစ်ကောင်တပ် မာလာဘာ မြင်းရထား၏ နောက်ဘက်ဆိုင်ခုံ၌ ထိုင်ကာ ဟာဗနာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို အရသာခံ၍ ဖွားရှိုက်ရင်း လမ်းဘေးဝဲယာရှိ နံနက်ခင်း ရှုခင်းသာများကို ကြည့်၍ လိုက်ပါလာသည်။

ဒီမယ် ချာပ်၊ မင်းသဘောပေါက်ရမှာက လူဖြူတွေရဲ့ တတ်သိကျွမ်းကျင်မှု မရှိဘဲနဲ့ ဒီလမ်းမျိုး ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ သူတို့ရဲ့ အတတ်ပညာသာမရှိရင် ဒီလမ်းဟာ လှည်းလမ်းပဲ ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီလမ်းပေါ်မှာ သွားနေတဲ့ ခရီးသွားယာဉ်တွေဟာလဲ နွားလှည်းတွေကလွဲပြီး ဟခြား ဘာယာဉ်ကိုမှ မင်းမြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ဖေဖေတို့ စီးလာတဲ့ မြင်းရထားကိုတောင် မြင်ချင်မှ မြင်ရမယ်ဟု သူ့သားအကြီးအား လှမ်းပြောသည်။

ချာပ်နှင့် ဂျိုးဇက်တို့သည် နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ခါးဖျားကုန်း၍ ထိုင်နေကြသည် သူတို့

၁၄၀ မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်းထားသည့် နေကာ သံခမောက် ဦးထုပ်များသည် ကျွေးကွေးခိုးခိုး လုပ်ထားသော မြင်းရထားခေါင်မိုးနှင့် မလွတ်။ တစ်လမ်းလုံး ခုန်လှုပ်လာသော မြင်းရထားကြောင့် နှစ်ယောက် စလုံး ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေရာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ကြ။ ချိုင့်ထဲ ကျင်းထဲ ကျ၍ မြင်းရထား ဆောင့်လိုက်သည့် အခါများတွင်လည်း သူတို့သည် အပျော်အပျက်သဘောမျိုးဖြင့် အော်ကြ တစ်ကြညည်းညူကြသည်။

ယခု သူတို့စီးလာသော မြင်းရထားမျိုးကို မာလဘာဟု ခေါ်ကြောင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် သိခဲ့ကြရ၏။ ကိုလိုနီနိုင်ငံထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ အခြေစိုက်ခဲ့ကြသော အိန္ဒိယ နိုင်ငံ အနောက်ဘောင်ပိုင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသရှိ မာလဘာ ပြည်နယ်မှ ကုလားလူမျိုးများ စတင်အသုံးပြုခဲ့သည့် မြင်းရထား ဖြစ်၍ မာလဘာဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့နံနက်တွင် သူတို့သည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်တိုသားအဖ နှင့်အတူ ချိုလုံမြို့သို့သွား၍ လိုအပ်သည့် တောလိုက် ပစ္စည်း များ ဝယ်မည်ဟု မူလကတည်းက စီစဉ်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုအစီအစဉ်အရ သူတို့ သားအဖသုံးယောက် သူတို့တည်းခိုရာ ကုန်စီနင်တယ် ပဲလေ့စ် တိုတယ်မှ အပြင်သို့ ထွက်လာကြ သည့်အခါ သစ်ပင်ရိပ်များကိုခို၍ ရပ်နားနေကြသော မာလဘာ မြင်းရထားများကို မြင်ကြသည်။ ထိုမြင်းရထားများကို ပြင်ဆင် တိုက် 'မီးခြစ်ဘူးများ' ဟု အမည်ပေးထားကြပြီး အများဆုံး စီးသူများမှစ၍ အာနစ် ဆင်းရဲသားများဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်ရ သောအခါ အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက မာလဘာ

မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် ချိုလုံမြို့စွေးသို့ သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့ သားအဖသုံးယောက်သည် မာလဘာ မြင်းရထားဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'အခု ဖေဖေပြောပြနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး ချာပံ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး တန်ခိုးအာဏာကြီးမားတဲ့ နိုင်ငံ တွေဟာ ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းလုံးမှာ ခြယ်လှယ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို မင်း သဘောပေါက်စေချင်လို့ပဲ' ဟု နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက သူ့ဆေးပြင်းလိပ်မှ ထွက်နေသော ပြာလဲ လဲ မီးခိုးများကြားမှနေ၍ သူ့သား ချာပံ၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် ပြီး ဆက်ပြောသည်။

'နောက်ပြီးတော့ မင်း အခုထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လို့ မင်းဖင် ပွန်းရ ရှာ နာရတဲ့အတွက် အင်မတန် အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုလဲ သတိရလိမ့် မယ်လို့ ထင်တယ်။ ငွေနဲ့ အာဏာဟာ တွဲနေတာကွ။ ဒီသဘော့ စာရားဟာ တို့နိုင်ငံမှာရော ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ နိုင်ငံတိုင်း မှာရော အတူတူပဲ။ ဖေဖေတို့ မိသားစုလို မိသားစုတွေထဲက လူတွေဟာ ဖေဖေတို့ အမေရိကန် နိုင်ငံကို အမြဲတမ်း စိုးမိုး ခြယ်လှယ်ခဲ့ကြာယ်။ ဥရောပတိုက်က နိုင်ငံကြီးတွေမှာလဲ ဒီပုံစံပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ မင်းကိုတော့ တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်။ ပြင်သစ်တွေ ဒီနိုင်ငံမှာ လာပြီးလုပ်နေတဲ့ အများမျိုးတွေကို မင်း မလုပ်မိဖို့တဲ။ မင်း မနေ့ညက ဘုရင်ခံ့ရဲ့ နန်းတော်မှာ ခြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ ပြင်သစ်တွေရဲ့ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကတော့ မတရားသဖြင့် အနိုင်အထက်ပြုခြင်းနဲ့ မောက်မာစော်ကားခြင်း ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့ အမေရိကန် နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ

အထူးသဖြင့် ချမ်းသာကြယ်ဝတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ လူ
 တစ်ယောက်ကို အပေါ်စီးနဲ့ကြည့်ဖို့ အခွင့်အခါ ပေါ်လာသည့်
 တိုင်အောင် ပြင်သစ်တွေ လုပ်သလိုတော့ လုံးဝ မလုပ်ဘူး။
 ဘယ်လိုနည်း ဘယ်လိုစနစ်မျိုးပဲ ကျင့်သုံး ကျင့်သုံး မင်းလက်ထဲ
 အာဏာရအောင် မဲပေးလိုက်တဲ့လူဟာ သာမန် လူတန်းစား
 တွေပဲ။ ဒီအချက်ကို မင်း အမြဲ သတိရနေရမယ်။ မင်း အနေနဲ့
 အရေးကြီးဆုံးနဲ့ အလိုအပ်ဆုံး အချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရ
 မှာက အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ အရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ
 သာမန်လူတန်းစားဖြစ်တဲ့ လူအများနဲ့ လက်တွဲ ဆောင်ရွက်
 နေတယ်ဆိုတာ လူအများက သိနေအောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ပြီးတော့
 အခုလို ခရီးမှာ မော်တော်ကားနဲ့ မသွားဘဲ အညံ့စား မြင်း
 ရထားနဲ့ သွားရလို့ မရှက်ဖို့ဘဲ၊ ဒီလို နေတာ ထိုင်ဘက်
 လူတွေက အလွန် သဘောကျတယ်။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေ
 တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သားဟေ့ဟာ သိပ်သဘောကျ
 တယ်။ လူ့သဘာဝဟာ ဘာထူးလဲ။ ဒီနိုင်ငံ ဒီဒေသမှာ
 အခုလို နေတာ ထိုင်တာမျိုးကို လူတွေက ကြိုက်ကြတာပဲ။ ဒီလို
 နေခြင်းအားဖြင့် သူ့ဘို့စိတ်ဟာမင်းနဲ့ နီးစပ်လာတယ်။ မင်း
 ခင်မင်လာတယ်။

‘ကျွန်တော် ဖင်အောက်က ထိုင်ခုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်
 တော် ခံစားနေရတဲ့ အချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် မေ့မယ်မထင်
 ပါဘူး’ ဟု သူ ထိုင်ခုံတွင် မြောက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာသလို
 ဖြစ်နေသော ချာပံက ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဒီမာလဘာမြင်းရထား စီးခွင့်ရခဲ့
 အတွေ့အကြုံကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမယ် မထင်ဘူး’

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို တအားဖွာ၍
 ကိုလိုက်ပြီး တရဲရဲဖြစ်နေသော ဆေးလိပ်ထိပ်မှ မီးကို ကြည့်
 နေသည်။

‘မနေ့ညက ဘုရင်ခံပြောသွားတဲ့ စကားတွေကိုရော မင်း
 သတိထားမိတယ် မဟုတ်လား၊ ယဉ်ကျေး တိုးတက်လာအောင်
 ဆောင်ရွက်ပေးရေး လုပ်ငန်းအကြောင်းလေ၊ သူပြောသမျှ
 အားလုံးဟာ အလိမ်အညာတွေချည်းပဲ ဆိုတာ မင်းသိတယ်
 မဟုတ်လား’

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက သူ့သားမျက်နှာကိုကြည့်၍ အကဲ
 ဆတ် နေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်’ ဟု ချာပံက
 ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်လဲ အဲသလိုပဲထင်တယ်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ပန်းချီ
 ကားချပ် တစ်ချပ်ဖြစ်လာအောင် လိမ်ညာပြီး အမွန်းတင်နေတာ
 ခြံပဲ ထင်တယ်။ တကယ်လို့ သူပြောသလို သူတို့အနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံ
 မှာ ကားလမ်းတွေ ရထားလမ်းတွေ ဖောက်ပေးခဲ့တာ
 နှိပ်ရင်လဲ သူတို့မှာ အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့သာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီ၊ အဲသလိုဆိုရင် ကားလမ်းတွေ ရထားလမ်းတွေ
 ဖောက်ပေးတာ ဘာကြောင့်လဲ’

ချာပံသည် ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ သူတို့ မြင်းရထား
 ခင်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ချိုလုံမြို့၏ လမ်းများကို စေ့စေ့
 သိပ်စပ် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းများ
 ဆီ၌ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဆိုင်များ အောက်တွင် ဝတ်
 ဆင်တုတ် တရုတ်ကြီးများသည် အင်္ကျီတုံးလုံးဖြင့် တင်ပို့နေ

ထိုင်လျက်ရှိကြပြီး သူတို့ရှေ့တွင်မူ သစ်သီးပုံကြီးများ၊ အစာအစာ ပစ္စည်းများ၊ ပိုးထည်များ၊ ကြွေအိုး ကြွေပန်းကန်များ၊ ကုန်မာပစ္စည်းများနှင့် အခြားသော လူအသုံးအဆောင် တွေ ပစ္စည်းမျိုးစုံ တည်ခင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နွားလှည်း အခြောက်အမြားသည် ပျားပန်းခတ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိသော လူစုလူဝေး လူအုပ်များကြားမှ တစ်ဘီးချင်းလိုဏ်က မောင်းသွားလျက်ရှိကြ၏။ လေသည် သန့်စင် လတ်ဆတ်ခြင်း မရှိ။ ငါးပိ ငါးခြောက်နို့များ၊ လက်ဖက်ခြောက်နို့များ၊ ဟင်းခတ်မဆလာနို့များဖြင့် လှိုင်လျက်ရှိ၏။ ချာပံ၏ မျက်လုံးများသည် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေရာမှ သူ့အဖေထံပြန်ရောက်လာသည်။

‘သူတို့အနေနဲ့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုတွေကို ကောင်းတိုးတက်အောင် လုပ်တာဟာ ကျွန်တော် ချွေးမိသလောက် တော့...’

ချာပံသည် အပြောများသွားမည်ကို စိုးရိမ်သော စိတ်က စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီလိုလိုနီနိုင်ငံကထွက်တဲ့ ကြက်ပေါင်စေး၊ ကျောက်မီးသီးနဲ့ ဆန်စပါးတွေကို ပြည်ပပို့ပြီး ရောင်းချတဲ့နေရာမှာ လူသိချောမောအောင်လို့ ခရီးလမ်းပန်း ဆက်သွယ်မှုတွေကို တိုးတက်အောင် လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ကြားဖြစ်၍ ပြောသည်။

‘အခုလို ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ လမ်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အတွက် ဒီနိုင်ငံသား အာနမ်လူမျိုးတွေထက် ပြင်သစ်တွေပိုပြီး အကျိုးဖြစ်ထွန်းနေတယ် မဟုတ်လား’

နုအန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ဂျိုးဇက်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက အလွန် အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ အာနမ်အမျိုးသားတွေဆိုတဲ့ စကားထည့်ပြောသွားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီစကားဟာ သက်သက်မယ့် လိမ်ညာပြီး ပြောတဲ့ စကား၊ အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်က ဖေဖေကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ ပြင်သစ်တွေဟာ အခုထက်ထိ အာနမ်လယ်သမားတွေကို လုပ်ခမပေးဘဲ အတင်းအဓမ္မ ခိုင်းစားနေတုန်းပဲတဲ့၊ လူတိုင်းလူတိုင်း တစ်နှစ်မှာ ဆယ်ရက်တိတိ လုပ်ခ တစ်ပြားမှ မယူဘဲ အခွန်တော် ပေးဆောင်တဲ့အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ပေးရသတဲ့၊ ကားလမ်းတွေ မီးရထားလမ်းတွေနဲ့ တူးမြောင်းတွေ တည်ဆောက်ရတဲ့လုပ်ငန်းမှန်သမျှမှာအာနမ်လူမျိုးတွေကချည်း ခိုင်ခံ့လုပ်ပေးရတာတဲ့၊ အလယ်ခေတ်က ဥရောပတိုက်ဘက်မှာ ရှိခဲ့တဲ့ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်တွေကို မြေကျွန်တွေက အလုပ် အကျွေး ပြုရသလို လုပ်ကိုင်ပေးနေရတဲ့ ပုံစံပေါ့ကွာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို ပြောပြထားလျက်နဲ့ ဖေဖေက မြို့ထဲမှာ သွားလာနေကြတဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေဟာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ ဂန္ဓဏာရှိပါတယ်လို့ ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရတာလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

‘ဖေဖေ ဘာကြောင့် အဲသလိုပြောခဲ့ရသလဲဆိုတာ ချွေးမိကတော့ သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’ ဟု ပြောကာ

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက သူ့သားအကြီး၏ မျက်နှာကို ပြုံး၍ ကြည့်သည်။

အမြင်ကျယ်တဲ့ မသိဟန်ဆောင်မှုလေးတစ်ခုဟာ မင်းရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေကို သူတို့ကိုယ်သူတို့ လုံခြုံမှုရှိနေပြီလို့ အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်သွားအောင် ချွေးသိပ်လိုက်သလိုပဲ။ တကယ်လို့ မင်းတို့အနေနဲ့ ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် သုံးနှုန်း ပြောဆိုသွားတဲ့ စကား အများစုဟာ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခု ဖြစ်နေတာချည်း တွေ့ရလိမ့် မယ်။ စိတ်စေတနာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံ နေရတာပါလားလို့ သူတို့ဘက်ကထင်ရင်တော့ ဖေဖေ စကား တွေကို ပေါ့ပေါ့ဆဆပဲ သဘောထားကြမှာပဲ။ တကယ်လို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ပြောနေတဲ့ စကားတွေရဲ့ နောက်ကွယ်က သဘောထားအမှန်ကိုသိရင်တော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လဲ မတွေ့ဘူး။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လဲ မနေဘူး။ မလုပ်ဘူးပေါ့။ မင်းတို့ အနေနဲ့ အမှန်ကိုမြင်ပြီး အမှန်ကိုပဲ လုပ်မှာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။

သူသည် စကားကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းကာ ချာပ်၏ လက်မောင်းကို တရင်းတနီး လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ သူတို့စီးလာသော မာလဘာ မြင်းရထားသည် အစိုးအကာများဖြင့် တခမ်းတနား တည်ဆောက်ထားသော ချိုလုံဈေးကြီးရှေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိလေပြီ။

ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်နှင့် သူ့သား ပေါလ်ဒီ ဗရော့စ်တို့သည် အမဲလိုက် လက်နက်ကိရိယာပစ္စည်းများတင်ထားသည့်ကုန်တင် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး ဘေးမှရပ်ကာ သူတို့ ရောက်အလာကို

စောင့်ကြည့်လျက် ရှိကြသည်။ သူတို့ သားအဖ သုံးယောက် ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖခင်နှစ်ယောက်သည် သားများကို ထရပ်ကားအနီး၌ ထားရစ်ကာ ဈေးကြီးထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့ ပစ်မည့်သားခကောင်များ၏ သားရေကို ပုပ်သိုးမသွားစေရန်နှင့် အမြန်ဆုံး ခြောက်သွေ့သွားစေရန် အသုံးပြုရမည့် ဆားနှင့် ဆေးဆပ်ပြာများဝယ်ရန် ဝင်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျီးဇက်ကတော့ ပလက်ဖောင်းအစွန်းတွင်ရပ်ကာ လှုပ်ရှားသွားလာလျက်ရှိသော လူစုလူဝေးကြီး အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ချိုလုံမြို့၏ လမ်းသိမ်လမ်းမွှားများအတွင်း တွင် ဥရောပတိုက်သားများကို များများစားစားမမြင်ရ။ ဆိုင်ဂုံမြို့မှာတော့ မျက်နှာဖြူ ဥရောပတိုက်သားများသည် လမ်းကျယ်ကြီးများပေါ်တွင် ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ ဤမြို့မှာကတော့ သူမြင်နေရသည့် သူများစုမှာ တရုတ်လူမျိုးများသာ ဖြစ်၏။

အရောင် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသော ပြင်သစ်နိုင်ငံထုတ် မော်တော်ကားများသည် လူသွားလူလာ ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသော လမ်းမပေါ်ဝယ် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် ရွေ့လျားနေကြသည်။ ကားထဲတွင် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်စားထားသော ဝဝဖိုင်ဖိုင် တရုတ်ကြီးများနှင့် စိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စား များ သီးနေအောင် ဆင်ထားသည့် သူတို့၏ဇနီးများလိုက်ပါ လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့ မိန်းမများမှာ အပျော်မယားများ ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နားထဲ၌ နားဝင်မချီလှသော မပီကလာ ပီကလာနှင့် ပြောဆိုနေကြသည့်

တရုတ်နိုင်ငံ ကန်တုံပြည်နယ်သား တရုတ်စကားပြောသံများကို ဂျိုးဇက် ကြားနေရသည်။ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပြီး သွားကြားမှ လေထွက်နေသည့် အသံနှင့်တူသော အာနမ်စကားကို ပြတ်တောက်တောက် မာကျောကျော နိုင်လွန်းလှသည့် ကန်တုံ တရုတ်စကားက လွှမ်းမိုးနေသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိလေသည်။

‘ဟော ဟိုမှာကြည့်စမ်း’ ဟု ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောကာ သူ့လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် အမေရိကန် လူငယ် နှစ်ယောက်၏ ပခုံးကို သိမ်းဖက်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

‘မူဆိုင်းမလေးတစ်ယောက်နဲ့ လျှောက်သွားနေတဲ့ တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ဖူးခဲ့ကြရဲ့လား’

ပေါလ်က ထူးထူးခြားခြားလှပသော တရုတ်မလေး တစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြသည်။ တရုတ်မလေးသည် ပန်းထိုးပိုးသား ဝတ်စုံဝတ်ထားသည်။ သူသည် လမ်းတစ်ဖက်မှနေ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ဖြတ်ကူးနေခြင်း ဖြစ်၏။ လမ်းသွား လမ်းလာများသည် သူ့လမ်းဖြတ်ကူးလာခိုက်တွင် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်သို့ ရဲ့ပေးကြသည်။ သူ့မျက်နှာကို ပေါင်ဒါ ပါးနီ နှုတ်ခမ်းနီဆေးများဖြင့် ခြယ်သထားသည်။

သူ့ဘေးမှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်၍လိုက်လာနေသော မိန်းကလေးသည် သူ့ထက်ငယ်သည်။ ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားပုံက ခပ်ရိုးရိုး၊ ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့ဘေးမှ သခင်မကံထီးလှလှလေးတစ်ချောင်း ဆောင်းပေးပြီး လိုက်လာနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘မူဆိုင်းဆိုတာက ဘာလဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

‘မူဆိုင်းဆိုတာ ထီးဆောင်းပေးနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါ်တာ၊ သူ့ဟာ ကျွန်မလေးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ကျွန်ဆိုပေမယ့်လဲ သူ့ကို အထင်သေးလို့ကတော့ မရဘူးဗျ၊ နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ အလွန် အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ နေရာကို ရနိုင်စရာလမ်းက ရှိနေတယ်၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မိဘတွေက သူတို့စိတ်ကြိုက် သဘောတူ စီမံပြီး လက်ထပ် ထိမ်းမြားပေးတဲ့အခါမှာ သူတို့သားက သူတို့သမီးပိုင် မူဆိုင်းမလေး သိပ်လှနေရင် အဲဒီကောင်မလေးကို သူတို့သမီးဘက်က ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ သူ့အိမ်ကို ခေါ်လာဖို့ တောင်းပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ အဲ နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့မိန်းမက သူ့ကိုကျေနပ်မှု ရှိအောင် မပြုစုရင် ဒါမှမဟုတ်လဲ သူမကြိုက်တာလုပ်ရင် သူ့အနေနဲ့ သူ့မိန်းမရဲ့ ကျွန်မလေးနဲ့ သူ့သဘော ဆန္ဒအလျောက် နေပိုင်ခွင့်ရှိတယ်’ ဟု ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ရှင်းပြသည်။

‘ခင်ဗျားမှာကော တစ်နေရာရာမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ပြီး ဝှက်ထားတဲ့ မူဆိုင်းမလေး တစ်ယောက်တလေများ မရှိဘူးလား’ ဟု ချာပ်က စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာပေးဖြင့် မေးသည်။

‘ကံကမကောင်းတော့ မရှိဘူးဗျ’ ဟု ပေါလ်က ဟန်ပါပါဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

‘အာနမ်မိန်းကလေးတွေအားလုံးဟာ အပျိုစစ်စစ်တွေချည်းပဲလို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့အနားကို ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ ချဉ်းကပ်လို့ မရတဲ့ သဘောပေါ့။

၁၅၀ မောင်ထွန်းသူ

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ့ကိုကို သဘောကျနေပြီ ဆိုပါ
တော့၊ သူ့တို့အနားကို ကပ်နိုင်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်
မလဲဟဲ့ ဂျိုးဇက်က ပြောင်ပြောင်နောက်နောက် သဘောဖြင့်
မေးသည်။

‘အိမ်မယ်လေး ဂျိုးဇက်ရာ တကယ်တမ်း စိတ်ရှိလာလို့
ကတော့ ရအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ရှိပါ
တယ်’ဟဲ့ ပေါလ်ဒီပရော့စ်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး အဖြေပေး
သည်။

‘ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဝါသနာကြီးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့
စိတ်သဘာဝစားနေရင် ကြံနိုင်ဖန်နိုင်တဲ့ နည်းတွေ ရှိပါတယ်။
ဒီနည်းလမ်းကို ပြပေးနိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းလဲ ပေါ်လာလိမ့်
မယ် ထင်ပါတယ်။ သိပ်ပြီး ကြာကြာလဲ စောင့်ရမယ် မထင်
ပါဘူး’

(၈)

ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ပြင်သစ်နိုင်ငံထုတ် အနက်ရောင် စီထရီအင်
တီထူး အမျိုးအစား အမိုးပွင့် မော်တော်ကားသည် ဆိုင်ရုံ
မြို့တော်၏ အရှေ့မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်နေသော ကားလမ်း
ကြီးပေါ်တွင် လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်များ

ဖြန့်ကြက်အုပ်စိုးပေးထားသည့် အရိပ်များကိုခို၍ ပြေးသွားလျက်
ရှိသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ သစ်ပင်များထက်မှ လိမ္မော်ရောင်
ပန်းပွင့်များသည် အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် ပူပြင်းသော နေရောင်
အောက်တွင် မီးတောက် မီးလျှံများသဖွယ် ဝင်းဝင်းတောက်
လျက် ရှိကြ၏။

လူကိစ္စပရော့စ်သည် ကားရှေ့ ခန်းထဲတွင် အာနစ်အမျိုးသား
ယာဉ်မောင်း၏ ဘေး၌ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ အမတ်မင်း နသန်
နီယဲလ်ရှားမင်းကတော့ နောက်ခန်းထဲတွင် သူးသားနှစ်ယောက်
နှင့် ပေါလ်ဒီပရော့စ်တို့နှင့် အတူထိုင်၍ လိုက်ပါလာသည်။
ဖလေဗီယာရှားမင်းကတော့ သူတို့နှင့် ပါမလာသေး။ ဆိုင်ရုံ
မြို့တော်၏ နာမည်ကြီး ကာတီနက်လမ်းတွင် ဈေးဝယ်ပြီး
နောက်တစ်နေ့ မုနက်ကျမှ လိုက်လာမည် ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ပစ္စည်း ဝန်စည်စလယ်များတင်ထားသည့် ထရပ်
ကားသည် သူတို့ကား၏ နောက်မှ ကိုက်ဘီးဆယ်ခွာ၍ လိုက်
လာလျက် ရှိသည်။ သူတို့သည် ဆိုင်ရုံမြို့တော်နှင့် မိုင်ခြောက်
ဆယ် အကွာရှိ ဗုန်နိုင်းနှင့် လာဂါးမြစ် နှစ်ခုဆုံရာ ဒေသဆီသို့
သွားကြမည် ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသတွင် ကျွဲရိုင်းများနှင့် အရှေ့
တောင် အာရှ၏ ရှားပါး တိရစ္ဆာန်များ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
လှည့်လည် ကျက်စားရာ တေးကြီးများနှင့် လွင်ပြင်ကြီးများ
ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆိုင်ရုံမြို့တော်၏ အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
မော်တော်ကားလမ်းသည် ရှုမျှော်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ကျယ်ပြန့်
များပြားလှသည့် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးများကို ဖြတ်သွားလျက်
ရှိသည်။ လယ်ကွက်များသည် ရေမြုပ်လျက် ရှိကြ၏။ ခူးလောက်

ပေါင်လောက်အထိ နက်သော ရွှံ့နွံများထဲဆင်း၍ တကုပ်ကုပ် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် အာနမ် လယ်သမားများသည် လယ်ကွက် တိုင်း လိုလိုတွင် အုပ်လိုက် သင်းလိုက်။

လယ်သမားအားလုံးသည် ခမောက်များ ဆောင်းထားကြပြီး အနက်ရောင် ဘောင်းဘီပွဲကြီးများနှင့် အနက်ရောင် အင်္ကျီ ရင်စေ့များ ဝတ်ထားကြသည်။ ဆင်တူဖြစ်နေသည့် ဤအဝတ် အစားများကြောင့် လူစိမ်းဖြစ်သော အမေရိကန် ဧည့်သည် သုံးဦး၏ မျက်လုံးများသည် သူတို့မြင်နေရသည့် လယ်သမားများ ကြားတွင် ယောက်ျား မိန်းမ ခွဲခြား၍ မသိ။ ပြီးတော့ ရေနွင့် ရွှံ့ဗွတ်များကြားတွင် ထွန်နှင့်ဖက်၍ ရုန်းကန်ထုပ်ရှားနေကြရ သည့် ကျွဲများနှင့် အနားရသဖြင့် ရေစိမ်ကာ လူးလိမ့်နေကြသည့် ကျွဲများ။ ကျွဲများသည် အာရပ်လူမျိုးများ၏ ဓားကောက်သဖွယ် ချွန်ထက်နေသည့် ချိုများနှင့် နှာခေါင်းများကို ရေနှင့်လွတ် အောင် အပေါ်သို့ မော့ထားကြသည်။

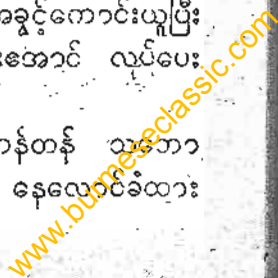
လမ်းမကြီး၏ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်နှင့် တာရီးများ၊ လယ်ကန်သင်းများပေါ်တွင်လည်း လယ်ယာသုံးပစ္စည်းကိရိယာ များကို ထမ်းပိုးပြီး သွားလာနေကြသည့် အာနမ် လယ်သမား များ။ တစ်နေရာတွင် ဝက်ပေါက်စ နှစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်စီ ခွဲ၍ ပိုက်နှင့်ထုပ်ပြီး ဝါးတစ်လုံးတွင် တစ်ဖက်တစ်ချက်ချိတ်၍ ထမ်းလာသော လယ်သမားတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ဝက် နှစ်ကောင်သည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် လိုက်ပါလာကြသည်မဟုတ်။ ဝက်တို့၏အကျင့်အတိုင်း စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်ကာ ရုန်းကန် ထုပ်ရှားပြီး လိုက်ပါလာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဂျိုးဇက်သည် ဝက်ပေါက်စနှစ်ကောင်၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အကြီးအကျယ် သဘောကျလျက် ရှိသည်။ ဆိုင်ဂိုမြို့တော်အတွင်း၌ သူ မြင်ဖူးခဲ့သည့် အာနမ်များကဲ့သို့ပင် အာနမ်လယ်သမားများ၏ ပါးစပ်များသည် အငြိမ်နေသည်မရှိ။ ဆလုပ်လုပ် ဝါးကာ နီရဲသော တံတွေးများကို တဖျစ်ဖျစ် ဆွေးထုတ်လျက် ရှိကြသည်။ ကွမ်းဝါးနေကြခြင်း ပေတည်း။ 'တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာရဲ့ ခြားနားတဲ့ မြင်ကွင်းကို တွေ့ရမယ့်အပိုင်းဟာ ဒီအပိုင်းပဲ'

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က မော်တော်ကားရှေ့ လေကာမှန်မှ လှမ်း မြင်နေရသည့် လယ်ကွင်းများဆီသို့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝေ့ယမ်း ပြုလိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

'ချိုလုံမြို့ကျတော့ တရုတ်သန်းကြွယ် သူဌေးကြီးတွေ ဝိမ်ခံ နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ သူတို့က ဆန်စက်တွေတည်ပြီး စပါးကို တိုက်ခွဲကြတယ်၊ ရသမျှကို အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ဈေးကွက်တွေ ပြုပြီး ရောင်းတယ်၊ အာနမ် လယ်သမားတွေကတော့ အလွန်ရိုး အသွန်အကြတာဆိုတော့ တရုတ် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးတွေ ရှမ်းသာအောင် ကျွဲတွေနဲ့ဖက်ပြီး ရွှံ့တွေဗွတ်တွေထဲမှာ အလုပ် ထုပ်ကြရရှာတယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ မှာ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကြီးကို တရုတ်ကိုလိုနီတစ်ခုလို ထင်မိတယ်၊ ပြင်သစ်တွေရဲ့ ရက်ရောမှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ချိုလုံမြို့က တရုတ်ဝင်ကြီးတွေ ကောင်းစားအောင် လုပ်ပေး နေသလိုပဲ'

ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ လေသံမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘော သား၍ ပြောလိုက်သည့် လေသံမျိုး မဟုတ်။ နေလောင်ခံထား

ရသဖြင့် ညိုမောင်းမောင်းဖြစ်နေသော တည်ငြိမ်တင်းမာလှသည့် သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ကို မမြင်ရ။ ပြတ်တောက်မာကျော လွန်းလှသော လေသံကြောင့် မော်တော်ကားထဲတွင် ငြိမ်ဆိတ် သွားသည်။ အခြေအနေကို ရိပ်စား နားလည်လိုက်သော ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က တင်းမာမှု လျော့နည်းသွားစေရန် ကျွန်ုပ်က ဝင်၍ စကားပြောထိုးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်စကားနဲ့ အာနမ်လူမျိုးတွေကို စပါး စိုက်သူတွေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ တရုတ်တွေကိုတော့ အတိုးကြီး စားသူတွေလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအခေါ်အဝေါ်တွေဟာ မထိရောက် သွားလား။

အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ရယ်လိုက်ပြီး ပြင်သစ် သူငယ်၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။

‘ဒီမယ် ပေါလ် သူတို့ကို မင်း ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ငါက တော့ သူတို့ကို သဘောကျနေပြီ၊ အာနမ်လယ်သမား တစ်ခု နှစ်ရာလောက်ကို အမေရိက ခေါ်သွားပြီး ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်ထဲက ငါ့ရဲ့ စိုက်ခင်းတွေထဲမှာ အသုံးပြုချင်တို စိတ် တောင် မေါက်နေတယ်’

သူသည် ဘေးပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လမ်းဘေးတစ်လျှောက် အစုအဝေးလိုက် သွားလာနေကြသော လယ်သမားများကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘သူတို့ကြည့်ရတာ အားနဲ့ အင်နဲ့ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှား နေနိုင်အောင် အင်ဂျင်စက်တွေက တွန်းအားပေးနေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ စက်တွေကလဲ ဘယ်တော့မှ ရပ်သွားမယ် ပုံမျိုး မတုတ်ဘူး’

‘သူတို့ဟာ အလွန်ကို အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ လူရော ပါ’တု ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အားတက်သတို့ ပြောသည်။

‘သူတို့ရဲ့ ချည့်နဲ့နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေထဲမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်း လောက်အောင် ကြံ့ခိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ရှိတယ်’

‘ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်ကိုင်ထားရတဲ့ လုပ်အား ထဲက သူတို့အတွက် အကျိုးခံစားမှုမရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ’တု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက မေးသည်။

‘သူတို့အနေနဲ့က သူတို့ လုပ်အားထဲက ဘယ်လောက်ပဲရရ သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မှာ မကြာမကြာ ခြေကွေးပတ်လည် ဝိုင်းနေတာချည်းပဲ’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

‘ကြေးတင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ဟာ တရုတ်တွေဆီသွား ပြီး ဓားပြုတ်ကယူသလို သူတို့ အတိုးနှုန်းနဲ့ ငွေချေးကြတော့ တာပဲ၊ တစ်ခါတလေ တရုတ်တွေကယူတဲ့ အတိုးနှုန်းဟာ သုံးဆယ့်ခြောက် ရာခိုင်နှုန်းအထိ ရှိတယ်။ လယ်သမားတွေကလဲ သဘောတူလက်ခံပြီး ချေးတာပဲ။ အဲသလောက်ထိ မိုက်မဲတာ၊ တစ်ဆယ် ပီယာစတာ ဆိုတဲ့ ငွေကြေး မဖြစ်စလောက်ချေးပြီး ပြန်မပေးနိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့မြေနဲ့ သူ့အိမ် အသိမ်းခံရတဲ့ အထိ ရောက်ရတယ်။ အဲ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့သမီးတွေကိုပါ သိမ်း သွားတဲ့အထိ ဖြစ်တဲ့အခါလဲ ဖြစ်တယ်’

‘ဖေဖေပြောတာ အတုန် မဟုတ်သေးဘူးလို့ ထင်တယ်’တု ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က လှမ်းပြောသည်။

၁၅၆ မောင်ထွန်းသူ

အာနမ် လယ်သမားတွေရဲ့ အဖြစ်က အမြဲတမ်း အကျဉ်း အကျပ်ထဲ ကျနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တိုယ်တိုင်ကလဲ အာနမ် လယ်သမား ဆင်းရဲသား တွေဆီက မြေတွေကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းယူပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တဲ့ အာနမ်တွေကို ဆုအဖြစ် ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိ တယ် ဆိုတဲ့ အဲဒီ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတွေကလဲ ကြာလေ လောဘ ကြီးလေ ဖြစ်လာတယ်။ လယ်ထောက်တွေကို မတန်တဆ တိုးတိုးပြီး ယူလာကြတယ်။ အဲဒီကြားထဲမှာ လယ်သမားတွေကို ခေါင်းပုံဖြတ်သည်ထက် ဖြတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ် အစိုးရက အခွန်တွေ အဆမတန် တိုးကောက်လိုက်သေးတယ်။ တကယ်လို့ တိုင်းရင်းသား မြေရှင်ကြီးတွေနဲ့ ပြင်သစ်တွေကသာ သူတို့ကို အခုထက်တိုးပြီး မတရားသဖြင့် ဖိနှိပ်ကြမယ်ဆိုရင် လယ်သမားတွေအနေနဲ့ ဘယ်သူတွေကို အားကိုးရတော့မှာလဲ။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ချက်ချင်းအဖြေမပေး၊ ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်သည် မေးကြောများ ထောင်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် နောက်ကို လှည့်မကြည့်။ မော်တော်ကား လေကားမှန်မှန်နေ၍ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စူးစိုက်လျက် ရှိသည်။

အာနမ်လူမျိုးတွေဟာ တရုတ်အင်ပါယာရဲ့ လက်အောက်ခံ လူမျိုးအဖြစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်တိတိ နေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်း သတိရဖို့လိုတယ် ပေါ့လိ။ သူတို့ဟာ သွေးစုပ်တာ ခေါင်းပုံဖြတ်တာတွေကို ခူးထောက် အညံ့ခံပြီး အရှုံးပေးတတ် တဲ့ လူစားတွေကွ။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ သဘာဝပဲ။ သူတို့မှာ ဒီစိတ်နေ

စိတ်ထားမျိုး မရှိရင်ကို မဖြစ်တဲ့သဘော ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ဒီနိုင်ငံကို ငါတို့က ကိုလိုနီနိုင်ငံအဖြစ် မသိမ်းပိုက်ရင်လဲ တခြား နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံက သိမ်းမှာပဲ။ ဒါကို....'

အာနမ်ယာဉ်မောင်းက ဘရိတ်ကို တအားနင်းလိုက်သဖြင့် မော်တော်ကားသည် တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ ရပ်သွားသည်။ ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်၏ နောက်တည့်တည့်မှကပ်၍ ထိုင်နေသော ဂျိုးဇက် သည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ နှုတ်မှ ဆဲသံတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျိုးဇက်က အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက် သည်။ ထမ်းပိုးတစ်ချောင်း ထမ်းလာသော လယ်သမား တစ် ယောက်သည် ကားရှေ့တည့်တည့်မှနေ၍ လမ်းကို ဖြတ်ကူး သွားသဖြင့် ယာဉ်မောင်းက ဘရိတ်ကို အုပ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ဖြတ်ကူးသွားသော လယ်သမားကတော့ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ မြောင်းဘေးမှရပ်ကာ မော်တော်ကားဆီသို့ ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်၍ ကြည့်နေသည်။ သူတို့ မော်တော်ကား ဆက်၍ မောင်းလာသည့် အခါ လယ်သမားသည် လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်ခုန်တက်လိုက်ပြီး လမ်းလယ်ကောင် တည့်တည့်တွင် ခုန်ပေါက်မြူးထူးလျက် ရှိ သည်ကို ဂျိုးဇက် လှမ်းမြင်နေရလေသည်။

'ဒါမျိုးတွေရင် ရိုးသွားအောင် နေတတ်ဖို့ တော့ လိုလိမ့် မယ်' ဟု ပေါ့လိလိဗရော့စ်က ပြောသည်။

'ဒါမျိုးက အချိန်တိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ'

'သူတို့ ဘာပြုလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ' ဟု ဂျိုးဇက်က ထိတ်လန့် အံ့ဩစွာဖြင့် မေးသည်။

'သူတို့ကိုယ် သူတို့ သတ်သေဖို့ ကြိုးစားနေကြတာလား'

အဲသလိုတော့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့ မာကွေးကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတာ၊ ဒါပေမယ့် ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်တဲ့ အခါ သူတို့ သေစေချင်တဲ့ မာကွေးက မသေဘဲ သူတို့ သေ သွားတတ်တယ်'

'သူတို့ရဲ့ မာကွေးဆိုတာက ဘာလဲ'

'သူတို့ရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးနတ်တွေကို ခေါ်တာ၊ အာနစ် လယ်သမား အားလုံး လိုလိုပဲ ဆိုပါတော့၊ တစ်နိုင်ငံလုံး လူဦးရေရဲ့ ရှစ်ဆယ်ရာနှုန်းလို့ ပြောလဲ မမှားပါဘူး၊ အဲ သူတို့ က နတ်ကိုးကွယ်ကြတယ်၊ အိမ်စောင့်နတ် မီးဖိုစောင့်နတ် မြစ်စောင့်နတ် သစ်ပင်စောင့်နတ်၊ ဟာ အများကြီးပဲ၊ တစ်ခါ တလေ တောထဲရောက်သွားရင် သစ်ပင်ခွကြားမှာ နတ်အတွက် အစားအစာ ပူဇော်ပသထားတာ တွေရတတ်တယ်၊ သူတို့ ကိုးကွယ်ပသနေတဲ့ နတ်တွေထဲမှာ အမျိုးအစားနှစ်မျိုးရှိတယ် လို့ ယုံကြည်ကြတယ်၊ တစ်မျိုးက နတ်ကောင်း၊ တစ်မျိုးက နတ်ဆိုးပေါ့၊ နတ်ဆိုးက သူတို့ကို မကောင်းတာဖြစ်အောင် သွေးခဆောင်တတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်၊ အဲဒီတော့ သူတို့ ဆီမှာ ပူးကပ်နေတဲ့ နတ်ဆိုးနဲ့ ကင်းသွားအောင် လုပ်ချင်လေ အဲဒီနတ်ဆိုးရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်အောင် လုပ်ပေးရမယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့အနေ သေဘေးကကပ်ပြီးလွတ်သွားရင် သူတို့မှာ ကပ်နေတဲ့နတ်ဆိုး ဝိညာဉ်ကို အဲဒီသေဘေးက သတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကားတိုက်ပြီး သေရမယ် ဘေးက ကပ်ပြီးလွတ်သွားရင်၊ ဒါ မဟုတ် ကျွဲအခတ်ခံရပြီး သေရမယ် ဘေးက သိသိစာသေ ကပ်ပြီး လွတ်သွားရင် သူတို့မှာ ကပ်နေတဲ့ နတ်ဆိုးက

သေဘေးဒဏ်ခံရပြီး သေသွားတယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ စော စောက လယ်သမား လမ်းမပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကနေတာဟာ အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ သူ ကားတိုက်ခံရပြီး သေရမယ် ဘေးက လွတ်သွားတော့ သူ့မှာကပ်နေတဲ့ နတ်ဆိုး သေသွားပြီလို့ သူ ယုံကြည် နေတယ်လေ၊ သဘောကတော့ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားက သူ့မှာကပ်နေတဲ့ နတ်ဆိုးကို တိုက်သတ် သွားပြီပေါ့၊ နှစ်စဉ် ဒီလို ရာသီကျရင် ဒီအဖြစ်မျိုးတွေကို အများကြီး တွေ့ရတယ်၊ တက်ပဲ့တော် လို့ ခေါ်တဲ့ နှစ်ကူး ပဲ့တော်က မကြာခင်လုပ်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ နှစ်ကူးချိန်မှာ သူတို့နဲ့အတူ နတ်ဆိုး နတ်မိစ္ဆာတွေ ကပ်ပြီး ပါမလာအောင် လုပ်ချင်ကြတယ်၊ နှစ်သစ်မှာ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ အစပြုချင်ကြတဲ့ သင်္ကေပေါ့'

မော်တော်ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးသွားနေရာမှ နှေးသွားပြန်သည်။ ရှေ့ကိုက် ငါးဆယ်ခန့်အကွာ လမ်းဘေး တစ်နေရာ၌ စရုံး၍ ရပ်နေကြသော လယ်သမားအုပ်စုတစ်စုကို မြင်၍ အာနစ် ယာဉ်မောင်းက ကားအရှိန်ကို လျှော့ချလိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဘက်တွင် ထိုင်နေကြသော ရှားမင်း သားအဖသုံးယောက်သည် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ အသံကိုကြားလိုက် သေးသည်။

'အရှိန်ရှိသမျှ မော်တော်ကား အရှိန်ကို လျှော့ချနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ လော့ခံ' ဟု ဂျက်ဒီပရော့စ်က စိတ်မရှည်သဖြင့် ပြောသည်။

'မင်း ဒီလိုသာ လုပ်နေရင် ဟိုကို ဘယ်တော့မှ ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

ချက်ချင်းပင် ယာဉ်မောင်းသည် မော်တော်ကား အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည်။ ခပ်ရွယ်ရွယ် လယ်သမားသုံးဦးသည် လမ်းမကြီးဖြတ်ကူးနေကြသည်။ ကားကတော့အရှိန်မလျော့ဘဲ လယ်သမားသုံးဦးသည် လမ်း၏ တစ်ဖက်သို့ ဒရော့သောပါး ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ ဂျိုးဇက်မှာ ကားနှင့် တိုက်လုတိုက်ခင်ဖြစ်ပြီး လူတံသွားလော လယ်သမားများကို ကြည့်ကာ ရင်တမမ။

စီထရီအင် ကားသည် စပါးစိုက်ရာ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရာဘာခြံကြီးများ တည်ရှိရာ အပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ဂျိုးဇက်သည် နောက်ကြည့်မှန်ထဲ၌ ထင်ဟပ်နေသော အာနမ်ယာဉ်မောင်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ်နေမိ၏။ သူသည် အာနမ်ယာဉ်မောင်း၏ စိတ်ခံစားမှုအခြေအနေကို အကဲဖမ်းမိရန် အားထုတ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ စောစောက ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် သူတို့ အာနမ် တိုင်းပြည်အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောခဲ့၏။ အကယ်၍ ထိုစကားများကို သူ နားလည်ခဲ့သည်ရှိသော် သူ စိတ်သည် မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။

သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာက မျက်နှာသေ၊ မတုန်မလှ၊ ကျောက်ရုပ်လိုပုံမျိုး။ မျက်စိပေါက် မှေးမှေးနှင့် သူ၏ စိတ်ခံစားမှုများကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မဖော်ပြတတ်သည့်မျက်နှာအခြားသော အာနမ်လူမျိုးများကဲ့သို့ပင် လူလုံးလူဖန် ခပ်သေသေး။ အမေရိကန် တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့အသက်အခန့်မှန်းရခက်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် ယာဉ်မောင်း၏ ပုံပန်းကြည့်ပြီး အသက်နှစ်ဆယ်နှင့် လေးဆယ်ကြား ရှိရမည်တော့သည်။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် သူ့ယာဉ်မောင်းကို သူတို့နှင့်မိတ်ဆက်မခေးခဲ၊ သို့သော်လည်း သားဖြင့်သူ ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က သူ့အဖေ ထရပ်ကားပေါ်မှ ဇနီးများကို သွားရောက်စစ်ဆေးနေခိုက်တွင် သူတို့ကို သူ၏အဖေ ယာဉ်မောင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ပေါလ်ကျတော့သည် ယာဉ်မောင်းနှင့် ဆက်ဆံပုံမှာ တရင်းတနီး။

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ယာဉ်မောင်း၏လက်မောင်းကို ခင်မင်လေးစားသော အမူအရာဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး....

‘ဟောခါကတော့ ငိုဗန်လော့ခိတ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်စွမ်းပေးနေတဲ့ တန်ခိုးရှင် အာနမ် နတ်တစ်ပါးပေါ့။ အိမ်မှာဆိုရင် အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်ကိုင်ပေးရတဲ့ အိမ်စေ၊ အမဲလိုက်ထွက်လို့ တောထဲရောက်သွားကြတဲ့ အခါမှာတော့ အမဲလိုက်စခန်းတာဝန်ခံ၊ ပြီးတော့ယာဉ်မောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီဗရော့စ်မိသားစုအတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ အထွေထွေလက်ထောက်ကြီး တစ်ယောက်ပါ’ ဟု ပြောသည်။

ငိုဗန်လော့ခိတ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ဆရာဂျက်ဒီဗရော့စ် ပြန်ရောက်မလာမီ ဂျိုးဇက်တို့ သားဇာပ သုံးယောက်၏ လက်များကို ကပျာကယာဆွဲခါပြီး နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။ ငိုဗန်လော့ခိတ်သည် အင်္ဂလိပ်စကားကို အနည်းအကျဉ်း တတ်လိမ့်မည်ဟု ဂျိုးဇက်က ထင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရာရာကို သတိထားနေပုံရသည့် မျက်လုံးများမိုင်ရှင်ကြီးအာနမ်ယာဉ်မောင်းသည် စောစောက သူ့အဖေနှင့်ဂျက်ဒီဗရော့စ်တို့ ပြောခဲ့ကြသည့် စကားများကိုတော့ နားလည်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟုပင် ဂျိုးဇက်က ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မော်တော်ကားသည် ရာဘာခြံကြီးများကို တစ်ခြံပြီးတစ်ခြံ ဖြတ်သန်းလာသည်။ ညီညီညာညာ တန်းစီနေကြသော ရာဘာ ပင်များသည် လမ်းဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်မှနေ၍ မားမား မတ်မတ်ရပ်ကာ ကားသမ်းမပေါ်သို့ အရိပ်ကောင်းကောင်း ရအောင် အုပ်မိုးပေးထားနေကြသည့်နည်း ရှိသည်။ ပင်စည် များပေါ်၌ အစေးခြစ်ထားသည့် ဒဏ်မု၊ ဒဏ်ချက်များနှင့် အောက်မှ ခံထားသော ခွက်များထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း စီးဆင်းကျနေသည့် ရာဘာဆေးများ။

ရာဘာခြံကြီးများကြားမှ ဖြတ်သန်းသွားနေရခိုက်မှာတော့ လူစုလူနွယ်မြင်ရသဖြင့် မော်တော်ကားစီးရသည်မှာ ရင်တထိတ် ထိတ် မဖြစ်။ သို့သော်လည်း မော်တော်ကားသည် ရာဘာခြံ ကြီးများ ကြားမှ ထွက်ကာ ခပ်စောက်စောက် ဖြစ်နေသော တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောအတိုင်းဆင်းပြီး ရွာတစ်ရွာဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေသည့်အခါ ဂျိုးဇက်သည် ရင်တမမဖြစ်လာ ရပြန်၏။

လယ်သမား အုပ်စု တစ်စုသည် လမ်းဘေး တစ်နေရာ၌ ရေကန်တွင် အဝတ်လျှော်သူက လျှော်၍ ရေချိုးသူကချိုးနေ ကြသည်။ အခုမှ ကားလမ်းကိုဖြတ်၍ ရေကန်ဆီသို့ သွားနေ ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဖြတ်ကူး နေသူများ ထဲမှ လူများစုသည် မော်တော်ကား လာနေသည်ကို မြင်သောအခါ လျင်မြန်စွာ ဖြတ်သွားကြသော်လည်း လူငယ် လေးယောက်ကတော့ ပမာ မခန့် အမှုအရာမျိုးဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေကြသည်။ ငိုဗန် လော့ခ်သည် ကားစက်ကိုအရှိန်လျှော့ချလိုက်၏။ ဂျက်ဗီဗရော့ခ်

သည် ကားစတီယာတိုင်ပေါ်မှ ဟွန်းကို တအား ဆောင်၍ ဆောင်၍ နှိပ်လိုက်သည်။

‘လူတွေမြင်တိုင်းသာ မင့်ကားကို အရှိန် လျှော့ချပေးနေ ရင် ဒီကောင်တွေ မော်တော်ကားလာတဲ့အခါ ရှောင်ပေးမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အသိ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး’ ဟု စိတ်တိုသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကားကို အရှိန်မလျှော့နဲ့ကွာ၊ မောင်းမြဲတိုင်း မောင်း’ ငိုဗန်လော့ခ်က မော်တော်ကား အရှိန်ကို ပြန်တင်လိုက် သည်။ ကားသည် သူငယ်လေးယောက်ဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားလျက်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်သည် လမ်းပေါ်၌ ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေကြသော သူငယ် လေးယောက်၏ မျက်နှာများကို ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။ သူတို့သည် မော်တော်ကားလာနေ သည်ကိုတော့ သိကြပုံရ၏။ သို့သော်လည်း မော်တော်ကား သူတို့နား ကပ်မိလာသည်အထိ ရပ်လက်စနေရာတွင် ရပ်နေ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြပုံပေါ်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲ၌ လှမ်း မြင် နေရလော ဂျက်ဗီဗရော့ခ်၏ မျက်နှာထားသည် တင်းမာလျက်ရှိသည်။ သူ လက်တစ်ဖက်သည် ဟွန်းကို အဆက် မပြတ် နှိပ်ဆဲ။

မော်တော်ကား၏ ဓမ္မ မီးလုံးများနှင့် သူငယ်လေးဦးသည် ဒါးပေခန့်မျှသာ ကွာတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ပထမသူငယ် သည် လမ်းဘေးရှိ မြောင်းဆီသို့ လှမ်း၍ ခုန်လိုက်သည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အလွန်ညစ်ပတ် နံစော်လျက် ရှိသည့် မြောင်းပုပ်ရေထဲသို့ တလိမ့်ကောက်ကွေး ကျသွားလေ ၏။ ယူလီယင် ခုန်ရှောင်လိုက်သော အခြားသူငယ်နှစ်ယောက်

သည် ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ဖြစ်သွားကု
သေးသော်လည်း လမ်းဘေးသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားကြ
သည်။

စတုတ္ထမြောက် သူငယ်မှာမူ ခြေချော်ပြီး လမ်းမပေါ်သို့
ဗူးထောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ သူငယ်သည် အချိန်မီ ပြန်၍
ထနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့
လေပြီ။ မော်တော်ကား ဘန်ပါနှင့် သူငယ်၏ ရင်ပတ်တို
ပြင်းစွာတိုက်မိသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူငယ်၏ ခြေထောက်
များနှင့် လက်များသည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားပြီး တစ်
ကိုယ်လုံး လမ်းမပေါ် ပြန်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။
သူတို့၏ မော်တော်ကားနောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူငယ်၏
ခန္ဓာကိုယ်သည် မလှုပ်မယှက်။

ငိုဗန်လောန်က မော်တော်ကား စက်အရှိန်ကို နှေးလိုက်
သည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ကားကို ဆက်မောင်း
ခိုင်းသည်။ အမေရိကန် သုံးဦးသည် အံ့အားသင့်ကာ ကြက်ဆေး
သေလျက် မိကြလေ၏။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် နောက်ကြည့်မှန်
ထဲ၌ ထင်ဟပ်လာနေသည့် နောက်ဘက်မှမြင်ကွင်းကို သေချာစွာ
ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဘက်ကိုတော့ လုံးဝ လှည့်
မကြည့်ချေ။ ဂျိုးဇတ် အပါအဝင် ကားနောက်ခန်းထဲ၌ ထိုင်
နေသူ အားလုံးသည် သူတို့ထိုင်ခုံများထက်တွင် ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်မနေ
နိုင်ကြ။ ထဲကျသွားသော သူငယ်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်း
နေကြသည့် လူများကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့နောက်
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေသော ပစ္စည်းတင် ထရပ်ကားသည်

လမ်းလယ်ကောင်တွင် စုရုံးနေကြသည့် လူအုပ်ကြောင့် ရပ်သွား
သည်။

'ဟိုသူငယ် သေတယ် ရှင်တယ်ဆိုတာ သိရအောင်
သွားမကြည့်တော့ဘူးလား မုန့်စီယာ ဒီဗရော့စ်' ဟု နသန်နီယဲလ်
ရှားမင်းက လေသံဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

'ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသက်မသာဖြစ်အောင် ဒီလောက်အထိ
လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး အမတ်မင်း' ဟု ဂျက်ဒီဗရော့စ်က အဖြေပေး
သည်။

'အခုဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးဟာ ဒီအရပ် ဒီဒေသမှာ အလွန်
မထူးဆန်းတဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုပါ'

'ဒါပေမယ့် အခုဖြစ်တဲ့ ကားတိုက်မှုကို သူတို့က ပုလိပ်
သွားတိုင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'

'ပူစရာမလိုပါဘူး။ ဒီလိုအမှုမျိုးမှာ ပြင်သစ် တရားသူကြီး
တစ်ယောက်က ဒဏ်ငွေပဲ ရိုက်မှာပါ။ တကယ်လို့ အခု
ကားတိုက်ခံရတဲ့ကောင် သေသွားရင် တရားသူကြီးက သဂြိုဟ်
စရိတ်လောက်ပဲ ဒဏ်ရိုက်မှာပါ။ အလွန်ဆုံးရှိလှရင် နှစ်ဆယ့်
ငါး ပီယာစတာပေါ့။ တရားသူကြီးအနေနဲ့ ဥပဒေသဘော
အရ မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်ရမယ်ဆိုရင်လဲ ဒီလောက်ပဲ လုပ်မှာပါ။
ပြီးတော့ လယ်သမားတွေကို မော်တော်ကားလာရင် ရှောင်ကြဖို့
သတိထပ်ပေးမယ်။ လယ်သမားတွေကလဲ အဲဒီ သတိပေးချက်ကို
လုံးဝ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါပဲ'

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် နောက်ကြည့်မှန်ထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်း၍
ကြည့်ပြန်သည်။

'မစ္စည်းတင်း ထရပ်ကားတော့ ရပ်နေပြီ၊ ထရပ်ကား ဒရိုက်ဘာက အာနမ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို ပြောလည်သွားအောင် သူ လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်'

ဂျက်ဒီပရော့စ်က သူ့စကားကို အဆုံးသတ် လိုက်သည်။ သူ့လေသံမှာ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောပါနှင့်တော့ဟု ဟန့်တားလိုက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြသည်။ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် အခြေအနေကို နားလည်သဖြင့် နောက်ထပ် တစ်ခွန်းမှမပြောတော့ပေ။ ဂျိုးဇက်က ငိုပန်လော့ခ်ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။ စတီယာရင်ကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် ငိုပန်လော့ခ်၏ လက်ဖမိုးနှစ်ဖက်သည် ဖြူဖွေးလျက် ရှိ၏။ သူသည် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြု။ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာကြသည့် ကျန်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ဤကိစ္စကို ထပ်မံ၍ ပြောသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ချေ။

(၉)

'ပြင်သစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားသားပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူစိမ်းတစ်ရံဆံ့ရွှေ့မှာမှ မင်း ငါ့ကို ပြန်မပြောရဘူး၊ မင်းငါပြောတာ နားလည်လား'

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် မြင်းပုတစ်ကောင်ပေါ်တွင် ခါးကို ဆန့်၍ မတ်မတ်ကြီးထိုင်နေရာမှ အလွန်တင်းမာသော လေသံဖြင့် သူ့သားကို လှမ်းပြောသည်။

'မင်းအပြုအမူဟာ လုံးဝ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ မရှိဘူး၊ ရှေ့က အဖေနဲ့ အတိုးဟာ စစ်သားတွေဖြစ်ပါလျက်နဲ့ အခုလို တာဝန်မဲ့ပြီး မရိုမသေ မခန့်မညားပြုချင်တဲ့ စိတ်မျိုးတွေမွေးတာ ငါ အံ့ဩလို့ကို မဆုံးဘူး'

သူ့လေသံတွင် ဝေါသသံ ပါလျက်ရှိသော်လည်း ခပ်တိုးတိုး နှစ်ကိုယ် ကြားနိုင်ရုံမျှ ဖြစ်သည်။

ကွေ့ကာပတ်ကာ စီးဆင်းလျက်ရှိသော လာငါမြစ်ဘေးရှိ လမ်းပေါ်၌ သူ့အဖေနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ မြင်းပုတစ်ကောင် စီးပြီး လိုက်ပါလာနေသော ပေါလ်ဒီပရော့စ်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ထားသည်။ သူ့အဖေ၏ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းမှုအတွက် မခံချိ မခံသာ ဖြစ်လျက်ရှိရာ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

'အရာရာထိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သားအဖ တစ်သဘောတည်း ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကတော့ မျှော်လင့်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ် မဆင်ဘူး ဖေဖေ' ဟု တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူတို့နောက်မှ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာနေကြသော အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းနှင့် သူ့သားများ မကြားစေရန် အသံကိုနှိမ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ခါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာဟာ ဖေဖေကို မရိုမသေ မလေးမစားပြုချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး'

မင်း စိန်ဆီယာကျောင်းမှာ နေတုန်းက နာခံမှုနဲ့ ရှိသေ
လေးစားမှုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်အောင် သင်ခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့
ငါ့ ငါ့တယ်၊ တကယ်လို့ မင်း ဒီနှစ်ခုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်
ဘူး ဆိုရင်တော့ အလုပ်သင် အရာရှိတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ ကြာ
ကြာ ခံမယ် မထင်ဘူး။

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် သူ့ သား၏ မျက်နှာကို လှည့်မကြည့်
သူ့ ရှေ့တည့်တည့်မှ လမ်းကိုသာ ကြည့်သွားသည်။ သူ့
မျက်နှာထားကတော့ တင်းမာဆဲ။

ဒီအမေရိကန်တွေ ပြန်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ငါ
ကန်တုန်ပြည်နယ်ကို နောက်တစ်ခေါက် ခရီးထွက်ရဦးမယ်။
အဲဒီအခါကျရင် အာရှ ဒရယ်ကိုပစ်ချင်တဲ့ ပြင်သစ်အရာရှိတွေ
ကို ငါ့ကိုယ်စား မင်းကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး လိုက်ပို့ပေးရလိမ့်
မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကနေ့ မင့်ပါးစပ်က ငါ့ကြားခဲ့ရတဲ့ စကား
မျိုးတွေကို မပြောပါနဲ့။ အဲသလို မင့်စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း
မဆင်မခြင် ပြောလိုက်တဲ့စကားမျိုးတွေ မင်းဆီက ကြားရပါ
တယ်လို့ သူတို့က ဆီးပြီးတိုင်တာမျိုး ငါ မကြားချင်ဘူး။

ပေါလ်ဒီပရော့စ်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ တုံ့ပြန်၍မပြော
အလွန် ထူထပ်သိပ်သည်းလှသော အပူပိုင်း သစ်တောအတွင်းမှ
စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်လျက်ရှိကြသည့် ငှက်သံများကို
စိတ်မပါတပါးဖြင့် နားစွင့်နေသည်။ သူ့ အဖေသည် သူ့ နှုတ်ဖျား
မှ ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောသံကို ကြားလိုဟန်တူ၏။ သို့သော်
လည်း သူ့ အဖေ၏ မျက်နှာထားသည် ယခုခုချိန်ထိ တင်းမာ
ခက်ထန်နေဆဲ။ ဤမျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရတိုင်း သူ့ ပါးစပ်မှ
တောင်းပန်စကား ပြော၍မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဖေဖေ ကန်တုန်ကို သွားမှာက ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ကိစ္စ
ဆောင်ရွက်ဖို့လား။ ဟု အသံကို တိုးနိုင်သမျှ တိုး၍ မေးသည်။
သူ့ပြောလိုက်သည့်စကားကို နောက်မှလိုက်လာသူများ ကြားနိုင်
အံ့ဘူးနိုင် သေချာသွားအောင် တစ်ချက်မျှ လှည့်၍ အကဲခတ်
ဆိုက်သေးသည်။

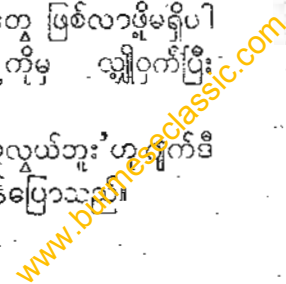
ဘုရင်ခံချုပ်ကိုပစ်တဲ့ ဗုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ကား။
ဘုရင်ခံချုပ်အတွက် ငါ့လုပ်ပေးရမယ့် အလုပ်အကြောင်း
ကို မင်းနဲ့ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိသားပဲ။ ဟု ဂျက်ဒီ
ပရော့စ်က ခပ်မာမာလေသံဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့
သားဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်ပြီး အေးစက်မာကျောသော
မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားအရ မင်းမှာရှိနေတဲ့ အမြင်ဟာ
ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ ရန်သူတွေကို အရေးမယူသင့်ဘူးလို့ပဲ မြင်လိမ့်
မယ် ထင်ပါရဲ့။

ပေါလ်ဒီပရော့စ်၏ မျက်နှာသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအတွက် ဖေဖေ ဂုဏ်ယူ
သလောက် ဂုဏ်ယူနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ ဖေဖေ ဟု လေအေး
အလေးဖြင့် ပြောသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ အခုလို
သိပ်မနေကြဘူးဆိုရင် တော်လှန်ပုန်ကန်မှုတွေ ဖြစ်လာဖို့မရှိပါ
ဘူး။ ဘုရင်ခံချုပ် အနေနဲ့လဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှို့ဝှက်ပြီး
ထောက်သွမ်းနေဖို့ မလိုပါဘူး။

လက်တွေ့ဘဝက မင်းထင်သလောက် မလွယ်ဘူး။ ဟု ဂျက်ဒီ
ပရော့စ်က ငေါတော့တော့ လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ငါတို့အတွက် ဒီနိုင်ငံမှာ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာအောင် လုပ်ပေးနေတဲ့ ပြင်ပ ပယောဂတွေဟာ ရုရှားနိုင်ငံနဲ့ တရုတ် နိုင်ငံမှာ အများကြီး ရှိနေတယ်’

သူသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့သား၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ ခိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဒါပေမယ့် မင်းသိထားရမှာက ငါ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်နေ ရတာကို သာယာနေတယ်လို့ တော့ မထင်လေနဲ့ ပေါ့လို့ စောင့်ရင်း မျှော်ရင်းနဲ့ အချိန်တွေ အများကြီး ဖြုန်းတီးပစ်နေ ရတာ၊ အဆုံးကျတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ဗြစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြာခဏ ကြုံရတတ်တယ်၊ ငါလက်ခံပြီး လုပ်ပေးနေတာဟာ တာဝန်သိစိတ်နဲ့ လုပ်ပေးနေတာ၊ ငါ နိုင်ငံအတွက် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ လုပ်နေ တာ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ အမဲလိုက်နေရတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ စစ်ဘဝကိုပဲ ပြန်သွားချင်တယ်’

သူ့အဖေ လေသံတွင် စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့သည့်သဘောပါလာ သည်ကို ပေါ့လ်ဒီဗရော့စ် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ခက်ထန်မာကျော နေသည့် မျက်နှာထားမှာလည်း အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွား သည်။ သူ့အဖေ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား သော ပေါ့လ်ဒီဗရော့စ်က....

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖေဖေ’ ဟု တောင်းပန်စကား ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် မလိမ္မာလို့ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကတော့ သူ့သား၏ တောင်းပန်စကားကို အသိအမှတ် မပြုသည့်ပုံမျိုးဖြင့် သူ့မြင်းကို နှင်လျက်ရှိရာမှ သာယာနူးညံ့သော လေသံဖြင့် ထပ်ပြောပြန်သည်။

‘မင်းအဖေ ဆုံးသွားတဲ့အတွက် ငါ့မှာ ဖြေလို့ မရနိုင်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတယ် ပေါ့လ်၊ ဒါကို မင်း သိပါတယ်၊ အထီးကျန် ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဖအေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ရှိ တစ်ဦး တည်းသော သားက ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုလာမယ်ဆိုရင်လဲ ဖြေလို့ မရနိုင်လောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ရဦးမှာပဲ’

ပေါ့လ်ဒီဗရော့စ်က သူ့အဖေ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော် ကြည့်သည်။ သူ့အဖေ၏ မျက်နှာသည် စောစောကလိုပင် ပြန်၍ တည်ငြိမ်လျက် ရှိသည်။

‘မင်း နောက်ကိုပြန်သွားပြီး ပစ္စည်းတွေတင်လာတဲ့ လှည်း တွေကို သွားစစ်လိုက်ဦး’ ဟု ပြောသည်။

‘မျှင်တွေကြောင့် ပစ္စည်းတွေ မေ့ကျန်ပြီး ပျောက်တာ ဖြစ်တတ်တယ်၊ သေသေချာချာ စစ်ကြည့်၊ ပြီးတော့ စခန်း ရောက်တဲ့အထိ နောက်ဆုံးကပဲ လိုက်တော့’

မြင်းဇက်ကို သပ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွား သော ပေါ့လ်ဒီဗရော့စ်ကို ဂျိုးဇက်က လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့အစ်ကို ချာပ်နှင့် သူ့ဖခင်တို့ ရှေ့မှနေ၍ သူ့မြင်းကို စီးလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင်၍ သွားနေသော ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ တည်ငြိမ်ခံ့ညာစွာသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့် ပြီး စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကြည့်လိုလေးစားခြင်း ဖြစ်နေမိသည်။ ခက်ထန်မာကျောသော အကြည့်မျိုးရှိသည့် မျက်လုံးများပိုင်ရှင်

ကျ်ပြင်သစ်အမျိုးသားသည် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ဂျိုးဇက်ရှားမင်းအတွက် အားကျ အတုယူစရာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် မြင်း၏ကျောပေါ်၌ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်နေသော ဂျက်ဒီပရော့စ်နှင့် တူအောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ညိုမောင်းမောင်းဖြစ်နေသော အသားအရောင်၊ လင်းယုန်ငှက်နှုတ်သီးသဖွယ် ကောက်တောက်တောက် ဖြစ်နေသော နှာခေါင်းနှင့် မပြုံးမရယ် စကားနည်းလှသည့် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ အသွင်အပြင်သည် ရှေးဟောင်းဂရိခေတ်နှင့် ရောမခေတ် သမိုင်းစာအုပ်များထဲ၌ သူမြင်ခဲ့ဖူးသည့် စစ်သူရဲကောင်းများနှင့် တူလျက်ရှိသည်။ အာနမ်လူမျိုး သူငယ်တစ်ဦးကို မော်တော်ကားနှင့် တိုက်မိခဲ့စဉ်ကမူ ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် စောစောက ရှိနေခဲ့သော ကြည့်သို့လေးစားသည့် စိတ်သည် ကြောက်ရွံ့ရိုသေသောစိတ်နှင့် ပေါင်းစပ် သွားခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တောတွင်းရှိ အမဲလိုက်စခန်းမှ ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ အထမ်းသမား မျှင်လူမျိုးစုများ လာရောက်ပို့သည့် မြင်းများကိုစီး၍ တောထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သော အချိန်မှစပြီး ဂျိုးဇက်သည် လမ်းခရီးတွင် ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို မေ့ပျောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အလွန်ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်တွင် ပခုံးအထိရှည်လျားသည့် မြက်ပင်ကြီးများပေါက်ရောက်ရာ မြေကွက်လပ်တစ်ခုကို တိုးခဝှ ဖြတ်သန်းလာကြရသည်။

ထိုကွက်လပ်ကို လွန်သောအခါ အလွန် တိတ်ဆိတ်ပြီး မည်းမှောင်နေသော သစ်တောကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ ဆင်းလာခဲ့ကြရ၏။ ထိုအခိုင်းရောက်သော် လေသည် အေးမြစိုစွတ်လာသည်။ မြေကလည်း စိုထိုင်းထိုင်းနှင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ အောက်ရှိ ချုံကြွဲ ချုံကြားများမှ ထိုးထွက်နေကြသည့် သစ်ခွပန်းများကို မြင်လာကြရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထား ပြောင်းလဲသွားပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် မြင်ကွင်းများကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်လျက်ရှိသည်။

မြစ်၏ ရေတိမ်ငိုင်းများကို ကူးဖြတ်သွားကြသည့်အခါတိုင်း မိကျောင်းများသည် လန့်ဖျပ်ကာ ပြေးကြ လွှားကြသည်။ မြစ်ကမ်းပါး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်တောကြီးများအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာနေသည့် သမင် ဟောက်သံများကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသည်။ ရေအိုင်တစ်အိုင်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ ရေအိုင်တွင် ရေသောက်နေကြသည့် တောဝက်တစ်အုပ်သည် နှုတ်သီးများကိုမော့၍ အနံ့ခံပြီး စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

ဂျိုးဇက်နှင့် ချာပ်တို့သည် သူတို့မမြင်ဖူးသည့် ငှက် အထူးအဆန်းများကို အပြိုင်အဆိုင်ပြု၍ မှတ်သားနေကြသည်။ ငှက်များကတော့ အမျိုးစုံသည်။ ဗျိုင်းအောက်များ၊ ပိန်ညှင်းငှက်များ၊ ဥဗျိုင်းကြီးများနှင့် ရစ်ငှက် အဖြူများ။ တစ်ကြိမ်တွင် အလွန်လှပသော ဥဒေါင်းငှက် တစ်ကောင်သည် သူတို့ရှေ့ကညီတညီမှ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဂျိုးဇက်သည် မြင်မြင်သမျှများကို ကြည့်ကာ ရှင်မြူးလျက် ရှိသည်။

နွားလှည်းများကို စစ်ဆေးရန် ပြန်လှည့်လာသော ပေါလ်ဒီ ဗရေစ်သည် ဂျိုးဇက်ရှားမင်း၏ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

ဂျိုးဇက်၏ ဘေးသို့ ရောက်လာသော ပြင်သစ်လူငယ်သည် သူ့မြင်း၏ ဇက်ကြိုးကို တစ်ချက်မျှဆွဲလိုက်ပြီး သူတို့ဖြတ်သွား နေသည့် ကွင်းပြင်နှင့် အတော်ကြီး အလှမ်းဝေးသော နေရာ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး 'ဟိုမှာ မြင်လား ဆင် တွေ' ဟု ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်သည် မြင်းဇက်ကို တစ်ဖက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး ပေါလ်ဒီဗရေစ် ညွှန်ပြသည့်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာနှင့် အလှမ်းဝေးကွာလှသော သစ်ပင် များဘက်သို့ မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် တလှုပ်လှုပ် သွားနေ ကြသည့် ဆင်ရိုင်းတစ်အုပ်။

'ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဆင်ရိုင်းတွေကို မြင်ဖူးတာ အခုဟာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပဲ' ဟု တလေးတစား မြန်ပြောသည်။ ဝမ်းသာရွှင်မြူးသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည့် သူ့စကား သည် အခြားလူများ၏ နားများဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

လူငယ် တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော ဂျိုးဇက်ရှားမင်း၏ ပျော်ရွှင်မြူးထူးမှုသည် တောထဲရှိ အမဲလိုက်စခန်းသို့ ဆီကံ ရောက်သွားချိန်အထိ အရှိန်သတ်၍ မရသေး။ သူတို့၏ အမဲလိုက် စခန်းသည် ရေစီးညင်သာသော မြစ်ကွေ့တစ်နေရာ၌ တည်ရှိ သည်။ လူနေ တဲ လေးလုံးမှာ ထန်းရွက်မိုး ထန်းရွက် ဘဝါးထဲများဖြစ်၍ မြိုင်လူမျိုးများက တည်ဆောက်ပေးထားခြင်း ပေတည်း။

လူနေတဲများအနီးတွင် မီးဖိုအဖြစ်သုံးရန်နှင့် ပစ္စည်းများ ထားရန်အတွက် ရွက်ထည်တဲနှစ်လုံး ထိုးထားသည်။ ဂျိုးဇက် အနေဖြင့် ဤတောင်ပေါ်သား မြိုင်လူမျိုးစုများ၏ ဓာတ်ပုံကို သူ၏ သမိုင်းစာအုပ်ထဲတွင်မြင်ဖူးခဲ့ပြီး ယခုအခါတွင် ဓာတ်ပုံ ထဲ၌သာ မြင်ဖူးခဲ့သော မြိုင်လူမျိုးများသည် သူ့မျက်စိအောက်၌ ရောက်နေကြလေပြီ။

သူတို့သည် နွားလှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကိုချ၍ ယယ်ပို ပေးနေကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့၏ လေးနှင့် မြားများကို ယူကာ စခန်းနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ မြစ်ကမ်းပါး တစ် လျှောက်၌ ဆောက်ထားသော သူတို့၏ တဲများဆီသို့ထွက်ခွာ သွားကြသည်။

'သူ ဖတ်ဖူးခဲ့သည့် စာအုပ်ထဲမှ ဖော်ပြချက်အရ ဆိုလျှင် 'မြိုင်' မှာ အာနမ်စကားဖြစ်၍ 'လူရိုင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော တရုတ်စကားလုံးမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်၏။ မြိုင် တို့သည် အသားမည်းမည်း၊ အရပ်ပူပူ၊ သူတို့၏ အသွင်အပြင်လက္ခဏာ ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အာနမ် လူမျိုးများနှင့် လုံးဝ မတူကြောင်း သိသာ ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသားများသည် ခါးတွင် လံကွတ်တီသဖွယ် ဝတ်ထားသည့် အဝတ်သာရှိ၍ တင်ပါး များကိုပင် လုံခြုံအောင် ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပေ။

သူတို့သည် လုပ်စရာရှိသမျှကိုလုပ်ကိုင်ရင်း သူတို့၏ ဘာသာ စကားဖြင့် စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့လူစုထဲမှ တချို့သည် သူတို့ခေါင်းမှ ရှည်လျားမည်းနက်သော ဆံပင်များကို ရောင်စုံ အဝတ်စများဖြင့် စည်းထားကြပြီး အားလုံးသည် လည်ပင်း များတွင် ပုတီးကုံးကြီးများ ဆွဲထားကြလေသည်။

သူတို့၏ တဲများ၏ရှေ့မှရပ်၍ ညွှဲသည်များအား ဆီးကြို
 နှုတ်ဆက်ရန် စောင့်နေကြသည့် အမျိုးသမီးများသည် သိဖြူ
 လက်ကောက်နှင့် သိဖြူခြေချင်းများ ဝတ်ထားကြသည့် သူတို့၏
 ခါးပေါ်တွင် တင်ပါးများကို ပတ်၍ ဝတ်ထားသည့် ထက်
 များသာရှိ၍ အပေါ်ပိုင်းတွင်မူ ဘာအဝတ်အစားမှ မရှိ။
 ဂျိုးဇက်သည် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသော အမျိုးသမီး
 များကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည်
 ဂျိုးဇက်ထံ လျှောက်လာပြီး ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မှုိုင်အမျိုးသမီးတွေကို သဘောကျသွားပြီ
 မဟုတ်လား ဂျိုးဇက်’ ဟု စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာထားဖြင့် မေးသည်။

ရက်စိတ်ဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံးရဲခနဲဖြစ်သွားသော ဂျိုးဇက်က
 အရှက်ပြေ ရယ်လိုက်ပြီး ‘သဘောကျစရာ ကောင်းတယ်လို့
 တော့ ထင်တာပဲ’ ဟု အလိုက်သင့် အဖြေပေးသည်။

‘မှုိုင်တွေဟာ နည်းနည်း ရှေးဆန်တယ်၊ လူငယ်မျက်စိ
 ကြည့်ရင် ပိုပြီးရှေးကျနေမှာပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲဟင်
 ဂျိုးဇက်၊ ဟိုဘက်က ရွာခွဲ အကြီးအကဲမှာ မယားတစ်ဒါင်
 ရှိတယ်။ သမီးချော သမီးလှ တွေကတော့ အများကြီးပဲ
 ခင်ဗျားလို လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့တော့ အတော်ပဲ’

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ပြောပြောဆိုဆို ဂျိုးဇက်၏ကျောထဲ
 ပုတ်လိုက်ပြီး ထပ်၍ရယ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ပစ္စည်း
 များကို နေသားတကျဖြစ်အောင် စီမံကြီးကြပ်ပေးလျက်ရှိသော
 အမတ်မင်း နုသန်နီသဲလ်ရှားမင်း၊ ချောင်းမင်းနှင့် ဝိုင်
 လော့ခ်တို့ဘက်သို့ ခေါင်းတချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။

‘အခုလောလောဆယ် အားလုံး အလုပ်များနေကြတယ်၊
 အဲဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဟင်းစားလေးထွက်ရှာရရင်
 မကောင်းဘူးလား၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ ညံ့စာအတွက် ဒရယ်လေး
 ဘာလေးပေါ့၊ တကယ်လို့ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို
 ကျွန်တော် မှုိုင်ရွာ လိုက်ပြမယ်’

ဂျိုးဇက်က ရုတ်သရက် မဆုံးဖြတ်နိုင်သော မျက်နှာထား
 ဖြင့် သူ့အဖေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

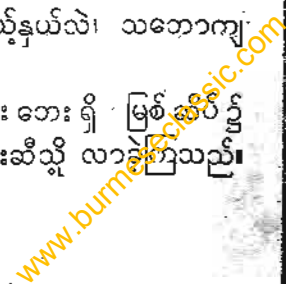
‘ကျွန်တော်တို့ ခွင့်တောင်းသွားရင် မကောင်းဘူးလား’
 ‘ခင်ဗျားရိုင်ဖယ်ကို သွားယူချေ၊ ခင်ဗျားအဖေကို ကျွန်တော်
 သွားပြီးပြောကြည့်မယ်’

စကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် အမတ်မင်း
 ဆီသို့ သွား၍ ခွင့်တောင်းသည်။ ဂျိုးဇက်ကတော့ သူ့တဲ
 ဘက်သို့ ပြေးသွားပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သုံးဖို့ပေး
 ထားသည့် အပေါ့စား ဝင်ချက်စတာ ကာဘိုကို ယူသည်။
 နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် ဒဿမ
 ၃၅၀ မော်ဇာသေနတ်ကို လွယ်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

‘သွားခွင့်ချပြီ၊ အပြန်မှာ သမင်တစ်ကောင် ပါလာစေရ
 မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်’

သူသည် ဂျိုးဇက်အနီးသို့ ကပ်ပြီး တိုးတိုး ပြောသည်။
 ‘အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တစ်ယောက်တစ်ကောင်
 ကျစီ နှစ်ကောင်ပဲစ်ရမယ်၊ ဒါပဲ၊ ဘယ်နှယ်သဲ၊ သဘောကျ
 ရဲ့လား’

သူ တို့ နှစ် ယောက် သည် စခန်း ဘေး ရှိ မြစ် နှစ်ပိတ် ခွံ
 ဆိုက်ကပ်ထားသော သစ်ထွင်းလှေတစ်စီးဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

မို့လို့လူမျိုး နှစ်ယောက်သည် ဝါးနှစ်လုံးကိုထမ်း၍ နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ သူတို့သည် လျှောက်လျှောက်ခတ်ပြီး မြစ်တစ်ဖက် ရှိ ကွင်းပြင်ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းပေါ်သို့ တက်မိကြ သောအခါ ပေါလ်ဒီပရော့စ်က သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်မှ ကွယ်၍ သူ့ရှေ့ရှိ မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ ချောင်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်ကို လက်ယပ်၍ခေါ်သည်။

‘ဟိုမှာကြည့် မြင်လား၊ မြက်စားနေတဲ့ သမင်တွေ၊ အားလုံး အကောင် တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိတယ်’

ညနေဖောင်း နေသည် အပူချိန် လျော့နည်းစ ပြုလေပြီ။ သို့သော် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် လွတ်ထားသည့် နေရောင်သည် ကွင်းပြင်ထဲမှ လေဘိုက်တိုင်း ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေကြသော မြက်ပင်များပေါ်သို့ ထိုးကျကာ အရောင်တလက်လက်တောက် လျက်ရှိ၏။ ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် နေရောင် အထိုးခံ ထားရခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကြည့်နေကျ မဟုတ်ခြင်း ကြောင့် တစ်ကြောင်း ပေါလ်ဒီပရော့စ်ပြောသည့် သမင်အုပ် ကို မမြင်ချေ။

‘ဟိုမှာလေ မမြင်သေးဘူးလား၊ မိုင်ဝက်လောက် ဝေးတဲ့ နေရာကို မှန်းကြည့်လိုက်၊ ဒီက လှမ်းမြင်နေရတဲ့ သစ်ပင်တွေရဲ့ ဒီအက်က အနီကွက်တွေကိုကြည့်’

ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ခေါင်းကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာ ကိုင်ပြီး ဆွဲလှည့်ကာ သမင်များကို မြင်အောင်ပြုသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကိုလိုက်တယ်၊ လေက ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို တည့်တည့်ကြီးတိုက်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုသစ်ပင်နောက် ရောက်တဲ့အထိ အသာလေး ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်

သွားလို့ ရတယ်၊ ဒီအလှတေ့ထဲက နှစ်ကောင်လောက်တော့ ခပ်ချောင်ချောင်နဲ့ ရမှပေါ့၊ တစ်ကောင်က ကျွန်တော်တို့ အတွက်ပေါ့၊ နောက်တစ်ကောင်ကတော့ ရွာလူကြီးရဲ့ သမီး တွေအဘွက်’ သူသည် အသာကလေး ကျိတ်၍ ရယ်လိုက်ပြီး သမင်များရှိရာဘက်သို့ ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေသည်။

သမင်အုပ် ကျက်စားနေသောနေရာနှင့် ကိုက်ဝါးဆယ်ခန့် အကွာသို့ ရောက်သောအခါ ပေါလ်ဒီပရော့စ်သည် ဂျိုးဇက် ထံ ပြန်လျှောက်လာပြီး ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးဖြင့် လှမ်း မေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဟိုဟာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလျင်က အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးသလား’

ဂျိုးဇက်က မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲလိုက်ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ပါးနှစ်ဖက်သည် ရှက်စိတ်ဖြင့် ထူပူ နီမြန်းလျက် ရှိလေ၏။

‘အဲ ဟို ဟင်အင်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး’

ပေါလ်က ခပ်အုပ်အုပ်ကျိတ်၍ ရယ်လိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်သည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ခင်ဗျားအသက်အရွယ်လောက်ကတည်း က အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးတာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အတွေ့အကြုံ မရှိလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သမင်ပဲရအောင် ပထမပစ်ကြ တာပေါ့’

ပေါလ်သည် အကြောင့်ကြကင်းစွာဖြင့် အစာစားနေသော သမင်များနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာသို့ ရောက်အောင် ကပ် သွားသည်။ ထို့နောက် ကွင်းပြင်အစွန်း တစ်နေရာ၌ မြေပေါ်

သို့ ထိုင်ချလိုက်ရန် ဂျိုးဇက်အား လက်ဟန် ခြေဟန်ပြု၍ ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂျိုးဇက် ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး တံတောင်ဆစ်ကို ဒူးပေါ်တင်၍ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ဘယ်လိုချိန်ရမည်ကို ပြပေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့ အနီးဆုံး သမင်ပေါက်စကို ခင်ဗျားက ပစ်’

ပေါလ်က သမင်ပေါက်စတစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တီးတိုး ကပ်ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာစမ်းလိုက်ပြီး တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ အဝါနှင့် အညိုရောင်တွင် အဖြူတူကလေးများ ရောစွက်နေသည့် သမင်ပေါက်စ ရပ်နေသည့် အနေအထားမှာ ဘေးတိုက် အကောင်းဆုံးသော ပစ်မှတ်တစ်ခု။

‘ပစ်တော့လေ’ဟု ပေါလ်က တိုက်တွန်းသည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်သည် သူ့ သေနတ်ကို မမြှောက်။

‘ခင်ဗျားပစ်ပါ ပေါလ်၊ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်လို့ လွဲသွားရင် သူတို့ကို ခြောက်ထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာ’ဟု ပြောသည်။

ပေါလ်သည် စိတ်မရှည်တော့သလို ဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်မှ ကျွတ်ခနဲ စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မတ်တပ် ရပ်လျက်နှင့်ပင် သူ့ လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် သမင်ပေါက်စဆီသို့ ထိုးချိန်ပြီး ပစ်လိုက်သည်။ သမင်သည် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ တစ်ချက်မျှ ရှေ့သို့ ခုန်တိုးလိုက်ပြီး မြက်ပင်များကြားသို့ ပြန်ကျကာ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ကျန်သမင်များသည် သေနတ်သံ

ကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ ကွင်းပြင်၏- တစ်ဖက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားကြသည်။

ပေါလ်သည် ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးကြသော သမင်အုပ်ထဲမှ အကြီးဆုံး သမင်မတစ်ကောင်ကို ရွေးပြီး နောက်တစ်ချက် ထပ်၍ ပစ်ပြန်သည်။ မှိုငင်အမျိုးသားနှစ်ယောက်သည် ကွင်းပြင်ထဲ၌ လဲကျသေဆုံးနေကြသည့် သမင်များဆီသို့ ပြေးသွားကာ သူတို့ယူလာသည့် ဝါးလုံးများ၌ ချိတ်၍ ထမ်းလိုက်ကြလေသည်။ ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် အလွန်ဝမ်းသာ ရှင်ပျော်နေသည်။ မျက်နှာပေးဖြင့် အားလုံးကို ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ တောထဲသို့ ဝင်သည်။ သူတို့ လူစုသည် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ရောက် လျက်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းကာ လျှောက်သွားနေကြရလေ၏။

သူတို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်ရွာတွင် ဝါးပိုးတိုင်ထူ သက်ငယ်မိုး ထန်းရွက်ကာ တဲအလုံးပေါင်း သုံးဆယ် ခြောက်လုံး ရှိသည်။ တဲအမြင့်သည် မြေကြီးနှင့် ဆယ်ပေကွာသည်။ တဲများ၏အောက်တွင် ဝက်များ၊ ခွေးများ၊ ကြက်နှင့် ဘဲများ၊ ပြီးတော့ မြင်းများ၊ ကျွဲများမှာလည်း အုပ်လိုက် သင်းလိုက်။ အနံ့အသက်များသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပုပ်ဟောင်နံ့စော်လျက် ရှိလေသည်။ သူတို့လူစု အသံကို ကြားသောအခါ ကလေးသူငယ်များသည် ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးလာကြ၏။ ထမ်းလာသည့် သမင်သေကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကြသည်။ ပေါလ်က

သူ့ အိမ်ကပ်ထဲမှ သကြားခဲများကိုထုတ်၍ တစ်ယောက် တစ်ဆုပ်စီ ပေးသည်။ ထိုအခါ ကလေးများသည် ပို၍ မြူးထူးလာကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှကြ ယက်ကြသည်။

‘ဟော တိုမှာ ဖိုလီ လာပြီ’

ပေါလ်ဒီပရော့စ်က နှိုးဇက်ရှားမင်းကို တံတောင်နှင့်တူက်ကာ သစ်လုံးကြီး တစ်လုံးကို ခားနှင့်ထစ်၍ လုပ်ထားသည့် လှေကားမှ ဆင်းလာနေသော အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အသက်ခပီကြီးကြီး လူကြီးတစ်ဦးကို ပြသည်။ အဘိုးကြီး သူ့အနား ရောက်လာအည့်အခါ အကြီးဆုံးသမင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပါကြောင်း လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ဦးခေါင်းတွင် အဝတ်တစ်ထည် ပတ်ထားသော ရွာခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးသည် ပေါလ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နေလောင်ဖက်ဖြင့် ညှိညစ်ညစ် ဖြစ်နေသော မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ဝင်လာပြီး သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် တဲအတွင်းတက်မှ မောင်းသံများနှင့် ဗုံသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရင်သားဟင်းလင်းနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မြေအိုးတစ်လုံး ကိုင်လျက်။

ပေါလ်ဒီပရော့စ်သည် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားပုံ ရ၏။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်း၏ အနီးသို့ကပ်၍...

‘အဲဒါ တာနမ်လို့ ခေါ်တယ်’ဟု တီးတိုးပြောသည်။

‘တာနမ်ဆိုတာ ဘာလဲ’

‘တာနမ်ဆိုတာ မှီဝင် အခေါ်အဝေါ်ပေါ့၊ အထူးတလည် ချက်ထားတဲ့ ဆန်အရက်ကို ခေါ်တာ၊ သုံးနှစ်တိတိ စိမ်ရည် တည်ပြီး ချက်ထားတဲ့ အရက်ဆိုတော့ သိပ်ကို ပြင်းတယ်၊ ခင်ဗျား သောက်နိုင်ပါ့မလား’

‘ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး’

‘မင်း မင်းဆက်က ကြောပန်းအိုးထဲ ဝင်သွားတဲ့—မောက်ပေါက်စကိုတောင်မှ အမိအရဖမ်းနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအရက်လောက်ကတော့ ကလေးကစားစရာလောက် နေမှာပါဗျာ’

ပြင်သစ်လူငယ်က သူ့စကားသူ သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး ရွာခေါင်းဆောင်၏ နောက်မှကပ်၍ လှေကားအတိုင်း တက်လိုက်သွားသည်။

တဲမှာ တဲရှည်ကြီးဖြစ်၍ အတွင်းဘက်တွင် မောင်နှင့် မည်းမည်း၊ ဘံခါးပေါက်မှနေ၍ တဲအတွင်းသို့ ခြေတစ်လှမ်းချလိုက် မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလိပ်လိုက် ခဲလုံးလိုက် တက်နေသော မီးခိုးငွေ့များက ဂျိုးဇက်အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

ဂျိုးဇက်၏ လည်ချောင်းနှင့် မျက်လုံးများမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင် ကျိမ်းစပ်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းပါသေး၏။ မရ၊ ချောင်းတဟုတ်ဟုတ် ဆိုးလေတော့သည်။ ထိုအခါကျမှပင် တဲအတွင်း၌ မီးဖိုများ ဖိုထားသဖြင့် မီးခိုးများဖြင့် မျှိုင်းတိုက်သလို ဖြစ်နေသည်ကို သူသတိထားလိုက်မိ၏။ ကြမ်းခင်းမှာ ဝါးဖိုးဝါးကြီးများကိုခွဲ၍ ခင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်တွင် တောင်ကောင်း မလျှောက်တတ်။ မကြာခဏပင် ခြေချော်၍ လဲလှလဲ

ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ သက်ငယ်မိုးအောက်၌ ဝါးလုံးတန်းများတွင် အတူလိုက်ချိတ်ဆွဲပြီး အခြောက်လှမ်းထားသော ပြောင်းဖူးတဲ့ များကိုလည်း သူ မမြင်။ ခါးကိုဆန့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခေါင်းသည် ပြောင်းဖူးတဲ့များနှင့် တိုက်မိ တော့သည်။ ထိုအခါ ပြောင်းဖူးတဲ့များထဲ၌ ကပ်နေသော အမှုန်အမှားများနှင့် ပိုးကောင်များသည် ဂျိုးဇက် အပေါ်သို့ ကျလာလေ၏။

ဂျိုးဇက်သည် တထိန်ထိန်တည်းညီး တောက်လောင်လျက် ရှိသော မီးဖိုများမှ အလင်းရောင်ဖြင့် ပေါလ်ကို ရှာသည်။ ပေါလ်သည် ကျွဲ ရေ တစ်ချပ်ပေါ်၌ ရွာခေါင်းဆောင်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်နေလေပြီ။ သူသည် ချက်ချင်းပင် စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်သွားပြီး ပေါလ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ပေါလ်က ရွာခေါင်းဆောင်အား တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ပြော နေသံကို ခပ်သွဲသွဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ရွာခေါင်းဆောင်၏ နှုတ်မှ ရေရွတ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ရွာခေါင်းဆောင်သည် ခပ်ရှည်ရှည် ဝါးတုတ်တံ အခေါင်းပူတစ်ချောင်းကို အရက်အိုး ထဲသို့ စိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝါးတံ၏ထိပ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ငုံ့ပြီး အိုးထဲမှအရက်ကို မနားတမ်း စုပ်ယူလျက်ရှိသည်။

သူ့သောက်၍ အားရသောအခါ သူ့ ပါးစပ်ကို လက်ချီဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး အရက်အိုးကို ဂျိုးဇက်၏ လက်သို့ လှမ်းပေး သည်။ ဂျိုးဇက်သည် ယူရကောင်းနိုး မယူရကောင်းနိုးနှင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် အိုးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဝါးတံကို ငုံ့၍ သောက်လိုက်သည်။ အရက်က ပြင်းလွန်းသဖြင့်

တစ်ခဏမျှ အသက်ရှူ ရပ်သွားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရ၏။ လည်ချောင်း တစ်ခုလုံးမှာလည်း မွန်းကျပ်ကာ တစ်ဆို့ ဆို့ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ အားရပါးရ ရယ်လေသည်။

မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမှပင် ဂျိုးဇက်သည် သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် ပြန်ထိမ်းနိုင်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်၍မြင်လာသည်။ တဲ၏နောက်ဘက်ခပ်ကျကျ တွင် အခန်းငယ်ပေါင်း များစွာ ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခန်းများသည် ရွာခေါင်းဆောင်၏ ဇနီးများနှင့် သမီးများ နေထိုင်ရာ အခန်းများပေတည်း။ အခန်းအားလုံးတွင် လူမရှိ။ တဲအတွင်းရှိ အမျိုးသမီးအားလုံးသည် တဲနံရံ တစ်ဖက်တွင် တန်းစီ၍ထိုင်ကာ မောင်းများနှင့် ပုံများကို တီးနေကြသည်။ အားလုံးပင် ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် အဝတ်အစားမရှိ။ သူတို့သည် သူတို့၏ ကိုယ်များကို သူတို့ တီးနေကြသည့် မောင်းသံ ပုံသံ များနှင့် စည်းချက်ကျကျ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။

ရွာခေါင်းဆောင်သည် သူ့ ရှေ့မှောက်သို့ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်၍ရောက်လာသော အရက်ကို ထပ်၍သောက်ပြန်သည်။ သူ သောက်အပြီးတွင် အရက်အိုးသည် ဂျိုးဇက်ရှေ့သို့ ရောက်လာ ပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဂျိုးဇက်သည် အံ့ကိုကြိတ်၍ စိတ်ကို တင်းကာ မရှုံ့မမဲ့တော့ဘဲ အရက်ကို မျိုချသည်။ အရက်သည် လည့်ချောင်းမှတစ်ဆင့် အစာအိမ်ထဲ ရောက်သွားသည်အထိ မီးကဲ့သို့ ပူလောင်ပြီး စီးဆင်းသွားသည်။ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်ပူများ ထွက်လာပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ လည်ချောင်းထဲမှ တစ်ဆို့ ဆို့ ဖြစ်ကာ အကြီးအကျယ်ချောင်းဆိုး

ဦးတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာ ပေါ်လာသေးသည်။ သို့သော် လည်း သူ့စိတ် သူတင်းကာ ချောင်းမဆိုးမိစေရန် ချုပ်တည်း ထားသည်။

သုံးယောက်သား အရက်အိုးကို အလှည့်ကျစနစ်ဖြင့် ဆက်၍ သောက်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဂျိုးဇက်၏ အာရုံခံစားမှု များသည် တလူလူထွက်နေသည့် မီးခိုးများ၊ သူ့ရှေ့သို့ မှန်မှန် ရောက်လာနေသည့် အရက်အိုးနှင့် အဆက်မပြတ် ကြားနေရ သည့် မောင်းသံ ဗုံသံများကြားတွင် *နှစ်မျောငှက်ရှိ၏၊ တစ် ခေါင်းလုံး မူးဝေနောက်ကျီလျက်ရှိသည်။

အရက်အိုးသည် နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာ ပြန်လေပြီ။ အရက်အိုးလှည့်ပတ်မှုသည် စောစောကထက် ပို၍ မြန်လာသည်ဟု သူ့ထင်သည်။ သူ့ရှေ့၌ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်နေ သော ပေါလ်တစ်ယောက် မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားပြီး သူနှင့် ရွာခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့တော့ သည်။ မိန်းမများတီးနေသည့် မောင်းသံ ဗုံသံများသည် စော စော ကထက် ပို၍ မြန်လာ သွက်လာသည်။

သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးသည် သူ့ဘေးတွင် ခူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ခွ လိုက်ပြီး အရက်အိုးထဲသို့ အရက်သပ်ဖြည့်သည်။ ပတ်ခန်းကျင် တစ်ခုလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ ပေါလ်၏ ရယ်သံကို သူ ကြားလိုက်ရသည် ထင်၏။ သူ့မိတ်ဆွေကို မြီးရလိုမြင်ရငြား ထပ်၍ကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထိုက် မဖောက်ထွင်းနိုင်။

သူ့အနီးမှ အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဂျိုးဇက် သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး တဲနောက်ဘက်ရှိ အခန်းများဆီသို့ ဒယ်၊ ဒယ်ိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ပေါလ်၏ နာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်၍ ခေါ်သည်။ အမှောင်ထုထဲမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ ဂျိုးဇက်သည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်၍ မရ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ဝါးခြမ်းနှစ်ခြမ်းကြားတွင် ခြေညပ် ကာ ခူးထောက်လျက် ချော်လဲသည်။ သူ့ကို ဆွဲထူနေသည့် လက်များ၊ ထိုလက်များကို သူ မမြင်ရ။ ထိုလက်များ၏ ပိုင်ရှင် မည်သူဖြစ်သည်ကိုလည်း သူ မသိ။ သူ့ထံရောက်လာသည့် လက် နှစ်ဖက်ကို ဖက်တယ်၍ထသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးများကို စုမိတ်ထားလိုက်၏။ တစ်ခေါင်းလုံး မူးနောက် ရီဝေလျက် ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နိမ့်တုံ့မြင့်တုံ့ဖြစ်ကာ လှင့်မျောနေသည့် နယ် ခံစားရသည်။ သို့သော်လည်း အခန်းတစ်ခန်း အတွင်းသို့ ရောက်နေသည်ဟူသော အသိစိတ်ကြောင့် မျက်လုံးများကို ပွင့်ကြည့်မိပြန်၏။ ငိုးတဝါး မီးရောင်ဖြင့် သူ မြင်လိုက်ရသည့် သဏ္ဍာန်မှာ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦး။ သူ့ဘေးတွင် ခူးထောက်၍ ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘာများ လုပ်နေပါလိမ့်။ သတ္တုလက်ကောက် ချင်း ထိမိခိုက်မိသံများကို သူ အသေအချာ ကြားနေရသည်။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်ရ။ သူ့နားထဲတွင် ပေါလ်၏ စကားပြောသံနှင့် ရယ်သံကို ကြားရသလိုလို ရှိသည်။ သူ ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ထို နောက် သူ့အနီးမှ လှုပ်ရှားမှု များ။ အမည်မသိ အမျိုးသမီးငယ်၏ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက် ရန် သူ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများ။ ထို နောက် ပက်လက်လဲနေ

ရာမှ ကုန်းကျုံးထကာ တဲနံရံကိုမို၍ ရပ်သည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ မမှန်သော အသက်ရှူသံများ။

ရယ်သံကို သူကြားလိုက်ရ၏။ တခြားလူမဟုတ်။ ပေါလ်ဒီ ဗရော့စ်။ သူ့ရယ်သံမှ သူ့ရယ်သံအစစ်။ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ခြင်း။ ပြီးတော့ မောင်းသံနှင့် ငုံ့သံများ။ အသံများသည် ထိုးသွားလိုက် ကျယ်လာလိုက်။ ဂျိုးဇက်ရှားမင်း၏ အတွေ့အကြုံသစ် တစ်ခုကြောင့် ပြင်းထန်စွာ ခုန်နေသည့် နှလုံးခုန်သံ။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောကျလွန်း၍ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည့် ရယ်သံ။

(၁၀)

‘လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဂျပစ်ထွက်ကြမှာပါ’

အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် အမဲလိုက်စခန်းအလယ်ရှိ မြေကွက်လပ်ထဲတွင် တောစီးဖိနပ်ကြီးများစီးထားသည့် သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကား၍ ရပ်လျက် ရှိသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် ပါဇေးပွိုင့်လေးငါးသုညအမျိုးအစား နှစ်လုံးဖြူးသေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။ ပြီးခေါင်းတွင် ဖော့ဘီးတုပ် ဆောင်းထားသည်။

‘ရှားမင်းမိသားစုနဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာကိုရောက်လာတဲ့ အာနစ်ကွဲမှန်သမျှ ဟောဒီသေနတ်ထဲက အင်မတန် ပြင်းထန်မာကျောတဲ့ ကျည်ဆန်နဲ့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို သေနတ်ဒင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်ပြုလိုက်ပြီး သူ့ သေနတ်မျိုး တစ်လက် ကိုင်ထားသည့် သူ့သား ချာပ်ရှားမင်းဘက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။

‘ကျွန်တော် အမဲပစ်ရင် အင်မတန် လွဲခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့များ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ လွဲသွားခဲ့လို့ ရှိရင် ဟောဒီလူငယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဒီသေနတ်မျိုး တစ်လက် ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်လွဲသွားတဲ့ သားကောင်ကို သူက မလွဲတမ်းပစ်သွားမှာပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ ချာပ်၊ ဖေဖေပြောတာ’

သူ့သားကြီးက သူ့ကို ပြုံးပြသည်။ ‘မလွဲစေရပါဘူး ဖေဖေ’

‘တကယ်လို့များ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ပစ်ချက်တွေဟာ သားကောင်နဲ့ လွဲသွားတယ် ဆိုကြပါစို့၊ ဒါဟာလဲ အကြိမ်ပေါင်း တစ်သန်းမှာ တစ်ကြိမ်လောက်ပဲ ဖြစ်ဖို့ရှိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ အဲသလိုများ ဖြစ်ခဲ့လို့ ရှိရင် ဟောဟိုက သားအဖနှစ်ယောက် ကျိုးဇက်ရဲ့လက်ထဲမှာ ဝင်ချက်စတာသေနတ် အသင့် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ချက်နဲ့ မသေတဲ့ သားကောင်ဟာ သူ့လက်ချက်နဲ့ သေမှာပါ။ ဖေဖေပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား ဂျိုး’

သူ့အဖေ ပြောသွားသည့်စကားများကို တစ်လုံးတစ်ပါးနဲ့ မကြားလိုက်သော ဂျိုးဇက်က သူ့အဖေ မျက်နှာကို မျှော်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့အဖေ

ဖလေဗီယာရှားမင်း၊ ဂျက်ဒီပရော့စ်တို့သားအဖနှင့် သားကောင်
ခြေရာခံမည့် မှိုဝင်လူမျိုး ခြောက်ဦး ပါဝင်သော လူစု၏
အစွန်ဆုံးနေရာတွင် ရပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့စိတ်သည် အမဲလိုက်ရမည့် ကိစ္စတွင် စိတ်ပင်စားခြင်း
မရှိ။ ယနေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာကတည်းက သူ့စိတ်သည်
ယမန်နေ့ညက မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဆုံမိခဲ့ရသည့် အမျိုးသမီး
ကလေးထံ ရောက်လျက်ရှိသည်။ ညက ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို
အချိန်ရှိသမျှ သတိရလျက်ရှိ၏။ မိန်းကလေးကကော သူ့ကို
သတိမှရပါမည်လော။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေလော့ တံ၊
တစ်ခေါင်းလုံးကို မူးဝေ နောက်ကျစေခဲ့သော ဆန်အရက်၊
လှောင်ပြောင်ပြီးရယ်လိုက်သည့် ပေါလ်ဒီပရော့စ်၏ အသံ။

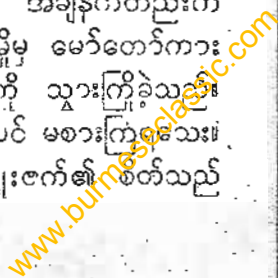
ယနေ့နံနက် တစ်မနက်ခင်းလုံး ဤအဖြစ်ကို စဉ်းစားခဲ့မိ
သည့် အကြိမ်ပေါင်းသည် တစ်ရာထက်မနည်းရှိခဲ့ပြီ။ အလျင်
တုန်းကတော့ ဤကိစ္စမျိုးသည် အလွန်ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းသော
အရာတစ်ခုဟု ယူဆခဲ့၏။ ယခုတော့လည်း လွယ်လိုက်သည့်
ဖြစ်ခြင်း။

ခပ်နောက်နောက် ခပ်ပြောင်ပြောင်သဘောဖြင့် ပြောလိုက်
သော သူ့အဖေ၏ စကားကို အားလုံးက ဝိုင်း၍ရယ်ကြသည်။
ထိုရယ်သံကြောင့် ယမန်နေ့ညက စွန့်စားခန်းအပေါ် ရောက်
နေသော သူ့အတေးသည် ပျက်ပြယ်သွားရ၏။ သူသည် သူ့
အဖေ၊ သူ့အစ်ကိုနှင့် ပေါလ်တို့ကို အပြစ်မကင်းသောမျက်နှာ
ထားဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ပေါလ်ကတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး
ပြုံးပြုံးပြုံး။

ယမန်နေ့ ညခင်းက သူသည် အရက်တွေ့မှူးပြီး ခေါင်း
မထူနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ကာ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။
သူ့အဖြစ်သည် စခန်းရှိ လူအားလုံးအတွက် ရယ်စရာတစ်ခု
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ပေါလ်ကလည်း သူ့တို့နှစ်ယောက်ရောက်ခဲ့
သည့် ရွာမှ ရွာခေါင်းဆောင်က ဧည့်ခံလိုက်သည့် အရက်ကို
အနည်းအကျဉ်း သောက်လာခဲ့ကြကြောင်း၊ မဖြစ်စေလော့
သောက်ရုံမျှဖြင့် ဂျိုးဇက်တစ်ယောက် ခေါင်းမထူနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားကြောင်း စသည်ဖြင့် ရယ်စရာ ပုံပြင် တစ်ခုသဖွယ်
ပြောပြခဲ့သည်။ ထို့ပြင်လည်း ပေါလ်က ဂျိုးဇက် ပစ်၍
သမင်ပေါက်စတစ်ကောင် ရခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသမင်ပေါက်စသည်
အမဲလိုက်အဖွဲ့အတွက် ပထမဆုံးရသည့် သားကောင်ဟု ယူဆ
ရမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြခဲ့၏။ ဂျိုးဇက်ကတော့
ဘာကိုမှမခပြောနိုင်။ ညစာ မစားခင်မှာပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်မောကျ
သွားခဲ့ရာ မနက်ခင်း အရက်တက်ချိန် တောငှက်ပေါင်းစုံ၏
သာယာချိုမြေ့သော တုန်ကျူးသံများ ကြားခါမှပင် အိပ်ရာမှ
နိုးခဲ့၏။ သူနိုးလာသော အချိန်တွင်မူ သူ့ခေါင်းသည် ယမန်နေ့
ညကလို မူးဝေ နောက်ကျခြင်း မရှိတော့။ အလွန် ကြည်လင်
လျက် ရှိလေသည်။

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် မနက်မိုးမလင်းမီ အချိန်ကတည်းက
ထ၍ မြင်းတစ်ကောင်အပိုဆွဲကာ ဆိုင်ဂုံမြို့မှ မော်တော်ကား
နှင့် ရောက်လာမည့် ဖလေဗီယာရှားမင်းကို သွားကြိုခဲ့သည်။
သူတို့ စခန်းပြန်ရောက်ချိန်တွင် နံနက်စာပင် မစားကြရသေး။
သူ့အဖေကို ဆီး၍ နှုတ်ဆက်ချိန်တွင် ဂျိုးဇက်၏ စိတ်သည်

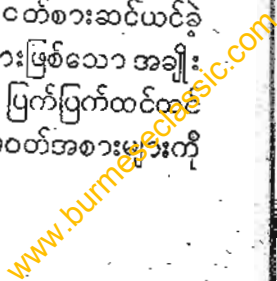
မလုံမလဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ မျက်နှာထားကိုကြည့်ပြီး သူ့ အမေ
ရိပ်မိသွားလေမလား။ ထိုအတွေးဝင်လာသောအခါ သူ့ မျက်နှာ
သည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ အမေ မြင်သွားမည် စိုး၍
ကပျာကယာ တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ရ၏။

သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစား
လိုက်သည့်အခါ သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ့ အမေအား ဖွင့်ဟပြော
ပြောပြလိုက်ချင်စိတ် အပြင်းအထန် ဖြစ်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။
အရာရာတိုင်းတွင် သူ့ကြံ့ခွဲရသမျှကို သူ့ အမေအား ယုံကြည်
စိတ်ချစွာဖြင့် ဖွင့်ဟခဲ့၏။ အခုကိစ္စကျတော့ ပြောချင်စိတ်
ရှိနေပါလျက်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာတစ်ခုက ဟန့်တား
ထားသလိုဖြစ်ကာ ပြော၍မထွက်ဘဲဖြစ်လျက်ရှိသည်။ မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ ဤကိစ္စမျိုးကို လူကြီးများသည် ကာယကံရှင်က
ဖွင့်မပြောဘဲနှင့် သိတတ်သည်ဟု တွေးနေမိသည်။ သူတို့၏
အမူအရာ ပျက်ရုံမျှဖြင့် ဘာတော့ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို နားလည်
သဘောပေါက်ကာ ကောက်ချက်ချနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟုပင် သူ
ထင်သည်။

ယနေ့တစ်မနက်ခင်းပုံး ထိုအတွေးထိုအသိသည် သူ့ ခေါင်း
ထဲသို့ မကြာခဏ ဝင်ဝင်လာသည်။ သူ့ကလည်း ထိုအတွေး
ထိုအသိကို ချက်ချင်းပြန်ထုတ်ပစ်သည်။ အကယ်၍ သူ့ အမေ
ရိပ်မိနေပြီဆိုဦးတော့၊ ရိပ်မိ သိရှိနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို
သူ့ အမေက ဘယ်တော့မှ ဖော်ပြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု စဉ်းစား
မိလေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် အမဲလိုက်စခန်းသို့
ရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက သူ့ သားနှစ်ယောက်ကို ခါတိုင်းလို
အရေးတယူ မပြုနိုင်ခဲ့။ အလွန် သာယာသော နံနက်ခင်း
အရက်တက်စချိန်တွင် ရင်သပ် ရှုမော ဖြစ်ရလောက်အောင်
လှချင်တိုင်းလှနေသော အပူပိုင်းသစ်တေ ကြီးကို ဂျက်ဒီဗရော့စ်
နှင့်တူ၍ နှစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ချုပ်တီး မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသည့် ခံစားမှု တစ်ခုကို
ဖွင့်ထုတ်ပေးလိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်
တွင် ဧည့်ခံပွဲကျင်းပစဉ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်နေခဲ့သော ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို သူ့ပြန်၍ သတိရမိသည်။
ထိုစဉ်က သူသည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိခဲ့ကြ၏။
ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေသည့် ရမက်ဆန္ဒ
ကိုလည်း သူ့ အထင်အရှား မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုအကြည့်ကို
သူမမေ့နိုင်။ ထိုအကြည့်သည် သူ့ ရင်ထဲတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲတည်ရှိကာ
တငွေငွေ တောက်လောင်နေခဲ့၏။

သူ့ကို ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း ကား
လမ်းထိ လာကြိုမည်ကို ကြိုတင်၍ သိထားခဲ့ရသဖြင့်လည်း
သူသည် ထိုနေ့မနက်က အိပ်ရာမှ အစောကြီးထကာ ရေချိုးခဲ့
သည်။ ကုန်တီနှင့်တယ် ဝဲလေ့စ် ဟိုတယ်ရှိ သူ့ အခန်းထဲ၌ သူ့
တစ်ကိုယ်လုံးကို လှသည်ထက် လှအောင်၊ ဝစ်ချက်မြင်လိုက်ရုံ
မျှဖြင့် စွဲမက်သွားအောင် ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင် ငတ်စားဆင်ယင်ခဲ့
သည်။ အထူးသဖြင့် နဂိုကတည်းက လှပြီးသားဖြစ်သော အချိုး
အစား ပြေပြစ်လှသည့် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်
မြင်သာအောင် ကောင်းပေ့ဆိုသည့် အဝတ်အစားများကို

ဝတ်ထားခဲ့သည်။ ငှားနှစ်ဖက် ဖုံးရုံမျှသာ ရှည်လျားသည်။
ဘောင်းဘီက ကျပ်ကျပ်၊ အင်္ကျီက ကျပ်ကျပ်။ သေးသွယ်ပြီး
အချိုးအစား ကျော့ရှင်းပြေပြစ်လှသော ကိုယ်ကာယအလှကို
ထင်းခနဲ မြင်သာအောင် လှစ်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သူ့မော်တော်ကားထဲမှ ဆင်းလာသောအခါ ဂျက်ဒီပရော့စ်
က ထုံးစံအတိုင်း ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော်လည်း
သူ့အမူအရာကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အေးစက်စက်၊
မြင်း တစ်ယောက် တစ်ကောင်စီ စီး၍ ထွက်လာကြသည့်
အခါတွင်မူ ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် သူ့ကိုလုံးဝစိတ်မဝင်စားသည့်
ဟန်မျိုးလုပ်ကာ မျက်နှာကို တင်ဖက်သို့လှဲထားသည်။ သို့သော်
ထိုကဲ့သို့ ပြုမူနေခြင်းသည် သူ့အပေါ် စိတ်မဝင်စား၍မဟုတ်
မှန်း သူ့အတွင်းစိတ်က အလိုလို သိနေသည်။ ထို့ကြောင့်
ထူထပ်သိပ်သည်းသော တောနက်နက်ကို ဖြတ်သန်းလာနေ
ခိုက်တွင် ဖလေဗီယာရှားမင်း၏ ပုင်သည် သူ့ဘက်က
အောင်နိုင်မှုရနေပြီဟူသော အသိစိတ်ဖြင့် ကြည်နူးလျက်ရှိခဲ့
ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းကျဉ်းကလေးများနှင့် ဆုံမိသည့်အခါ
ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် သူ့မြင်းကို ဂျက်ဒီပရော့စ်မြင်းနှင့်
ပူးမိကပ်မိအောင် စီးတတ်သည်။ ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်ထဲတွင်
မျက်လုံးများက ဖော်ပြခဲ့သည့် ဆန္ဒရမက်မျိုးကို ဂျက်ဒီပရော့စ်
၏ နှုတ်မှ ပြောလာနိုးနိုး မျှော်ကိုးမိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း
စခန်းသို့လာခဲ့သည့် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့မျှော်လင့်
စောင့်စားနေသည့် စကားများကို ဂျက်ဒီပရော့စ်ထံမှ မကြား
ခဲ့ရ။ သူ့စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ဟု ထင်သော တောငှက်များနှင့်

အရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ အကြောင်းကိုသာ နည်းနည်းပါးပါး
ပြောပြသည်။ မြစ်ကမ်းနဘေး တစ်နေရာတွင် တွေ့ရသည့်
ခြေရာများကို မြင်ရသောအခါ မနေ့ညက ရေဆင်းသောက်
သွားသည့် ကျားခြေရာများဟု ပြောသည်။ စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး
ကြော့ယိုင်လဲနေသော မြက်ပင်ကြီးများနှင့် အရွက်တစ်ရွက်မျှ
မရှိတော့သည့် သစ်ပင်ကြီးများကိုပြကာ ဆင်ရိုင်းတစ်အုပ်
ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သည့် အရိပ်လက္ခဏာများဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ
သည်။

ဂျက်ဒီပရော့စ်က သူ့ကို လှမ်း၍ စကားပြောလိုက်တိုင်း
ဖလေဗီယာရှားမင်း၏ မျက်လုံး အစုံသည် တလက်လက်
တောက်ပ လာတတ်သည်။ ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ စကားတိုင်းကို
စိတ်ဝင်စား နားထောင်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတတ်
သည်။ သို့သော် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ မျက်နှာသားသည် အချိုး
ပြောင်းမသွား၊ အေးတိအေးစက်နှင့် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား
သည့် ဟန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသားတွေကပြောတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က
ရှင်မိန်းမဟာ ရေနစ်လို့ ဆုံးခဲ့ရတယ်တဲ့' ဟု ဖလေဗီယာရှားမင်း
က ပြင်သစ်စကားဖြင့် ပြောသည်။

'ဒီသတင်းကြားတော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်'
သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမရှိအောင် နေမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ထားဟန်တူသော ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ သဘောထား
ပြောင်းသွားအောင် အားထုတ်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသည့်
ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် စကားကို တတ်နိုင်သမျှ အမှားအယွင်း
မရှိအောင် ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်ဒီပရော့စ်ဘက်က

ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ သူ့ စိတ်တွင်းခံစားချက်များကို လုံးဝဖော်ပြခြင်း မပြု။ ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် မျက်နှာကို လွှဲမြဲတိုင်း လွှဲထားသည်။
 'သူ့ မရှိတော့တဲ့အတွက် ကနေ့ထက်ထိ ရှင်မှာ စိတ်ထိခိုက် တုန်းပဲ ထင်ပါတယ်နော်' ဟု ဖလေဗီယာရှားမင်းက မေးသည်။
 'ကျုပ်က ကျွမ်းအရေး ကျုပ်ကိစ္စကို ကျုပ်နဲ့သာဆိုင်တယ် လို့ ယူဆထားတဲ့ လူတစ်ယောက်'

တိုတောင်းပြတ်သားလွန်းလှသော အဖြေကြောင့် ဖလေဗီယာ ရှားမင်းသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့ နှလုံးခုန်သံသည် မြန်လာသည်။ ပါးနှစ်ဖက်စလုံး နီမြန်းကာ ဣန္ဒြေပျက်သွား သည်။ ဤမျှလောက်အထိ မာမာပြတ်ပြတ် မပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ထားသော ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် ရှက်စိတ်ဖြင့် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ နောက် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ ဂျက်ဒီပရော့စ်က စတင်၍ စကားပြောလာသဖြင့် ဖလေဗီယာ ရှားမင်းမှာ ဒုတိယအကြိမ် အံ့အားသင့်နေရပြန်လေ၏။

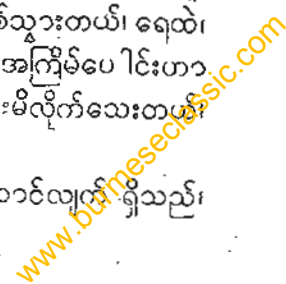
'ကျွန်တော့်အလုပ်က အချိန်ပြည့် ရှိနေတာပဲ။ ကိုလိုနီနိုင်ငံ မှာ နေရတဲ့တဝဟာ အချိန်တွေအများကြီး ပိုနေတာများတယ်။ တခြား ပြင်သစ် အရာရှိ အရာခံတွေကတော့ ပိုနေတဲ့ အချိန် တွေကို အတင်းအဖျင်းပြောရင်းအချိန်ဖြုန်းကြတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ အမဲပစ်ထွက်နေရတာကို ပိုကြိုက်တယ်။ ဒီအလုပ်မျိုး က ဘယ်သူနဲ့မှ မရောဘဲ တသီးတခြား နေလို့ရတယ်' ထိုစကား များကိုသာ ပြောနေသည်။ မျက်နှာထားကတော့ မပြောင်း။ ဖလေဗီယာရှားမင်း ဘက်ကိုလည်း မလှည့်။

'ဘုရင်ခံအိမ်တော်က ဧည့်ခံပွဲမှာ ရှင်ကို ကျွန်မ စမြင်တော့ ရှင်ကြည့်ရတာ ဟို...အင်း ပျော်ပုံမရဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်'

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် သူ့ စကားကို တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုသ မြင်းဇက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ကာ 'ရှေ့မှထွက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား နောက်ထပ် စကား ထပ်မပြောကြတော့တဲ့ အချိန်အတော်ကြာမျှခရီးပေါက်ခဲ့သည်။ အေးစက်စက်နိုင်လွန်း လှသော ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ အမူအရာကြောင့် နောက်ထပ် လူချင်း စကားထပ်၍ ပြောမိကြတော့မည် မဟုတ်ဟုပင် သူ ထင်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ထင်ထားသလို မဟုတ်။ တော ရှင်းသော မြေပြင်တစ်ခုပေါ်သို့ အရောက်တွင် ဂျက်ဒီပရော့စ် မြင်းကို ဇက်သပ်ကာ သူ့ကို ရပ်စောင့်နေသည်။ သူ့အနား ရောက်သွားသည့်အခါ သူ့ မျက်နှာကို ပထမဆုံးအကြိမ် စူးစူးရှဲရှဲ ဆီး၍ ကြည့်သည်။ မျက်လုံးအစုံသည် ဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့် နာကြည်းခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့် အသွင်လက္ခဏာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

'မုတ်သုန်ရာသီ မုန်တိုင်းကျနေတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားဟာ မော်တော်ကားကို မြစ်ကူးဖောင်ပေါ်တင်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမက သိပ်ပြီး သွားချင်စိတ်မရှိဘူး။ ရာသီဥတု ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး သွား နေကျ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်က သူ့ စကား နားမထောင်ဘူး ဇွတ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ မြစ်လယ်မှာ ဖောင်နှစ်သွားတယ်။ ရေထဲ၊ ဝပ်ဝပ်ပြီး ကျွန်တော် မိန်းမကို ရှာတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ မနည်းဘူး။ တစ်ကြိမ်မှာ သူ့ လက်ကို စမ်းမိလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကို ရှာလို့ မရဘူး'

သူ့ မျက်နှာတွင် နဖူးကြောများ ထောင်လျက် ရှိသည်။ အသက်ရှူကလည်း မမှန်။

၁၉၈ မောင်ထွန်းသူ

‘ဒါလောက် ပြောရင် ခင်ဗျား ကျေနပ်လောက် ပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ် မဒမ်ရှားမင်း၊ နောက်ထပ် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးစရာရှိမယ် မထင်တော့ပါဘူး’

ထို့နောက်တော့ ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် သူက တောင်းပန်စကား ပြောနေသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ရှေ့မှ တစ်ယောက်တည်း သွားနေပြန်၏။ အမဲလိုက်စခန်းသို့ ရောက်သွားချိန်အထိ နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမှ မဟတော့။ စခန်းအတွင်း၌ သွားလာ လှုပ်ရှားနေချိန်များတွင်လည်း ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် သူနှင့် မဆုံမိအောင် ရှောင်လျက်ရှိသည်။ အခုလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘေးချင်း ယှဉ်ရပ်ကာ သူ့ယောက်ျားစကားကို နားထောင်နေကြသည်။ ဂျက်ဒီပရော့စ်ကတော့ သူ့ကို ဖုတ်လေသည်ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင် မထင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်တည်တည်ကြီး ရပ်လျက်ရှိလေသည်။

‘အနေအထိုင် အပြုအမူနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ဘောလုံးမှာ လုပ်တာ ကိုင်တာ သွားတာ လာတာ မှန်သမျှ မှန်စီယာ ဂျက်ဒီပရော့စ်ရဲ့ စကားကို လိုက်နာကြရပါလိမ့်မယ်။ သူဟာ နယ်မြေဒေသကို နှိနှိုင်းစစ်စစ် သိတယ်၊ ဘောကျမ်းတယ်၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့အကြောင်းကိုလဲသိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့နှုတ်ကထွက်တဲ့ စကားဟာ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းလို့ ယူဆရမယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးကို သတိပေးထားချင်တာ တစ်ချက်တော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီဘောလုံးကို လာကြတာ ဟာ ရှားမင်း ပြတိုက်အတွက် ရှားပေါ် တိရစ္ဆာန်တွေ ဝူဗို ရောက်လာကြတာ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်သူ ဘာကောင်ကိုပစ်ရမယ်။

ဘယ်အချိန်မှာ ပစ်ရမယ်ဆိုတာ... ဆုံးဖြတ်ပေးမယ် လူဟာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

အမတ်မင်း နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက အားလုံးကို ပြီး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ဂျက်ဒီပရော့စ်ဘက်သို့ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ပြောတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်နားလည်ကြပြီ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ခရီးစကြပါစို့ မှန်စီယာ ဒီပရော့စ်’

သူတို့အားလုံး ရှေ့နောက် တန်းစီကာ ဂျက်ဒီပရော့စ် နောက်မှ လိုက်ကြရသည်။ မြစ်ကမ်းပါးဘေးရှိ လမ်းအတိုင်း လိုက်ကြရခြင်းဖြစ်၏။ အခုလို နေပူရှိန်ပြင်းချိန်တွင် ကျွဲများသည် ရေအိုင်များတွင်ဆင်း၍ လူးနေတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် ရေအိုင်များရှိရာသို့ ဦးတည်၍သွားသည်။ အားလုံးသည် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အသံဗလံ မထွက်အောင် အထူး သတိထား၍ လှုပ်ရှားကြသည်။ ဤကြားထဲမှပင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့ခေါင်းများအထက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများပေါ် နားနေကြသော ကြက်တူရွေးအုပ်ကြီးများသည် လန့်ဖျပ်ကာ ဝုန်းခနဲ ထပျံသွားတတ်ကြ၏။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ကြက်တူရွေးများ၏ တောင်ပံခတ်သံများသည် လေထဲတွင် ဆူညံသွားတတ်သည်။

သစ်ပင်ကြီးများ၏ ကိုင်းကြို ကိုင်းကြားတွင် ဆော့ကစားလျက်ရှိကြသော မျောက်များသည် သူတို့ကို မြင်သည့်အခါ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြစ်ကာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားအထိ တက်သည့် အကောင်များက တက်သွားကြပြီး သစ်ပင်အစ်ပင်မှ

တစ်ပင်သို့ ခုန်ပျံ ကျော်လွှားသွားသည့် အကောင်များက ကျော်လွှားသွားကြသည်။ မျောက်များသည် ပြေးရင်းလွှားရင်းက ကြောက်လန့်တကြား အော်သွားကြသေးသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ သျှောက်မိသည့်အခါတိုင်း ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်သည် မှိုငြင်လှမျိုးခြေရာကောက်သမားများကို အမြန်ဆုံး သစ်ပင်ကြီးများ၏ ထိပ်ဖျားသို့ တက်စေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လွှပ်ပြင်များကို ကြည့်ခိုင်းတတ်သည်။ သို့သော် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ပြန်ဆင်းလာကြသူများသည် အောက်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတိုင်း ခေါင်းခါဖြူကြသည်က များ၏။ ယခုအချိန်ထိ သူတို့ရောက်ခဲ့သမျှ ရေအိုင် ဗွက်အိုင်များတွင်လည်း ကျွဲခြေရာ ဟူ၍ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရ။ ပထမပိုင်း တစ်နာရီတိတိ အတွင်း မည်သည့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကိုမျှ မမြင်ရ။

ဖြူရော်ရော် ဖျော့ဘော့ တခု မိုးကောင်းကင်တွင် နေသည် မြင့်တက်လာလျက်ရှိသည်။ အပူချိန် အဆမတန် မြင့်တက်လာ သည်နှင့်အမျှ ဧယာကျားများ၏ ရုပ်အင်္ကျီ နောက်ကျောများ တွင် ချွေးကွက်ကြီးများ ဘက္ကက်လိုက် ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။ အပူချိန်တက်လာလေလေ တောဘွင်းမှ ငှက်သံများ တိတ်လာ လေ။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က အားလုံးကို မကြာမကြာ နားခိုင်းကာ အထမ်းသမားများ လွယ်လာသည့် လွယ်အိတ်များထဲတွင် ထည့်လာသော ဓာတ်ဘူးများထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကို ဝေငှ၍ တိုက်သည်။

'ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှေ့က သွားနှင့်ပြီး လမ်းသစ်တော့ရှာဦးမှဖြစ်မယ် အမတ်မင်း' ဟု ဂျက်ဒီဗရော့စ်က လှမ်းပြောသည်။

'ဒီကနေ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ရတာ စားနေကျ စားကျက်ကို မလာတဲ့သဘောပဲ'

သူတို့သည် လွှပ်ပြင်ပေါ်အတိုင်း ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြ ပြန်သည်။ နောက် မိနစ် အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ နသန်နီထဲလ်ရှားမင်း၏ မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်သည်။ သူသည် သူ့မိသားစုနှင့် ပေါ့လ်ဒီဗရော့စ် တို့ကို ရပ်ခိုင်းပြီး မြစ်တစ်ဖက် မြက်ခင်းပြင်ထဲ၌ အစာစား နေကြသော သမင်တစ်အုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'ကဲ ဂျိုးဇက် အခုဟာ မင့်အတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပဲ' ဟု နှစ်ကိုယ်ကြားပြောသည်။

'အခုထက်ထိ ကျွဲမပစ်ရသေးတဲ့အတူတူတော့ အဲဒီသမင်အုပ် ထဲက တစ်ကောင်ကို ပစ်ပေတော့ ဒါမှလဲ မင်း မနေ့က ပစ်လာခဲ့တဲ့ သမင်ပေါက်စကို ငါတို့ ပြုတိုက်ထဲမှာ ထားတဲ့ အခါ အဖော်ရမှာပေါ့'

ဂျိုးဇက်သည် တစ်ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသေးသည်။ ထို့နောက် ဣဒော့က်ပြီး မုဆိုးထိုင် ထိုင်လိုက်၏။ လက်ထဲမှ ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မြှောက်၍ သမင်တစ်ကောင်ကို ရွေးကာ လည်ပင်း တည့်တည့်သို့ ချိန်လိုက်သည်။ သူသည် သေနတ် မောင်းလှောက်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး အကာအကွယ်မဲ့ ဖြစ်နေရှာသော သမင်၏ အလှူက သူ့စိတ်ကို မပစ်ချက်အောင် လှုံ့ဆော်လျက်ရှိ၏။ သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ သူ့ရှိုင်ဖယ်ကို ပြန်သိမ်း လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် မပစ်ချဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြတိုက် အတွက်ဆိုလဲပဲ ကျွန်တော် မပစ်ချင်တော့ဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ သနားစရာ ဖြစ်နေတယ်'

သူသည် ထိုင်နေရာမှ ပြန်ထလိုက်သည်။

'မနေ့ညက သမင်ပေါက်စပစ်တာ ပေါလ်၊ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး'

သူ့အဖေက အလွန်စိတ်ပျက်သွားသော မျက်နှာထားဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

'ဟေ့ ချာပံ' ဟု သားအကြီးကို လှမ်းခေါ်သည်။

'ဟောဒီက မေမေ သားလေးကို သမင် ဘယ်လိုပစ်ရတယ် ဆိုတာ ပြလိုက်စမ်းပါကွာ'

ချာပံရှားမင်းက မတ်တတ် ရပ်လျက်နှင့်ပင် သမင်ဆီသို့ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ပြီး ပစ်လိုက်သည်။ သမင် သည် လေထဲသို့ တစ်ချက်မျှ ခုန်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ပြန်ကျ ကာ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

'သိပ်ကောင်းတဲ့ ပစ်ချက်ပါပဲ သားရယ်' ဟု နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ရေရွတ်လိုက်ပြီး မှိုငြင်တစ်ဦးအား သမင်သေကို သွားကောက်ခိုင်းသည်။

ရှေ့ဆက်၍ လျှောက်သွားနေကြသည့် လူအများကြားတွင် ဂျိုးဆက်သည် ငြိမ်ကုပ်လျက်ရှိသည်။ အမေက မသာမယာ ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာထားကို သတိပြုမိသည်။ ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် လမ်းဘေးသို့ ဝဲ ဆင်းကာ သူ့ သားကို စောင့်နေသည်။ သူ့သားနှင့် ဘေးချင်း ယှဉ်၍ လျှောက်မိ သောအခါ 'လှပတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို မသတ်ရက်လို့

မသတ်တာဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး ဂျိုးဇက်ရယ်' ဟု ပြောသည်။

'မေမေကတော့ မင့်စိတ်ဓာတ်အတွက် ဂုဏ်တောင် ယူမိ ပါသေးတယ်'

ဂျိုးဇက်က သူ့အမေကို ကျေးဇူးတင်သည့် မျက်နှာထား ဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ သို့သော် သူ့အမေက သူ့ပခုံးကို ဖက်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သောအခါ မဖက်မိအောင် ဘေးသို့ တိမ်းလိုက် ပြီး 'ကျွန်တော်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်၊ ရှေ့က လူတွေကို မိအောင်လိုက်မှ' ဟုပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားမိ သည်။ သူ့နားထဲတွင် 'မေမေ သားလေး' ဟူသော ခေါ်သံ သည် ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ။ ဤစကားလုံးသည် သမင်ကို မပစ်နိုင် ခဲ့ခြင်းထက် သူ့စိတ်ကို ပို၍လှုပ်ရှားထိခိုက်စေသော စကား တစ်ခုနီး ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ သူ့အဖေ နောက်လှည့်ကြည့် ၍ သူနှင့် သူ့အမေတို့ ပူးပူးကပ်ကပ်နေကြသည်ကို မြင်သွား ခဲ့ပါမူတိုး၍ အထင်သေးအမြင်သေးအဖြစ် ခံရတော့မည်ဟု သူထင်နေမိ၏။

သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့ကို ဂျိုးဇက်မိသွားချိန်တွင် သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဂျက်ဒီဗရားစ် ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်သည် သူတို့ထံသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာနေသည်။ 'အခုနက သေနတ်သံဟာ ဘာကိုပစ်တာလဲ' ဟုလှမ်းမေး သည်။

'ကျွန်တစ်ကောင်မှ မပစ်ရသေးရတဲ့အတွက် ဟိုဘက်ကွင်း ပြင်ထဲမှာ မြက်စားနေတဲ့ သမင်အုပ်ထဲက တစ်ကောင်ထစ်လာ ခဲ့တယ်' ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြေသည်။

၂၀၄ မောင်ထွန်းသူ

ကောင်းတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ သေနတ်သံကြောင့် နောက်ထပ်တစ်နာရီ တိတိလောက် ကြီးကြီးမားမား သားကောင်တွေရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟု ဂျက်ဒီပရော့စ်က ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့် ပြောသည်။ 'ခင်ဗျားတို့ ပစ်ချင်နေတဲ့ သားကောင်ကြီးတွေနဲ့ မတွေ့မချင်း အသေးစား အကောင်ဘလောင်တွေကို စည်းလွတ်ဝါးလွတ် လျှောက်ပစ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အခုထိ ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်စုအနေနဲ့ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို မကူးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကူးမှဖြစ်မှာ'

ဂျက်ဒီပရော့စ်က အားလုံးကို မိုင်ဝက်ခန့် ကွားဝေးသော မြစ်ခြေဘက်ရှိ သစ်တိုင်းလှေဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုလှေဖြင့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြ၏။ ဤဘက်ကမ်းတွင် မြက်ပင်ကြီးများသည် ရင်ခေါင်းအထိမြင့်သည်။ ထိုမြက်ခင်းပြင်ကြီး၏ တစ်ဖက်အဖျန်းသို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါတွင်မူ လူအားလုံးသည် ချွေးများဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုနေကြလေပြီ။ ခဏတဖြုတ်နားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျက်ဒီပရော့စ်က လမ်းပြများအား သစ်ပင်ကြီးများထိပ်ဖျားသို့ တက်ခိုင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာစေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် အခြားလူများကဲ့သို့ သူ့နေရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်ထိုင်၍ နားမနေနိုင်။ သူသည် ထိုင်နေရာမှထကာ လမ်းသလားလျက်ရှိ၏။ စောစောကသမင်ကို မပစ်ခဲမိသောကိစ္စသည် သူ့စိတ်ကို ယခုအခါ၌ထိ နှောင့်ယှက်နေဆဲကြောင့် ကြားထဲမှပင် ယမန်နေ့ညနေခင်းက ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်၍ သတိရနေမိပြန်သည်။

မြက်ထူထပ်သော ကွင်းပြင်တစ်ခုကို နောက်ထပ် ဖြတ်သန်းသွားနေရသည့်အခါတွင်မူ နေပူရှိန်ခက်ကြောင့် သူ့ခေါင်းသည် တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ မနေ့ကတွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး၏ အထိအတွေ့သည် နှည့် လှုပ်ပါဘိခြင်း၊ သူ့အနေဖြင့် မိန်းကလေး၏ဗျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ခဲ့ရ။ ဤတစ်ချက်သည် သူ့နှလုံးသားကို နာကျင်စေခဲ့သည်မှာ အမှန်။ အခုမှ ထိုရွာသို့ ပြန်သွားပြီး ထိုမိန်းကလေးရှာမည်ဆိုပါက လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် တွေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ရွာခေါင်းဆောင်၏ သမီးများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်မှန်းတော့သိ၏။ သို့သော်လည်း သမီးတွေက အများကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်သမီးဟု ခွဲခြား၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

နောက်တစ်နေရာ အရောက်တွင် လမ်းပြများသည် သစ်ပင်ကြီးများ၏ ထိပ်ဖျားသို့ တက်ကြွပြန်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် လမ်းပြများ လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုကြည့်ရင် စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် မိန်းကလေးထံ တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားသည်။ ကော်င်မလေးနှင့် တွေ့သည်။ ရွာထဲမှ သူနှင့်သက်တူရွယ်တူ လူငယ်များနှင့် လူအများရှေ့တွင် အားချင်ပြိုင်ကြသည်။ အပြေးပြိုင်ပွဲများ၊ လှံတွေ ခိုင်းတွေနှင့် စီးချင်းထိုးရသည့် ပြိုင်ပွဲများ၊ သစ်ပင်တက်ပြိုင်ပွဲပင် ပါလိုက်သေး၏။ ပြိုင်ပွဲတိုင်းတွင် သူ့ချည်းအားလုံးကို အနိုင်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် တစ်ဧကမျှ ဆုံခဲ့ရသည့် မင်းသမီးလေးက အောင်ပွဲ သရဖူဆောင်းရသည့် သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာပြီး လက်ကမ်းလိုက်သောအခါ...

မင်းပြုများသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ပြန်ဆင်းလာကြပြီး ခေါင်းယမ်း ပြုကြသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး

ချာပ်ရှားမင်း၏ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ပေးမည်ဟု ဂျက်ဒီပရော့စ်ကို လှမ်းပြောသည်။ ဂျက်ဒီပရော့စ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ဂျိုးဇက်သည် သူနှင့် အနီးဆုံးရှိသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ပေသုံးဆယ်ခန့်အမြင့်ရှိသစ်ကိုင်းများသည် သိပ်ပြီး ခိုင်မာတောင့်တင်းသည် မဟုတ်။ ဂျိုးဇက် နင်းထားသည့် သစ်ကိုင်းများသည် သူ့ ကိုယ်၏အလေးဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ကွေးညွတ်လျက်ရှိကြသည်။ သူသည် သစ်ကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်းပေါ် အရောက်တွင် မှန်ပြောင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သွှေ့ကပ်ကြည့်သည်။

နေရောင်ဖြင့်တဝင်းဝင်းတလက်လက်ဖြစ်နေသော ကွင်းပြင်ထဲ၌ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ သူ့မျက်စိများက သူ့ကို လှည့်စားနေလေသလား။ ရွှေရောင်ဘောက်နေသော မြက်ပင်ကြီးများ အလယ်တွင် ကျောပြင် ခုံးခုံးကြီးနှင့် သတ္တဝါတွေကို မြင်မိသလိုလိုတော့ ရှိ၏။ သူသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် အခသေအချာထပ်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးများသည် ကျွဲများဖြစ်နေသည်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာရ၏။ စုစုပေါင်း ခုနစ်ကောင်။ ရှေ့နောက် တန်းစီကာ သူတို့ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီးလာနေကြခြင်း။ အကွာအဝေးမှာ တစ်မိုင်ခန့်။ သို့သော် သူတို့၏ ညှိမ့်မ့်အရောင် ထွက်နေသည့် ကျောကုန်းကြီးများက သူတို့မုန်းသိသာနေသည်။

ဂျိုးဇက်က အောက်ငုံ့ပြီး လှမ်းအသိပေးကာ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မှိုဝင်တစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် အခြားသစ်ပင်တစ်ပင်ထိပ်သို့ တက်သွားပြီး ဂျိုးဇက် ညွှန်ပြသည့် ဘက်ကို မျှော်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မှိုဝင်များသည် သူတို့

ဘာသာစကားဖြင့် အချင်းချင်း--ပြောကြပြီး ဂျက်ဒီပရော့စ်ကိုပါ လှမ်း၍ ပြောပြသည်။

လေသည် ကျွဲများ၏ နောက်ဘက်မှ တိုက်ခတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့အနေဖြင့် တိတ်တိတ်ကလေး နေကြမည် ဆိုပါက ကျွဲများသည် သူတို့လူစု ရှိနေမှန်း နည်းနည်းကလေးမှ အနံ့ရကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ယခုလာနေသည့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆိုလျှင် ဤကျွဲများသည် သူတို့နှင့် ကိုက်နှစ်ရာကွာခန့်တွင် ရပ်နားဖွယ်ရာ ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့သည် ကွင်းပြင်ထဲသို့ ကိုက်တစ်ရာခန့်အထိ တွားသွားပြီး ပစ်ခတ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု ဂျက်ဒီပရော့စ်က တွက်ပြလေသည်။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံပြီး သူ့သား ချာပ်ရှားမင်းဘက်သို့ လှည့်မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြသည်။ သူတို့သားအဖသည် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားသို့ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းဖြင့် တိုးဝင်သွားကြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့အဖေက သူ့ကို မခေါ်သော်လည်း သူ၏ ဝင်ချက်စတာသေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ကာ သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

ယခုလို အလွန် ပူပြင်းသည့် အချိန်တွင် အလွန် ထူထပ်သိပ်သည်းသော မြက်ပင်ကြီးများကြားသို့ အတော်ကြီးလေးလံသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ပိုက်၍ တိုးဝင် သွားရသည်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှ၏။ သိုးယောက်စလုံး အသက်ကိုမှ ဖြောင့်ဖြောင့် မှန်မှန် မရှူနိုင်။

ပထမဦးဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာစူနိုင်သူမှာ ချာပ်ရှားမင်း။ ချာပ်ရှားမင်းသည် ခူးနှစ်ဖက်ထောက် ထိုင်ပြီး မြက်ပင်များ

ကြားမှ ချောင်းကြည့်သည်။ သူတို့နှင့် များစွာ နီးကပ်လျက် ရှိသော ရှေ့ဆုံးမှ ကျွဲထီးကြီးကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။ ကျွဲကြီးသည် သူတို့နှင့် ကိုက်သုံးရာထက်ပို၍ ဝေးမည် မထင်။ သူတို့ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော ကျွဲကြီး၏ ဓားကောက်ကြီးနှင့်တူသော ချွဲကြီးများကိုပင် မြင်နေရသည်။ ကျွဲကြီးသည် ခြေလှမ်းတိုင်း နှုတ်သီးကို လေထဲ မြောက်ခါ အနံ့ခံလာလျက်ရှိ၏။ ကျွဲအုပ်ထဲတွင် ကျွဲပေါက်နှစ်ကောင် ပါလာသည်ကိုပါ သူတို့လှိုက်ရ၏။ ချာပံရှားမင်းသည် စိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲပြန်၍ လိုက်ပြီး သူ့အဖေ ထံ ချဉ်းကပ်ခါ သူမြင်သမျှကို ပြောပြလေ၏။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူတို့ ပစ်နိုင်လောက်သည့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်အောင် မိနစ် မည်မျှလောက်ကြာကြာစောင့်ရှုမည်ကို ခန့်မှန်းချင့်တွက် ကြည့်နေသည်။ နှစ်မိနစ် လွန်သွားသောအခါ နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက ဂျိုးဇက်ကို မြေကြီးပေါ်၌ အလျားမှောက် နေခိုင်း ပြီး ချာပံရှားမင်း ဘက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ သူတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ရှင်ဖယ် သေနတ်များကို ပခုံးများတွင် အသင့် ထောက်ထားကြသည်။

ကိုက်ရှစ်ဆယ်အကွာခန့်ရှိ မြက်တောကြီးအတွင်းမှ ဩဇာခနဲ ထရပ်လိုက်သော လူနှစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက် ရသော ကျွဲကြီးသည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းကို အပေါ်သို့မြှောက်ကာ တအားကျူး၍ အော်ခနဲ ဓားယူသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် ချာပံရှားမင်း၏ လက်ထဲမှ ရှင်ဖယ်သေနတ် ကျည်ဆန်သည် ကျွဲကြီး၏ ရင်အုံကို တည့်တည့်ကြီး ဖောက်ပင်

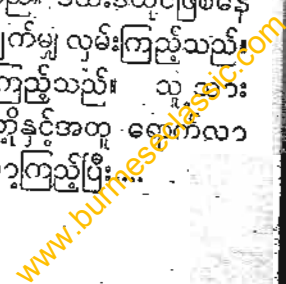
သည်။ ကျွဲသည် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ သစ်ပင်အုပ်အုပ် ဆီသို့ ပြေးသည်။ ချာပံရှားမင်းက နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ် ပြန်၏။ သူ့ကျည်ဆန်သည် ပစ်မှတ်ဆီသို့ မရောက်။ လေထဲတွင် ဖြတ်သန်းသွားသည်။ သူ့ဘေးရှိ သူ့အဖေ သေနတ်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ အောက်ပေါ်လာသည်။ ကျွဲကြီး၏နောက်မှ ပြေး လိုက်သွားနေသော ကျွဲပေါက်နှစ်ကောင်အနက် တစ်ကောင်မှာ ဒယ်ဒယ်ဒယ် ဖြစ်သွားသည်ကို သူတို့အားလုံး မြင်လိုက်ကြရ၏။ ထို့နောက် တုံ့ခနဲ ဖြစ်ကာ လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

‘တိုရလိုက်တာ အဖေနဲ့ သားပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်တယ်’ ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ပြောသည်။

‘ကဲ ကျွဲမကိုပါ ပစ်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် အရွယ်ခပ်ငယ်ငယ် ကျွဲတစ်ကောင် ကို အသေအချား ထပ်ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်၏။ ကျွဲမကို ကျည်ဆန် ဝင်၍ မှန်သောအသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ဒဏ်ရာရသွားသော ကျွဲမသည် အခြားကျွဲများနှင့်အတူ ဂမ္မး ရှူးထိုး ပြေးထွက်သွားကြပြီး တစ်ဖက် တေ့အုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ချာပံရှားမင်း၏ ကျည်ဆန် ထိမှန်ထားသော ကျွဲသည် တောအုပ်အစပ်သို့မရောက်မီ ရပ်သွားသည်။ ဒယ်ဒယ်ဒယ်ဖြစ်နေ သော ကျွဲသည် သူတို့လူစုဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ ချာပံရှားမင်းက သူ့ဘေးကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ဘေး ပေါ်လီဒီဗရော့စ်၊ ဖလေဗီယာရှားမင်းတို့နှင့်အတူ ရောက်လာ သော ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်ပြီး

ကျွန်တော် နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်လိုက်ရမလား
ပွန်စီယာ'ဟု မေးသည်။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်
မြောက်ပြသည်။ 'ခဏစောင့်ကြည့်ဦး'ဟူသော ဆန္ဒသာ။

ကျွဲထီးသည် ခြေထောက်လေးချောင်းထောက် ယိမ်းယိုင်
လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။

အလွန်ကိုကောင်းတဲ့ ပစ်ချက်ပဲကွဲ'ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း
က ရေရှည်သည်။ သူသည် ကျွဲကိုကြည့်ကာ စိတ်မရှည်တော့

သလို ဖြစ်သွားဟန် တူ၏။ ငါတို့ သူ့အနား ရောက်အောင်
သွားပြီး လက်စသတ်လိုက်ကြရအောင်'ဟု ပြောသည်။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က နောက်ထပ် လက်မြောက်ပြပြီး ဟန်ပြန်
သည်။

မလုပ်နဲ့ဦး! ပစ်ချင်ရင် ဒီနေရာကနေပြီး လှမ်းပစ်
ချာပ်ရှားမင်းက ကျည်ဆန်ထပ်ထည့်ပြီး သတိကြီးစွာထား၍

ထပ်ပစ်သည်။ သူပစ်လွှားလိုက်သည့် ကျည်ဆန်များ ကျွဲ၏
ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသံကိုပင် ကြားလိုက်ရ၏။ သို့သော်လည်း

ကျွဲသည် လဲကျမသွား။ ကျည်ဆန်ဝင်သွားချိန်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး
တုန်လှုပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသော်လည်း နေရာတွင်

ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်ကာ သူ့ကို ပစ်လိုက်သည့် ချာပ်ရှားမင်းအား
တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သွေးများသည် သူ့ မေးရိုး

နှစ်ဖက်တွင် ယိုစီးကျလာလျက် ရှိ၏။ ချာပ်က ကျည်ဆန် ထပ်
ထည့်ပြီး တတိယအကြိမ် ထပ်ပစ်ပြန်သည်။ ကျွဲသည် ဖြည်းဖြည်း

ချင်းမြေပေါ်သို့ ညှိတ်ကျကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလျက် လဲကျ
သွားသည်။ ချိုနှစ်ချောင်းသည် မိုးပေါ်သို့ ထောင်လျက်။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက သူ့သား ချာပ်၏ ကျောကို
ဝမ်းသာအားရ ပုတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ ကျွဲသေ

ရှိရာသို့ သွားသည်။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကတော့ သူ့သား ပေါလ်၊
ဖလေဗီယာရှားမင်း၊ ဂျိုးဇက်တို့နှင့်အတူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်

သွားသည်။ သူသည် ကျွဲသေပြီဟု သေချာပေါက် မသိမချင်း
သူ့ရှင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့် အနေအထားပြင်၍ ကိုင်ထား

သည်။ ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ကျွဲအုပ် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်
သွားသည့် တောအုပ်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျွဲပေါက်

သည် တောအုပ်အစစ်တွင် လဲကျသေဆုံးလျက် ရှိလေသည်။
ကျွဲထီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက

ချာပ်၏ လက်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆွဲခါပြန်၏။ ဂျိုးဇက်နှင့်
သူ့အမေတို့သည် ရှစ်မြူးနေကြသည့် သားအဖနှစ်ယောက်တို့

ခဏမျှ ရပ်ကြည့်နေပြီးနောက် ကျွဲပေါက်ကလေး လဲကျသေဆုံး
ကျွဲရှိသည့် နေရာသို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။

လူအားလုံးသည် ကျွဲသေကောင်ကိုသာ ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်နေ
ကြသည်။ ဒဏ်ရာရသွားသည့် ကျွဲမ ထွက်ပြေးရာဘက်သို့မည်သူမှ

အာရုံမစိုက်မိကြချေ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွဲမသည် သစ်ပင်များ
ခြားမှ ကဆုန်စိုင်းပြီး ပြေးထွက်လာသည်။ နာကျင်သော

ဆဒ္ဒာဖြင့် အောလိုက်သည့်အသံ၊ မြက်ပင်များပေါ်သို့ ယိုစီး
အုနေလည့် သွေးများ။

အရူးအမူးဖြစ်နေသော ကျွဲမသည် ဂျိုးဇက်တို့ သားအမိ
ကြည့်နေသည့် ကျွဲပေါက်ဆီသို့ ခလကြမ်း ပြေးလာသည်။

ဘဲခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သော ဂျိုးဇက်သည် သူတို့အား ခတ်ရန်
လောနေသည့် ကျွဲကိုမြင်သည်။ သူသည် ခူးတစ်ဖက်ထေဝက်၍

၂၁၂ မောင်တွန်းသူ

ထိုင်ချလိုက်ကာ လက်ထဲမှ ဝင်ချက်စတော သေနတ်ဖြင့် ထိုးခိုက်လိုက်သည်။ ကျွဲမ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်ကျလာနေသည့် သွေးမျှော်ပြီးတော့ ဒေါသတကြီး အော်သံနှင့် ပြင်းထန်သော အသက်ချသံများ။

သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်သည့် တခက်တွင် ဂျိုးဇက်သည် မျက်လုံးများကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထားသည်။ သို့သော် သူ့သေနတ်မှ ကျည်ဆန် ထွက်သွားသံကို သူ့လုံးဝ မကြားအဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ သေနတ်သံကို ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ မော်ဇာ သေနတ်သံက လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ကျည်ဆန်သည် ကျွဲ၏ ဘယ်ဘက် နားရွက်နောက်မှ ဝင်ကာ ဦးနှောက်ကို ဖောက်သွားသည်။ ထိတ်လန့်စွာကြားဖြစ်နေသော သူ့ မိခင်ဘေးမှ ဂျိုးဇက် ထရပ်လိုက်ချိန်တွင် ကျွဲသည် လည်ပင်းရှေ့သို့ စိုက်ကာ မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျသွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ အိမ်နှင့် ဆယ်ပေခန့်မျှသာ ကွာတော့၏။ မှောက်ခုံလဲကျသွားသော ကျွဲသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်အသက်တစ်ချက်ရှူလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထို့နောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် တိတ်ဆိတ်လူအားလုံးသည် သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြင့် သေပွဲဝင်လျက်ရှိကြသော များ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စက္ကန့် အတော်ကြာမျှ ကြက်သေကော ရပ်နေကြသည်။ သူတို့နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အထူတောစပ် တစ်နေရာမှ လင်းတများ၏ တောင်ပံ ခတ်သံများ ကြားခါမှပင် ပြန်လည် သတိဝင်ကာ လှုပ်ရှား လာကြသည်။

သွေးလန့်သွားသော ဖလေဝီယာရှားမင်း မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်ကာ ဖြူဖွေးလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့သား ဂျိုးဇက် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ့ ကောင်းစွာ ထိန်းနိုင်ခဲ့လေပြီ။ သူသည် ဂျိုးဇက်ကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်း သိပ်သတ္တိကောင်းတယ် ဂျိုးဇက်။ မေမေ မင်းကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်’ ဟု အခြားလူများအနားသို့ ရောက်မလာမီ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ သူ့လက်များသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက်။ သို့သော်လည်း အခြားလူများ ရောက်လာသည့်အခါ သူ၏ထိတ်လန့်မှုကို မသိအောင်ကြိုးစား၍ ထိန်းထားသည်။ နှလုံးနိမ့်လှရှားမင်းနှင့် အဖွဲ့ဝင်အားလုံးသည် ကျွဲသေကို ငြိမ်သက်စွာ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ ကျွဲ၏ နံဘေးတွင် ဟက်တက်ကွဲနေသော အစင်းကြောင်းဒဏ်ရာကြီး တစ်ခုကို မြင်ကြရသည်။

‘ဒီကျွဲမ ကျားကိုက် ခံထားရတာ မကြာသေးဘူး’ ဟု ဂျက်ဒီပရော့စ်က ပြောသည်။

‘ဒီဒဏ်ရာကြောင့် အရူးအမူးဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းလွန်းလို့ သေဘေးက လွတ်တာ’

‘ဒီပုံအတိုင်းကတော့ ဒီကျွဲမကို ပြတိုက်ထဲထားလို့ တဖန် ကောင်းတော့မှာလဲ’

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ကျွဲသေကို စိတ်ပျက် လက်ပျက် ကြည့်၍ ပြောသည်။

‘သူ့အရေက အကောင်းဘယ်ရတော့မှာလဲ’

ထို့သည် ဖိနပ်ဦးဖြင့် ကျွဲချိုများကို ထိုးကြည့်နေသည်။

‘သူ့ခေါင်းကတော့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအနေနဲ့ ထူးခြား တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်နိုင်တယ်’

သူသည် ဖလေဗီယာ ရှားမင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံး ပြုံး သည်။

‘မင်းနဲ့ တို့အိမ်အတွက် အမှတ်တရ ပစ္စည်းတစ်ခု အဖြစ် သိမ်းထားဖို့တော့ လိုမယ်၊ ဒါမှလဲ အခု လောလောဆယ် တဒဂ် ကြံ့ခဲရတဲ့အဖြစ်ကို မမေ့မှာ’

မိုင်တို့သည် ဓားမကြီးများ ယူလာကြသည်။ နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက မိုင်တစ်ဦး၏ လက်ထဲမှ ဓားမကို လှမ်းယူပြီး ကျွဲသေကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့ယောက်ျား ဘာလုပ်တော့မည် ကို ရိပ်မိလိုက်သော ဖလေဗီယာရှားမင်းက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ကပျာကယာ လွှဲလိုက်၏။ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း သည် ကျွဲချိုတစ်ဖက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထား ပြီး ကျွဲ၏လည်ပင်းကို ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သွေးတစက်က ကျနေသော ကျွဲခေါင်းပြတ်ကြီးကို မိုင်တစ်ဦး လက်သို့လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးစပ်စပ်မျက်နှာပေး ဖြင့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘အချိန်မီ အရေဆုတ်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွဲသေတွေကို စခန်း အမြန်သယ်မှ ဖြစ်မယ်၊ နွားလှည်းတွေ ဒီကိုအမြန်ဆုံးရောက်

လာနိုင်အောင် စီစဉ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်၊ အချိန်မီ မသယ်နိုင်လို့ကတော့ ဒီလောက်မူတဲ့နေ ကြောင့် သားရေတွေ ကြာရှည်ခံမယ် မထင်ဘူး’

မွန်းလုံပိုင်း နေအတော်ကြီးကျသွားချိန်တွင် ချာပံရှားမင်းသည် သူတို့ညီအစ်ကို အတူနေရာ ခံအတွင်းသို့ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား စွာဖြင့် အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာသည်။ ဂျိုးဇက်ကတော့ သူ၏ တစ်ယောက်အိပ်ခူတင်ကလေးပေါ်၌ မေးထောက်၍ ထိုင်ကာ သစ်တောအုပ်အုပ်ဆီသို့ ငေးမောလျက်ရှိသည်။

‘ဟေ့ ဂျိုး၊ ကျွဲရေဆုတ်တဲ့လူတွေက မင်းပစ်ခဲ့တဲ့ ကျွဲရှဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့် တွေတယ်ကွ’ဟု ဝမ်းသာ အားရ ပြောသည်။

‘မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်ရဲ့ ကျည်ဆန်က ကျွဲမရဲ့ ဘယ်ဘက် နားနောက်မှာ ဝင်နေတယ်၊ နောက် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်က သူ့မျက်လုံး နှစ်လုံးကြား တည့်တည့်မှာ ဝင်နေတယ်၊ အဲဒီ ကျည်ဆန်ဟာ မင်းကျည်ဆန်ကွ’

ချာပံရှားမင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ့ညီ၏ ပခုံးများကို လှုပ်၍ ပြောသည်။

‘အဲဒါမင်းဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အခုဆိုငါတို့ မင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားပြီ၊ တကယ်တမ်း အရေးကြုံလုခရင် မင်း သေနတ်ကောင်းကောင်းကြီး ပစ်တတ်နေပြီကွ၊ ဘာဘူး လား’

အခုလို ကျွန်တော်သိအောင် လာပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။

ဂျိုးဇက်က ချာပ်ကို မော့ကြည့်ပြီးပြီးသည်။ သို့သော်လည်း
သူ့အပြုံးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ။ တကယ်ပျော်ရွှင်သည်
အရိပ်လက္ခဏာ မတွေ့ရ။

ချာပ်ရှားမင်းသည် သူ့ညီ၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်
သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ပခုံး
နှစ်ဖက်ကို တုန်လှုပ်ပြီးဖြန်ထွက်ခွားသည်။ နောက်တစ်ခဏမျှ
အကြာတွင် ချာပ်ရှားမင်းသည် စခန်းအလယ်ရှိ ကွင်းပြင်ကို
ဖြတ်၍ တစ်ဖက်သို့ ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။ မည်သူ၏ အကူ
အညီမှ မပါဘဲ သူ့တစ်ယောက်တည်း ပစ်ခတ် ရရှိခဲ့သော
ကျွန်ုပ် အရေဆုတ်နေသည့် မျှင်လူမျိုးများအား ကူညီရန်
သွားခြင်းပေတည်း။

(၁၁)

နေ့စင်သွား သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမဲလိုက် စခန်းသည်
အမှောင်ထုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး
ဖြစ်နေသော ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်သည် နောက်ဆုတ်သွားပြီ
ဖြစ်၏။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုဖြတ်၍ အနက်ရောင် ကတ္တီပါ

ကန့်လန့်ကစဲကြီး တစ်ခုဖြန့်၍ ချလိုက်သည်နှင့် ဖျာလှသည်။
ထိန်လင်းနေသော အောက်လင်းခါးမီးများ၏ ဘေးပတ်ပတ်
လည်တွင် အရိပ်မျိုးစုံသည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားစွာ မြူကြလေပြီ။
ဖြစ်တမ်းထက်တွင် ဖားတစ်အုပ်သည် ဆူညံစွာ အော်မြည်နေ
ကြလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အလွန် အလှမ်းဝေးကွာသော
နေရာမှ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သည့် ငှက်သံသည် ထိတ်စရာ
လန့်စရာ တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ရ၍ အော်လိုက်သည့် အသံမျိုး။

ထမင်းချက်စာအတွင်း မှောင်ရိပ်ကျကျ ထောင်တစ်ထောင်
တွင် ငိုပန်လော့ခံသည် ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာ
တစ်လုံးကို စားပွဲလှုပ်ကာ စာရေးလျက်ရှိသည်။ ရေးနေသည့်
စာအပေါ်တွင် အလွန်အာရုံစူးစိုက်လျက်ရှိသဖြင့် သူ့မျက်နှာ
ကြောသည် တင်းလျက်ရှိလေသည်။ သူသည် အာနစ် ဘာသာ
စကားအသံထွက်အတိုင်းရေးရသည့်လက်တင်အက္ခရာစကားလုံး
များဖြင့် ရေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် စာရေးနေရာမှ မကြာမကြာ ရပ်ပြီး တဲနံရံ
အပေါက်တစ်ပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ ချောင်းချောင်းကြည့်
သည်။ သူ့သခင် ဂျက်ဒီပရော့စ်တစ်ယောက် အမေရိကန်
ညွှန်သည်များနှင့် ယခုအချိန်ထိ ကွင်းပြင်ထဲမှ စားပွဲတွင်
ဆက်၍ ထိုင်လျက်ရှိ မရှိ သေချာအောင် ထ၍ ကြည့်ခြင်းပေ
တည်း။ အမှန်တော့ သူသည် ဂျက်ဒီပရော့စ်နှင့် အမေရိကန်
များ ညစာစားရင်း စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို အခွင့်ကောင်း
ယူ၍ ပြင်သစ်တို့၏ အုပ်စိုးမှုကို အဆုံးသတ်စေရန် ကြိုးပမ်း
ကြဖို့ လှုံ့ဆော်သည့် တော်လှန်ရေးစာတမ်းတစ်စောင်ကို မိတ္တူ
ကူးနေခြင်းပေတည်း။

ငိုဗ်နီလောခံသည် အခွန်တော်မပေးဆောင်နိုင်၍ သူ့လယ်
မြေများကို သိမ်းယူခံရပြီးနေခက် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က
စ၍ ပြင်သစ်တို့ကို ဆန့်ကျင်နေသော လျှို့ဝှက်အဖွဲ့နှင့် ဆက်
သွယ်ကာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယခု သူ့ကူးနေသည့်
စာတမ်းသည် ထိုလျှို့ဝှက်အဖွဲ့မှ တိတ်တဆိတ် ဖြန့်ဝေသည့်
စာတမ်းဖြစ်၏။ သူသည် ထိုစာတမ်းကို တတ်နိုင်သမျှကူးယူ၍
ဆိုင်ဂိုဏ်းတော်နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသောဒေသရှိ ကျေးရွာများသို့
ရောက်တိုင်း တိတ်တဆိတ် ဖြန့်ဝေခြင်းပြုနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။
အဖွဲ့တွင် အင်အားသစ်များတိုးလာရန် အားထုတ်သည့် လုပ်
ဆောင်ချက် တစ်ခုပေတည်း။ အခုလည်း သူသည် ထိုစာတမ်း
ကို ညစာစားပွဲ မပြီးမီ ပြီးပြတ်သွားစေရန် အမြန်ဆုံးကူးယူ
နေခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် တဲနီရီပေါက်မှ ခနောက်တစ်ကြိမ် ချောင်းကြည့်
ပြန်သည်။ သူ့မိန်းမသည် သူ့သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ စားပွဲ
ပေါ်ရှိ ဝန်းကန်များကို သိမ်းစပြုနေပြီ။ သူသည် လက်ထဲမှ
ခဲတံကို ဘေးသို့ချထားလိုက်ပြီး သူ့ကူးယူထားသည့် စာတမ်း
ကို ကပျာကယာ ပြန်ဖတ်နေသည်။

အို ရဲဘော် တို့

ငါတို့သည် နှစ်ပေါင်း ခုနှစ်ဆယ်ကြာမျှ ငြင်သစ်တို့၏
အတင်းအဓမ္မ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ကျွန်သဘောက်များ
ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။ ပြင်သစ်တို့သည် ငါတို့အား ကြီးလေးသော
အကောက်အခွန်များဖြင့် နိုင်ထက်ကလူ ပြုနေကြရုံမျှမက
ငါတို့ဘစ်ချီးသားလုံး၏ လုပ်အားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်

အဆီးအပွင့်များကိုလည်း မတရားသဖြင့် ခိုးယူနေကြသည်။
ငါတို့သည် ငါတို့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသော
ငါတို့၏ မြေပေါ်၌နေ၍ ကျွဲနွားများ မြင်းများသဖွယ်
နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေကြရ၏။ ငါတို့အား ယဉ်ကျေးခေတ်မီ
လာအောင် တိုးတက်လာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရေးဟူ
သော ဟန်ဆောင်မှု မျက်နှာဖုံးကိစ္စပုံ၍ ယုတ်မာဆိုးသွမ်း
လှသော မှတ်ဆိုတ်မေးနီနီနှင့် ပြင်သစ် လူရိုင်းများသည်
ငါတို့ လယ်မြေများမှ ထွက်သမျှ ဆန်စပါးများ၊ ငါတို့
သတ္တုတွင်းများမှ ထွက်သမျှ သတ္တုများ၊ ငါတို့ ပင်လယ်
ရေပြင်မှ ရသမျှ သယံဇာတပစ္စည်းများနှင့် ငါတို့နိုင်ငံ၏
ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းမှရသမျှ အကျိုးအမြတ်များကို မတရား
သဖြင့် ခိုးယူလျက်ရှိကြ၏။ ငါတို့၏အင်အားများ၊ ငါတို့၏
အကျိုးစီးပွားများနှင့် ငါတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပြုရာ လုပ်ငန်းများသည် သူတို့၏ လက်တွင်းသို့သက်ဆင်း
လျက်ရှိရ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့သတိမမူမိသော ကူလီ
အလုပ်သမားတစ်သန်း၏ စက်ဆုပ်မုန်းတီးမှု ဖည်းတူသော
အရာက သူတို့အား ယွက်စီးခြင်းကိုဖြစ်စေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ရဲဘော်တို့- ငါတို့တစ်မျိုးသားလုံး၏ ကံကြမ္မာ ငါတို့
လက်တွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ တော့မည့် အချိန်ကာလ
သည် နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ငါတို့အားလုံး စည်းလုံး
ညီညွတ်စွာဖြင့် ထောင်ပေါင်း အနည်းငယ်မျှသာ အရေး
အတွက်ရှိသည့် ပြင်သစ်တို့ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ကြပုဒ်။

အို သွေးချင်း သားချင်း ညီနောင်များတို့- ယနေ့ပင်
ငါတို့အဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ကြလော့။ ပြင်သစ်တို့ကို ရှုရှာ

မုန်းတီးသူများ၊ ပြင်သစ်တို့၏ သက်ဦးဆံပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ကို တော်လှန် တိုက်ခိုက် လိုသူများနှင့် အမြန်ဆုံး ပူးပေါင်းကြလော့

ရွက်ထည်စဲ၏အပြင်မှ ခြေသံကြားလိုက်သောအခါ ဝိပဋ် လော့ခ်သည် သူ့ကူးယူထားသည့် စာရွက်နှင့် မှုရင်းစာရွက် များကို ကသောကမျော လိမိပြီး သေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့် သည်။ သူသည် တဲပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ သူ မိန်းမ မေသည် ညစာစားပွဲမှ ယူလာသည့် ပန်းကန်များကို ပိုက်၍ တဲဘက်သို့ လာနေသည်။

မေသည် အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်သေး။ အနက်ရောင် စတုဂံအရွယ်ဝတ်ထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှအင်္ကျီသည်အပေါ်စား အစပြင့် ချုပ်ထားသည့် လက်တို ခါးကျပ်အင်္ကျီ ဖြစ်သည်။ သူ၏လက်မောင်းများနှင့် ပခုံးများ၏အလှကို လှစ်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူ မျက်နှာသည် အာနမ်လယ်သူမများကြား၌ အများဆုံး တွေ့ရတတ်သည့်မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ အမြဲတစေ ချထားလေ့ ရှိသော မျက်လွှာသည် ဣန္ဒြေရှိခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ခါး အထိ ရှည်လျားပြီး ချောမွေ့နက်မှောင်နေသည့် ဆံပင်သည် မျက်နှာ၏ အလှကို အသက်ပိုဝင်အောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိသည်။ သူ ခြေထောက်များတွင် ဖိနပ်မပါ။

လော့ခ်သည် သူ့ မိန်းမ၏နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲအနီးမှ ထွက်ခွာလာသော သူ့ မိန်းမ၏ တင်ပါးများကို နောက်မှ လိုက်ကြည့်နေသည့် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ မျက်နှာကိုမြင်နေသည်။ လော့ခ်၏ မျက်နှာထားသည်တစ်ခဏမျှ

ခက်ထန် တင်းမာသွားပြီး သူ့ အ ပုပ်ရှင်၏မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် သူသည် တဲ၏ ချောင်းကြည့် ပေါက်မှ မှ ခွာသွားပြီး အိုးခွက်ပန်းကန်များကို ဆေးကြော လျက် ရှိလေ၏။

'ဒီကနေပဲ ဒီပရော့စ်က ငါ့ကိုပြောတယ်။ သူ့ကန်တုန်ကို နောက်ထပ် တစ်ခေါက် သွားရလိမ့်ဦးမယ်တဲ့'

သူ့ မိန်းမ သူ့ ဘေးသို့ရောက်လာပြီး ရေဖလုံထဲသို့ လက် နှစ်ဖက် နှစ်၍ ပန်းကန်များ ဆေးရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်တွင် လော့ခ်က တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

'ငါ့ကို ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ ပေးရမယ်တဲ့'

မေ၏ မျက်နှာကတော့ အပြောင်းအလဲမရှိ။ စိတ်ဝင်စား သည့် လက္ခဏာကိုပင် မဖော်ပြ။ လော့ခ်ကမူ သူ့ ပြောလိုက် သည့် စကား အရေးကြီးကြောင်းကို သိစေချင်သည့်အတွက် သူ့ မိန်းမအနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ထပ်ပြောသည်။

'ဒီစကားဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲဆိုတာ မင်း သဘော မပေါက်ဘူးလား။ ကန်တုန်ရောက်ရင် ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံထားရတဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ ငါ တွေ့နိုင်မှာ။ ငါ့တို့ အနေနဲ့ ဒီပရော့စ်လိုလူက ယုံကြည်စိတ်ချခံနေရတာဟာ သိပ်ကံကောင်း တယ်'

သူသည် ညစာစားပွဲ ရှိရာသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက် သည်။ ဒီပရော့စ်သည် ထိုင်ရာမှ မထသေး။

'ငါ့တို့အပေါ် သူတို့က သံသယဝင်အောင် မလုပ်မိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်'

သူ့မိန်းမကမူ သူ့ကို လှည့်မကြည့်။ ပါးစပ်မှလည်း တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ ပန်းကန်များကို ဆေးကြောနေရာမှ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြသည်။

‘ငါ အခုနက ပြောလိုက်တဲ့ သတင်းကောင်းကို မင်း ဘာကြောင့် စိတ်မဝင်စားတာလဲ’ ဟု လော့ခ်က ဒေါသတကြီး မေးသည်။

‘မင်း ငါပြောလိုက်တာကို နားမလည်လို့လား’
‘ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်’ ဟု မေက ပြန်ပြောသည်။
‘ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့်လဲ’

မေသည် သူ့လက်ထဲမှ တိုက်လက်စခယ်အိုးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘ကနွေ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်’
သူသည် ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေသည့်မျက်နှာထားဖြင့် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ပုံမှန်ဆိုရင် သူဟာ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကနွေကျတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်မကို နှစ်ခါ သုံးခါ ထပ်ထပ်ကြည့်တယ်။ ကြည့်ပုံက မရိုးသားသလိုပဲ’

လော့ခ်က မေကို တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျက်ဒီပရော့စ် ထိုင်နေရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ စောစောပိုင်း မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်က သူ့ မြင်ခဲ့ရသည့် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ မျက်နှာထားကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။

‘ဟို အမေရိကန်မက သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတယ်လို့ ကျွန်မကတော့ ထင်တာမ’ ဟု မေက ဆက်ပြောသည်။

‘စားပွဲမှာ စားသောက်နေတုန်းက အဲဒီမိန်းမကို သူ့လုံးဝ စကားမပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟို မိန်းမကတော့ သူ့ကို စိုက်စိုက်ကြည့်တယ်။ ကြည့်ပုံကလဲ ထူးဆန်းတယ်’

‘မင်း ထင်လို့ဖြစ်မှာပါကွာ’ ဟု လော့ခ်က ပြန်ပြောသည်။
‘စိုးရိမ်စရာ ဘာမှ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး’

ဖလေဗီယာရှားမင်း စားပွဲမှထတော့ သူ့တဲဘက်သို့မလျှောက် သွားနေသည်ကို လော့ခ် မြင်လိုက်ရသည်။ ‘သူ့လျှောက်သွားနေပုံမှာ အေးအေးဆေးဆေး အညောင်းအညာပြေ လမ်းလျှောက်နေသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်သော်လည်း အမူအရာကတော့ တစ်စုံ တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ဟန်ကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် ခေါင်းကို မကြာ မကြာ စောင်းလိုက် ငဲ့လိုက်လုပ်သည်။ ဆံပင်များကိုလည်း သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးလိုက် ဖွလိုက် ပြန်သပ်လိုက်။ ကြည့်ရသည်မှာ အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသလိုလို။

လော့ခ်သည် မျက်မှောင် ကြုတ်ကာ ဖလေဗီယာ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရယ်သံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့သားနှစ်ယောက်၊ ဒေါင်းနှင့် ဟော့ခ်၊ ပေါ့လ်ဒီပရော့စ်နှင့် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းတို့ ဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့် အလိုက် သည်းလိုက် ရယ်မောနေကြခြင်းဖြစ်၏။

နေဝင်စကားစခန်းနှင့် အတော် အလှမ်း ဝေးကွာသော နေရာများမှ ကြို့ကြားကြို့ကြား ထွက်ပေါ်နေခဲ့သော ငှက်သံများသည် ယခုအခါ ပို၍ နီးလာပြီး ပို၍ များလာသည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ပေါလ်ဒီပရော့စ်က မြက်ရွက်နှစ်ရွက်ကို ထပ်၍ လက်မနှစ်ခုကြားတွင် ညှပ်ကာ ငှက်သံများနှင့် ထူအောင် ပါးစပ်တွင်ကပ်၍ မှတ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

အမေရိကန်လူငယ်တလည်း အားကျမခံသဘောဖြင့် ပေါလ်လုပ်သလို လိုက်၍လုပ်နေသည်ကို လော့ခ်ကမြင်သည်။ သို့သော် အမေရိကန်လူငယ်ထံမှ ငှက်သံများ ထွက်မလာ၊ တဗျူးဗျူးနှင့် မရေမရာ အသံများသာ ထွက်လာနေသည်။ အာနမ်ကလေးနှစ်ယောက်အဖို့တော့ ဤမြင်ကွင်းသည် အလွန်ရယ်စရာကောင်းသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ကလေးများ၏ ရယ်သံသည် သူ့ဆရာ ဂျက်ဒီပရော့စ်အား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမည်ကို လော့ခ်စိုးရိမ်လာသည်။ သူသည် ကလေးများဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားသည်။

‘မူန့်စီယာ ပေါလ်၊ တော်လောက်ပါပြီ၊ သူတို့ကိုရယ်အောင် ထပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့’ ဟု ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် တောင်းပန်သည်။

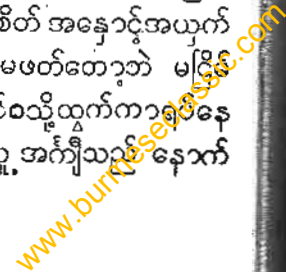
‘သူတို့နှစ်ယောက် အပ်ရာဝင်ဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ’

ကလေးများအနီးသို့ လော့ခ် ရောက်မသွားမီ ပေါလ်နှင့် ဂျိုးဇက်တို့က အသက် ဆယ်တစ်နှစ်နှင့် ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပခုံးပေါ်တင်၍ ထမ်းထားပြီး စားပေါ်မှ ရလာသည့် တူများကို တစ်ယောက် တစ်ချောင်း ပေးကာ ခေးရေး ကစားခိုင်းထားသည်။ လော့ခ်က ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ တဲဘက်သို့ စိုးရိမ် ပူပန်သော မျက်နှာထားဖြင့်

တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ကလေးတွေ အိပ်ဖို့ အချိန်ရောက်နေပါပြီဟု ထပ်ပြောသည်။

ထိုအခါ ပေါလ်သည် ဟော့ခ်ကို ပခုံးပေါ်မှမချဘဲ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးထွက်သွားပြီး ဟော့ခ်၏ အိပ်ရာဖြစ်သော ဖျာပေါ်သို့ ချပေးသည်။ ဒေါင်းကို ထမ်းထားသော ဂျိုးဇက်ကလည်း ပေါလ်နည်းတူပင် ဒေါင်းကို ထမ်းပြေးပြီး ဖျာပေါ်ချပေးသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် အားရပါးရ ရယ်မောနေကြဆဲ။ ရယ်၍ အားရသောအခါ ပေါလ်နှင့် ဂျိုးဇက်တို့က အာနမ် ကလေးနှစ်ယောက်အား မင်္ဂလာညပါဟု တလေးတစား နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချွေးများဖြင့် စို၍နေသော ရှပ်အင်္ကျီများကို ချွတ်ကာ ချာပ်ရှားမင်း ရပ်ကြည့်နေသည့် နေရာသို့ သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ချာပ်ရှားမင်းပစ်ခဲ့သည့် ကျွဲထီးကို ဝါးကြမ်းခင်းကြီးတစ်ချပ်ပေါ်၌ တင်ကာ အရေဆုတ်နေကြလေသည်။

သူတဲအတွင်း၌ ဟာရီကိန်း အောက်လင်းဓာတ်မီးဖြင့် စာဖတ်နေသော ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် အပြင်မှ အဆက်မပြတ် ဝင်လာနေသော ရယ်သံများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် စာကို ဆက်၍ မဖတ်တော့ဘဲ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသော စိတ်ဖြင့် တဲပေါက်ဝသို့ထွက်ကာရှုနေသည်။ ရွဲရွဲစိုနေသောချွေးများကြောင့် သူ့အင်္ကျီသည် နောက်

ကျောတွင် ကပ်လျက်ရှိသည်။ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များသည် သူ့ရင်အကြားတစ်လျှောက် တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူ့ရှေ့တူရုတွင် လှမ်းမြင်နေရသည့် မည်းမည်းမှောင်မှောင်သော ကောင်းကင်ပြင်ဆီမှ မိုးခြိမ်းသံများ၊ သူသည် ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် သပ်လိုက်ပြီး မိုးခြိမ်းသံများ ရပ်သွားချိန်အထိ သူ့နှာ့ နှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးများဖြင့် အုပ်ထားလေသည်။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းကတော့ စခန်းအလယ်မှ စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ အရက်သေတ္တာကနေဆံ၊ ညစာ စားနေစဉ်အတွင်းကလည်း သူသည် သူ့သား ချာပ်ရှားမင်း၏ အောင်မြင်မှုအတွက်ဟုဆိုကာ အသက်အတော်များများသောက် ခဲ့ပြီးပြီ။ ရေချိန်လွန်သွားသဖြင့် သူ့အသံသည် အကျယ်လောင် ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပြီး လွန်ကဲသည့် အပြုအမူများပင် ရှိလာခဲ့သည်ကို ဖလေဗီယာ သတိပြုမိခဲ့၏။ စခန်း၏ တစ်ဖက်အစွန်းတွင်မူ ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် အင်္ကျီချွတ်ကြီးဖြင့် ကျွဲရေဆုတ်သည့်အလုပ် တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

တဲထဲတွင်ဆက်၍ မနေနိုင်တော့သည့် ဖလေဗီယာရှားမင်း သည် လူစုစု ပျံ့ရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့မိ၏။ ကျွဲသေကို တောထဲမှ စခန်းအရောက် ဆွဲလာခဲ့သည့် နွားလှည်းဘေးရှိ ကျွဲရေဆုတ်နေသူများအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ အသာ ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ ကျွဲသေကောင်၏ဘေးတွင် တလှုပ်လှုပ် သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည့် မျှင်တို့၏ တင်ပါးများသည် ချွေးများဖြင့် စိုရွှံကာ အောက်လင်းဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် ပြောင်လက်နေကြသည်။

ချာပ်ရှားမင်းသည် အလုပ်ထဲတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စား လျက်ရှိ၏။ သူ့ပစ်ထားသော သားကောင်ကို အရေဆုတ်ရခြင်း ဖြစ်၍ ဤအလုပ်တွင် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် အတက်ကြွဆုံး၊ သူ့အမှုအရာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ယနေ့ ကျွဲတစ်ကောင်ကို ပစ်နိုင် ခဲ့သည့်အတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားလျက် ရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေ သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ချာပ်ရှားမင်းသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့် သည့် သူ့အမေကို မြင်သောအခါ ပြုံးသည်။ ဖလေဗီယာ ရှားမင်းကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်၍ ပြုံးသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဖလေဗီယာ၏ မျက်လုံးများသည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်ထံသို့ မကြာခဏ ရောက်ရောက်သွားတတ်လေသည်။

အင်္ကျီမပါသော ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ ကိုယ်ကာယသည် ကျစ် ကျစ် လျစ်လျစ်နှင့် သန်မာတောင့်တင်းကြောင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် သူနှင့် သက်တူ ရွယ်တူလောက် ရှိလိမ့်မည်ဟု ဖလေဗီယာက ခန့်မှန်းသည်။ လက်မောင်း ကြွက်သားများသည် အကြောပိုင်းပြိုင်းထကာ မီးရောင်အောက် တွင် ပြောင်လက်နေကြသည်။ စစ်ပွဲကရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာလား (သို့မဟုတ်) အမဲလိုက်ရင်းက ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာလား မသိ။ လည်ပင်းအောက်နားမှ နံရိုးပေါ်အထိ ရှည်လျားသော အမာ ရွတ် တစ်ခု၊ ဖလေဗီယာသည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို မိနစ်အတန် ကြာမျှ စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်နေသည်။ မေ့ပျောက်လုနီးနီး ဖြစ်နေသော ဆန္ဒရမှောက်သည် သူ့ရင်ထဲတွင် နိုးကြားလှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

ကျွဲရေအတွင်းဘက်ရှိ အဆီများကို ပြောင်စင်သွားအောင် ခြစ်ထုတ်ပြီးသောအခါ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ယင်ကောင်များ

၂၂၆ မောင်ဆွန်းသူ

မနားနိုင်ရန်အတွက် ဆေးဆပ်ပြာဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီး ဆေးကြော
ခိုင်းသည်။ စူးရှ ပြင်းထန်လွန်းလှသော ဆေးဆပ်ပြာနံ့သည်
လူများမှ ထွက်နေသည့် ချွေးနံ့များ၊ ကျွဲသေမု ထွက်နေသည့်
အညှို့နံ့များနှင့်ရောကာ စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိသော လေထဲ
တွင် လွင့်ပါးလျက်ရှိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်
လာနေသည့် မိုးခြိမ်းသံများသည် အပူပိုင်းဒေသ အကာလ
ညတစ်ည၏ သံစုံတီးခိုင်းမှ ထေးဂိတသံများနှင့် တူသည်။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် ဦးခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲထောင်၍ နားစွင့်
လိုက်၏။ မိုးရွာတော့မည်ဟု ခန့်မှန်းမိတန် တူသည်။ သူသည်
မိုက်များအား ကျွဲရေကို ဝါးလုံးပေါ်တင်စေပြီး မနီးမဝေးမှ
ရွက်ထည်တဲအတွင်းသို့ ပို့ခိုင်းသည်။ တဲအတွင်းသို့ရောက်သော
အခါ အဆင်သင့်ရှိနေသည့် ဆားအိတ်များကိုဖြေ၍ ကျွဲရေကို
ဆားပက်ခိုင်းသည်။ ဆားပက်ပြီးသောအခါ သူသည် ဝါးကြမ်း
ခင်းပေါ်မှ ကျွဲခေါင်းကို ဆွဲယူပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်သွား
သည်။ ပြီးတော့ ရွှံ့နံ့များဖြင့် နောက်ကျီနေသည့် ရေထဲသို့
ဆင်းသည်။ ခူးလောက်နက်သည့် နေရာသို့ ရောက်ရသောအခါ
သူ ဝါးတွင် ချိတ်ထားသည့် အမဲလိုက်ဓားကိုထုတ်၍ ခေါင်းခု
အတွင်းမှ အသားများကို ခုတ်ထစ်လှီးဖြတ်ပြီး ထုတ်ပစ်လျက်
ရှိလေသည်။

ဖလေဗီယာသည် မြစ်ဆိပ်အထိ လိုက်သွားကာ ဂျက်
ဗရော့စ် လုပ်ကိုင်နေပုံကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။
ကျွဲခေါင်းအတွင်းမှ အသားတစ် အသားစများသည် ရေထဲ
ကြောင်းထဲ မျောပါသွားလျက် ရှိကြ၏။ အောက်ဘက် ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှ ရေပွက်သံများ၊ ငါးများက ရေထဲမျောပါလာနေသည့်

အသားစများကို လုယက်ဝါးမျှနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည်
တစ်ခဏမျှ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ထို့နောက် ဂျက်ဒီဗရော့စ်
ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့အတွက် အခုလို ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော်
အထိ မနားမနေ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာဟာ ကျွန်မတို့ကို ဂုဏ်ပြုရာ
ရောက်ပါဘယ် မွန်စီယာဒီဗရော့စ်’

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကျွဲရေတွေကို အခုချက်ချင်း ဆုတ်ပြီး
အခြောက်ခံမထားလိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ အစိုဓာတ်
နဲ့ အပူဓာတ်ကြောင့် နားရီခိုင်းအတွင်းမှာ ပုပ်ပြီး ပျက်စီးကုန်မှာ’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် အလုပ်ကိုရပ်၍ ဖလေဗီယာ၏ မျက်နှာ
ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ ခေါင်း
သည် သူ့အလုပ်ပေါ် ပြန်ငုံ့သွားပြီး လက်ထဲမှ ဓားဖြင့်
အသားစများကို ကျွမ်းကျင်စွာ ခြစ်ထုတ်ပစ်နေသည်။

‘ဒီနေ့ နေခင်းက လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်အတွက်လဲ ကျွန်မက
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်ပါသေးတယ်ရှင်’ဟု ညင်သာစွာ
ဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒဏ်ရနေတဲ့ကျွဲကို ပစ်လိုက်တဲ့ ရှင့်ပစ်ချက်ဟာ အင်မတန်မှ
အစွမ်းထက်လှပါတယ်၊ ပြီးတော့လဲ....’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ
မြစ်ထဲမှ တက်လာပြီး ဖလေဗီယာ၏ ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။
ဖလေဗီယာသည် ကမ်းနဖူး အမြင့်ပိုင်းတွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်၍
ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို အပေါ်မှ မိုးထားပြီး ငုံ့ကြည့်သလို ဖြစ်နေ
သည်။ ဖလေဗီယာ ရပ်နေပုံမှာ ခြေထောက်ကနစ်ဖက်ကို ကား၍၊
လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ် နှစ်ဖက်တွင် နှိုက်၍၊

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် အမဲလိုက်ခားကို ခါးမှ ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကာ သူ့ လက်ထဲမှကျခေါင်းကို ငုံ့ ဘြည့်လိုက်ပြီး—
'ဒီမယ် မဒမ်ရှားမင်း၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကိုယ် တဲ့ ကိုယ်ပြန်ရင် လိမ္မာပါးနပ်ရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်ဘို့အားလုံး အခု အညစ်အကြေးတွေ သန့်စင်သွားအောင် ရေချိုးကြမလို့ စီစဉ် ထားပါတယ်' ဟု လှမ်းပြောသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျက်ဒီပရော့စ် ၏ မျက်နှာသည် ခါတိုင်းမြင်နေကျ ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ရယ်ခြင်း ပြုံးခြင်း မရှိ၊ တည်ငြိမ်တင်းမာသော မျက်နှာသား၊ ဖလေဗီယာသည် ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး သူ့ တဲ ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ ထဲအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ မှိုင်းများနှင့် သူ့ သား နှစ်ယောက်ကို အော်ခေါ်နေ သော ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ အသံကို ကြားရသည်။ နောက်ခဏမျှ အကြာတွင် သူတို့လူစုသည်ခါးဝတ်များကိုချွတ်ကာကိုယ်လုံးတီး ပင်းမြစ်ထဲသို့ ခုန်ချနေကြသည်။ မိနစ်အတော်ကြာမျှ မြစ်ရေ ထဲမှ အော်သံဟစ်သံများ ရေပွက်သံများနှင့် ရယ်မောသံများ ထို့ နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း။

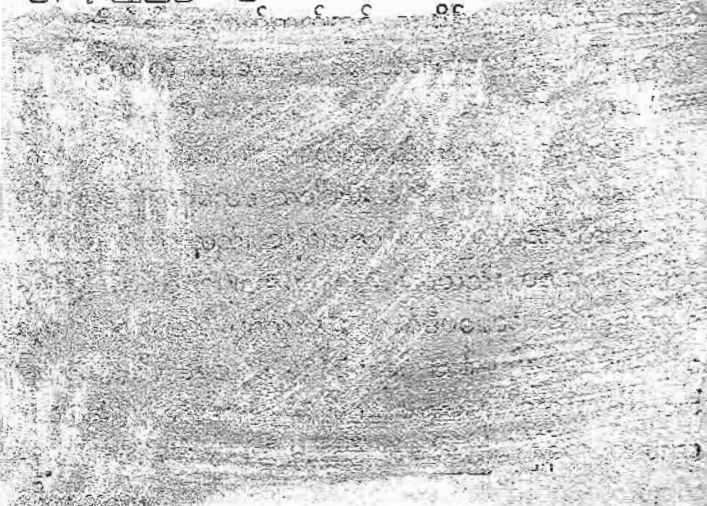
ချာပိနှင့် ဂျိုးဇက်တို့သည် ရေတစ်စုံဖြင့် တဲဝသို့ ရောက်လာ ကြပြီး သူ့ ကို မင်္ဂလာညပါဟန္တတ်ဆက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြသောအခါ ဖလေဗီယာသည် စောစောက ဖတ် လက်စ စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်သည်။ သို့သော်လည်း စာအုပ်ထဲမှ စာလုံးများသည် သူ့ ဦးနှောက်ထဲမှ ကြားနေရသော သေနတ်သံ များကို တုန်းမထုတ်နိုင်။ ကျွဲသေများ ဆွဲလာသည့် လမ်း တစ်လျှောက်တွင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သွေးစီးကြောင်းကြီးများ

ကို မေ့ပျောက်သွားအောင်လည်း မစွမ်းဆောင်နိုင်။ သူ၏ စိတ်မျက်စိ အာရုံတွင် မြက်ပင်များကြား၌ လဲကျပြီး အသက် မထွက်မီ တအားကုန် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေသည့် ကျွဲကြီး၏ ချိုကြီးများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ သားအိမ်ထဲ ဂမ္မားရှူးထိုး မြေးလွှာနေသည့် ကျွဲမနှင့် လေထဲတွင် ဝဲပျံနေကြသည့် လင်းတဲများ၊ ဤအမြင်အာရုံများသည် တားလုံး စုပေါင်းကာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသော သူ့ စိတ်ကိုတိုး၍ လှုပ်ရှား လာအောင် တုန်းအားပေးလျက် ရှိ၏။

သူ့ ယောက်ျား ထိုင်နေသည့် စားပွဲဆီသို့ ဂျက်ဒီပရော့စ် လျှောက်သွားသံကို သူ ကြားရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ ပြောနေကြသည်ကို သိချင်သော စိတ်ဖြင့် နားစွင့် နေမိ၏။ စကားပြောသံများသည် သူ့ ဆီသို့ ရောက်မလာ။ သို့သော် ဂျက်ဒီပရော့စ်က ရံဖန်ရံခါ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြန်ပြော သည့်ကို သူ သတိထားမိသည်။ ဤ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီမှ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက် သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူသည် ခြင်ထောင်ထဲသို့ ကမ္ဘာ ကယာဝင်ပြီး အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေသည်။

အမဲလိုက်စခန်း၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တဲအတွင်းမှ ငိုမိန့်လေ့ရှိခဲ့ သည့် အပြင်မှ ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်သံများကို ကြားရ၏။ သူသည် တောလှန်ရေး

ကြေညာချက်တစ်စောင်ကို ထပ်မံ၍ ကူးယူနေရင်းက မကြာခဏ ဆိုသလို ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို သတိထား၍ ကြည့်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျက်ဒီဗရော့စ် သူ့တဲဆီသို့ ပြန်မပြန်ကို ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

မနေ့ ငါ့ဆီ ခဏလွတ်လိုက်စမ်း' ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မနက်ဖြန် မနက်စာ ဘာတွေ ချက်ရ ပြုတ်ရမယ်ဆိုတာ မှာချင်လို့ အပ်နဲ့ အပ်ချည်ပါ ယူခဲ့ဖို့လဲ သူ့ကို ပြောလိုက်တာ ဂျက်ဒီဗရော့စ် ပြန် ထွက် သွား သည့် အခါ မေဇာ သူ့ ယောက်ျား၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

အရင်ကဆိုရင် ညကြီး မင်းကြီး အခုလို အချိန်မျိုးမှာ သူ ကျွန်မကို ခေါ်လေ့ မရှိဘူး' ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

ငိုပန်လော့ခ်က သူ့ မိန်းမ၏ မျက်နှာကို ပြန်၍ ရင်ဆိုင်ပြီး မကြည့်။

အကယ်လို့ သူ့ခိုင်းတာ မလုပ်ပြန်ရင် ငါ ကန်တုန်ကို လိုက်ရ မှာ မဟုတ်တော့ဘူး' ဟု ပြောသည်။

'ကန်တုန်ကို လိုက်ရမယ့် အခွင့်အရေးဟာ ငါတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အတွက် အလွန်ကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ အဝတ်အစား မြန်မြန်ဝတ်ပြီး သွားလိုက်ပါဤာ။ ခါ အပဲဒ် အပ်ချည် ရှာထားနှင့်ပဲ မယ်'

ဝေသည် ဖျာပေါ်၌ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်၍ အိပ်နေကြသော သားနှစ်ယောက် နီးမသွားအောင် သတိထား၍ အဝတ်အစား လဲသည်။ သူ့ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဖြိုးသည်။ ထို့နောက် သူ့ယောက်ျားကို လှည့်၍ မျှပင် မကြည့်တော့ဘဲ တဲအပြင်သို့ အသာကလေး ထွက်သွားလေ၏။

နသန်နီလဲလဲရှားမင်းသည် ဒဿိဒ်ယိုင်ဖြင့် တဲပေါက်မှ ဝင်လာသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ ဆဲဆဲရေရွတ်သံနှင့် ဟိုတိုး သည်တိုက် ဖြစ်နေသမျှားကို သူ့ မိန်းမ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ တဲအတွင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်ခြိုက်ခြိုက် ရောက်လာသည်။

သူသည် ဖလေဗယာကျကျည့်၍ ပြူးလုံဟုပြီး ဘေးနားတွင် လှဲအိပ်ရန် အားယူလျက်ရှိ၏။ အပြင်ဘက်မှ မိုးခြိမ်းသံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် သူတို့ခေါင်းပေါ်ရှိ တံအမိုးပေါ်သို့ ကျလာနေသည့် မိုးပေါက်သံများ။

‘မင်းဟာ အခုအချိန်အထိ လှတုန်းမပါပဲ အချစ်ရယ်’ဟု နှသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက အာလေးလျှာလေးသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကိုယ့်အနေနဲ့ မင်းအပေါ်မှာ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ မကြာခဏ ပျက်ကွက်ခဲ့တာကို သိပါတယ် ကွယ်၊ အဲသလိုဖြစ်တာဟာ မင်းရဲ့အလှကို အသိအမှတ်မပြုတဲ့အခါ အဟုတ်ပါဘူး’

သူသည် သူ့ခေါင်းကို ဖလေဗီယာ၏ မျက်နှာနှင့် နီးကပ်အောင် ငုံ့လိုက်သည်။ သူ့ထံမှ ကော့နီညက် အရက်နံ့သည် တသင်းသင်း။

‘ဒါကို မင်းသိပါတယ်နော်’

ဖလေဗီယာက မျက်စိများကို မှိတ်ထားသည်။ နှသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ ပါးစပ်သည် ဖလေဗီယာ၏ ခုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရောင်လဲလဲဖြင့် လာသည်။

မြစ်

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးသည် ဒလဟောရွာချလာသည်။ ခေါင်မိုးပေါ် ကျနေသည့် မိုးသံများသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ညဉ့်၏ အခြားအသံပလံများကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ဖလေဗီယာသည် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်မျှ တုံ့ဆိုင်းကာ ချိတ်ချတုံ့ ဖြစ်နေသေးသည်။ ထို့နောက်တော့ နောက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တံအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ မိုးသည် သည်းတန်စွာ ရွာချလျက် ရှိလေပြီ။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဖလေဗီယာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရှုနစ်သွားပြီး သူ့ဆံပင်များသည် သူ့ပါး နှစ်ဖက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်ထက်မှ ဝင်းခနဲလက်လိုက်သည့် လျှပ်စီးရောင်အောက်တွင် အမဲလိုက်စခန်းသည် လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မိုးခြိမ်းသံတစ်ချက်၊ ဖလေဗီယာသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် ထွက်လာနေသည့် လျှပ်စီးရောင်များကြားမှ ဂျက်ဒီဒရော့စ်၏ တံဆီသို့ လျှောက်သွားလျက် ရှိလေသည်။

ခေါင်မိုးတစ်လင်းလင်း ချစ်စရာကောင်းစွာ ရွာချနေသလို တံဆီ

ကလေး

အကြီးပေပြန်

ရမ္မာ

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေသည့် ဖလေဗီယာ၏ ငိုသံ၊ မိုးခြိမ်းသံများ ကြီးကြား ကြီးကြား ထွက်ပေါ်နေသည့်ကြားမှပင် သူ့အမေ၏ ငိုသံကို သူ့ တဲရှေ့၌ ရပ်နေသော ဂျိုးဇက် ကြားနေရ၏။ မိုးခြိမ်းသံများနှင့် မိုးရွာသံများကြောင့် အိပ်မပျော်ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်သည် တဲဝ၌ ရပ်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းပျော်ကြည့်နေခဲ့မိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မိုးရေများကြားမှ ဖြတ်၍ လျှောက်သွားနေသည့် သူ့အမေကို မြင်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဖြစ်ပြီဟူသော အတွေးဖြင့် သူသည် ကပျာကယာ အဝတ်အစားများ ဝတ်ပြီး သူ့အမေ လျှောက်သွားရာနောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်လာခဲ့မိ၏။ သို့သော်လည်း ဂျက်ဗီပရော့စ်၏ တဲထဲသို့ စင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ဂျိုးဇက်သည် တန်ခခဲ

ရပ်နေမိသည်။ စိတ်ထဲကလည်း ကြောက်အလို့ ရှိသလို ဖြစ်လာသည်။

တဲအတွင်းမှ သူ့အမေ၏ ငိုရွိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သောအခါ သူ့အမေ နေမကောင်း ဖြစ်နေသလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာပြန်သည်။ သူသည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွားရန် စဉ်းပြင်လိုက်မိပြန်၏။

ထို့နောက် ငိုရွိုက်သံ၏ ထူးခြားမှုကို သူ့အတွင်းမှာ လာသည်။ အတွင်းကျကျ ရင်းနှီးမှုတစ်ခုမှ ပေါက်ပွားလာသည့် ငိုသံမျိုးဟု သူ့စိတ်တွင် သံသယ ဝင်လာသည်။ သူသည် တဲရှေ့တွင် မိနစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ရပ်နေမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေဖြင့် ရွှဲရွဲစိုလျက်ရှိသည်။ သူသည် တဲအတွင်းမှ ထွက်လာနေသည့် အသံများကို နားထောင်ရင်း မဖြစ်စဖူး ထူးထူးခြားခြား စိတ်အားငယ်လာသည်။ ထို့နောက် သူသည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ သူ့တဲဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

(၁၂)

ဂျက်ဗီပရော့စ်၏ စီထရီအင် ဘီထူး မော်တော်တော်သည် တောင်ကုန်းပေါင်း များစွာ အဆင့်ဆင့် တန်းနေသည့် တောင်ကြားများ အတွင်းရှိ မန်ဒရင်း ကားလမ်းမကြီး

၅၃၀ မောင်ထွန်းသူ

ပေါ်တွင် ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ မော်တော်ကား ပြတင်း မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ရှုခင်းသည် ကြည့်၍ မြင်၍ မနားနိုင် လောက်အောင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

လမ်းမကြီး၏ အခြားတစ်ဖက်၌ ဆိုင်ပုံမြို့နှင့် ဟန့်ပြင်မြို့ကို ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သည့် တောင်နှင့်မြောက် တန်းနေသော ရှေး ခေတ်ဟောင်း လမ်းမကြီး တည်ရှိသည်။ ထိုလမ်းမကြီးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ကပ်၍ ဖောက်လုပ်ထားခဲ့သော လမ်းမကြီးဖြစ်၏။ ထိုလမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက် အနိမ့်ထဲတွင် ဖြူလှူလှူ သဲဖြူများနှင့် အုန်းပင်များတည်ရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ် သောင်ပြင်တည်ရှိသည်။ ထိုသောင်ပြင်၏တစ်ဖက်တွင်မူ မှန်သား ကဲ့သို့ ကြည်လင် တောက်ပနေသော တရုတ် ပင်လယ်ရေပြင်။ ထိုပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် လင်းနို့တောင်ပံများနှင့် တူသော ရွက်များတပ်ထားသည့် တရုတ်ရွက်လှေကြီးများ။ ထိုရွက်လှေ ကြီးများသည် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုတွင်းမှ အလှအပပြုလုပ်ထား သည့် ကန်တစ်ကန်၏ ချောပြင်ပေါ်၌ ရွေ့လျား လှုပ်ရှားနေ ကြသော ကစားစရာ လှေငယ်ကလေးများနှင့် တူလျက်ရှိသည်။

ပင်လယ်ပြင်၏ကြီးမားသော ကုန်းမြေပေါ်တွင်မူ ခရမ်းရောင် သန်းနေသော အာနစ် တောင်စဉ် တောင်တန်း တောင်လိပ် များသည် မွန်းလွဲပိုင်း နေရောင်အောက်တွင် အလှဆုံးပြိုင်လျက် ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း မော်တော်ကားထဲ၌ လိုက်မပါလာ သည့် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းနှင့် သူ့မိခင် ဖလေဗီယာ ရှားမင်းတို့သည် အလှဆုံး ပြိုင်နေကြသည့် တောင်စဉ် တောင်တန်းများနှင့် ပင်လယ်ပြင်တို့၏ အလှတင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ကြချေ။

သူတို့သားအမိသည် အမဲလိုက်စခန်းမှ အစောကြီးထွက်လာ ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထွက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြော ကြ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြိုင်ဆိတ်ကာ လိုက်ပါလာကြသည်။

ဖလေဗီယာရှားမင်းအဖို့ကတော့ ယခုအချိန်အထိ ယမန်နေ့ ညက ကြုံခဲ့ရသည့် ရင်ဖိုလိုက်ခဲ့ရသော အဖြစ်နှင့် နှဲပန်းလုံးနေ ရဆဲ ဖြစ်၏။ မုန့်တိုင်းကျခဲ့သော တောတွင်းည တစ်ည၏ ဇာတ်လမ်းအပြီးတွင် သူသည် သူ့ဘဝသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သို့သော် လည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ သူ့ဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားချိန် တွင် သူ့ယောက်ျားသည် သူ့ဘဝပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျနေဆဲ။ သူ့ယောက်ျားထံမှ ဟောက်သံသည် မှန်မှန် ကြီး ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ့ယောက်ျား၏ ခုတင်ပေါ်၌ လှဲကာ အိပ်ပျော်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝပေါ်မလာ။ အိပ်၍ မရတိုင်း သူသည် ရောက်တတ်ရာရာများကို စတုရန်းခုံ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် အမဲလိုက်စခန်းမှ သူ့အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာ သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း နီးလာ၍ သူ့ရောက်နေသည့် ခုတင်ကို မြင်သောအခါ သူ့မိန်းမကို ရှက်စိတ်မကင်းသော မျက်နှာ ထားဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့မိန်းမက အာနစ် နိုင်ငံ ဘုရင်မင်းမြတ် ကျင်းပမည့် တက်ပဲ့တော်မှာ နောက် တစ်ရက်ဖြစ်၍ ထိုရက်မတိုင်မီ ယနေ့ကတည်းက ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ နေပြည်တော် ဟွေးမြို့သို့ကြို၍ သွားလိုသည်ဟု ခွင့်တောင်း ရာ ချက်ချင်းပင် သဘောတူခဲ့သည်။ ဂျိုးဇက်ကလည်း သူ့အမေ

နှင့် အဖော်လိုက်ရန် ရှော့ရှော့ရှုရှုပင် သဘောတူခဲ့၏။ သို့သော် သူ သား ကျိုးဇက်၏အပြုအမူသည် သူ့ အပေါ်၌ အေးတိအေး စက်နှင့် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေသည်ကို ဖလေဗီယာက ချက်ချင်း သတိပြုမိသည်။ ဤကိစ္စမှာလည်း သူ့ စိတ်ကို ပို၍ရှုပ်အောင် ဖန်တီးလျက်ရှိလေသည်။

ငိုဗန်လော့ခံသည် မော်တော်ကားကို မြောက် စူးစူး သို့ဦးတည်၍ မောင်းလျက်ရှိသည်။ မော်တော်ကားသယ်ဆောင် ရာသို့ လိုက်ပါလာနေသော ဖလေဗီယာရှားမင်း။ စိတ်တွင် သူ မစဉ်းစားလိုသော အရာများသည် ဆက်တိုက် ဝင်ရောက်လာ လျက်ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော ညဉ့်သန်းခေါင်းယံက ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မိမိ၏ မိုက်မဲမှုသည် မိမိ၏စိတ်ကို ပြည်းပြည်းချင်း ဒုက္ခပေးလျက် ရှိလေပြီ။ အသက်ပင် ကောင်းစွာ မရှူနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သည့် အပူဒဏ်ကို ခံနေရသည့်ကြားမှ ထိုအဖြစ်ကို သတိရလာသည့်အခါ ပို၍ပင် အနေရခက်လာသည်။

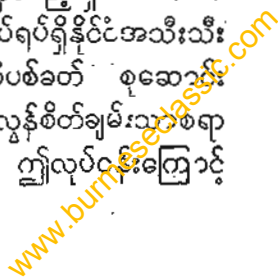
သူသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက အဖြစ် အကျက်များကို ပြန်၍ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ သူသည် ဤပြင်သစ်ကိုလိုနီနိုင်ငံတွင်းသို့ ရောက်ကတည်းက အတ္တဆန် လွန်းသော အစွဲအလမ်း ကိန်းအောင်းခဲ့ရ၏။ ထိုအစွဲအလမ်း သည်မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်သည့် အစွဲအလမ်းမျိုး ဖြစ်ခဲ့ သည်။ စွဲလမ်းမိပြီဆိုပါကလည်း အရူးအမူး ဖြစ်တတ်၏။ ၁၈၉၉ ခုနှစ်အတွင်းက လူဝီစီယားနားပြည်နယ်တွင် ဝါဂွမ်း ဈေးများ တရှိန်ထိုးကျခဲ့သည်။ ယင်းကိုအကြောင်းပြု၍ သူ့ အဖေသည် သူ့ ကိုယ်သူ့ သတ်သေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ အသက်

မှာနှစ်နှစ်သမီးမျှသာ ရှိသေးသည်။ သူ့ အဖေ၏ ပြင်းထန်သော စိတ်မျိုးသည် သူ့ တွင် စွဲကပ်လာခဲ့သည်ထင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ အဖေသာ ထိုစဉ်က အသက်ရှင်လျက် ရှိခဲ့ပါမူ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းနှင့် လက်ထပ်ရန် သူ့ အမေက ဇွတ်အမေ့ တိုက်တွန်းချင်မှ တိုက်တွန်းခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဆေးရွက် ကြီးငိုက်ပျိုးသော လုပ်ငန်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာကြသည့် ရှားမင်းအသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ သူ့ရောက်လာစရာ အကြောင်း သည် ပေါ်လာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုပင် သူ့ထင်သလို။ အခုတော့ သူ့ ဘဝသည် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်မလာခဲ့။ ထိုကြောင့် သူသည် အလွန် နေရထိုင်ရ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှသည့် ရှားမင်းမိသားစု၏ ကမ္ဘာ လေးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ရ၏။

အမှန်တော့ ထိုစဉ်က သူ့ အသက်သည် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်မျှ သာရှိသေးသည်။ နယူးအိုးလင်းပြည်နယ် ကရီအိုလီရပ်ကွက် အတွင်းရှိ ငှားထားသော အိမ်ကလေး တစ်လုံးတွင် မကျန်း မမာဖြစ်နေသည့် မိခင်ကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက် နေချိန် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မရှက်မကြောက် ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ဆင်းရဲကျပ်တည်း နေသော အခြေအနေက တွန်းပို့၍သာ ရှားမင်းမိသားစု၏ အင်နီဘုရင်မဂေဟာသို့ သူ့ရောက်လာခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ အသစ်တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်မည့် ရှားမင်းဖီးလ် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်အတွက် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိနိုင်ငံအသီးသီး သို့ထွက်၍ ရှားပတ်ရစ္စာန်များ လိုက်လံပစ်ခတ် စုဆောင်း ရသော လုပ်ငန်းသည် သူ့ အဖို့တော့ အလွန်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ ဤလုပ်ငန်းကြောင့်

သူသည် အလွန်ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်အတွင်းမှ အပြောင်းအလဲသဘောဖြင့် မကြာခဏခရီး ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည်သာမက ဂျော့ချ်တောင်းမြို့တွင်းရှိ နိုင်ငံရေး ဝါသနာပါသူများသာလျှင် နေထိုင်ချင်စရာ ကောင်းသည့် နေအိမ်မှ ဝေးရာသို့ ခဏတစ်ဖြုတ် ခွဲခွာ၍ နေထိုင်ခွင့်ကိုပါ ရခဲ့ သည်။

ယခု ဤဒေသသို့ ရောက်လာခဲ့သည့်အခါတွင်မူကား သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှမသေက်ဖူးသေးသည့် အပူပိုင်းဒေသ၏ ထူးခြား မှုများနှင့် သူ့ဘဝနှင့် ကင်းကွာလာရသည်မှာ နှစ်ကာလကြာခဲ့ ပြီဖြစ်သော သူ့ မိဘဘိုးဘွားများ၏ ယဉ်ကျေးမှုတို့သည် သူ့ စိတ် ကိုများစွာ ညှိယူဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် လည်း သူသည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်ကာ မပြုသင့်သည့် အရာတစ်ခုကို ပြုမိခဲ့သည်ထင်၏။

သူသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ယမန်နေ့ ညက သူနှင့် ဂျက်စီပဒရစ်တို့ မဘော်ဘရော် ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ သည် သူ့စိတ်အာရုံတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ ပြန်သည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုသည် သူ့စိတ်ကို ဖမ်းစားလျက် ရှိလေပြီ။ စိတ်အလိုလိုက်ကာ ကျူးလွန်ခဲ့မိသော ဤရှူးခိုက်မှုသည် သူ၏ အသက်ကြီးပိုင်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ့ နောက်မှကပ်၍လိုက် ကာ ခြောက်လှန့် နေပေတော့မည်။ ဤအတွေးဝင်လာသော အခါ သူ့စိတ်သည် လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ သူသည် ထိုင်ခုံတွင် ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်နိုင်။ နောက်တစ်ကြိမ် နေရာပြင်၌ ထိုင်ပြန်သည်။ ဤဇက်ရှားမင်း အနေဖြစ်လည်း သူ့နေရာ၌ ထိုင်ကာ တွေ့ဝေငေးမောလျက်ရှိသည်။ စိတ်မှာလည်း နောက်ကျိရွပ်

ထွေးလျက်ရှိရ၏။ ယမန်နေ့ညက သူ့ကြားခဲ့ရသော အသံများ သည် သူ့စိတ်ကိုများစွာ အနှောင့်အယှက် ပေးလျက်ရှိသည်။ သူ့အမေ၏ အသံများဖြစ်ကြောင်း အတိအကျသိခဲ့ရသဖြင့် ပို၍ ဘဝင်မကျဖြစ်ရသည်။

တကယ်တော့ သူ့အမေသည် အားကိုးအားထားပြုရာ ခိုလှုံ ရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိသည်မှာ အမှန်။ သူ့အပေါ်၌ ထားရှိနေသည့် သူ့အမေ၏ မေတ္တာနှင့် သံယောဇဉ်ကိုလည်း သူ့ဘက်မှ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ့မှာ လိုအပ်လာ သည့်အခါတိုင်း သူ့မိခင်ထံမှ မေတ္တာကို ရယူရစေမိ။ အထူး သဖြင့် သူ့ဖခင်က သူ့အစ်ကို ချာပံရှားမင်းကို အလွန်အမင်း မျက်နှာသာပေးသည်အခါတိုင်း သူသည် သူ၏စိတ် သက်သာရာ ရမှုအတွက် သူ့မိခင်ထံ ချဉ်းကပ်ရစေမိ။

သို့သော်လည်း အခုကျတော့ သူ့လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့သည့် သူ့မိခင်၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတည်းဟူသော အတ္တဝါတိ သည် သူ့မိခင်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အမှားတစ်ခု ကိုကျူးလွန်အောင် တွန်းပို့ခဲ့လေပြီ။ သူ့မိခင်၏ ဤအပြုအမူ အတွက် သူသည် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ပြုရသည်ကိုလည်း သူ့ကောင်းစွာ လှဘောမပေါက်။ သူ့အမေသည် သူနှင့်တစ်ပေ ခန့်မျှသာ ကွာဝေးသည့်နေရာ၌ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို သူ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သို့သော် သူကတော့ပြန်၍ ပြုံးမပြနိုင်။

၂၅၄ မောင်ထွန်းသူ

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ဘာတွေ့ဘာကြောင့် ဖြစ်သွားရသည်ကို သူ့လုံးဝနားမလည်။ သို့သော် သူ့အမေ နှင့် ဆက်စပ်နေသမျှ အရာရာတိုင်းသည် ယခင်ကလို ပြန်၍ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဟု ထင်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာသည် သူနှင့် သူ့အမေကို သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးပစ် ခဲ့လေပြီ။ သူနှင့် သူ့အမေကို ခြားထားသည့် ထိုအရာကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပျောက်ပျက်သွားအောင် ဖယ်ရှားပစ်နိုင်အောင် လုပ်၍ ရတော့မည်မထင်။ သူ့စိတ်သည် အထီးကျန်နိုင်မှုကို ခံစားနေရသည်။ သူ့ဘေးမှ အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်းပင် သူနှင့် မသိဖူး မမြင်ဖူးခဲ့သည့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ လေပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လမ်းဘေးဝဲယာ၌ ပစ္စည်းများကိုထမ်းပိုး များဖြင့် ထမ်း၍ သွားလာနေကြသော အာနမ်လယ်သမား ဈေးသွားဈေးပြန်များကို မြင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ လည်း ရွာဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းများနှင့် စေတီဘုရားပုထိုး များမှ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထွက်လာနေကြသော အာနမ် ရွာသူရွာသားများကို တွေ့ရသည်။ ဤရှုခင်းများနှင့် ကြုံရသည့် အခါမျိုးတွင် ဂျိုးဇက်သည် သူ့တို့နှင့် လုံးဝအဆက်အစပ်မရှိ ခဲ့သည့် ဤနိုင်ငံသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်း အတွက်ကြောင့်သာ အခု လိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည်ဟု မတွေးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရ ဖူး၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဤနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့တွေ့မြင်ခဲ့ရ သည့် အကြောင်းအရာများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာလျက် ရှိ၏။ ရာသီဥတုသည် မကြုံစဖူးထူးထူးကဲကဲ ပူပြင်းလှ၏။

ဤမျှလောက် ပူပြင်းသည့် နိုင်ငံမျိုးကို သူ့မရောက်ဖူးခဲ့သေး။ ပြီးတော့ နွားများသဖွယ် လှည်းများကို ဆွဲနေရသော ထောင်သားများနှင့် ထိုထောင်သားများကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်နေသည့် ပြင်သစ်အရာရှိ။ သူ့တို့ သင်္ဘောဝင်စက လမ်းပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက် လှဲနေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး လူသေကောင်များဟု သူထင်ခဲ့မိသည့် အာနမ်ကူလီများ။ သူ့တို့ စီးလာသည့် စီထရီအင် ကားက ဝင်တိုက်ပစ်ခဲ့သည့် အာနမ် လူငယ်တစ်ယောက်။ တစ်မြန်မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသည့် မှီခြင်မိန်းက လေးအကြောင်းကို ဧည့်စားလိုက်မိသောအခါတွင်မူ သူသည် ရှက်စိတ်ဝင်လာသည်။

ထို ခနောက် သူနှင့် သူ့အမေတို့ ကြုံခဲ့ရသည့် ဘေးအန္တရာယ် အတွက် သူဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အပြုအမူကိမ်ကောင်းအကြောင်း မသင့်၍ သေခဲ့ကြရသည့် ကျွဲများ။

ယနေ့နံနက် သူတို့သားအမိ အမဲလိုက်စခန်းမှ ထွက်မလာမီ နေလှမ်းထားသော ကျွဲရေများနှင့် မျက်လုံးများ ထုတ်ထားပြီး ဖြစ်သည့် ကျွဲခေါင်းများကို သူမြင်ခဲ့ရ၏။ ဤအရာအားလုံး အတွက် သူ့တွင် သာဝန်မကင်းဟူသော ခံစားမှုသည် ဝင်ရောက် လာခဲ့ပြန်သည်။ အမှန်တော့ ဤကျွဲများသည် သူတို့ဘာသာ သူတို့ နားအေးပါးအေး အစာစားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူက သစ်ပင်ပေါ်တက်၍ မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ခါမှ မြင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ သူ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး မကြည့်ခဲ့ပါ မ.....

‘ဂျိုးဇက် မင်းဘာဖြစ်နေသလဲ’

သူ့အမေသံကြောင့် သူ့အတွေးစများသည် ပြတ်သွားသည်။ သူ့ဘာဖြစ်နေသည်ကို ပြောပြရန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့အမေ၏အသံကို မကြားဟန်ဆောင်နေလိုက်ပြီး ကားပြင်တင်းမှ အပြင်သို့သာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

‘ဟိုသမင်ကို မင်းမပစ်ခဲ့ရလို့လား၊ မင်းအဖေက မင်းကို မေမေသားလေးလို့ ခေါ်လိုက်လို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလား’

‘နည်းနည်းပါးပါးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိချင်လဲ ဖြစ်လိမ့် မယ်ထင်ပါရဲ့’ အဖြေပေးလိုက်သော်လည်း သူ့အမေဘက်ကို မျက်နှာမလှည့်။ သူ့လိမ့်ပြောနေသည်ကို သူ့အမေရိပ်မိသွားမှာ စိုး၍ဖြစ်သည်။ ‘ကျွန်တော် ကျွဲတွေအကြောင်းကို တွေးမိတယ်။ သူတို့ကို ခေမိန်နဲ့ချဘာဟာ ကျွန်တော်ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ကို ကျွန်တော်ပြုခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သူတို့အရေတွေကို သင်္ဘောနဲ့ တင်ပြီးဖြန့်ပို့မယ်၊ လွှစာမှန်တွေသွတ်ပြီး မှန်ပီရိုကြီးတွေထဲမှာ ထည့်ပြုမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲသလိုမပြုတော့ကော ဘယ်သူက ဘာပြောမှာတဲ့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူတို့အားလုံးကို အသက်ရှင်ခွင့် ပေးလိုက်နိုင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ’

သူ့အမေက သူ့ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုင်းလိုက်ပြီး သူ့လက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်၍ညှစ်ထားသည်။ သို့သော် သူကတော့ မတုန်မလှုပ်။ သူ့အမေက သူ့ကိုဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရောင်။ မျက်လုံးများက နီရဲရဲ။

‘မင်းမနေ့ညက အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ခဲ့ရရဲ့လား၊ လွန်းတော်လေတွေ့မိုးတွေကျနေလို့ အိပ်မပျော်ဘူးထင်တယ်’

‘ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းအိပ်လို့ ရပါတယ်’ ဟူးဂျီဇက်က ဖြေသည်။ ‘မနေ့က ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေကြောင့် စိတ်ပန်းလှုပ်နိုး ဖြစ်သွားလို့ပါ’

သူ့အမေက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့သားကသူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက်ကတော့ သူ့အမေဘက်သို့ မလှည့်။ သူ့အမေကို ကျောပေးပြီ အပြင်ဘက်ကိုသာ ကြည့်၍ တွေ့ငေးငေးမောလျက်။

(၁၃)

‘ဘဝရဲ့ သဘာဝ အင်အားစုတွေနဲ့ သဟဇာတဖြစ်အောင် နေထိုင်ခြင်းဟာ အရေးအကြီးဆုံး လိုအပ်ချက် တစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်တို့က ယုံကြည်ကြတယ်ကွယ်’ ဟု ထုတ်ဖန်ဖန်ဟွားက တွေးမြို့အတွင်းရှိ နန်းတော်၏ ခန်းမဆောင်ဆောင်နှင့် ဘုရားပုထိုးစေတီကျောင်းကန်များ၏ ရွှေချထားသော ခေါင်မိုးများဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အေးဆေးညင်သာသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါကြောင့်မို့လဲ ထိုင်ဟိုးနန်းတော် တစ်ခုနေရာကို

ရွေးချယ်ကြတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ဟာ အလွန် သတိထားပြီး ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာ'

ဂျိုးဇက်သည် ခေါင်မိုး အစပျားနှင့် အဆောက်အအုံ ထောင်စုန်းများတွင် ကပ်ထားသည့် ပါးစပ်ကြီးများကိုဖြုတ်၍ မာန်ဖီနေကြသော ကြွေထည်နဂါးရုပ်ကြီးများကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံးရက်ဖြစ်သော ဤနေ့နံနက်ခင်း ၏တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် နဂါးရုပ်ကြီးများသည် တလက်လက်ဝင်းနေကြသည်။

'သိပ် ကိုလှတပဲ' ဟု ဂျိုးဇက်က ရေရွတ်သည်။ 'ဒါပေမယ့် ဘာပြုလို့ ဒီနေရာကို အကောင်းဆုံးနေရာလို့ သတ်မှတ်ရတာလဲ'

သူတို့သည် ရွှေရေကန် တံတားကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး နန်းတော်ရှေ့ရှိ သာယာလှပအောင် ပြုပြင်စီမံထားသည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်း၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များသည် အစီအရိတ်နန်းလျက် ရှိကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပခုပ္ပာကြာကန်များနှင့် ပန်းဥယျာဉ်များရွှေ့မှ ဖြတ်သွားရသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ဒူးခေါင်းမှ အောက်ခြေဖျား အထိပတ်ထားသော ကောင်းဘီပူအညိုရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ဘေးမှ အာနမ်အမျိုးသားကြီးကတော့ မင်းမင်းဆက်ခေတ် ကမူးမတ်များ ဝတ်သည့် မင်းခမ်းမင်းနား ဝတ်စုံများကိုဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်။ နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ ရှိသော တက်ပွဲတော်တွင် အခြားသောမူးမတ်ကြီးများနှင့်အတူ အာနမ်ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ရမည် မဟုတ်ပါလား။

'ဒီနေရာဟာ ခွန်းအားကြီးမားတဲ့ အင်အားကြီးတွေ အညီအညွတ် စုစည်းနိုင်တဲ့နေရာဖြစ်လို့ ရွေးခဲ့ကြတာပါ' ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက ရှင်းပြသည်။ 'နန်းတော်ထဲက ဘုရင်မင်းမြတ် ရဲ့ ရာဇပညွတ်တည်ရာနေရာဟာ အမြဲတမ်းလိုလို ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြတဲ့ ကျားဖြူနဲ့ နဂါးအပြာတို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတူနေနိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့'

'ကျားဖြူတို့ နဂါးအပြာတို့ ဆိုတာတွေက ဘာတွေလဲ'

အာနမ်အမတ်ကြီးသည် တစ်ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ထို့နောက် အမေရိကန်လူငယ်ကို ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။ 'ကျားဖြူနဲ့ နဂါးအပြာဟာ ဘဝဖြစ်ပေါ်မှုရဲ့ အရင်းခံဖြစ်တဲ့ ဖိုနဲမလို့ ကျုပ်တို့က ယုံကြည်တယ်။ ကျားဖြူဟာ မရဲ့အခြေခံပဲ။ သူဟာ ဆန့်ကျင်တတ်တဲ့ သဘာဝနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တတ်တဲ့ သဘော ရှိတယ်။ ဖိုဇာတ်ရဲ့ အခြေခံတဲ့ နဂါးအပြာကတော့ အပြု သဘောကိုဆောင်တယ်။ ကျေးဇူးပြုတတ်တဲ့ သဘောသဘာဝ လဲရှိတယ်။ ဒီနှစ်ခုဟာ အရှေ့နဲ့ အနောက်ကို ရည်ညွှန်းတဲ့ အမှတ်အသားတွေလဲ ဖြစ်တယ်'

'ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေ ဒီနေရာမှာ အညီအညွတ်ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အတိအကျ ပြောနိုင်သလဲ' ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

ထရန်ဗန်ဟွားကဲ့သို့ မင်းခမ်းမင်းနားဝတ်စုံများကိုဝတ်စား ကြသည့် အခြားသော မူးမတ်များသည်လည်း ပန်းဥယျာဉ်များ ကိုဖြတ်ကာ နန်းတော်ဆီသို့ သွားနေကြသည်ကို ဂျိုးဇက်မြင်နေ ရသည်။

မြို့ရိုးအတွင်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မတ်စကက်ခေါ် ရွေးခေတ်သုံး သေနတ်များ ကိုင်၍ရပ်နေကြသည့် အာနမ်အမျိုးသား နန်းတော်စောင့် စစ်သားများကို တွေ့ရသည်။ စစ်သားများသည် ထိပ်တည့်တည့်၌ ကြေးဝါသံချွန်များပါသည့် မှိုပွင့်နှင့်တူသော ဦးထုပ်များဆောင်းထားကြ၏။ လည်ပင်းများတွင် စည်းထားသည့် အဝတ်ဖြူများသည် တလွင့်လွင့်၊ စစ်သားအားလုံး၏ ခြေထောက်များတွင် ဖိနပ်မပါချေ။ ခြေထောက်များ စည်းထားသည့် ခြေပတ်များမှာ အဝါရောင်၊ ထရန်စပန်တွားကကြိုတင်ပြောပြခဲ့သည့် အတိုင်းဆိုလျှင် အဝါရောင်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် သူ၏ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ဝတ်စားဆင်ယင်ကြသည့် တော်သုံးအရောင်ဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။

‘အခုမေးခွန်းကို ချက်ချင်းရှင်းပြဖို့ဆိုတာက လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး မွန်စီယာဂျိုးဇက်’ ဟု ထရန်စပန်တွားကပြောသည်။ ‘အာနမ်အမျိုးသား ပညာရှိ တချို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖန်ရှူးပညာ လေ့လာမှုမှာ မြုပ်နှံထားကြပါတယ်။ ဖန်ရှူးဆိုတာက လေနဲ့ မီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ တရုတ်စကားဖြစ်ပါတယ်။ လူတစ်ဦး နေထိုင်ဖို့အတွက် နေရာတစ်နေရာ သို့မဟုတ် လူတစ်ဦးရဲ့ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ မိဘဘိုးဘွား တစ်ဦးဦးအတွက် သင်္ချိုင်းဂူတစ်နေရာဟာ သဘာဝ အင်အားစုတွေနဲ့ သင့်မြတ်စွာ ရှိနေနိုင်မယ့် နေရာမျိုးကို ရွေးချယ်သင့်ပါတယ်။’

ထရန်စပန်တွားသည် စကားကို တစ်ခဏမျှ မဆက်သေးဘဲ ဂျိုးဇက်ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ကျုပ်တို့အနေနဲ့ နားလည်လွယ်မယ့် အကြောင်းအရာကစပြောကြတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ မင်းအနေနဲ့ နန်းမြို့ရိုးကို ဖြတ်ပြီးစီးဆင်းသွားနေတဲ့ နံ့သာမြစ်ရဲ့ တည်ငြိမ်သာယာတဲ့ အလှကို မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီ မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ ပေါက်ရောက်နေကြတဲ့ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ မြက်ပင်တွေနဲ့ ကျုပ်ပင်တွေဟာ လေယူရာတိမ်းပြီး ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေကြရုံတင် မကဘူး။ သူတို့ရဲ့ ရနံ့တွေကို မြစ်ကမ်းပါး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီကို ပို့ပေးနေကြပါတယ်။ မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ကြာပင်တွေ အများကြီး ပေါက်ရောက်နေတာလဲ မြင်နိုင်ပါတယ်။ ကြာပွင့်ဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုရဲ့ အမှတ်အသားပါ။ ဟွေးမြို့ရဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုလဲဖြစ်ပါတယ်။ ကြာပွင့်ဟာ ရွှံ့က ပေါက်ပေမယ့် အဆင်းကျတော့ အင်မတန်ကို လှပါတယ်။ အနံ့ကျတော့လဲ အလွန်ကို မွှေးပါတယ်။’

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးသဲ ဟတ်ဘဲပြဒါးရောင်တောက်လျက်ရှိသော မြို့ရိုးတံတိုင်းများ၏ အပေါ်ဘက်၌ ပေါ်ထွက်နေသည့် တောင်ဘက်စူးစူးမှ တောင်ထွတ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခုဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘အဲဒီတောင်ထွတ်ကြီးကို ငှုဘင်းလို့ ခေါ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ လိုက်ကာတဲ့၊ တောင်ဘက်အရပ်က မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟာ တန်းစီပြီး ဒီဘက်ကို လာကြပေမယ့် အဲဒီတောင်တန်းကြီးက မင်းနေပြည်တော်အထိ ရောက်မလာနိုင်အောင် အကာအကွယ်ပေးထားတယ်။’

သူသည် စကားကို ဖြတ်ထားပြီး အရပ်လေးမျက်နှာကို ညွှန်ပြနေပြန်သည်။

ဒါပေမယ်လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့တော်ပတ်ပတ်လည်မှာ ကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ လှပေ ဆိုတဲ့ပန်းပွင့် တွေကိုကိုင်ထားတဲ့ နတ်မိမယ်လေးတစ်ယောက်၊ ကြာပွင့်တစ် ပွင့်ရဲ့ အမြစ်ကို ရစ်ခေ့ခနတဲ့ မြွေတစ်ကောင်၊ ဘုရားကို ကန်ထော့နေတဲ့ ဖိနစ်စ်ငှက်၊ ဒါတွေဟာ လက္ခဏာကောင်း တွေပါ။

ဂျိုးဇက်က ထရန်ဗန်ဟွား ညွှန်ပြသည့် နေရာများဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ သို့သော် ပန်းဥယျာဉ်များအတွင်းရှိ ချုံပုတ် များနှင့် သစ်ပင်များမှ တစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ ထူးထူး ခြားခြား မမြင်ရ။ 'ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ မမြင်ပါဘူး မွန်စီယာ ဟွား' ဟု သူကပြုံး၍ ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ် ဒီနေရာတစ်ဝိုက် ဟာ အလွန်ကို သာယာပါတယ်။ မွန်စီယာ ဟွား ပြောပြတာ တွေအားလုံးဟာ မွန်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။'

အမှန်တော့ ပဒုမ္မာကြာပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ကျုံးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မြို့တော် သုံးမြို့၏ ပထမဆုံးမြို့ဖြစ်သော ခင်သာ သို့မဟုတ် မင်းနေပြည်တော် မြို့တော်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့မိသည့် အချိန်မှစ၍ အမေရိကန်လူငယ်ကို ရှေးဟောင်း အာနမ်မြို့တော်က ညှို့ ယူဖမ်းစားထားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ သူမြင်နေရ သည့် နန်းမြို့ရိုးအတွင်းရှိ အဆောက်အအုံများသည် တရုတ်နိုင်ငံ ၏ ရှေးမဟောင်း ဖီကင်း (ဘီကျင်း) မြို့ တော်အတွင်းမှ အဆောက် အအုံများ ပုံစံကိုယူ၍ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

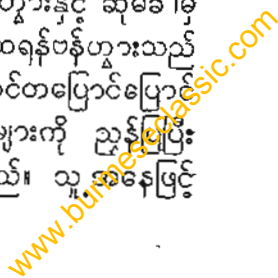
နန်းမြို့ရိုးကို ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၀၂ ခုနှစ်အတွင်းက ဧကရာဇ်မင်းမြတ် ဂျီယာလောင်းက ပြန်လည် ပြုပြင်၍ အသစ် တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းဘက်ရှိ

နန်းတော်များနှင့် ဘုရားကျောင်းများမှာမူ တရုတ်နိုင်ငံ၏ မင်း မင်းဆက် ဧကရာဇ်ဘုရင်များ နှစ်သက် လက်ခံခဲ့သောပုံစံ များအတိုင်း တစ်သေဝေမတိမ်း ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတဲသို့ ဂျိုးဇက်ကို ထရန်ဗန်ဟွားက လိုက်လံပြသနေ ခြင်းသည် ကိုချင်ချိုင်းနား ပြည်နယ်ဘုရင်ခံ၏ ကြိုတင်စီမံပေး မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းကြိုတင် စီစဉ်မှုအရ ထရန်ဗန်ဟွား က ခိုင်နွှမ်းမင်းနေပြည်တော် အဝင်ဝ ဝိုင်းရံခေါ် နားသိုး ရုပ်တုတံခါးကြီးအောက်မှနေ၍ ဂျိုးဇက်အား စောင့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိစ္ဆာကန်နယ်နီယဲလ်ရှားမင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက် ဟွေးမြို့သို့ ရောက်လာကြလိမ့်မည် ဟူသောသတင်းကို ကြားသိထားခဲ့သော ဘုရင်ခံသည် အာနမ်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ကို သူ၏ အရာရှိအရာခံများနှင့် တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြား ထားခဲ့ရုံမျှမက နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်နေ့မတိုင်မီ ဂျိုးဇက် ကြည့်ရှု လေ့လာလိုသည့်အရာများကို ထရန်ဗန်ဟွားက တာဝန်ယူ၍ လိုက်ပို့ပေးရန် စီစဉ်ထားခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဂျိုးဇက်နှင့် ထရန်ဗန်ဟွားတို့သည် လူချင်းဆုံပြီး ယခုကဲ့သို့ သွားလာနေကြ ခြင်းပေတည်း။

အမဲလိုက်စခန်းမှ ထွက်လာကတည်းက စိတ်လက်မကြည် မလင် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဂျိုးဇက်သည် ထရန်ဗန်ဟွားနှင့် ဆုံမိခါမှ ပင်စိတ်လက်ကြည်လင် သာယာခဲ့ရ၏။ ထရန်ဗန်ဟွားသည် သူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်ကာ အရောင်တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ဖြစ်နေသော အဆောက်အအုံများကို ညွှန်ပြပြီး တစ်ခုချင်းစီ၏ အမည်ကို ပြောပြလျက်ရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့်

အခေါ်အဝေါ်များကို ကောင်းစွာ နားမလည်သည့်တိုင်အောင် စိတ်ဝင်စားခြင်းကတော့ အပြည့်ရှိနေသည်။

အာနုပတ်ဘာသာဖြင့် ကန်ချန်းဟုခေါ်သော မဟာဗိမာန်တော်၊ ကေရာဇ်မင်းမြတ် ခြောက်ပါး၏ ဝိညာဉ်တော်များ နတ်ကွန်း၊ လဗိမာန်တော်နှင့် နေဗိမာန်တော် စသည်များ၊ အားလုံးထဲတွင် သူ့စိတ်ကို အဆွဲဆောင်ဆုံးသော အဆောက်အအုံမှာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်အစိုးရသော ဓူဝံကြယ်ကို အစွဲပြု၍ မှည့်ခေါ်ထားသည့် တုကမ်သမ်ခေါ် ခရမ်းရောင်မြို့တော် ဖြစ်၏။ ဤမြို့တော်ကို အကာအကွယ်အစောင့်အရှောက် အရံအတားများ အထပ်ထပ်ချထားသည် ဟု ထရန်ဗန်ဟူးက ဆိုသည်။

ဘရုတ်နိုင်ငံ ပီကင်းမြို့တော်၏ နန်းတော်ကဲ့သို့ပင် အာနုပတ် ကေရာဇ်မင်းမြတ်သည် ပြင်ပလောကနှင့် အဆက်အဆံ မရှိဘဲ ဤမြို့တော် အတွင်း၌ ငြိမ်းချမ်း သာယာစွာ စံနေတော်မူ၍ မည်သည့် ဥရောပတိုက်သားကိုမှ ဤအနီးအနား နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့် မပြုဘဲ ထရန်ဗန်ဟူးက ရှင်းပြသည်။ နန်းတော်တံခါးဝများတွင် ခြင်္သေ့ကိုယ်၊ လင်းယုန်ဦးခေါင်းနှင့် လင်းယုန်အစောင့်ပုံများ တပ်ထားသည့် ရုပ်တုကြီးများ ရှိသည်။ အနံ့တသင်းသင်းထွက်နေသည့် သစ်ပင်များကြား၌ လျှောက်သွား နေကြသော မင်းမူးမတ်အရာရှိ အရာခံများ၊ နတ်ကွန်းတစ်ခု၏ ရှေ့မျက်နှာစာခြံဝင်းအတွင်း၌ သီဆိုကခုန်နေကြသည့် နန်းဘွင်းအဆိုတော် များနှင့် ကချေသည်များ၊ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် အတွက် ပဏာမ လေ့ကျင့်နေကြခြင်း ဝတ်စားဆင်ယင် ထားကြသည့် ဝတ်စုံများမှာ ရှေ့ရောင်

အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင် စသည့် အရောင်မျိုးစုံ၊ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေး ခွဲ၍မရ။ သိမ်မွေ့နူးညံ့လှသည့် အရှေ့တိုင်းအက၊ လက်ချ ခြေချများသည် မောင်းသံ ဝံသံများနှင့် စည်းချက်ကျကျ ဟန်ချက်ညီညီ လှုပ်ရှားလျက်။

ဤမြင်ကွင်းများနှင့် ဤအသံများသည် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျိုးဇက်၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘေးမှပါလာသော ထရန်ဗန်ဟူး၏ အဆက်မပြတ်ရှင်းလင်း ပြောပြနေသံများကို ဂရုစိုက်၍ နားထောင်နေရသဖြင့် စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါ ဖြစ်နေရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထရန်ဗန်ဟူးက သူ့ကို ဘုရင်ခံ၏ ကိုယ်ရံတော် အဖျားရှိ၏လက်သို့ ပြန်လည် အပ်နှံလိုက်သည့် အချိန်တွင်မူ အာနုပတ်ကေရာဇ် မင်းမြတ်၏ ခြေရင်း၌ အသက် ရှင်လျက်ရှိသော ကျားဖြူကြီးတစ်ကောင်သည် နဂါးပြာကြီး တစ်ကောင်နှင့် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ ရစ်ပတ်ဖွဲ့ခွေနေကြသည်ကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟူသော အထင်သည် အခိုင်အမာ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့အမေနှင့် ကိုချင်ချိုင်းနားပြည်နယ် ဘုရင်ခံတို့သည် အာနုပတ်ပြည်နယ်၏ အမြဲတမ်း သံတမန် ဌာနကိုယ်စားလှယ်၏ အိမ်ရှေ့အဝင်ဝ၌ သူ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်ခံတော်များ၊ သူ့လက်အောက်ခံဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ရပ်၍ သူ့အား ဆီးကြိုလျက်ရှိကြသည်။ ဧည့်သည်တော်များထဲတွင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများသည် ခါးဖုံး အပေါ်ဝတ် အင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားကြသည်။

ပွဲတော်၏ စည်းကမ်းအရ အခမ်းအနားသို့ အမျိုးသမီးတက်ရောက်ခွင့် မရှိသော်လည်း ဖလေဗီယာဂ္ဂားမင်းမှာ ဘုရင်ခံ

၏ အထူးညွှန်သည်တော်အဖြစ် တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖလေဗီယာရှားမင်းသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေဆီကွာရှိမည့် အပြာနုရောင်ဝတ်စုံများကို တမင်တကာရွေးချယ်၍ ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်။ သူ့ခါးထက်မှ အပြာရောင် စကပ်အောက်နားသည် မြေကြီးကို ထိလျက်ရှိပြီး ခေါင်းပေါ်မှ အပြာရောင်ဦးထုပ်သည် သူ့မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို မဖုံးတို့တို့ ဖုံးတို့တို့ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

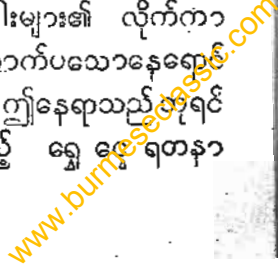
နန်းတော်များကို မြင်ခွင့် ရလာခဲ့သော သူ့သားသည် စောစောကနှင့်မတူ ကျေနပ် အားရလာပုံပေါ်၏။ ဤအရိပ်လက္ခဏာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖလေဗီယာ၏ ရင်သည် အတော်ကြီး ပေါ့ပါးသွားသည်။ ပုံမှန်အနေအထားဖြစ်သည့် ကြည်လင်တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးများနှင့် သူ့ကို ကြည့်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် အပြုံးကို သူ့သား၏ မျက်နှာထက်တွင် မြင်လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘နတ်သမီး ပျံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ တူမနေဘူးလား’ သူ့တို့အားလုံး ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အကန်တော့ခံပလ္လင်ရှိရာ အကန်တော့ခံ ခန်းမထဲသို့ အခြားဧည့်သည်တော်များနှင့်အတူ ရော၍ ဝင်သွားသည့်အခါ ဖလေဗီယာက ဂျိုးဇက်နားကပ်၍ တိုးတိုးမေးသည်။ ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဌာနေသံတမန်သည် သူ့ညွှန်သည်များကို ဧည့်ဆောင် ခန်းမကြီး၏ ရှေ့ဆုံး၌ နေရာချထားသည့်အတွက် ဂျိုးဇက် ဝမ်းသာရပြန်သည်။ သူသည် ဧကရာဇ်မင်းမြတ် ထိုင်နေသည့် ပလ္လင်နှင့် တစ်ပေခန့်မျှအကွာတွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အနီးကပ် မြင်ခွင့်ရသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် ခိုင်ခင်းသည် ဝီနိုပိန်ပါးပါးနှင့် သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ရှိသည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ သူသည် ရွှေရောင်များ တံဝင်းဝင်း တလက်လက် ဖြစ်နေသော အပြောက်အမွမ်းများ ခြယ်ထားသည့် ပိုးသား ဝတ်ချုံကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ စီးထားသည့် ခြေနှင်းသည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ မင်း မင်းဆက်ဘုရင်များစီးလေ့ရှိသည့် အနက်ရောင် သားရေဖိနပ်ကြီးဖြစ်၏။

ပလ္လင်၏အောက်ခြေတွင်ရွှေအပြည့်ချထားသောတစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ဝပ်နေကြသည့် ခွေးနှစ်ကောင် ရုပ်တုရှိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဆင်ဖွယ်လက်ကိုင်ရိုးထပ်ထားသည့် မှန်ဝယ် တစ်ချပ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင် ဝိညာဉ်တော်များ၏ရှေ့၌ သူ၏ မာန်မာန်ကင်းခြင်းကို ဖော်ပြသည့်အနေဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဤမှန်ဖြင့် ကာကွယ်ထားလေ့ ရှိသည်ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက ဂျိုးဇက်ကို တိုးတိုးရှင်းပြသည်။ အကန်တော့ခံပလ္လင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အနိမ့်စား မင်းမူထမ်းများသာဝတ်ရသည့် ဝတ်စုံဆင်တူဖြင့် မင်းလုလင် နှစ်ဦးသည် ရပ်လျက် ရှိကြ၏။ သူတို့သည် လက်ကိုင်ရိုးအရှည်ကြီးများ တပ်ထားသည့် ယပ်ကြီးများကို တစ်ယောက်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား သာသာယာယာ ခတ်ပေးနေကြလေသည်။

ပလ္လင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တံခါးများ၏ လိုက်ကာများကို ဖွင့်ထားလေရာ နံနက်ခင်း၏ တောက်ပသောနေရောင်သည် အတွင်းသို့ တိုးဝင်လျက်ရှိသည်။ ဤနေရာသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သရဖူတွင် စီခြယ်ထားသည့် ရွှေဖွေရတနာ

၂၅၀ မောင်ထွန်းသူ

ကျောက်သံပတ္တမြားများကိုတဝင်းဝင်းတလက်လက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိ၏။

အပြင်ဘက်တွင် မင်းမူးမတ်အားလုံးသည် ရာထူး အမြင့် အနိမ့်အလိုက် ခွဲကာ သူ့အဆင့်နှင့်သူ့ တန်းစီ၍ ရပ်နေကြ သည်။ ပထမဆုံး အတန်းတွင် ထရန်ဗန်ထွား၏ ဖခင်သည် အနီရောင်ဝတ်စုံကြီးများ ဝတ်ထားသည့် မင်းသား နှစ်ပါး၏ နောက်နား၌ကပ်၍ ရပ်နေသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိသည်။ ဤမင်းသား နှစ်ပါးသည် ဘုရင် မင်းမြတ်၏ နှစ်ပတ်လည် အကန်တော့ခံပွဲကို ဦးစီးဦးဆောင် ပြုရသူများပေတည်း။

‘ကျွန်တော်တို့ အခုရပ်နေတာဟာ အကန်တော့ခံပွဲလွှင့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာဆိုတာ သတိပြုမိကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်’ ဟု ဘုရင်ခံ က ဖလေဗီယာတို့ သားအမိကို တိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။

‘ဘုရင်ရဲ့ရှေ့ အလယ်တည့်တည့် နေရာကတော့ သူတို့ အရှေ့တိုင်းထုံးစံအရ ဂုဏ်ပြုတဲ့ နေရာပဲ’

ဘုရင်မင်းမြတ် ကြားဖူးသွားလေမလားဟုသော စိုးရိမ် စိတ်ဖြင့် ဂျိုးဇက်သည် ပလ္လင်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက် မိ၏။ သူ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ဂျိုးဇက်မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် သရဖူကို ဆောင်းထားရသဖြင့် အလွန် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေ သည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အခမ်းအနား မစမီအတွင်း ‘တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ သူ့ဝတ်လုံ အင်္ကျီကြီးအတွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်၍ ချွေးတစ်စုံဖြစ်နေ သော မျက်နှာကို သူတ်သည်။

‘ဌာနေ သံတမန်ကိုယ်စားလှယ်က ပလ္လင်နှင့် မျက်နှာခွင်း ဆိုင် တစ်နေရာသို့ တိုးသွားပြီး ရပ်လိုက်သောအခါ ဘုရင် မင်းမြတ်သည် သူ့အကြည့်ကို တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ဖြစ်နေသော သူ့ဖိနပ်များပေါ်သို့ စူးစိုက်သားသည်။ သူသည် ဌာနေသံတမန် ပြောနေသမျှကို နားထောင်နေ သော်လည်း မျက်နှာကိုတော့ တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှမ်း၍ မကြည့်ချေ။

‘ရေမြေရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ခင်ဗျား’ ဟု ပြင်သစ် အမျိုးသား သံတမန်က သူ့ဘာသာစကားဖြင့် စပြောသည်။

‘အခုလို မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းပြီး ထူးမြတ်တဲ့ အချိန် အခါမှာ နိုင်ငံငယ်များကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု ပြုနေတဲ့ အမျိုးသားတစ်ရပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ သမ္မတကြီးက ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ပါကြောင် ပြောကြားလိုပါတယ်။ အခုလိုအချိန်မှာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားကို ပြောခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ များစွာ ဂုဏ်ယူမိပါ ကြောင်းလဲ ပြောကြားလိုပါတယ်’

ဌာနေသံတမန်သည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးတွင် တစ်ဖက်တပ် မျက်မှန်နှင့်၊ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် အမူအရာသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ထည်ဝါ ခံ့ညားလျက် ရှိသည်။ သူ့ ဘယ်ဘက်ခါးတွင် ချိတ်ထားသည့် မင်းခမ်းမင်းနားများ၌သာ ဆင်ယင်ရသော ဓား၏ ဓားအိမ်သည် ရွှေရောင်ဖြင့် တဝင်းဝင်း တလက်လက်၊ သူ့ ကျူးနစ်အင်္ကျီ၏ ရင်ပတ်တစ်ဖက် တစ်ခွက် တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အဆောင်အယေခင် ဘွဲ့တံဆိပ်များ ကလည်း တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။

ဘုရင်မင်းမြတ် အာနမ်ထီးနန်းကို ဆက်ခံခဲ့တဲ့ ၁၉၁၆ ခုနှစ်ကစပြီး ကိုးနှစ်အတွင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နိုင်ငံတော်ဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်တဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်မှုနဲ့ ကျေးဇူးပြုမှုကို ရရှိခံစားခဲ့ရပါတယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်နားလည်မှုနဲ့ နှစ်နိုင်ငံအကြား ချစ်ကြည် ရင်းနှီးမှုအပေါ်မှာ အခြေခံထားတဲ့ ဒီဆက်ဆံရေးဟာ နှစ်နိုင်ငံပြည်သူတွေ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းနိုင်ဖို့အတွက် ဆက်လက်ရှင်သန်ခိုင်မြဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အလေးအနက်ထားပြီး မျှော်လင့်လျက် ရှိပါတယ်။

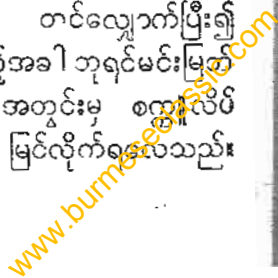
အမှန်တော့ ဌာနေ ပြင်သစ်သံတမန်သည် လက်အိတ်အဖြစ် များ စွပ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်၍ ဖတ်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖတ်နေရင်းတန်းလန်းက တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီသို့ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ အသံသည် ကျယ်လောင်စူးရှသည်။ ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိသည့် လေသံ။ သူ့ လေသံတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် အလွန် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသည့် သဘော ပေါ်လွင်စေရန် တမင်တကာ ဟန်လုပ်၍ ကြိုးစားထားရသည့်ဟန် ပါနေသည်။

အာနမ် ဘုရင်ကတော့ ဌာနေသံတမန်၏ စကားကို ကြားသောအခါ သူ၏ ပလောင်ပေါ်တွင် ပို၍အနေကျ သွားဟန် တူ၏။ ပြင်သစ်သံတမန်၏ လျှောက်ထားချက်သည် နိုင်ငံချင်း ဆက်ဆံမှု ပြေပြစ်ရေးကို ရှေ့ရှုပြီး ပြောနေသည့် နိုင်ငံရေး ပရိယာယ်စကားများသာ ဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်ထားပုံ ရ၏။ အလွန်လှပ သိမ်မွေ့သည့် ဤစကားများကို မည်မျှပင် ရှမ်းရွမ်းဝေအောင် ပြောနေစေကာမူ ပြင်သစ်တို့၏ အလိုဆန္ဒ

ကို လိုက်၍ ပြင်သစ်တို့ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးနေ ရသည့် သူနှင့် သူ့ပြည်သူများ၏ ဘဝကတော့ လုံးဝ ပြောင်းလဲ သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အတိအကျ နားလည်နေပုံလည်းရ၏။

ဂျိုးဇက်သည် တမင်တကာ ဟန်လုပ်၍ ပြောနေသော ပြင်သစ်သံတမန်၏ စကားများအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စား၍မရ။ သူ့ စိတ်သည် ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။ သူသည် တခမ်းတနား မှမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားသည့် အကန်တော့ခံ ခန်းမကြီးကို အံ့သြသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ ကြက်ထွေးရောင် တောက်နေ သည့် သစ်သားတိုင်ကြီးများ။ တိုင်တစ်တိုင်စီတွင် ရစ်ပတ်နေ ကြသည့် ရွှေချထားသော နဂါးရုပ်ကြီး ငါးကောင်၊ နဂါးကြီး များသည် ဧည့်ပရိသတ်များကိုကြည့်၍ မာန်ဖီနေကြဟန်ရှိသည်။ မင်း မင်းခေတ်သုံး ကြေပန်းအိုးများသည် တိုင်တစ်တိုင်စီ၏ ခြေရင်း၌ ချထားသော စားပွဲများပေါ်၌ လှပစွာ တည်ရှိနေကြ သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပြင်သစ်သံတမန်သည် သူ့ စကားကို နိဂုံး ချုပ်လိုက်သည်။ သူ့ထံမှ စကားသံ ပြတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူငယ်အရာရှိတစ်ဦး ရှေ့သို့ တိုးလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူသည် ပြင်သစ်သံတမန်၏ စကားကို သူ့ သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် အာနမ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီး သံနေ သံထားဖြင့် လျှောက်တင်လျက်ရှိသည်။ တင်လျှောက်ပြီး၍ လူငယ်အရာရှိ သူ့ နေရာသူ ပြန်သွားသည့်အခါ ဘုရင်မင်းမြတ် သည် သူ၏ ဝတ်လုံအင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်အတွင်းမှ စက္ကူလိပ် တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်ကို ဂျိုးဇက် မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပလ္လင်ဆီမှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသံကို ကြားရသည်။ ပြင်သစ် သံတမန်အား အာနမ်ဘာသာဖြင့် သူ၏ ပြန်ကြားချက်ကို ဖတ်ပြ နေခြင်းပေတည်း။ သူ့ အသံမှာ ခပ်တိုးတိုး၊ ပြင်သစ်သံတမန်၏ အသံလို ကျယ်လောင်ခြင်းမရှိ။ အပေါ်စီး ပြောနေသံမျိုးလည်း မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တဲ့ ဆိုင်းတဲ့ ဆိုင်း ဖြစ်နေတတ် သည်။ သူ့ လဝဏ်လူ့ကို ဖတ်ပြီးသွားသောအခါ ရာဇပလ္လင် ဘေးရှိ တိုင်တစ်တိုင်၏ နောက်ကွယ်မှ အသက်ကြီးကြီး မှုတ်ဆိတ်ခမျှ ဖြူဖြူနှင့် အရာရှိကြီးတစ်ဦး ရှေ့ဘက်သို့ ထွက် လာပြီး ပြင်သစ်ဘာသာပြန်၍ ပြောသည်။

ပြင်သစ်သံတမန်သည် သူ့ မေးစေ့ကို ရင်ဘတ်တွင် ကပ်၍ နားစွင့်လျက် ရှိသည်။

ပြင်သစ်တို့၏ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော ကာကွယ် စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူရသည့် အမျိုးသားတို့၏ အသံကို တာဝန်အရ အသိအမှတ်ပြု၍ နားထောင်နေရသည့် ဟန် အပြည့်။

ဘာသာပြန်ဆိုချက် အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ သူ့သည် ဦးခေါင်းကို ညွတ်ခြင်းမပြုဘဲ တစ်ချက်ကလေး ညိတ်သည်ဆို၍ မျှ ညိတ်လိုက်သည်။ သူသည် ပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သော အာနမ်ဘုရင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ် နေပုံရ၏။ အာနမ်ဘုရင်က သူ့ဘက်သို့ ဦးခေါင်းညွတ်လိုက် သည်ကို မြင်သောအခါ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု မျက်နှာဖုံး ကို စွပ်ထားသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့နောက်လိုက်

နောက်ပါ ခန့်ထမ်းများဘက်သို့ ဖန်ပါပါဖြင့် ပြန်လှောက် သွားလေသည်။

သံတမန်သည် သူ့ အရာရှိများနှင့် ဧည့်သည်များအား လက်ပြ ၍ နောက်သို့ ဆုတ်ခိုင်းသည်။ ဘုရင်၏ ပလ္လင်နှင့် ဝဲယာ တံခါးပေါက်များကြားရှိ ကွက်လပ်တွင် လမ်းရှင်းသွားအောင် ဆုတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် အပြင်ဘက် မှ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် အဆိုတော်များနှင့် တေးဂီတ သမားများသည် စီတန်း၍ ဝင်လာကြ၏။ ထို့နောက် သီချင်း ဆိုသံများနှင့် တီးသံ မှုတ်သံများ၊ အေးအေးသာသာ ဆွဲဆွဲ ငင်ငင်နှင့် ငြိမ်ညောင်းလှသည့် အသံများ။

ဤအသံများကို ကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့ဆုံးမှ မင်းသားနှစ်ပါးသည် ပလ္လင်ဆီသို့ မျက်နှာပြုကာ နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ထိသည်အထိ ဝပ်စင်းပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကန်တော့ ကြသည်။ သူတို့နှောက်၍နေကြသည့် မူးမတ် အရာရှိ အရာခံ အားလုံးကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်နည်းတူ ရှိသေ ကျိုးနွံစွာ ဖြင့် ရှိခိုး ကန်တော့ကြသည်။

ထရန်ဗန်ဟွားနှင့် သူ့ဘဝင်တို့သည် အများနည်းတူ ရှိခိုး ကန်တော့နေကြသည်ကို ဂျိုးဇက်မြင်ရ၏။ သူတို့သည် သုံးကြိမ် တိတိ နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ထိအောင် ဝပ်ဘွားပြီး ရှိခိုးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံးက ကန်တော့နေကြခိုက်တွင် ဗုံသံများ မောင်းသံများနှင့် သီချင်းဆိုသံများသည် ဆက်လက်ထပ်ပေါ် လာလျက်ရှိ၏။ ပလ္လင်ထက်မှ ဘုရင်ခိုင်ခင်းသည် ကျုပ်ရှားခြင်း

ရိုး၊ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကန်တော့နေကြသူများအား ကြည့်နေသည်။

‘တရုတ်ကော့ကတော့ ကောတိုး လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အာနမ်ကော့ကတော့ လမ်မလေးတဲ့’

ဘုရင်ခံက မလိုတမာလေသံဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို တိုးတိုးပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် အခေါ်အဝေါ် တယ်လိုပဲ ခြားနားခြားနားအတိုးကြီးတွေ အဖို့တော့ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ရတာ တယ်ပြီး မလွယ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒီအတိုးကြီးတွေ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးကာမှ ပြန်သာ မထနိုင်ရင် အခက်ပဲလို့’

ဘုရင်ခံက သူ့ပြက်လုံး သူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ် ကျိတ်၍ ရယ်သည်။ ထိုအခါ သူ့ဘေးနားမှ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရသော ပြင်သစ်များက ပြုံးကြလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ထရန်ပန်ဟွား၏ ဖခင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ အတိုးကြီးသည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် တတိယအကြိမ် ခြောက် ကြမ်းပေါ်သို့ ဝပ်စင်းပြီး ကန်တော့လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ အကယ်၍သာ အတိုးအို၏မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင်မထားပါက ဘေးမှ မြင်ရသူများအဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ဂျိုးဇက် ထင်သည်။

မူးမတ်များ တစ်စုပြီးတစ်စု ကန်တော့ပြီးသည့်အခါတိုင်း သူတို့သည် နန်းရင်ပြင်၏နောက် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ဆုတ်၍ ရပ်နေကြရသည်။ ထိုအခါ သူတို့နေရာကို နောက်တစ်စုကဝင်၍ ဘုရင်အား ကန်တော့ကြသည်။ အပြင်မှ ဝင်လာလျက်ရှိသော

နေရောင်ခြည် အောက်တွင် တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ဝင်၍ ကန်တော့ နေကြသော နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား များ၏ အရောင်မျိုးစုံနေသည့် အဝတ်အစားများသည် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။

နောက်ဆုံးအသုတ် ကန်တော့ပြီး၍ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာ သွားသည့်အခါ တီးမှုတ်နေသည့် ဝေးဝေးသံစဉ်သည် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ လေးလေးတို့ တို့ သံစဉ်သည် သွက်လက် မြန်ဆန်လာသည်။ ချက်ချင်း လိုလိုပင် အဝတ်ပေါက်များ၌ ဆင်ကြီးများရောက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်သည်။ ဆင်ပုခက်များကို အခါရောင် ပန်းပွားများ တပ်ဆင် ထားသည်။ ကောက်ရိုးဦးထုပ်များ ဆောင်းထားသည့် အာနမ် ဆင်ဦးစီးများသည် ဆင်နားရွက်ကြီးများနောက်တွင် ကားရား ခွ၍ ထိုင်နေကြသည်။ နန်းရင်ပြင်တွင် အသင့်ရောက်လာသည့် ဆင်များမှာ အားလုံးပေါင်း ဆယ်နှစ်ကောင်။ ဆင်ကြီးများသည် ဆင်ဦးစီးများ၏ အမိန့်အတိုင်း ရာဇပလ္လင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်လိုက်ကြပြီး ခူးများကိုထောက်၍ ခပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုပုံစံဖြင့် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှကြာသည်။ သူတို့၏ အစွယ်ကြီးများကို မောင်းသံ ဝံသံများနှင့် စည်းချက်ကျကျ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ထိုနောက် အလွန်နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများကို သယ်၍ ထကတစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် နန်းရင်ပြင်မှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

မြန်ကင်းကောင်းမှ နောက်ဆုံးဆင် ပေပွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြောက်အိုးဖောက်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဂျိုးဇက်၏ နားများတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ် အလက်ပေါင်း တစ်ထောင်ခန့်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပစ်ခတ်လိုက်သံများနှင့် တူနေသည်။ ပြောက်အိုးသံများ မရပ်မနားထွက်ပေါ်နေသည့်အခါ အမြောက်ပစ်သံနှင့်ပင် တူလာသလိုလို ရှိ၏။

ဂျိုးဇက်သည် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်သော မျက်နှာထားဖြင့် အကန်တော့ ခန်းမအတွင်းသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ အာနမ်ဘုရင်နှင့် ပြင်သစ်သံတမန်တို့သည် အပြေးအလွှား အကာအကွယ် ယူကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် အာနမ်ဘုရင်သည် သူ၏ အကန်တော့ခံပလ္လင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက်၊ ပြင်သစ်သံတမန်သည်လည်း သူ ရပ်နေသော နေရာမှ ရွေ့လျားခြင်း မရှိ။ သူ့ဘေးမှ အရာရှိတစ်ဦးဆီသို့ မျက်ခုံးများ ပင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

‘စိတ်မပူပါနဲ့ကွ၊ တက်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကို သူတို့ အာနမ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ကြိုဆိုနေကြတာပါ’

ဘုရင်ခံက ဂျိုးဇက်၏ နားနားသို့ ကပ်၍ အော်ပြောသည်။ ‘အခုလို ပြောက်အိုးတွေ အများကြီး ဖောက်လိုက်လို့ ဆူဆူညံညံ အသံတွေကို ကြားရရင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေက ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကျတယ်လို့ သူတို့က ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါဆိုရင် လာမယ့်နှစ် ဆယ့်နှစ်လ အတွင်းမှာ သူတို့အားလုံး ဘေးအန္တရာယ်တွေ ကင်းရှင်းပြီး ကံကောင်းကြလိမ့်မယ်လို့ သေချာပေါက် ယုံကြည်ကြတယ်’

ဂျိုးဇက်သည် အပြင်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ခဲ့ပြန်သည်။ အကန်တော့ခံ နန်းရင်ပြင်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စိုက်ထူထားသည့် ဝါးလုံးကြီးများ။ ပြောက်အိုးသံများသည် ထိုဝါးလုံးတိုင်များဆီမှ အဆက်မပြတ် ထွက်လာနေကြခြင်းပေတည်း။ ဝါးလုံးထိပ်တွင် သစ်ရွက်သစ်ခက်များထိုးထားပြီး ယင်း၏ အောက်ခြေမှ မြေပြင် နား ရောက် သည် အထိ ပြောက်အိုးများကို အတူလိုက် ချိတ်ထ ဝးသည်။ ထိုပြောက်အိုးများသည် တစ်တုံပြီးတစ်တုံ မရပ်မနား ထ၍ ပေါက်ကွဲနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြာလာတော့ ဂျိုးဇက်၏ နားများသည် အူလာသည်၊ သူသည် သူ့နားများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ပြီး ‘အခုမှပဲ သက်သာသွားတယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကမ္ဘာစစ်ကြီး ထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီလို့ ထင်မိတယ်’ဟု ရေရွတ်သည်။

မြို့ရိုးအတွင်းရှိ နေရာတစ်နေရာမှ အမြောက်သံများ ကြားရ၏။ အကန်တော့ခံပွဲ ပြီးဆုံးကြောင်း အချက်ပေးသံပေတည်း။ အာနမ်ဘုရင်သည် အကန်တော့ခံ ပလ္လင်ထက်မှ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ဆင်းလာပြီး ပြင်သစ်သံတမန်ကို ဥရောပတိုက်သားများ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား ဘေးချင်းယှဉ်ကာ အကန်တော့ခံ ခန်းမနှင့် ဆက်နေသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ဦးဆောင်၍ သွားကြသည်။ အပြင်ဘက်ရှိ တင်ခရာတီးဝိုင်းမှ တီးမှုတ်နေသည့် မာဆေးအမည်ရှိ ပြင်သစ် အမျိုးသား သီချင်းသံ၊ နှစ်သစ်ကူးပွဲနှင့် အာနမ်ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုသောအနေဖြင့် သေချာကြရာမည့် ရေခဲစိမ် ရှန်ပီနီအရက်များသည် ဧည့်သည်တွေ့ရများအတွက် အဆင်သင့်။

ကွမ်းစားလိုသော အာနမ် မူးမတ်များအတွက် နန်းတွင်း အစေခံများက ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့် ကွမ်းအစ်များ လာပို့သည်။ ကွမ်းအစ်များထဲ၌ ကွမ်းရွက် ကွမ်းသီးနှင့် ထိုးဘူးများကို သူ့အကန့်နှင့်သူ စနစ်တကျစီ၍ ထည့်ထားသည်။ ရတနာမျိုးစုံ စီခြယ်ထားသည့် စီးကရက်ဘူးများနှင့် ဆေးပြင်းလိပ်ဘူးများကိုမူ ပြင်သစ် ဧည့်သည်တော်များအား လိုက်၍ ပေးနေကြသည်။ ဂျိုးဇက် ရှန်ပီနီသောက်နေခိုက်တွင် ထရန်ဗန်ဟူးသည် အာနမ် လူငယ်တစ်ဦးနှင့်အတူ သူ့အမေထံသို့ ရောက်လာပြီး ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

‘မဒမ်ရှားမင်း ခင်ဗျာ၊ မဒမ်နဲ့ မဒမ်ရဲ့သားကို အာနမ် နန်းတော်ထဲမှာ အခုလို တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ခွင့် ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်’ ဟု သူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ဟာလဲ မဒမ်ရှားမင်းအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပွဲတော်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ကျွန်မကို အခုလို ပွဲတော်မှာ တက်ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ ဂုဏ်သိက္ခာ အများကြီး တက်ခဲ့ရပါတယ်’ ဟု ဖလေဗီယာ ရှားမင်းက ချီးမြှင့်သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အထူးသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အကန်တော့ခံပွဲမှာ အမျိုးသမီး တက်ရောက်ခွင့် မရှိဘူးလို့ သိထားရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ပိုပြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ရှင်’

‘ရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံဟာ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ရှိသမျှ အတိတ်ကာလထဲမှာချည်း လုံးဝ နေရမယ်ဆိုတာကတော့ မကောင်းပါဘူး၊ မဒမ်မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပါပဲ၊ ပြင်သစ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအတွက် အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းစရာတွေကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြပါတယ်’

ထရန်ဗန်ဟူးက ပြောပြောဆိုဆို နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး အာနမ်လူငယ်ကို ရှေ့သို့တိုးခိုင်းကာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘ကျွန်တော် ဇနီးရဲ့ မိသားစုထဲက တစ်ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခွင့် ပြုစေချင်ပါတယ် မဒမ်ရှားမင်း၊ ဟောဒါ ဒေါင်ဗန်လတ်ပါ၊ သူဟာ ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ မောင်ပါ၊ ဟူးမြို့မှာ သတင်းစာ တစ်စောင် ထုတ်ဝေနေတဲ့ သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်ပေါ့၊ သူဟာ ပါရီမြို့တော်မှာ ပညာသင်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကနေ့ကျင်းပမယ့် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်မှာ အမေရိကန်လာချို့ တက်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ မဒမ်ရှားမင်းတို့နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ’

အာနမ်လူငယ်သည် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်တွင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ နဖူးကျယ်ကျယ်နှင့် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဟန်မျိုး ရှိသည်။ အကြည့်ကတော့ စူးရှလှသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ဂျိုးဇက်တို့ သားအမိကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ငတ်စား ဆင်ယင်ပုံမှာ အခြား အာနမ်များလို မဟုတ်။ အနက်ရောင် ရှုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူနှင့် ရိုးရိုးအရပ်သားတစ်ယောက် အထူးအပြင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ခေါင်းတွင် ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံအရ ဆင်ယင်လေ့ ရှိသော အနက်ရောင် ပေါ်တစ်ထည် ပတ်ထားသည်။

ကနေကျင်းပတဲ့ အခမ်းအနားအကြောင်းကို သတင်းစာထဲမှာ ထည့်မယ်မဟုတ်လား မွန်စီယာလတ်'ဟု ဂျိုးဇက်က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးသည်။

'မနှစ်ကရေးတဲ့ သတင်းအတိုင်းပဲ ပြန်ရေးရမှာပါ။ မနှစ်က သတင်းကလဲ တမြန်မနှစ်က ရေးခဲ့တဲ့ သတင်းအတိုင်း ပြန်ရေး ထားတာပဲ'ဟု ဒေါင်ဗန်လတ်က ငေါတော့တော့ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

'ရိုးရာလေ ထုံးစံအရ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အကန်တော့ခဲပွဲကို နန်းတော်အတွင်း၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခြင်းဆိုတာကလွဲပြီး တခြား ဝေးရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမှန်အားဖြင့် ပြင်သစ် ဌာနေ သံတမန်ကြီးအား အလေးပြုရခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည် ဆိုတာမျိုးကျတော့ ငါ့ကို ရေးခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကျွန်တော် ယောက်ဖက ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်မှာ ပညာသင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဝါဒီသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ အစဉ်အလာ ယုံကြည်မှုတွေကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့ သူ့အမြင်တွေကလဲ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင်မှ လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့အမြင်တွေကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသား လူများစုကလဲ လက်ခံနိုင်ကြမယ် မထင်ပါဘူး'ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက ကြားဖြတ်၍ ပြောသည်။

'ဒါကြောင့်မို့ သူ့စကားတွေကို သိပ်ပြီး အလေးအနက် ထားဖို့ မသင့်ပါဘူး'

ထရန်ဗန်ဟွားသည် စကားကို အမြန် လက်စသတ်လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်သွားသော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်မျှပြီးပြလိုက်ကာ

ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်၍ စကားပြောနေကြသည့် ပြင်သစ်အရာရှိ တစ်စုထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

'ဘုရင့်ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး ပြောသွားတဲ့ စကားတွေဟာ မမှန်ပါဘူး'ဟု ဒေါင်ဗန်လတ်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

'ဒီနိုင်ငံထဲက လူများစုဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို သိပ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ သူ့စိတ်ထားနဲ့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြပါဘူး'

'ရှင်အနေနဲ့ ဒီအခမ်းအနား ကျင်းပတဲ့အကြောင်း ရေးတဲ့ နေရာမှာ ဘာကြောင့် ရှင်ကြိုက်သလို မရေးနိုင်ရတာလဲ'ဟု ဖလေဗီယာရှားမင်းက သိမ်မွေ့စွာဖြင့် မေးသည်။

အာနမ်အမျိုးသားက နောက်သို့ တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့ပြီး ကြည့်သည်။ သူ့စကားကို သူ့နောက်ဘက်မှလူများ ကြားနိုင် မကြားနိုင် စူးစမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

'ခင်ဗျားဟာ ပြင်သစ်လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး မဒမ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ရိုးသားစွာ ပြောသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်ပါရဲ့လား'

ဖလေဗီယာက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ကျွန်တော်တို့မှာ လူတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြီးစိုးနေတဲ့ နိုင်ငံခြားသား ပြင်သစ် အရှင် သခင်များ မကြိုက်တာကိုရေးတဲ့ သတင်းစာမှန်သမျှ အပိတ်ခံရပြီး သတင်းစာဆရာတွေကိုတော့ ထောင်ထဲ ထည့်ထားပါ တယ်'

ဒေါင်ဗန်လတ်၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်ခွင့်လဲ မရှိပါဘူး။ စာတောင်မှ လွတ်လပ်စွာရေးပြီး ထည့်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ကြားက ဖြတ်ပြီး ဖတ်တာခံနေရတဲ့ ဘဝပါ။

တကယ်လို့ ခင်ဗျားကြိုက်တာကို လွတ်လပ်စွာ ရေးခွင့် ရမယ်ဆိုရင်ကော ဒီအခမ်းအနားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာတွေရေးမလဲ' ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

'ကျွန်တော်အဖို့ကတော့ အခမ်းအနားဟာ စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းနေတာပဲ။ အလွန်ကို ရှေးကျတဲ့ ရှေးခေတ် အစဉ်အလာ ပွဲကစံပွဲပဲ။ တခြား နိုင်ငံတွေအနေနဲ့ သမိုင်း စာအုပ်တွေထဲမှာသာ ဖတ်နိုင်မယ့် ပွဲမျိုးပါ။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ လေ့လာခွင့်ရဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မလွယ်ပါဘူး။

'မှန်ပါတယ် မှန်စီယာဂျိုးဇက်'

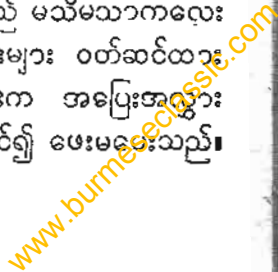
ဒေါင်ဗန်လတ်သည် သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်၍ကြည့် ပြန်သည်။

'ဒီအခမ်းအနားမျိုး ကျင်းပတတ်အောင် သင်ပေးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရုတ်ဘုရင်တွေပါ။ ဒါပေမယ့် ဆွန်ယက်ဆင် ရဲ့ တော်လှန်ရေးကြောင့် မန်ချူးမင်းဆက် တုန်ဆုံးသွားပြီး တဲ့နောက်ပိုင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လေးနှစ်လောက်ကတည်းက တရုတ်နိုင်ငံမှာ ဒီပွဲမျိုးတွေ မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံက ဆင်းသက်လာပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘုရင် တစ်ပါးကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းခြင်းနဲ့ သစ္စာတော်ခံခြင်းဟာ ပြည်သူတွေ့ရဲ့ အာဏာနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်တယ်

ဆိုတဲ့ အသိကို ကွန်ဖြူးရှပ်စ်ရဲ့ အဆုံးအမကြောင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေးခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ စဉ်ဆက်မပြတ် တည်ရှိလာခဲ့တဲ့ ကွန်ဖြူးရှပ်စ် အဆုံးအမရဲ့ သြဇာလွှမ်းမိုးမှု ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကတည်းက ပြင်သစ်တွေ ဖျက်ဆီးပစ်လို့ ပျက်စီးကုန်ခဲ့ရပါပြီ။ ကနေ့ ကျွန်တော်တို့ မှူးကြီးတွေက သူတို့ နဖူးတွေနဲ့ ကြမ်းပြင်ကို ထိအောင် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး ကန်တော့ နေကြတာကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အရိုအသေပြုနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုသာ လွတ်လပ်စွာ ရေးခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် အဲဒီ အချက်တွေကို ထည့် ရေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရေးလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော် ရေးချင်သလို မရေးရဘဲ ရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံအရ နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သည့် နှစ်သစ်ကူး အကန်တော့ခံပွဲကို တခမ်းတနား ကျင်းပခြင်းလို့ပဲ ရေးရပါလိမ့်မယ်။

လတ်က သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး ပြီးသည်။

နန်းရင်ပြင်ရှေ့ ကွက်လပ်ဆီမှ ပြောက်အိုးသံများသည် ကြိုးကြား ကြိုးကြား ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ နန်းမြို့ရိုး၏ တစ်ဖက်မှ အမြောက်သံများကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြားနေ ရဆဲ။ အာနမ်ဘုရင် ခိုင်ဒင်း ထိုင်ရာမှထကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထား လိုက်မိ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဘုရင် ခိုင်ဒင်းသည် မသိမသာကလေး ဘေးသို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ဝတ်ရုံနီကြီးများ ဝတ်ဆင်ထား သော မင်းသား နှစ်ပါးအနက် တစ်ပါးက အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ဘုရင်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ပေးမနေသည်။

‘တို့ရဲ့ ဘုရင်ကလဲ မကျန်းမမာတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ ရှာတယ်’

ဘုရင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်အား လတ်က လှမ်းပြောသည်။

‘သူ့မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ မကြာခဏ သုတ်သုတ် နေတာ မင်း သတိထားမိတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့အသက်ဟာ အခုမှ လေးဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆုတ် ရောဂါရှိနေပုံရတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကျတော့လဲ တို့သတင်းစာ မှာ ရေးခွင့်ပရဘူး’

ပြင်သစ်ဌာနေသံတမန်နှင့် ကိုချင်ချိုင်းနားပြည်နယ် ဘုရင်ခံ တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် ထွက်ခွာသွားတော့မည်ကို အကြောင်းပြု၍ တစ်စုံတစ်ဦးက အမိန့်ပေးလိုက် လေသလား မသိ၊ ပြောက်အိုးဖောက်သံများ ငြိမ်သွားသည်။ အခန်းတွင်းမှ စကားပြောသံများလည်း ရပ်သွားသည်။ ပြင်သစ်အရာရှိများနှင့် ညှိနှိုင်းတော်များသည် တန်းစီ၍ရပ်ကာ ဘုရင် ခိုင်ဒင်းကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

‘တကယ်လို့ မဒေမိရားမင်းနဲ့ မွန်စီယာ ဂျိုးဇက်တို့ ဟိုအနား ကို သွားကြမယ်ဆိုရင် အာနမ်ဘုရင်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက် ခွင့် ရပါလိမ့်မယ်’ဟု လတ်က တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

‘လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့ အခါလဲ အထဟာ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ဟာ နိုင်ငံခြားသား အရှင်ဆခင်ကြီးများကို ကျေနပ်အောင် လုပ်ချင် တဲ့ ဆန္ဒ ရှိရှာပါတယ်၊ ကြိုကြိုက်တုန်း အခွင့်အရေးကို လက်လွတ် မခံစေချင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နောင်မကြာခင်မှာ

ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်တွေဟာ တရုတ်ပြည်က ဘုရင်တွေဖြစ်သလို ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာပါ၊ သူတို့ကို မြင်ချင် တွေ့ချင်ရင် သမိုင်း စာအုပ်တွေထဲက ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ စာမျက်နှာတွေထဲမှာပဲ မြင်ရ တွေ့ရတော့မှာမို့ပါ’

ဒေါင်ဗန်လတ်သည် ဂျိုးဇက်တို့ သားအမိကို ထားခဲ့ပြီး ညှော်ခန်းဆောင်၏ တစ်ဖက်ရှိ တံခါးမှ အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ အာနမ်ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည့်အခါ ဂျိုးဇက်က ဆီး၍ ဆွဲလိုက်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်သည် သေးသွယ် နူးညံ့ လွန်းလှချေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက် နှင့် တူသည်ဟု ထင်မိ၏။ ကိုင်ထားရသည်မှာ ပျော့အိပ်ပျော့ဖပ်။ အေးအေးအေးစက်စက်။ ဂျိုးဇက်က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက်သော်လည်း ဘုရင် မင်းမြတ်က သူ့မျက်နှာကို မော့၍ပင် မကြည့်ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂျိုးဇက် နောက်ဆုံး မှတ်မိလိုက်သည့်အရာမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ဆောင်း ထားသည့် သရဖူထိပ်မှ တပြောင်ပြောင်တဖက်လက် ဖြစ်နေ သော ကျောက်မျက်ရတနာများသာ ဖြစ်လေသည်။

(၁၄)

နောက်တစ်ကြိမ် အရုဏ်ကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်နေကြသော တောငှက် တိရစ္ဆာန်များ၏ စူးဝါးကြမ်းတမ်းသော အော်သံ များသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ရာမှ နိုးလာအောင် လှန်၍ နှိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ သူသည် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကလေးပေါ်တွင် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ အရှေ့ တောင်အာရှဒေသရှိ လှပသော အပူပိုင်းဒေသ သစ်တောကြီး အတွင်းမှ ရှားပါးတိရစ္ဆာန်များကို နောက်တစ်ရက် ထပ်မံ၍ ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်ရဦးမှာပါကလား ဟူသော အသိဖြင့် သူ့စိတ်သည် ချက်ချင်း ပင် ကြည်လင် လန်းဆန်းလာ သည်။

သူသည် ခြင်ထောင်ကိုမ၍ အပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။ တဲ၏ တစ်ဖက်နံရံတွင် ထောင်ထားသော ဟော်လန်လုပ် ဒဿမ လေးပါးသည် နှစ်လုံးပြူးသေနေသည့် မှန်ဝါးဝါး အလင်း ရောင် အောက်မှနေ၍ သူ့ကိုဆီး၍ ကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်နေ သည့်နှယ် ရှိသည်။ တစ်ခဏမျှအတွင်းမှာပင် ယမန်နေ့ညနေ ခင်းက ကြုံခဲ့ရသည့် ရှင်လန်းစရာမြင်ကွင်းကို ပြေး၍သတိရခံ ပြန်သည်။

သူသည် မနေ့က ကျွဲကြီး တစ်ကောင်ကို ကိုက်နှစ်ရာခန့် အကွာမှ ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့၏။ သူ့ပစ်လိုက်သော သားကောင်သည် သူ့ဒေသနတ်မှ ကျည်ဆန် ထိမှန်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားကာ မြစ်ကမ်းပါး ဘေးရှိ ဝါးတောကလေးတစ်ခုအတွင်း၌ လဲကျသေဆုံးသွား ခဲ့သည်။ တစ်ချက်တည်းဖြင့် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ဤပစ်ချက်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အကောင်းဆုံး ပစ်ချက်တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်စရာရှိ၏။

သူ့ဖခင်သည် သူနှင့်အတူတူ ချောင်း၍ပစ်ခဲ့သော ကျွဲအုပ် အတွင်းမှ အခြားကျွဲ တစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ချက်ကောင်းကို မထိသဖြင့် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရ သည်။ သူတို့သည် ထိုကျွဲ၏နောက်သို့သွေးစက်များကိုခြေရာခံ၍ လိုက်ခဲ့ကြသေးသည်။ တစ်နာရီတိတိမျှ အချိန်ကုန်ခံ၍ လိုက်လံ ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မတွေ့သည့် အဆုံးတွင် စိတ်မငြည့်တော့ သည့် ဖခင်၏ ဆန္ဒအရ လက်လျှော့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြရလေ ၏။

ချာပဲရှားမင်းသည် သူ၏ တောစီးဖိနပ်များကို လှမ်းမယူမီ သူ၏အမဲလိုက် ဓားမြှောင်ကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖိနပ်များကို မှောက်၍ ခါချလိုက်သည်။ ဖိနပ် တစ်ဖက်အတွင်းမှ ထွက်ကျလာသော ကင်းမြီးကောက်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသဖြင့် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် ကင်းမြီးကောက် ကိုသတ်ပစ်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားကပ္ပာကယာ ဝတ်သည်။ နာကျင်မှုဒေသနာကို ခံစားပြီးမှ ရခဲ့သော အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးမှ နာကျင်မှုသည် ယခုအချိန်ထိ မပျောက်သေး။ အရောင်ပင် မလျော့သေးပေ။ လှန်ခဲ့ သော တစ်ပတ်က သူ့ဘောင်းဘီရှည်ကို တဲထရံတွင် အမှုမဲ့

၅၇၁ မောင်ထွန်းသူ

အမှတ်မဲ့ ချိတ်ထားပြီး ညဉ့်အိပ်ခဲ့သည်။ မနက်မိုးလင်း၍ တောင်းဘိက္ခုနီကို ဆွဲဝတ်လိုက်တော့ အထဲတွင် တစ်ညလုံးခိုကပ်နေခဲ့သော ကင်းမြီကောက်က သူ့ခြေသလုံးကို ထိုးသည်။ ဤအတော့အကြံအရာ သူသည် ဘာကိုပဲဝတ်ဝတ် အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးမှ ဝတ်သော အလေ့အထကို ရလာခဲ့လေသည်။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်းနှင့် မှန်ထဲ၌ ထင်နေသော သူ့မျက်နှာကို မြင်နေရသည်။ အပူပိုင်း ဒေသ၏ ပြင်းတန်သော နေပူဒဏ်ကို ခံလာခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပတ်တိတိမျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် အညိုရောင် သန်းလျက်ရှိနေလေပြီ။ သူ့မျက်လုံးပြာများကတော့ ကြည်လင် တောက်ပလျက်ပင်ရှိ၏။ ဆယ့်လေးရက်တိတိမျှတောတ်တွင် အပင်ပန်းခံ၍ သွားသာလှုပ်ရှားခဲ့ရသဖြင့် သူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ တက်ကြွလျက်ရှိသည်။ သွက်လက်လျင်မြန်မှုကလည်း သူ့ထံတွင် အသင့်ရှိနေ၏။ အမဲလိုက်စခန်းတွင် နေခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြံ့ခိုင်ခြင်းသည် သူ၏ အရည်အသွေး တစ်ရပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရိတ်ပြီးသောအခါ သူသည် မှန်ရှေ့မှ ချက်ချင်း ခွာမသွားသေးဘဲ သူ့မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေမိသည်။ အရက်ဦး၏ ခရောင်ခြည်သန်း အလင်းရောက်တွင် သူ့မျက်နှာသည် ကြည်သင်ရွှင်ပြီးလျက်ရှိသည်။ ဤတော့ ကြီးထဲ၌ လာ၍နေရသော အချိန်ကာလသည် သူ့ဘဝတွင် ပျော်စရာကောင်းသော အချိန်တစ်ချိန် ဖြစ်နေပေ၏။

စခန်း၏တစ်ဖက်တွင် ယမန်နေ့ညက မှီဝဲလူမျိုးများ အရေဆုတ်ပြီး လှမ်းထားသည့် ကျွဲရေမျှားကို ပြန်လည်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသော ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို မြင်ရသည်။ ဤပြင်သစ်အမျိုးသားကြီးသည် အလွန်စကားနည်းသည်။ အမြဲတစေ နှုတ်ဆိတ်နေသည်က များ၏။ သို့သော်လည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း ပြောဆိုပြုမူတတ်သည့် သူ၏ - ကျွမ်းကျင်မှုများကို မျှချာပ်ရှားမင်း မချီးမွမ်း မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်။ အထူးသဖြင့် တိရစ္ဆာန်ကြီးများ၏ ခြေရာကိုဖောက်၍ မည်သည့်အကောင်းမျိုးဖြစ်သည်ကို အတိအကျ ပြောနိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းလွန်းလှသော အရည်အသွေးကို သူ အသိအမှတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်။

သားကောင်းများ ပစ်ခတ်ရာ၌ အမတ်မင်းရှားမင်းသည် သူ့သားချွပ်ရှားမင်းထက် ညံ့ဖျင်းသည်ကို တွေ့လာသော အခါ ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် သဘောမကျသည့် အမှုအရာကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဖြင့် ဖော်ပြတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကော်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ အတွင်းတွင် သူတို့အမဲလိုက်အဖွဲ့သည် ခြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့ပြောင်း လာခဲ့ကြသည်။ ဒါလတ်ဟု ခေါ်သည့် တောင်ပေါ်ခြုံလေး၏ ဘူတာနှင့် များစွာ အလှမ်းမဝေးလှသော သစ်တောကြီးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသည့် တောင်ကုန်းများနှင့် မြက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ကုန်းပြားပိုင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ပြတိုက်အတွက် ရှိခဲ့သည့် တိရစ္ဆာန် အားလုံးလောက်နီးပါးသည် သူတို့ရောက်တွင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည်ပင်၌ ယမန်နေ့

ညနေခင်းက ကွဲရိုင်း နွားရိုင်းနှင့် သမင်ရေ တစ်ခါလင်ခန့်ကို သယ်ယူ၍ ဆိုင်ဂုံသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သင်္ဘောဖြင့်တင်ပို့ရန် ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ အာရှတိုက်၏ အထင်ရှားဆုံးသော နွားထီးအရိုင်းကိုမူ ယခုအချိန်ထိ မရကြသေးပေ။

နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သော ယနေ့မနက် စောစောစီးစီးထွက်ကြ ရမည်ဟု စီစဉ်ထားသည့် အားလျော်စွာ ချုပ်ရှားမင်းသည် သူ့ သေနတ်ကိုယူ၍ ထမင်းချက်တဲရွှေ မှဖြတ်ကာ သူ့ အဖေ တံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ အဖေသည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ဘလက်ကော်ဖီ သောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်အတွင်းက နေ့ခင်းပိုင်း ရောက်တိုင်း မိုးရွာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုမိုး၏ဒဏ်ဖြင့် သူ့ အဖေသည် အဖျားဝင် ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ အဖေသည် ကွန်ဒိုဆေးများ မကြာခဏ သောက်နေခဲ့ရသည်။ သူ့ အဖေ၏ မျက်နှာသည် အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ခဲ့ရသည့်နှယ် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ဝိပန့်လော့ခ်၏ မိန်းမက သူ့ အတွက် နံနက်စာကို ချပေးပြီး ကော်ဖီထည့်ပေးသောအခါ ချုပ်ရှားမင်းသည် သူ့ အဖေ၏ မျက်နှာကို စိုးရိမ်မကင်းစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘ကနေ့မနက် ဘယ်လိုနေသလဲ ဖေဖေ၊ အဖျားတော့ ပြတ် သွားပြီ မဟုတ်လား’

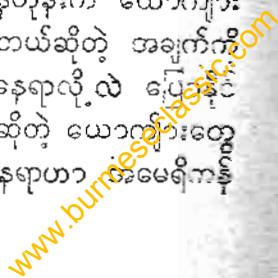
‘အဖျားနဲ့ တောဟာ ခွဲလို့ မရတဲ့ အတွဲတစ်တွဲပဲ ချုပ်’ဟု နုသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောသည်။

‘သိပ်ပြီး စိတ်ပူစရာ မရှိမီအား၊ ကွန်ဒိုနဲ့ အက်စ်ပရင် ဆေးပြား အတော်များများ သောက်ထားပါတယ်’

တစ်မျက်နှာ လုံး တွင် ခွေး များ စိုရွဲ နေသော် လည်း နုသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ကော်ဖီခွက်ကို ငုံ့၍ သောက်နေရာမှ သူ့ သားကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြုလိုက်သည်။ စိတ်အေးသွားပြီ ဖြစ်သော ချုပ်က သူ့ အဖေကို ပြုံးပြုလိုက်သည်။ နံနက်စာကို စားနေရင်းကပင် ချုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်နေ၏။ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ ဂှမ်းမြင်နေရသော ကုန်းမြင့်များပေါ်ရှိ မြက်ပင်များပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်သည် ကျဆင်းလျက် ရှိလေပြီ။ သူ့တို့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးသည် ငှက်ပေါင်းစုံတို့၏ အသံဗလံများဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေပြီ။

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာတော့ ဒီနိုင်ငံဟာ အမဲလိုက်လို့ အကောင်း ဆုံး နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

နုသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ ‘ဒီဒေသဟာ မုဆိုးများရဲ့ သုခဘုံလို့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီနေရာဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားပီသအောင် လုပ်ပေးနေတဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းက ယောက်ျား အားလုံးဟာ အမဲလိုက်မုဆိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို သဘိရအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ နေရာဟာ နေရာလို့လဲ ပြောနိုင် တယ်။ အဲဒီ မုဆိုးတွေထဲက အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ ယောက်ျားတွေ ဟာ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒီနေရာဟာ အမေရိကန်

နိုင်ငံရဲ့ သိပ်ပြီး ဝေးနေတာ တစ်ချက်ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ ပေါ့ကွာ'

'ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ အခု ဒီမှာ လာပြီး အခဲပစ်နေရတာလောက် တစ်ခါမှ မပျော်ခဲ့ဖူးဘူး'

ချာပိသည် အမဲလိုက်စခန်းအတွင်း၌ လှည့်လည်သွားလာပြီး မျှင်များအား အမိန့်ပေးနေသော ဂျက်ဗီဇရော့စ်ကို အားကျ သည့် မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

'ဖေဖေလဲ သိမှာပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မသေချာဘူး' ဟု ပြောကာ ညှိုးငယ် သော မျက်နှာထားဖြင့် ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေသည်။

'ဖေဖေခိုင်းသလို ကျွန်တော် နိုင်ငံရေး လောကထဲဝင်ပြီး လုပ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာလဲ မရေမရာဘဲ၊ ကျွန်တော်က အခုလို အပြင်လောကမှာ ကျက်စားပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုသာ ကြိုက်တာ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် မွန်စီရာဒီဇရော့စ် လုပ်သလို လုပ်နေချင်တာ။ ယူလုပ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုသာ ကျွန်တော်က အလုပ်လို့ ထင်တယ်'

အမတ်မင်းက သူ့သားကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

'မင်းဟာ ငယ်ပါသေးတယ် ချာပိ၊ မင်းအနေနဲ့ အသက် သိပ်ပြီး ကြီးမသွားခင်မှာ ဖေဖေတွေေးသလို တွေးတတ်လာမှာ ပါ၊ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ်'

ချာပိရှားမင်း သူ့အဖေကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သို့သော် သူ့ အပြုံးမှာ ရှင်လန်းတက်ကြွမှုမရှိ။

'အင်မတန် အလှည့်အပတ် အခက္ခူအကောက် များတဲ့ နိုင်ငံရေးလောကနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးလူဟာ ဂျိုးဇက် ဖြစ်ချင်

ဖြစ်နေမှာ၊ သူက အလွန် နုနယ်ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက် ကြားမှာ သက်ကြီးရွယ်အို ခေါင်းတစ်လုံးတပ်ထားတဲ့ လူထန် ယောက် ဖြစ်နေပြီ'

နုသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက စိတ်မရှည်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် လက် တစ်ဖက်ကို ယခင်းလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။

'ဒီစကားမျိုးတွေကို ဖေဖေနောက်ထပ် မကြားချင်တော့ဘူး ချာပိ၊ ဖေဖေတို့အနေနဲ့ လောလောဆယ် လုပ်နေရတဲ့ အလုပ် ပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်ကြရအောင်၊ ဖေဖေ အရင်က မကြာ မကြာ ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ မင်းဘဝ အောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိက လိုအပ်ချက်ဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှာခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိဖို့ပဲ'

သူသည် ဆေးပုံးအနည်းငယ်ကို ပုလင်းထဲမှ ထုတ်ယူပြီး မျိုချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရိုင်ဖယ်ကို လှမ်းယူသည်။

'ကဲ လာ တို့အလုပ်ကို မြန်မြန် စခိုင်လေလေ ဖေဖေ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မြန်မြန် သဘောပေါက်လေလေ ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်'

ဂျက်ဗီဇရော့စ်နှင့် မှိုင်အမျိုးသား ခြေရာခံသမား ခြောက် ဦးသည် အမဲလိုက် စခန်းဘေးမှ ဖြတ်သန်း စီးဆင်းနေသော မြစ်ကမ်းဘေးမှ ဧစာဒ်ဆိုင်းခေကြသည်။ နုသန်နီယဲလ်ရှားမင်း သည် သူ့သား၏ ပခုံးကို အားရပါးရ ဖက်ကာ သူတို့အား စောင့်နေ များထံသို့ လျှောက်လာသည်။

'ဖေဖေတို့ နားလည်ထားရမှာက ဒီကနေ့အဖို့ အခြား ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ရှားမင်းဖီးလ် ပြတိုက်အတွက် သိပ်ပြီး လိုအပ်နေတဲ့ နွားရိုင်းတစ်ကောင် မရရအောင် ဖတ်ဖို့ပါ၊ ဒါဟာ

အရေးကြီးဆုံး အချက်ပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့သား လက်ခံတယ် မဟုတ်လား။

‘ဖေဖေပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်တော် လက်ခံတယ်’ဟု ချာပံက ရယ်၍ ပြောသည်။

လှေဆိပ်သို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက သူ့သားကို လှေထဲသို့ ပစ္စည်းဆုံးမှ ဆင်းနှင့်ရန် လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

‘ဒီမယ် ဂျက်၊ ကျုပ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဆန္ဒကို ပြောပြထားချင်တယ်။ အာရှတိုက်ရဲ့ အကြီးဆုံး နွားရိုင်းကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ အရေးနဲ့ ချီထွေကိုမှ မရရင် ကနေ့ ဒီသစ်တောထဲက မပြန်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒါပဲ။ ကျုပ်တို့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ပစ်ခဲ့တဲ့ နွားမကိုပဲ ရအောင်လိုက်မယ်။ သူ့သားနဲ့ အဖေကို ကျုပ်တို့ ရထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဒီပဲမှာ သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြိုကြရတော့မှာပဲ’

ဂျက်ဒီပရော့စ်က ချက်ချင်း စကားပြန်မပေးဘဲ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။

‘သေချာပေါက် ပြောနေတာလား။ ကနေ့ တစ်ရက်လောက် မနားဘဲနေလိုက်ရင် အဖျားက မသက်သာဘဲ နေဦးမယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်ပြောထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဟိုနွားကို ပြုတိုက်အတွက် ရအောင်လုပ်ဖို့ အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ကို လမ်းပြဖို့သာ စိတ်ကူးပေတော့’

ဂျက်ဒီပရော့စ်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြီး နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ နောက်မှနေပြီး လှေထဲသို့ ဆင်းသည်။ မြစ်တစ်ဖက်

ကမ်းရှိ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများသည် ယခုအချိန်ထိ နှင်းသီးနှင်းပေါက်များဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ သူတို့သည် ရှေ့နောက်တန်းစီကာ မြက်ပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည်။ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်မှ ခရီး မပေါက်သေးမီ လူတိုင်း၏ ခါးအောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးသည် နှင်းရည်များဖြင့် စိုရွှံ့ကုန်ကြလေပြီ။

သူတို့သည် သေနတ်များကိုမြှောက်၍ ရင်ပတ်များတွင် အပ်ကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်ဟူ၍ ဘာကောင်မှ မမြင်ရ။ သစ်တောကြီး အတွင်းသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်မိကြသောအခါ မှိုငြင်များသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တိရစ္ဆာန်အုပ်၏ ခြေရာကို ခံကြသည်။ သို့သော် မရေမရာ ခြေရာများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ခြေရာများကို မိမိရရ ရှာတွေ့သည်ဟု မခံ့သေးပေ။

နနက် ကိုးနာရီထိုးသောအခါ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ပျော့တီးပျော့ခွေ ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ခြေရာခံ၍ လိုက်လာကြသော ပြောက်တိမြောက်ကျား ခြေရာများသည် ရွှံ့ခိုင်တစ်ခု တေးတွင် ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ထိုအခါ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် လမ်းဘေး၌ လဲကျနေသည့် သစ်တုံးတစ်တုံး ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပြားများကို ယူ၍မျိုချလိုက်သည်။ သူသည် အခြားလူများကဲ့သို့ ရေကျက်အေးမသောက်ဘဲ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေအေးကို နှစ်ကြိမ်မျှ မော့လိုက်သည်။ ချာပံသည် သူ့အဖေ ဂျက်ဒီပရော့စ်ကို သတိထား၍ ကြည့်နေသည်။

‘အမဲဆက်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါမလား ဖေဖေ’ ဟု ချာပ်က စိုးရိမ်မတင်း သံဖြင့် မေးသည်။

‘ဖေဖေ ကိုကြည့်ရတာ အဖျားပြန်တက်ဦးမယ့် လက္ခဏာပဲ’

‘ဆိုင်ဂုံကိုပြန်ရောက်လို့ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် နားလိုက်ရရင် ငါအဖျားက ပျောက်သွားမှာပါကွာ’ ဟု နသန်နီယဲလ် ရှားမင်းက စိတ်တိုသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ငါတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးရက်ကို အချိန်ဖြုန်းပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး’

သူသည် မျက်လုံးများကို လက်ခံနှင့် ပွတ်လိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူတို့ နားနေခိုက်တွင် နွားကောင်ခြေရာခံရန် ထွက်သွားခဲ့ကြသော မှိုငှက်နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာပြီး ဂျက်ဒီဗရော့စ်အား သူတို့ ဘာသာစကားဖြင့် ပြောပြလျက် ရှိ၏။ သူတို့လာခဲ့သည့် လမ်းဘက်ကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးပြကြသည်။

‘ဒီကနဲ့ မိုင်ဝက်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ နွားမတစ်အုပ်နဲ့ နွားပေါက်စတွေ မြက်စားနေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့’ ဟု ဂျက်ဒီဗရော့စ်က လှမ်းပြောသည်။

‘ဒါဆိုရင် နွားထီးတွေထဲ သူတို့နဲ့ သိပ်ဝေးမယ်မထင်ဘူး။ နေပူလူနန်းလို့ ချုပ်ကြို ချုပ်ကြားတွေထဲ ဝပ်ပြီး အရိပ်ခိုနေကြတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သတိထားသွားမှ ဖြစ်မယ်။ တောထဲမှာ သူတို့နဲ့ ဘူးခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်မိလို့ ကတော့ မလွယ်ဘူး။ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေ’

‘ရပါတယ် ကျုပ်ကတော့ အသင်ပဲ’ ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက သေနတ်ကို မြှောက်၍ ကိုင်လိုက်ပြီး ပြန်ပြောသည်။ ချာပ်သည် ဂျက်ဒီဗရော့စ် နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားသည်။ နသန်နီယဲလ်

ရှားမင်းသည် ရုတ်တရက် လိုက်မသွားသေးဘဲ ခာတ်ဘူးကို ဖွင့်ကာ ရေတဝ သောက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ခြေလှမ်းကို သတိကြီးစွာထား၍ လှမ်းကာ မှိုငှက်များ၏ နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

မြစ်ပြင်ထက်သို့ ညွတ်၍ ကျနေသော ဝါးကိုင်းကြီးများသည် တလှုပ်လှုပ်၊ လေတိုးတိုင်း တရုဲရဲအော်မြည်နေကြသည့် ဝါးရွက်များ၊ ရှေ့နောက်တန်းစီပြီး သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်သွားနေကြသည့် လူများ၊ ထူထပ်သိပ်သည်းလှသော သစ်ပင်ကြီးများကြားမှ ထိုးဆင်းလာနေသည့် အလင်းရောင်သည် ပြောက်ကျား၊ ပြောက်ကျား၊ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်များကြောင့် နေရာတိုင်းတွင် မှောင်မည်းမည်း၊ ခြေလှမ်း အနည်းငယ် လှမ်းပြီးတိုင်း သူတို့သည် ခဏမျှရပ်ကာ သူတို့ ရှေ့တူရုဲရဲ မှောင်မည်းမည်း နေရာဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကြသည်။

သစ်ပင် ခေါက်ကျနေရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသော ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် ရင်လိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူတို့ ရှေ့ ကိုက်နှစ်ရာခန့် အကွာတွင် မြက်စားနေကြသည့် နွားမတစ်အုပ်၊ ကောင်ရေဆယ် ငါးကောင်ခန့် ရှိသည်။ နွားကလေးများသည် သူတို့ မိခင်များအနီးတွင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ဆော့ကစား နေကြလေသည်။

‘မှိုငှက်တွေပြောတာမှားတယ်’ ဟု နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက နွားအုပ်ရှိရာသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်နေရာမှ ထိတ်လန့်အံ့သြစွာဖြင့် ရေရွတ်သည်။

နှားမတွေနဲ့ နှားကလေးတွေရဲ့ အလယ်မှာ နှားသိုးကြီး တစ်ကောင် ရှိနေတယ်။ နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအကောင်ဟာ ကျုပ်အကောင်၊ ကျုပ်ပစ်မယ်

ပြောပြောဆိုဆို တခြားလူများကို မစောင့်ဘဲ ရေထဲသို့ လျှောဆင်းလိုက်ကာ ကျောက်ခဲကျောက်တုံးများကိုကျော်ဖြတ်၍ တစ်ဖက်ကမ်းပါးထက်သို့ ကုပ်ကပ်ဖက်တွယ်ပြီးတက်သွားသည်။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် ၉၀၀၉၀၂ဖြစ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ချာပ်ရှားမင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ 'ဒီနေရာကဆိုရင် လေတိုက်တာ လွဲနေသလိုပဲ' ဟု မတင်မကျလေသံဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့လူစု ဖြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် သူတို့ရှေ့ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် ရင်စို့ခန့်မြင့်သော မြက်ပင်များကို တိုးဝှေ့ကာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေသည့်နှယ် ရှေ့သို့သာ အာရုံစိုက်၍ သွားလျက်ရှိ၏။ သူသည် နှားသိုးကြီးကို ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာမှ မတ်တပ်ရပ်၍ ပစ်ရန် တာစူလျက် ရှိနေလေပြီ။

သို့သော် ထိုတဒန်မှစပင် ထိုက်ခတ်နေသော လေကြောင်းသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ လေကြောင်းသည် မုဆိုးများ၏ ကျောဘက်မှ ထိုက်ခတ်နေလေပြီ။ နှားမအုပ်၏အလယ်မှ မားမားမတ်မတ်ရှိနေသော နှားသိုးကြီးသည် သူ့နှုတ်သီးကို လေထဲသို့ မော့ကာ မုဆိုးများဘက်လှည့်၍ အနံ့ခံနေသည်။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် နှားတစ်အုပ်လှီး

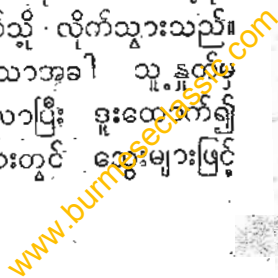
သည် သူတို့အတွက် လုံခြုံမည့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်များဆီသို့ ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးသွားနေကြလေပြီ။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ နှုတ်မှ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းသော ဆဲသံတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ သူသည် လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့် နှားအုပ်ဘက်သို့ ထိုးချိန်လိုက်ပြီး ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ သူ့သေနတ်မှ ထွက်သွားသည့် ကျည်ဆန်ကြောင့် သူ့နောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင်များပေါ်မှ ကျေးများ ဝုန်းခနဲ ထပ်ပျံသွားကြသော်လည်း နှားအုပ်ကတော့ ဆက်လက်၍ ပြေးမြဲ။

နသန်နီယဲလ်သည် နောက်တစ်ခွန်း ထပ်၍ ဆဲလိုက်ပြီး ခြေထောက်ကို ခြံအောင် ပြင်၍ရပ်လိုက်ကာ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်ပြန်သည်။ သို့သော် နှားအုပ်ထဲမှ တစ်ကောင်မျှပင် ခြေလှမ်း ပျက်သွားခြင်း မရှိ။ သူ့သား ချာပ်ရှားမင်းနှင့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်တို့ သူ့ဘေးသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသော အချိန်ထိ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် သူ့သေနတ် ချိန်လီးမှ တစ်ဆင့် ပြေးလွှားနေသော နှားအုပ်ဆီသို့ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေဆဲ။

'ငါပြောတာကို ငါ့သားမှ ယုံပါ့မလား မသိဘူး' ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

'ဒုတိယတစ်ချက်ဟာ ဟိုကောင်ကြီးကို ထိသွားတယ်' သူသည် ချာပ်ရှားမင်း၏ ထင်မြင်ချက်ကိုမင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ နှားအုပ် ထွက်သွားရာ ဘက်သို့ လိုက်သွားသည်။ မြက်ခင်းပြင်၏ တစ်ဖက်သို့ ထွက်မိသောအခါ သူ့နှုတ်မှ ဝမ်းသာအားရ အော်သံတစ်သံ ထွက်လာပြီး ခူးထေခက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့ လက်ချောင်းများတွင် ဆွေးများဖြင့်

၂၉၀ မောင်ထွန်းသူ

တရဲရဲဖြစ်နေသည်ကို ချာပ်ရှားမင်းနှင့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်တို့ နှစ်ဦး စလုံး လှမ်းမြင်လိုက်ကြရ၏။

‘သူ့ကို ထိသွားပါတယ်လို့ ငါပြောခဲ့ဖူးသားပဲ’ ဟု ပြောကာ မတ်တတ်ပြန်ရပ်လိုက်သည်။

‘လာဟော့ ချာပ်၊ သူ့ကို မရရအောင် လိုက်ကြမယ်’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ ပခုံးကိုလှမ်းကိုင်ကာ ဟန်သည်။ နေ့ခင်း၏ ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်တွင် မြက်ပင်ထိပ်ဖျားများသည် လေယူရာတိမ်းကာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေကြသည်။

‘ခြေရာခံမိတဲ့သွေးက မများဘူး၊ ဒဏ်ရာရသွားပုံက ပြင်းထန်မယ် မထင်ဘူး၊ အခုလောက် ပူနေတဲ့ နေနဲ့ဆိုရင် ဆက်လိုက်ရတာ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ အခု လောလောဆယ် စခန်းပြန်ပြီး နားကြမယ်၊ နေအေးသွားမှ ဆက်လိုက်ကြရအောင်’

‘တကယ်လို့ ကနေ့ မိုးရွာလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အမဲဆက်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါတော့မလား’

‘ဒီသားကောင်ကို ခင်ဗျားလို ဖျားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က အခုချက်ချင်း မရ ရအောင် လိုက်မယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် သိပ်များတယ်’ ဟု ပြောကာ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ပခုံးများကို တွန့်သည်။

‘ဆက်သာလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ရူးတာပဲ’

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ မျက်နှာတွင် ချွေးများ ယိုစီးလျက် ရှိသည်။ ကွန်ဒိုဆေးပြားများ တန်ခိုးပြနေခြင်း ပေတည်း။

‘ဒီနားသိုးကို လက်စသတ်ပစ်မယ်လို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ဒီဗရော့စ်၊ ကျုပ်ပစ်လို့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ကောင်ကို အသေသတ်မှ ဖြစ်မယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကနေ့ အမဲလိုက် အလုပ်ကို ကျွန်တော် တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး’ ဟု ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ပါးစပ်မှ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများ ထွက်လာသည်။

‘ဒီလိုတန်းလား၊ ဒါဆိုရင်လဲ ရတယ် ဒီဗရော့စ်၊ ကျုပ် အာသာကျုပ် တာဝန်ယူပြီး ဆက်လုပ်မှာပေါ့’

သူသည် မြက်ပင်များပေါ်၌ စွန်းထင်းနေသည့် သွေးစက်များကို တစ်ချက်မျှ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး တောအုပ်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ နောက်ချန် နေခဲ့ရန် မဖြစ်တော့သည် သူ့သားသည် သူ့အဖေနောက်မှ ကပ်၍ လိုက်သွားသည်။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် အတန်ကြာမျှ ဝိုင်ကာ ချီတုံချတုံ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းတို့ သားအဖ ထွက်သွားရာဘက်သို့ မျှင်လူမျိုးများနှင့် အတူ လိုက်သွားကြလေ၏။

သူတို့သည် မထင်မရှားဖြစ်နေသော သွေးစက်များကိုကြည့်၍ လိုက်သွားကြသည်။ နာရီဝက်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ သွေးစက်များကို မတွေ့ရတော့ချေ။ သွေးစက်များသည် အလွန်ကြီးမားထူထပ်သော ဆူးပင်ချုံပင်ကြီးများနှင့် မလှမ်းမကမ်း အရောက်တွင် ပျောက်သွားသည်။

'ဒီမယ် ချာပံ၊ ငါတို့ ဟိုအကောင်နဲ့ နီးလာပြီလို့ ထင်တယ်၊ ဒီအကောင် ဒီအနားတစ်ခုကိုမှာ ခိုပြီး သူ့ဒဏ်ရာကို လျှာနဲ့ယက်နေမှာ သေချာတယ်'

နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ခေါင်းမှ သံခမောက်ကိုချွတ်၍ မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ချုံကြီးများနောက်မှ မည်းမည်းအရာတစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

'ဟော ဟိုမှာ မြင်လား' ဟု သူတ ချုံပုတ်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ချာပံကို ထိုးတိုးပြောသည်။

'ဒီအကောင်ကို ငါတို့တွေ့ပြီ ချာပံ'

ချုံပုတ်များက ကြီးမား ထူထပ်လွန်းသဖြင့် နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း ညွှန်ပြသည့်အရာကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရသော်လည်း အညှိရောင် ကုန်းကြီးဘစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်ကိုမူ ချာပံရှားမင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ သူသည် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြောက်၍ ချိန်လိုက်သည်။

'နေဦး ဒီအကောင်ဟာ ငါ့အကောင်က' သူ့အဖေက ချာပံရှားမင်းကို လက်ထဲမှ သေနတ်ဘေးချွတ်တားရန် လက်ပြသည်။ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်း၏ မျက်လုံးများသည် တလက်လက် တောက်ပလာသည်။ သူသည် အသက်ကို တစ်ချက်မျှပြင်းစွာ ရှူလိုက်ပြီး သေနတ်ကို ပခုံးတွင် ထောက်၍ ချိန်လိုက်၏။ ထို့နောက် မည်းမည်းအရိပ်ဆီသို့ မှန်းကာ သေနတ်မောင်းခလုတ်နှစ်ခုစလုံးကို ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

နှားအော်သံကြီး တစ်ချက်မျှထွက်လာပြီး ချုံပုတ်များဆီမှ ဝိုင်းခနဲ လဲကျသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှ

လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ရပ်သွားပြီး တစ်ကောလုံး ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက အောင်မြင် ဝင်ကြားသော အပြုံးဖြင့် သူ့သားကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူ့သေနတ် မက်ဂဇင်းပေါက်ထဲသို့ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့် ထပ်ထည့်သည်။

'ငါ မင်းကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ လူတစ်ယောက် မှာ လိုအပ်တဲ့အရာဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲလို့၊ ကဲ လာ ဟိုအကောင်ကြီးကို သွားကြည့်ရအောင်'

ချုံပုတ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသော သူ့အဖေကို ကြည့်ကာ ချာပံရှားမင်းသည် နောက်တွန့်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျက်ဒီဗရော့စ်နှင့် မျှင်များသည် သူတို့နောက်မှ ရောက်လာကြသည်။ ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို မြင်လိုက်ရသော ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းအား ဆက်မသွားရန် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်၍ တားသည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ စကားကို သူက လုံးဝ ဝ ဂရုမစိုက်။

'ခဏလောက် စောင့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ဖေဖေ' ချုံတန်းနှစ်ခုကြားဆီသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော သူ့အဖေကို ချာပံရှားမင်းက လှမ်းအော်၍ တားသည်။ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းက ရပ်လိုက်ပြီးနောက် လှည့်ကြည့်သည်။

'နှားသိုးကိုပစ်တာ ဖေဖေပါ သားရဲ့၊ မင်းကြောက်လို့ မလိုက်ရဲရင် မျှင်တွေနဲ့ အဲဒီနားကနေ စောင့်ပေါ့'

ချာပံရှားမင်းတို့ လူစုထဲမှ ဘာမှပြန်မပြောမီ နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် ချုံတန်းများကြားသို့ ဝင်ရောက် သွားလေ၏။

သူ့အဖေ၏ စကားကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား
သော ချာမိဂျားမင်းသည် ရှေ့မှ ကွက်လပ်ကိုဖြတ်၍ ချုံပုတ်
များဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားသည်။

ချုံပုတ်များ အတွင်းသို့ ရောက်သွားသော နသန်နီယဲလ်
ဂျားမင်းသည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ မားမားကြီး ရပ်နေသော
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အလွန်ကြီးမား ထွားကျိုင်းသည့် အနက်
ရောင် နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသည်
ကို တွေ့ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် အံ့ဩခြင်းဖြစ်နေ
ရသည်။ ခြေထောက်မှ ပခုံးအထိ ခြောက်ပေကျော်ကျော်ခန့်
မျက်လုံးပြာပြာနှင့် သတ္တဝါကြီးသည် သူ့အပေါ်မှအုပ်မိုးလျက်
ရှိသည်။ နွားကြီး၏ ခြေထောက်များသည် ကတုန်ကယင်
ဖြစ်ကာ မသိမသာ ရှေ့တိုးနောက်ဝင်ဖြစ်ပြီး ယိမ်းယိုင်လျက်
ရှိ၏။ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ မြက်ပင် ချုံပင်များပေါ်တွင်
မူ သွေးစက်များဖြင့် ရဲလျက်။ သူ့အောက်ဘက်ရှိ ချုံပင်
မြက်ပင်များသည် ကျိုးပဲ့ကြွေမှုလျက်။

နွားသိုးကြီးသည် နသန်နီယဲလ်ဂျားမင်းကို မြင်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဦးခေါင်းကို ရှေ့သို့ငိုက်ကာ သုံးပေနီးပါးခန့်
ရှည်သည့် ချိုများဖြင့် ချိန်လိုက်သည်။ ချုံများ အတွင်းသို့
ဝင်လာစဉ်ကတည်းက သေနတ်ကို ပခုံးတွင်ထောက်၍ အသင့်
ကြိုတင် ပြင်ဆင်လာခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ဒဏ်ရာရထား
သဖြင့် ခေါသကြီးလျက်ရှိနေသော နွားသိုးသည် သူ့သေနတ်
မောင်းခလုတ်များကို မဆွဲလိုက်နိုင်မီ သူ့ကို ဦးအောင် တိုက်
ခိုက်ခဲ့လေပြီ။

အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ခွေလိုက်သော နွား၏ ချိုနှစ်ချောင်း
သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လွဲသွားသော်လည်း ဦးကင်းဖြင့်ဝင်၍
ဆောင့်မိသော အရှိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်
သွားပြီး နွား၏ လည်ပင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ သူသည်
လည်ပင်းပေါ်တွင် တစ်စက္ကန့်မျှ ကြာမည်ထင်၏။ ထို့နောက်
နွား၏ လည်ပင်းပေါ်မှ ဘေးသို့ ချော်ကျသွားသည်။ နွားသိုး
သည် နသန်နီယဲလ်ဂျားမင်း ကျသွားရာဘက်သို့လှည့်၍ တအား
ကျိုးပြီးဝေ့ပြန်သည်။ မချိန်မရွယ်ဘဲနှင့် မျက်ကန်းဆန်အိုးတိုး
ဝေ့နည်းမျိုးဖြစ်သဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လွဲသွားသည်။ ခေါသ
မန် တတ်နေပြီဖြစ်သော နွားသိုးသည် ဘယ်ပြောင်းညာလှည့်
အဆက်မပြတ် ဝေ့သည်။ ဦးချိုတစ်ချောင်းသည် နသန်နီယဲလ်
ဂျားမင်း၏ ချိုင်းကြားမှ အသား ထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားပြီး
ဘယ်ဘက်ပခုံးမှ အဆက်ကို ပြုတ်ထွက်သွားစေသည်။

နသန်နီယဲလ်ဂျားမင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း
ချာလပတ်လည်ကာ မတ်မတ်အနေအထားသို့ ရောက်သွားပြီး
နွားသိုး၏ ချိုတစ်ဖက်တွင် ပန်းဆိုင်းဆွဲထားသကဲ့သို့ဖြစ်လျက်
ရှိ၏။ နွားသိုးသည် ခေါသတကြီးဖြင့် အော်လိုက်ပြီးနောက်
ခြေနှစ်ချောင်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ချိုတွင် စိုက်၍ပါလာ
သည့် နသန်နီယဲလ် ဂျားမင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အရုပ်ကလေး
တစ်ရုပ်သဖွယ် တအား ခါယမ်းလျက်ရှိလေသည်။

ချာပိဂျားမင်း ချုံများအတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ
သူ့အဖေသည် နွားသိုး၏ ချိုတစ်ဖက်တွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အတွက် အန္တရာယ်သစ်တစ်ခုရောက်
လာပြီကို သိလိုက်သော နွားသိုးသည် သူ့ချိုများ၌ ဝန်ထုပ်

ဝန်ပိုး ဖြစ်နေသူကို တအားကုန် ခါယမ်းချသည်။ မေ့မျော နေပြီဖြစ်သော နသန်နီယဲလ်ရှားမင်းသည် နွားသိုး၏ချိုဖျားမှ လွတ်ထွက်ကာ လေထဲသို့ လွင့်စဉ်ပြီး ချုပ်ပတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ကျသည်။ သူသည် ထိုနေရာ၌ ပက်လက်လန်ကာ မလှုပ် မယှက်။

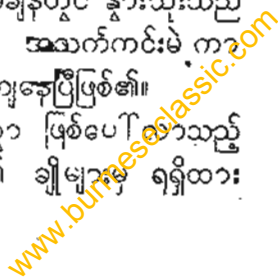
ချာပ်ရှားမင်းသည် သူ့ဆီသို့ ပြေးလာနေသော နွားသိုးကို သူ့သေနတ်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ချိန်၍ ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် နွား၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားသို့ အသေအချာချိန်ပြီးမှ ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အရှိန်ဖြင့် ပြေးလာသော နွားသိုး၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဦးခေါင်းသည် ပစ်မှတ်နှင့် လဲထွားသည်။

ချာပ်၏ ပထမကျည်ဆန်သည် ချောမွေ့ ပြောင်တင်းခန့် သော လည်ပင်းကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်။ နွားသိုး သည် သူနှင့် လက်တစ်လှမ်းခန့်မျှ အကွာတွင် ရပ်လျက်ရှိရာမှ သူ့အဖေ၏ သွေးများ စွန်းနေပြီဖြစ်သော ဦးချိုဖျားဖြင့် သူ့တိုဝှေ့ရန် တာစူလျက် ရှိပြန်သည်။ ထိုတစ်ခဏမှာပင် သူ့သေနတ် ပြောင်းဝမှ ဒုတိယကျည်ဆန် ထွက်သွားသည်။ ကျည်ဆန်သည် နွားသိုး၏ ရင်ဝကို ထိမှန်သည်။ သို့သော် နွားသိုးသည် တအားကုန် တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးလာသည့်အရှိန် ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ချာပ်ရှားမင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုဝင်ဆောင့် သည်။ နွား၏ ချိနှစ်ချောင်းသည် အလွန် ကြီးမားသော လည်ပင်းမှ တွန်းအားဖြင့် ချာပ်ရှားမင်း၏ ကိုယ်အတွင်းသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။

ဝမ်းဗိုက်ကို ချိုစိုက်ဝင်သွားသောအခါရာဖြင့် ချာပ်ရှားမင်း သည် မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ပြင်းစွာ ခံစားလိုက် ရသော စေဒနာဖြင့် တလူးလူး တလွန်လွန် ဖြစ်နေရှာသော ချာပ်ရှားမင်းအား နွားသိုးသည် သွေးရွေးသွေးတန်းဖြင့် နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ဝှေ့ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် နွား၏ချိုသည် ရင်ပတ်၏ ဘယ်ဘက်အပေါ်ပိုင်းရှိ အဆုတ်ကို ဖောက်ကာ ချိန်ထက်နေသည့် ချိုဖျားသည် နှလုံးသားကို သွား၍စိုက်သည်။

သူ့အပေါ်၌ ကားရားခွလျက် ဖြစ်နေသော နွားသိုး၏ အော်သံများ၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများ၊ သူ့မျက်စိရှေ့မှ နွားသိုး ၏ နှုတ်သီးမည်းမည်း၊ တရှူးရှူး တရှဲရှဲမြည်နေသည့် အသက် ရှူသံများ၊ နှာခေါင်းပေါက်မှ ထွက်လာနေသည့် ပူနွေးနွေး အငွေ့များ၊ သူ့မျက်စိထဲတွင် နွားသိုး၏ အရေသည် ဖြူဖပ် ဖြူရော်လိုလို ပန်းရောင်လိုလို၊ ပြီးတော့ ကားရားကြီးဖြစ်နေ သည့် နောက်ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် မည်းနက်နေသော ကပ္ပာယ် အိတ်၊ ဤမျှလောက် ကြီးမားထွားကျိုင်းပြီး လူသတ်သမား တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဖြစ်သည့် ဤသတ္တဝါကြီး၏ ကပ္ပာယ်အိတ် သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် သေးလွန်းလှသည် ဟု ထင်မိ၏။ ခပ်ထုမ်းလှမ်းမှပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံ၊ ထိမှန် ဝင်ရောက်သွားသည့် ကျည်ဆန်များအရှိန်ကြောင့် လှုပ်သွား သည့် နွားသိုး၏ကိုယ် သို့သော် ဤအချိန်တွင် နွားသိုးသည် သူပစ်ခဲ့သည့် ပထမ ကျည်ဆန်ကြောင့် အသက်ကင်းမဲ့ ကာ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျနေပြီဖြစ်၏။

ချာပ်ရှားမင်းအလွန် အလွန် အလွန်အလွန် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နောက်ဆုံး အာရုံခံစားမှု နွားသိုး၏ ချိုဖျားမှ ရရှိထား

၂၉၈ မောင်ထွန်းသူ

သော အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဒဏ်ရာကြီးများ မှ နာကျင်သော ဝေဒနာ မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ် အတွင်းက ကင်းမြီးကောက်တစ်ကောင် ထိုးလိုက်၍ ရရှိထား ခဲ့သော ဘယ်ခြေသလုံးရှိ မဖြစ်စလောက် ဒဏ်ရာကလေးမှ စပ်ဖျင်းဖျင်း စေဒနာဖြစ်သည်။ သူသည် သူခံစားနေရသည့် ဝေဒနာမှ သက်သာစေရန်အလို့ငှာ ထိုဒဏ်ရာကို သူ၏ လက် တစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာ ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ပေးနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။

သူ့သော် အဆမတန် ကြီးမားနေသော ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု ကြီး တစ်ခုက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရုတ်တရက် လွှမ်းခြုံသွား သည်။ သူ့လက်သည် ဘယ်သောအခါမှ သူ့လိုရာခရီးသို့ ရောက်တော့မည်မဟုတ်။

[ဒုတိယဘွဲ့ကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုပါရန်။]

ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ချားလ်စ်ကင်း၏
အကျော်ကြားဆုံး၊ လူကြိုက်အများဆုံး၊ အကောင်းဆုံးဝတ္ထုရှည်ကြီး

မောင်ထွန်းသူ

မျှော်တလင့်ပေင့်

CHARLES DICKENS

The Great Expectations

[အစအဆုံး၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ဆိုထားသည်။]

မကြာမီထွက်မည်။

အပိုင်း (နှစ်)

ကျလိတစ်သန်း၏ရန်ငြိုး

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန် ဖြစ်သည်။

(၁၉၂၉ - ၁၉၃၀)

ဥပဒေပုဂ္ဂိုလ်သား လူဖြူ အမျိုးသားများက အာရှတိုက်၊ အာဖရိကတိုက်နှင့် လက်တင်အမေရိကတိုက်များ အတွင်းရှိ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော နယ်ပယ်ဒေသပေါင်းများစွာကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်နေသည့် ကိုလိုနီခေတ်၏ အခြေခံအုတ်မြစ်များသည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်များ၏စုတိယဆယ်နှစ်အတွင်းတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် ဆူပူထကြွလှုပ်ရှားမှုများကို အကြောင်းပြု၍ အကြီးအကျယ် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ပျက်စီးပြိုလဲတော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုကာလအတွင်းပေါက်ဖွားလာခဲ့သည့် တော်လှန်ပုန်ကန်မှုများသည် ပထမဦးစွာ ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် တရုတ် ကော်ရာစ်ဘုရင်ကို ကျဆုံးစေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် ရုရှားနိုင်ငံ၏ ဇာဘုရင်၊ ၁၉၁၄ မှ ၁၉၁၈ ခုနှစ်ထိဖြစ်ပွား

F.1

၂ မောင်ထွန်းသူ

ခဲသော ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည်လည်း ဥရောပတိုက်သား တို့၏ တန်ခိုး အာဏာကို ယိမ်းယိုင်ချည့်နှံ့စေခဲ့သည်သာမက တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီ နိုင်ငံများမှ ပြည့်စုံစွာများအား သူတို့ တွန်းထုန်တိုက်ခိုက်၍ မရ နိုင်လောက်အောင် အင်အားကြီးမားလျက်ရှိသော လူဖြူအရှင် သခင်များသည် မိမိတို့ကိုယ် ကိုယ်တို့ စုတန်းစုခိုင်သည့် ကြီးမား သော မိုက်မဲမှုကြီးများကို အားစုတန်းစုခိုင်စွမ်း ရှိသည် ဟူသော အချက်ကို နားလည် သဘောပေါက်စေခဲ့သည်။

၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် ဥရောပတိုက် အတွင်း၌ ကွန်မြူနစ် အင်တာနေရှင်နယ်ဟုခေါ်သော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ကြီးက ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်လိုက်ခြင်းသည်လည်း ဖရုံဖရုံ ပြိုကွဲရန် တားစုစပြုနေသည့် ကိုလိုနီစနစ်ကို ကျဆုံးရန် အရှိန် အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် တွန်းအားပေးပြန်သည်။ ဤအဖွဲ့ကြီးကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်းမှာ ကမ္ဘာအနှံ့အပြား၌ အမြစ်တယ် နေသော အရင်းရှင်စနစ်ကို ဖြိုဖျက်ရန် ဖြစ်၏။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်များ၏ နောက်ပိုင်း နှစ်ကာလများတွင် ကွန်မင်တန်သူလူမျိုးများသည် အရင်းရှင်နိုင်ငံများလက်အောက်ခံ ဖြစ်နေသည့် ကိုလိုနီနိုင်ငံများအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင် ရောက်ကာ တိုင်းရင်းသားများ၏ မကျေနပ်မှုများကို အခြေခံ ၍ ယင်းတို့ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းအတွက် အသုံးပြုခဲ့ကြပြန် သည်။

၁၉၂၅-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ခိုင်ဗင်း ဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံခဲ့သည်။ ယင်း နတ်ရွာစံသွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်း အာနမ်နယ်မြေများပေါ်၌ နိုင်ငံရေးမကျေနပ်မှုများသည် ပိုမို

များပြား ပြင်းထန်လာခဲ့၏။ နတ်ရွာစံချိန်တွင် ခိုင်ဗင်းဘုရင်၏ အသက်မှာ လေးဆယ် သုံးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

သူ နတ်ရွာစံသောအခါ ပြင်သစ်တို့က ယင်းတို့၏ ဩဇာ အာဏာကို ပိုမိုခိုင်မာလာအောင်လုပ်ရန် အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ် ဟု ယူဆခဲ့ကြပြီး ခိုင်ဗင်းဘုရင်၏ ထီးနန်းအမွေကို ပါရီ မြို့တော်၌ ပညာသင်ကြားလျက်ရှိသော အသက်ဆယ် နှစ်နှစ် မျှသာ ရှိသေးသည့် သားတော် ဘိုဒိုင်းအား ဆက်ဆံစေရမည် ဟု အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းတောင်းဆိုလာခဲ့သည်။ ပြင်သစ် တို့က သူတို့ တင်မြှောက်သည့် ကလေးဘုရင်ကို ပါရီမြို့တော် တွင် နောက်ထပ် ခုနှစ်နှစ်မျှ ပညာဆက်လက် သင်ကြာနေ စေပြီး သူ ပညာသင်ကြားနေသည့် အချိန်ကာလအတွင်းတွင် ဟူးမြို့၌ တာဝန်ချထားသော ပြင်သစ်ဌာနေ သံတမန်ကြီးက ကလေးဘုရင်ကိုယ်စား နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။

ဤလုပ်ရပ်ကြောင့် ပြင်သစ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်သည် တိုင်းရင်းသားများကြား၌ ပိုမိုကြီးထွားကာ အားကောင်းလာ ခဲ့၏။ ယင်းအခြေအနေတွင် အာနမ်တို့၏ အိမ်နီးချင်း တရုတ် နိုင်ငံမှ ဆွန်ယက်ဆင်နှင့် မော်စီတုံးတို့၏ အောင်မြင်မှုများသည် အာနမ်တို့ အားကျစရာ အတုယူစရာများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အာနမ် အမျိုးသားရေးဝါဒီများနှင့် ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဝါဒသဘောထားချင်း မတူညီပါဘဲလျက်နှင့် ပေါင်းစည်းမိခဲ့ ကြသည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ် ကမ္ဘာစီးပွားပျက် ကပ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ သောအခါ ဆန်ဈေးများ တဟုန်ထိုး ကျဆင်း သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် အင်ဒိုချိုင်းနားနိုင်ငံအတွင်းရှိ ဒေသပေါင်းများစွာ၌

အောက်အခဲ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရပြီး
တစ်ခွဲတစ်ခြမ်း ဘေးကိုပါ ခံစားခဲ့ကြရသည်။ ဤအခြေအနေ
သည် တော်လှန်ပုန်ကန်လိုစိတ်ကို ပိုမို ပြင်းထန်လာအောင်
ပို့ဆော်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ယင်းကဲ့သို့ စုပေါင်းဖြစ်ပေါ်လာသော တွန်းအားကြောင့်
ပခင်က ချီတိုချတိုဖြစ်ကာ နောက်တွန်းနေခဲ့ကြသော အာနမ်
ညာတ်များသည် ပြင်သစ် ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ
ပေါ်ပေါက်လာစေရန်အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ကိုင်
နေကြရသော လယ်ယာမြေများပေါ်မှ လယ်သမားများ၊
ပတ္တမြားတိုင်း အလုပ်သမားများနှင့် ရာဘာခြံကြီးများအတွင်းမှ
အလုပ်သမားများကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ခြင်း၊ သွေးထိုးပေးခြင်း
သော လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

(၁)

ရှေ့မြောက် မုတ်သုန်ရာသီလေသည် သူ့ သဘာဝအတိုင်း
စဉ်ညတိုင်း မိုးကို သယ်ဆောင်လာပြီး ဆိုင်ဂို မြို့တော်၏
မြောက်ဘက် ကီလိုမီတာ တစ်ရာခန့်အကွာရှိ ဗီအန်းရာဘာခြံ
နီညိုရောင် မြေပြင်ပေါ်၌ ပေါက်ရောက်နေကြသော ရာဘာ
ကြီးများထက်သို သွန်ချလျက် ရှိလေသည်။ ပိန်းပိတ်အောင်

မည်းမှောင်လျက်ရှိသော သန်းခေါင်ယံည၏ အလယ်တွင် ချော
မွေ့ ပြောင်လက်သည့် အရွက်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော အပင်ကြီး
များသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြသည်။ အပင်တစ်ပင်စီ၏
ပင်စည်ဘိုင်းတွင် သံခွက်ကလေး တစ်လုံးစီ ချိတ်ဆွဲထား၏။
ပင်စည်အတွင်းမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်မိမိစိမ့် ယိုစီးထွက်ကျ
လာနေသော ရာဘာစေးများကို ခံယူရန် ချိတ်ဆွဲထားသည့်
သံခွက်များပေတည်း။

ကျယ်ပြန့်လှသော ရာဘာခြံကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်
ထန်းရွက်မိုး ထရံကာ တဲတန်းလျားများသည် ဟိုတစ်စု သည်
တစ်စု ဤတဲတန်းလျားများတွင် နံနက် အရုဏ်မတက်မီ
ကတည်းက အိပ်ရာမှ ထ၍ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော
မိုးရေအောက်တွင် မေးခိုက်ခိုက်တုန်ကာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်
ရာဘာစေးများကို လိုက်လံသိမ်းဆည်း စုဆောင်းကြရသည့်
အာနမ် ကူလီပေါင်း တစ်သောင်းငါးထောင် နေထိုင်လျက်
ရှိသည်။

လယ်သမားအသိသာရှိပြီး အသိဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတ
ကင်းမဲ့ရှာကြသော သူတို့၏ စိတ်တွင် မဆိုးနိုင်လောက်အောင်
ရှည်လျားသော သူတို့နှင့် မရင်းနှီးသော ဤရာဘာပင်ကြီး
များကြောင့် ညတိုင်းလိုလို မုန်တိုင်းကျကာ မိုးအဆက်မပြတ်
ရွာသွန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အထင်ရောက်ချင် ရောက်ကြပေ
လိမ့်မည်။

အမှတ်သုံးရွာဟု သတ်မှတ်ထားသော တဲတန်းလျားများ
တွင် ကူလီပေါင်း ငါးရာကို နေရာချထားပေးသည်ဖြစ်ရာ တဲ

၆ မောင်ထွန်းသူ

အရေအတွက်နှင့် လူဦးရေမှာ မမျှမတဖြစ်လျက်ရှိသဖြင့် ကူလီအမြောက်အမြားသည် ထိုင်လျက် အိပ်ကြရ၏။

ဦးဗန်ခေါင်းနှင့်သူညီအငယ် ဟော့ခံတို့သည် တဲတန်းလျားကြီးများထဲမှ တဲတစ်လုံးအတွင်း အမှောင်ထုထဲတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိုးဝှေ့ကာ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ကိုယ်များပေါ်မှ ပေရေစုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်အစားများသည် တဲခေါင်းမိုး အပေါက်များမှ ယိုကျလာနေသည့် မိုးရေများဖြင့် ရွှဲရွှဲစိုနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘေး မြေကြီးပေါ်တွင် ကူလီအဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် စန့်စန့်ကြီး လဲလျောင်းလျက်ရှိပြီး ငှက်ဖျားတက်နေသည့် အရှိန်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါမျှ တုန်လျက်ရှိလေသည်။

ဦးဗန်ခေါင်းတို့ ညီအစ်ကိုမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မျှသာရှိကြသေးသော်လည်း ရုပ်ဆင်း အင်္ဂါများမှာ များစွာမှပင် ချွတ်ယွင်း ပျက်စီးနေခဲ့ကြလေပြီ။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ အမဲလိုက်စခန်း တာဝန်ခံအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေခဲ့သော သူတို့အဖေ ဦးဗန်လော့ခံ၏ ထမင်းချက်တဲကို ပတ်၍ ပြေးကာ ကလေးသူငယ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာဖြင့် ကစားနေခဲ့ကြစဉ်က သူတို့သည် ရှားမင်း မိသားစုနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြရ၏။ ထို့နောက်ပိုင်း လေးနှစ်မျှကာလအတွင်း သူတို့သည် အလွန်ဆိုးရွား ပြင်းထန်သော အပြောင်းအလွဲများနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရ၏။ အစားအစာကိုပင် ဝဝလင်လင် မစားရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်များမှာ ကြုံလို့သေးကွေးလျက် ရှိကြရုံမျှမက တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အနာများ အမာရွတ်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ဤရာဘာခြံသို့ ရောက်လာပြီ ဆိုကတည်းက နည်းနည်းလေးမှ နားနားနေနေ နေခဲ့ရသည်မရှိ။ ဤရာဘာခြံတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ဆယ်ရှစ်လကာလအတွင်းတွင် အလွန်ပြင်းထန်သည့် အလုပ်ခက်နှင့် ငှက်ဖျားခက်များကို အလူးအလှိမ့် ခံခဲ့ကြရ၏။ မျက်နှာများကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ အရောင်အဆင်းဟူ၍ မရှိ။ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများသည် မှန်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် အမြဲတစေ တောဝေဝေးမောနေသည်က များသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းခက်ကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရကြောင်းကား ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိ၏။

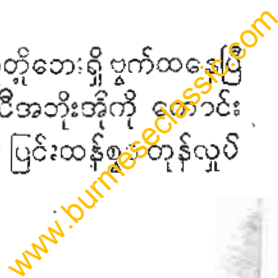
တကယ်တော့ သူတို့၏ လက်ရှိဘဝသည် အလွန်သာယာချမ်းမြေ့သော ၁၉၂၅ ခုနှစ်အတွင်းက ဘဝနှင့်ကား လုံးဝနှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ကွာခြား နေခဲ့လေပြီ။

ညကြီးမင်းကြီး အလွန် တိတ်ဆိတ်နေသည့် ကြားမှပင် တစ်ချက်တစ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သော လေအရှိန်ဖြင့် မိုးသံများကို ကြားနေရ၏။ ညီဖြစ်သူ ဟော်ခံသည် သူ့အစ်ကိုဘက်သို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို သူ့အစ်ကို နားတစ်ဖက်တွင်ကပ်ကာ...

‘ဟိုလူကြီး အတုန်ရပ်သွားပြီ အစ်ကို’ဟု ထိတ်လန့်နေသဖြင့် ပြောသည်။

‘သူ ဘေပြီလို့ မထင်ဘူးလား ဟင်’

မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ဘေးရှိ ဗွက်ထနေပြီဖြစ်သော မြေပြင်ပေါ်၌ လှဲနေသည့် ကူလီအဘိုးအိုကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်။ အဘိုးအို ငှက်ဖျားတက်ပြီး ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်

နေသည့်မှာ နာရီပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ ယခုလောလောဆယ် တွင်မူ သူ့ထံမှ ဘာသံမှ မကြားရတော့။ သူ့ညီ ဟော့ခဲ ကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ကိုယ်လုံးခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်ကို ဝိုဗန်ဒေါင်း သတိထားမိ၏။

ဝိုဗန်ဒေါင်းသည် အာနမ်လူမျိုးများ၌ ရှိတတ်သည့် ပုံမှန် အရပ်အမောင်းထက် မြင့်သူဖြစ်၍ သူ၏ ပိန်ပါးပါး ခန္ဓာကိုယ် ကို ရှေ့သို့ကုန်းပြီး သူ့ညီ၏ ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက် ထားလိုက်သည်။

‘သူ့အကြောင်း မထွေးနဲ့ ကွား၊ သူ့အိပ်ပျော်နေတာဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ ဧါတို့ ထစ်ရေးလောက် အိပ်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ အိပ်ကြစို့’

ဟော့ခဲသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ အိပ်နိုင်ရန် အား ထုတ်၏။ သို့သော် တစ်ရီရီနိပ်စက်နေသော ဆာလောင်မုတ်သိပ် မှုက အိပ်ချင်စိတ်ကို မောင်းထုတ်လျက် ရှိသဖြင့် အိပ်၍မရ။ ဆန်ပြုတ် အရည်ကျတောက်တောက်ကို သောက်ထားခဲ့သည်မှာ ခြောက်နာရီတိတိပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဆန်ပြုတ် သောက်ထားရသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ရအည့်ဝေစုမှာ များများစားစား မဟုတ်။ မသေရုံတမယ်မျှ ပေးထားသည့် ဆန်ပြုတ်၊ သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေသော အိုးတစ်လုံးတွင် ဆန်အနည်းငယ်မျှထည့်ပြီး၊ တဲတန်းလျားအတွင်းရှိ ထင်းမီးဖိုဖြင့် ပြုတ်ကာ အချင်းချင်း ဝေငှသောက်ရသည့် ဆန်ပြုတ်။

ဆန်ပြုတ်သည့် ရေနင့် သောက်ရေအတွက် ကူလီအားလုံး သည် ရာဘာခြံအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်း တစ်ခုကို အမှီပြုကြရ၏။ စမ်းချောင်းရေမှာလည်း သန့်ပြန့်

စင်ကြယ်သည်မဟုတ်။ ခြင်္သေ့များဖြင့် ပြည့်နေသောရေ၊ ဤရေ ကြောင့် စခန်းရှိ ကူလီအားလုံးလိုလိုပင် ငှက်ဖျားရောဂါ စွဲကပ် နေကြပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မကြာခဏ တုန်တုန်နေသည်ကိုတော့ သတိပြုခဲ့မိသည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့တွင် ငှက်ဖျားရောဂါ စွဲကပ် နေပြီလား။

သူ့ညီ ကြောက်နေမှန်း ရိပ်မိသော ဒေါင်းသည် အားနေ သည့် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ညီ၏နောက် မှောင်ထဲသို့ အသာ ချလိုက်ပြီး တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားကာ ငှက်ဖျားရောဂါသည် ကူလီအဘိုးအို၏ မျက်နှာကို စမ်းကြည့်သည်။ အသားသည် အေးစက်စက် စေးထန်းထန်း။ တဲခေါင်မိုးမှ ယိုကျနေသော မိုးစက်များသည် ငှက်ဖျားကြောင့်ထွက်နေသည့် ချွေးများဖြင့် ရောလျက်။ သူသည် လက်ကို ဖျတ်ခနဲပြန်၍ ရုပ်လိုက်၏။ ဤ တစ်ကြိမ်မှာတော့ဖြင့် လူသေအလောင်းတစ်လောင်း မြှုပ်နှံရ မည့် တာဝန်သည် သူတို့ပေါ် ကျရောက်လာတော့မည်ဟု ဒေါင်းက တွက်လိုက်သည်။

ဤရာဘာခြံသို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့အချိန်ထိ သူတို့ နေထိုင်ရာ အမှတ်သုံးရွာတွင် ငှက်ဖျားကြောင့် အာဟာရဓာတ် ချို့တဲ့သော ရောဂါတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် သို့မဟုတ် ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေ၍ သေဆုံးခဲ့ရသည့် ကူလီပေါင်း တစ်ရာမက ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူတို့နှင့် အနီးဆုံး ကူလီအုပ်စုထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက် မှ မသေခဲ့သေး။

ဤအလောင်းကို တောထဲသို့ သယ်ယူသွားပြီး မြှုပ်နှံရသည့် အချိန်တွင် အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဤရာဘာခြံမှ ဝေးရာသို့ ထွက် ပြေးရလျှင် ကောင်းလေမည်လား။ ထိုစိတ်ကူးသည် ဒေါင်း၏

ခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်း ပင် ခေါင်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် ယခင်က နှစ်ကြိမ်တိတိ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် အားထုတ် ခဲ့ကြဖူးပြီ။ နှစ်ကြိမ်စလုံးပင် သူတို့ အာနုမိများကို ရန်သူလို သဘောထားသော မှီငြင် များက လိုက်လံဖမ်းဆီးပြီး တစ် ကိုယ်လုံးရှိ အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ လက်များကို နောက် ပြန် ကြီးတုပ်၍ လည်ပင်းတွင် နွယ်ပင်များဖြင့်ချည်၍ ဆွဲခေါ် ကာ ရာဘာခြံသို့ ပြန်ပို့ခြင်း ခံခဲ့ကြရ၏။

ရာဘာခြံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ပြင်သစ် အမျိုးသားက မှီငြင် တစ်ဦးလျှင် ငါးပီယာစတာစီ ဆုချခဲ့၏။ ပြီး သူနှင့် သူ့ညီကိုမူ လူအများရှေ့တွင် ထုတ်၍ အလုပ်ကြီးကြပ်ရေးမှူး တစ်စုက တုတ်များဖြင့် ခြေဖဝါးများကို မညှာမတာ ဝိုင်း၍ ရိုက်ခဲကြ သည်။ ယောင်ကိုင်းနေသော သူတို့၏ ဖဝါးများတွင် သွေးသံ ရဲရဲ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် သူတို့ခြေထောက်များကို ခြေထိပ် များဖြင့် ခတ်ကာ ရာဘာပင်များကြားတွင် တစ်လကျော်ကျော် မျှ ပစ်ထားခဲ့သည်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်လာသောအခါမှပင် အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြရ၏။

ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားပြီးသည့်နောက်တွင်မူ သူတို့ကို ရာဘာခြံ အနီးရှိ အန်ဒက်ပိုမြို့မှ ခံတပ်သို့ပို့ကာ သီးခြား မြေအောက် တိုက်ခန်းများတွင် သံခြေကျင်းများခတ်၍ တစ်ဦးစီ ခွဲကာ တိုက်ပိတ်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်ရာ ဆယ်လေးရက်မျှ ကြာခဲ့၏။ ထိုကာလအတွင်း ထမင်းခြောက်မှတစ်ပါး အခြားဘာမှ မစားရ။ ထိုကာလတစ်လျှောက်လုံး နေ့၏ အလင်းရောင်ကို လုံးဝ မမြင်ခဲ့ရ။

‘ခေါင်း၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မြေမြှုပ် ပေးရလိမ့်မယ်လို့ တင်တယ်’

သူ့ညီက သူ့ကို တုန်ယင်လှုပ်ရှားသောအသံဖြင့် မေးသည်။ ယခုအခါတွင် သူ့ညီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ် နေလေပြီ။ သူ့ညီတွင် ငှက်ဖျားရောဂါ စွဲကပ်နေမည်ကို စိုးရိမ်သောစိတ်သည် ခေါင်း၏ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။

‘အိပ်ပျော်အောင်သာ အိပ်လိုက် ဟော့ခဲ၊ မြေမြှုပ်ဖို့တွင်း ကို အစ်ကို တူးလိုက်မယ်၊ မင်း ပူမနေနဲ့’

တူလီ တဲတန်းလျားများနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်မျှ ဝေးကွာသော ရာဘာခြံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ နေအိမ်တွင် တဂျစ်ဂျစ်မြည်နေ သော ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်မှ သီချင်းတစ်ပုဒ်အသံ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ လူဝီအမ်းစထရောင်းနှင့် ကစ်ဒ်အိုဒီတို့ နှစ်ယောက်တို့ တီးမှုတ်ထားသည့် တေးဂီတသံသည် မုတ်သုန်ရာသီ၏ မိုးသံ လေသံများကို ထိုးဖောက်နိုင်ရန် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နေရှ သည့်နယ် ရှိသည်။

တံခါးပေါက်များနှင့် ပြတင်းပေါက်များတွင် တပ်ဆင် ထားသည့် ဇာခန်းဆီးများသည် ရာဘာခြံအတွင်းမှ ငှက်ဖျား ရောဂါကို ဖြစ်ပွားစေနိုင်သောခြင်များ ကလောဒီဇူးကလော့စ် ထံသို့ ရောက်မလာအောင် ကာကွယ်ပေးထားသည်။

၁၂ မောင်ထွန်းသူ

ကလေးဒီ ခူးကလေးတစ်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင် ခိုင်နှင့် အသက်လေးဆယ်တွင်း ကော်ဆီကန်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ် သည်။ သူသည် လှုပ်စစ်ပန်ကာ တစ်ခု အောက်ရှိ နွယ်ပင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ အအေးခံ လျက်ရှိသည်။ သူ့ ယာဘက်လက်သည် ကော့နီညက်အရက်နှင့် ဆိုဒါရောစင်ထားသော ဖန်ခွက်တစ်လုံးကိုလျက်၍ သူ့ မျက်နှာ သည် ဓာတ်စက်ဆီမှထွက်လာသော တေးဂီတသံကို နားသော တ ဆင်နေရသဖြင့် စိတ်ကြည်လင် လန်းဆန်းလျက်ရှိကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ဓာတ်ပြားဆုံးသွား၍ တေးဂီတသံ ရပ်သွား သောအခါ သူသည် လက်ကျန်အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် ကျန်အောင် မော့လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို သူ့ ဘေးရှိ စားပွဲပေါ် သို့ ချထားလိုက်လေသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဝက်သစ်ချသား ဝီရိအတွင်း၌ ထည့်ထားသော ဓာတ်စက်ကို သံပတ်ပြန်ပေးပြီး ဓာတ်ပြား ကို နောက်တစ်ဖက် လှန်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပြားနောက်တစ်ဖက် မှ တေးဂီတသံ ပြန်၍ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရာတွင် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အာနမ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူသည် အရက်စင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသော မိန်းကလေး ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

မိန်းကလေးသည် သူ့ ဘက်သို့ ဘစ်ချက်ကလေးမျှပင်မကြည့် တဲ စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ခွက်ကို အသာကောက်ယူကာ လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားသည်။ မိန်းကလေး၏ ဖိနပ်မပါ သော ခြေတောက်များသည် ပေါလစ်တိုက်ထားသောကြမ်းပြင်

ထက်တွင် ညင်သာစွာ နင်းသွားနေခြင်းဖြစ်၍ အသံတစ်ချက် ကလေးမှပင် မထွက်။

မိန်းကလေးသည် ပြင်သစ်နေအိမ်များတွင်ရှိသည့် အိမ်ဖော်မ ကလေးများ ဆင်ယင်သော အနက်ရောင် စက်ပုံရှည်နှင့် လက်မောင်းများကို ဖော်ထားသည့် ဘလောက်စ် အင်္ကျီဖြူ လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို အဖြူရောင် ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် စည်းထားသည်။ ဓာတ်စက်ဆီမှ ထွက်လာနေသော တေးဂီတသံကို နားထောင်ရင်း စည်းချက် လိုက်နေသော ခူးကလေးတစ်သည် မိန်းကလေး၏ နောက်မှ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်အထိ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ခမီးခယိုင်ဖြင့် ပြန်လာပြီး ထိုင်သည်။

မီးဖိုခန်းထဲတွင်မူ အာနမ်မ ကလေးသည် ခူးကလေးတစ် အတွက် နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက် စပ်နေသည်။ သူ့အနေ ဖြင့် ခူးကလေးတစ် အတော်ကြီးမားနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေသော်လည်း တားမြစ်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်မဟုတ်။ သူ့ စားဝန် မှာ ခူးကလေးတစ် ခိုင်းသမျှကို လုပ်ကိုင်ပေးရန်သာ ဖြစ်၏။ ခူးကလေးတစ်ကတော့ သူ့ကို ယနေ့တစ်ညလုံး ဤအိမ်ထဲမှာပင် နေဖို့ အရိပ်အမြှက်မျှ ပြောထားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။

ဤအတိုင်းဆိုပါက သူသည် ခူးကလေးတစ် ခိုင်းသည့် အဘိုင်း လုပ်ရမေတော့မည်။ တကယ်တော့လည်း ဤအိမ်၏ နောက်ဘက်ဝင်းအတွင်းရှိ အစေခံတန်းလျား၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြသော သူ့အမေမုဆိုးမနှင့် သူ့ မောင်ကလေး လေးယောက် တို့ ထိုဘန်းလျား၌ အခြေမပျက် ဆက်လက် နေထိုင်နိုင်ရေး သည် သူက သူ့သခင် ခူးကလေးတစ်၏ ဆန္ဒများကို မပျက်

မကွက် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှုအပေါ်၌ လုံးဝ တည်မှီလျက်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းကဲ့သို့ အခြေအနေမှန်ကို တွေးမိနေသောအခါ အာနမ် မလေး၏ မျက်နှာသည် မသာမယာ ဖြစ်လာသည်။ မကြာခင် ကြုံရတော့မည့် အရေးကို တွေးကာ စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်လာသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဒူးကလော့စ်သည် သူ့အပေါ်တွင် စိတ်မဝင်စားသည့် အနေအထားမျိုး ရှိသော်လည်း အရက် အလွန်အကျွံ မူးလာသည့်အခါများတွင်မူ သူ့ကို ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်ချင်တတ်၏။

သူသည် ရောက်တတ်ရာရာတွေးရင်းက အပျက်ကို စပ်နေခြင်း ဖြစ်ရာ ဖုန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ငါးကြိမ် ခြောက်ကြိမ်ထက် မနည်း ထည့်နေမိသည်ကို သတိမထားမီး ဤလူကြီး ဘာကြောင့် ဤမျှလောက် အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သောက်နေရသနည်း သူ့ကို မခေါ်တော့ဘဲ၊ အိပ်ပျော်သွားတုန်း ကေ့ခင်းပါရဲ့ဟု လည်း မျှော်လင့်နေမိသည်။ သူသည် ဖုန်ခွက်ထဲသို့ ဆီခါမတည့်မီ နောက်ထပ် ကော့န့်ညက်အရက်ကို ထပ်၍ လောင်ထည့် နေမိပြန်လေသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းထဲရှိ ဒူးကလော့စ်သည် သူ့ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ....

အရက်စပ်တာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြာနေပါလိမ့်ဟု တွေးလျက်ရှိသည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် သူ့ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ပါရီမှရောဂါလာသည့် ကြေးနန်းစာဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြေးနန်းစာကို ကောက်

ယူလိုက်ပြီး ရွံရှာစက်ဆုပ်လွန်းသော-လေသံဖြင့် အော်၍ ဖတ်သည်။

လွန်ခဲ့သော လအတွင်းက ရာဘာထုတ်လုပ်မှု ဘာကြောင့် ကျဆင်းရသည်ကို အစုရှင်များက အမြန်ဆုံး သိလိုကြောင်း တောင်းဆိုနေကြသည်။ နှစ်အကုန်တွင် လျာထားသတ်မှတ်သည့် အတိုင်း ပြည့်မီရန် ထုတ်ကုန်ကို မှန်မှန် တိုးသွားအောင် လုပ်ပါ။

သူသည် စာရွက်ကို အတန်ကြာမျှ မျက်လုံးကြီးပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေပြီး ဒေါသတကြီး လုံးချေကာ အခန်းထောင့် တစ်ထောင့်သို့ ပစ်ပေါက် လိုက်သည်။ အစုရှယ်ယာရှင် ဆိုသည့် အကောင်တွေသည် ဘယ်လောက်ပဲရရ ကျေနပ်ကြလိမ့်မည် မထင်၊ သူ့ရာဘာခြံမှ လစဉ်ပျမ်းမျှ ထုတ်လုပ်ပေးနေသည့် ကုန်ထုတ်လုပ်မှု နှုန်းထားသည် အမြဲတစေ မြင့်မားခဲ့၏။ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ရာဘာစေးလှောင်သည့် သံစည်ကြီး အသစ်ဆယ်လုံး ထပ်မံတပ်ဆင်ခဲ့၍ ထခြောက်ခဲစက်အသစ်တစ်လုံးနှင့် ကုန်ရုံအသစ်တစ်လုံးကိုပါ တိုးချဲ့ခဲ့ကြသည်။ ယခုပြီးခဲ့သောလက ထုတ်လုပ်မှု အထွက်နှုန်း ကျဆင်းခဲ့ခြင်းသည် လစဉ်ပုံမှန် လူနှစ်ဆယ်ခန့် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် သေနေကြသည့် 'လူဝါကောင်ကူလီများ'ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ရာဘာ အထွက်နှုန်းကျခြင်းသည် ယခုတစ်ကြိမ်သာ ရှိသေးသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချကြ၏။ သူတို့လူစုသည် သူ့သွေးကိုပင် ဖောက်ထုတ်ပြီး ယူချင်ကြပုံပေါ်သည်။ ဤလူစုသည် အာနမ် ကူလီများကို ကျွေးမွေးဖို့ကျတော့ အသုံးစရိတ်တွေ မဖြစ်စလောက်သာ

ပေးထားသည်။ မသေရုံတမယ် ကျွေးထားသည်။ သူ့ကုလီ များထံမှ သူ့ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုတိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။

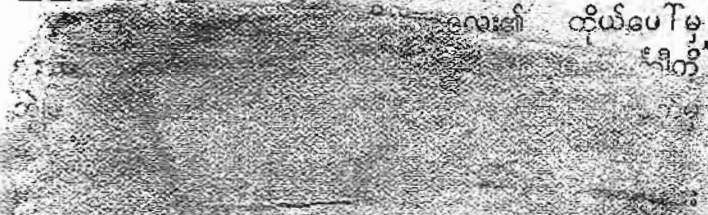
ကုန်တင်လှည်းဆွဲသော မြင်းများကို အစာရေစာဝအောင် ကျွေးမထားပါက ထိုမြင်းများသည် အဆမတန် လေးလံသော ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ထားသည့် လှည်းများကို အဘယ်ကဲ့သို့ ဆွဲနိုင်ကြပါမည်နည်း။ သူ့တို့ လူငယ်သည် ဤအချက်ကို ဘာကြောင့် မစဉ်းစားမိကြပါသနည်း။ စက်ကိရိယာများကို မှန်မှန် ဆေးကြော သုတ်သင်ခြင်းမပြုပါက ထိုစက်များသည် ပျက်စီး ကုန်ဖို့သာ ရှိ၏။

သူသည် အစုရှယ်ယာရှင်များကို နှောက်တစ်ဖန် ထပ်၍ ကျိန်ဆဲပြန်၏။ ထို့နောက် အရက်ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ ထူးဘေး၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသော အာနမ်မလေးကို မော့ကြည့် သည်။ အစေခံမလေးသည် သူ့အကြည့်ကို ငိုကြွေးမပြု။ မျက်လွှာကိုချကာ လက်ထဲမှ အရက်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။ အာနမ်မလေး၏ မျက်နှာသည် အေးတိ အေးစက်။ ဘာကိုမှမသိ။ အာနမ်မလေးက ဘာကိုမှ စိတ် မခင်စားသည့် ပုံ။

ဗူးကလော့စ်သည် အာနမ်မလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အကြောင်းမဲ့ ဝေါသထွက်လာသည်။ ဥပမာလိုက်သူ မိန်းမ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါက သူ့ကို အရက်အလွန်အကျွံ နောက် နေသည့်အကွက် မသောက်ရန် ဈောင့်ဖျကောင်း နှောင့်ဖျ ပေလိမ့်မည်။ သူနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသည့် ဒေသမှ သူ့အထက်အရာရှိများ အပေါ်၌ ဖြစ်နေသော ဝေါသအစိုင်

အခဲသည် ဘာမှမစီ နားမလည်ရှာသော အာနမ်မလေးပေါ်၌ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသည်။

သူသည် အာနမ်မလေး၏ လက်မောင်းကို လှမ်း၍ ဆောင့် ဆွဲကာ တအားညွှတ်၍ ကိုင်ထားသည်။ အာနမ်မလေးကတော့ မျက်လွှာများကို ချမြဲတိုင်း ချထားသည်။ အာနမ်မလေးဘက်မှ မတုန်မလှုပ်နေလေလေ သူ ဝေါသကြီးလေလေ။ မိန်းကလေး ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ဆုတ်ပြုတ်ချင်စိတ် ဖြစ် လာသည်။ သူသည် မိန်းကလေး၏ လက်မောင်းကို တအားကုန် ထပ်ညွှတ်သည်။ မိန်းကလေးသည် နာကျင်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ သူ့ ဝေါသ အရှိန်သည် အနည်းငယ် ပြေးပျောက်သွားပြီး မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

လေး၏ ထိုယ်ပေါ်မှ ... ခါတို ...

ရပ်ပေ သွားသည် ... ဇာတ်စကကို ပြန်ဖူးပြီး အရက်ကို တစ်ကျိုက်အောင်နှင့် ကုန်

အောင် မော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် လုံးချေပြီး
 ညှပ်ပစ်ထားခဲ့သည့် ကြေးနန်းစာကို သွားကောက်သည်။ ပြီး
 တော့ ထပ်စာလဲလဲဖတ်လိုက် ခာတ်စက်အဖုံးထိပ်တွင် လက်တင်
 ရှိ လက်ညှိုးနှင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်လုပ်နေသည်။
 နောက်ဆုံးတွင် သူသည် စာစုံစာစဉ်ကို ပိုင်မိုင်နိုင်နိုင်ဆုံးဖြတ်၍
 ရသွားသည့်နှယ် ကိုယ်ကိုမတ်၍ ခေါင်းကိုမော့လိုက်လေသ
 'ကောင်းပြီလေ' ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရေရွတ်သည်။

'ပါရီက ငနဲတွေ့အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဒီလအတွက်
 နန်း တိုးစာ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါက ရအောင် လုပ်ပေးရ
 ခွာပေါ့။ သူ့တို့အနေနဲ့ အရင်းရှင်ဝါဒရှဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို
 ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ပဲ ရကြပါစေပေါ့။ မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး အဝါ
 ကောင်တွေကို ခါတိုင်းထနေကျအချိန်ထက် နှာရိုက်စောပြီး
 ထခိုင်းမယ်။ တစ်ယောက်ကို ရာဘာပင် သုံးရာခါးဆယ်ပြီးရ
 မယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကိုဖျက်ပြီး အပင်ငါးရာ ပြီးအောင်
 လုပ်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်မယ်။ တကယ်လို့ ဒီအကောင်တွေ
 မြန်မြန်အသက်ထွက်သွားကြမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူ အပြစ်လဲ
 ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

ခူးကလော့စ်သည် အနန်းထဲမှထွက်သည်။ ဒေါသတကြီးဖြင့်
 ဆောင်ပိတ်ပစ်ခဲ့သော ဟံခါးသံသည် သူ့နောက်တွင် ခိုင်းခနဲ
 မြည်ဟည်းကာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ အိပ်ခန်းထဲမှ မှန်အိမ်မီးသည်
 သင်းလျက်။ ခြင်ထောင်ထဲတွင်မူ သူ့အစေခဲ အာနမ်မလေး
 သူ့ကို ခြင်သောအခါ ကြောက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်
 သို့ လှဲထားသည်။ သူသည် ခြင်ထောင်ကိုမရှိ အိပ်ရာပေါ်သို့
 တစ်ကာ အာနမ်မလေး၏ဘေးတွင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။

အတန်ငယ်ကြာအောင်
 ဖြစ်နေသည့်
 တစ်ခက်
 ဝိနိုက်
 အာ
 အေ

(၂)

အရှက်မတက်မီကလေးတွင် ရှိနေသေးသည့် အမှောင်ထုသည်
 တောအုပ်နှင့် ရာဘာခြံ၏ကူလီရွာများအပေါ်လွှမ်းခြုံထားဆဲ
 ဖြစ်၏။ ရာဘာခြံအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် သူ့လက်အောက်ရှိ ဥရောပ
 တိုက်သား ဝန်ထမ်းများကို ကူညီရန် ခန့်ထားသည့် အာနမ်
 လူမျိုး တူလီခေါင်းများထဲမှ တစ်ဦးသည် ထဲတန်းလျားများ
 ရှေ့ရှိ မောင်းများကို လိုက်၍ထုနေသည်။

ပုပ်ဟောင်နံစော်လျက်ရှိသော တဲများအတွင်းမှ ကူလီများ
 သည် တောင့်တင်းလျက်ရှိသော အကြောများကို ဆန့်တန်းကစ
 နှိတ်တိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေသော ဖျာများပေါ်မှ လေးကန်စွာဖြင့်
 အားယူ၍ ထကြသည်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာလျှင်

တန်းစီ နောက်ကျသူများအား ကူလီခေါင်းက မညှာမတာ ရိုက်စတာ့မည်ဟူသော အသံဖြင့် ထလာကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ငိုပန်ခေါင်းသည် ဒလီးဖယိုင်ဖြင့် တရစ်သည်။ သူတို့တန်း လျား၏တာဝန်ကျ ကူလီခေါင်းဖတ်ဝင်လာသည်ကို ရိုင်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော ဒေါင်းသည် သူ့ညီကို ကမ္ပာကရာ ဆွဲထုပြီး ရပ်ခိုင်းသည်။ ဖတ်သည် ဝင်တိုတို ပုကူကူနှင့် အရက်စက်အကြမ်း ကြုတ်ဆုံးသော အာနမ် တစ်ဦးဖြစ်၏။

ပြင်သစ်တို့သည် အသိဉာဏ် အလွန်ကင်းမဲ့သော အာနမ် များအားလက်သပ်မွေးပြီး ထောင်ကြပ်များ၊ အလုပ်ကြပ်များ နှင့် ပုလိပ်များခန့်ထားလေ့ ရှိရာ ဖတ်သည် ဤအမျိုးအစားထဲမှ အဆိုးဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရှိသမျှအလုပ်ကြပ် ကူလီခေါင်း အားလုံးထဲတွင် ဖတ်သည် ကိုယ်ချင်းစာတရား အကင်းမဲ့ဆုံးနှင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် ကရုဏာတရား အကင်းမဲ့ဆုံးသော လူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူတစ်ဖက်သားကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ပြီး အရသာခံတတ်သူဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဘဝတူ ကူလီ များကို နှိပ်စက်ရာ၌လည်း ပြိုင်စံရှားသူဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဤအရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသောလူသည် ရာဘာခြံအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ခူးကလော့စ်အတွက် အလိုအပ်ဆုံးသော လူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့်ဖတ်သည် ခူးကလော့စ်၏မျက်နှာသာ ပေးအခံရဆုံး ညာဝက်ရုံးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ဖတ်က လည်း ခူးကလော့စ် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးခြင်း အားဖြင့် သစ္စာတော်ခံတစ်ဦးအဖြစ်မှ လျှော့ကျမသွားအောင် အမြဲတစေ ထိန်းထားသည်။

ယခုငိုပန်ဒေါင်းတို့ညီအစ်ကိုနေထိုင်ရာ တဲအတွင်းသို့ သူဝင် လာသောအခါ နံနက်လေးနာရီထိုးရုံမျှ ရှိသေးသည်။ သူသည် လက်ထဲမှကြိမ်လုံးကို ဘယ်ညာယမ်းကာ ဘဝတူ ကူလီများထံသို့ ရန်ပြုလိုသည့်အမှုအယာဖြင့် လျှောက်လာသည်။ လူအုပ် အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ သူ့လက်ထဲမှ ကြိမ်သံတရွမ်းရွမ်း ထွက်လာ သည်။ တစ်ချက်နှစ်ချက်။ သို့သော် သူ့ကြိမ်သံကိုတုံ့ပြန်သည့် အော်သံထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ။ ဖတ်သည် လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့ နေသော ကူလီအဖိုးအို၏ အလောင်းကို တတိယအကြိမ် တအား သွေ့ချိုရိုက်ပြန်သည်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဆင်းရဲခြင်းခုကွဲကို အပြင်းအထန် ခံစားနေ ရသော လူတစ်ယောက်သည် ကုန်ထုတ် စွမ်းအားရှင် အလုပ် သမားတစ်ဦး၏ ဘဝကိုရာသက်ပန်စွန့်လွှတ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူချက်ချင်းမသိသေး။ သူရိုက်နေသူထံမှ တုံ့ပြန်မှု တစ်ခုမှပြန် မလာကာမှပင် အဖြစ်မှန်ကိုသူရိပ်မိသည်။ သူသည်လက်နှိပ်ဓာတ် မီးဖြင့် ဒေါင်းတို့ညီအစ်ကို၏ မျက်နှာများကို ထိုးလိုက်ပြီးကြိမ် ကိုမြှောက်၍ တအားလွှဲရိုက်တော့မည်ဟန်ပြုကာ ခြိမ်းခြောက် သည်။

ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ တူရှင်းသွားယူ၊ ဒီအလောင်းကို တောတ် ယူသွားပြီး မြှုပ်ပစ်လိုက်၊ မြန်မြန်လုပ်'

သူသည်အော်ဟစ်၍အမိန့်ခံပေးကာ လက်ထဲမှကြိမ်ကို နောက် တစ်ကြိမ်မြှောက်လိုက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ပြန်သည်။ ဒေါင်းတို့ ညီ အစ်ကိုထွက်သွားသောအခါ ဖတ်သည် သူ့ရှုပ်အင်္ကျီ အောက်က မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကိုထုတ်၍ သူ့ဘဲတန်းလျားရှိ ကူလီ အရေအတွက်စာရင်းမှ တစ်ဦးကို ဖျက်ပစ်လိုက် လေသည်။

တဲအပြင်ဘက် အမှောင်ထုအောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငိုဗန်ဒေါင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက် တုန်နေသည့် သူ့ညီကို ခရီးခရိုင်ဖြစ်နေသော တဲတန်းများ နံရံဘက်သို့ တုန်းပို့ပြီး မိမိရပ်ခိုင်းထားသည်။

မင်း... ဒီနေရာမှာပုန်းနေခဲ့၊ ငါအဘိုးကြီး ထရမ်းနဲ့သွားပြီး အလောင်းကိုမြှုပ်မယ်၊ ငါတို့ပစ္စည်းတွေကို မင်းက ယူလာခဲ့တန်းစီချိန်မှာကွဲ နိုင်ဆေးပြားဝေရင် ငါ့အတွက်ပါယူထားပေး

ဒေါင်းကပြောပြောဆိုဆို သူ့ညီဟော့ခဲ၏ လက်ထဲသို့ သင်ရွက်နှင့် ထုပ်ထားသည့်အလုပ်တစ်ထုပ်ကို ထည့်ပေးသည်။ သူတို့ညီအစ်ကို ညစဉ်ရသည့် ဝေစုထဲမှ အမြဲတစေ ခွဲ၍သိမ်းထားသည့် ထမင်းကြမ်းခဲအလုပ်ဖြစ်၏။ နံနက်အိပ်ရာမှထလျှင် သူတို့ကူလီများကို ဘာအစာမှကျွေးသည်မဟုတ်။ အလုပ်ခွင်မှဝင်အားအင် ပြည့်နေဖို့အတွက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ကိုယ့်နည်းကိုယ် ဟန်ဖြင့် ဖန်တီး ရယူထားရခြင်းဖြစ်၏။

မင်း-ငါ့ထမင်းကြမ်းကိုပါ စားလိုက်၊ ကနေ့မနက် ငါ့မဆာဘူး

ဟော့ခဲက ခေါင်းညိတ်သည်။ တူရွင်းနှင့်ကြီးယူရန်ထွက်သွားသော သူ့ အစ်ကိုကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေသည်။ ချက်ချင်း လိုလိုပင် ဒေါင်းပြန်ရောက်လာသည်။ အလောင်းကို မကြည့်သည်။ သိပ်ပြီးမလေးလှ။ အစာရေစာဝလင်အောင် မစားခဲ့ရင် ပိန်ခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေသည့် အဘိုးအို တစ်ကောက်ဖြစ်၏။ မြစ်နီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် ရေပေးကြောင့် စပါးခင်းများ ပျက်စီးပြီး ဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင် အများနည်းတူ တောင်ပိုင်းဒေသသို့ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ရာဘာခြံ

ရောက်လာသည်မှာတစ်လပင်မပြည့်သေး။ အလုပ်၏ကြမ်းတမ်းမှုဒဏ်နှင့် ငှက်ဖျားရောဂါဒဏ်တို့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် နည်းပါးမျှ ခံနေရသဖြင့် သူ့ခမြာဒေါင်းတို့နှင့် နီးစပ်သော်လည်း စကားများများမပြောနိုင်၊ မြောက်ပိုင်းဘွင် ထားခဲ့ရသည့် သူ့မိသားစုနှင့် သူ့အကြောင်းကို နည်းနည်း ပါးပါးမျှသာ သိခွင့်ရခဲ့ကြ၏။

အဘိုးကြီးထရမ်းသည် သုံးနှစ်ကန်ထရို ကံစာချုပ်ဖြင့် ကူလီဝင်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ သူသည် အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သည့် လူကြမ်းကြီး တစ်ဦးဖြစ်၏။ စာချုပ်သက်တမ်းကုန်ဆုံးသွားပြီးဖြစ်သော်လည်း ရာဘာခြံမှမပြန်နိုင်၊ အခြားကြောင့် တော့မဟုတ်။ သူ့လက်ထဲတွင်ငွေကြေးမရှိခြင်းနှင့် ဝတ်စရာအဝတ်အစားမရှိ၍ ပြန်ချင်ပါလျက်နှင့် မပြန်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငိုဗန်ဒေါင်းက လူသေကောင်၏ လည်ပင်းကို ကြိုးဖြင့်စွပ်လိုက်သည်။ ထရမ်းက ကြိုးကို ကျင်လည်စွာဖြင့်ထုံး၍ ချည်လိုက်သည်။ လူသေပိုင်ပစ္စည်းဆို၍ ကောက်ရိုးဖျာ တစ်ချပ်သာရှိသည်။ ထရမ်းက အလောင်းကို ထိုဖျာနှင့်ပတ်၍ ထုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်ဒေါင်းနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား အလောင်းကိုအပြင်သို့ဆွဲထုင်သွားသည်။ စခန်းနှင့် မိုင်ဝက်ခန့် ပေးသည့် သစ်တောဆီသို့ ဆွဲသွားရမည်ဖြစ်၏။ အလောင်းသည် ရွှံ့နွဲ့များ အပေါ်မှ ဒရွတ်တိုက်၍လိုက်ပါသွား၏။ သူတို့ဘေးမှ လိုက်လာသော ဖတ်က အော်လိုက် ဟစ်လိုက် ငေါက်လိုက် ကြိမ်းလှော်။ သူ့လက်ထဲမှကြိုင်သည် သူတို့ကို နှာ။ မောင်းသလို မောင်းလျက် ရှိသည်။

‘အလောင်းကို တောထဲမီတာတစ်ရာလောက် ရောက်အောင် သယ်သွား....’

တောစပ်ရောက်သည့်အခါ ဖတ်ကအော်ပြောပြီး နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ် ခြောက်လှန့်သည့်အနေဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြိမ်ဖြင့်တစ်ချက်စီ လွှဲ၍ရှိက်သည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ပြင်မှ အရုဏ်ဦး၏ ရှေ့ပြေးအလင်း ရောင်သည် ခပ်ဖျော့ဖျော့၊ ကူလီနှစ်ယောက်သည် တောထဲသို့ ကိုက်သုံးလေးဆယ်ခန့်ဝင်မိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကူလီခေါင်း ဖတ်သည် သူတို့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ထရမ်းသည် ဖျတ်ကနဲရပ်လိုက်ပြီး တွင်းတူးရန် ဧင်းကို လက်ဟန် ခြေဟန်ပြသည်။

‘မြန်မြန်လုပ်ဟေ့၊ ဒီအချိန်မျိုးဆိုရင် ကျားတွေ အစာသိပ် ဆာတတ်တယ်’

ဧင်းသည် မြေကိုအမြန်ဆုံးတူးသည်။ မိုးရေစို့စွတ်လျက်ရှိ သောမြေသည် စေးထန်းငန်းနှင့် တူးရခက်လှ၏။ နှစ်ပေသုံး ပေခန့် နက်သောတွင်း ရဖို့အတွက် မိနစ်ပေါင်းများစွာ အကုန် ခံရသည်။ နဖူးမှချွေးများကို သုတ်ရန် ခဏမျှ နားလိုက်သော အခါ ထရမ်းက သူ့ ပခုံးကိုလှမ်းကိုင်သည်။

‘နားထောင်စမ်း....’

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေသော တောတွင်းမှ အသံ ပထမများကို သတိထား၍ နားစွင့်ကြသည်။

‘သားကောင်တစ်ကောင် လှုပ်ရှားသွားတဲ့ အသံကို ငါကြား တယ်။ သိပ်ဝေးချာတယ်ကွ သိသား’

ထရမ်းသည် ဧင်းကိုမော့ပြီး နားထောင် နေပြန်သည်။ ထို့နောက် ဧင်းတူးထားသည့် တွင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။

‘တော်ပြီကွ....၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ရတယ်၊ ကဲ....ခြေထောက် ကဲမ....’

ဧင်းသည် တိမ်လွန်းနေသောတွင်းကို ကြည့်ကာ မြှုပ်ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားနေသည်။

‘တွင်းက သိပ်ပြီးမနက်သေးတော့...’

ထရမ်း၏ နောက်ဘက်ရှိ တောအုပ်အုပ်ဆီမှ လှုပ်ရှားသံ များကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားရသည်။

‘ငါခိုင်းတာလုပ်စမ်းပါ၊ ခြေထောက်ကမ၊ မြန်မြန်လုပ်ကွာ’

ဧင်းသည် ထရမ်းခိုင်းသည့်အတိုင်း လူသေကို ခြေထောက် မှ မသည်။ သူတို့သည် အလောင်းကောင်ကို မြေတွင်းထဲသို့ ချ သည်။ ထရမ်းက လူသေ၏ လည်ပင်း၌ စွပ်၍ချည်ထားသော ကြိုးကိုဖြေက) သူ့ခါးတွင် ပတ်ထားလိုက်သည်။ စခန်း ပြန် ရောက်သည့်အခါ ဤကြိုးကို ကူလီခေါင်းအား ပြန်ပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့နောက်သူသည် တွင်းထဲမှ အလောင်းကို အောက်ရိုးဖျာနှင့်အုပ်လိုက်ပြီး ဧင်းနှင့်အတူ မြေကြီးများကို တွင်းထဲသို့ ယက်ချသည်။ တွင်းကိုဖို့ပြီးသောအခါလူသေလောင်း ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက် အပြင်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါဧင်းသည် ခဝါပြားကိုလှမ်းယူပြီး တွင်းကို ထပ်တူး ရန် ဟန်ပြင်သည်။

‘ထပ်မတူးနဲ့တော့လေကွာ၊ တော်လောက်ပါပြီ’

ထရမ်းက ဧင်း၏လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ စခန်းဘက် သို့ ပြန်လျှောက်သည်။

မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က တာဝန်သိပ်ပြီး ကျေချင်တဲ့ ကောင်ပဲ။ အခုမင်းတူးထားတဲ့တွင်းဟာ ငါတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ တွင်းတွေထဲမှာ အနက်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးတွင်းတစ်တွင်းပါကွ။ ကဲလာမြန်မြန် ပြန်ပြေးကြစို့။ ဟိုကောင်ကို မိမိဖြစ်မှာ'

ဒေါင်းကနောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ မြေကြီးထဲ မှထိုးထွက်ကာ မိုးပေါ်သို့ ထောင်နေသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက် ကို မြင်ရသည်မှာ ကြောက်စရာ။ သူသည်မျက်လုံးများကို စုံမှိတ် လိုက်ပြီး သူ့ဘိုးဘွားဘီဘင်များ၏ ဝိညာဉ်များကို အာရုံပြုကာ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြရန် ဆုတောင်းနေမိ၏။ ထို့နောက် သူသည် သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းထွမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ထရမ်းကို မှီ အောင် အခြေအလွှားလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောအုပ်နှင့်မိုင်ဝက်ခန့်မျှကွားသည့် စခန်း ဘက်သို့ ပြေးသွားနေကြခိုက်တွင် အမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ချောင်း မြောင်းစောင့်ဆိုင်းနေသောကျားသည် သူပုန်းနေသည့် ချုံများ နောက်မှ ထွက်လာသည်။ ကျားအဖို့တော့ အလောင်းကိုဖော် ရသည်မှာ အခက်အခဲမရှိ၊ အပြင်သို့ထိုးထွက်နေသည့် လူသေ၏ ခြေထောက်ကို မြဲမြံကိုက်ခဲကာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ချုံများနောက် သို့ ဆွဲယူသွားသည်။ သူ့နေရာသို့ရောက်သောအခါ ကျားသည် အာနစ် လူသေကောင်၏ ရင်ပတ်ကို စ၍စား၏။ ထို့နောက် သွေးသံတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည့်လက်မောင်းများ။

(၃-)

ဒေါင်းနှင့်ထရမ်းတို့ တန်းစီနေကြသည့်ကူလီများကြားရှိ ဟော့ခံ ၏ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ ဝင်၍ရပ်လိုက်ချိန်တွင် နာမည် များကို ခေါ်ပြီးနေပြီးဖြစ်၏။ နံနက်တိုင်း ဝေနေကျဖြစ်သော ကူခိုင်ဆေးပြားများကိုပင် ဝေပြီးခဲ့လေပြီ။ ဟော့ခံ၏ အသား အရေမှာ ဖြူရော်ရော်ဖျော့တော့တော့ရှိနေဆဲပင်။ သို့သော်လည်း စောစောကလောက်တော့ တုန်ယင်လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်တော့။ အမှတ်သုံးရွာထဲမှ ကူလီငါးရာသည် သူတို့၏တဲတန်းလျားရှေ့၌ ကိုယ် အစနှင့်ကိုယ် တန်းစီ၍ရပ်နေကြသည်။ အားလုံး ငြိမ်ဆိတ် နေကြသော်လည်း စိတ်ကတော့အေးဆေး သက်သာပုံမပေါ်။ ဘာကြောင့်သူတို့ကို ခါဘိုင်းနှိုးနေကြအချိန်ထက်နာရီဝက်စော ၍ နှိုးရပါသနည်း။

ရာဘာခြံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဇူးကလော့စ်သည် တဲတန်းလျား များ ကြားရှိ တစ်ခုတည်းသော မီးတိုင်၏အလင်းရောင်အောက် တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောစရာရှိနေသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် မတ်တတ် ရပ်သျှက်ခဲ့၏။ သူကကော ဘာကြောင့် အခုလို စောစောစီးစီး ဤနေရာ၌ ရောက်နေရသနည်း။ ကူလီအားလုံးသည် ဤ ထူးခြားမှု နှစ်ခုအတွက် သောကရောက်နေကြရလေသည်။

ယနေ့နံနက် ကူလီခေါင်းများနှင့် ပြင်သစ် လက်ထောက် အရာရှိများ၏ ဆက်ဆံပုံသည် ခါတိုင်း နေ့များထက် ပို၍ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ကူလီများ၏

၂၈ မောင်ထွန်းသူ

လက်မှောင်းများနှင့် ကျောများတွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အရိုက်အနက် အကန်အကြောက်ခံထားရသည့် ခက်ရာများမှာ မနည်းတော့ပြီ။

ယမန်နေ့ညက ကူလီအုပ်စုတစ်စု ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားသဖြင့် အားလုံးကို အပြစ်ပေးရန် စိတ်ကူးနေကြလေ သလား။ သို့တည်းမဟုတ် အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရာဘာ ခြံများမှ ရွာတစ်ရွာတွင် ကူလီများက ကူလီခေါင်း တဲ တန်းလျားများကို တိတ်တဆိတ် မီးရှို့ပစ်သည့် အခရားအခင်း များ ခေါ်ပေါက်လာပြန်လေသလား။ သူတို့သည် ရာဘာစေး ခြစ်သည့် ခားနှင့် ရာဘာစေးထည်သည့် ပုံးများကိုကိုင်ကာ မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးများသည် ခူးကလော့စ်ထံ ရောက်သွားလိုက်၊ သူတို့အနီး၌ ကပ်၍ရပ်နေ ကြသည့် ကူလီခေါင်းများ၏ လက်ထဲမှ ကြိမ်များဆီ ရောက် သွားလိုက်။

ရာဘာခြံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် မီးတိုင်အောက်တည့်တည့်၌ ချထားသော သေတ္တာဟောင်း တစ်လုံးပေါ်၌ ရပ်နေသည်။ စောစောစီးစီး ထလာခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းတွင် သံခမောက် ဆောင်းထားသည်။ သင်္ကါလက်မှောင်းများကို ပင့်တင်ထားသည်။ တောစီးဖိနပ် ကြီးများ စီးထားသည်။ သူ့ခါးတွင် ပတ်ထားသည့် သားရေ ခါးပတ်တွင် အရိုးတပ်ခားတစ်ချောင်း ချိတ်ထားသည်။ သူသည် ခားရိုးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့နှင့် ခားပတ်ပတ်လည်၌ တန်းစီ၍ ရပ်နေကြသော ကူလီများကို နှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကဆိုရင် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကြီးပေါ်မှာ ရာဘာပင် တစ်ပင်မှ မရှိခဲ့ဘူးဟု သူက ပြောသည်။

‘ငါပြောတာ ကြားကြရဲ့လား၊ အခု ငါတို့ အလုပ်လုပ်နေ တဲ့ ရာဘာမြိဟာ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ် လောက်က တောကြီးမြက်မည်းပဲ။ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ဆင်ရိုင်းတွေပဲ ရှိတယ်။ ငါတို့ ပြင်သစ်တွေဟာ မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်း နှစ်ထောင် အကွာကနေ ပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာခဲ့ကြ တယ်။ ငါတို့က လမ်းတွေဖောက်ပေးတယ်။ ရွာတွေတည်ပေး တယ်။ မင်းတို့ဒေသက မြေရိုင်း တောရိုင်းတွေပေါ်မှာ ရာဘာ ပင်တွေ စိုက်ပေးခဲ့တယ်။ ငှက်ဖျားအလွန်ထူတဲ့ ဒီလိုသစ်တော ကြီးတွေထဲမှာ ယဉ်ကျေး တိုးတက်နေတဲ့ ကမ္ဘာက စက်မှု လုပ်ငန်းကို ထူထောင်ပေးခဲ့တယ်’

သူသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ခါးထောန်ပြီး ရင်ကိုကော့ လိုက်သည်။

ရာဘာစေး သံဘူးတစ်ဘူးတောင် မရသေးခင် နှစ်ပေါင်း များစွာ ငါတို့ အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရတယ်။ ငါ ပြောတာ ကြားကြတယ် မဟုတ်လား၊ မုန်တိုင်းတွေကျလို့ စိုက်ထားတဲ့ ရာဘာပင်တွေ လဲကုန်တယ်။ တောမီးလောင်လို့ ရာဘာစိုက်ခင်းတွေ ပျက်စီးခဲ့ကြရတယ်။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့ လွန်းတဲ့ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ရာဘာပျိုးပင်တွေ သေကုန်ကြ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ အရှုံးမပေးဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ခဲ့ကြရတယ်’

သူသည် ခဏမျှရပ်ကာ အသက်ရှူလိုက်သည်။

ဒီကနေ့ဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ ရာဘာခြံကြီးတွေဟာ အရှေ့တောင် အာရှမှာ အကောင်းဆုံး ရာဘာခြံကြီးတွေဖြစ်နေပြီ။ ကူလီများသည် မကြည်မလင်သောစိတ်ဖြင့် ကော်စီကန် အမျိုးသား၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ကြည့်ကာ နားထောင်နေကြသည်။ ကူလီများထံမှ အသက်ခပ်ကြီးကြီးသမားများသည် ခူးကလော့စ်၏ အာပေါင်အာရင်းညွန့်သန်ဖြင့် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ပြောဟောလေ့ ရှိသော စကားများကို ကြားခဲ့ရဖူးပေါင်းများခဲ့ပြီ။ ဤကဲ့သို့ အာကျယ်ပါကျယ် ပြောပြီးသည့်အခါတိုင်း ပို၍ ချွန်ရင်းကြမ်းတမ်း ရက်စက်သော အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်ကို သူတို့ ကြံခဲ့ရဖူးပေါင်း များပြီဖြစ်၏။

‘ငါဟာဗီအန်းရာဘာခြံ အတွက် တာဝန်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီခြံထဲမှာ လူပျင်းတွေ အလုပ်လုပ်ရမှာ ကြောက်တဲ့ကောင်တွေကို မလိုချင်ဘူး၊ ခွင့်လဲမထွက်နိုင်ဘူး’ သူသည် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး အလွန်ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းသည့် ပြင်သစ်စကားတစ်လုံးကို သုံးလိုက်သည်။

‘ပြီးခဲ့တဲ့လက ငါတို့ခြံက ရာဘာအထွက်နှုန်းဟာ မင်းတို့ရဲ့ သောက်သုံးမကျတဲ့ ပျင်းရိမှုနဲ့ လက်ကြောထင်းအောင် အလုပ် မလုပ်လိုမှုတွေကြောင့် ကျဆင်းခဲ့ရတယ်။ ဒါကို ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့က အစုရှယ်ယာရှင်တွေအနေနဲ့ မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ၁၉၂၉ ခုနှစ်ဟာ ရာဘာ အထွက်နှုန်း အကောင်းဆုံးနှစ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတယ်။ ဘခုဆိုရင် တစ်နှစ်ပြည့်ဖို့ သုံးလပဲလိုတော့တယ်။ အဲဒီတော့ကနေ့က စပြီး နေ့စဉ် မင်းတို့ တစ်ဦးချင်းစီ တာဝန်ယူ ထုတ်လုပ်

နေတဲ့ ရာဘာပင် အရေအတွက်ကို တိုးရမယ်၊ အပင် သုံးရှာ့ ငါးဆယ်နှုန်းကနေ ငါးရာနှုန်းတိုးပြီး လုပ်ကြရမယ်’

သူသည် စကားကို မဆက်စသေးဘဲ အာနမ် ကူလီများ၏ မျက်နှာကို ရန်လုပ်လိုသည့် မျက်နှာထားဖြင့် စူးစူးရဲရဲ လိုက်ကြည့်သည်။

‘ဒါကြောင့်မို့ မင်းတို့ကို အခုလို စောစောစီးစီး နှိုးတပဲ။ ကူလီတစ်ယောက် ရာဘာပင်ငါးရာနှုန်းစနစ်ကို ဒီနေ့က စပြီး အတည်ပြု အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်။ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် မင်းတို့ ဒဏ်ငွေအတပ်ခံရမယ်၊ အချိန်ခံရမယ်၊ အန်ဒက်ကို ပြီး ထောင်ချခံရမယ်’

နေ့စဉ် ရာဘာခြံထဲသို့ လှည့်လည်သွားလာသည့်အခါတိုင်း ခူးကလော့စ် စီးကျနေခြင်းဖြင့်ကြီးကို ကိုင်ထားရသည့် ပြင်သစ် လက်ထောက်အရာရှိ လူရွယ်သည် ခူးကလော့စ်က အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းကြီးကိုဆွဲလာပြီး ရှေ့တည့်တည့်သို့ ပို့သည်။ ခူးကလော့စ် မြင်းပေါ်တက်နေခိုက်တွင် မြင်းကို ကိုင်ပေးထားသည်။ မြင်းပေါ်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခူးကလော့စ်က မြင်းကို ကူလီများဘက်သို့ လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲ သွားကြတော့၊ မင်းတို့ကို ပေးထားတဲ့ တာဝန်အတိုင်း အပင်ငါးရာ မပြည့်မချင်း မပြန်ခဲ့ကြနဲ့’

သူသည် အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးပြီး မြင်းကို ကူလီများအမှု ထွက်သွားနှင့်သည်။ ကူလီများသည် အတန်းလိုက်ခွဲကာ လိုက်တာဝန်ကျရာ အကွက်များဆီသို့ သွားနေကြလေပြီ။

ငါးနာရီပင် မထိုးသေး။ လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက် ကြားတွင် ရာဘာပင်များကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ခေါင်းနှင့် ဟောင်းခိုက်သည် သူတို့တာဝန်ကျရာ အပင်များကြားတွင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးသွားနေကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆက်ပြတ် မသွားစေရန် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချင်းချင်း အော်ဟစ်၍ အသံပြုကြသည်။ ဘယ်နှစ်ပင် ပြီးသွားပြီကိုလည်း အော်ပြောကြသည်။ ယခင်နေ့များကထက် ပို၍ သွက်လက် လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားကြရ၏။

ခါတိုင်းလုပ်နေကျ အပင် သုံးရာငါးဆယ်ကို အစေးခြစ် ရသည့် အလုပ်မှာ ငါးနာရီတိတိမျှ လုပ်ရသည်။ ယင်အလုပ်သည် နံနက်ဆယ်နာရီမထိုးမီ ပြီးစီးသွားသည်မှာ မှန်သော်လည်း အသက်ပင် ကောင်းစွာမရှုနိုင်လောက်အောင် လုပ်ကြရခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ပင်လျှင် တစ်မိနစ် တစ်မိနစ်ကျော်ခန့်မျှသာ အချိန် ပေးနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အစွမ်းကုန် မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် လုပ်ကြရသည်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ရလွန်းသည့်အခါ အစေး ခြစ်ရာ၌ မသေမသပ် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကူလီခေါင်းနှင့် ပြင်သစ်ကြီးကြပ်ရေးမှူးများ၏ အခိုက်အနက် ကို ခံကြရလေသည်။

နံနက် ဆယ်နာရီတိတိတွင် အချက်ပေးဥဩသံ စူးစူးရှရှ ထွက်လာသည်။ ရာဘာစေး သိမ်းယူရန် အချက်ပေးခြင်းပေ တည်း။ ဥဩသံကိုကြားလျှင် ကြားချင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သည် သူတို့ရောက်နေသည့် လက်ရှိ ရာဘာပင်မှ နောက်ပိုင်းသို့ မီတာနှစ်ထောင်ခန့်အကွာထိ ပြန်ပြေးကြရသည်။ မနက်အရှက်

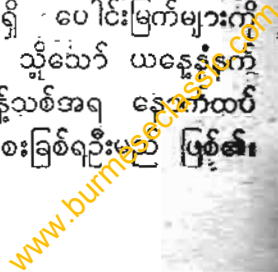
မတက်မီက ပထမဆုံး စ၍ အစေးခြစ်ခဲ့ရသည့် အပင်မှ အစပြု၍ အစေးသိမ်းသည့် အလုပ်ကို စလုပ်ကြသည်။

သူတို့လက်ထဲမှ ပုံးတွင် အစေးများပြည့်သွားသည့်အခါ တိုင်း အနီးဆုံး ရာဘာစေးစုဆောင်းရာ စခန်းသို့ အပြေးအလွှား ပြန်ပို့ ကြရ၏။ ထိုစခန်းတွင် ရပ်ထားသည့် ထရပ်ကားကြီးများသည် အစေးများကို ကားနှင့်တင်၍ ပင်မ ကုန်လှောင်ရုံများဆီသို့ အဆက်မပြတ် သွားရောက်ပို့ ဆောင်ပေးလျက်ရှိကြသည်။ မဟုတ် ပါလား။

ရာဘာစေးသိမ်းသည့်လုပ်ငန်း ပြီးသောအခါ မှန်းတည့်လေ ပြီး နေသည် သူတို့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်မှ ပြင်းထန်သော အပူရှိန်ကို ထွတ်လျက်ရှိသည်။ ခုနစ်နာရီတိတိမျှ မရပ်မနား အပြေးအလွှား လုပ်ကိုင်နေခဲ့ရသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အခြားသော ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကူလီ တစ်သောင်း ငါးထောင်နည်းတူ ခြေကုန်လက်ပန်းကျခါ သစ်ပင်ရိပ်အောက် တွင် လူသေကောင်သဖွယ် ပက်လက်လဲလျက် ရှိသည်။

အနည်းငယ်မျှ နားလိုက်ရ၍ အမော ပြေလာသည့်အခါ တဲတန်းလျားမှ ထွက်လာစဉ်က ယူလာခဲ့သည့် ထမင်းကြမ်းကို ပလုတ်ပလောင်းစားပြီး ရေနှစ်ခွက်နှင့် မျောချလိုက်ကြလေ သည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါက သူတို့သည် နေ့ခင်းတစ်နာရီမှ ညနေ နေဝင်ချိန်အထိ ရာဘာပင်များကြားရှိ ပေါင်းမြက်များကို ခုတ်ထင်ရှင်းလင်းကြရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့နံနက် ခူးကလော့စ် ထုတ်လိုက်သည့် အမိန့်သစ်အရ နေ့ဘက်ထပ် ရာဘာအပင် တစ်ရာငါးဆယ်ကို အစေးခြစ်ရဦးမည် ဖြစ်၏။

ရာဘာစေး သိမ်းပေးရဦးမည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ တမန်တော်ခင်းလုံး မနားမနေ လုပ်ကိုင်ထားရသဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်း ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသည့် ကြားမှပင် အလွန်ပူပြင်းသည့် မှုန်းလှုပ်ပိုင်း နေရောင်အောက်တွင် အလုပ် ဆက်လုပ်ကြရပေဦးတော့မည်။

အလုပ်လုပ်၍ တစ်ဝက်ခန့်အပြီးတွင် တော့ခံသည် အများ တက်လာပြန်သည်။ ဒေါင်းသည် သူ့ညီကို သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု အောက်တွင် နားခိုင်းထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ သူ့အပင်များ နှင့် သူ့ညီ၏ အပင်များကြားတွင် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် အပြေးအလွှားသွားကာ အလုပ်နှစ်ခုစလုံးကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်သည်။ သူ့ညီ တာဝန်ကျထားသည့် အလုပ်မှာလည်း တာဝန် မကျေ၍ မဖြစ်။ အလုပ်သိမ်းချိန်တွင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးများသည် သူတို့ လက်တွင် အသင့်ကိုင်ထားသည့် ကိုက်တံများကို ရာဘာ စေး ပုံးထဲသို့နှစ်၍ တိုင်ထွာကြည့်တတ်၏။ အကယ်၍ သက်မှတ် ထားသည့် ကိုတာ မပြည့်ပါက သူ့ညီ တော့ခံကို ညှော့မတာ ရိုက်ကြလိမ့်မည်။ ယခုသော်မူ သူ၏ အပင်ပန်းခံရမှုကြောင့် သူ့ညီသည် အရိုက်ခံရမှုမှ လွတ်ကင်း ပေတော့မည်။

အလုပ်ပြီးချိန်တွင် ခုနစ်နာရီ ထိုးလုနီးနေပြီ။ သူတို့သည် နေဝင်ရာအရပ်ကိုကျောခိုင်းကာ အမှတ်သုံးရွာဘက်သို့နှေးနှေး လေးလံစွာဖြင့် ပြန်လာကြသည်။ ခြေထောက်များသည် ယောင် ကိုင်းလျက် ရှိကြ၏။ တဲတန်းလျားများ၏ အဝင်ဝတွင် ကူလီ ခေါင်းများက ကူလီအားလုံးကို တန်းစီခိုင်းထားသည်။ ယနေ့ ဇူးကလော့စ် ထုတ်လိုက်သည့် အမိန့်အတိုင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့သည့် ကူလီများအား အားလုံး၏ မျက်မှောက်တွင် အပြစ်ပေးရန် ဖြစ်၏။

မော့ပန်း နွမ်းနယ်လျက် ရှိကြသော ကူလီများသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် တန်းစီနေကြသည်။ ဤကြားထဲပင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးများနှင့် ကူလီခေါင်းများ၏ လက်တွင်းမှ ကြိမ် များနှင့် တုတ်များသည် ကူလီများ၏ ကျောပြင်နှင့် ပခုံးများ ပေါ်သို့ မကြာခဏ ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ တန်းစီ၍ ရပ်နေ ကြသူများ၏ အလယ်တွင်မူ ကူလီသုံးလေးဆယ်ခန့်သည် ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ ရပ်နေကြလေသည်။

ဒေါင်းသည် သူ့ညီကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖေးမကာ နောက်ဘက်တန်း လူအုပ်ကြားသို့ တိုးဝင်ပြီး တန်းစီသည်။ ဤနေရာမျိုး၌ နေလျှင် အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ရိုက်နှက် နေသည်များကို မြင်ရလိမ့်မည် မဟုတ်။ ပြင်းထန်သောဝေဒနာ ကို ခံစားရ၍ အော်ဟစ်သည် အသံများကိုလည်း ကြားရလိမ့် မည် မဟုတ်။ မြုပ်ရ ကြားရသည့်တိုင်အောင် ရှေ့ဆုံးတန်း၌ ရောက်နေသူတွေ့လောက် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ရကြားရသည် မဟုတ်။

ဇူးကလော့စ်သည် မြင်းပေါ်၌ ခုထိုင်ကာ ကူလီများကို မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် ခြေနှင်းကွင်းနှစ်ခုပေါ် စုံရပ်ကာ ခါးတွင်ချိတ်ထား သည့် တုတ်ကို ဖြုတ်၍ မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ကူလီခေါင်း များအား အလုပ်စရန် အချက်ပေးလိုက်ခြင်းပေတည်း။

ပထမဆုံးအသုတ်ဖြစ်သော ကူလီငါးယောက်သည် မြေကြို ပေါ်တွင် အလျားမောက်နေကြသည်။ ဖတ်က အမိန့်ပေး လိုက်သည့်အခါ ကူလီခေါင်း ခြောက်ယောက်သည် ကူလီ ငါးယောက်၏ ခြေဝါးများကို ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်ကြသည်။

၃၆ မောင်ထွန်းသူ

ကူလီတစ်ယောက်လျှင် ကြိမ်ဒဏ်အချက်တစ်ရာ၊ ပုံမှန်ကျလာ နေသည့် ကြိမ်ရိုက်သံများနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာနေသည့် အော်သံ ညည်းသံများ။

ဖတ်က ကြိမ်ရိုက်ချက်များကို ရေတွက်သည်။ သူသည် သူ့သခင် ခူးကလော့စ်၏မျက်နှာကို မကြာမကြာ မော့ကြည့် သည်။ သူ လုပ်ကိုင်နေသမျှအပေါ်တွင် သူ့သခင်သဘောကျ မကျ စူးစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကြိမ်ဒဏ် အချက်တစ်ရာ ပြည့် သွားသောအခါ ဖတ်က ကြိမ်အရိုက်ရပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် ပြီး တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေသော ကူလီများကို ဆွဲထုခိုင်းသည်။

‘ကဲ အားလုံး ယုန်တွေ ပြေးသလို ပြေးကြစမ်း’ ဟု ခူးကလော့စ်က အာနမ်ဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။

ကူလီခေါင်းများက လူငါးယောက်ကို ထုတ်ဖြင့် ဝိုင်းထိုး ပြီး ပြေးခိုင်းသည်။ ကူလီငါးယောက်သည် ယောင်ကိုင်းပြီး သွေးချင်းချင်း နီနေသော ခြေဖဝါးများကို အသုံးပြုကာ တန်းစီ၍ ရှပ်နေကြသည့် ဘဝတူ ကူလီများကို ဖတ်၍ ပြေး ကြရသည်။ အားလုံးပင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပြေးနိုင်ကြ သည် မဟုတ်။ ခြေဖဝါးမှ ဒဏ်ရာများကြောင့် ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းဖြင့် ပြေးနေကြရခြင်းဖြစ်၏။

ကူလီတစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုယ်သူမဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျသွား သည်။ ရုတ်တရက် ပြန်၍ မထနိုင်။ ကူလီခေါင်းများက ကြိမ်များဖြင့် ဝိုင်းရိုက်ပြီး ဆွဲထုသည်။ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်ခိုင်းသည်။ ဆက်ပြေးခိုင်းသည်။ ကူလီငါးယောက် ဆက် ပြေးနေခိုက်တွင် ကူလီခေါင်းများ၏ အရိုက်ကိုခံရမည့် နောက်

တစ်သုတ်သည် ကွင်းလယ်တွင် အလျားမောက် နေကြရပြန် လေပြီ။

ထိုအခိုက်တွင် ကူလီ အသစ်များ တင်ဆောင်လာသည့် ထရပ်ကား သုံးစီးသည် ဝင်းအတွင်းသို့ စင်လာသည်။ ထရပ် ကား သုံးစီးနောက်မှလိုက်ပါလာသော စီထရိုအင်အနက်ရောင် မော်တော်ကားသည် အပြစ်ဒဏ်ပေးနေသည့် ကွင်းထဲအထိ ဝင်လာပြီး ခူးကလော့စ်၏ မြင်းဘေး၌ ရပ်သည်။ ဖတ်က သူ့သခင်ကို မော့ကြည့်သည်။ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ပွဲကို ရုပ်ထားရ မလားဟု မေးလိုက်သည့် အကြည့်။ ခူးကလော့စ်က ဆက်လုပ် ရန် လက်ပြသည်။ လောလောဆယ် ဆိုက်ရောက်လာသည့် လူသစ်ကူလီများ မြင်သာအောင် တန်းစီနေသူတချို့ကို ဖယ် ခိုင်းသည်။

အခြား အာနမ်များငယ်က ခေါင်းတစ်လုံး ပို၍ မြင့်သော ဒေါင်းသည် လူသစ်ကူလီများကို ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အတွင်းတွင် သူ့မျက်လုံးများသည် သူ ကောင်းစွာမြင်ဖူးခဲ့သည့် မျက်နှာနှစ်ခုပေါ် စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။ ဤမျက်နှာများကို သူ မမြင်ရသည်မှာ တစ်နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း သူ မေ့မသွား။

အနက်ရောင်ကားပေါ်မှ ဝတ်စုံအဖြူဝတ်ထားသည့် ဥရောပ ဘိုက်သား တစ်ဦး ဆင်းလာပြီး ခူးကလော့စ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကို ဒေါင်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိ သည်။ တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားရှာဖွေရေး အေဂျင်စီ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဩဂတ်စတီးလီပင်း ဆိုသူပေတည်း။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရှစ်လခန့်က လီပင်းသည် ကူလီခေါင်း
တစ်ယောက်နှင့်အတူ သူ့ထံ ရောက်လာပြီး သူနှင့် သူ့ညီကို
ဖြားယောင်း ဆွေးဆောင်ကာ ဤ ရာဘာခြံသို့ ပို့ခဲ့၏။
ဤလူမျိုးကို သူ အဘယ်မှာလျှင် မမှတ်မိဘဲ နေပါမည်နည်း။
လီပင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မုန်းတီးရှုံ့ရှာသော
စိတ်သည် ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူသည် ရုတ်တရက်
ပေါ်ပေါက်လာသည့် စက်ဆုပ်နာကြည်းစိတ်ကြောင့် လီပင်း
ကို အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေမိသည်။

ထို့နောက် သူ့အကြည့်သည် သူ့ မြင်ဖူးခဲ့သော ဒုတိယ
မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ရှေ့ဆုံး ထရပ်ကားပေါ်
မှ ထိတ်လန့်အံ့ဩသော မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်နေကြ
သည့် ကူလီများကြားမှ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ၊ သူ့မြင်
မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော သူ့ အဖေ၏ မျက်နှာဖြစ်၏။

(၄)

‘ဒီအကောင်တွေကို အဆက်မပြတ်ရနေအောင် ခင်ဗျား ဘယ်
နေရာတွေမှာ သွားရှာသလဲ ဩဂတ်စတီး’

ကလော့ဒီ ခူးကလော့စ်သည် သူ့ မှတ်ဆိတ်မေးပေါ်သို့
စီးကျလာနေသော ရှန်ပီနီများကို လက်ခိုနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး
ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်စလုံးတွင် အရက်ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကော့လာဟလ သတင်းတစ်ခုလဲ
ကြားတယ်။ ခင်ဗျားဟာ မြောက်ပိုင်းဒေသတွေကို သွားပြီး
ရေကာတာတွေကို ချိုးပစ်တယ်တဲ့။ ရေကာတာတွေ ကျိုးပြီး
လယ်တွေ ရေလျှံတဲ့အခါမှာ လူဝါကောင် လယ်သမားတွေ
ထမင်းဝတ်ကုန်ရောတဲ့ ထမင်းဝတ်နေတဲ့ လူဝါကောင်တွေကို
ခင်ဗျားက သိမ်းသွင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ ရာဘာခြံတွေဆီ
ပို့ပေးတယ်တဲ့။ အဲဒါ အမှန်ပဲလား’

လီပင်း၏ ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ မျက်နှာတွင်
သရော်ပြီး ဝင်လာသည်။ သို့သော် ခူးကလော့စ်၏ မေးခွန်း
ကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ သူ့ လက်ဆွဲသေတ္တာထဲမှ
ဓာတ်ပုံတစ်ထုပ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ကာ ခူးကလော့စ်ဆီသို့
တန်းပို့လိုက်သည်။ ခူးကလော့စ်က ဓာတ်ပုံများကို လှမ်းယူ
သည်။

အခန်းထဲတွင် လျှပ်စစ်ပန်ကာ ရှိနေသော်လည်း အပူရှိန်က
ပြင်းလွန်းသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ချွေးတစ်စုံ ဖြစ်နေကြသည်။
ခပ်ဝေးဝေး အရပ်ဆီမှ မိုးခြိမ်းသံသည် တစ်ချက်တစ်ချက်
ပေါ်လာတတ်သည်။ ညစဉ် ရောက်လာလေ့ရှိသော မုန်တိုင်း
ကျဦးတော့မည့် နိမိတ်လက္ခဏာပေးတည်း။ ခူးကလော့စ်သည်
သူ့ လက်ထဲ ရောက်လာသည့် ဓာတ်ပုံများကို မကြည့်သေးမီ
လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်၍ နဖူးမှချွေးများကို သုတ်နေသည်။

အချို့ ဓာတ်ပုံများသည် သစ်လွင် တောက်ပသော အဝတ်
အစားများ ဝတ်ပြီး ရယ်မောနေကြသည့် အာနမ် မိသားစုပုံ
များ ဖြစ်၏။ အာနမ်မိသားစုသည် ရာဘာပင်များ ဘေး၌

အိမ်ထုလှကလေးများ၏ အိမ်ရှေ့ တံခါးဝ၌ ရပ်နေကြခြင်း။ အိမ်ပတ်ပတ်သည်တွင်လည်းလှပသောပန်းဥယျာဉ်ကလေးများ။ ကျွန်ခတ်ပုံများတွင်မူ အစာရေစာ ဝတ်လင်လင်စားသောက် ထားရသဖြင့် ကျန်းမာဝဖိုးနေကြသည့် ရာဘာစေးခြစ် အလုပ် သမားများ၊ သူတို့နှင့် အတူ အလွန် ခက်ခဲသောကောင်းသည့် ပြင်သစ်အလုပ်သမား ကြီးကြပ်ရေးမှူးများ၊ ပြင်သစ်များသည် နေကာသံခမောက်များ အောင်းထားကြသည်။

ဦးကလေးကလေးသည် ခတ်ပုံများကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ စေ့ စေ့ စပ်စပ် ကြည့်ရင်းက အလွန်သဘောကျသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

‘အံ့မခန်းပါပဲဗျာ၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ခင်ဗျားလုပ်ပုံက ဖြင့် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩလောက်ပါတယ်။ ဒီခတ်ပုံတွေကို ယူသွားပြီး ခင်ဗျားက သူတို့ကိုပြတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့က ခတ်ပုံတွေထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ အာနမ်မိသားစုတွေလို ဖြစ်ချင် လာရော၊ ခင်ဗျားခေါ်ရာကို လိုက်ချင်တဲ့လူတွေဟာ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချီပြီး ရှိလာရော၊ အဲဒီကျတော့ ခင်ဗျားကတောင် ဖယ်ထုတ်ပစ်နေရသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားပြောသလောက်တော့လဲ မလွယ်ဘူးဦးကလေးက’ ဟု အလုပ်သမားရှာဖွေရေး အေဂျင်စီ ညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြန်ပြောသည်။

‘တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီအလုပ်က သိပ်ကိုခက်တဲ့အလုပ် တစ်ခုပျ။ မနှစ်ကဆိုရင် ကိုချင်ချိုင်းနားနဲ့ အာနမ်ပြည်နယ် ထဲက ရာဘာခြံ ကွေအတွက် မြောက်ပိုင်းသား ကူလီပေါင်း သုံးသောင်းငါးထောင်တိတိ ရှာပေးခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီးတော့

နယူးဟီးဘရိတ်ကို ကူလီပေါင်း တစ်သောင်းတိတိ သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့ ပေးခဲ့ရသေးတယ်’

ဦးကလေးက အလွန် သဘောကျသွားဟန် လေချွန် လိုက်သည်။

‘ကူလီပေါင်း သေးသောင်းငါးထောင်ဆိုတာ ဘယ်နည်း မလဲ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကူလီတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဆယ်ငါး ဝီယာစတာ အမြတ်ရတယ်၊ အဲဒီတော့ စုစုပေါင်းအမြတ်ငွေ ဟာ ဝီယာစတာ ခုနစ်သိန်း၊ ဒီတော့ကား...’

သူသည် မျက်လုံးများကိုမိတ်၍ စိတ်တွက် တွက်နေသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် လေချွန်လိုက်ပြန်သည်။

‘အမြတ်ငွေပေါင်း ဖရန့်ငွေ ခုနစ်သိန်းပေါ့၊ တစ်နှစ်မှာ ဒီလောက် အမြတ်ရရင် ဘယ်ဆိုးမလဲ ဩဂတ်စတီးရာ’

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး လိပ်စား၏ သားနားသော ဝတ်စုံများ၊ လက်ချုပ်ဖိနပ်နှင့် လက်ချုပ် ပိုးသား ရှုပ်အင်္ကျီများကို ကိုင် ကြည့်သည်။

‘အင်းပေါ့လေ၊ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး၊ ဒီလောက် ဝင်ငွေက ကောင်းနေတော့လဲ အင်္ဂလိပ် မှူးမတ်တစ်ယောက်လို ဝတ်နိုင် ပေတာပေါ့’

‘တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားတို့ ရာဘာခြံ အုပ်ချုပ်တဲ့လူတွေ ဘက်က လူဖြုန်းတီးမှုနန်း မမြင့်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်က လဲ အချိန်ရှိသမျှ လူတွေလိုက်ရှာပြီး ထပ်ဖြည့်ပေးနေဖို့ မလို တော့ဘူးပေါ့ဗျာ’ ဟု လိပ်စားက မလိုတမာသံဖြင့် ပြောသည်။

ခင်ဗျားတို့ကသာ သူတို့ကို အခုထက်ပိုပြီး ကောင်းကောင်း မှန်မှန် ထားပေးကြမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့လက်ထဲက လွှတ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး သူတို့ရဲ့ ခြေလက်အင်္ဂါတွေ ချွတ်ယွင်းပျက်စီးအောင် လုပ်တဲ့နှုန်းဟာ လျော့သွားမှာပေါ့

သူသည် လက်ထဲမှ စာရွက်တစ်ချို့ကို ငွဲ့ကြည့်သည်။
‘အခုတလော ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ သေတဲ့နှုန်းကလဲ ပြန်ထက်လာပြန်ပြီ၊ ဒါတွေဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျားတို့က လူမသိအောင် ဖုံးထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမှုတွေများလား’

လီပင်း၏ ရန်လိုသောစကားကြောင့် ခူးကလော့စ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခေါ်သတကြီးဖြင့် နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

‘သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခြေစေ့ လက်တွေ့ အင်္ဂါချွတ်ယွင်းသွားအောင် လုပ်တာမျိုးကတော့ နောက်ထပ် တိုးမလာအောင် ကျွန်တော်တို့ နှိမ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူတို့ကို အနိဒဏ်ထောင်ကိုပဲ ပို့တယ်။ ဟိုခရာကမှ သူတို့ဘာသာ သူတို့အနာဘရဖြစ်အောင် လုပ်တာတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ မထက်နိုင်ဘူး၊ သူတို့နိုင်ငံထဲမှာ သူတို့ဘဝသာသူတို့ ငှက်ဖျားမိပြီး သေနေတာကျတော့လဲ ကျွန်တော်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

ခူးကလော့စ်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။
‘ကျွန်တော့်တာဝန်ကတော့ သူတို့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခိုင်းရမှာပဲ၊ ပါရီက အစုရှယ်ယာရှင်တွေက အမြဲတမ်း ရာဘာအထွက်နှုန်း တိုးတာပဲ လိုချင်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ သူတို့မြုပ်နှံထားတဲ့ အရင်းအနှီး ဖရန့်ငွေ ဆယ်နှစ်သန်း အတွက်

ဖရန့်ငွေ ခြောက်သန်းတောင် အမြတ်ရပြီးနေပြီဗျ၊ ဒါပေမယ့်လဲ သူတို့က လောဘတက်တုန်းပဲ၊ အမြတ်ငွေကို ပိုပိုပြီး လိုချင်နေကြတုန်းပဲ’

လီပင်းက တစ်ချက်မျှ အားပါးတရ သမ်းလိုက်သည်။
‘ခင်ဗျားက ပါရီက အစုရှယ်ယာသမားတွေ အကြောင်းပဲ အဓိကထားပြောနေတာပဲ၊ ခင်ဗျားပြောနေပုံကြီးက ဒီရာဘာခြံ လှုပ်ငန်းထဲမှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အစုရှယ်ယာ ဝင်ထားတာကို မေ့နေသလိုပဲ’ ဟု မခန့်တရန့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါပေါ့လေ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အလွန် အလွမ်းကွာဝေးတဲ့ ခေသတစ်ခုက လူသားစား ဘီလူးကြီးတွေရဲ့ အမိန့်အရ လုပ်နေရတာပါလို့ တွေးလိုက်ရင် စိတ်ဖြေသာပေမပေါ့’

‘ကျွန်တော့် အစုရှယ်ယာငွေက နည်းနည်းလေးပါ သြဂတ်စတီးရာ’ ဟု ခူးကလော့စ်က ပြောသည်။

‘ငွေအများကြီး ထည့်ထားတဲ့ အစုရှင်တွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ငွေက ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး’

သူသည် လီပင်း၏မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ညိုနေသောမျက်ကွင်းများနှင့် ခြောက်ခန်းခန်း အသားအရေများသည် ဘိန်းစားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ စိတ်မရှည်ခြင်းသည်လည်း ဘိန်းစွဲနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခူးကလော့စ် ကောက်ချက်ချလိုက်၏။

‘ဒါပေမယ့် ဘာတွေပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ကိုလိုနီနိုင်ငံတွေထဲမှာ နေရတာ ငရဲကျနေသလိုပဲ၊ ဒါတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ပျော်ပျော်နေသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ် ဗျာ’

ဦးကလေးတစ်က ရှုန်ပိန်ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ သူ့ ဧည့်သည်လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ လီပင်းကတော့ မတုန်မလှုပ်၊ ဖန်ခွက်ကိုပင် လှမ်း၍ မယူ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ မိုးခြိမ်းသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ငြုန်းခနဲ မိုးရွာလာသည်။ နှစ်ဦးသား တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်ကာ မိုးသံကို နားစွင့်နေကြသည်။ ထို့ နောက် ဦးကလေးတစ်က ထိုင်ရာမှတကာ ဓာတ်စက်ဆီသို့ သွားသည်။

‘သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် နားထောင်ဖို့ လိုမယ်ထင်တယ် ဩဂတ်စတီး’တု ပြောကာ ဓာတ်စက်ကို သံပတ်ပေးနေသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့အခါမှာ သူ့ကို အဖော်လုပ်လိုက်ရင် စိတ်ချမ်းသာသွားတာပဲ။ အိမ်ထဲမှာ အဖော်မရှိတဲ့ အချိန်ဆိုရင် အရက်လဲ များများမသောက်ဘူး။ တေးဂီတသံ မကြားရလို့ ကတော့ ဒီအပူပိုင်းဒေသမှာ အသက် ရှည်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဘာသီချင်း ကြိုက်သလဲ။ ဆစ်ဒနီဘီးချက်ရဲ့ ခရာသီ နားထောင်မလား။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ တခြားဓာတ်ပြားတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်’

လီပင်းက စိတ်မဝင်စားသည့်နှယ် ပခုံးကို တုန်ပြသည်။ ဦးကလေးတစ်က သူ့နှစ်သက်ရာ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ကို ရွေး၍ ဖွင့်ကာ စိတ်ဝင်စားစား နားထောင်နေသည်။ ဓာတ်စက်မှ ခရာသီသည် အပြင်မှ မိုးသံ လေသံနှင့်ရောလျက်ရှိ၏။ ထို နောက် သူသည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ကာ ရှုန်ပိန်ကို တစ်ကျိတ် တည်းနှင့် ကုန်အောင် မော့လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ရာဘာခြံမှာ အပြင်းအထန် နှိပ်ကွပ်ထား တာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဩဂတ်စတီး၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုရီပစ်ဝါဒ ဝင်မလာအောင် တားဆီးပိတ်ပင်ရေးပေါ့’ သူသည် ကိုယ်ကို လီပင်းဘက်သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။

‘ဖုရီအင်းဘက်က မီချင်လင် ရာဘာခြံမှာ ပြဿနာဖြစ်တာ ခင်ဗျား ကြားလိုက်မှာပေါ့၊ ကူလီတွေကို ဆူပူထကြွအောင် လုပ်ပေးတဲ့ အန္တရာယ်ကောင်တွေ အကြောင်းလေ’

‘ကျွန်တော် ပစိဖိတ်ကျွန်းတွေပေါ်မှာ တစ်လတိတိလည်ပြီး ရာဘာခြံတွေကို ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်’တု လီပင်းက သိပ်ပြီး ‘စိတ် မဝင်စားသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဓာတ်စက်ဆီမှ ထွက် လာသော တေးဂီတသံသည် သူ့ကို စိတ်တိုအောင် လုပ်လျက် ရှိ၏။ ဘိန်းစားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆူဆူညူညူ အသံများကို နားမခံနိုင်ခြင်းသည် သူ့စိတ်ကို မသက်မသာဖြစ်အောင် ဖန်စား လျက် ရှိသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က ဆူပူမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သေးတယ်၊ သပိတ်ခမုဒ်ကအောင် လှို ခော်တာပေါ့၊ ကူလီခေါင်း တစ် ယောက်က တွေ့လို့ လက်ဦးသွားတာ၊ ကူလီခြောက်ယောက် တာ ဗီယက်နမ် ကွပ်ခန်ခင်းလို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသား ပါတီဝင် တွေ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကို ချက်ချင်း လက်ထိတ် ခြေထိတ် ခတ်ပြီး ထောင်ပို့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ကြီးကြပ်ရေးမှူး တွေကတော့ သူတို့မျက်လုံးခဲကဲ့ကို အမြဲဖွင့်ထားတယ်။ မသက်ာ စရာကောင်းတဲ့လူ တွေရင် ချက်ချင်းကုပ်ပြီး အန်ဒရီထောင် ကိုပို့ တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သိပ်လျင်နေတော့ အန္တရာယ်

ကောသိ လူဝါတွေဟာ ဒီရာဘာခြံပေါ် ခြေမချနိုင်ကြဘူး ပေါ့ဗျာ'

ဦးကလေးဝစ်က သူ့စကားသူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ် သည်။

'ခင်ဗျား ကနေ့ သယ်လာတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ထဲမှာ ကုန်မင်တန် လှုံ့ဆော်ရေးသမားတွေများ ပါလာလေသလား ဩဂတ်စတီးရယ်'

'ခင်ဗျားတို့ဆီ ကူလီအလုပ်သမား ရှာပို့ရတဲ့ အလုပ်ကိုက အင်မတန် ခက်ခဲနေတာဗျ'ဟု လီပင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံ ဖြင့် ပြောသည်။

'သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးအမြင် သန့်စင်တယ် မသန့်စင်ဘူးဆိုတာ ကို ခွဲခြားပေးဖို့ကတော့ ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အာမခံချက်လဲ မပေးနိုင်ဘူး'

ထိုအချိန်တွင် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အာနမ် အစေခံ မလေး ဝင်လာသည်။ သူ့လက်တွင် ရှန်ပိန် အရက်ပုလင်း တစ်လုံး ပါလာသည်။ သူသည် ဦးကလေးဝစ်၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရှန်ပိန် ငွေထည့်ပေးပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်ပြန်သွားသည်။ ဦးကလေးဝစ်က ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လီပင်း၏ မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်မပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ အာနမ်မကလေး သွားရာဘက်သို့ မျက်စပစ်ပြလေသည်။

လီပင်းက မျက်လွှာကို ချလိုက်သည်။
'ဒီကောင်မလေး ဘိန်းပြောင်းထိုးတတ်သလား'
'သိပ် တတ်တာပေါ့ဗျာ'

'ဒါဆိုရင် အဲဒီကိစ္စ တစ်ခုတည်းအတွက် ကျုပ် သူ့ကို လိုအပ်လိမ့်မယ်'

လီပင်းက စကားကို သတိထား၍ပြောကာ သူ့ ရှန်ပိန် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ထပ် ပြော သည်။

'ခင်ဗျားအိမ်မှာ ယောက်ျားအစေခံ မထားဘူးထင်တယ်'

ဦးကလေးဝစ်က တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လီပင်း၏ သဘောကို ရိပ်မိလာသဖြင့် ခေါ်ပူသည်။

'ကျွန်တော့် အိမ်မှာ ယောက်ျားလေး အစေခံတွေထား မလို့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒုစရိုက်အလုပ်တွေထဲမှာ ဒီကိစ္စမပါဘူး'

'ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်အဖို့ အံ့ဩစရာ ဖြစ် သွားပြီ'

လီပင်း၏လေသံမှာ အရှက်အကြောက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသည့် လေသံ၊

'ဒီဟာလေးရှိတယ်ဆိုရင်အခုခင်ဗျားကို လိုအပ်သမျှကူလီတွေ ရှာပေးနေတဲ့ လူအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာဖြစ်မှာပဲ။ ကျုပ်ရောက် သွားတဲ့ ရာဘာခြံတွေမှာတော့ ကျုပ်အတွက် တကယ်တမ်း ဧည့် ဝတ်ကျေချင်တယ်ဆိုရင် ဒါကလေးတစ်ခုနော့ ထားပါလို့ ပြော ထားရတယ်'

လီပင်း၏လေသံတွင် ခြိမ်းခြောက်သံ ပါလာသည်ကို သတိ ထားလိုက်မိသော ဦးကလေးဝစ်၏ မျက်လုံးများသည် ကျွမ်း ခြောင်းသွားသည်။ သို့သော်သူသည် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆယ် လိုက်ကာ မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ်သည်။

ကျွန်တော်ဟာလဲ ဆိုခဲစေ မြစေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ
ဩဂတ်စတီး၊ ခင်ဗျားအတွက် လူချောကောင်လေးတစ်ယောက်
ရအောင် ကျွန်တော်တို့ကလဲ ရှာပေး နိုင်ပါလိမ့်မယ်'

ရာဘာခြံအုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ နေအိမ်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ
မိုးရေများဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့နစ်နေသော ခြံဝင်းအတွင်းရှိ တဲတန်းလျားထဲ
တွင် ခေါင်းနှင့် ဟောခံတို့ညီအစ်ကိုသည် သူတို့အဖေကို ဖက်၍
ဝမ်းနည်းပက်လက် ဝိုကျွေးနေကြသည်။ ရွှံ့များဖြင့် တစ်စုံဖြစ်
နေသော မြေကြီးပေါ်တွင် ခိုင်းထိုင်ကာ သုံးယောက်သား
စကားပင်မပြောနိုင်ကြဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်၍
အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။

'ကျွန်တော့်တို့ ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိ
သလဲအဖေ'ဟု ခေါင်းက ရှိုက်သံဖြင့် မေးသည်။ သူ့မျက်လုံး
များတွင် မျက်ရည်များဖြင့်ပြည့်နေသဖြင့် အမှောင်ထဲတွင် ထိုင်
နေသည့် သူ့ အဖေ၏ မျက်နှာကို သဲသဲကဲ့ကဲ့ မမြင်ရ။

'မင်းတို့ကို ခြေရာခံမိအောင် ပုတီးက ကူညီခဲ့တာ၊ ဝီယက်
နမ်ကုပ်ဒန်ဒင်းပါတီဆိုတာမျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့လူတွေနဲ့ နိုင်ငံချစ်စိတ်
ရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေက အဖေတို့နိုင်ငံ ပြင်သစ်တွေ လက်
အောက်က လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ဖို့ အတွက်
ထိတ်တိတ်ပုန်း ဖွဲ့ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုပဲ'

ငိုဗန်လော့ခံက စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။ ပြီး
မှ လေသံဖြင့် မေးသည်။

'မင်းတို့ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာကြတာလဲ'
ခေါင်းနှင့် သူ့ညီတို့သည် လူချင်းပူးကပ်ကာ သူ့ အဖေဘက်
သို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။

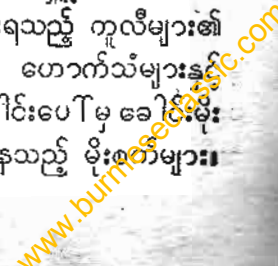
'ကျွန်တော်တို့အဖေ ဆီက ထွက်ပြေးတော့ ကုန်နမ်းအထိ
ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကနေ့ည အဖေနဲ့အတူ ရောက်လာတဲ့
အလုပ်သမားရှာဖွေရေးအရာရှိ ပြင်သစ်ကြီးနဲ့ တွေ့တယ်' ဟု
ခေါင်းကပြောသည်။

'သူနဲ့ သူ့ တပည့် ကူလီခေါင်းက ကျွန်တော်တို့ကို လိမ်ပြော
တယ်။ ပထမသူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ငွေခြောက်မီယာ စတာ
ပေးပြီး အလုပ်အတွက် လုပ်ခငွေ ကြိုပေးတာလို့ ပြောတယ်။
ရာဘာခြံ တစ်ခြံမှာ အလုပ်ရှိတယ်တဲ့။ အလုပ်ကတစ်နေ့ကိုခြောက်
နာရီလုပ်ရမယ်။ လုပ်ခကတစ်ခန့်ကိုဆင့်ရှစ်ဆယ်ရမယ်တဲ့။ အစား
အသောက်လဲကျွေးမယ်။ နေစရာအိမ်လဲ ကောင်းကောင်း ရမယ်
တဲ့။ နောက်တော့ကျွန်တော်တို့ကို ထရပ်ကား တစ်စီးပေါ်တင်
ပြီး ဒီကိုခေါ်လာတာပဲ။ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူမုန်သမျှ သေ
လုမျောပါးအရိုက်ခံရတယ်'

ခေါင်း၏အသံတွင် ငိုသံပါလာသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ပြန်မိပြီး အရိုက်ခံ
သာချည်းပဲ။ အဖေ ဆီစာရေးဖို့ ကြိုးစားတာလဲ ခဏခဏပဲ။
ဒါပေမယ့် ကူလီခေါင်းတွေက စာကိုယူပြီး မီးရှို့ ပစ်တယ်'

သူတို့ဖတ်ပတ်လည်တွင် ကြိမ်ဒက်ခံထားရသည့် ကူလီများ၏
ညည်းသံများ၊ အိပ်မောကျ နေသူများ၏ ဟောက်သံများနှင့်
အယောင်ကတန်းရေရွတ်သံများ၊ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ခေါင်းမိုး
ဆက်သို့ တစ်ချိန်လုံးအဆက်မပြတ် ကျနေသည့် မိုးစက်များ။

‘မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ အမဲလိုက်ခရီးက ထွက်ပြေးကြတာလဲ’
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်ကြသော်
လည်း သူတို့အဖေ၏ မေးခွန်းကိုမဖြေ။

‘ဒီမှာ... ဒေါင်း၊ အဖေမေးတာ ဖြစ်မင်း မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့
ထွက်ပြေးတာလဲ’ ဟု ငိုဖန်လော့ခံက ညင်သာသော လေသံဖြင့်
မေးသည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်နေ ကြပြန်သည်။ အချိန်
အတော်ကြီးကြာမှ ဒေါင်း၏အသံထွက်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ရှက်လွန်းလို့ ပါအဖေ’

‘ဘာကိုရှက်တာလဲ’

သူတို့အဖေ၏အသံတွင် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသံ ပါလာသည်။
သူ့အသံက ဘယ်လိုအဖြေမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ကို ကြိုတင်၍ သိ
နေသည့် သဒ္ဓါဘာ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

‘စခန်းထဲမှာ ဖြစ်နေတာကိုရှက်လို့’

ဒေါင်း၏အသံသည် တိုးတိုးကလေးဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အဖေ လုပ်နေတာကို မုန်းတမ်း၊ အဖေလဲ
သိနေတာပဲ မဟုတ်လား’

လော့ခံ၏ နှုတ်မှ ပြင်းစွာသော စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ခံနေရ
ကြောင်း သိသာထင်ရှားသည့် ညည်းသံ တစ်ချက် ထွက်လာ
သည်။

‘မင်းတို့က အသက် သိပ်ငယ်ခနသေးဘော့ သဘောပေါက်
မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အဖေ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ အမှန်တော့ အခေးက
မင်းတို့ နားလည် သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြဖို့ အားထုတ်
သင့်တယ်’

သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် ညည်းပြန်သည်။

‘အခုတော့လဲ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ’

ဧဟုခံက သူ့အဖေ၏ လက်မောင်းကို ထိတ်လန့် တကြား
လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျတာလဲ အဖေ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဖေ လုပ်နိုင်တာဆိုလို့ အဖေ
ဟို့ရဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင် မိဘဝိညာဉ်တွေဆီမှာ အဖေ ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့
ဆုတောင်းရုံကလွဲပြီး တခြားဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့လို့’

သူတို့အဖေ၏ အသံမှာ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝကင်းမဲ့နေသည့်
လေသံ၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ချောက်ချား လာကြ
သည်။

‘အဖေပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အဖေ
ဘယ်ရောက်နေလဲ’ ဟု ဒေါင်းက မေးသည်။

‘အဖေ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့ရ
တာလဲ’

ငိုဖန်လော့ခံသည် သူ့သားနှစ်ယောက်၏ လက်များကို
အမှောင်ထုတွင် စမ်းသပ်ရှာဖွေပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား
သည်။

‘မင်းတို့အဖေ သေပြီ’

‘သေပြီ’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးက အသံပြိုင်တူ ရေရွတ်လိုက်ကြ
သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လက သေတာ၊ တောင်ထဲမှာ
သေတယ်’

ဘယ်လိုကြောင့် ထောင်ထဲရောက်သွားရတာလဲ
လော့ခ်က ချက်ချင်းအဖြေမပေး။ ထို့နောက် သက်ပြင်း
ချလိုက်သည်။

အဖေတို့ဟာ ဒီဗရော့စ်ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေကို ရအောင်ယူပြီး တော်လှန်ရေးအုပ်စု
တွေဆီ ပို့ပေးခဲ့ကြတယ်။ အဖေတို့ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်နေတာ
ကြာပြီ။ သူဟာ အဖေတို့ တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ သူပိုင်ရှားမှု
တွေကို ထောက်လှမ်းဖို့ ခရီးမကြာခဏ ထွက်လေ့ရှိတယ်။ သူ
ခရီးထွက်ရင် အဖေက သူ့ယာဉ်မောင်းအဖြစ်နဲ့ လိုက်လိုက်
သွားရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ကွပ်ခန်ခင်းပါတီ
ဖွဲ့လိုက်တဲ့အခါမှာ အဖေတို့လဲ တိတ်တဆိတ်ဆက်သွယ်ပြီး ဝင်ခဲ့
ကြတယ်။ ဒီဗရော့စ်ရဲ့ လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်စုံစမ်းပြီး သတင်း
ပေးပို့လဲ အဖေတို့ကပဲ တာဝန်ဆက်ယူခဲ့ကြတယ်။

သူ့အသံသည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။
မင်းတို့အမေ လုပ်ခဲ့သမျှဟာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ ဒါကြောင့်
မို့လဲ ဒီဗရော့စ်က အဖေတို့အပေါ်မှာ သံသယမဖြစ်တဲ။
မင်းတို့အမေဟာ အဲသလို လုပ်နေတာကို သိပ်မုန်းတယ်။
သိပ်ပြီး စက်ဆုပ်တယ်။ အဖေလဲ မုန်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခဏ
ခဏ ဖြစ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာတော့
စိတ်ထဲက မေ့ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြရတယ်။ ငါတို့ဟာ
ငါတို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် လုပ်နေကြရတာပဲဆိုတဲ့ အသိ
စိတ်ကို ရအောင် အားထုတ်ပြီး နေခဲ့ကြရတယ်။

ဟော့ခ်သည် သူ့မျက်နှာကို သူ့အစ်ကို၏ ပခုံးပေါ် မှောက်
ကာ ရှိုက်ကြီးတင် နှိတ်ချိန်သည်။ အပြင်ဘက်မှ မိုးသံ လေသံ

များ။ အိပ်မောကျနေသူများထံမှ ညည်းသံများနှင့် ကယော
ကတမ်း ရေရွတ်သံများမှ တစ်ပါး အခြားတာသံမျှ မကြား
အမေကို ဘာပြုလို့ ထောင်ပို့ရတာလဲ ဟု ဒေါင်းက ဆိုန
သော လေသံဖြင့် မေးသည်။

တစ်ကြိမ်မှာ အဖေ ရက်အကြာကြီး ခရီးထွက်ရတယ်
အဖေ ခရီးသွားနေတုန်းမှာ မင်းတို့ အမေက ဒီဗရော့စ်
စားပွဲခုံထဲက စာရွက်တချို့ တွေ့တယ်။ မင်းတို့အမေက စာရွက်
တွေကို ယူလာပြီး အဖေတို့ အခန်းထဲမှာ ပွက်ထားခဲ့တယ်။
မင်းတို့အမေက ဒီစာရွက်တွေဟာ ပါတီအတွက် အသုံးဝင်
လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဗရော့စ်က စာရွက်တွေ
ပြန်တွေ့သွားတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မင်းတို့ အမေကို ထောင်ပို့ ခဲ့ကြ
တယ်။ အဖေကိုတော့ ပါတီက လိုက်ပြီး သတိပေးလို့ အိမ်
မပြန်တော့ဘူး။

လော့ခ်သည် လှုပ်ရှားလာသော သူ့စိတ်ကို ပြန်၍ ထိန်း
ချုပ်နိုင်ရန် ခဏမျှ စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားရသည်။

နောက်တစ်လကြာတော့ မင်းတို့အမေ သေပြီလို့ အဖေ
ကြားရတယ်။ ပြင်သစ်တွေကတော့ ဖျားနာပြီး သေတယ်လို့
ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေ စုံစမ်းကြည့်လို့ ထောင်ကြပ်
တွေဆီက ကြားရတာကတော့ ပြင်သစ်တွေက မင်းတို့အမေကို
နှိပ်စက်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ပြင်သစ်တွေဟာ တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှု
မှန်သမျှကို သိပ်ကြောက်ကြတာ။ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အကျဉ်းသားတွေကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်လေ့ရှိတယ်။
လှုပ်စစ်ခတ်အားပေးပြီးတောင် နှိပ်စက်ကြသတဲ့ပဲ။

သူ့ အမေကို သတ်တာပဲ ဟု ဒေါင်းက ရေရွတ်သည်။

အမေ့ကို သတ်တာ ဒီပရော့စ်ပဲ
သူသည် သူ့ညီကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်သည် အားရပါးရ ကျိတ်၍ ငိုကြွသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် တဲတဲခါး ပွင့်သွားသည်။
အပြင်မှ မိုးခြိမ်းသံများသည် တဲအတွင်းသို့ ကျယ်လောင်စွာ
ဝင်ရောက်လာသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တစ်ခုသည်
အိပ်မောကျနေသော ကူလီများအပေါ်သို့ ထဖျတ်ဖျတ် ကျ
ရောက်လာလျက်ရှိသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရှင်မှာ တခြားလူ
မဟုတ်။ ခူးကလော့စ်။ သူ့ မိုးကာအင်္ကျီမှ မိုးရေစက်များသည်
တဲအတွင်းရှိ မြေပြင်ပေါ်၌ ရပ်သွားသည်။ ခူးကလော့စ်၏
လက်တစ်ဖက်သည် ဟော့ခိ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

‘ကဲ လာ လူချောကလေး၊ မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း’
သူသည် ဟော့ခိကို လက်မောင်းမှ ဆုတ်ဆွဲကာ မတ်တတ်
ရပ်စေသည်။

‘ဒီအချိန်ဟာ အိပ်ဖို့အချိန် မဟုတ်သေးဘူး၊ ကနေ့ည
မင်းကို ခိုင်းစရာ အလုပ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်’

ညွှတ်တံတီးလီပင်းသည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ၌ ရပ်ကာ အဆက်
ပြတ် ကျဆင်းနေသည့် မိုးစက်များကို ဖျမ်းကြည့်နေသည်။
သူ့မျက်လုံးများသည် ဘိန်းရှူထားသည့်အရှိန်ဖြင့် တောက်
ပြောင်လျက် ရှိ၏။ အာနမ် လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကို
ဝက်မောင်းမှဆွဲပြီး ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသော ခူးကလော့စ်ကို

မြင်လိုက်သောအခါ သူသည် တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍
ပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင်သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး
သူ့ ဖိုးသားအင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လျက်ရှိလေသည်။

(၅)

အရက်တက်လုပြီ၊ ကလော့စီ ခူးကလော့စ်သည် အိမ်ရှေ့
ဝရန်တာတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိသည်။ တဲတန်း
လျားများတက်မှ ကူလီများကို နှိုးနေသည့် မောင်းသံများသည်
ဟိန်း၍ ဟိန်း၍ ထွက်လာလျက်ရှိ၏။ သူ ကော်ဖီတတိယခွက်
ကို လက်စသတ်နေချိန်တွင် မောင်းသံများသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း
အသံစဲကာ ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူနံ့မှန်နေသောသူ့မျက်နှာ
သည် စိတ်တိုလျက်ရှိကြောင်း သိသာထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်
ရှိသည်။

သူ့ညွှေသည်၏ အခန်းဆီမှ ဘိန်းနံ့သည် စုတ်စိုထိုင်းမိုင်း
သော နံနက်ခင်းလေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာပြီး သူ့နှာခေါင်း
ကို ကလိလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာသည် စောစောကထက်
တိုး၍ သူနံ့မှန်မှန်မှန် ဖြစ်လာသည်။ အလုပ်သမားရှာဖွေရေး
အေဂျင်စီမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦး၏ အလေ့အထနှင့် အကျင့်
စရိုက်သည် အလွန်စက်ဆုပ် ရှိရာဖို့ကောင်းသည်ဟု သူတွေး

နေမိသည်။ အမြဲတစေ လျော့နည်းနေသော သူ့အလုပ်သမား အင်အားကို ထပ်မံဖြည့်တင်းရန်အတွက် ဤမျှလောက် ယုတ်ညံ့ သူ တစ်ဦးကို အားကိုးနေရသည် သူ့အဖြစ်သည် နည်းနည်း ကလေးမှ ကျေနပ်စရာ မရှိပါဘဲကား။

အိမ်ထဲရှိဓာတ်စက်မှသိချင်းသံသည် မပီမလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် တောအုပ်ဆီမှ ကြားနေရသည့် ဆူဆူညံညံ ငှက်သံများ။ ခူးကလော့စ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မျက်စိများကို စုံမှိတ်ကာ သိချင်းသံကို အာရုံစူးစိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူသည် တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ကိုလျှော့သည်။ လက်ချောင်းများဖြင့် စားပွဲကို တဖောက်ဖောက်ခေါက်သည်။ တောစီးဖိနပ်ဦးဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ခေါက်ကာ စည်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ပြီး လက်မှနှာရိုက်ကြည့်သည်။ စိတ်မရှည်သော အရိပ်လက္ခဏာသည် သူ့မျက်နှာတွင် ပြန်၍ ထင်ဟပ်လာပြန်လေသည်။

သူ့အိမ်ဝင်းခြံနှင့် အနီးဆုံးသော အမှတ်သုံးရွာဘက်မှ အာနစ် ကူလီခေါင်းများ၏ ကြိမ်ရိုက်သံ အော်သံ ငေါက်သံနှင့် တန်းစီရန် အမိန့်ပေးနေသံများကို ကြားနေရသည်။ သူသည် ခေါ်သတကြီးနှင့် ခအာ်ဟစ်နေသော အသံများကို တစ်ချက်မျှ နားစွင့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်မှ သံခမောက်ကို ကောက်ဆောင်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ဇစ်ဖက်သည် သူ့ခါးတွင် အရိုးတပ်ခားမြှောင် ရှိမရှိ စမ်းကြည့်သည်။ သူ့ဝရန်တာမှ အောက်သို့ဆင်းတော့မည်အပြုတွင် နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် သပ်ရပ်သန့်စင်နေသည့် လီပင်း၊ ရာဘာခြံမှ ပြန်ရန်

အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ရေမိုးချိုးထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဘိန်းအမြဲရှူနေသူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း အနံ့အသက်ကတော့ မစင်ကြယ်။ ခူးကလော့စ် ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်ပြီး နံနက်စာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော လီပင်းထံမှ ဘိန်းနဲ့အငွေအသက်သည် ထွက်မြဲတိုင်း တွက်လာလျက်ရှိသည်။

‘ဗွီအန်းရာဘာခြံမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် နားရတာ ပျော်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

အလွန် အားတင်းပြီး ဟန်လုပ်ထားရသည့် အပြုံးဖြင့် ခူးကလော့စ်က မေးသည်။

လီပင်းကတော့ ပြုံးခြင်းရယ်ခြင်းမရှိ၊ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြသည်။ သူသည် ခူးကလော့စ်၏ မျက်နှာကိုမော့မကြည့်ဘဲ ကော်ဖီအိုးကိုယူ၍ သူ့ပန်းကန်ထဲငွေထည့်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်လျက်ရှိသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ အာနစ်ကောင်လေးက တစ်ကိုယ်လုံး ဝဲနာတွေ ဗလပွနဲ့ နှာရည်တွေကလဲ တရွဲရွဲ ထွက်ကျနေသေးတယ်’ ဟု မကျေနပ်သံဖြင့် ပြောသည်။

‘နောက်တစ်ခေါက်ကျတော့ ပိုပြီး ကောင်းအောင် စီစဉ်ထားမှာပေါ့ဗျာ၊ အခုဆို ခင်ဗျား ဘာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိသွားပြီပဲ’

အလွန် မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ရှေ့မှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားလိုသောဆန္ဒဖြင့် ခူးကလော့စ်က အပြုံးအပိုင် နှုတ်ဆက်ရန် သူ့လက်ကို ကမ်းပေးသည်။

‘ကျွန်တော်ကိုတော့ ခွင့်ပြုပေးဦးတော့၊ အလုပ်ခင်စင်ရတော့မယ်’

လိပ်င်းက ထိုင်နေရာမှပင် မထဘဲ ခူးကလော့စ်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

'အခုအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်သမားတွေကို သတိ ပီရိယထားပြီး ခိုင်းပေတော့ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျား ရာဘာခြံ အတွက် ကျုပ်ဆီက ကူလီအင်အား နောက်ထပ် ခဏ ခဏ ထပ်ဖြည့်ပေးဖို့က သိပ်မလွယ်တော့ဘူး'

လိပ်င်း၏ လေသံသည် မာကျောကျောနှင့် ရန်လိုသည့် အသံ၊ ခူးကလော့စ်သည် တစ်ခဏမျှ ချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက်ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေ့သတကြီးဖြင့်ထွက်သွားသည်။ သူ့အမှတ်သုံးရွာ၏ တဲတန်းလျားများရှေ့ သို့ ဆိုက်ရောက်သွားချိန်တွင် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ပြင်သည် လင်းလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ကူလီခေါင်းများသည် ကွဲနိုင်ဆေးပြားများကို လိုက်၍ဝေနေဆဲ။

အိမ်ထဲတွင် ကြုံလာခဲ့ရသည့် မပြေလည်မှုကြောင့် သန္ဓေ တည်လာခဲ့သော ဒေါသသည် အပြင်းအထန် ပေါက်ကွဲလာသည်။ သူသည် ကွဲနိုင်ဆေးပြားများကို လက်တစ်ဆုပ်ခန့် ကျူးယူလိုက်ပြီး ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ကူလီများအား သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်၍ မဝသည်။ လူတန်း၏ အလယ်သို့ အရောက်တွင် ဝိုဗန်ဒေါင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှင့်ဆုံမိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဟော့ခ်၏ အပေါ်သို့ စူးစိုက်မိသည်။

အာနမ်လူငယ် ရပ်နေပုံမှာ ပျော့ခွေခွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒဏ်ကို ခံစားနေရသည်မှာ မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာသည်။ သူ့ ဦးခေါင်းသည် ဝိုက်စိုက်၊ သူ့လက်များသည် ပေါင်းခွတ်ခား နှင့် ရာဘာစေးခြစ်သည့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို ကိုင်

ထားသည်။ ခူးကလော့စ် သူတို့ရှေ့ ရောက်လာသည်အထိ သူ့ခေါင်းသည် မော့မလာ။

သူ့ ရာဘာခြံအတွက် အလုပ်သမားရှာပေးနေသော လိပ်င်း ထို သာယာ ကျေနပ်မှု ရရှိအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည့် ဤလူငယ်ကို မြင်သည့်အခါ ဤလူငယ်ကြောင့် အလုပ်သမား မှန်မှန်ရရှိရေး လမ်းကြောင်းသည် ပိတ်သွားရသည် ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်။ ဟော့ခ်ကို ကြည့်နေရင်းမှပင် ပါရီမှ အလိုဆန္ဒများကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်သည့် သူ့ အခြေအနေကိုပြေး၍ သတိရမိပြန်၏။ ဗြုန်းခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသကို သူ မချုပ်တီးနိုင်။ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ဟော့ခ်၏မျက်ခွက် တို့ လက်ဝါးဖြင့် ဘအားလွှဲ၍ ရိုက်လိုက်သည်။ ဟော့ခ်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားလေသည်။

'ခွေးဝဲစားကောင် မတ်တတ်ပြန်ရပ်စမ်း၊ မင်းအထက်က အရာရှိတွေကို ရိုသေလေးစားရမုန်း မသိဘူးလား၊ ခြေထိတ် လက်ထိတ်ခတ်ပြီး အန်ဒက်ထောင်ကို ပို့တာ ခံချင်တယ် တင် တယ်'

ဟော့ခ်သည် လဲနေရာမှ အားယူ၍ထသည်။ တစ်ဖက်သို့ ထုညှိ၍ လျှောက်သွားနေပြီဖြစ်သော ခူးကလော့စ်၏ နောက် ကျောက် အလွန်မုန်းတီး စက်ဆုပ်စွာဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဝိုထားသဖြင့် နီရဲနေသော သူ့ မျက်လုံးများသည် ခူးသွပ်သူတစ်ဦး၏ အကြည့်မျိုးသို့ မြောင်းသွားပြီး လူတန်း ထဲမှ ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်သည်။ သူ့လက်တွင်းမှ ပေါင်းခွတ် ခားသည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။

ကူလီခေါင်းတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်ပြီး သတိပေးသံ ထွက်လာသည်။ ခူးကလော့စ်က နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။ ချွန်ထက်နေသော ပေါင်းခုတ်ခား အသွားသည် သူ့သံခမောက်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ကျလာလည်။ သူ့ပြန်လှည့်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် သူ့ ခေါင်းသည် အနည်းငယ်မျှ ဘေးသို့ စောင်းသွားခဲ့ရာ ခားချက်သည် ခေါင်းအလယ်တည့်တည့်ကို မထိဘဲ ချော်သွားသည်။ သို့သော် သူ၏ ဘယ်ဘက်နားကို ပြတ်ထွက်သွားစေပြီး လည်ပင်း၏ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သော သွေးကြောထဲသို့ မြုပ်ဝင်သွားသည်။

သူသည် ဖြင်းထန်သော ခားချက်၏အရှိန်ဖြင့် မြေပေါ်သို့ ခူးထောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ခါးမှခားကို ထုတ်ရန် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ လည်ပင်းမှ ပန်းထွက်လာသော သွေးများသည် သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွင် ချင်းချင်းနီလျက် ရှိလေ၏။

ဟော့ခ်နှင့် ဒေါင်းတို့သည် သူတို့ခြေရင်း၌ ခူးထောက်ကာ သေလုမျောပေးဖြစ်နေသည့်လူကို ကြည့်ပြီး နောက်သို့ အလန်စုကြား ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ထို့နောက် ဟော့ခ်ထံမှ အော်ချီလိုလိုသည့်အသံ ထွက်လာသည်။ သူတို့ပတ်ပတ်လည်၌ ကူလီများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် မမြင်နိုင်စွမ်းသော ရေကာတာကြီးတစ်ခုကျိုးပေါက်သွားသည့်နယ် မုန်းတီးရွံရှာမှုများသည် တစ်ဟုန်ထိုး အန်ထက်လာသည်။

ကူလီတချို့သည်ခူးထောက်လျက်ဖြစ်နေသော ခူးကလော့စ်ထံသို့ ပြေးသွားကာ ခေါင်းနှင့် လက်မောင်းများကို သူတို့ထက်ထပ် ပေါင်းခုတ် ခားများဖြင့် ဝိုင်းခုတ် ကြသည်။ ခူးကလော့စ်သည် ခားဒဏ်ရာများဖြင့် ဘေးသို့ စောင်းလျက် သား လဲကျသွားသည်။ ကူလီတစ်ယောက်သည် ခူးကလော့စ်၏ ထက်ချောင်းများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အရိုးတပ်ခားမြှောင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သံကုန်ဟစ်၍ အော်ကာ ခူးကလော့စ်၏ ဘေး၌ ခူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီ။ သေလုဆဲဖြစ်နေသော ခူးကလော့စ်၏ ရင်ဝကို တအားကုန်ဆီးစိုက်လိုက်လေသည်။

ခူးကလော့စ် လဲကျသွားချိန်တွင် သူ၏ လက်ထောက် ခြင်္သေ့နှစ်ဦးနှင့် ကူလီခေါင်းများသည် သူ့ထံသို့ပြေးသွားရန် အန်ပြင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲထွက်လာသည့် မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုကို အခြေခံသော ကူလီငါးရာ၏ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် လုပ်ရပ်များကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရှေ့မတိုးဝံ့တော့ဘဲ တန့်ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။ သူတို့မျက်နှာများသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် သွေးဆုတ်လျက်ရှိကြသည်။ ကူလီများကလည်း သူတို့လူစု ကြောက်လန့် နေကြသည်ကို မိမိကြသည်ဖြစ်ရာ နောက် တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ကူလီအားဝါးဆယ်ခန့်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူတို့ကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ချင်တိုင်း နှိပ်စက်ခဲ့ကြသော ပြင်ဆစ် ကြီးကြပ်ရေးမှူး တစ်စုနှင့် ကူလီခေါင်းများအား သတ်ဖြတ်ရန် ပြေးလာလျက် ရှိကြလေပြီ။

အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိသော ဟောခံသည် ခူးကလော့စ်၏ သွေးများ စွန်းနေသည့် ပေါင်းခုတ်ခားကို မြှောက်ကာ ကူလီအုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားသည်။ သူ့အစ်ကို ဒေါင်းသည် သံကုန်ဟစ်၍ အော်ကာ သူ့ဘေးမှ အပြေးအလွှား ပါလာသည်။ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသော လွတ်မြောက်မှုတွင် ကူလီအား လုံးယစ်မူးလျက်ရှိကြ၏။ အသနားအညွှာတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခုတ်ထစ် သတ်ဖြတ်ကြတော့မည် အရေးကို တွေးမိလိုက်သော အာနမ် ကူလီခေါင်းများသည် နောက်သို့လှည့်၍ ထွက်ပြေးကြသည်။ ထိုအခါ ပြင်သစ်ကြီးကြပ်ရေးမှူးနှစ်ယောက်သည်လည်း ဖနောင့်နှင့် တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

သူတို့သည် အုတ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးအတွင်းသို့ပင်ကာ တံခါးများကို ပိတ်ထားကြသည်။ ကူလီများသည် အဆောက်အအုံ၏ သစ်သားတံခါးများကို ဖျက်ဆီး၍ အတွင်းသို့ဝင်ရန်အားထုတ်ကြသည်။ သို့သော် ခိုင်ခံ့လွန်းသော တံခါးကြီးများကို ဖျက်၍ မရ။ ထိုအခါ အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကြားရသည်။

‘မီးနဲ့ရှို့ကြဟေ့၊ ဒီကောင်တွေကို မီးလောင်တိုက်သွင်းပြီး ထွက်လာအောင် လုပ်ကြ’

ဒေါင်းနှင့် ဟောခံတို့သည် ကူလီနှစ်ဦး၏ ခင်ခန့်နှင့် ရောနှောကာ ထရက်တာများထားသည့် တဲဘက်သို့ ပြေး၍ ဓာတ်ဆီပီပါကြီးများကို လိုမ့်ယူလာကြသည်။

ဒေါင်းတို့ ညီအစ်ကိုသည် ပီပါများကို ဖွင့်၍ နံရံများ၊ ပြတင်းပေါက်များနှင့် တံခါးမကြီးများကို ဓာတ်ဆီလိုက်ဖြန်း

ကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့အဖေ မျောက်လာသည်။ အခြားကူလီများကဲ့သို့ပင် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ဖြစ်နေသော သူတို့ညီအစ်ကိုသည် သူ့အဖေက ဇွတ်ဆွဲ၍ခေါ်နေသော်လည်း မလိုက်။

‘ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိသွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ဘင်ဟိုးခံတပ်ကို ဒီကောင်တွေ အကြောင်းကြားမှာ သေချာတယ်၊ ငါတို့အနေနဲ့ ပြင်သစ်စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခုခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီက ထွက်ပြေးမှဖြစ်မှာ’

ငိုဗန်လော့ခ်သည် သူ့သားနှစ်ယောက်၏ လက်မောင်းများကို အတင်းဆုပ်ဆွဲကာ သစ်တောဘက်သို့ ပြေးသည်။

တောအုပ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်များအောက်သို့ အရောက်တွင် နောက်ဘက်မှ စမ်းသာအားရ အော်သံများ ကြားရသည်။ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လာသည့် မီးတောက်မီးလျှံကြီးများ၊ ရာပေါင်းများစွာသော ကူလီများသည် မီးစွဲနေပြီဖြစ်သော အဆောက်အအုံ ပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံကာ အတွင်းမှ လူများကို အမဲဖျက်သလို ဖျက်ရန် ညာသံပေး၍ အော်ဟစ်နေကြသည်။

‘အထဲကကောင်တွေဆီမှာ သေနတ်ရှိလိမ့်မယ်။ အပြင်ထွက်ရင် သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်ပြီး ထွက်မှာ’ ဟု ငိုဗန်လော့ခ်က ပြောသည်။

သူသည် သားနှစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်ပြန်သည်။

‘ကူလီတွေ အသတ်ခံရမှာ သေချာတယ်၊ ဒီမှာဆက်နေတဲ့ အကောင်တွေဟာ လူမိုက်တွေပဲ’

'ဆက်မနေလို့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားရမှာလဲ အဖေရ' ဟု ခေါင်းက မေးသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ဒီက ထွက်ပြေးခဲ့ဖူးတာပဲ။ မှိုငြင်တွေက စမ်းမိသွားတာချည်းပဲ။ ဒီတော့ကြီးကို ဖြတ်ပြီး ဆိုင်ဂုံကို ချောချော မောမော ရောက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူမလွယ်ဘူး'

'ငါတို့သွားရင် တောင်ဘက်ကို မသွားဘူး။ ဒီရာဘာခြံ တွေက ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေဟာ အများအားဖြင့် ဆိုင်ဂုံတို့ ပြေးဖို့ ကြိုးစားကြတာချည်းပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနီးဆုံးမြို့ဆိုလို့ ဆိုင်ဂုံတစ်မြို့ပဲ ရှိတာကိုးကွ။ အမှန်တော့ အဲဒီကိုပြေးတာဟာ မိုက်တာပဲ။ ငါတို့ ပြေးရင် ပြေးမြို့ကို ပြေးမယ်။ ပြီးတော့မှ ဟန္တိုင်းကို ကူးမယ်။ အဲဒီ ဘက်ကိုသွားရင် ခရီးကတော့ ဝေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် တွေကို ငါတို့ ဆက်ပြီးထိုက်လို့ရမယ်။ ငါတို့ ကွပ်အန်ဒင်း ပါတီဟာ မြောက်ပိုင်းမှာ ပိုပြီးအားကောင်းတယ်'

မီးလောင်နေသော အဆောက်အအုံဘက်ဆီမှ သေနတ်သံ များ ကြားရသည်။ သူတို့ အဖေ၏ ပြောစကားမှန်ကြောင်း အဘညီပြုပေးလိုက်သည့် အသံများပေတည်း။ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက်သည် သူတို့အဖေနှင့် အငြင်းအခုံ မလုပ်ကြတော့ဘဲ သူတို့အဖေနောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်သွားကြလေ၏။

ရာဘာခြံအုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာ၌ နံနက်စာ ဘေးနေသော ဧည့်သည် သြဂတ်စတီလီပင်းသည် ဝင်းအပြင်ဘက်မှ

ဆူဆူညူညူ အော်သံ ဟစ်သံများကို ကြားသည်။ သို့သော် အလင်းရောင် ကောင်းစွာမဝင်သေးသဖြင့် အပြင်၌ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ သူသည် သူ၏ လုပ်ငန်း ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ခြောက်လုံးပြူးထည့်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူရန် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သည်။ သူ၏ အခြားပစ္စည်းများကိုမူ ကားပေါ်သို့ တင်ထားရန် အာနစ် အစေခံမကလေးအား ခိုင်းထားခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ အိပ်ခန်းထဲမှ ဝရန်တာသို့ ပြန်ထွက်လာသောအခါ အာနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ဧပြေးလာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ အိမ်ကို မီးနှင့်ရှို့မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြေးလာနေကြခြင်း ပေတည်း။

ကူလီများသည် သူ့ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေကြသည် ဖြစ်ရာ သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကူလီ ခြောက် ယောက်သည် ပေါင်းစုတ်စားများကိုမြှောက်ကာ ညှပ်သံပေး၍ ပြေးလာကြသည်။ သူသည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှခြောက်လုံးပြူးကို တုတ်ကာ ကူလီများဆီသို့ လှမ်းပစ်သည်။ အကွာအဝေးမှာ ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိသဖြင့် ကူလီ သုံးလေးယောက်ကို ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့သော်လည်း ကျန်လူစုသည် သံကုန် ဟစ်၍အော်ကာ သူ့ထံသို့ ပြေးလာ နေဆဲ။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် ချွေးပြန်နေသော လီပင်းသည် ဝရန်တာဘေး အတိုင်း ကွေ့ပတ် ပြေးကာ -မော်ထော်ကားပေါ်သို့ တက်သည်။ ချက်ချင်း စက်နိုးသွားသော ကားသည် လမ်းမ ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

သို့သော် သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာပြေးလိုက်လာသည့် ကူလီများအနက် ရှေ့ဆုံးမှ ကူလီသည် ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံဘေးမှ ကားခြေနှင့်ခုံပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသည်။ မော်တော်ကား အရှိန်မြင့်လာသည့်အချိန်တွင် ကူလီသည် လက်ထဲမှ ပေါင်းခုတ် ဓားဖြင့် မော်တော်ကား လေကာမှန်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။ မှန်စများသည် လီပင်း၏ မျက်နှာကို ဝင်မှန်သည်။

မော်တော်ကားသည် လမ်းပေါ်တွင် တစ်ပတ်မျှလည်သွား ပြီးလမ်းဘေးသို့ ထိုးထွက်သွားသည်။ ထိုနောက် လမ်းဘေး မှ မြေကတုတ်တစ်ခုနှင့် ဝင်ဆောင့်ပြီး ရပ်သွားသည်။ ကား ထဲမှ လီပင်းသည် ကိုင်၍ အဆောင့်ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်ကာ သတိမေ့သွားသည်။ နောက် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အတွင်းတွင် ကူလီတစ်စု၏ လက်ချက်ဖြင့် လီပင်း၏ ဦးခေါင်းသည် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြတ်ထွက်သွားသည်။

ကူလီများသည် ဇာတ်ဆီပုံးတစ်ပုံးယူလာပြီး မော်တော်ကား ကို ဖျန်းကာ မီးနှင့်ရှို့ကြသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာသော အခါ ဇာတ်ဆီတိုင်ကို ပေါက်ကွဲသံကြီးထွက်လာပြီး မီးတောက် ကြီးများသည် ကောင်းကင်သို့ ဝုန်းခနဲ ထိုးတက်သွားသည်။ မော်တော်ကားနှင့် အဆောက်အအုံများဆီမှ ထွက်လာနေကြ သော မီးရောင်များသည် အရှေ့ကောင်းကင်ပြင်ဆီမှ ထွက် ပြုစု နေမင်း၏ အရောင်နှင့် သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် ပြိုင်လျက်ရှိကြ လေသည်။

(၆)

ဒေါင်ဗန်လတ်သည် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့၌ရပ်ကာ မှန်ထဲ၌ ထင်ဟပ်နေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေ သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် သေးသွယ် နုနယ်လွန်းလှ၏။ ဤ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြီးမားများမြှောင်လှသော ခေါင်းဆောင်မှု တာဝန်များကို ရေရှည် တြံ့ကြံ့ခံ၍ ထမ်းဆောင်နိုင်ပါမည် လော။ သွားရမည့်ခရီးမှာ ရေရှည်ခရီးကြီးတစ်ခုဖြစ်ရာ ဤခရီး လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် မှန်မှန်အေးအေးနှင့်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မှ လျှောက်နိုင်ပါမည်လော။ တက်ပွဲတော် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် များမှာကြက်တွင် ချိတ်၍ ထွန်းထားသော မှန်အိမ် မီးရောင် အောက်တွင် ဒေါင်ဗန်လတ်၏အသားရောင်သည် ပယင်းရောင် ထလျက်ရှိသည်။

ဒေါင်ဗန်လတ်၏ အခန်းမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိ။ သူ့အလုပ် လုပ်နေသော ဟန္တိုင်သတင်းစာ ရိုက်နှိပ်သည့် ပုံနှိပ်စက်ခန်း နှင့် ဆက်နေသော အခန်းဖြစ်သည်။ အခန်းခံရံများပေါ်တွင် တရုတ်စာများဖြင့် ရေးသားထားသည့် အနီရောင် စက္ကူများ ကပ်ထားသည်။ တက်ပွဲတော်၏ အစဉ်အလာ ထုံးစံအရ ရေးသားထားသည့် အသက် ရာကျော် ရှည်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းစာများဖြစ်၏။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး၏ ဘေးတစ်နေရာတွင် ခင်တစ်ဦး ရှိ သည်။ မိဘဘိုးဘွားများ၏ ဝိညာဉ်များကို ပူဇော်ပသရာခင်

ဖြစ်၏။ စင်ထက်တွင် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည်။ ပြီးတော့ သစ်သီးများ၊ ဝက်သားဟင်းများ၊ ငါးကြော်များနှင့် ဆွမ်းများ ကပ်လှူထားသည်။ သူ့ နောက်ဘက်ရှိ သစ်သား စားပွဲပေါ်တွင် ထွန်းထားသော အမွှေးတိုင်များမှအစိုးအငွေ့များသည် မျက်နှာကြက်ဆီသို့ တလှူလှူလှင့်တက်လျက် ရှိလေသည်။

လတ်သည် သူ့ မျက်နှာကို နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဂရုတစိုက် ကြည့်နေမိပြန်သည်။ သူ့ မျက်လုံးအစုံသည် စိတ်ထက်သန်မှုများဖြင့် ကြည်လင်တောက်ပဆဲပင် ရှိသေး၏။ မျက်နှာခိုင်းပိုင်း၊ ပါးရိုးမောက်မောက်နှင့် ငယ်မူငယ်သွေးမပျောက်သေးသည့် မျက်နှာဖြစ်၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်အရွယ် လူလတ်ပိုင်းတို့တွင် ရှိတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြမှုကို အထင်အရှား ဖော်ပြနေသော မျက်နှာဖြစ်၏။ ဆန္ဒ ရှိလာလျှင် မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သည့် ဇွဲရှိကြောင်းကို ဖော်ပြနေသောမျက်နှာဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ခိုင်ဒင်းဘုရင်၏ နန်းတော်ထဲ၌ ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့သည့် တက်ပွဲတော်အခမ်းအနားတွင် အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ပေသော ဂျိုးဇက်ရှားမင်းနှင့် ဖလေဗီယာရှားမင်းတို့ သားအမိသည် သူ့ မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူ့ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်သွားကြပုံပေါ်၏။ ငါးနှစ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် ကြာလိုက်သည် မဟုတ်။ ထိုကာလအတွင်းတွင် အာနမ် သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော သူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားခြင်း ရှိသေးသည် မဟုတ်။ သူ့ စိတ်ဓာတ်သည် ဟိုတုန်းက လိုပင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တည်နေဆဲဟု သူ့ယုံကြည်ထားလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူတို့တွင် ရှိနေတတ်သည့် ခံစားမှုများကတော့ သူ့ တွင်လည်း ရှိနေသည်ဖြစ်စေ ထိုခံစားမှုများကြောင့် သူ့ စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားသွားမည်ကတော့ သူ ကြောက်မိ၏။ သူသည် သူ့ လူမျိုးနှင့် သူ့ နိုင်ငံတို့ ချစ်သောစိတ် ထက်သန် ပြင်းပြသူဖြစ်ရာ သူ့ နိုင်ငံအတွက် ရုပ်ပေးရမည့် တာဝန်ကို ဂုဏ်ယူသည်။ သို့သော် လူ့ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာရုံခံစားမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်မိသည့်အခါ သာယာမှုများကို မက်မောပြီး သတ္တိနည်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိ၏။ ခံနိုင်ရည်မရှိသဖြင့် သူ ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် တာဝန်ကို အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ လမ်းခုလတ်တွင် လက်မြောက် အရှုံးပေးရသည့်အဖြစ်မျိုး ဆိုက်ရောက် သွားရမည်ကို ဖူပန်ကြောင့်ကြခြင်း ဖြစ်မိ၏။

‘တို့ နှလုံးသား
သံ၏ သဖွယ်
ကျောက်၏ အလား
ခြားနားမရှိ သွင်ကူတိ၏။
ဘယ်ချိန် ဘယ်ခါ
ဘယ်ကာလမှ
ပျော့ပျောင်းချောက်ချား
မဖြစ်ငြားတည့်’

လတ်သည် ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ် ကဗျာဆရာ ဖြစ်ပန်ထရိုင်း၏ ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို အမှတ်မထင် ရွတ်လိုက်မိသည်။ ပြင်သစ်

၇၁ ဇမ္ဗူဒိန္နိကဗျာ

များက ကိုချင်ချိုင်းနား ပြည့်နယ်အတွင်းမှ နယ်မြေဒေသ တချို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လုယက်သိမ်းပိုက်ခြင်း မပြုမီ နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်နီးပါး ကာလအတွင်းက ရေးသွားခဲ့သည့် ကဗျာဖြစ်၏။ ထိုကဗျာသည် လုံးဝ အခြေအနေချင်းမတူသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုမှ ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် လူ့စိတ်ဓာတ်၏ လွှမ်းမိုးမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်မည့် အမှားအမှန် ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှုကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားမိအောင် စွံ့ဆော်နေသည်ဟု သူ ထင်သည်။

ကဗျာဆရာ ဖန်ဗန်ထရိုင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ပညာ သင်ခွင့် ရခဲ့လေသလော။ အလွန်အားကြီးသော စက်ကြီးများ နှင့် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော အဆောက်အအုံများ ကြား၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည့် အလွန်အဆင့်မြင့်မားပါသည်ဟု အသိ အမှတ် ပြုနေသော ယဉ်ကျေးမှုပိုင်ရှင် လူများကို မြင်ခွင့် သိခွင့် လေ့လာခွင့် ရခဲ့လေသလား။ ပြင်သစ်၊ ဂျာမဏီနှင့် အခြား ဥရောပတိုက်များမှ ဒဿနိကပညာရှင်များ၏ အကြောင်းကို ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့် ရခဲ့လေသလား။

အောင်မြင်မှုမျိုးစေ့များကို လူ၏ စိတ်ဓာတ်၌သာ တွေ့နိုင် သည် ဟူသော ဖန်ဗန်ထရိုင်း၏ အယူအဆကို သူတို့ကကော လက်ခံကြပါမည်လော။ ဖန်ဗန်ထရိုင်း ပြောသည့် လူသည် ဂျာမန် ဒဿနိကပညာရှင်ကြီး ဖရိုင်းဒရစ် ငါးလ်ဟိန်းနက်ချက် ဖော်ပြခဲ့သော လူသားများထဲတွင် အမြင့်ဆုံးဟု စံပြုအပ်သည့် မိမိစိတ်ကို နိုင်နင်းအောင် ပြုပြင်တည်ဆောက်ထားပြီး အတ္တကို စွန့်လွှတ်ထားသော လူသာမန်မဟုတ်သည့် လူစားမျိုး မဖြစ် နိုင်ပေဘူးလား။

အကယ်၍ အနောက်တိုင်းမှ လူများအနေဖြင့် နတ်ချက်၏ ဒဿနိကအမြင်ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သာမန်မဟုတ်သော အမြင့်မြတ်ဆုံးလူကို ဖန်တီးရယူနိုင်သည်ဆိုပါက မိမိတို့ အရှေ့ တိုင်းသားများကကော ဘာကြောင့် မဖန်တီးနိုင်ရမည်နည်း။ နောက်ဆုံးတွင် ကုန်ဖြူးရှုပ်အတွက် ခေတ်သစ်ကမ္ဘာ၏ ပညာရပ် များကို ဦးညွှတ်ရမည့် အချိန်သည် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီထင်၏။

လတ်သည် သူ့အတွေး သူ့သဘောကျသဖြင့်ခေါင်းတဆတ် ဆတ် ညီတံနေမိသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ခြေဆုံး ခေါင်း ဆုံး ပြန်၍ကြည့်မိပြန်၏။ လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကာ ယသုခ ခံစားလိုမှုသည် မရှိတဲနေလိမ့်မည်မဟုတ်။ ယင်းခံစားလို မှုများသည် အချိန်မရွေး နေရာမရွေး ပေါ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ယင်းခံစားလိုမှုများသည် အင်အား ကြီးမားဖွယ်ရာလည်း ရှိ၏။ အရာရာကို ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းလည်း ရှိလိမ့်မည်ထင်၏။

သို့ဆိုလျှင် သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အကယ်၍ သူသည် နေ့ စဉ် နေ့တိုင်း ရင်ဆိုင်ရမည့် ခံစားလိုမှုများကို အနိုင်ယူလိုသော အခြေအနေနှင့် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်စွာ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိ သော ပြင်သစ်တို့၏ လက်အောက်မှ မိမိနိုင်ငံ လွတ်မြောက် ရေးအတွက် မိမိ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံ ပစ်နိုင်သည့် အခြေ အနေမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်လိုပါက မိမိတွင် ရွေးစရာ တစ်လမ်းသာ ရှိတော့၏။ ထိုလမ်းမှာ တခြားမဟုတ်။ သာယာမှု၊ ဖျော်ရွှင်မှု နှင့် ကာမဂုဏ် ခံစားမှု ဟူသမျှကို စွန့်လွှတ်ပြီး မိမိ၏ဘဝ တစ်ခုလုံးကို မိမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားအပေါ်၌သာ လုံးဝ ဝံ့့စား ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

လတ်သည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့ သမား ပြင်သစ်တို့အပေါ်၌ စက်ဆုတ်မုန်းတီးနေသည့် သူ့စိတ် ဓာတ်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိ၏။ ပြင်သစ်တို့သည် သူ့ ကွယ်ရာမှ နေ၍ သူ့ကို 'အဝါကောင်' ဟု ခေါ်လေ့ ရှိကြ၏။ သူရဲကော ကြောင်သူ၊ လူပုင်း လူညံ၊ လူကြောက်ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူတို့စိတ်ကောင်း ဝင်ချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်သည့် အခါ 'အာနမ်သား' ဟုခေါ်ကြသည်။ ဤအခေါ်မှာလည်းစိတ်ကောင်း ဖြင့် ခေါ်သည်ဟု မဆိုသာ။ ရှေးခေတ် တရုတ်တို့၏ ကိုလိုနီ နိုင်ငံသား တစ်ယောက်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် 'ငြိမ်းချမ်းသေငံ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်သား' ဟု ခေါ်လိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မှန်ပါ၏။ သူတို့သည် ကိုးရာစု တိတိမျှ တရုတ်တို့၏ ကျေး တော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူ့ ဘိုး ဘွား ဘီဘင်များတွင် 'သံနှင့် ကျောက်နှင့် တူသော နှလုံးသား များ' ရှိခဲ့ကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တန်မင်းဆက် ပျက်သုဉ်း ချိန်တွင် သူတို့နိုင်ငံသည် တရုတ်တို့ လက်အောက်ခံ ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရ၏။ သူတို့နိုင်ငံ အတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင် ရောက်လာခဲ့ကြသည့် မွန်ဂိုများကို ပြန်လည် မောင်းထုတ် နိုင်ခဲ့ ကြ၏။ ဆွန်နှင့် မင်းမင်းဆက်များ လက်ထက်တွင် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည့် တရုတ်တပ်များကို ထွန်းလွန် တိုက် ခိုက်ကာ အောင်ပွဲခံခဲ့ကြ၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်ရာစုခန့်က မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသမှ သူတို့၏ အကျော်ကြားဆုံးသော ဧကရာဇ်မင်းမြတ် ဂီယာလောင်း နန်း တက်လာပြီ။ ဆိုင်ဂုံမှ ဟန္တိုင်အထိ ရှိရှိသမျှ ပြည်သူတို့အား

အစည်းအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သော အခါတွင်မူ ဂီယာလောင်း တုရင် မင်းမြတ်က သူ၏အင်ပါယာ နိုင်ငံသစ်ကို 'ဗီယက်နမ်' ဟုအမည် သစ် မှည့်ခေါ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဤဖြစ်စဉ်ကို သူတို့ မေ့ပစ်၍ မဖြစ်။ အမြဲသတိရနေကြရမည်ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း ဆယ်စုနှစ် အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ပြင်သစ် တို့လိုနီ နယ်ချဲ့သမားများ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ယင်းတို့ ဆိုက်ရောက်လာခြင်းကြောင့် သူတို့ လူမျိုးများသည် သူတို့၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်ကို ပြနိုင်သော အခါအခွင့် ခွင့်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့သည် အားမတန် မာန်ချခဲ့ရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ လူဖြူ တို့သည် သူတို့မြေကို အစိတ်စိတ်ခွဲကာ နှစ်ပေါင်း ခုနစ် ဆယ်ကြာမျှ အုပ်ချုပ်နေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူနှင့် သူ့ အမျိုးသားများကို 'အဝါကောင်များ' ဖြစ် သွားအောင် 'အာ နမ်သားများ' ဖြစ်သွားအောင်ကား မတတ်နိုင်ခဲ့ကြပေ။

အမှန်စင်စစ် သူတို့သည် 'ဗီယက်နမ် နိုင်ငံသားများ' ဖြစ် ကြ၏။ သူတို့သည် ဗီယက်နမ်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လွတ်လပ်သော လူမျိုးပြန်ဖြစ် အောင် ကြိုးပမ်းကြရ လိမ့်မည်။ တိုင်း တစ်ပါးသား လက် တွင်း၌ ရောက်နေသော မိမိတို့၏ အချုပ်အခြာ အာဏာကို ပြန်လည် ရယူကြရလိမ့်မည်။ ဤ အရေးအခင်းကြီး အတွက် သူသည် သူ့ မိတ်ဆွေများနှင့် သူ့နိုင်ငံသားများကို လမ်းပြခြင်း ဦးဆောင်ခြင်း ပြုရပေလိမ့်ဦးမည်။

သူသည်မျက်စိများကို ဖွင့်ကာ အိပ်ရာဘေးမှ နာရီကိုလှမ်း ကြည့်၏။ နောက် ငါးနာရီကြာလျှင် သန်းခေါင်ချိန် ရောက်

ပေတော့မည်။ မြင်းနှစ်၏ ပထမလ ပထမနေ့သည် လက်
တလှမ်းအကွာတွင် ရှိနေပေပြီ။ အနောက်တိုင်း ပြက္ခဒိန်အတိုင်း
အရဆိုလျှင် ဆယ်စုနှစ် အသစ်တစ်ခုသည် အစပြုပေတော့
မည်။ ဤတချိန် ဤကာလသည် ဘဝသစ် တစ်ခုကို တည်
ဆောက်ရန် အချိန်ကောင်း အခါကောင်းပေတည်း။

သူ့အတွေးများ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် သူသည်အိပ်ရာထဲ
မှထကာ ဝိညာဉ်တော် စင်ဘေးရှိ စာအုပ်စင်များဆီသို့ သွား
ပြီး အနောက်ဘက် ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းမှ ဝယ်လာခဲ့သော စာ
အုပ်များကို လှန်လှောကြည့်သည်။ ပြင်သစ်တို့က ဤစာအုပ်
များကို အသွင်းခံသည် မဟုတ်။ ပြင်သစ်တို့သည် သတင်းစာ
များကိုသာ ဆင်ဆာလုပ်ကြသည်မဟုတ်။ မိမိနှင့် မိမိအပေါင်း
အသင်း ရဲဘော် ရဲဘက်များ ဖတ်သင့် ဖတ်ထိုက်သည့် စာအုပ်
များကိုပါ နိုင်ငံတိုင်းသို့ ရောက်မလာအောင် ဥပဒေနှင့်စေ
အခြားနည်းများဖြင့်ပါ တားဆီးပိတ်ပင် ထားခဲ့၏။ ပြင်သစ်
တို့သည် လူတို့၏ အသိပညာ ဗဟုသုတ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးကို
ပါ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် တားမြစ်ထား၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ စာအုပ်စင်တွင် ဖလော့ဘတ်၊ ကလေး
ပလေတို၊ နက်ချက်စသော ဒဿနိကပညာရှင်များ၏ စာအုပ်
များ ရှိနေပြီး သူသည် အပြားရောင်သားရေဖုံး စာအုပ်တစ်အုပ်
ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဂျာမန် ဒဿနိကပညာရှင် နက်ချက်စ
စာအုပ်။ သူသည် စာအုပ်ကို ဝိညာဉ်တော်စင်ပေါ်မှ ဖယ်ယူ
တိုင် မီးဖြင့် တစ်ရွက်ချင်းစီ လျှောက်လှန်သည်။ 'ဖြူစင်သော
စိတ်' အခန်းမှ စာတစ်ပိုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ဖတ်သည်။

ဤလူများကို ရှုလော့၊ သူတို့ မျက်လုံးများက သူတို့
အပြစ်ကို စနိမ်နေကြ၏။

သူတို့အသက်၏ အခြေခံရာ နေရာသည် အညစ်အကြေး
များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျှက် ရှိသည်။ သူတို့၏ စိတ်သည်လည်း
ထိုအညစ်အကြေးများထဲတွင် ကိန်းအောင်း တည်နေလျက်
ရှိ၏။

အကယ်၍ သင်သည် တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အရည်အသွေး
များနှင့် ပြည့်စုံလာသည်ဆိုဦးတော့၊ တိရစ္ဆာန်များတွင်
အသိဉာဏ်ရှိကြသည် မဟုတ်။

သင်၏ အာရုံခံစားမှုများကို ချိုးနှိမ် သုတ်သင်ပစ်ရန်
ကျွန်ုပ် သင့်ကို အကြံပေးရမည်လော။ အာရုံခံစားမှုများကို
လုံးဝမသိအောင်၊ အာရုံခံစားလိုသော ရမ္မက်ဆန္ဒများ
လုံးဝကင်းမဲ့သွားအောင် လုပ်ဖို့သာလျှင် ကျွန်ုပ် အကြံပြုလို
ပါ၏။

လတ်သည် ဝိညာဉ်တော်စင်ကို မော့ကြည့်ကာ တော့ဝေ
ခင်းမောလျက်ရှိသည်။ လက်ထဲမှ စာအုပ်သည် သူ့ ဘာသာသူ
အလိုအလျောက် ပိတ်သွားသည်။ ဝိညာဉ်တော်စင်ထက်တွင်
ယွန်းစားပွဲကလေး သုံးခုရှိရာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အမြင့်ချင်း
မတူကြပေ။ အမြင့်ဆုံး စားပွဲဝယ်ပေါ်တွင် အနီရောင်ဆေးသုတ်
ထားသော ရွှေနားကွပ်ထားသည့် ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်လုံး
တင်ထားသည်။ ထိုသေတ္တာထဲတွင် လတ်၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ
အမည်ရေးထားသည့် စာရွက်များ ရှိပေသည်။

သူသည် သေတ္တာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လျက်ရှိသည်။ နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦး၏ ဒဿနိကအခြေကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် သူ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ကြရန် ဝိညာဉ်တော်များထံ ဆုတောင်းနေသည့်နှယ် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူသည် မျက်စိများစုံပြန်မှိတ်ကာ မိမိ၏ပေါင်းများစွာ ရပ်နေသည်။ ပိတ်ထားသည့် မျက်လုံးများအတွင်းမှ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ စီးဆင်းလျက် ကျလာလေ၏။

အတန်ကြာမျှ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသော လတ်သည် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို စင်ပေါ်သို့ ပြန်တင်သည်။ ထို့နောက် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ဝင်ကာ အံဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်၍ အထဲမှ ဓားတစ်ချောင်းကို ယူသည်။ ဝိညာဉ်တော်စင်ထက်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်များအောက်တွင် ဓားသွားသည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။ သူသည် ထိုဓားကိုထားရာ အံဆွဲထဲမှ ဓားသွေးကျောက်ကို ယူပြန်သည်။ ပြီးတော့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားသွားပမာ ချွန်မြနေသော ဓားသွားကို ဓားသွေးကျောက်ပေါ် တင်၍ သွေးလျက်ရှိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဒေါင်ဗန်လတ်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူအနစ်နာခံရန် သင့်မသင့် အလေးအနက် ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေသည့် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် တက်ပွဲတော် အကြိုနေ့ ညပိုင်းတွင် ဂျက်ဒီ ဝေရာစံသည် ဒေါင်ဗန်လတ်၏ အခန်းနှင့် တစ်မိုင်မျှပင်မဝေးကွာသည့် နေရာတစ်နေရာ၌ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။

သူ့အလုပ်လုပ်နေသော နေရာမှာ ဟန္တိုင်မြို့ရှိ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံချုပ်၏ ဌာနချုပ်ရုံးခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှ ထောက်လှမ်းရေး သမားများ၏ အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေသော သူ့မျက်နှာတွင် သောက၏ အရေးအကြောင်းများသည် အစင်းလိုက်ထင်လျက် ရှိ၏။

မြစ်နီမြစ် တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲတွင် ဝှက်ထားသည့် သေတ္တာတစ်လုံးထဲမှ လုပ်သေနတ်များနှင့် ဆောင်ဓားများကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုနေ့ဘစ်နေ့တည်းမှာပင် အင်္ဂါတေကိုင်ထားသည့် လက်ပစ်ဗုံးများနှင့် ဆောင်ဓားများ ထပ်မံ တွေ့ရှိရကြောင်း ဖော်ပြထား၏။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးရက်ခန့်မျှအတွင်းတွင် ယင်းလက်နက်စုစည်းမျိုး အများအပြားကို ခြောက်နေရာ၌ တွေ့ရသည်ဟု အစီရင်ခံစာများက ဆိုသည်။ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပုန်ကန်မှုများ လုပ်ရန် အကျအနစ်စဉ်ထားပြီဟု ခန့်မှန်းနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။

သို့သော် ယခုအချိန်ထိ ဟုတ်နိုင်မဟုတ်နိုင် ဆက်စပ်စဉ်းစား၍ ရမည့်အချက်အလက်များကို ဘုရင်ခံချုပ်၏ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့မှ မရောက်လာသေး။

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် ဆုံလည် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး နံရံတွင်ချိတ်စားသည့် တုန်ကင်ဒေသမြေပုံကို ကြည့်သည်။ သူသည် လက်နက်များ တွေ့ရှိသည့် ဒေသများကို အလံနီကလေးများ စိုက်၍ မှတ်သားထားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ ဒေသများမှာ ဟိုင်ဖိုမြို့အနီးရှိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အောက်ပိုင်းမှသည် ထုံးကျောက်တောင်ကြီးများတည်ရာ အထက်ပိုင်း တုန်ကင်ဒေသအထိ ကြားတစ်လျှောက်တွင် နေရာအနှံ့အပြား ဌာတည်ရှိနေသည်။ သူသည် နေရာမှ ထသွားပြီး အလံသစ်လေး တစ်ခုကို မြေပုံပေါ်တစ်နေရာ၌ စိုက်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်၌ ပြန်ထိုင်ကာ ထပ်မံ လေ့လာပြန်သည်။

ဘုရင်ခံချုပ်၏ အကြံပြုချက်အရ ဂျက်ဒီပရော့စ်ကို အချိန်ပြည့် ထောက်လှမ်းရေးမှတ်တမ်းများ စီစစ်ရေးအရာရှိအဖြစ် အသစ် ရွေးချယ် ခန့်အပ်ထားသည်မှာ သုံးလ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အာနမ်လူမျိုးတို့၏ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ရုံးပိတ်ရက်တွင် ညဉ့်နက်ပိုင်းအထိ အလုပ် လုပ်နေကြသူများမှာ ဂျက်ဒီပရော့စ် တစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ အခြားဝန်ထမ်းများလည်း ပါဝင်သည်။

မြောက်ပိုင်းဒေသ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဆူပူလှုပ်ရှားမှုများ တိုးတက်ဖြစ်ပွားလာမည့် အထောက်အထားများ ရလာသည့် အတွက် ဌာနချုပ်၏ရုံးခန်းအတော်များများသည် ယခုအချိန်ထိ မီးများ လင်းနေခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ခြေထောက်များအောက်မှ မြေတိုက်ထဲရှိ ထိပ်တန်း ထုံခြုံရေး မှတ်တမ်းများထားရာ မော်ကွန်းတိုက်အတွင်းတွင် ဘေးရန် ဒါဇင်ဝက်သည် မူလမှတ်တမ်းများတွင် နောက်ဆုံး ရရှိထားသည့် အချက်အလက်များကို ရေးသွင်းလျက်ရှိကြ၏။

ဤမော်ကွန်းတိုက်အတွင်းတွင် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကြီးအပေါ် ပြင်သစ်တို့၏ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မှုကို အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား ပြုလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော အာနမ်များနှင့် ယင်းတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများ ပါဝင်သော မှတ်တမ်း စာရွက် ဘေတမ်းပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်မျှ ထိန်းသိမ်းထား သည်။ ယင်းမှတ်တမ်းများတွင် အာရှတိုက်နှင့် ဥရောပတိုက်အတွင်းရှိ ဒေသအနှံ့အပြားမှ သူလျှိုများနှင့် လျှိုဝှက်ထောက်လှမ်းရေးမှူး များက မှန်မှန်ပေးပို့ ထားခဲ့သော အစီရင်ခံစာများမှ အချက်အလက်များကို စနစ်တကျ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ မှတ်တမ်း များ၏ သက်တမ်းသည် ဆယ်နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်၍ အတော်ပြည့်စုံ ထုံလောက်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ရုံးခန်းတခါးသည် ပွင့်သွားပြီး အင်ဒိုချိုင်းနား ဘုရင်ခံချုပ်၏ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦး ဝင်လာ သည်။ နိုင်ငံရေး အထူးမင်းကြီး ဖြစ်၏။ သူ့လက်ထဲတွင် မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲကြီးတစ်ခု မပါလာသည်ကို ဂျက်ဒီပရော့စ် သတိ ပြမိ၏။ ဖိုင်တွဲ၏ အဖုံးထိပ်တွင် 'နိုင်ငံတော် လျှိုဝှက်ချက်' ဟူသော တံဆိပ်ရိုက်ထားသည်။ မင်းကြီးသည် လက်ထဲမှ ဖိုင်တွဲကြီးကို ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်ပြီး အလွန် ခိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် လေသည်။

မင်းရွဲပြိုင်ဘက်ကတော့ ကင်တုံနယ်သားတွေ မသိအောင် လှစ်ထွက်သွားပြန်ပြီ ဂျက်' ဟု မင်းကြီးက စိတ်မရှည်တော့ သည့် လေသံဖြင့် လှမ်းပြောပြီး ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ စားပွဲစွန်း တွင် တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်သည်။

'သူ ကျက်စားနေကျ နေရာကနေပြီး မနေ့ကပဲ ပျောက် သွားဘယ်'

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေး ပုလိပ် အဖွဲ့ လုပ်ငန်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသော မင်းကြီးသည် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ပိန်ပါးပါးနှင့် မည်သူ့ကိုမှ ယုံကြည်စိတ်ချဟန် မတူသည့် မျက်နှာထားရှိသည်။ သူသည် ဂျက်ဒီပရော့စ်ကို သံသယမကင်းသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည့် ဖိုင်ကာဗာ ပေါ်တွင် 'ငှာယင်အီကွတ်'ဟု ရေးထားပြီး ထိုစာရင်းအောက် တွင် ကွင်းစုကွင်းပိတ်ဖြင့် 'မျိုးချစ်ငှာယင်'ဟု ရေး ထားသည်။ ယင်း၏အောက်တွင် ထင်ရှားသော အာနမ်တော်လှန်ရေးသမား ခြောက်ဦး၏ အမည်စာရင်းနှင့် အာရှ၊ ရုရှားနှင့် အနောက် ဥရောပဘက်၌ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှနာမည်အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ လျှို့ဝှက် လှုပ်ရှားနေကြသော တရုတ် တော်လှန်ရေးသမား များ၏ အမည်စာရင်း ရေးထားသည်။

ဤလူအားလုံးကို ဂျက်ဒီပရော့စ် ကောင်းစွာ သိသည်။ တကယ်တော့ ဤဖိုင်တွဲကြီးကို ထူသည်ထက် ထူလာအောင် ဖန်တီးနေသော အစီရင်ခံစာများထဲ အများစုသည် တစ်ချိန်က သူပေးပို့ခဲ့သော အစီရင်ခံစာများပင် မဟုတ်ပါလား။

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် ဖိုင်ကာဗာကိုလှန်၍ ရှေ့ဆုံးစာရွက် ထိပ်တွင် ကပ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်သည်။ အာနမ် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ ပုံ။ ပိန်ချူးချူး။ ယုံကြည်မှုတစ်ခုခု အပေါ်တွင် အစွဲအလမ်းကြီးမည့် မျက်နှာထား။ ခပ်မို့မို့ဖြစ်နေ သော မျက်ခွံများအောက်မှ မျက်လုံးများသည် လှုပ်စရာ ခိုလာလျှင် မဖြစ်မနေလုပ်မည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် ဤမျက်နှာပိုင်ရှင်ကို နေ့ပေါင်း ည ပေါင်း များစွာ စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုခဲ့ရဖူးသည်။ ဦးခေါင်းကို ပြောင်အောင်ရိတ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး အရေခြုံကာ ဗန်ကောက်သို့ လစ်ထွက်သွားခဲ့သော မျိုးချစ် ငှာယင်၏ နောက်သို့ ခြေရာခံ၍ သူလိုက်ခဲ့ဖူး၏။ စင်ကာပူမြို့၏ လမ်းထောင့်တစ်ခုတွင် မီးခြစ်များရောင်းနေသော ငှာယင်ကို သူ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း ငစောင့်ကြည့်ခဲ့ရဖူး၏။ ကန်တု နယ်တွင် လယ်သမားများနှင့် ခိုးတူပေါင်ဖက် နေထိုင်ကာ လယ်လုပ်ငန်းများတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေသော ငှာယင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ခဲ့ရဖူး၏။

ဤကဲ့သို့ ရုပ်အမျိုးမျိုးဖျက်၍ လှုပ်ရှား သွားလာနေခြင်း သည် အရှေ့အာရှဒေသ၏ နေရာ အနှံ့အပြားတွင် လက်ဝဲ အုပ်စု အဖွဲ့အစည်းများ တည်ထောင်ရန် ဖြစ်သည်။ တကယ် တော့ ငှာယင်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ကျွမ်းကျင် ပါးနပ်စွာဖြင့် အများဆုံး ခြေရာခံနိုင်ခဲ့သူမှာ ဂျက်ဒီပရော့စ်ဖြစ်သည်။ ငှာယင် ကို ခြေရာခံရာ၌ အခြားသော ဆောက်လှမ်းရေးအရာရှိများ သည် ဂျက်ဒီပရော့စ်လောက် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ဂျက်ဗီဗရော့စ်သည် စာရွက်ထိပ်တွင် မှတ်သားထားသော နောက်ဆုံးကြေးနန်းစာ ယျှို ဝှက်သင်္ကေတများ၏ ပြန်ဆိုချက် မှတ်စုများကိုဖတ်၍ ခေါင်းခါသည်။ မှတ်စု၏အဆိုမှာ ဖော်ပြပါ လိပ်စာတွင် မျိုးချစ်ငှာဖင်ကို ခြေရာခံ၍မရဟု ဖြစ်သည်။

ကန်တုံမှ ဖမ်းမိသော အာနစ်တစ်ဦးကို စစ်ဆေးမေးမြန်း ခဲ့ရာ ငှာဖင်သည် ဖောင်ကောင်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီဟု ထုတ်ဖော် ပြောကြားသည်။ ငှာဖင်သည် မော်စကိုမှ ရောက်လာသော ကိုမင်တန်အဖွဲ့ အမိန့်အရ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်လိုသည့် အာနစ် များကို စည်းရုံးရန်နှင့် ညီညွတ်သော အင်ဒိုချိုင်းနား လက်စဲ ပါတီတစ်ခု တည်ထောင် ဖွဲ့စည်းရန် အားထုတ်နေသည်ဟု ယူဆရကြောင်း ဟု ကြေးနန်းစာက ဆက်လက် ဖော်ပြထား လေသည်။

‘ငါ မင်းကို ဟောင်ကောင်အထိလွှတ်ပြီး ငှာဖင်ကိုခြေရာခံ ခိုင်းဖို့ စဉ်းစားနေတယ် ဂျက်’ ဟု မင်းကြီးက သူ့အား မော့ ကြည့်လိုက်သော ဂျက်ဗီဗရော့စ်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘မင်းက သူ့ အလေ့အတန့် အကျင့်စရိုက်ကို တခြားလူတွေ ထက် ပိုပြီးသိနေတယ် မဟုတ်သား၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အုပ်စု တွေထဲမှာ ကွန်မြူနစ်တွေဟာ သူတို့ချင်း အပြင်းအထန်ချနေ တာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြလို့ ငါတို့ကို သိပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်သေး ဘူးလို့ ငါတုတ်ထားတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ဟောင်ကောင်က လူတွေဆီကို ခြေရာကောက်နိုင်အောင်ညွှန်ကြားပေးပြီး ဟိုအထိ လူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်မဆွဲရင်လဲ တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ၊ အခု လောလောဆယ် မင်းဒီမှာရှိနေဖို့က သိပ်ပြီး လိုအပ်နေတယ်’

မင်းကြီး၏အကြည့်သည် နံရံထက်ရှိ မြေပုံပေါ်ရောက်သွား သည်။

‘ကွန်ဒန်ဒင်း အဖွဲ့က ဖွက်ထားတဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေကို နောက်ဘစ်နေရာက ကနေ့ ထပ်တွေ့သေးတယ်ဆို ဟုတ်လား၊ ငါတို့အနေနဲ့ ဒီကောင်တွေ ဘယ်နေရာ ဒေသကနေပြီး ဘယ်လို ထကြွပုန်ကန်ကြမလဲဆိုတာကော အသေအချာခန့်မှန်း နိုင်ပါ့မလား’

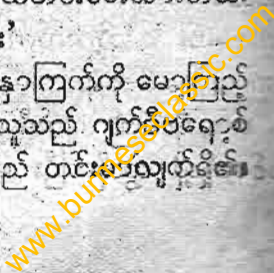
ဂျက်ဗီဗရော့စ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

‘မရသေးဘူး၊ ကနေ့မနက်တော့ အစကောက်လို့ ရလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မသင်္ကာတဲ့ လူတစ် ယောက် ဖမ်းလာတယ်၊ မြို့အထွက် ရွာတစ်ရွာက ဆရာမလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို မေးတန်သရွေ့ မေးပြီးပြီ၊ အခုအချိန်ထိတော့ သူဟာ တော်လှန်ရေးပါတီရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံသေးဘူး’

သူသည် စိတ်ရှုပ်သည်မျက်နှာထားဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

‘သတင်းပေးတစ်ယောက်ကလဲ ကနေ့ည ဟန္တိုမြို့တွင်း တစ်နေရာမှာ အလွန် အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ယျှို ဝှက် အစည်းအဝေးတစ်ခု လုပ်လိမ့်မယ်လို့ သတင်းပေးထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေရာအတိအကျ မသိရဘူး’

မင်းကြီးသည် ဆေးတံကိုဖွာ၍ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့် သာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုနောက် သူသည် ဂျက်ဗီဗရော့စ် ဆီ ငံ့ကြည့်သည်။ ဘူးချက်လုံးများသည် တင်းလာသလိုရှိ၏။

'တို့ကတော့ သိပ်ကို ဝမ်းသာနေကြတာပဲ ဂျက်၊ မင်း အခုလို အမဲလိုက်တဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ငါတို့ဆီမှာ အချိန် ပြည့် လာလုပ်ပေးနေတာဟာ ငါတို့အတွက် တအားပဲ' ဟု ပြောသည်။

'နောက် လအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ငါတို့အနေနဲ့ လူတော် တွေ ရနိုင်သမျှရအောင် စုရလိမ့်ဦးမယ်၊ အခြေအနေက သိပ် မကောင်းဘူး၊ ငါ့အမြင်မှာတော့ ဘီထင်ထားတာထက်ပိုဆိုး နေတဲ့ သဘောရှိတယ်'

သူသည် ဆေးတံကို ပြန်ကိုက်ပြီး ဖွာနေပြန်သည်။

'တို့အနေနဲ့ ဒီ ကောင်ငါတွေကို ကလေး ကစားစရာ လက်ဝှေ့ အိတ်နဲ့ ထိုးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ အခုလောက် လက်နက်တွေ များများ အလျင်က လုံးဝမတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ အခု ကြည့်ရတာကတော့ ဒီတစ်ချိန်မှာ ဒီကောင်တွေ သွေးဆာနေ ကြပုံ ပေါ်တယ်၊ တို့ကလဲ သူတို့လက်မဦးခင် ကိုယ့်ဘက်က လက်ဦးအောင် ခေါင်းဆောင်တွေကို ဖမ်းမိဖို့လိုတယ်၊ အဲသလို မလုပ်နိုင်ရင် ဒီပုန်ကန်ထကြမှုဟာ ပြန်သွားလိမ့်မယ်၊ တို့အနေနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က လုပ်ရမယ် အလုပ်အပေါ်မှာ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး စဉ်းစားချိန်ဆနေဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်၊ တို့စဉ်းစားရ မှာက လုပ်မလား မလုပ်ဘူးလား၊ မလုပ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ပြင်သစ်အားလုံး အသက်ကို ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားရမယ် ကိန်း ဆိုက် တော့မယ်၊ ငါတို့ဘက်က လက်မဦးလို့ ကတော့ မင်းခေါင်း ရော ငါ့ခေါင်းရော အဖြတ်ခံရမှာ သေချာတယ်'

မင်းကြီးသည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ပြီး ဆေးတံကို ဖွာနေပြန်သည်။

'မင်းရဲ့ တပ်ထဲက ကိုယ်ရေးဖိုင်ကို ငါဖတ်ခဲ့ရလို့ မင်းရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေအားလုံးကို ငါသိထားခဲ့တယ်၊ မင်းဟာ သတ္တိကောင်းရုံ ရဲရင့်ရုံသာမကဘူး တရားမျှတမှုကိုလဲ ကြိုက် တယ်လို့ ငါ နားလည်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျတော့လဲ အခု ငါတို့က ပေးအပ်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးမှာ တရားမျှတမှုကို မကြည့်ဘဲ မျက်စိမိတ်ပြီး မင်းလုပ်ရလိမ့်မယ်'

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် သူ့ အထက်အရာရှိ ပြောနေသည့် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အသေအချာ သဘောမပေါက်သေး သည့်နယ် သူ့ ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့် မှီကာ မင်းကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။

'ငါဆိုလိုတာက' မင်းကြီးသည် သူ့ လက်အောက်အရာရှိက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေခြင်းကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ တစ်ဖက် သို့ မျက်နှာလှဲလိုက်ပြီး စကားစသည်။

'မသင်္ကာလို့ ငါတို့ဆွဲလာတဲ့လူတိုင်းကို အချိန်တွေ အများ ကြီး အကုန်ခံပြီး စစ်ဆေးမနေနိုင်ဘူး၊ သူတို့ဆီမှာ အရေး ကြီးတဲ့ သတင်းတွေရှိတယ်၊ ငါတို့က အဲဒီသတင်းတွေကို မရ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မရရအောင် လုပ်ကြရမှာပဲ၊ ငါ့ချီလုံမြို့ ပုလိပ်အဖွဲ့က စစ်ဆေးရေးအရာရှိတစ်ယောက် ရထားတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ လဲပဲ၊ ချီလုံမှာတော့ လူသေကောင်စောင် စကားပြောလာ အောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောစမှတ်ပြုနေကြတဲ့ လဲပဲ၊ ငါ သူ့ကို မင်းဆီ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်'

မင်းကြီးသည် ပါးစပ်ထဲရောက်နေသည့် ဆေးတံ မီးခိုးငွေ့ များကို မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မှတ်ထုတ်လိုက်သည့် ထို့နောက်

ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ စားပွဲအစွန်းမှထကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက် သွားသည်။

‘သူ့ကို မင်းသုံးပါ ဂျက်၊ ဟိုမိန်းကလေးဆီက မင်းသိချင် တာ မှန်သမျှ သူက ရအောင် လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

မင်းကြီးသည် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ချက်ချင်း ထွက်မသွား သေးဘဲ တစ်ခဏမျှ ရပ်နေသည်။

‘ဒီကိစ္စတွေမှာမင်းကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ကင်းအောင် နေချင်ရင် နေလို့ ရပါတယ်’ဟု အေးအေးသာသာ ပြောသည်။

‘ငါပြောတာ မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား’

မင်းကြီးသည် ဂျက်ဒီပရော့စ်ထံမှ စကားပြန် ကို မစောင့်ဘဲ အပြင်သို့ထွက်ကာ စကြိုလမ်း အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ သူ့ဆေးတံမှ မီးခိုးငွေ့များသည် သူ့ပခုံးတစ်ဖက်မှ ကျော်ဖြတ် ကာ နောက်ဘက်တွင် တလူလူလွင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

နောက် မိနစ် အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ညင်သာသော တံခါးခေါက်သံပေါ်လာပြီး ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ လက်ထောက် တစ်ဦးသည် တတ်ခိုစီခိုင် ပြင်သစ်အာနမ် ကပြားတစ်ဦးနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ ပြင်သစ်အာနမ်ကပြား၏ လက်ထဲတွင် လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံးဆွဲလာသည်။ ကပြားမှာကိုယ်လုံး ကိုယ် ထည့်သာ တုတ်ခိုင်သည် မဟုတ်၊ အသွေး အသားကလည်း အဆမတန် ဆူဖိုးသည်။ သူသည် စားပွဲရှေ့မှရပ်ကာ ဂျက်ဒီ ပရော့စ်ဘက်သို့ အရိုအသေပေးသည့်အနေဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်သည်။

‘ချိုလုံကနေပြီး မကြာသေးခင်ကမှ ရောက်လာတဲ့ အထူး စစ်ဆေးရေးမှူး လန်းပါ ခင်ဗျား’

လက်ထောက်အရာရှိက ကပြား၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ မကြည့်ဘဲ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူ့အမူအရာသည် လန်းနှင့် အဆက်အသံလုပ်ရမည်ကို ခြောက်ရွံ့နေသည့်နှယ် ရှိသည်။

သူသည် မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် ပြီးချင်း အခန်းထဲမှ လျင်မြန် စွာပင် ပြန်၍ထွက်သွားသည်။

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် သူ့ထံ ရောက်လာသည့် လူသစ်ကို လေ့လာနေမိ၏။ လူသစ်သည် မျက်ခုံးထူထူ လက်ပြင်ကုန်း ကုန်း၊ သူ၏ ကြီးမားလေးလံလှသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ဂျက်ဒီ ပရော့စ်၏ ရှေ့၌ အကြာကြီးရပ်နေရသဖြင့် နေရထိုင်ရ ခက် နေသည့်နှယ် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများ သည် ဂျက်ဒီပရော့စ်ကို ကြည့်လိုက် သူ့ဖိနပ်ဦးကို ငုံ့ကြည့်လိုက် နှင့် ဂနာမငြိမ်။ ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ရပ်ထဲတွင် လန်းအား မနှစ် မြို့သည့် စိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် သူသည် သူ့ စိတ်ထားကို မဖော်ပြမိစေရန် ထိန်းသိမ်းချုပ်တီးထားပြီး နံရံ ပေါ်ရှိ မြေပုံဘက်သို့ ကုလားထိုင်ကို လှည့်လိုက်သည်။

‘မင်း ဝီယက်နမ် ကွပ်ဒန်ဒင်းပါတီအကြောင်း ဘယ်လောက် များများ သိထားသလဲ လန်း’ဟု လိုရင်းကို မေးသည်။

‘တော်လှန်ရေးတစ်ခုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ လျှို့ဝှက် အဖွဲ့တွေထဲက အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဆိုတာလောက်ပဲ ကျွန်တော်သိတယ်’ စစ်ဆေးရေးမှူး လန်းက မပီမသ ပြင်သစ် ဘာသာစကားဖြင့် အဖြေပေးသည်။

‘မင်း သိပုံက ဆိုင်ဂုံကလူတွေ သိနေတဲ့ အသိမျိုးလောက်ပဲ ရှိဘာပဲ’ဟု ဂျက်ဒီပရော့စ်က ရေရှည်သည်။

‘ဒီ မြောက်ပိုင်းဒေသဘက်မှာတော့ ကွပ်ခန်ခင်းပါတီဟာ လူတစ်စုက အရူးထပြီး ပွဲထားတဲ့ သာဓန လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု မဟုတ်ဘူးကွ’

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ မြေပုံကို လှမ်းကြည့် နေသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က မြစ်နီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဘက်မှာ လက်နက်ပုန်းတွေ ဝှက်ထားတာ ငါတို့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်စေမယ့် လက်နက်နဲ့ ပုန်ကန်မှု မျိုး တစ်ခုခု လုပ်မယ်လို့ အစီအစဉ် ရှိထားဟန်တူတယ်။ ဒီဒေသတစ်ခုလုံးမှာ ပါတီဝင်အရေအတွက်ဟာ တစ်သောင်း ငါးထောင်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းရတယ်။ သူတို့က အဖွဲ့ဝင် ဆယ် ငါးယောက်နဲ့ နှစ်ဆယ်လောက်ရှိရင် ကလာပ် စည်း တစ်ခုအဖြစ် ခွဲခွဲပြီး ပွဲထားတာဆိုတော့ ငါတို့ဘက်က လိုက်ရခက်တယ်။ အချိန်လဲ သိပ်ကုန်တယ်။ ငါပြောတာ မင်း သဘောပေါက်ရဲ့လား’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က လန်း၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့် သည်။ လန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကနေ့ည ညဉ့်နက်ပိုင်းမှာ ဟန့်ငါ်မြို့ တစ်နေရာမှာ အရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခု လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါတို့ သတင်းရထားတယ်။ နေရာကိုတော့ အတိအကျ မသိဘူး။ ကနေ့မနက် မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ ပါတီဝင်တစ်ယောက်ကို ငါတို့ ဖမ်းထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်ထိတော့ တို့ လိုချင်တဲ့ သတင်းကို မရသေးဘူး’

စစ်ဆေးရေးမှူးလန်း၏ မျက်လုံးများသည် ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် တောက်ပြောင်လာသည်။

‘မင်းအားတဲ့လူက ယောက်ျားလား မိန်းမလား’
‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အဆက်ဆယ် ကိုးနှစ်ပဲ ရှိသေး တယ်။ ကျေးရွာ ကျောင်းဆရာမလေး တစ်ယောက်’

ကပြား လန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်သည် ပျောက် သွားသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် လျှက်နေသည်။
‘ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စက လွယ်မှာပါ။ သူ သိထားသမျှကို ပြောလာအောင် ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါ လိမ့်မယ်’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က လန်းကို အလွန်မနှစ်မြို့သည့် မျက်နှာ သားဖြင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ကြည့်နေသည်။ လန်းသည် အခန်းထဲဝင်လာစဉ်က ဆွဲလာသည့် လက်ဆွဲသေတ္တာကို ရင်ခွင် ပိုက်ထားသည်။ သေတ္တာကို ကြည့်ရသည်မှာ အတံ့ထွင် အတော်လေးလံသည် ပစ္စည်းတစ်ခု ထည့်ထားပုံရ၏။

‘မင်း ဘယ်လိုနည်းတွေကို သုံးမှာလဲ’ဟု ဂျက်ဒီဗရော့စ်က မျက်နှာကို တစ်ဖက်ညှိလွှဲထားပြီး စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို အမှတ်တမဲ့ လှန်လှော့နေရင်းက မေးလိုက်သည်။

လက်ဆွဲ သေတ္တာသော့များ ပွင့်သံကြားရသည်။ ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်သည် အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို တအံ့တဩကြည့်နေမိ၏။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကိုပဲ သွားလေရာ သယ်သွားပြီး သုံးလေ့ရှိပါတယ်။ ကိုယ် ပစ္စည်းလဲဖြစ် ကိုယ် လက်ထဲမှာလဲ အမြဲထားတော့ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး သုံးလို့ရတာ ပေါ့။ ဒီပစ္စည်းက ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်တော့ဖြစ်ပါ့တယ်’

လန်း၏အသံသည် ချက်ချင်းလိုလ တက်ဆက်ကြွ
 ဖြစ်လာသည်။ သေတ္တာထဲတွင်ခွက်ပုံ ပစ္စည်းတစ်ခုနှင့်
 ထိုပစ္စည်းကို အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထား နွားသားရေကြိုး
 များ၊ ဘေးမှတ်ပတ်လည်တွင် စနစ်တကျ တပ်ဆင်ထားသည်
 ကိုရိုသာ တန်ဆာပလာများနှင့် အသေးအမွှား ပစ္စည်းလေး
 များ၊ အားလုံးကို အသေးစား ချိတ်ကလေးများဖြင့် တွဲကာ
 သေတ္တာအတွင်းဘက်တွင် အသေတပ်ဆင်ထားသည်။ ဂျက်ဒီ
 ဗရော့စ် ကြည့်နေခိုက်မှာပင် လန်းသည် နွားသားရေကြိုးချောင်း
 ကို ဖြုတ်ပြီး ခေါ်ဝင်ပြသည်။ ထိုသားရေကြိုးတွင် ကြေးနန်း
 ကြိုး အပြည့်ပတ်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။

'ဒီဟာကတော့ သိပ်ခေါင်းမာတဲ့ တရားခံတွေ့ အတွက်
 လုပ်ထားတာ' လန်းက ခပ်ရှူးရှူးလုပ်ထားသော ကြိုး၏အဖျား
 ကို လက်နှင့် အသာအယာပွတ်၍ ပြောသည်။

'ဒီကြိုးကို မိန်းဆွီမှာ တပ်လိုက်ရင် လျှပ်စစ်ဓာတ်
 စီးကြောင်းရဲ့ အားဟာ နှစ်ဆတက်လာတယ်။ ဓာတ်လိုက်တဲ့
 အား နှစ်ဆတိုးလာတော့ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာဟာ နှစ်ဆတိုး
 လာတယ်'

လန်းက စကားကိုဖြတ်ကာ ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ တုံ့ပြန်မှုကို
 လှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကတော့ သေတ္တာကို
 သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားပုံမရသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။
 ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ နှုတ်ဆိုတဲနေခြင်းသည် သူ့ပစ္စည်းနှင့် သူ့
 စကားကို များစွာ သဘောတွေ့နေပြီဟု လန်းက ယူဆသည်
 ဖြစ်ရာ သူသည် ကြိုးတစ်ချောင်း၏ ထိပ်ဖျားတွင် နှစ်ချောင်း
 ပူး၍ လိမ်ထားသော သံမဏိကြိုးစကို ကိုင်ပြသည်။

ဝေး
 အ
 သိပ်
 တပ်
 ပြုံး
 ထဲမှ
 ရဲ့
 သားလို့
 ရောက်သွားတယ်

'ဟေ့ ကောင် တော်ပြီ၊ သေတ္တာကို ပိတ်လိုက်စမ်း'
 ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။ မမျှော်လင့်
 တဲ အအော်ခံလိုက်ရသဖြင့် လန်းက အလန့်တကြား မော့
 ကြည့်သည်။

အခန်းထဲတွင် ရုတ်တရက် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ခဏမျှ
 အကြာတွင် ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ တံတောင်ဆစ်အနီးမှ တယ်လီဖုန်း
 ချည်သံသည် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ထွက်ပေးလာသည်။ သူသည်
 တယ်လီဖုန်းကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သည်။

'ကနေ့ည လုပ်ဖွယ် အစည်းအဝေးနိပတ်သက်လို့ ထူးခြား
 တဲ့ သတင်း နောက်ထပ် မရသေးဘူးလား ဂျက်
 မင်းကြီး၏ အသံဖြစ်၏။

'အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး'
 ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် ပစ္စည်းများကို သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်
 နေသော လန်းဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

မကြာခင် ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်တဲ့ အပေးပေးလိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူသည် လူ့ကို သူ့နောက်မှ လိုက်ရန် လက်ပြု၍ ခေါ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာတားသည် ထင်မခါ ခက်ထင်လျက် ရှိလေသည်။

သူတို့သည် အဆောက်အအုံ၏ မြေအောက်လုပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သောတို့များ ကိုင်သွားသော အောင်ကြပ် တစ်ထောင့်က သူတို့အား ဆေးပြုသတ်လားသည် နံရံနှစ်ခုကြားရှိ စင်္ကြံလမ်းအောက်မှ သူတို့၏ခြေထိများသည် စင်္ကြံလမ်း တစ်ဖက်က ထည့်သွင်း၍ အချုပ်ခန်းများကြားတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိ၏။ ထောင်ကြပ်သည် အချုပ်ခန်းလစ်ခန်းစုံတံခါးကို ဖွင့်သည်။ သစ်သားခုတ်တစ်လုံးပေါ်တွင် စောင်လျက် လှဲနေသည့် သေးသေးသွယ်သွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်။

သူတို့ ဝင်သွားသောအခါ မိန်းကလေးသည် လှဲနေရာမှ မထ။ သို့သော် သူတို့ကို အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော ရှုရှာမုန်းတီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ဆီး၍ ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

လန်းကတော့ မိန်းကလေးကို မကြည့်။ အခန်းအောက်ပတ်ပတ်လည်မှ နံရံများကိုသာ လှည့်ပတ် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အပြင်သို့ပြန်ထွက်သွားပြီး လျှပ်စစ်ခတ် မိန်းခလုတ်ကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာသည်။ တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် လက်ထဲမှ ဝါယာကြိုးခွေကိုဖြေ၍ အချုပ်ခန်းထဲရှိ မိန်းကလေး၏ ခြေထောက်များအနီးသို့ ရောက်သည်အထိ ဆွဲယူသွားသည်။

ထို့နောက် မိန်းကလေး၏ ခြေထောက်များကို ခြေကွင်းဝတ်မှ နှုတ်ပြီး ကြိုးစဖြင့် ပူး၍ချည်လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်ဖြင့် ခတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး၏ အောက်ဘက်ကို အပေါ်ဘက်သို့ လိမ်ဆင်လိုက်ပြီး ခြေထောက်များကို ခြေထိပ်ခတ်လိုက်ကာ ပက်လက်ဖြစ်သွားအောင် တွန်းလှဲလိုက်သည်။

သူ တစ်ကိုယ်လုံးကိုစီဝါယာကြိုးများဖြင့် ရစ်စတ်ချည်နှောင်ခြင်း စံနေရာသော မိန်းကလေး၏ ယောက်ျားများသည် ကြောက်တိတ်ဖြူ

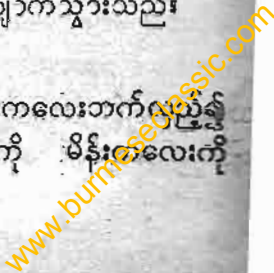
ကို နာကျင်စေသော အသံများကို ထုတ်လာသည်။ လန်းကတော့ မိန်းကလေးကို တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်။ သူ့သေတ္တာထဲမှ ဗိုင်းနမိုက်ခွဲသည့် အနားစား စနက်တံကလေးနှင့် တူသော 'ငရဲဘူး'ကို ထုတ်လျှောက်ကာ လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသည့် ဝါယာစများဖြင့် ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျက်ဒီပရော့စ်ကို မော့ကြည့်သည်။

'ကွပ်ခန်ခင်းပါတီ အစည်းအဝေးကို ကနေ့ည မြို့ထဲက ဘယ်ဘုရားဝင်းထဲမှာ လုပ်မလဲဆိုတာ မေးကြည့်'

ဂျက်ဒီပရော့စ်က တံခါးဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

'ဝါ အပြင်က စောင့်မယ်'

လန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး မိန်းကလေးဘက်သို့ ရောက်အောင် အာနမ်ဘာသာဖြင့် မေးသည်။ ငရဲဘူးကို မိန်းကလေးကို

မြင်သာအောင် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ ရှေ့တည့်တည့်တွင် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြထားသည်။

ထွန်းအောင် သုံးမိနစ်အတွင်း အပြေပေးပါမယ်ဟု ရှမ်း ပြောကာ စနက်တီသဖွယ် ထွက်နေသော ခလုတ်ကလေးကို လက်မဖြင့် ထွန်းလိုက်သည်။

ဂျက်ဒီပရော့စ် အခန်း အပြင်ဘက် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှ မိန်းကလေး၏ စူးစူးလေလေ အော်သံ ထွက်လာသည်။ သူသည် တဆက်ဆတ် တုန်လျက်ရှိသော လက်ချောင်းများဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရှိ ဖြူဖွေးနေသော နံရံကို ဝေးကြည့် နေသည်။ မိန်းကလေး၏ အော်သံများသည် တိုး၍တိုး၍ လာလျက်ရှိ၏။ အော်သံ ထုံးစံရပ်သွားချိန်အထိ သုံးမိနစ်တိတိမျှပင် ကြာလိမ့် မည် ထင်၏။ လန်းသည် အခန်းတွင်းမှ ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာထား ဖြင့် အပြင်စင်ကြိုဆိုသို့ ထွက်လာပြီး သူမေးထားသည် ကတိ အတိုင်း ဂျက်ဒီပရော့စ် လိုချင်နေသော ယတင်းကို မေးသည်။

(၈)

သာမန်အချိန်များဆိုလျှင် ဟန့်ပြင်မြို့သူမြို့သားများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းကျဉ်းများပေါ်တွင်

ညွှန်ပိုင်းရောက်ချိန်အထိ အလွှားအလာ ပြတ်သည်မရှိပေ။ သူ့ထွေးဝေးများ၊ ပစ္စည်းပို့နှားလှည်းများ၊ လန်ခြားများနှင့် ထွန်းသံတည့်ညံ့ပေး၍ ဝင်လာတတ်သည့် ခေတ်တော်ကားများ နှိပ်ပါ တွေ့ရတတ်သည်။ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြသော သူများနှင့် ယာဉ်များကြားတွင် သစ်များကိုဆွဲ၍ ဖြတ်သန်း သွားလာနေကြသည့် ဆင်ကြီးများကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ မြင်ရ တတ်၏။

သို့သော် ဂျက်ဒီပရော့စ်ထံသို့ သူ၏ အာဏာပေးကွက်သား က သူလိုချင်သော ဆတင်းကို ရအောင်ဗျူပြီး ပေးအပ်လိုက် သည့် တက်ပဲ့တော် အကြံပြုနေသူပိုင်း ရှစ်နာရီအချိန်ခန့်တွင်မူ ခေတ်ကွက်အတွင်းရှိရှေးဟောင်းလမ်းမများပေါ်၌ အလွှားအလာ ပြတ်ကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

လမ်းပေါ်တွင် အလွှားအလာဆို၍ 'ခေါင်းလမ်း' နောက် ဆက် စေတီတစ်ဆူ၏ ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ယနေ့ညပြုလုပ်မည့် သို့ဝှက် အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန် လာနေသော ခေါင်ဗန်လတ် စီးလာသည့် သံဘီးတပ် လန်ခြားတစ်စီးသာ သွင် ရှိ၏။ လန်ခြားဘီးများက ကျောက်စရစ်ခဲများကို ခင်းခြေ ကြိတ်ဝါးသွားနေသော အသံသည် လမ်းပေါ်ရှိ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလျက်ရှိလေသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဟန့်ပြင်မြို့သူမြို့သား ကိုးသောင်းကျော်ခန့် သည် မိမိတို့ နေအိမ်တွင်းရှိ ဝိညာဉ်တော်စင်များရှေ့၌ စုဝေး ကာ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံအရ ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သော မြင်းနှစ်၏ နှစ်သစ်ကူး အကြံပြုပွဲတော်ကို ကျင်းပပြုလုပ်နေကြပေလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

ယခု ဒေါင်ပန်လတ် စီးလာသည့်လန်ဒြားသည် သံဘီးတပ်
 လန်ဒြားဖြစ်၏။ အမှန်တော့ ယခုလို လူခြေတိတ်နေသည့် ည
 မျိုးတွင် တာယာဘီးတပ်လန်ဒြားကို စီးခြင်းသည် အကောင်း
 ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ တွေးခဲ့မိသေး၏။ သို့သော်လည်း
 ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးသမားများရှုထောင့်မှ ဆင်ခြင်ကြည့်
 လိုက်သည့်အခါ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးသည် ဆူဆူညံညံ
 အသံများကို ထွက်စေနိုင်သည့် သံဘီးတပ်လန်ဒြားဖြင့် သွား
 လာ လှုပ်ရှားခြင်း ပြုလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆနိုင်စရာ ရှိ၏။
 သို့ဆိုလျှင် သံသယအဖြစ်မခံရအောင် သံဘီးတပ် လန်ဒြားကို
 ပင် စီးလျှင် ကောင်းလေမလား။ ယင်းကဲ့သို့ အပြန်ပြန်
 အလှန်လှန် ခံတွားပြီးသောအခါ လတ်သည် သံဘီးတပ်လန်ဒြား
 ကိုပင် စီး၍သွားတော့မည်ဟု ရဲရဲဝံ့ ခံ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

လန်ဒြားသည် အောက်ခံအပြာရောင်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်
 ဖြင့် ရေးထားသော လမ်းအမည် ဆိုင်းဘုတ်များကို တစ်ခုပြီး
 တစ်ခု ကျော်ဖြတ်လာ၏။ ပိုးထည်လမ်း၊ ဆေးဝါးလမ်း၊ ဆန်
 လမ်း၊ သံထည်လမ်း၊ ပဝါလမ်း၊ ယွန်းထည်လမ်း၊ လမ်းအမည်
 များသည် လမ်းထဲ၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြသော လူများ၏
 အသက်မွေးမြူမှု လုပ်ငန်းများကိုလိုက်၍ မှည့်ခေါ်ထားကြခြင်း
 ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့
 သော ရပ်ကွက်များနှင့် အမည်များ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းလမ်း
 သည် အသုဘခေါင်းများ ပြုလုပ်ရောင်းချသူများ နေထိုင်ရာ
 လမ်းဖြစ်သည်။ လန်ဒြားသည် ခေါင်းလမ်းအတန်းသို့ ဝင်
 သည်။ တရုတ်သို့ဌေး ဆူကြွယ်များအား ရောင်းချရန် လှုပ်ထား

သည့် ယွန်းခေါင်းများသည် တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံး ဆင့်ကာ
 အစုလိုက် အပုံလိုက်။

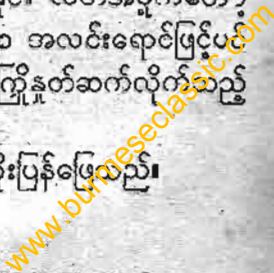
လတ်သည် လန်ဒြားသမားအား လန်ဒြားခပေးပြီး မှောင်
 ခိုပိတ်တွင်းသို့ ကပျာကယာ ဝင်ခိုလိုက်သည်။ သူသည် ခေါင်း
 ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ တံခါးဝတွင် မိနစ် အတန်ကြာမျှ ရပ်ကာ
 လမ်း၏ ဟိုဘက် သည်ဘက်ထိပ်များကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်
 သည်။ သူ့နောက်မှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာသူ ရှိ မရှိ
 စူးစမ်းခြင်းပေတည်း။ လိုက်လာသူ မရှိဟု ယေချာသွားသည့်
 အခါ လတ်သည် စေတီတစ်ဆူ၏ ဝင်ပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်
 လျှက်ရှိသော လမ်းကျဉ်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဝင်ပေါက်အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ တိုင်တစ်လုံး
 နောက်မှ လူတစ်ယောက် ပြုန်းခနဲ ထွက်လာသည်။

‘လတ်လား’ တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သည့် အမျိုးသမီး
 တစ်ဦး၏ အသံ။

အာနစ်အမျိုးသမီးသည် အနက်ရောင် ဇာပါးအပေါ်အင်္ကျီ
 ကို ဝတ်ထားသည်။ အတွင်းခံ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်များ
 မှာလည်း အရောင်ခပ်ညိုညို ခပ်မိုင်းမိုင်း။ ရုတ်တရက် တွေ့
 လိုက်သည့် အရိပ်မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ဘယ်သူ
 ဘယ်ဝါဟု အတိအကျ ခွဲခြား၍ မသိနိုင်။ လတ်အဖို့ကတော့
 ကောင်းကင်တွင် လင်းနေသည့် သဘာဝ အလင်းရောင်ဖြင့်ပင်
 လီအင်းမုန်း၊ ချက်ချင်းသိရုံမျှမက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည့်
 လီအင်း၏ အပြုံးကိုပါ မြင်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် လတ်ပါ’ ဟု ခပ်တိုးတိုးပြန်ဖြေသည်။

‘နားတွေ အူနေအောင်’ အသံမြည်တဲ့ မောင်လန်ခြား သံကို မင်းမကြားလိုက်ဘူးလား’

လတ်က သူ့ပါးနှင့် လီအင်း၏ပါးကို ကပ်လိုက်ပြီး သူ့တို့ လူမျိုး ထုံးစံအတိုင်း ပါးကို နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လူချင်းခွဲလိုက်ကာ စေတီပရဝုဏ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

ခန်းမထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်မီးသည် လင်းလျက် ရှိသည်။ အာနမ်တို့၏ စစ်ဘုရားကွမ်သာနှင့် ငရဲမင်းဒိုင်အမ်ဗုအုန်ရုပ်တု များသည် မီးရောင်အောက်တွင် တလက်လက်။ တံခါးစောင့်က လတ်တို့နှစ်ယောက်သား အသေအချာစိစစ်ပြီးမှ ဝင်ခွင့် ပြုသည်။

သူတို့ ဝင်သွားသောအခါ သူတို့နောက်မှ လူသုံးဦး ထပ် ရောက်လာသည်။ လတ်နှင့် လီအင်းတို့က နောက်မှရောက်လာ သည့် ဝိုဗန်လော့ခ်နှင့် သူ့သားနှစ်ယောက် ခေါင်းနှင့် ဟော့ခ် တို့ကို တီးတိုး နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးလကျော်ခန့်က ဦးအမ်ရာဘာခြံမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် လာခဲ့ကြသည့် ဝိုဗန်လော့ခ်ကို သားအဖသုံးယောက်ကို သူတို့ ၏ ပါတီ ကလာပ်စည်း အဖွဲ့ဝင်များက အမည်ဝှက်များဖြင့် သိကျမ်း ရင်းနှီးနေကြပြီဖြစ်၏။

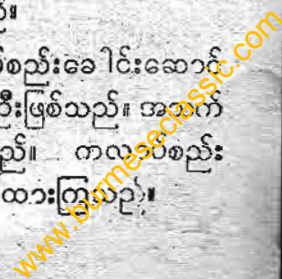
ဝိုဗန်လော့ခ်၏ လျှို့ဝှက်အမည်မှာ ‘ဆန်သွိုင်း’ ဖြစ်သည်။ ‘ထောင်ကျရေ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ သူ့သား ခေါင်းကို ‘လင်း ရီအင်း’ဟု ခေါ်သည်။ ‘မြစ်ပြာ’ဟု အဓိပ္ပာယ် ထွက်၏။ သားအငယ် ဟော့ခ်ကိုမူ ‘မန်တန်း’ ဟု အမည်ပေးထား၏။ ‘သွေးဆောင်သူ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ လတ်ကိုယ်တိုင်ကွင်

လည်း ‘ဂျီယာအိုနမ်း’ဟူသော အမည်ဝှက်ရှိရာ ‘လူများကို ဖညာပေးသူ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ လီအင်းကိုမူ ‘ထရန်ချင်း’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ အပျိုစင်စစ်သည်တော်’ ဟုအဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

ကျေနပ်လောက်အောင် စစ်ဆေးပြီးသည့်အခါ တံခါး စောင့်က အားလုံးကို ခေါ်သွားသည်။ စေတီအတွင်းဘက်ရှိ အာရုံခံတန်ဆောင်းတချို့ကို ကျော်ဖြတ်ကာ အတွင်းဘက် အကျဆုံးသော တန်ဆောင်းဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ တန်ဆောင်း အတွင်းတွင် မျက်လွှာများကို ချထားသော အမိတ္တနှင့် အရိမေတ္တယျ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူသည် ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ စမ္မာယ်တော်မူလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့ ခြေထောက်များ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်မူ သစ်သီးပွဲများနှင့် ပန်းများသည် အစလိုက် အပုံလိုက်။ နှစ်ကူးပွဲတော်အတွက် လူအများက ဇာရောက် ကပ်လှူပူဇော်ထားကြခြင်း ပေတည်း။

အခစာင့်က တန်ဆောင်းနောက်ဘက်ရှိ အခန်းငယ်တစ်ခန်း ကို ညွှန်ပြသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားကျောင်း ဝေယျာဝစ္စအတွက် အစည်းအဝေးပြုလုပ်ရာ အခန်းဖြစ်၏။ အခန်းထဲတွင် အာနမ် ဆယ်နှစ်ဦးသည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေကြလေပြီ။ အလင်း ရောင် ဟူ၍ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်သာရှိသော်လည်း လူအားလုံး ၏ မျက်နှာများကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်သည်။

စားပွဲထိပ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော ကလာပ်စည်းခေါင်းဆောင် သည် တုန်ကင်နယ်သား ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက် မှာ သုံးဆယ်တွင်း။ မျက်မှန်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကလာပ်စည်း အဖွဲ့ဝင်များက သူ့ကို ‘သန်ဂျီအမ်း’ဟု သိထားကြသည်။

၁၀၀ မောင်ထွန်းသူ

‘သန့်စင်ကြည်လင်သော စမ်းချောင်းကလေး’ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။

သူ့မျက်နှာသည် ဝိုင်းစက်စက်၊ ပါးနှစ်ဖက်က ခပ်ဖောင်းဖောင်း၊ နှာခေါင်းက ခပ်လန်လန်၊ လူငယ် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် တူဆဲ။

နောက်ဆုံးဝင်လာသည့် လူငါးဦး နေရာယူပြီးသည့်အခါ စိတ်မရွည်ဖြစ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာမူ ယခုအချိန်အထိ လူ မရှိသေး။ ထိုကုလားထိုင်သည် အလွန်ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ကို ခံစားထားရသဖြင့် ဘုရင်ခံချုပ်၏ အချုပ်ခန်းအတွင်းရှိ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ငိုကြွေးနေရှာသော မိန်းကလေး ၏ နေရာဖြစ်၏။

‘မင်ကွမ်း မလာနိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ သိတဲ့လူရှိသလား’ ဟု သူက မေးသည်။

အဖြေပေးမည့်သူ မရှိသောအခါ သူသည် လက်မှ နှာရိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့လာအောင်စောင့်နေဖို့အချိန်မရှိတော့ဘူး။ အခုလောက် ဆိုရင်ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိချင် ရှိနေလိမ့် မယ်။ ကျွန်တော် အခုပြောမယ် ကိစ္စကို သေသေချာချာ နားထောင်ကြပါ’

သူသည် စကားကို ချက်ချင်းဆက်မပြောသေးဘဲ ခဏမျှ ရပ်ထားသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ရဲတော်တို့အားလုံး ရည်မှန်းပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ဟာ နောက်ဆုံးမှာ အကောင်

အထည် ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ပါတီက နောက်ထပ် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ပြင်သစ်တွေကို ချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’

စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသူအားလုံးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဘအံ့တဩရေရွတ်ကြသည်။ ကျောင်းဆရာ၏ မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများသည် တလက်သက် တောက်ပနေကြသည်။

‘ပြင်သစ်စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အာနမ် တပ်သားတွေကြားမှာ နှစ်နှစ်တိတိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ လှုပ်ရှားစည်းရုံးခဲ့ကြတဲ့ အကျိုးကြောင့် ဒီလမ်းဟာ ပွင့်လာခဲ့ တာပါ။ မြစ်နီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတော် အာနမ်တပ်သားတွေဟာ သူတို့ အထက်က ပြင်သစ်အရာရှိတွေကို ပုန်ကန်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြ ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်တွဲဖို့ လိုအပ် နေပါတယ်။ ပုန်ကန်မှုကို ကျွန်တော်တို့က ခေါင်းဆောင်ပေးဖို့ လိုနေပါတယ်။ အခုဆိုရင် ပါတီကလားစည်း တစ်ခုစီကို အဲဒီ တပ်သားတွေကြားမှာထားပြီး ခေါင်းဆောင်မှု ပေးတဲ့ တာဝန်ကို ယူထားကြပါပြီ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရဲရဲရင့်ရင့် ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ လုပ်လိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ အားလုံးဟာ ဟန့်ငြိမ်း ဟိုင်ပုံမြို့တွေကို အောင်မြင်စွာ ချီတက်သိမ်းပိုက်နိုင်ကြမှာပါ’

သူသည် သူ့ရှေ့၌ ချထားသော စာရွက်များကို ငုံ့ကြည့် နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကလားစည်းကို ဟန့်ငြိမ်း မိုင်ခြောက် ဆယ် အကွာမှာရှိတဲ့ ယင်းပင်လယ်ကွေ့က တပ်မှာ မှတ်တိုင်

ပုန်ကန်မှု ဖြစ်သွားအောင် ခေါင်းဆောင်မှုပေးသွားဖို့ တာဝန်ပေးထားပါတယ်။ အဲဒီတပ်ဟာ တပ်မဟာ ၄ ရဲ့ လက်အောက်ခံ တွန်ကင်နယ်သားတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အမှတ် ၂ တပ်ရင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တာဝန်က အမာခံ ပါတီဝင်ရဲဘော် ခြောက်ဆယ်ပါတဲ့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲ မရရအောင် ဖွဲ့စည်းပေးရပါ လိမ့်မယ်။ လက်နက်တွေကတော့ အဆင်သင့်လုပ်ပြီး တပ်နဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ ဝှက်ထားပြီးပြီ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ တပ်ထဲကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ စီမံစရာရှိသမျှကိုလဲ အခိုင်အမာ စီမံ ပြီးခဲ့ပြီ။ တပ်ရင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ညီနောင် ရဲဘော်တွေဟာ တပ်ခွဲလေးခွဲရှိတယ်။ လူအင်အား တစ်ထောင်တိတိ ရှိတယ်။ အားလုံးလိုလိုပဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တသဘောတည်း ဖြစ်နေ ကြပြီ။

သူသည် စာရွက်ကို လှန်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ရွက်ကို ဖယ်ဖောင်းတိုင်မီးရောင်တွင် ထောင်၍ ကြည့်နေသည်။

‘တပ်ရင်းမှူး လီတေကွန်းရဲ့ လက်အောက်မှာ အရာရှိ ရှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဒန်၊ ဗိုလ်ကြီးလီယွန်နတ်၊ ဗိုလ်ကက်စပီယန်နဲ့ ဗိုလ်ဒီပရော့စ်တို့က တပ်ခွဲတွေ အားလုံးကို အုပ်ချုပ်တယ်’

သူသည် စာရွက်ပေါ်၌ ငုံ့ထားသည့် မျက်နှာကို မော့ လိုက်ပြီး သူ့လူများကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရဲဘော်တို့ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်လေးရက် အကြာမှာ ပြင်သစ်စစ်သားတွေနဲ့ ပြင်သစ်အရာရှိတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက် ပန်းပဲဖိုတွေက ထုတ်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ငှက်ကြီးတောင် ဓားတွေရဲ့ အရသာကို မြည်းစမ်းကြရပါလိမ့်မယ်’

ကျောင်းဆရာက ပြင်သစ်အရာရှိအမည်များကို ဖတ်ပြနေ စိတ်တွင် ငိုပန်လော့ခံသည် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလျက် ရှိသည်။ သူသည် သူ့သား ခေါင်း၏လက်ကို အသာတို့လိုက် သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်တွင် နေရာ ပြင်ထိုင်လိုက်၏။ ဘိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ကာ သူ့ကလောင်စည်း ခေါင်းဆောင် ထို လှမ်းမေးသည်။

‘ဗိုလ်ဒီပရော့စ်ရဲ့ အသက်နဲ့ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံကို သိခွင့် ရရင် သိချင်တယ် ရဲဘော်’

ကျောင်းဆရာက စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာဖြင့် သူ့လက် တွင်းမှ စာရွက်များကို ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဗိုလ်ပေါလ်ဒီပရော့စ်ရဲ့ အသက်က နှစ်ဆယ် သုံးနှစ်၊ စိန်ကား စစ်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရ အရာရှိတစ်ယောက်၊ ယင်း ပင်လယ်ကွေ့ဟာ သူ့ ပထမဆုံးတာဝန်ကျတဲ့ နေရာပဲ’

သူသည် လော့ခံ၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ သည်။

‘ဘာကြောင့်မေးတာလဲ၊ ခင်ဗျားကို သူ သိသလား’ လော့ခံက ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် နားကြားလွဲသွားလို့ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သားနှစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီတပ်ကို ဝင်တိုက်ရမယ်။ ပထမဆုံးအဖွဲ့မှာ ပါချင်ပါတယ် အဲဒါကိုတော့ ပြောထားပါရစေ ရဲဘော်’

‘ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ် ကျေးဇူးတင်တယ် ဆန်သ့ုိုင်း’ ဟု ကလောင်စည်းခေါင်းဆောင်က ပြောသည်။

‘တခြားလူတွေလဲ ခင်ဗျားလို တက်တက်ကြွကြွ ရှိကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင်ထားပါတယ်’

‘အခုလို မိုက်ရှူးရဲ စွန့်စားတဲ့ပွဲမျိုးမှ ကိုယ် အသက် ကိုယ် စွန့်ချင်တဲ့လူဟာ အရူးပဲ’ ဟု ဒေါင်ဗန်လတ်က အေးဆေးညင်သာသောလေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား မှားနေတယ်၊ ပုန်ကန်ထကြွဖို့ အချိန်မကျသေးဘူး၊ ပြည်သူတွေဘက်က အဆင်သင့် မဖြစ်ကြသေးဘူး’

လတ်၏ ပြောင်ကျလွန်းသော ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကြောင့် အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကလောင်စည်း ခေါင်းဆောင်က လတ်ကို ပြုံးတူးပြုတ်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝေဿကြောင့် ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည်။

‘ယင်းပင်လယ်ကွေ့ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွားပြီး ဝါဖြေနှံထားတယ်၊ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာတယ်၊ တခြားတပ်တွေမှာလဲ အဲ့ဒီလိုပဲ လုပ်ထားပြီးလို့ အားလုံး ပုန်ကန်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ၊ အခုလို လုပ်လို့ ရပြီဆိုတာကို ညွှန်ပြနေတဲ့ သက်သေခံ အထောက်အထားတွေကို ပါတီခေါင်းဆောင်ပိုင်းက အခိုင်အမာ ရထားပြီးပြီ’

‘ပြင်သစ်တွေကလဲ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ညွှန်ပြနေတဲ့ အထောက်အထားတွေကို အခိုင်အမာ ရနေကြပြီ၊ ဒီအချက်တို့ ခင်ဗျားသတိထားမိရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဝှက်ထားတဲ့ လက်နက်တွေကို ပြင်သစ်တွေက တွေ့လို့ သိမ်းသွားနေကြပြီ၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာ လျှို့ဝှက်ချက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြင်သစ်တွေဘက်က အားလုံး သတိမိရိယာနဲ့ စောင့်နေကြပြီ’

မှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ လတ်၏ စကားများသည် မိမိ၏ သြဇာအာဏာကို အန်တုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသော ကလောင်စည်းခေါင်းဆောင်သည် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ သူ့လက်သီးဖြင့် စားပွဲကို တအားထုသည်။

‘မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဝှက်ထားတဲ့ လက်နက်တချို့ကို ပြင်သစ်တွေ တွေ့သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ချက်ကြောင့်ကိုပဲ ကျုပ်တို့ လုပ်ဖို့ ရည်မှန်းထားတဲ့အလုပ်ကို အမြန်ဆုံး လုပ်အောင် တွန်းအားပေးနေတာလို့ပဲ တွက်ရမယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ဘက်က အခုထဲပြီး မချရင် ကျုပ်တို့လက်နက်တွေ နောက်ထပ် အများကြီး ထပ်ပြီး အသိမ်းခံရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲဘော်တွေလဲ အများကြီး ထပ်ပြီး အဖမ်းခံကြရလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ဘက်က အချိန်ဆွဲပြီး ကြန့်ကြာနေမယ်ဆိုရင် ပြင်သစ်တွေကို ယခုချင်နေကြတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ဆန္ဒနဲ့ စိတ်ထက်သန်မှုကို အဆုံးရှုံးခံရလိမ့်မယ်’

‘တကယ်လို့ ခင်ဗျားပြောသလို ကျွန်တော်တို့ပြည်သူတွေက အခု ထပြီး ချပြုမယ်ဆိုရင် သူတို့ အားလုံး သေကုန်မှာကတော့ သေချာနေတယ်’ ဟု လတ်က တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ကွပ်ငဒ်ဒင်း ပါတီဝင်းအရေအတွက်ဟာ ရာပေါင်း နည်းနည်းပဲ ရှိပါသေးတယ်’

‘ခင်ဗျားက လုပ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း နေလိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ သူရဲဘောကြောင်တာပဲ၊ လောကမှာ သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ အဖြစ်နဲ့ အသက်ရှင်နေရတာထက် ရဲဝံ့စွန့်စားပြီး ယောက်ျားပီပီ သေရတာက မြတ်ပါသေးတယ်’

ကလောင်စည်းခေါင်းဆောင်၏အသံသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ ရုံးတယ်ပဲ ထားဦး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အားထုတ်မှုဟာ နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် စံနမူနာ ယူထိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုကတော့ ဖြစ်လာမှာပဲ။

ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ စောင့်ဆိုင်းသင့်တဲ့ အချိန်မှာ အောင့်အည်း သည်းခံပြီး စောင့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ယူမှာပဲ။ အချိန်အခါရောက်မှ တိုက်ဖို့အတွက် အသက်ရှင်နေဖို့လိုတယ်လို့ မြင်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တိုးတက်အောင်လုပ်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးခင်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပျက်စီးအောင် ပျက်ဆီးပစ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကတော့ မလုပ်သင့်တာ အမှန်ပဲ။ မျိုးချစ်ငယ်ငယ်ရဲ့ ကျွန်မြှုပ်နှစ်တွေဟာ ဒီအချက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ မပူးပေါင်းနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းကြတာပဲ။ သူတို့ကတော့ အမျိုးသားတော်လှန်ရေးဘစ်ရပ်လုပ်ဖို့ အချိန်မကျသေးဘူးလို့ မြင်နေကြတယ် မဟုတ်လား။

မျိုးချစ်ငယ်ငယ် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အမျိုးကို ချစ်လွန်းလို့ သူ့အမျိုးသားတွေရဲ့ နိုင်ငံထဲမှာ ခြေမချတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ရှိသွားပြီဆိုတဲ့ အချက်ကော ခင်ဗျား သတိထားမိရဲ့လား။

လကောင်စည်းခေါင်းဆောင်က ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

မျိုးချစ်ငယ်ငယ်ဆိုတဲ့လူဟာ မော်စကိုက ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်တစ်ချောင်းပါ ကိုယ်လူရာ၊ သူဟာ ကိုယ့်အမိ နိုင်ငံကိုတောင်မှ ပြန်လာရမှာ ကြောက်နေတဲ့လူပါ။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဝီယက်နမ် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်

ပါလို့ အမည်ခံသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ နောက်လိုက်တွေနဲ့သဘောတူညီမှုရဖို့ကို ကျုပ်တို့ကလဲမလိုလား ပါဘူး။

လတ်က ကလောင်စည်းခေါင်းဆောင်၏မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကွပ်ဒန်ဒင်းပါတီက ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ မမြင်တဲ့အချက်ကိုတော့ သူ မြင်တယ်။ ဒီ အမြင်မှန်တာကိုက အားပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြည်သူ့ တစ်ရပ်လုံးကို နိုးကြား ထကြွလာအောင် အုံကြွလာအောင် ပထမဆုံး လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒါကိုသာ အောင်မြင်အောင် လုပ် နိုင်ရင် ထောင်ဂဏန်းလောက်သာ အရေအတွက်ရှိတဲ့ ပြင်သစ်တွေကို ပြည်သူ့သန်းပေါင်းများစွာ က ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်တဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အောင်ပွဲခံရမယ်။

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကို မှီလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့။ သို့သော်လည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပုန်ကန်မှုမှာ မပါနိုင်ဘူး သန်ဂျီအမ်း၊ ကျွန်တော်မှာ ပြောစရာ ဒါပဲရှိတော့တယ်။

လတ်၏ စကားအဆုံးတွင် လီအင်းက လတ်၏ လက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညှစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြသည်။ လီအင်း၏ အပြုံးသည် အားပေးသည့်အပြုံး။ လတ်က လီအင်း၏ အပြုံးကို အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ပြန်၍ ပြုံးသည်။ ကလောင်စည်း ခေါင်းဆောင်သည် လတ်နှင့် လီအင်းတို့၏

လှုပ်ရှားမှု အားလုံးကို မြင်လိုက်သည်။ မသိစိတ်တွင် ကံ
အောင်းလျက်ရှိသော မနာလို ဝန်တိုမှုသည် ကလာပ်ပွဲ
ခေါင်းဆောင်၏ ဝေါသကို ပို၍ ပြင်းထန်စေသည်။

ကွပ်ခန်ခင်းပါတီမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ထင်ပေါ်ကျော်ကြား
ကို ယူပြီး နေရာတစ်နေရာရအောင် လုပ်နေတဲ့ လူစားတွေ
ရှိနေလို့ကတော့ အကျိုး မဖြစ်ထွန်းပါဘူး။ ဟန်ဆေး
လူစွမ်းကောင်းဆိုတာကတော့ အပြောကောင်းပေမယ့်
သာ ရှိပြီး အဆဲမရှိတဲ့ လူစားတွေပါ။ လူလတ်တန်းစားည
ဟာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မသွားဘူး။ သူတို့ရဲ့ အပျော်မယာ
တွေ အနေနဲ့ ကလဲ သူတို့နဲ့ ဘာထူးမှာလဲ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့
အပျိုစင် စစ်သည်ဘက်ဆိုတဲ့ နာမည်ခံချင်တာလောက်ပဲရှိတာ
ပါ။ တကယ်တန်းကျတော့ အလကားပါပဲ။ အပြောကောင်း
လောက်နဲ့ကတော့ တခြားမှာသွားပြီး နေရာရအောင်လုပ်ကြ
ပေါ့။ အထူးသဖြင့် ကိုယ် နိုင်ငံအတွက် သေမင်းကို ရင်ဆိုင်
ခံလောက်အောင် သတ္တိမရှိတဲ့ ကောင်တွေအတွက် ကျုပ်တို့
ပါတီမှာ နေပျမရှိဘူး။

လတ်၏ လက်သီးသည် စားပွဲပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ က
လာသည်။ သူ့ အသံသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။

‘ဒီမယ်ရဲဘော် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တိုင်းပြည်ကို ကျုပ်အသက်
ထက် ပိုပြီးချစ် ပိုပြီးမြတ်နိုးတဲ့ ကောင်ပါ။ မကြာခင် ခင်ဗျာ
သိရစေ...’

အမှောင်ထုအတွင်းမှဖြတ်၍ ဒရောသောမား ပြေးလာ
သည့် ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဇာတ်သည် သူ့ စကားကို
အဆုံးမသတ်နိုင်။ စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသူအားလုံး စိုးရိမ်ပူပန်

စိတ်ဖြင့် ပြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကြသည်။ လမ်းထိပ်တွင် အစောင့်
ခွထားသည့် သူငယ်သည် ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်အောက်သို့
ရောက်လာသည်။ သူသည် အသက်ကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မရှုနိုင်။
သူပြေးလာခဲ့ရာ လမ်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလျက် ရှိ၏။

‘ပုလိပ်ကားနှစ်စီး လမ်းထဲဝင်လာတယ်။ သူတို့ ဒီဘက်ကို
လာကြလိမ့်မယ်’

ကလာပ်စည်း ခေါင်းဆောင်သည် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး
သူ့ လူများကို အခန်း၏ ဘေးဘက်ရှိ မလွယ်ပေါက်ဆီသို့ ခေါ်
သွားသည်။ ကြိုတင် စီစဉ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း လူအားလုံးသည်
ဆိုယံအစနှင့်ကိုယ် စေတီပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ လမ်းကြို လမ်းကြား
အခန်းကြို အခန်းကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်
သွားကြသည်။ သတိပေးပြီးသည့်နောက် တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း
မှပင် ဘုရားဝင်းအတွင်း၌ လူစလူန မရှိတော့။ အစည်းအဝေး
ပြုလုပ်ရာ အခန်းနှင့် တစ်မိုင်ပုတ်လည်ခန့် အတွင်းရှိ လမ်းများ
ပေါ်တွင်လည်း လူရိပ်လူယောင်ဟူ၍ လုံးဝမမြင်ရ။

ဂျက်ဇီဗရော့စ်နှင့် သူ့ နောက်လိုက် လက်နက်ကိုင် ပြင်သစ်
ပုလိပ် နှစ်ဦးတို့ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ထားရာ
ဧတီပရိဝုဏ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားချိန်တွင် လူရိပ်လူခြေဟူ၍
အစအနပင် မမြင်ရတော့ပေ။ စောစောက အစည်းအဝေး
လုပ်နေသည့်ထဲတွင်လည်း လူတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ချေ။
ချေကြီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားရသဖြင့် ကုလားထိုင်များသည်
ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်ရှိ ခေါင်းထိပ်ပြာ
ခွက်ထဲတွင် မီးငြိမ်းသေးသည့် စီးကရက်တစ်လိပ်။

ဣကိဒီပရော့စ်သည် အမှောင်ထုထဲတွင် စက္ကန့်အတန်ကြားမှ ရပ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် စေတီဝင်းထဲမှ ဝေးသတကြီးနှင့် ပြန်ထွက်လာပြီး ခေါင်းလမ်း၏ အမှောင်ရိပ်များကိုခို၍ ရပ်ထားသော ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာရှိ မော်တော်ကားဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

(၉)

သူ့အခန်းထဲသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝေါင်ဗန်လတ်သည် တံခါးကို အတွင်းမှနေ၍ ချောခက်လိုက်သည်။ စေတီတော်ဘက်မှ ထွက်ပြေးလာရခြင်း ဖြစ်၍ လတ်ရော လီအင်ပါ နှစ်ဦးစလုံး အသက်ပင် ဖြောင့်ဖြောင့် မရှူနိုင်။ အဖောပြေသွားကာမှပင် လတ်သည် လီအင်ကို ဖက်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှုတ်ခမ်းနှင့် တစ်ယောက်နှုတ်ခမ်း ထိတွေ့ခြင်း မရှိ။ နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ကာ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြသည်။ ဓားကြိုင်သော ကိုယ်နံ့များသည် တသင်းသင်းပျံ့လျက် ရှိလေသည်။ ကိုယ်လုံးချင်း ပူးကပ်နေရာမှ ခွာလိုက်သည့်အခါ လီအင်က လတ်၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်၍ ပြုံးသည်။ ချစ်ရမ္မက်လွှမ်းနေသည့် အပြုံးဖြစ်သည်။

‘ကနေ့ည မောင် စကားပြောသွားတာ သိပ်ကို အသက်ဝင်တာပဲ’ ဟု လီအင်းက တိုးတိုးညင်းညင်းလေး ပြောသည်။
‘နောင်တစ်ချိန်မှာ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ မျိုးချစ် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်လာမှာ သေချာနေတဲ့ မောင်လိုယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ အနီးကပ်ဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် လီအင်း ဂုဏ်ယူလို မဆိုးပါဘူး။’
လတ်က မပြုံးမရယ်။ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားဖြင့် လီအင်းကို ပြန်ကြည့်သည်။
‘ကနေ့ညကို အလွန်ထူးခြားတဲ့ ညတစ်ညဖြစ်အောင် လုပ်မယ်လို့ မောင် စီစဉ်ထားတယ် လီအင်း။ မောင်တို့နှစ်ယောက် စလုံး အတွက်ရော မောင်တို့ နိုင်ငံအတွက်ပါ ထူးခြားစေရမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာ။ တက်ပွဲတော်အတွင်းမှာ မင်းနဲ့ မောင်နဲ့ အတူတူရှိနေတဲ့ အတွက် မောင် သိပ်ဝမ်းသာတယ်’
အလွန် တည်ငြိမ်လေးနက်သော လတ်၏ မျက်နှာထားကြောင့် လီအင်း၏ မျက်နှာတွင် သောကရိပ်များ ယှက်သန်းလာသည်။
‘ဘာဆိုလိုတာလဲ လတ်’
‘စောင့်ကြည့်ပါဦးကွယ်။ အခုပြောလို မဖြစ်သေးပါဘူး’ သူသည် လီအင်းကိုကျောပေးကာ သူ့အဖေ အိပ်ခဲ့သည့် ကျွမ်းသား ခေတ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် မေ့ဂုနှင့် ခေါင်းအုံးများ အသင့်ခင်းထားသည်။
‘မောင်အဖေရဲ့ ဆေးတံယူပေးပါလား။ မောင်တို့အတွက် ခင်းလက်ဖက်ရည်ဖျော်နေတုန်းမှာ မောင် ဆေးတံခေတ်ကရင်း စောင့်နိုင်တာပေါ့’

သူသည် ခုတင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ လီအင်းကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

လတ်၏ အပြုံးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားသော လီအင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အခန်းထောင့် တစ်နေရာ၌ ခရီးဆောင် ယွန်းသေတ္တာဆီသို့ သွား၍ ငှားထောက်ထိုင်ချလိုက်သော လီအင်းကို လတ်က မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။ လီအင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် သွက်လက်လှ၏ ကျက်သရေရှိလှ၏။

လီအင်းသည် သေတ္တာအတွင်းဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်ကာ အကန့်လိုက် အကန့်လို ရှိနေသော ဗန်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဓမ္မနောက်ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။ သူ့နိုက်နေသော ယွန်းထည် ဗန်းများသည် တစ်ချိန်က တရုတ်မင်တံနှင့် မင်အိုးများ၊ လိပ်စာကတ်ပြားများ၊ ကွမ်းရွက်များ၊ ထုံးများနှင့် ကွမ်းသီးများ ထည့်သည့် ဗန်းများ ဖြစ်၏။ ယင်းပစ္စည်း အတိုအထွာများသည် သူ့အဖေတို့ခေတ်က သူ့အဖေလို မူးမတ်တစ်ယောက် ခရီးထွက်သည့် အခါတိုင်း မပါလျှင် မဖြစ်သည့် ပစ္စည်းများပေတည်း။

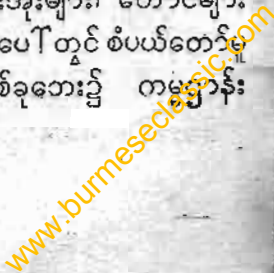
လီအင်းသည် ကျောက်စိမ်းများဖြင့်စီခြယ်ထားသော ဝါးဆေးတံကိုယူ၍ သူ့ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်ကိုယူကာ ခြေမူပြီး ဆေးတံအိုးထဲထည့်ကာ သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ဘေး၌ ငှားထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မီးခြစ်ကိုခြစ်ကာ မီးညှိပေးသည်။ သူသည် ဆေးတံတံခပ်ဖြည်းဖြည်းဖွာသည်။ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ ဆေးငွေများကို ရှူရှိုက်၍သွင်းလိုက်သည်။

လီအင်းကတော့ ငှားထောက်၍အိုင်ကဲ့သို့ ဆေးတံ၏အရသာကို ခံနေသည့် လှုပ်၏မျက်နှာကို အလွန် ချစ်ခင်လေးစားသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အသံမထွက်အောင် အသာကလေးထကာ စားပွဲငယ်လေးနှစ်လုံးကို ယူ၍ အိပ်ရာဘေး၌ ချထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရန် အခန်းထဲမှ ခြေကို ဖုဖုလေးနင်း၍ ထွက်သွားလေသည်။

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာ၍ မီးဖိုခန်းထဲမှ လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက် ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ လတ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ခါးဘွင် ဝတ်ထားသည်မှာ အဖြူရောင်ပိုးဘောင်းဘီ၊ လီအင်းက လတ်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သော်လည်း အင်္ကျီချွတ်ထားသဖြင့် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် ရင်ဘတ်ကို မကြည့်။ တမင်သက်သက် မျက်နှာကိုလွှဲကာ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပေါ်တွင် ငုံ့ထားသည်။ မျက်နှာကတော့ ပြုံးလျက်။

'ကနေ့ည မောင်ကိုကြည့်ရတာ စိတ် လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ'

လတ်က သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လီအင်း၏ လက်ကို အသာအုပ်၍ ကိုင်လိုက်၏။ ပါးစပ်ကတော့ အဖြေမပေး။ လီအင်းက လတ်ကို မော့ကြည့်သည်။ လတ်သည် သူ့အဖေစုဆောင်းထားခဲ့သည့် အခန်းထဲမှ အလှအပ ပစ္စည်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေသည်။ ပုလဲများစီခြယ်ထားသည့် ယွန်းသေတ္တာများ၊ လက်ရာမြောက်လှသည့် ကြွေပန်းအိုးများ၊ တောင်များပေါ်၌ ဒေသစာချီကြူချီနေသည့် ဗုဒ္ဓ၊ ကျွဲပေါ်တွင် စံပယ်တော်မူနေသည့် ဗုဒ္ဓနှင့် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုဘေး၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသည့် ဗုဒ္ဓ၏ ပန်းချီကားများ။

‘လတ်’ လီအင်းက လတ်ဘက် တိုးထိုင်လိုက်သည်။

‘ကနေည မောင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ မောင် ဘာတွေ တွေးနေသလဲ’

‘မောင်တို့အနေနဲ့ အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်မပျောက်ရေးဆိုတဲ့ မောင်တို့ရဲ့ ခံယူချက် အနှစ်သာရကို ဘယ်တော့မှမစွန့်လွှတ်ဘူးလို့ အခိုင်အမာ သဒ္ဓါဌာန်ချဖို့ စဉ်းစားနေတာ’ ဟု လတ်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။

‘မောင်တို့အနေနဲ့ ပြင်သစ်တွေကို အနိုင်ယူဖို့ အတွက် အနောက်တိုင်းက အသိပညာ ဗဟုသုတတွေ သင်ယူရမယ်၊ လေ့လာရမယ်၊ ဒါဟာ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့် အလုပ် တစ်ခုပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ကို ပျောက်မသွားအောင် ထိန်းရမယ်။ ဝီယက်နမ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ်ကို တည်တံ့ခိုင်မြဲနေစေရမယ်။ အဲသလိုမှ မလုပ်နိုင်ရင်တော့ မောင်တို့ရဲ့ ကိုယ်ကျိုး စွန့်လွှတ်မှုတွေနဲ့ အနှစ်နာခံမှုတွေ အားလုံးဟာ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်မှာပဲ’

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် လတ်၏ စက်သန်ပြင်းပြ ယွန်းလှသော စကားများကြောင့် လီအင်းသည် အနည်းငယ်မှ တုန်လှုပ်သွားသည်။ လီအင်း အခြေပျက်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသော လတ်က သူ့လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ပြီး လီအင်း ပခုံးများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘လီအင်း အခု မောင်ပြောတဲ့စကားတွေကို မင်း ဘယ်တော့မှ မေ့မားစေချင်ဘူး’

လတ်က စောစောကထက် ပို၍ အလေးအနက်ထားပြီး ပြောကာ လီအင်း၏မျက်နှာကို သူ့မျက်နှာဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ဒီကမ္ဘာ့လောကကြီးထဲမှာ မောင်အချစ်ဆုံးလူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် လီအင်း၊ ဒါကို မင်းနားလည်ရဲ့လား’

ထိတ်လန့်စိုးရွံ့မှုတစ်ခုသည် လီအင်း၏ မျက်လုံးများအတွင်း သို့ ဝင်လာသည်။

‘နားလည်ပါတယ် လတ်ရယ်၊ လီအင်းကို လတ် သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ လီအင်း ဘာပြုလို့ မေ့သွားရမှာလဲ’

လတ်၏ အကြည့်သည် လီအင်းထံမှ ခွာသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အခြားတစ်နေရာသို့ ငေးမောလျက်ရှိသည်။

‘တခြားကြောင့် မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ သူ့နှိပ်အတွက် လုပ်ကို လုပ်ရမယ်၊ အလုပ်တွေဟာ အများကြီးရှိနေတယ်’

သူ့အသံသည် တုန်ယင် လှုပ်ရှားလာသည်။ စကားကို ချစ်တရက် ဆက်မပြောနိုင်။

‘မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ အားလုံးကို နားလည်ချင်မှလည်းမာ’

လီအင်းက အလွန် စိတ်ရှုပ်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် လတ်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။ လီအင်း၏ မျက်နှာအရိပ်အက်ကို မြင်လိုက်သောအခါ လတ်သည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို လီအင်း၏ ပခုံးပေါ်မှ ပြန်၍သိမ်းလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှထုန်ပွဲသည်။

အခုအချိန်ဟာ ဒါတွေကို တွေးနေသင့်တဲ့အချိန် မဟုတ်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ မောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကနေ့ညခင်းဟာ တက်ပွဲတော်ရဲ့ အကြို ညခင်းပါ။ အရုဏ်တက်ရင် နှစ်သစ်ကူးတော့မယ်၊ အချိန်သစ်တွေ ရောက်လာတော့မယ်၊ မောင်လင့်ချက် အသစ်တွေလဲ ရှိလာတော့မယ်'

သူသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ စိတ်ကို သာယာရွှင်လန်းစေမည့် အရာတစ်ခုခု ရှိလိုရှိငြား လိုက်လံရှာဖွေနေသည့်နှယ် အခန်းထဲ ပစ္စည်းများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စက္ကူအနီတစ်ရွက်ပေါ်၌ စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။

'လိုင်သန်ထုံရဲ့ ကဗျာတွေထဲက မောင်ရွေးသားတဲ့ စကားလုံးတွေကို မင်း သဘောကျလေမလား' ဟု ရေရှုတ်သည်။ သူသည် လီအင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

'မောင်တို့နှစ်ယောက် အတူကူ ဆိုကြရင် မကောင်းဘူးလား'

လီအင်းကတော့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်နေသော လတ်၏အပေါ်တွင် ဘဝင်မကျသေး။ စဉ်းစားခက်ကာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဆဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် လတ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အလိုက်သင့် ပြုံးပြလိုက်ပြန်ခေါင်းညိတ်သည်။

'ငါသည် တရုတ်ကတ်များကို ဖွင့်၍ ဝင်းခြံအတွင်းသို့ မျှော်ငေးမိ၏'

လတ်က ကဗျာကို စရွတ်ပြီး လီအင်းကို လိုက်ဆိုရန် စောင့်နေသည်။

'နေဦးပေါက်ရာသီ
ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာပြန်ပြီ
အဖြူရောင် လိပ်ပြာနှစ်ကောင်
အတောင်များကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍
အလှဖြင့် ညှို့ယူဖမ်းစားနေသော ပန်းများထက်တွင်
ဝဲပျံ ကခုန်နေကြသည်'

လတ်က လီအင်း၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

'မင်းဟာ မောင်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနေတဲ့ မန်းကလေး တစ်ပုဒ်ပါ' ဟု တိုးတိုးသာသာပြောပြီး သူ့မျက်နှာကို လီအင်း၏ ခါးတစ်ဖက်နှင့် ကပ်လိုက်သည်။

'မင်းဟာ မောင်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနေတဲ့ ပဒုမ္မာကြာပွင့်လေးပါ။ ကြာပွင့်လေးလိုလှနေအောင် တန်ဆာ ဆင်ပေးထားတဲ့ ပွင့်ချပ်ကလေးတွေဟာ သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းလို့ သူတို့ကို မောင်မထိရက် မကိုင်ရက် ဖြစ်နေရပါတယ်'

လတ်က သူ့နှုတ်ခမ်းကို လီအင်း၏ နားတွင်ကပ်၍ တိုးတိုးလေး ထပ်ပြောပြန်သည်။

'ဒါပေမယ့် ကနေ့ညတော့ဖြင့် မင်းရဲ့အလှကို မောင် ကြည့်ချင် နေပါတယ်'

လီအင်း၏ ခါးနှစ်ဖက်သည့် ရှက်စိတ်ဖြင့် နှိမ့်နိုးလျက် ရှိသည်။ လတ်၏ စကားများကို ကြားသောအခါ လတ်၏

မျက်နှာကို မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ လတ်၏ လက်များသည် လီအင်း၏ခါးကို လာ၍ဖက်သည်။ လတ်၏ မျက်နှာသည် လီအင်း၏ ရင်ခွင်တွင် လာ၍အပ်သည်။ ထို့နောက် လတ်၏ထံမှ ထွက်လာသည့် ငိုရွိုက်သံ။

လီအင်းသည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ လတ်’ဟု မေးသည်။

သူ့အသံတွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့် အငွေ့အသက် ပါသည်။

မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွှဲနေသော လတ်၏ မျက်နှာသည် မော့လာသည်။

‘မောင် မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ပါ’

လီအင်းက လတ်၏ခေါင်းကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူကာ သူ့ရင်ခွင်တွင် ပြန်ကပ် ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ လက်ချောင်းများဖြင့် လတ်၏ ဆံပင်များကို ထိုးဖွက် အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို အဝိုက်ထဲ သွားအောင် ချော့မော့နေသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။

‘ကနွေညတော့ဖြင့် မောင်ဘဝ တစ်သက်တာ အထွတ်နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချစ်သွားပါရစေတော့’

‘လတ် မောင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ လီအင်းတော့ မောင်ပြောတာတွေကို နားမလည်ဘူး’

လတ်ထံမှ တုန်ပြန်ပြောလိုက်သည့် စကားသံ မကြားရ။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားကြလေသည်။

လီအင်း၏ မျက်လုံးများသည် မျက်ခဲနဲ့ပွင့်လာသည်။ ဝိညာဉ်တော် စင်ထက်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်သည် စာလှုပ်လှုပ်၊ ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှ အရာအားလုံးကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာကြားလာသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း။ လတ်တစ်ယောက် ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ လှူသံကြားရသည်။ ညည်းသံလိုလို ငိုသံလိုလို။ စောစောက လတ်၏ အမူအရာနှင့် လတ်၏ ထုံးခြားသော စကားများကို သတိရလာသည်။ ချက်ချင်းပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ် ဝင်လာသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှ ကပျာကယာထကာ တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ မီးဖိုခန်းထဲရှိ ပွင့်နေသော အံ့ဆွဲတစ်ခုအောက်၌ လဲကာ တုန်လိမ်ကွေးကောက်နေသော လတ်ကို လှမ်းမြင်သည်။ သူ့ညာဘက်လက်သည် ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်။ ဓားသွားတွင် သွေးချင်းချင်းရဲလျက်။ သူ့သတ္တိသည် လျော့နည်း ဆုတ်ယုတ် သွားခြင်း မရှိ။ သူ့ လုပ်မည်ဟု ရည်မှန်းထားသော အလုပ်တစ်ခုကို အထမြောက်အောင် လုပ်ပြီးခဲ့လေပြီ။

လီအင်းခမျာ အသံမင် မထွက်နိုင်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ကြက်သေသေကာ သူ့မျက်စိများအောက်၌ ရှိနေသော လတ်ကို ကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက် သွေးအိုင်ဘေးတွင် ကတုန်ကယင်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အခန်းတံခါး ဂြုန်းခဲနဲ့ပွင့်သွားပြီး လတ်၏ အရင်းနှီးဆုံးသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြူလျော်လျော် မျက်နှာများဖြင့် အပြေးအလွှား ဝင်လာကြသည်။ တစ်ယောက်က ဆေးအိတ်ကို ဆွဲလျက်။ သူသည် လတ်၏ဘေးတွင် ဒူးနှစ်ဖက် ထောက်၍

ထိုင်ကာ ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးပတ်တီးကို ထုတ်ယူပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် ပြုလုပ်လိုက်သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် ဒဏ်ရာကို စည်းပေးလျက် ရှိလေသည်။

ဗုတိယလူသည် လီအင်း၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို အရေးတကြီး ပြောပြနေသည်။ ပြောပြီးသား စကားလုံးများကိုပင် ထပ်တလဲလဲ ပြောနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း လီအင်း နားမလည်။ စိတ်ချောက်ချားမှုက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ပြောနေသမျှကို မကြား။ ပွင့်နေသောတံခါးမှနေ၍ မြောက်အိုးဖောက်သံများ ဝင်လာသည်။ မြင်းနှစ်၏ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကို ကြိုဆိုလိုက်ခြင်းပေတည်း။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဗုတိယလူပြောသည့် စကားများကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်လာသည်။

‘လတ်က မင်းကိုပြောပြပါလို့ ငါ့ကို မှာထားတယ်။ အခု သူလုပ်လိုက်တာဟာ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအတွက် လုပ်တာတဲ့။ တို့နိုင်ငံကို ပြင်သစ်တွေလက်ထဲက လွတ်ဖို့အတွက် သူ့အသက်ကို ပေးပါမယ်လို့ သူ့သစ္စာဆိုထားတယ်တဲ့။ သူ့မှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး သာယာလို့မူအတွက် ခံစားချင်တဲ့ အသိုဆန္ဒတွေက များလွန်းနေတော့ ဒါတွေက သူ့ကို အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားကြီးတွေ ဖြစ်လာမှာကို ကြောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အခုလို လုပ်လိုက်တာပဲ’

လတ်၏ မိတ်ဆွေသည် ဤစကားများကို လီအင်း နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် ထပ်တလဲလဲ ပြောပြနေသည်။ ကြိုတင်စဉ်းစား စိတ်ကူးပြီးမှ လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းပြနေသည်။

‘သူ အခုလိုလုပ်လိုက်တာဟာ မင်းကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို ချစ်လို့ လုပ်လိုက်တာပါ’

လီအင်း၏ စိတ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ကင်းစင်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူသည် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဝိုကြွေးသည်။ သူသည် လတ်၏ သူ့ဖော်ချင် လက်ဘွင်းမှ အသာအယာ ရုန်းထွက်လိုက်၏။ နောက်သို့ တစ်ချက် ပြန်လှည့်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲနေသည့် လတ်ကို ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့ခြေထောက်များ အောက်မှ ကြမ်းပြင်သည် ချာချာလည်လာသည်။ နောက်တဖန်အတွင်းမှာပင် သူသည် လတ်၏ ဘေးရှိ သွေးအိုင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျကာ သတိလစ်သွားလေ၏။

(၁၀)

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက်၏ တိမ်အလွန်ထူထပ်လျက်ရှိသော လကွယ်ညသည် ယန်းဘေးတောင်ကုန်း ခံတပ်နှင့် ခံဘပ်၏ အောက်ဘက်မှ ကျွေကောက် စီးဆင်းလျက် ရှိသော မြစ်နီမြစ်တို့ကို အမှောင်ထုဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည့် ဟန့်ိုင်မြို့အတွင်းရှိ ဘုရားကျောင်းဝင်း တစ်ခုအတွင်း၌ လျှို့ဝှက်စည်းဝေးခဲ့ကြစဉ်က ဝေါင်ဗန်လတ်နှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့သော သန်ဂျီအမ်းသည် သက်နက်ကိုင်လူခြောက်ဆယ်ကို ခေါင်းဆောင်

ကာ ခံတပ်တောင်ကုန်း၊ ခြေရင်းဘက်ရှိ ချိပ်ပင်များအောက် မှောင်ရိပ်ခိုနေကြသည်။ သူ့နောက်လိုက် လက်နက်ကိုင်များမှာ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသူများ မဟုတ်။

ပြင်သစ် အရာရှိတွေကို အံ့အားသင့်သွားအောင် အလစ် ဝင်တိုက်ရမယ်။ သူတို့ကို အိပ်ရာထဲမှာပဲ အသေသတ်ကြံ့တူ သူက အမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ချပ်နေကြသော သူ့လူများကို တီးတိုးလေသဖြင့် ညွှန်ကြားသည်။

‘ဒါဟာ ငါတို့ပါတီရဲ့ အမိန့်ပဲ။ ဖိနှပ်မစီးဘဲ ဝင်ခိုင်း တာဟာ အသံမကြားအောင်လို့၊ ပထမဆုံး ဓားရှည်တွေနဲ့ ပေါင်းခုတ်ခင်းတွေကို သုံးရမယ်။ တစ်ယောက်မှ အရှင်မထား ခဲ့ရဘူး။ အားလုံး ငါပြောတာ နားလည်ကြလား’

သန်ဂျီအမ်းအနေဖြင့် မှောင်မိုက်နေသဖြင့် သူ့လူများ၏ မျက်နှာများကို ကောင်းစွာ မမြင်ရသော်လည်း သူတို့အားလုံး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ နေသည်ကိုမူ စိတ်ထဲက သိနေသည်။ သူ့လူများက သူ့စကားကို နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးကြသည်။

တိုက်ပွဲစတင်သည့်အချိန် နီးကပ်လာသောအခါ သန်ဂျီ အမ်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများသည် တောင့်တင်းလာ သည်။ ရင်ထဲမှ တင်းကျပ်ကာ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။ သူ့လူများထဲမှ တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စသည် တောင်ကုန်း ပေါ်မှ ခံတပ်၏ နံရံကြီးများကို မော့ကြည့်ကာ စိုးရိမ်ထိတ် လန့်သော အမူအရာကို ဖော်ပြနေကြသည်။ အခြေအနေကို ရိပ်စားနားလည်လိုက်သော သန်ဂျီအမ်းက သူ့လူများ သောက တင်းသွားစေရန် အားပေးစကားပြောသည်။

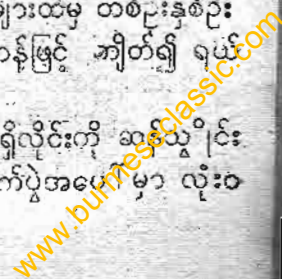
‘အဲဒီ နံရံကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး ကြောက်စိတ်မဝင်ကြနဲ့၊ ခဲဘော်တို့၊ ခံတပ်ထဲမှာ ငါတို့လူယုံ တပ်ကြပ် နှစ်ယောက်ရှိ တယ်။ သူတို့က ငါ့ဆီက အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးကြလိမ့်မယ်။ ခံတပ်ထဲမှာ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲပဲ ရှိတယ်။ သူ့ဘို့ဟာ ငါတို့ကို ဆီးကြိုကြမယ်လူတွေ၊ ငါတို့ ဝင်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သေနတ်တွေကို သူတို့အရာရှိ တွေဘက် ပြန်ပြီး ပြောင်းလှည့်ကြမှာ’

သူသည် တောင်ကုန်း၏ တစ်ဖက်ခြေရင်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

‘ကျွန်တို့ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲက လူအင်အား ငါးရာရှိတယ်။ ငါတို့ အမျိုးသားတွေချည်းပဲ။ သူတို့က အဲဒီ အဆောက်အအုံမှာ အရာခံခိုလ်တွေနဲ့ နေကြတယ်။ အဲဒီ နေရာမှာပဲ ငါတို့ကို အုဆင်သင့် တံခါးဖွင့်ပေးမယ့် လူယုံတွေရှိတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါတို့ကို စောင့်ကြိုနေမယ့် စက်သေနတ်ကြီးတွေနဲ့ ရိုင်ဖယ် သေနတ်တွေကတော့ လက်နက် တိုက် ထဲမှာ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ခဲဘော်တို့ အဲဒီလက်နက်တွေ တို့လက်ထဲ ရောက်လာတဲ့အခါ မှာ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲကို ငါတို့က ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပြီး အပေါ် ခံတပ်ကို တက်တိုက်ကြမှာ’

ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝဖြင့် ခပြာလိုက်သော သူ့စကားများ သည် များစွာ ထိရောက်သည်။ သူ့လူများထဲမှ တစ်ဦးနှစ်ဦး သည် အလွန် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် အျိတ်၍ ရယ် လိုက်ကြသည်။

‘ဒါပေမယ့် အရာရာတိုင်းဟာ အရာရှိလှိုင်းကို ဆန့်ကျင် ဦးစီးပြီး ရှောင်တခင် ဝင်တိုက်မယ်။ တိုက်ပွဲအပေမာမှာ လုံးဝ

ထည့်နတ်တယ်'ဟု သူက ထပ်ပြောကာ သူနှင့် အနီးဆုံးလူများ၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်သည်။

'ဆန်သွိုင်း ဘယ်မှာလဲ၊ ဗွီအန်းရာဘာခြံက ထွက်ပြေးလာကြတဲ့ သူ့သားသူရဲကောင်းတွေကော ဘယ်ရောက်နေကြလဲ'

သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူတူ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ငြိမ်ဆိတ်စွာရပ်နေသော ငိုပန်လော့ခံသည် ကလောင်စည်းခေါင်းဆောင်အနီးသို့ တိုးလာသည်။ အင်္ဂတေလက်ပစ်ဗုံးနှင့်လုံးထည့်ထားသည့် လက်ချုပ်အိတ်ကို သူ့ခါးတွင် ကြိုးနှင့် တွဲချည်ထားသည်။ ယာဘက်လက်သည် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူတို့နှင့်ပါလာသည့် ဓားများမှာ ကျေးရွာ ပန်းပဲဖိုများတွင် ပြုလုပ်ပြီး ခြင်းများနှင့် ထည့်၍ ဝါးလုံးများဖြင့် လျှိုထမ်းကာ ယန်းပင်လယ်ကွေ့သို့အရောက်သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ပင်လယ်ကွေ့ဘက် ရောက်သော အခါကျမူ ကြက်သွန်နီပုံကြီးများနှင့် စပါးပုံကြီးများအောက်တွင် ဝှက်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'သိပ်ပြီး စိတ်ပူစရာမလိုဘူး ဆန်သွိုင်း' ဟု သန်ဂျီအမ်းက လေသံအေးမအေးဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး တောင်ကုန်းခြေရင်း၏ အခြားဘစ်ဖက်တွင် သီးခြားတည်ရှိနေသော တစ်ထပ်တိုက်ကလေးများဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'အရာရှိလိုင်းက နံရံတွေဟာ ဘယ်လောက် နိမ့်သလဲ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အစောင့်လဲ ဘယ်ကော့မှခုမထားဘူး၊ အခုလို ရေနဲ့နီးပြီး အိပ်လို့ အလွန်ကောင်းတဲ့နေရာမျိုးဆိုရင် ပြင်သစ်တွေဟာ နမော်နမဲ့ နေတတ်ကြတယ်၊ ဒီခံတပ်ကို

ဆောက်ပြီးတဲ့နောက် အနှစ်လေးဆယ်အတွင်းမှာ စစ်တပ်နဲ့ တူတဲ့ လက္ခဏာဟာ မရှိတော့ဘူး'

ငိုပန်လော့ခံက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့ဘေး၌ရပ်နေသော သူ့သားငယ် ဟော့ခံက ပြုံးသည်။ ဟော့ခံသည် ဗွီအန်းရာဘာခြံတွင် သူ့အသုံးပြုခဲ့ဖူးသည့် ပေါင်းခုတ်ဓားကို လက်က ချသေး။ ဗွီအန်း ရာဘာခြံတွင် သူ့လုပ်ခဲ့သည့် လုပ်ရပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ကလောင်စည်း ခေါင်းဆောင်က သူ့အား အလံကိုင်တာဝန်ကို ပေးထားသည်။ အလယ်ခေတ် ပြင်သစ်စစ်သည်တော်များ အမြတ်တနိုးကိုင်စွဲလေ့ရှိသော လှံရှည်ကြီး ထိပ်တွင် အနီရောင်နှင့် ရွှေရောင် ကြက်လျှာအလံ တပ်ထားသည်။ ဝီယက်နမ် ကွပ်ဒန်ဒင်းပါတီ၏ အလံပေတည်း။

အခြားသူပုန်အဖွဲ့ဝင်များနည်းတူ ဟော့ခံသည် အနီရောင်နှင့် ရွှေရောင် မြေစွက်ထားသော ပိုးသားပဝါကို နဖူးတွင် ခည်းထားပြီး လက်မောင်းတွင်မူ 'ဝီယက်နမ် တော်လှန်ရေး တပ်ဖွဲ့' ဟူသော စာတမ်းထိုးထားသည့် လက်ပတ်ကို ပတ်ထား၏။

ကလောင်စည်း ခေါင်းဆောင် သန်ဂျီအမ်းကိုယ်တိုင် အနီရောင်နှင့်ရွှေရောင် အလံကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ ရွှေရောင်သည် ပြည်သူများကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်၍ အနီရောင်သည် သူတို့၏ တော်လှန်ပုန်ကန်မှုကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် လိပ်ရှ်ကိုင်ထားသော အလံကို ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

'ခံတပ်ကို ငါတို့ သိမ်းမိတဲ့အခါမှာ ငါတို့ အလံကို လွှင့်ထူလိုက်မယ်၊ မြို့ထဲက ပြင်သစ်တွေ တပ်စွဲထားတဲ့ နေရာဟူသမျှ

ကို သိမ်းမယ်၊ မိန်းမတွေ ကလေးတွေနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ကိုသာ အသက်ချမ်းသာခွင့်ပေးရမယ်၊ တုန်ကင်ဒေသ တစ်ခုလုံးမှာ ကနေ့ည မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေဟာ ပြင်သစ်တပ်ထဲမှာ အမှုထမ်းနေကြတဲ့ ငါတို့ညီတွေ ငါတို့အစ်ကိုတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး ပြင်သစ်တွေရဲ့ တပ်စခန်းတွေကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီပုန်ကန်မှုဟာ ပြည်သူ့တစ်ရပ်လုံးရဲ့ ပုန်ကန်မှုကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ရဲဘော်တို့ ငါတို့နိုင်ငံ ပြင်သစ်တွေ လက် အောက်က လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ဟော့ဒီ ယန်း ပင်လယ်တွေ မှာ ငါတို့ရဲ့ သမိုင်းပင်မယ့် တိုက်ပွဲကို စကြရလိမ့်မယ်’

သန်ဂျီအမ်းသည် လက်ထဲမှ အလံကိုဖြေလိုက်ပြီး အခိုင်အမာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဝေ့ယမ်းပြသည်။ သူ့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရပ်နေကြသည့် သူ့လူများကလည်း သူတို့ ဓားရှည်များကို တညီတညာတည်း မြောက်လိုက်ကြသည်။

‘ငါတို့တိုက်ပွဲကို သန်းခေါင်အချိန်မှာ စမယ်’ဟု လေသံဖြင့် ပြော၏။

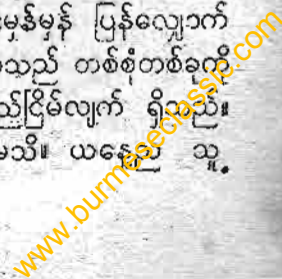
‘သန်းခေါင် မတိုင်ခင်မှာ ကိုယ်ပုန်းနေရမယ် နေရာမှ သွားပြီး အနားယူကြ၊ ကောင်းကောင်းသာ နားကြပေတော့၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအသက် ကြီးမားမြင့်မြတ်တဲ့ အမှုကိုစွတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြပေတော့’

ချိမ်ပင်များကြား၌ ဘော်လုန်ရေးသမားများကိုယ်ရောင်ဓမ္မာ နေခိုက်တွင် ထိုညအတွက် တာဝန်မှူးဖြစ်နေသော ဝိုလ်ပေါယ်

ပရော့စ်သည် ခံတပ်ဝင်း တစ်ဝင်းလုံးကို လှည့်လည်စစ်ဆေး၍ ပြီးခါစ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုက် လမ်းပြအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမှု နေသော သူ့ဖခင်ကို ကူညီနေခဲ့ရသည့်အချိန်က ပေါလ်ဒီ ဗရော့စ်နှင့်ကား များစွာ ကွာခြားလျက် ရှိလေပြီ။ ယခု ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ လူလုံးလူဖန် ထွား ထွား၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ သူ့ခါးမှ ခါးပတ်၊ ခြေထောက်မှ ဖိနပ် များနှင့် ခေါင်းပေါ်မှ အဖြူရောင် သံခမောက်တို့သည် တလက် လက် တောက်ပကာ သူ့ရုပ်သွင်ကို အမြင် ခန့်ညားအောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိ၏။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဗာဆေးမြို့ရှိ စိန်ဆီယာ စစ်တက္ကသိုလ်မှ ရလာခဲ့သော စည်းကမ်းစနစ်များသည် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုနှင့် အနေအထိုင်များကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ဖစ်ခဲ့လေပြီ။ ပွင့်လင်းသောမျက်နှာနှင့် ဖော်ရွေသော အပြုံးတို့ ကား ယခုအချိန်ထိရှိနေမြဲပင်။ တံကယ်တော့ ပေါလ်ဒီဗရော့စ် သည် သူ့အဖေ ဂျက်ဒီဗရော့စ်ထက် ပို၍ချောသည့် လူချော လူလှတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူသည် ပြင်သစ် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် သုံးနှစ်ကြာမျှ ပညာ သင်ယူခဲ့ပြီးနောက် ဤအရပ်၌ ဖေသသို့ အလားအလာ အလွန် ကောင်းသည့် အရာရှိငယ်တစ်ဦးအဖြစ် ပြန်လည်ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ ပြဿနာဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ် ၏။ သို့သော် ကင်းရဲတက်သို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြန်လျှောက် သာနေသော ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ချဉ်းစား တွေးတောနေသည့်နယ် တည်ငြိမ်လျက် ရှိသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်ဟုတော့ သူ အတိအကျမသိ။ ယနေ့ည သူ့

စိတ်သည် လေးလံလျက် ရှိသည်။ ခံတပ်ဝင်း တစ်ဝင်းလုံးနှင့် လက်နက်ထိုက်တို့ကို သွားရောက် စစ်ဆေးပြီးကတည်းက ထိုစိတ် ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အကြောင်းထူးတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲနှင့် ပေါ်လာနေသည့် ထိုစိတ်ကို ဖျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားပါသေး၏။ သို့သော် မရချေ။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလလောက် အတွင်းတွင် သူသည် တက္ကသိုက်မှ သင်ကြား ပေးလိုက်သော စည်းကမ်း များအတိုင်း တစ်သင်တန်းမီးလိုက်နာဖို့ အလွန်အားထုတ် ကြိုးပမ်းနေရသည့် သူ့အဖြစ်ကို သူ့ပြန်၍ သတိထားခဲ့မိ၏။

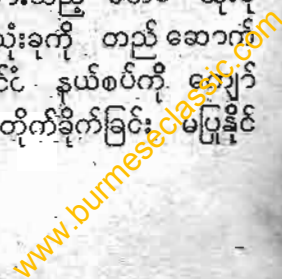
အထူးသဖြင့် ယခုလို ရာသီဥတု အလွန် ပူပြင်းပြီး မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် ဝေးကွာသည့် ခံတပ်တစ်ခုအတွင်း၌ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများချ၍ လိုက်နာ နေနိုင် ထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်း ရသည်မှာ မလွယ်။ တပ်ထဲတွင် အခန့်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော အရာရှိများ အရာခံ ဗိုလ် များနှင့် အကြပ် တပ်စွားများသည် လျော့ရဲရဲ နိုင်လွန်းလှသော အနေအထိုင်များကို ကျင့်သားရနေကြလေပြီ။ သူ့အနေဖြင့် သတိပေးချင်လှ၏။ သို့သော် သူသည် အလွန်လုပ်ထက် နှသေးသော အရာပေါက်စတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် မပြောဘဲ။ ဤသို့ သူသည် သူ့ကိုသူသာလျှင် စစ်တက္ကသိုလ်မှ သင်ကြား ပေးလိုက်သည့် အတိုင်း စစ်သားနှင့်တူအောင် စည်းကမ်းတကျ နေထိုင် သွားနိုင်ဖို့ အမြဲသတိထား၍ ကြိုးစားခဲ့၏။ ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း သူ့အထက်မှ အရာရှိ တချို့က သူ့ကိုဝိုင်း၍ စကားပြောကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့ည သူ့ စိတ်လေး နေခြင်းသည် သတိ ကြီးလွန်းခြင်းနှင့် လူငယ်ဘာဝ ဖြစ်ပေါ် တတ်သည့် စိတ်အားထက်သန်မှုများကြောင့်တော့ မဟုတ်။

ကင်းရုံထဲ ရောက်သည့်အခါ သူ့က ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးကို တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုရှိမရှိ မေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးကတော့ သူ့မေးခွန်းကို အလေး အနက် ထားပုံ မပေါ်။ တစ်ချက်မျှ အားရပါးရ သမ်းလိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ သူသည်သူ့အခန်းသေ့တို့ကိုတပ်ကြပ်ကြီးထံမှတောင်းယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရန်အတွက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းမည် အပြုတွင် သူသည် ပွင့်နေသော ခံတပ် တံခါးဝ၌ တစ်ခဏ မျှရပ်ကာ အောက်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ အောက်ဘက်ရှိ မြို့ထဲတွင်မူ မည်းမှောင်နေသော လမ်းမ များတစ်လျှောက်၌ မီးရောင်များရှိနေဆဲ။ အရာရာတိုင်းသည် သာမန် ရှိရိုးရှိစဉ် အခြေအနေအတိုင်း ခြေရာ လက်ရာ မပျက်သည့် သဘော ရှိနေ၏။ သို့သော် တစ်စုံ တစ်ခု လိုနေ သလိုလို ခံစားနေရသည့် စိတ်လေးမူကား ပျောက်မသွား။

ခံတပ်သည် တုန်ကန်နယ်မြေ မြောက်ပိုင်း သစ်တောများ ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသော ကုန်းမြင့်များပေါ်တွင် စက်ဝိုင်း ပြတ်အနေအထား တည်ဆောက် ထားသည့် ခံတပ် သုံးခု အနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဤခံတပ် သုံးခုကို တည်ဆောက် ထားခြင်းမှာ ရန်သူများက တရုတ်နိုင်ငံ နယ်စပ်ကို တွေ့ျှင် ဖြတ်ပြီး ဟန့်ခြံမြို့ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်

အောင် ကာကွယ် ခုခံပေးနိုင်မည့် ရှေ့တန်း ခံတပ်များ အဖြစ် အသုံးပြုရန်ဖြစ်သည်။

စိန်ဆီယာ စစ်တက္ကသိုလ်၌ သူ့သင်ကြားခဲ့ရသည့် အတိုင်း ဆိုပါက ယန်းပင်လယ်ကွေ့ ခံတပ်ကို မာရှယ် ဂျော့ဖရီ ရေး ဆွဲပေးသည့် ပုံစံအတိုင်း တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တည်ဆောက်ချိန်မှာ ၁၉၁၄ ခုနှစ် အတွင်းက ဖြစ်ပွားခဲ့သော နာမည်ကျော် အောင်ပွဲရ ပန်းစစ်ပွဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်သစ် တပ်များအား ဦးဆောင်၍ မတိုက်မီက ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က ဂျော့ဖရီသည် အင်ဂျင်နီယာ တပ်ဖွဲ့၏ အလွန် စိတ်အား ထက်သန်တက်ကြွနေသော ဗိုလ်ကြီးအဆင့် ရာထူးနှင့် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဗိုလ်အဆင့်မျှသာ ရှိနေ သေးသော ပေါလ်ဒီဗရော့စ်အဖို့ မာရှယ် ဂျော့ဖရီနှင့် ပတ်သက်၍ဆင်ခြင် စဉ်းစားစရာကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက်နှင့် တွေ့နေရ၏။ အကယ်၍ မာရှယ်ဂျော့ဖရီ၏ ထင်ရှား ကျော်ကြား မှုသည် ယန်းပင်လယ်ကွေ့ ခံတပ် တည်ဆောက်မှုအပေါ်၌ တည်မှီ၍ ဖြစ်လာခဲ့သည်ဆိုပါမူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြင်သစ် နိုင်ငံ၏ အာဇာနည် တစ်ဦး ဖြစ်မလာနိုင်ဟုသူထင်၏။

သူသည် ဂိတ်စဉ်ရပ်ကာ ဧကန်ဘက်ရှိ အရာရှိ နေအိမ် များနှင့် ရဲဘော်များအတွက် ဆောက်ထားသည့် စစ်တန်း လျားများကို ထပ်၍ကြည့်နေမိပြန်သည်။ တောင်ကုန်း ခြေရင်းဘက်၌ ယင်းအဆောက်အအုံများကို တည်ဆောက်ထားပုံ မှာ အကဲအကွယ် မဲ လွန်း လှနေသည်။ အကယ်၍ ရန်သူ များကသာ ရုတ်တရက် အလစ်ဝင်၍ ရှောင်တခင် တိုက်ခိုက်

မည်ဆိုပါမူ မလိုမခြံနိုင်လွန်းလှသော ဤခံတပ်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်မည် မဟုတ်ဟု သူ့သဘောပေါက် နားလည်နေမိလေသည်။

‘ယန်းပင်လယ်ကွေ့ ခံတပ်က စစ်သားတွေကို ပါရီမြို့ တော် အီလီဆီ နန်းတော်ထဲက အစောင့် တပ်သားတွေလို တခမ်းတနား မဖြစ်မှာ စိတ်ပူနေတုန်းပဲလား ပေါလ်’

တရင်းတနီး ပြောလိုက်သည့် အသံနှင့်အတူ သူ့ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည့် လက်တစ်ဖက်၊ ပေါလ်က လှမ်းကြည့် သည်။ ဗိုလ်ဖရန်ကွစ်စ် ကလီချီ၏ မျက်နှာ၊ ကလွဲချီက သူ့ လိုလူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်၏။ ဘရီတာနီနယ်သား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အမှတ်ရှစ်တပ်ခွဲ၌ တာဝန်ကျလျက်ရှိသည်။ မိန်းမလှလေး တစ်ဦးဖြစ်သော သူ့ ဇနီးသည်မှာ မကြာသေးမီကမှ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ထွက်ခွာလာ ပြီး သူ့ထံရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး’ဟု ပေါလ်က အဖြေပေးလိုက်ပြီးပြုံးသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားသည်။

‘ဗီမယ်ဖရန်ကွစ်စ်၊ ကနေ့ည ကျွန်တော့်တို့ လူတွေရဲ့ အပြုအမူကို ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားမျက်စိထဲမှာ ထူးခြားသလိုလို ဖြစ်မနေဘူးလား’

‘ထူးခြားနေတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညစ်ပတ် ခံစော်နေတဲ့ တပ်သားတွေရဲ့ အပြုတမူဟာ ခင်ဗျားမျက်စိထဲ မှာ အမြဲတမ်းထူးဆန်းနေတာပဲ မဟုတ်လား ပေါလ်ဇာ’ ဟု ဖရန်ကွစ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

‘သူတို့ကို လူတွေရယ်လို့တော့ ခင်ဗျားလဲ မြင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမြင်က လူနည်းစု အမြင်ဆို တာတော့ ခင်ဗျားဝန်ခံရမှာပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော် တို့က ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်စပါတယ်။ ဆိုင်ဂုံမှာ ခြောက်နှစ် တိတိနေပြီး သူတို့လူမျိုးရဲ့ ဘာသာစကားကို ပြောနေရတဲ့ အခြေအနေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးနိုင်ပေမပေ။’

‘ကျွန်တော် အလေးအနက် ထားပြီး ပြောနေတာပါ’ ဟု ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ထပ်ပြောသည်။

‘ကနေ့ည ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန် တော် စိတ်ထဲက ထင်နေမိ လို့ပါ’

‘ထူးခြားတာတွေကတော့ ရှိမှာ သေချာပါတယ်၊ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားမဝင်တဲ့ လောင်းကစား ပွဲတွေပေါ့။’

‘အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်ပြောချင် နေတာလဲ အဲဒါပဲ ကနေ့ည ဘယ်သူမှ မကစားကြဘူး၊ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့လူတွေဟာ ညဆိုရင် မြို့ထဲ သွားသွားပြီး အရက် ဆိုင်တွေကို ခုက္ခ ပေးလေ့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ကနေ့ည ဘယ်သူမှ တပ်ထဲက မထွက်ကြဘူး၊ ခံတပ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တပ်ခွဲ ၇ နဲ့ ၈ က ရဲဘော်တွေ အားလုံး ခံတပ် ချက်ကျနေတဲ့ ပုံမျိုးတွေနဲ့ သူတို့ဖျာတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြ တယ်၊ ကျွန်တော် စောစောက အလစ် ဝင်စစ်တော့ တွေ့ တာကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ တချို့က အိပ်ကုန်ပြီ၊ တချို့ ကတော့ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြတယ်၊ ဟိုအောက် ဘက် စစ်တန်းလျားထဲက တပ်ခွဲ ၅ နဲ့ ၆ က ရဲဘော်တွေ

လဲ ဒီလိုပဲ၊ ကစားခိုင်းဆိုလို့ တစ်ခိုင်းမှ မရှိဘူး၊ စကားထိုင် ပြောနေတဲ့လူဆိုလဲ နည်းနည်းပါးပါးပဲရှိတယ်၊ နှစ်နာရီတိတိ စောပြီး အိပ်ရာဝင် ကုန်ကြတာ’

‘ဗိုလ်ကလီချီက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။’

‘ကျွန်တော် အဖို့တော့ အခုလိုတွေ့ရတာကို ထူးခြားတယ် လို့ မထင်မိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားအထင်ကို အဖိုးကြီးဆီ သတင်း ပို့ပြီးပြီလား’

‘ပေါလ်က စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်သော မျက်နှာ ငှားဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။’

‘ပို ခိုပြီးပြီ၊ သူကတော့ပြတ်တယ်၊ သူစောစောစီးစီး အိပ် မလို တဲ့၊ ကျွန်တော် ကိုလဲ စောစောအိပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက် တယ်’

‘သူပေးလိုက်တဲ့ အကြံဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ အကြံလို့ ကျွန်တော်ကတော့ထင်တာပဲ’

ကလီချီက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီး ပေါလ်၏ ပခုံးကို နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်း၍ ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ သူပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း မလုပ်တာ လဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ မကြာသေးခင် ကမှ ပါရီက ရောက်လာရှာတဲ့ ဇနီးချောကလေးကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေအောင် တစ်ယောက်တည်းပစ်ထား လို့ကတော့ ဘယ် တရားပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ပေါလ်က အလိုက်သင့် ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ထရင်း တနီး လှမ်း၍နှုတ်ဆက်ကာ ဘောင်ကုန်း ဆင်ခြေပျော့လမ်း အတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူသည် လမ်းခုလတ်တုန်း တစ်ခဏ

မျှဝှပ်ကာ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ဖြစ်နေသော ပတ်ပန်းကွင် တောင်ကုန်းများဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်မိပြန်သည်။ ကောင်းကင်ထက်တွင် တိမ်မည်း တိမ်ပုပ်များ စုမိနေကြ ပြန်လေပြီ။ စောစောက လင်းလက်နေသော ကြယ်များ၏ အရောင်ထိ ပင် မမြင်ရတော့။

သူသည် အစောင့်တပ်ကြပ်အား ဝိတ်တံခါးများကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားရန် အမိန့်ပေးခဲ့ပြီး တောင်ကုန်း၏ တစ်ဖက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူသည် လက်တဖက်ကို သူ့ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူး အိတ်ပေါ် အသင့်တင်ထားပြီး လှည့်လေးပါးကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေသော မြို့တွင်းလမ်းများပေါ် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လျှောက်သည်။ သို့သော် သံသယဝင်စရာ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့။

သူနေထိုင်ရာ အရာရှိလိုင်း ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ် ရောက်ပြန် တော့လည်း ရုတ်တရက် အိပ်၍မမူ။ နာရီဝက် နီးပါးမျှထိုင်ကာ ခြောက်လုံးပြူးကိုတိုက်ခွာတ်ပြီး ကျည်ဆန်များ ပြန်ထည့်သည့် ထို့နောက်ထိုင်ရာမှထွားပြီး တံခါးကို ကလန့်ထိုး၍ ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အဝတ်အစားများ ထည့်သည့် ဗီစိုကြီးကို ဆွဲယူလာပြီး တံခါးဝတွင် ကပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ဓားရှည်ကိုမူ သူ့ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။

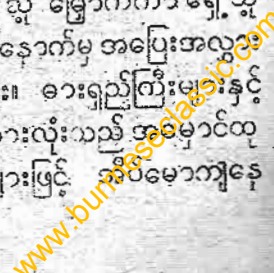
သူသည် အဝတ်အစားများကိုပင် မလဲတော့ဘဲ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်လျက်နှင့်ပင် ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲလိုက်သည်။ အိပ်၍တော့ ပျော်ပါ၏။ သို့သော် လည်း စိတ်ချ လက်ချ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် တောင်ကုန်း အောက်ခြေရှိ ချိပ်ပင်များကြား၌ လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြသော လူရိပ်များသည် မင်ရောင်ကဲ့သို့ မည်းနက်နေကြ၏။ အာနမ် တော်လှန်ရေးသမားများသည် သူတို့ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာများမှ ထွက်လာကြလေပြီ။ ကလာပ်စည်း ခေါင်းဆောင် သန်ဂျီအမ်းသည် အဝတ်အုပ်ထားသော လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် သူ့လက်မှနှာရီကို ထိုးကြည့်သည်။ ဆယ်နှစ်နှာရီ တိတိ ရှိနေပြီ။ သူသည် ချိပ်ပင်များကြားမှ နေ၍ ရန်သူများရှိရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ခံတပ်နှင့် စစ်သည်တော် တန်းလျား များသည် မည်းမည်းမှောင်ကာ တိတ်ဆိတ်နေကြလေပြီ။ အလင်းရောင် ထွက်နေသည့် ပြထင်းပေါက်ဟူ၍ မရှိတော့။

‘ပြင်သစ်တွေကို သတိဖို့ ချီတက်’

မှောင်မည်းမည်းထဲမှ အမိန့်ပေးသံတိုးတိုး ထွက်လာသည်။ ဘေးနားမှကပ်၍ ရပ်နေသော ငိုဗန်လော့စ်သည် ကလာပ်စည်း ခေါင်းဆောင်၏ အမိန့်ပေးသံကို ကြားလိုက်သောအခါ သူ့ဘေး၌ ရပ်နေသည့် သူ့သားငယ်၏ ပခုံးကို အသာပုတ်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

တော့ခံသည် သူ့ရင်ပတ်ထဲမှ ပြင်းထန်သော နှလုံးခုန်သံကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် သားရေကြိုးဖြင့် ယာဘက်လက်တွင် ပတ်၍ ချည်ထားသော ဓားကို အပေါ်သို့ မြှောက်ကာ ရှေ့သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့နောက်မှ အပြေးအလွှာအပြေးတက်လာကြသည့် သူ့ရဲဘော်များ။ ဓားရှည်ကြီးများနှင့် ပေါင်းခတ်ဓားကြီးများ ကိုင်လျက်၊ အားလုံးသည် အမှောင်ထဲတွင် ဖိနှပ်မပေါ်သော ခြေထောက်များဖြင့် အိပ်မောကျနေ

ကြပြီ ဖြစ်သော သူတို့၏ သားကောင်များဆီသို့ တိတ်ဆိတ် လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက် ရှိကြလေသည်။

(၁၁)

ငိုဗန်လော့ခ်နှင့် သူ့နောက်လိုက် ခြောက်ယောက်တို့ အိပ်ခန်း ထဲသို့ ရောက်သွားချိန်ကွင် ဗိုလ်ဖရန်လုတ်စ် ကလီချီနှင့် သူ့ဇနီး မွန်နစ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်က ငြိမ်ဆိတ် အေးချမ်းစွာဖြင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျလျက် ရှိကြ၏။ မွန်နစ်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ရောက်စဖြစ်၍ တုန်ကင်ဒေသရှိ တောင်ကုန်းများ၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသော အမှောင်ထု နှင့် အဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်သေး။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အိပ်ရာဘေး တွင် စင်လေးတစ်ခုဖြင့် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားသည်။ ရုတ်တရက် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်ရောက်လာသော လူ တစ်စု၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အခန်းထဲတွင် အားအင်ချည့်နဲ့စွာ တောက်လောင်လျက်ရှိသော ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်သည် တအားကုန် ခါယမ်းသွားလေသည်။

မွန်နစ်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အလွန် ပါးလွှာသော ညဝတ် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ထိုအင်္ကျီမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်း၌ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ မင်္ဂလာဦး ခရီးထွက်စဉ်က အမြဲတစေဝတ်

ဆင်ခဲ့သော အင်္ကျီဖြစ်၏။ လူတစ်စုက သူ့ကို သူ့ယောက်ျား ဆက်တွင်းမှ အတင်းအဓမ္မ ဝင်၍ မဆွဲမီ တဒန်အချိန်ကလေး မှာပင် မွန်နစ်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးကာ ခုတ်လှိုးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် သူ့ဆီသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက် လာကြသူများကို သူ မြင်လိုက်ရ၏။

အလွန်မုန်းတီးရွံရှာသော အရိပ်အငွေ့များဖြင့် ပြည့်လျှမ်း နေသည့် မျက်နှာများ၊ သူတို့ နဖူးများတွင် စည်းထားသည့် အနီရောင်နှင့် ရွှေရောင်ရောခြယ်ထားသည့် နဖူးစည်းများနှင့် လေထဲတွင် မြောက်ထားသည့် ဓားရှည်ကြီးများ။ သူမြင်လိုက် ခုသော အရာအားလုံးသည် သူ့ ကလေးဘဝက ထမင်းလုံး တစ္ဆေ အခြောက်ခံရသလို ဖြစ်ခဲ့ရစဉ်က မက်ခဲ့ဖူးသည့် အိပ်မက် များထဲမှ အရာများနှင့် တူလျက် ရှိလေသည်။ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှားခါယမ်းလျက်ရှိသော ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ကြောင့် သူတို့၏ နောက်ဘက်နံရံများနှင့် သူတို့ အပေါ်ဘက် မျက်နှာ ကျက်တွင် ထင်ဟပ်လျက်ရှိကြသော သူတို့၏ မည်းမည်းအရိပ် ကြီးများသည် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။

မွန်နစ်သည် ကြောက်လန့်တကြား သံကုန်ဟစ်၍ အော် လိုက်မိ၏။ ဝင်ရောက်လာသူများထံမှ တစ်ဦးသည် မွန်နစ်၏ ပါးစပ်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အတင်း ပိတ်ကာ အိပ်ရာ ပေါ်မှ ဒရွတ်သီထိုး ဆွဲချသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဗိုလ် ကလီချီသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် လူတစ်စုကို မြင်လိုက်ရ၏။ မူးရူးနေသော သူ့တပ်သားတစ်စုက

သူ့မိန်းမကို အတင်းအဓမ္မ မတော် မတရားပြုရန် ကြံစည် အားထုတ်နေကြသည်ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

‘အခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ကြစမ်း၊ လူယုတ်မာတွေ’ သူသည် တအားကုန် ကျူး၍အော်လိုက်ပြီး အိမ်ရာပေါ်မှ ရုန်းကန်၍ထသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် တွဲ၍ အိပ်နေ သည်ကို မြင်လိုက်ရသော ငိုဗန်လော့ခံသည် သူ့ဘဝတစ်သက် တာတွင် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် သူ၏ ဆုံးရှုံးမှုကို ပြန်၍သတိရလာသည်။ သူသည် ဗိုလ်ကလီချီထံသို့ အပြေးသွားပြီး လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် အားကုန်ခုတ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခုတ်လိုက်သော ဓားချက်သည် ပြင်ပအရာရှိ၏ခေါင်းကို တည့်တည့်ကြီးခုတ် မိသည်။ အိမ်ရာပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားသော ပြင်သစ်အရာရှိကို လော့ခံ၏ သားနှစ်ယောက်နှင့် ကျန်လူစုက ဝိုင်းအုံပြီး ခုတ်ကြ ထစ်ကြသည်။

တိုက်ပွဲမစမီ စောင့်စားနေရသည့် အချိန်ကာလအတွင်းက ရင်ထဲတွင် အကြိတ်အခဲအဖြစ် တည်ရှိထားခဲ့သော ကြောက် စိတ်သည် နောက်ဆုံးတွင် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ တော့ သည့် ရိုင်းစိုင်း ရင်စက်မှုတစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

အလုအယက် ဝိုင်း၍ခုတ်ကြထစ်ကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူတို့၏ သားကောင် ကိုယ်မှ ထွက်လာသော သွေးများသည် သူတို့ အားလုံး၏ အဝတ်အစားများကို စဉ်သည်၊ သို့သော် သူတို့ သည် ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ဆက်၍ ခုတ်မြဲတိုင်း ခုတ်လျက်ရှိရာ ငိုဗန်လော့ခံက အတင်း ဝင်၍ တွန်းတိုက်ပြီး ထုတ်ခါမှပင်

ဘေးသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူတို့ စော စောက ဒဂွတ်သီထိုး ဆွဲယူထားခဲ့ကြသော မိန်းကလေးကို သတိရလာသည်။ သူတို့အားလုံး မိန်းကလေးဘက်သို့ ပြေး သွားရန် လှည့်လိုက်ကြသည်။

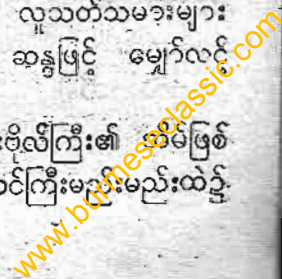
‘မလုပ်နဲ့၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ကြ’ ဟုငိုဗန်လော့ခံက အော်သည်။

‘ပါတီက ပေးလိုက်တဲ့ အမိန့်ကို မမေ့ကြနဲ့။’

သူသည် မိန်းကလေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသူ အား လွှတ်ပေးလိုက်ရန် လက်ပြသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့လူစု လူသတ်သမားများကို ခေါင်းဆောင်ကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့သော ဗိုလ် ကလီချီ၏ ဇနီး မွန်နစ်သည် မငိုနိုင်။ ကြောက်စိတ်၏ ဖိစီးမှု ဖြင့် အချိန်အတန်ကြာမျှ ကြောင်ပြီးရပ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ယောက်ျားဆီသို့သွားကာ ဦးခေါင်းကိုမ၍ ရင်ခွင်၌ ပိုက် ထားသည်။ သွေးလန်နေသည့် ကြားမှပင် သူ့ယောက်ျား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင့်မျှားဖြင့် ဆွဲဖုံးပေးပြီး ဟက်တက်ကွဲနေ သော ခေါင်းမှဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကွယ် စမ်းသပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အိပ်ခန်းဘဲခါးပေါက်ဆီသို့ ငေးလျက်ရှိ သည်။ သူ့ယောက်ျားကို သတ်သွားသည့် လူသတ်သမားများ ပြန်လာပြီး သူ့ကိုပါ သတ်စေချင်သော ဆန္ဒဖြင့် မျှော်လင့် စောင့်စားလျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်အိမ်မှာ ပြင်သစ် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၏ အိမ်ဖြစ် ၏။ အာနမ်များ ဝင်ရောက်လာပြီး မှောင်ကြီးမည်းမည်းထည့်

တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လုပ်နေကြသဖြင့် ဝိုင်းကြီး၏ သားငယ်နှစ်ယောက်၊ သမီးငယ်လေးတို့သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့မိခင်ဘေးမှ ထိုင်ကာ အာနမ်များက သူတို့အဖေအား ဓားများဖြင့် ဝိုင်းခုတ်နေကြသည်ကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း အာနမ်များသည် သူတို့ ပါတီမှ ပေးလိုက်သည့် အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာသည့်အနေဖြင့် ဝိုင်းကြီး၏ဇနီးနှင့် သားသမီးများကို လက်ဖျားနှင့်ပင် တိုမသွားကြချေ။

အခြားသော အာနမ်အုပ်စုတစ်စုသည် အရာရှိ အရာခံ မဟုတ်သော အကြပ် တပ်သားများ၏ အိမ်တန်းလျားများ အတွင်းသို့ တိုက်တဆိတ်ပင် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံး အိပ်မောကျနေကြသဖြင့် အငိုက်မိ ခံခဲ့ကြရ၏။

စောစောပိုင်းက ဝိုင်းပေါ်လီဒီပရော့စ်နှင့် ဆုံခဲ့သော ဆံပင် တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူနေသည့် ထပ်ကြပ်ကြီးမှာ ကင်းတဲအတွင်း၌ ခြိမ်ထောင်ထဲ၌ ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်၍ အိပ်ပျော်လျက် ရှိသည်။ သူ့ကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်မည့် လူတစ်စု သူ့အိပ်ရာ ဘေး ရောက်နေသော်လည်း သူ မနိုး။ ဤသို့ဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး သည် အိပ်ပျော်နေရင်းကပင် အာနမ်များ၏ ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရသည်။ သူ့ဘေးမှတပ်ကြပ်တစ်ဦးမှာလည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်တော့ဘဲ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရလေ၏။

ဝိုင်းကလီချီ၊ တပ်ရေးဝိုင်းကြီးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ယောက် စုစုပေါင်း ပြင်သစ်လေးယောက်သည် တိုက်ပွဲ စလျှင်စချင်း အာနမ် တော်လှန်ရေးသမားတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ကြ

ရသည်။ ဤ လေးဦးစလုံးမှာ အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခံရသဖြင့် ပြန်လှန်ခုခံဖို့ လုံးဝ အချိန်မရလိုက်ကြပေ။ သို့သော် သူတို့လေးယောက်အား ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်နေသည့် အသံများနှင့် အော်သံ တစ်သံများသည် အိပ်မောကျနေကြသည့် အခြား အရာရှိများကို တပ်လှန်၍ နိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်နေသော ပေါ်လီဒီပရော့စ်သည် တပ်ရေးဝိုင်းကြီး၏ မိန်းမနှင့် သားသမီးများ၏ အော်သံများကို ကြားသည်။ ပထမကြားစဉ် အိပ်မက် မက်နေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ထို့နောက် အပြင်ဘက် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ပြေးလာနေကြသည့် ဖိနပ်မပါသော ခြေသံများ။ ထိုခြေသံများကို ကြားရသောအခါ အိပ်ရာမှ ပီပီပြင်ပြင် နိုးလာသည်။ ခြေသံများသည် သူ့အနီးတံခါးရှေ့ အရောက်တွင် ရပ်သွားသည်။ အပြင်ဘက်မှ စကားပြောနေကြသည့် အသံများမှာ တိုးတိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနေရသည်။ တစ်သံမှာ သူ့တပည့် တုန်ကင်နယ်သား အော်ဒလီ၏ အသံ။

'အဲဒီအခန်းဟာ ဝိုင်းပေါ်လီဒီပရော့စ်ရဲ့ အခန်းပဲ'
အပြင်ဘက်မှ တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည့်အသံနှင့် အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားမှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသတကြီး ကျိန်ဆဲလိုက်သော အာနမ်တစ်ယောက်၏ အသံများ သူ ကြားရသည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို အသာ သွားယူပြီး တံခါးဘေးမှ နံရံတွင် ကျောနှင့် ကပ်၍ ရင်ကာ ငြိမ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ငိုဗန်လော့ခံသည် သူ့သား နှစ်ယောက်နှင့် အခြားနောက်လိုက်နှစ်ဦးကို စင်္ကြံလမ်း၏နောက်ဘက်သို့

ပြန်ဆုတ်သွားကြရန် လက်ပြု၍ အမိန့်ပေးသည်။ ထို နောက် သူ့ခါးတွင် ချည်ထားသည့် အိတ်ထဲမှ အိမ်တွင်းဖြစ် အင်္ကျီတစ်လက်ပစ်ပုံးတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။ လက်ပစ်ပုံးမှစနက်အံ့ကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုင်၍ ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ လိုမိပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့သားများဆီသို့ တအားကုန် ပြန်ပြေးပြီး အကာအကွယ် ယူလိုက်၏။ ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲသံ၊ ပြီးတော့ ဟုန်းခနဲ ထတောက်လိုက်သည် မီးလျှံနှင့် အူထွက်လာသည့် မီးခိုးများ။

လက်ပစ်ပုံး၏ ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်သည် အတော်အသင့်ပြင်းသော်လည်း တံခါးကို ပွင့်သွားအောင်ကား မတတ်နိုင်ချေ။ တံခါးတွင် အပျက်အစီး အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်ကို မြင်လိုက်ရသော ဝိုဗန်လော့ခ်သည် နောက်တစ်ခွန်း ထပ်၍ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ သူ့လူများအား တံခါးဝမှ စောင့်နေရန် အမိန့်ပေးပြီး စစ်တန်းလျှားဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ မရှင်းဂန်းစက်သေနတ်ကြီးတစ်လက် ရလိုရငြား ရှာဖွေရန် သွားခြင်းပေတည်း။

အခန်းထဲမှ ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် တံခါးဆီသို့ လက်ပစ်ပုံးလိုမိလာနေသဖြင့် ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခပ်လှမ်းလှမ်း သို့ခနဲကာ ကြမ်းပေါ်သို့ အလျားမော့က်ချလိုက်သည်။ သူသည် ပေါက်ကွဲသံ ရပ်သွားလျှင် ရပ်သွားချင်း အလျားမော့က်နေရာမှ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်။ လက်ပစ်ပုံးထွက်လာသော ဟောင်စပ်စပ် ပုပ်အဲ အဲ မီးခိုးနံ့များကြောင့် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ အော့တော့မလို အန်တော့မလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

တံခါးပွင့်ထွက်မသွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ သူသည် အားတက်သွားသည်။ စောစောက သူ့ကပ်ထားခဲ့သော ဝီရိုကြီးကို နေရာရှေ့က ခိုင်မာသည်ထက် ခိုင်မာအောင် တံခါးဝတွင် ထပ်၍ ကပ်ချပြန်သည်။ နောက်တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ အပြင်ဘက်မှ မရှင်းဂန်း စက်သေနတ်ကြီး၏ သုံးခု ဒေါက်ထောက်သံကို ကြားရပြန်သည်။ သူသည် တံခါးပေါက်နှင့် အဝေးဆုံးနေရာသို့ ပြေးသွားကာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ဝပ်နေလိုက်၏။ အဆက်မပြတ် ထွက်လာသည့် စက်သေနတ်သံ၊ ကျည်ဆန်နှင့် သစ်သားတံခါးတို့၏ ထိတွေ့သံ၊ သို့သော် သူ့ချည်းသည့် ဝီရိုသည် ဘာမှ မဖြစ်သေး။ ယခုအချိန်ထိ ကြုံကြုံခဲနေဆဲ။

ဝိုဗန်လော့ခ်နှင့် သူ့အဖွဲ့က အရာရှိလှိုင်းနှင့် တပ်ကြပ်များ လှိုင်းကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေချိန်တွင် ကလာပ်စည်း ခေါင်းဆောင် သန်ဂျီအမ်းသည် လူအများဆုံးပါဝင်သည့် သူ့အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အပြေးအလွှားချီတက်နေသည်။ သူနှင့် အဆက်ရထားသော တပ်ကြပ်များက မူလကတည်းက ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အတုအမူနေ၍ ဂိတ်တံခါးများကိုဖွင့်ပေးကြပြီး သူတို့ထဲမှ ခရာသမားများက တံပဲလှန့်ခရာကို မှုတ်သည်။

ခရာသံကို ကြားလိုက်ရသော ပြင်သစ်တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်သည် သူ့အထက်မှ အရှိတစ်ယောက်က အမိန့်ပေး၍ သာ မှုတ်သည်ဟု ယူဆကာ လက်နက်တိုက်ကို ဖွင့်ပေးရန် ပြေးထွက်သွားသည်။ တပ်ခွဲ ၇ မှ တပ်သား နှစ်ရာငါးဆယ်သည် ချက်ချင်းပင် သူတို့ သေနတ်များကို ဆွဲယူကာ ဝင်းထဲသို့ ပြေး

ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီးက ရန်သူများ
တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးသောအခါ သူတို့အားလုံးက တပ်ခွဲ
ကို အသေပစ်သတ်လိုက်ကြပြီး တောင်ကုန်း အောက်ဘက်
စစ်တန်းလျားဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

တပ်လှန့်ခရာသံ ကြားကတည်းက အောက်ဘက်ရှိ တပ်ခွဲ
နှင့် ၆ မှ တပ်သားများသည် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ထား
ကြပြီ ဖြစ်၏။ အသင့်ဖွင့်ထားသော ဂိတ်တံခါးမှ ဝင်လာသည့်
သန်ဂျီအမ်းတို့အဖွဲ့အား ဆီးကြိုပူးပေါင်းလိုက်ကြပြီး ခံတပ်
ဆင်းလာမည့် သူတို့အမျိုးသား တပ်သားများအား စောင့်
ကြသည်။ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသော တုန်ကန်
နယ်သား စစ်သားများနှင့် အပြင်မှဝင်လာသည့် သူပုန်များ
သည် သီချင်းများ အော်ဟစ် သီဆိုကာ ကကြ ခုန်ကြသည့်
သေနတ်များကို မိုးပေါ်ထောင်၍ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ ပစ်
ခတ်ကြသည်။ အချို့က မြို့ထဲသို့ ဆင်းသွားပြီး ဟန့်ခိုက်
လာသည့် လက်ကမ်း ပိုစတာများကို ဝေကြသည်။ ပိုစတာများ
ပေါ်တွင် ပုံနှိပ်ထားသည့် ကြေးကြော်သံများကို တခဲနှစ်
အော်ဟစ် ကြေးကြော်ကြသည်။

'ပြင်သစ်တွေကို သတ်ကြ၊ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်တစ်
လုံး ပုန်ကန်ထကြကုန်ပြီ၊ ယန်ဘေးမြို့က ပြည်သူတွေ ပါဝင်
လက်တွဲကြ'ဟူသော အသံများသည် လမ်းများပေါ်တွင် သေ
သော ညံ့လျက် ရှိလေ၏။

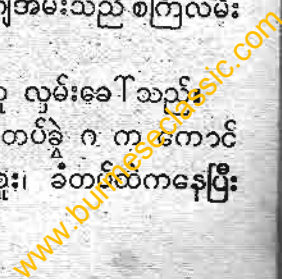
ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ အိပ်ရာ ခုတင်ဘေးရှိ နံရံ အပေါ်ဘက်
တွင် ပြတင်းပေါက်ငယ်တစ်ခုရှိရာ အပြင်မှ အော်ဟစ်သံများ
သည် ထိုပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဝင်လာလျက်ရှိ၏။ ဤကြား

မှပင် တပ်တွင်း မုန်ကန်သူများ၏ အသံများကို ထပ်၍ ကြားရ
ပြန်သောအခါ ပေါလ်ဒီဗရော့စ်မှာ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်
ကျသွားသည်။ လက်ပစ်ဗုံး ကွဲသံများနှင့် စက်သေနတ်သံများ
ကို ကြိုကြား ကြိုကြား ကြားနေရ၏။ အသံများမှာ အနီးအနား
အဆောက်အအုံများအတွင်းမှဖြစ်သဖြင့် အခြားသော ပြင်သစ်
အရာရှိများမှာလည်း သူကဲ့သို့ပင် လှောင်ချိုင့်ထဲ ဝိတ်မိခံရသလို
ဖြစ်နေပြီဟု သူတွက်မိသည်။

သူ့အခန်းတံခါးရှေ့မှ စက်သေနတ်ပစ်သံ ရပ်သွားခဲ့သည်
မှာ အတော်ကလေး ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်စုံတစ်ခုသော ချွတ်ယှင်း
မှုကြောင့် စက်သေနတ်သည် ပစ်၍မရ ဖြစ်သွားဟန်တူသည်ဟု
သူ စိတ်က ခန့်မှန်းသည်။ သို့သော် တံခါးဝမှ တီးတိုး စကား
ပြောသံများမှာ ရပ်မသွားသေး။ ဤအတိုင်းဆိုပါက အပြင်မှ
လူစု ဝေးရာသို့ ထွက်မသွားသေးသည်မှာ သေချာ၏။

အပြင်ဘက် စင်္ကြံတွင် ဝိဗန်လော့ခ်သည် လက်ထဲမှ ပစ်မရ
ဖြစ်နေသည့် စက်သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်အတွဲများကို ဝေါလ
တကြီးနှင့် လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး တစ်ခွန်း ကျိန်ဆဲ လိုက်သည်။
ရုတ်တရက် မပွင့်ဘဲဖြစ်နေသော တံခါးရှေ့၌ ဆောင့်ကြောင့်
ထိုင်ကာ သော့ပေါက်မှနေ၍ အတွင်းဘက်သို့ ချောင်းကြည့်
သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်မျက်နှာလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ
သည့် ကလာပ်စည်းခေါင်းဆောင် သန်ဂျီအမ်းသည် စင်္ကြံလမ်း
၏ တစ်ဖက်မှ ဘူးခနဲ ပေါ်လာသည်။

'ဆန်သွင်း ဒီကို မြန်မြန်လာစမ်း'ဟု လှမ်းခေါ်ဆည်း
'ခင်ဗျား အံ့ကူအညီကို လိုနေတယ်၊ တပ်ခွဲ ၈ က ကောင်
တွေက အခုထက်ထိ သစ္စာမဖောက်ကြဘူး၊ ခံတပ်ထဲကနေပြီး

ခံတိုက်နေကြတယ်။ သူတို့ကို လူစုပြီး ပြန်တိုက်မှဖြစ်မယ်။ အဲဒီ အခန်းတော့ကို အစောင့်ချသင့်ရင် ချထားခဲ့

လော့ခံက သူ့သားနှစ်ယောက်ကို တံခါးအဝတွင် နေခဲ့ရန် လက်ဖက်နံ့ ခြေဟန်ဖြင့် အမိန့်ပေးခဲ့ပြီး အခြားနှစ်ယောက်ကို သူနှင့်ခေါ်၍ သန်ဂျီအမ်းထံပြေးသွားသည်။ အတွင်းမှ ပေါလီဒီ ဗရော့စ် အဖို့တော့၊ အနည်းငယ်မျှ စိတ်အားတက်သွားသည်။ သန်ဂျီအမ်း အော်ပြောသွားသည့် စကားများကို သူ့ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့တပ်ခွဲဖြစ်သော တပ်ခွဲ ၈ မှ တပ်သားများ သည် ပုန်ကန်သူများနှင့် မပေါင်းသေး။ ဤပုံအတိုင်းဆိုပါက ခံတပ်တွင်းမှနေ၍ ရန်သူများကို ပြန်လည်ထိုးစစ်ဆင်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။

သူသည် မောင်မိုက်နေဆဲဖြစ်သော အခန်း၏ အလယ်၌ မလှုပ်မချောက်ရပ်ကာ အပြင်ဘက်မှ လာနေသမျှ အသံများကို ဂရုတစိုက် နားစွင့်သည်။ ဝေဖန်သုံးသပ်သည်။ ပြီးတော့ ဆု တောင်းသည်။

ခံတပ်တွင်းမှ ခုခံနေသူများကို တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် လူစု ရသည်မှာ သန်ဂျီအမ်းနှင့် ငိုဗန်လော့ခံတို့အဖို့ မလွယ်။ အချိန် များစွာ အကုန်ခံရသည်။ တပ်တွင်းမှ ပုန်ကန်ကြသော အာနမ် စစ်သားများသည် သူတို့နှင့် ဘဝတူ အာနမ် စစ်သားနှစ်ရာက ပြင်သစ်များကို သစ္စာမဖောက်ဘဲ ပြင်သစ်အရာရှိများနှင့်အတူ လက်တွဲ၍ ခံတပ်တွင်းမှ ပြန်လည် ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြသည်ဟု သော သတင်းကို ကြားလိုက်သည့်အခါ မျက်နှာပျက်ကုန်ကြ သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျကုန်ကြသည်။

တပ်ထဲမှ ထွက်ပြေးပြီး ဟန္တိုဝ်မှ ရောက်လာသည့် သူပုန် များ လက်တွင်း သူတို့လက်နက်များကို ပေးအပ်ရမည့် အလုပ် မှာ တစ်ကိစ္စဖြစ်၍ လုပ်ဖို့ တာဝန်မလေးဟု ပြောမည်ဆိုက ပြောနိုင်၏။ အခုလို မောင်ကြီး မည်းကြီးထဲ၌ တောင်ကုန်းပေါ် တက်သွားပြီး တပ်ရင်းမှူး၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်မှနေ၍ ခုခံနေ သော တပ်ခွဲ ၈ မှ သူတို့၏ ရဲဘော်များကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက် ရမည့် အလုပ်မှာ ပထမအလုပ်နှင့် များစွာ ခြားနားနေသည်။

တပ်တွင်း ပုန်ကန်သူများ၏ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်နေမှုကြောင့် ပထမဆုံး တိုက်ပွဲသည် စုစုစည်းစည်းမရှိ။ အားလုံးရှုပ်ထွေးကာ ဝါးအစည်းပြေသည့်နှယ် ရှိသည်။ စက်သေနတ်များကို အသုံး ပြု၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း သန်ဂျီအမ်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုအပေါ်တွင် ဇဝေဇဝါဖြစ်မှုက ရှိနေသဖြင့် ပုန်ကန်သူ တပ်သားများအနေဖြင့် စိတ်အားထက်သန်ခြင်းမရှိ။ နောက် နာရီဝက်ခန့်အတွင်းတွင် သန်ဂျီအမ်းသည် သူ့လူများ ကို စုစည်းကာ ခံတပ်ကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ရန် အကြိမ် ကြိမ် တက်၍တိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့လူစုသည် အကြိမ် ကြိမ်ပင် တပ်လန်ပြီး ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ခံတပ်အတွင်းရှိ တပ်ရင်းမှူးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့ ကိုယ်သူ ပြန်၍ ထိန်းချုပ်လာနိုင်သည်။ တပ်တွင်းပုန်ကန်မှု အစပြုချိန်တွင် သူ့အသက်သည် သူ့လက်အောက်ရှိ အာနမ် တပ်သားများ၏ လက်တွင်း၌ ရောက်လျက်ရှိသည်ကို သတိသား မိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သေဘေးနှင့် အလွန်နီးကပ်နေသည့် သူ့အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူ့လက်အောက် အရာရှိများက တပ်သားများကို စုစုတကျ

၁၄၀ မောင်ထွန်းသူ

ကွပ်ကဲပြီး သူပုန်များအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက် တွန်းလှန်လျက် ရှိသည်ကို မြင်သောအခါ သိသိသာသာ အားတက်လာသည် မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ ခံတပ်တွင်းမှ မဆုတ်မနစ် ခုခံတိုက်ခိုက် သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်။

ဤအခဏအတွင်း မြို့တွင်းမှ အာနစ်သတင်းပို့သူ တစ်ဦး သည် တိုက်ပွဲများကြားမှ ဖြတ်သန်းပြီး ခံတပ်တွင်းသို့ ရောက် လာသည်။ မြို့တွင်းရှိ ပြင်သစ် အရပ်သူ အရပ်သားအားလုံး ဘေးကင်းလျက်ရှိသည်ဟူသော သတင်းကို လာရောက်ပေးပို့ ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကို ရလိုက်သောအခါ တပ်ရင်းမှူး၏ ယုံကြည်ချက်သည် တိုးတက်ခိုင်မာလာသည်။ ရရှိသော သတင်း က ပြင်သစ် အရပ်သားအားလုံးကို သံတမန်ဆိုင်ရာ ဌာန ကိုယ်စားလှယ်က စုစည်းပြီး ပုလိပ်အဖွဲ့၏ သစ်လုံးခံတပ်အတွင်း ဌာန ထားသည်ဟု ဆိုသည်။

အချိန်ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ ပုန်ကန်ခဲ့ကြသော တပ်ခွဲသုံး နှစ် တပ်သားများသည် စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်လာကြ သည်။ တချို့သည် ခံတပ်၏ ဂိုက်တံခါးဝသို့ ရောက်လာပြီး သူတို့ကို အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုရန် အသနားခံကြသည်။ သူတို့လက်ထဲမှ ဖွင့်ပင်မဖွင့်ရသေးသည့် ကျည်ဆန်အိတ်များကို သက်သေခံ အထောက်အထားအဖြစ် ပြုကြသည်။ ဤကိစ္စတွင် သူတို့ ဘာမှ မသိဘဲ ပါဝင်လာမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောကြ သည်။

အရာရှိလိုင်းထဲတွင် ပိတ်မိနေသော ပြင်သစ်အရာရှိများထဲမှ တစ်ဦးသည် နံနက် နှစ်နာရီထိုးခန့်တွင် ခံတပ်တွင်းသို့ ရောက် လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြင်သစ်တို့ဘက်မှ အခြေအနေသည်

တိုးတက်ခိုင်မာလာပြီး အပြင်ဘက်တွင် အသက်ရှင်၍ ကျန်ရစ် ခဲ့သူများကို ရှာဖွေကယ်တင်နိုင်ရန် တပ်စိတ် တစ်စိတ်ကိုပင် စေလွှတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

စစ်တန်းလျားထဲတွင် သန်ဂျီအမ်းသည် ခုံတန်းလျားတစ်လုံး ပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ဝိုကြွေးလျက်ရှိသည်။ အနိုင် ရအောင် မတိုက်နိုင်သည့် သူ၏ ညံ့ဖျင်းမှုအတွက် စိတ်ထိခိုက် ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘေးမှ ရပ်နေသော ဝိဇနလော့ခ်သည် အပြင်ဘက်မှ ပစ်ခတ်သံများကို နားစွင့် လျက် ရှိ၏။ အချို့လူများသည် ပုန်ကန်သူ တပ်သားတစ်စုကို ဦးခေါင်းဆောင်လုပ်ကာ ခံတပ်ကို တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ။

သို့သော် ဝိဇနလော့ခ်သည် ချက်ချင်းပင် အခြေအနေမှန်ကို ခိုဝှမ်းနားလည်လာသည်။ နောက်ထပ် နာရီပေါင်းများစွာ အမှောင်ထု ရှိနေဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ တော်လှန် ဖန်ကန်မှုကတော့ အောင်မြင်ဖွယ်ရာမရှိတော့ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လို့ ရလာသည်။ သူသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်တွင်အုပ်၍ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကိုမှ သတိရဟန် မတူတော့သည့် ပုံမျိုးဖြင့် ထိုင်နေသော ကလာပ်စည်းခေါင်း ဆောင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် နောက်သို့လှည့်ကာ အရာရှိလိုင်းဘက်သို့ တအားပြန်ပြေးလာခဲ့ လေ၏။

သူ့သားနှစ်ယောက်သည် သွေးများစွန်းနေသည့် လက်နက် များကို ကိုင်ကာ ပေါလ်ဒီဗရော့ခ်၏ အခန်း တံခါးဝတွင် ယခုအချိန်ထိ ရပ်နေဆဲ။ နံရံများနှင့် တံတားပေါ်တွင်ကျည်ဆန် မှန်ထားသည့် အပေါက်များသည် ဗလပူ။ သို့သော် တံခါး

ပေါက်မှ အရံအတားကို မကျော်နိုင်ကြသေး။ လော့ခ်သည် သူစောစောက ပစ်မရရှိ လှင့်ပစ်ထားခဲ့သည့် စက်သေနတ်ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ သူ့သေနတ်ကို ကန်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် အပြင်မှ အသံကြား၍ မီးဖိုခန်းထဲ ချောင်းကြည့် လိုက်သော မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်။ တခြားလူ မဟုတ်။ ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ အော်ဒလီ မျက်နှာ လော့ခ်သည် အော်ဒလီ၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ ဝေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခါးတွင်ချိတ်ထားသည့် ဓားအိမ်မှ သွေးအလူးလူး ဖြစ်နေသည့် ဓားရှည်ကိုထုတ်ကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသော အော်ဒလီကို သူ့ထံသို့လာရန်ခေါ်သည်။

နောက် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှအကြာတွင် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် အပြင်မှ အသာအယာ ခေါက်လိုက်သည့် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသည်။

‘အပြင်ကို ထွက်လို့ရပါပြီ မွန်စီယာပေါလ်’ ဟု ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သော ငိုဗန်လော့ခ်၏ အသံ။

‘ဒီတံခါးဝမှာရှိနေတဲ့ လူအားလုံး သွားကုန်ကြပါပြီ။’

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် အသံကို မှတ်မိသလို မမှတ်မိသလို ဖြစ်နေသည်။

‘အခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ငိုဗန်လော့ခ်ပါ။ ခင်ဗျားအပေးတပည့်လေ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ခံတပ်ထဲ အရောက်ပို့ပေးမယ်။ အရာရှိအားလုံးလိုလို ဟိုကို ရောက်သွားကြပြီ။ ခင်ဗျားခံတပ်ခွဲ ၈ က ရဲဘော်တွေဟာ တပ်ရင်းကို သစ္စာမဖောက်ကြပါဘူး။’

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏မျက်နှာတွင် ဝေခွဲ၍ မရနိုင်သည့်အရိပ် လက္ခဏာ ထင်ဟပ်နေသည်။ အမဲလိုက်တိုင်း လိုက်ပါလာရသည့် ငိုဗန်လော့ခ်၏ အသံကို သူမှတ်မိပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူနှင့် ကွဲသွားသည်မှာ ဝါးနှစ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အခု သူ့ဤခံတပ် သို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာရသနည်း။ ဤအချက်ပေါ်တွင် သူ သံသယဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ လော့ခ်။ ခင်ဗျား သူပုန်တွေနဲ့ ပါလာတာလား။’

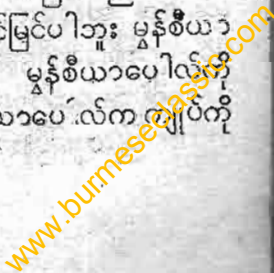
အပြင်မှ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေရသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် မွန်စီယာပေါလ်။ ကျုပ် သူပုန်တွေနဲ့လိုက်လာတာပါ’ ဟု လော့ခ်က ရှက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့်လေ့သံဖြင့် အဖြေပေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်က မွန်စီယာပေါလ်ဟာ ကျုပ်သားတွေနဲ့ရော ကျုပ်နဲ့ပါ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ မွန်စီယာပေါလ် ဒီတပ်မှာ အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိရတော့ ကူညီမှုဖြစ်မယ်လို့ သဘောရလို့ပါ။ ခံတပ်ထဲ ရောက်တဲ့အထိ ဘေးမသိ ရန်မခစေရဘူးလို့ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်။’

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ရပ်ထားပြီးမှ အလွန်ပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးဟာ မအောင်မြင်ပါဘူး မွန်စီယာပေါလ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်က အခု မွန်စီယာပေါလ်ကို ကူညီခွင့်ရခဲ့ရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ မွန်စီယာပေါလ်က ကျုပ်ကို ပြန်ပြီး ကူညီနိုင်စရာ ရှိလာပါလိမ့်မယ်။’

ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်ရမလဲ' ဟု ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က မသင်္ကာသောလေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

'မုန်စီယာပေါလ်ရှဲ အော်ဒလီ ဒီမှာရှိနေပါတယ်။ သူ အစစကားပြောပါလိမ့်မယ်'

ပြောပြောဆိုဆို လော့ခ်သည် အော်ဒလီ၏ လက်မောင်းကို တအားညစ်၍ ဆုပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဓားရှည်ဦးဖြင့် လည်ပင်းကို ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် မုန်စီယာ ဗိုလ်ကြီး ခင်ဗျား။ သူပြောတာ မှန်ပါတယ်' ဟု အော်ဒလီက လေသံဟိုးတိုးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

'အခု အပြင်ထွက်လာရင် အန္တရာယ် မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျား။ အားလုံး သွားကုန်ကြပါပြီ'

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် သူ့ခါးမှ ဓားရှည်ကို အသင့်ဆွဲ ထုတ်နိုင်ရန် နေရာပြင်၍ ချိတ်လိုက်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို ယာဘက်လက်ဖြင့် အသင့် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်ဗီရိုကြီးကို ချွေသည်။ လက်ပစ်ဗုံးဒဏ်နှင့် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များဒဏ်ကြောင့် ဗီရိုရှေ့ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး ရစရာမရှိ အောင်ပင် စုတ်ပြတ်နေသည်။ သူသည် ဗီရိုကို တံခါးလွတ် သွားအောင် ဘေးတစ်ဖက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် အခန်းတံခါး၏ အခြေအနေကို သူ တွေ့ရသည်။ တံခါး၏ အတွင်းဘက်ပိုင်းမှာ သုံး၍မရတော့လောက်အောင် ပင် ပျက်စီးလျက်ရှိ၏။ အပေါက်များပလပူဖြစ်နေသည့်တံခါး မှ နေ၍ သူ အော်ဒလီကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အော်ဒလီသည် သူ့ကို ပြူးတူးပြူးကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေ

သည်။ ဝိုဗန်လော့ခ်၏ လက်တစ်ဖက်သည် အော်ဒလီ၏ ခါးစပ်ကို ပိတ်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်သည် သွေးစွန်း နေသော ဓားဖြင့် အော်ဒလီ၏ လည်ပင်းကို ထောက်ထား သည်။

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် သူ့အလိမ်မိပြီဟု သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ပစ်ရန် လက်ကို မြှောက်လိုက် သည်။ သူ့ပစ်လိုက်လျှင် သူ့အော်ဒလီကို သတ်သလိုဖြစ်တော့ မည့် အရေး တွေးလိုက်မိသောအခါ ရုတ်တရက် သေနတ် ခလုတ်ကို မဆွဲဖြစ်တော့ဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

ထိုထုဒင်္ဂါမှာပင် တံခါး၏ ဘေးတစ်ဖက်၌ ပုန်းနေသော ဒေါင်းသည် ဖြုန်းခနဲ ခုန်ထွက်လာပြီး ပေါလ်၏ ယာဘက် လက်ကို ဓားဖြင့် လှမ်းခုတ်သည်။ ပေါလ်၏ အင်္ကျီလက်မောင်း သည် စုတ်ပြတ်ထွက်သွားပြီး လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသည် ဘေးဘက်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။ တံခါး၏ အခြားတစ်ဖက် တွင် ကျပ်နေသော ဟော့ခ်သည် ခုန်ထွက်လာပြီး သူ့လက်ထဲမှ ပေါင်းခုတ်ဓားဖြင့် တအားထွဲ၍ ခုတ်သည်။

ပေါလ်ဒီဗရော့စ်က ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး ငဲ့၍ရှောင်လိုက်သဖြင့် ဓားချက်သည် ဦးခေါင်းကို မထိ။ သို့သော်လည်း ပခုံးလက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျလာပြီး အသားထဲသို့ နစ်ဝင်သွားသည်။ ဓားချက်၏အရှိန်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ နောက်ပြန် လဲကျ သွားသည်။ သူသည် ခါးမှ ဓားရှည်ကိုဆွဲထုတ်ရန် အားထုတ် သည်။ အာနမ် လူငယ်နှစ်ယောက်က သူ့ကို အတင်းဝင် ချုပ်ပြီး ခါးမှဓားကိုဖြုတ်၍ အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်သည်။ ထုတို

နှစ်ယောက်သည် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်ကို ချုပ်ကိုင်ပြီး အိပ်ရာပေါ် သို့ဆွဲတင်သည်။ ထို့နောက် ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့သည့် ပေါလ်၏ ခေါင်းကို ခုတ်ရန် လက်ထဲမှ ဓားများကို မြှောက်လိုက်ကြ သည်။ ငိုဖန်လော့ခဲက သူ့သားနှစ်ယောက်ကြားသို့ အတင်း ဝင်ပြီး တားသည်။ စက်ဆုပ် မုန်းတီးမှုကို ဖော်ပြနေသော သူ့မျက်နှာထားသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။

‘နေကြဦး၊ သူ့ကို ချုပ်ထားကြ၊ ဂျက်ဒီဗရော့စ်ရဲ့သားကို ငါ့ကိုယ်ဘိုင် သတ်မယ်’

လော့ခဲ၏ သားနှစ်ယောက်သည် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်ကို ခုန် အုပ်လိုက်ကြပြီး လက်များကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ချုပ်ကိုင် ထားကြသည်။ ပေါလ်၏ မျက်နှာသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် ပြူးပွေးလျက်ရှိ၏။ ခါးနှင့် လက်မောင်းရှိ ဒဏ်ရာများမှ ထွက် လာနေသော သွေးများသည် သူ့စစ်အင်္ကျီတွင် စိုရွှဲနေကြလေပြီ။

‘ဘာပြုလို့ သတ်မှာလဲ လော့ခဲ၊ ဘာပြုလို့လဲ’
ပေါလ်က အလန့်တကြားမေးသည်။

‘တစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ ဘာကြောင့် သတ်ရမှာလဲ’

ငိုဖန်လော့ခဲက သူ့ဓားဖြင့် ပေါလ်၏ လည်ချောင်းကို ထောက်ထားသည်။

‘မင်းအဖေဟာ ငါ့မိန်းမကို သတ်ပစ်ခဲ့တယ်’
‘ခင်ဗျားမိန်းမကို သတ်တယ် ဟုတ်လား’
ပေါလ်က အထိတ်တလန့် ရေရွတ်သည်။
‘အဲဒါ မဟုတ်ဘူး’

‘မင်းအဖေဟာ ငါ့မိန်းမကို ဆိုင်ရုံမှာ ထောင်ထဲပို့ခဲ့တယ်၊ သူ့တပည့်တွေက ငါ့မိန်းမကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး သတ်ပစ် ကြတယ်’

ငိုဖန်လော့ခဲက ဓားဦးဖြင့် ပေါလ်၏ ရင်ပတ်ကို ဆွဲခြစ် လိုက်သည်။ သွေးတစ်ကွက်သည် အ ဦးလိုက် ပေါ်လာပြန် လေ၏။

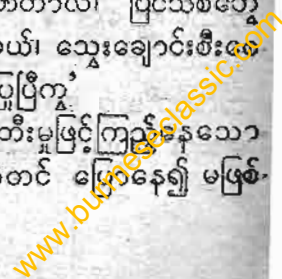
‘ဒီမှာ လော့ခဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး’
ပေါလ်က အရဲစွန့်၍ တောင်းပန်ပြီး ပက်လက်လန်နေရာ မှ ထရန် ကြိုးစားသည်။

‘ကျွန်တော့်အဖေက သူ့ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်တွေ ပျောက်သွားတာ ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမဆီမှာ တွေ့တယ်လို့ ပြော တယ်၊ ပြင်သစ် ပုလိပ်အဖွဲ့က ခင်ဗျားမိန်းမကို စစ်စရာရှိတယ် ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာ၊ ကျွန်တော့်အဖေက နောက်တစ်ရက် မှာပဲ အလုပ်အသစ်တစ်ခု လက်ခံဖို့ ဟန့်ငြိမ်မှုကို ထွက်သွား ရတယ်၊ သူ ဘာမှမသိဘူးတဲ့၊ ခင်ဗျားမိန်းမမေ သေတာကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမသိ....’

‘အဖြီးအဖြန်းတွေက မင်းအသက်ကို တယ်လီမိုမယ်မထင်နဲ့’
ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငိုဖန်လော့ခဲက ဓားဦးအချွန်ဖြင့် ဆတ် ခနဲ တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြန်သည်။

‘ငါ့မိန်းမမေ သေပြီ၊ ဘယ်သူ့သတ်တာလဲ၊ ပြင်သစ်တွေ သတ်တာ၊ ဒီပြစ်မှုအတွက် မင်းသေရမယ်၊ သွေးချောင်းစီးစေ မယ့် တော်လှန်ရေးတစ်ရပ်ဟာ အစပြုပြီကွ’

ပေါလ်သည် ငိုဖန်လော့ခဲ၏ မုန်းတီးမှုဖြင့် ကြည့်မိနေသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ သူ့နှင့် အခြေအတင် ပြောနေ၍ မဖြစ်

တော့သည့် အခြေအနေကို သဘောပေါက်လာသည်။ သူသည် သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှမထနိုင်အောင် ဖိထားကြသော လော့ခ်၏ သားများကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမဲလိုက်ထွက်စဉ်က ပါလာခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်ကတော့ သူတို့သည် ကလေးသာသာမျှသာ ရှိကြသေးသည်။ သူက မြက်ရွက်များကိုမှတ်၍ တောငှက်များ တွန်ကျူးသလို အသံတု အမျိုးမျိုး လုပ်ပြခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ကလည်း သူ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်လိုက်မောလိုက်ဖြင့် သဘောကျခဲ့ဖူးကြ၏။ အခုတော့လည်း သူတို့မျက်နှာများသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် သဘောကို ဖော်ပြနေကြလေသည်။

‘ဒီမယ် ဟော့ခနဲ ဒေါင်း၊ ငါပြောတာ နားထောင်ကြပါဦး’ ဟု ပေါလ်က အာနမ်ဘာသာဖြင့် စကားစသည်။
 ‘မင်းတို့ နားမလည်ကြသေးလို့သာ...’

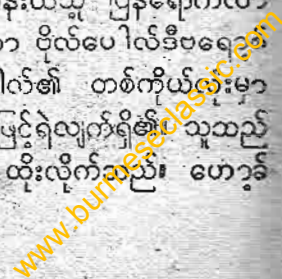
‘လျှာမရှည်နဲ့၊ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း’
 လော့ခ်၏ အသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဓားရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပေါလ်၏ ဦးခေါင်းကိုခုတ်ရန် တအားကုန် လွှဲ၍ မြောက်လိုက်သည်။ ပေါလ်က အာနမ် လူငယ်နှစ်ယောက်၏ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းသည်။ သို့သော်လည်း ဒဏ်ရာများက သွေးအထွက် များနေသဖြင့် စိတ်သွား တိုင်း ကိုယ်ပါ၍ မရ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဆက်လက်၍မရုန်းနိုင်တော့ဘဲ လော့ခ်၏ လက်ထဲမှ ဓား သူ့ခေါင်းပေါ် ကျအလာကိုသာ စောင့်ကြည့်နေရလေတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ဓားသွားအပေါ်၌သာ စူးစိုက်နေမိသဖြင့် သူ့တပ်ခွဲ

ဂ မှ သစ္စာရှိ အာနမ်တပ်သား နှစ်ယောက်နှင့်အတူ တံခါးဝသို့ ရောက်လာသော ပြင်သစ် တပ် ကြပ်ကြီး ကို မြင်ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ပစ်လိုက်သည့် အသံများကိုတော့ သူ့နားမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကျည်ဆန်ထိမှန်ပြီး သူ့ဘေးသို့ လဲကျသွားသည့် ဟော့ခနဲ။

ထို့နောက် အခန်းထဲရှိလူများသည် အလဲလဲ အပြိုင်ပြိုင် ဖြစ်ကုန်သည်။ အော်သံ ဟစ်သံ ပြေးသံ သွားသံများ။ အာနမ်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် သူတို့လက်ထဲ လှံစွပ်များဖြင့် လော့ခ်နှင့် ဒေါင်းတို့ကို ပြေး၍ထိုးကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးကတော့ သူ့ခြောက်လုံးပြူးတွင် ကျည်ဆန်များ ထပ်ထည့်နေသည်။

သို့သော် အာနမ်သားအဖသည် အတင်းအဓမ္မ တွန်းထိုးရုန်းကန်ကာ အပြင် စင်္ကြံဘက်သို့ ပြေးထွက် သွားကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက နောက်မှလိုက်၍ ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ပစ်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက်သည် အရာရှိလိုင်း၏ တစ်ဖက်ရှိ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှ နေ၍ အပြင် အမှောင်ထု အတွင်းသို့ ခုန်ဆင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ပရုံးတွင် ကျည်ဆန်ထိမှန်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဟော့ခနဲသည် သူ့အဖေနှင့်သူ့အစ်ကိုတို့ နောက်သို့ ပြေးလိုက်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာကြောင့် သူ့လုပ်ချင်သလို မဖြစ်။

ပြင်သစ် တပ်ကြပ်ကြီးသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် သတိလစ်နေပြီဖြစ်သော ဗိုလ်ပေါလ်ဒီဗရေ့စ်၏ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်သည်။ ပေါလ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း။ သွေးများဖြင့်ရဲလျက်ရှိ၏။ သူသည် ဟော့ခနဲ၏ မျက်ခွက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။ ဟော့ခနဲ

သည် ကြမ်းပေါ်သို့ ဝိုင်းခနဲလဲကျကာ လူးလိုမိပြီး ညည်းညူလျက်ရှိ၏။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် သနားကရုဏာဖြစ်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို မမြင်ရ။ သူသည် တလူးလူးတလို့မိုလိုမိဖြစ်နေသော ဟောခံကို အလွန် စက်ဆုပ် မုန်းတီးသော မျက်နှာထားဖြင့် အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဟောခံ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားကို ရက်ရက်စက်စွာ ခြေထောက်ဖြင့် မရပ်မနား ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ကန်လျက် ရှိလေသည်။

(၁၂)

ဗိုလ်ခနဲလော့ခံသည် ယန်ဘေးမြို့ အကျဉ်းထောင်၏ အလုံခန်းတစ်ခန်းအတွင်းရှိ ကြမ်းပေါ်၌ လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် မီးမရှိ၊ မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ ဗိုလ်ခနဲလော့ခံသည် သူ့လက်များဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ ခူးနှစ်ဖက်ကိုကွေး၍ လဲနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များသည် ရေနှင့်လောင်းထားသည့်နှယ် ရွှဲရွဲစိုလျက်ရှိသည်။ ထိုနေ့သည် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လ ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်လေးနာရီ၊ အခန်းထဲရှိ လေသည် သန့်စင်ခြင်း မရှိ၊ ပုပ်ဟောင်ဟောင် အောက်သိုးသိုးအနံ့များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ တုန်ကင်တပ်မြို့၏

တစ်နှစ်တာကာလအတွင်းတွင် အပူဆုံးနှင့် အစူတစ်စုံအထိုင်းငိုင်းဆုံးသော ညတစ်ည ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဟောခံ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများဖြင့် နှစ်နေခြင်းသည် အဆမတန် ပြင်းထန်နေသည့် အပူချိန်တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်။ အသက်အားဖြင့် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည့် ဟောခံတွင် မထိမ်းနိုင် မသိမ်းနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သည့် ကြောက်ခြင်းတည်းဟူသော စိတ်ဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို တအားဖိ၍ ပိတ်စားပြန်သည်။ အပြင်မှ အဆက်မပြတ်ဝင်လာသည့် တူထူသံများကို သူ မကြားလို၊ ထုသံ ရိုက်သံများကို ပထမဆုံး စတင်ကြားစက သူသည် အလုံခန်းအပေါ်ဘက်ရှိ သံတိုင်များ စိုက်ကာထားသည့် တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မရမက တွယ်ဖက်၍ တက်ကာ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်ခဲ့သည်။

အပြင်ဘက် ကွင်းတစ်ခု၏အလယ်တွင် ဟာရီကီနီး မီးအိမ်များဖြင့် အလုပ်လုပ်နေကြသော ကူလီတစ်စုကို သူ မြင်ခဲ့ရ၏။ ကူလီများသည် သစ်သားတိုင်ကြီး နှစ်တိုင်ထူကာ အပေါ်ဘက်မှ သံမဏိချောင်း တန်းပစ်ထားသည့် စင်ကြီးတစ်စင် တည်ဆောက် နေကြခြင်းပေတည်း။

ဗိုလ်ခနဲလော့ခံသည် ကွန်ဒေဝင်းပါတီဝင် အခြား အကျဉ်းသား ဆယ် နှစ်ဦးနှင့်အတူ ဟန္တိုင် အကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်း၌ လေးလကြာမျှ အကျဉ်းခံခဲ့ကြရ၏။ မနေ့ကမူ သူတို့ကို အစောင့်အကြပ်ထူထပ်စွာ ချထားသော တုံတစ်တုံပေါ်တွင် တင်၍ မီးရထားဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို

တယ်အရပ် တယ်ဒေသသို့ ပို့မည်ဟုပင် အသိမပေး။ သူတို့
စီးလာခဲ့ရထော မီးရထားသည် မြစ်နီမြစ် တောင်ကြားလွင်ပြင်
ကို ငါးနာရီတိတိမျှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြီးနောက် ညဉ့်သန်းခေါင်
အချိန်တွင် ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။

သူတို့ မီးရထားပေါ်မှဆင်းပြီး ခြေခုံခွဲကြသည့် နေရာမှ
ယန်ဘေး ဘူတပလက်ဖောင်း၊ ထိုအခါကျမှပင် တစ်ကိုယ်လုံး
တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသော သူနှင့် သူ့အဖော်
အကျဉ်းသားများ၏ ရင်ထဲတွင် သံသယမကင်း ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။
အခု အပြင်မှ အခြေအနေကို မြင်လိုက်ရသော အခါတွင်
အမှန်ကို ရိပ်စားနားလည်ခဲ့ရလေပြီ။

အပြင်မှ ထုရိုက်သံများ ပျောက်သွားသည်။ ဟောခံသည်
နားရွက်များပေါ်၌ အုပ်ထားသည့် လက်များကို ဖယ်လိုက်ပြီး
လှဲနေရာမှ ထရပ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်နေရင်းမှ သူ့ယာဘက် ပခုံးအောက်နားမှ သေနတ်
ဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကို စမ်းကြည့်မိသည်။ ယန်ဘေးခံတပ်ကို ဝင်
ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်ညက ရခဲ့သော ဒဏ်ရာဖြစ်၏။ ဒဏ်ရာ
ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း လက်လွှဲတိုင်း ခါးကုန်း
တိုင်း ထိုနေရာမှ အောင့်အောင့်နေတတ်သည်။ သူသည် လမ်း
သလားနေရာမှ မကြာမကြာရပ်၍ နားစွင့်သည်။ မရပ်မနား
ထွက်ပေါ်နေသည့် ပုရစ်သံများနှင့် ရံဖန်ရံခါတွင်မူ ထင်
အော်တတ်သည့် ဖားပြုတ်သံများ။

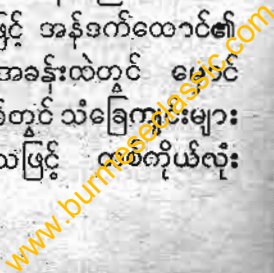
သူသည် ကြမ်းခင်းအိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲကာ အိပ်ပျော်ရန်
ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း အိပ်၍မရ၊ ပြင်းထန်စွာလှုပ်ရှား
လျက် ရှိသော စိတ်ကို ချိုးနှိမ်၍ မနိုင်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်

ဆီသို့ တွယ်ဖက်၍ တက်သွားပြန်သည်။ မီးရောင်အောက်တွင်
နွားလှည်းတစ်စီး ဝင်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ နွားလှည်းပေါ်၌
ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို ကူလီများက သယ်ချလျက်ရှိသည်။
ကျောက်မြားများ ခင်းထားသည့် ပလက်ဖောင်း ပေါ်တွင်
အလျားရှည်ပြီး သေတ္တာနှင့်တူသော ပစ္စည်းများ တန်းစီလျက်
ရှိသည်။ အပေါ်စားသစ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းများ
ပေတည်း။

သူသည် ခေါင်းများကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ ရင်ထဲတွင်
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းများမှာ အားလုံးပေါင်း ဆယ်
သုံးလုံး။

ပြတင်းပေါက်သံတိုင်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်များ
သည် ပြေသွားသည်။ ဟောခံသည် အောက်ဘက် သံမံတလင်း
ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။ သူ့နှုတ်မှ ညည်းတွားလိုက်သည့်
အသံ၊ သူသည် ကျသွားသည့် နေရာမှပင် လဲနေသည်။ ထိုည
တစ်ညလုံး ထိုနေရာမှ မထတော့။ အရက်မတက်မီ အချိန်
ကလေးတွင် မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ပြင်းစွာ လှုပ်ရှား
လျက် ရှိသော သူ့ကိုယ်နှင့် သူ့စိတ်ကို တစ်ခဏမျှ သက်သာရာ
ရစေခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ထိုစိတ် သက်သာရာရမှုသည်
ဖြောင့်တန်းသည်မဟုတ်။ အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေသည်။ အိပ်မက်
ထဲတွင် သူသည် ရာဘာခြံမှ ထွက်ပြေးမှုဖြင့် အန်ဒက်ထောင်၏
အလုံခန်းထဲ၌ တိုက်ပိတ်ခံနေရသည်။ အခန်းထဲတွင် မျှော်
လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက်တွင် သံခြေကုန်းများ
ခတ်ထားသော်လည်း အဖျားတက်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး

ဆော့ နိတည်ရာ မရနိုင်လောက်အောင် တုန်ယင်နေသော်လည်း သူသည် စိတ်ဓာတ်မကျ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူ သေလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ သိနေသည်။ မကြာမီ သူ ဤထောင်မှ လွတ်ကာ သူ့အစ်ကို ဧဝါင်းနှင့်အတူ ရာဘာခြံ ကူလီတန်းလျှား ရှိ မိုးမလုံ လေမလုံ အခန်းတွင်ဆက်၍ နေရလိမ့်ဦးမည်။ ရာဘာ ခြံ၏ နေ့စဉ်ဘဝတွင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းသမျှကို ညီအစ်ကို နှင့် ယောက် လက်တွဲ၍ ကြံ့ကြံ့ခံနေရလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် သိနေရသည့် အန်ဒက်ထောင် အလုံခန်း နံရံများသည် ကြမ်းတမ်းမာကျောလှသော်လည်း တွေ့နေကျ မြင်နေကျ ဖြစ်သဖြင့် ကြောက်စရာမကောင်း။ သူ့အဖို့ ရင်းနှီး ပြီးသား အရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အရိုက်ခံထားရသည့် ခြေ ဝါးများသည် ယောင်ကိုင်းလျက်ရှိသော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ် လုံးတွင် ဘယ်နေရာမှာမှ သေနတ်ဒဏ်ရာမရှိ။ သူသည် ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တအားနှိပ်ကြည့်သည်။ နာကျင်ခြင်း မရှိ။ မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုအရာအားလုံးသည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက် ခံခဲ့ရသည်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။

အန်ဒက်ထောင်၏ အမှောင်ထုထဲတွင် သူနှင့် တရင်းတနီး မဖြစ်သော အ ဉာတစ်ခုကတော့ ရှိနေသည်။ တခြား မဟုတ်။ အပြင်မှလာနေသော မပီမသ မသမက္ခ အသံတစ်သံ။ အသံ သည် ခပ်အုပ်အုပ်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံသည် ကျန်လာ သလိုလို ရှိသည်။ သူ့ဆီသို့ နီးကပ်လာသည်ဟုလည်း ထင်ရ ၏။ ချက်ချင်းပင် ကြောက်စိတ် ပြန်ဝင်လာသည်။ နောက်ထပ် ကြားလိုက်ရသော အသံသည် အသစ်။ စောစောက အသံနှင့်

မတူ။ ဤအသံသည် သူ့စိတ်ကို ချောက်ချားအောင် လုပ်လျက် ရှိသည်မှာ အမှန်။

သူသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန် လျက်ရှိသည်။ သူ့ အခန်းထဲတွင် အမှောင်ထုသည် မသိမသာ လျော့နေပြီ။ ထို့နောက် သူ့ကြားခွဲရသော အသံ ပျောက် မသွားသေးသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထိုအသံသည် သူ့အိပ်မက် နှင့် ဘာကြောင့် ပါမသွားပါလိမ့်။ ထောင်အပြင်ဘက် မြက် ပင်များ ကြားမှ ဖြတ်သန်း လျှောက်သွားနေကြသည့် ထောင် ပေါင်း များစွာသော စစ်သားများ၏ ဖိနပ်သံများ။

သူသည် ကြောက်စိတ်၏ ဖိစီးမှုကြောင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံ ပြူး ဖြစ်ကာ နားစွင့်ထောင်သည်။ တပ်မဟာ ၄ ၏ တပ်ရင်း ၂ မှ တုန်ကင်နယ်သား စစ်သားများ ပါဝင်သော တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ သည် ခံတပ်မှ ဆင်းလာနေကြ၏။ သူတို့၏ ကလာဝံစည်း ခေါင်းဆောင် သန်ဂျီအမ်းနှင့် သူတို့ ကွပ်စန်ဒင်းပါတီမှ လူ များက သူတို့၏ ပုန်ကန်မှုတွင် မူချမသွေ လက်တွဲလာကြလိမ့် မည်ဟုယုံကြည်ခဲ့ကြသော တပ်သားများဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤလူစုသည် သူတို့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။ ပြင်သစ်များ အပေါ် သစ္စာမဖောက်ဘဲ မိမိတို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက် ခဲ့ကြ၏။ အခုလည်း လူ့ဆတ်ကွင်းကို ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ စောင့်ပေးရန် လာနေကြပြန်ပြီ ထင်၏။

သူသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တွယ်တက်ပြီး ချောင်းကြည့် ပြန်သည်။ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် သူတို့လူစုကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သူတို့သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ပခုံးများ ပေါ်တွင် ထမ်းလျက်၊ ကန်တော့ပုံနှင့်တူသော ဦးထုပ်များကို

၁၆၄ မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်းလျက်။ ခူးအထိ ခြေပတ်များကို ပတ်လျက်။ သူတို့သည် ကောင်းလယ်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

စစ်သားများ၏ လမ်းလျှောက်သံ ပျောက်သွားသည့်အခါ အကျဉ်းထောင် စင်္ကြံတစ်လျှောက် ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းရှဲ လျှောက်လာနေသည့် ဖိနပ်သံများကို ကြားရပြန်သည်။ ပြီးတော့ သေခွံပွင့်သံများ။ အလိုခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည့် အသံများ။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ အကြာတွင် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည့် အသံ။ စကားပြောသံ။ ပြန်ထွက်သွားသံ။ နောက်ဆုံးတွင် ခြေသံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ရုံရာဘက်သို့ နီးလာသည်။ ဟော့ခံသည် လှဲနေရာမှထကာ အခန်း၏ အလယ် တည့်တည့်တွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်သဖွယ် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်လျက်ရှိလေသည်။

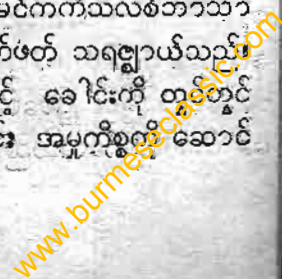
အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည့်အခါ ယန်ဘေးမြို့မှ ပြင်သစ်ဌာနေကိုယ်စားလှယ် ဝင်လာသည်။ ဌာနေကိုယ်စားလှယ်သည် ဖိနပ်ပါးပါး။ မျက်မှန်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးကြိုးတိုးကျဲတဲ။ သူသည် ဟော့ခံကို တစ်ချက်ကလေးပင် မကြည့်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဘာရွက်တစ်ရွက်ကိုအပ်၍ ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့် ဖတ်ပြနေသည်။

‘ဇွန်လ ဆယ်ရက်နေ့က တင်သွင်းခဲ့သော အကျဉ်းသား၏ မပူမထင် အသနားခံစာကို ပယ်ချလိုက်သည်။ ရာဇဝတ်မှု အထူးစုံစမ်းရေး ကော်မရှင်မှ ချမှတ်သည့် အမိန့်အတိုင်း အပြစ်ပေးစေ’

အမိန့်စာကို အာနမ်ဘာသာပြန်တစ်ဦးက ဘာသာပြန်ပေးသည်။ ဌာနေကိုယ်စားလှယ်သည် စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာဖြင့် စောင့်နေရာမှာ ဘာသာပြန်သူ ပါးစပ် ပိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းထဲမှ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းရှဲ ထွက်ခွာသွားသည်။

အနက်ရောင် ခါးရှည် ကုတ်အင်္ကျီဖားဖား ဝတ်ထားသော ဟန္တိုင်ထောင်၏ တာဝန်ကျ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးသည် ဟော့ခံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်လျက်ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးက တစ်စုံတစ်ရာ ရေရှုတ်သည်။ ဟော့ခံ သံသ့ကဲ့ကဲ့မကြားရ။ ဘုန်းကြီးက မျက်ခုံးများကိုပင့်၍ ကြည့်သည်။ စကားပြန်က အာနမ်ဘာသာပြန်၍ ပြောသော်လည်း ဟော့ခံ နားမလည်။ တစ်စုံတစ်ရာ မေးလိုက်မှန်းတော့ သိ၏။ ဘာမေးမှန်းမသိ။ သို့သော်လည်း သူသည် နားမလည် ပါးမလည်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဘုန်းကြီးနှင့်စကားပြောလျှင် အနည်းဆုံး မိနစ်အနည်းငယ် ကြာမျှတော့ သေခြင်းတည်းဟူသော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးမှ အခိုက်အတန့် သက်သာခွင့် ရနိုင်စရာရှိသည် မဟုတ်ပါလော့။

ဘုန်းကြီးက လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍ သူ့ကို ခူးထောက် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားသခင်၏ ရေစင်တော်ဖြင့် သူ့ငယ်၏ နဖူးကို တောက်ပေးသည်။ ဆားအနည်းငယ်ကို ဟော့ခံ၏ လျှာပေါ်သို့ ပုံပေးသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ရှိမင်ကက်သလစ်ဘာသာ ထုံးစံအတိုင်း တရားဒေသနာများတို့ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သည်။ ဟော့ခံက ရေရေရာရာ နားမလည်ဘဲနှင့် ခေါင်းကို တင်တင်ညိတ်သည်။ ထို့နောက် အာပတ်ဖြေခြင်း အမှုကိုစတင်ဆောင်

ရွတ် ပေးသည်။ ပြီးစီးသွားသောအခါ ဘုန်းကြီးက ဟောခံ နောက်ဆုံး အလိုဆန္ဒကို မေးသည်။

‘တကယ်လို့ မင်း စာရေးချင်တယ်ဆိုရင် သဲ ရေးပါ။ စာတို မင်း ရောက်စေချင်တဲ့လူလက်ထံ ရောက်အောင် ငါတာဝန် ငွေ ပြီး ပို့ပေးမယ်’ဟု ပြောသည်။

ဟောခံသည် သို့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရသည့် အချိန်မှစ၍ ယနေ့အထိ သူ့ အဖေနှင့် သူ့ အစ်ကိုအကြောင်းကို လုံးဝမကြား ရတော့။ သူ့ ဟန္တိုင်ထောင်သို့ ရောက်သောအခါ နည်းအမျိုး မျိုးဖြင့် နှိပ်စက်၍ စစ်မေးခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် နှိပ်စက်ကာ သူတို့လိုချင်သော အဖြေကို ရအောင်ယူကြသည်။ သူ့ အနေဖြင့် သူတို့ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် လက်လုပ်လက်စား သမားများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ လက်သမား အလုပ်ရုံတစ်ခု၏ အပေါ်ထပ်မှ အခန်းကျဉ်းလေး၏ လိပ်စာကို ထုတ်ဖော်ပြခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူဖော်ပြလိုက်သည့် လိပ်စာတွင် သူ့ အဖေနှင့် အစ်ကိုတို့ကို မတွေ့ရတော့ကြောင်း၊ ယခုအချိန်ထိ နှစ်ယောက် စလုံးကို ဖမ်းမိသေးကြောင်း အခြား အကျဉ်းသားများက ပြောပြ၍ သူ သိခဲ့ရ၏။ ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း သူ၏ သစ္စာမရှိမှုအတွက် ရှက်စိတ် ဝင်မိခဲ့ပြန်သည်။ ယခုတစ်ဖန် ဘုန်းကြီးက စာရေးချင်သလားဟု မေးနေပြန်ပြီ။ သူ့ အဖေ နှင့် အစ်ကိုတို့ကို ဖမ်းမိရန်အတွက် ထောင်ချောက်သစ်တစ်ခု စပ်ထောင်ခြင်း ဖြစ်လေသလော။ ဤတစ်ကြိမ်မှာဖြင့် သူသည် ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

အခန်းထဲမှ ဘုန်းကြီး ထွက်သွားသောအခါ ဆတ္တာသည် စင်ဦး ရောက်လာပြန်သည်။ ထောင်ဝါဒါများက သူ့ကို အတင်းချုပ်ကိုင်ပြီး ပုံစံကျကျ ထိုင်စေကာ ခေါင်းကို ဆွဲ၍ ပေးထားသည်။ ဆတ္တာသည်က ခေါင်းကို ပြောင်နေအောင် ချိတ်ပေးသည်။ ကုပ်ပိုးမေပီမှ မွေးညင်းလေးများကို ချန်မထား။ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်လွန်းသည့် စိတ်ဖြင့် ဟောခံ၏ မျက်လုံးများ သည် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံကာ သမိတလင်းပေါ်သို့ အပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလျက်ရှိကြ၏။ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံအရ နောက်ဆုံးအနေဖြင့်ပေးသည့် ကော်နည်ကံအရက်ဖန်ခွက်ကိုပင် ခြင်သည့် လက္ခဏာမပြ။

ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ချက်ချင်းလိုလိုပင် လူ အချို့ ရောက်လာပြီး အဖြူရောင်အင်္ကျီပွအရှည်ကြီးကိုအပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ပေးပြီး သူ့ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိတ် နောက်ပြန် ခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ ခြေမျက်စိများကို ကြိုးအထိ တစ်ချောင်းဖြင့် ဆင်ထူးခတ်သည့်နှယ် ပူး၍ ချည်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဟောခံသည် ခြေလှမ်းကျကျမြန်မြန် မလှမ်းနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားသည်။

ဤကိစ္စများပြီးသော် အခန်းထဲတွင် သူ့ကို တစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့ကာ ပြန်ထွက်သွားကြပြန်သည်။ နံနက်ငါးနာရီ ထိုးပို့ ဆယ်ငါးမိနစ်အလိုတွင် လူအုပ်လိုက်အဆုံးစီရင်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအားလုံး ပြီးစီးသွားသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း လောက်အောင် ထူးခြားသော

တိတ်ဆိဆံ့ငြိမ်သက်မှုသည် အကျဉ်းထောင် တစ်ခုလုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် တုန်ကင်နယ်သားတစ်စုသည် အမြင့်ပိုင်း တစ်နေရာမှရပ်ကာ လူသတ်ကွင်းကို အပေါ်မှစိုး၍ ကြည့်နေကြသည်။ ထိုလူစု၏အလယ်တွင် ဟော့ခံ၏အဖေနှင့် ဟော့ခံ၏အစ်ကို ခေါင်းတို့သည် သောကမကင်းသည့် မျက်နှာထားများဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး အင်္ကျီတုံးလုံးနှင့်ဖြစ်သည်။ အနက်ရောင် အဝတ်များကို ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသည်။ တုန်ကင် လယ်သမားများပုံရုပ်ဖျက်ထားကြခြင်းပေတည်း။ သူတို့နှင့်အတူ ရပ်နေသော လူများကဲ့သို့ပင် ပေါက်ပြားများကို တစ်ယောက် တစ်လက် ကိုင်ထားကြသည်။

သူတို့နေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တုန်ကင်နယ်သားများ ချည်းဖွဲ့စည်းထားသော တပ်ခွဲနှစ်ခွဲမှ တပ်သားများ၏ ခေါင်းများကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ် ကိုလိုနီ ခြေလျင်တပ်မှ အာဖရိကန် လူမည်းတပ်များနှင့် ပြင်သစ်တို့ ဖွဲ့စည်းတက်ထောင်ထားသည့် ဖောရိန်းလီဂျင်းနရီခေတ် နိုင်ငံခြားသား အပျော်ထမ်းတပ်ဖွဲ့များဆောင်းသော ဦးထုပ်များကိုပါ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရ၏။ တပ်အားလုံးသည် ခေါင်းဖြတ်စက်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် နေရာယူထားကြသည်။

အာနမ်တို့၏ အောင်မြင်မှုမရသော ယန်ဘေး တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အရာရာတိုင်းအတွက် စိတ်မချ ဖြစ်နေကြသည့် ပြင်သစ်တို့၏ လုံခြုံရေး အစီအစဉ် တစ်ရပ် ပေတည်း။

တော်လှန်ပုန်ကန်မှုဖြစ်သောညက ပြင်သစ်အရာရှိများသည် သူတို့၏ သစ္စာတော်ခံ တပ်ခွဲ ၈ အတူအညီဖြင့် ပုန်ကန်သူများကို အရုဏ်တက်လျှင် တက်ချင်း ခံတပ်တွင်းမှ ထွက်၍ ဆိုက်လံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပုန်ကန်သူများသည် ဒေရာသောပါး ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရ၏။ ပြင်သစ် ကိုလိုနီတပ်နှင့် နိုင်ငံခြားသား အပျော်ထမ်းတပ်ဖွဲ့များသည် မီးရထားဖြင့် မြစ်နီမြစ် တောင်ကြားလွင်ပြင်အတိုင်း စစ်ကူရောက်လာကြပြီး ပုန်ကန်သူများကို ကြားမှဖြတ်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကလာပ်စည်းခေါင်းဆောင် သန်ဂျီအမ်းကို ပြင်သစ်တို့က ဖမ်းဆီးရမိသွားခဲ့သော်လည်း ဝိဗန်လော့ခ်နှင့် သူ့သားတို့သည် လွတ်မြောက်သွားသူ လူနည်းစုထဲတွင် ပါဝင် သွားခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းပြေးခဲ့ကြပြီး လူနေထူထပ်သော ဟန္တိုင်မြို့၏ အစွန်ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ဝင်ရောက် ခိုအောင်းခဲ့ကြသည်။

ဟန္တိုင်သို့ ရောက်ခါမှပင် အကြောင်းစုံကို သိခွင့်ရလာခဲ့ကြသည်။ နာမည်ဝှက်အနေဖြင့် 'မဟာပါမောက္ခ' ဟု လူသိများနေသော ကွပ်ဒန်ဒင်းပါတီ၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ငုယင်ဘိုင်ဟော့ခ်သည် နောက်ဆုံးအချိန်နီးခါမှ ပုန်ကန်မှုကို ရက်ရွှေ့ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သတင်းပို့သူ ဆက်သားက ယန်ဘေးမှ ပုန်ကန်မည့်သူများထံသို့ အချိန်မီ မရောက်။ ထို့ကြောင့် ယန်ဘေးပုန်ကန်မှုသည် ဖြစ်ပွားခဲ့ရ၏။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အထက်ပိုင်း ဒေသ တစ်ချို့တွင်လည်း အလားတူ ပုန်ကန်မှုများ ဆိုညက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော်လည်း ကြီးကြီးမားမားဟူ၍ တစ်ခုမျှမရှိ။ နောက်တစ်ရက်တွင် ဟန္တိုင်

မြို့တွင်း နေရာအနှံ့အပြား၌ လက်ပစ်ဗုံးများဖြင့် ဝင်ရောက် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သည့် တိုက်ပွဲများ အနည်းငယ်မျှ ရှိခဲ့သော်လည်း ထိုထိုရောက်ရောက် မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယန်ဘေးခံတပ်မှ အရာရှိတချို့ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရသောကိစ္စသည် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ် တစ်ခုပုံးနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံအထိ ပြင်းထန်စွာ ဂယက်ရိုက်ခဲ့သည်။ ဤဂယက်ရိုက်မှုကြောင့် ကွပ်ဒန်ဒင်း ပါတီအပေါ် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တုံ့ပြန် လက်စားချေမှုများသည် ဆက်တိုက်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ပါရီမြို့တော်ရှိ အမျိုးသား လွှတ်တော်သည် ယန်ဘေးဟူသော အမည်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တပ်တလဲလဲသုံးကာ ဆွေးနွေးကြသည်။ ဝေဖန်ကြသည်။ အပြစ်တင်ကြသည်။ ပုန်ကန်သူများကို ပြင်းထန်စွာ အရေးယူရန် တောင်းဆိုကြသည်။ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်၏ ပြင်သစ် မဟာမင်းကြီးသည် ယန်ဘေးခံတပ်မှ အရာရှိများ၏ ဈာပနအခမ်းအနားကို တက်ရောက်ခဲ့ပြီး အငတ်နက်များ ဝတ်ကာ ပူဆွေး တသလျက်ရှိကြသော မုဆိုးမများအား သေဆုံးသူများအတွက် ပြင်းထန်စွာ လက်စားချေပေးပါမည်ဟူသော ကတိကိုပေးခဲ့လေသည်။

ဤအရေးအခင်းများ ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် 'မဟာပါမောက္ခ' သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အောက်ဘက်ဒေသအတွင်းရှိ လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်ကင်းတပ်တစ်တပ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ သူတပ်သည် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်အတွင်း၌ ပထမဆုံး လေကြောင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခြင်းကို ခံရသော တပ်တစ်တပ်ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

ပြင်သစ်လေတပ်မှ ပိုတက်စ် ၂၅ အမျိုးအစား အတောင်နှစ်ထပ် လေယာဉ်များသည် ပုန်ကန်သူများ ခိုအောင်းနေသည့် ခိုအမ်းရွာကို ဗုံးပေါင်ချိန် ခြောက်ရာနှစ်ဆယ်တိတိ ကြိမ်ခဲ့သည်။ တစ်ရွာလုံးရှိ သက်ငယ်မိုး ထရိက အိမ်များ မီးလောင်ကုန်သည်။ ပုန်ကန်သူများနှင့် ရွာသူရွာသား အားလုံးသည် မီးစွဲလောင်နေသော အိမ်များအတွင်းမှ ဘာပစ္စည်းမှ မယူနိုင်ဘဲ သက်လွတ်ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။ လေယာဉ်မှူးများက ထွက်ပြေး နေသူများကို လှူးဝစ်ဂန်း စက်သေနတ်ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် လိုက်လံပစ်ခတ်ကြသည်။ အမျိုးသား အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးသူငယ် စုစုပေါင်း လူနှစ်ရာခန့် သေကြရ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပြင်သစ်သံတမန်ဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်က....

'အကယ်၍ ရွာသူရွာသားများက ပုန်ကန်သူများကို ခိုအောင်းခွင့် ပြုပါက လက်ခံသော ကျေးရွာအားလုံးကို ကိုအမ်းရွာ လုပ်သကဲ့သို့ လုပ်ပစ်မည်' ဟု လူသိရှင်ကြား ကြေညာခဲ့လေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ 'မဟာပါမောက္ခ' ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အရှုတ်နိုင်ငံ နယ်စပ်ဘက်သို့ ထွက်အပြေးတွင် ဖမ်းမိခဲ့သည်။ သူနှင့် လူ့ပါတီမှ ဖမ်းမိလာသော ခေါင်းဆောင်များကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စစ်ဆေးပြီးနောက် ပြင်သစ်ပုလိပ်အဖွဲ့က ပါတီဝင်ပေါင်း အမြောက်အမြားကို ထပ်မံ ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ ဆိုအထဲမှ လူပေါင်းရှစ်ဆယ်ကို သေစားသေစေ အမိန့်ချခဲ့ပြီး လူငါးရာကို နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်များ ချမှတ်ခြင်း၊ ချွေးတပ်

ထုပ်သားများအဖြစ် လုပ်ကိုင်စေခြင်းစသော ပြစ်ဒဏ်များကို ချမှတ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဝိယဏ်နမ် အမျိုးသားပါတီနှင့် ယင်းပါတီ၏ ငွန်ကန်မှိုကို ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူနှိမ်နင်းသည့် အနေဖြင့် ပြင်သစ်ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများက ပါတီ၏ ထိပ်ဘန်းခေါင်းဆောင်များနှင့် ယန်ဘေးခံတပ် အရာရှိများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသူများကို လူသိရှင်ကြား သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ဇွန်လ၏ ထိုနေ့ ထိုရက် အရုဏ်တက်စ အလင်းရောင်မျော့တော့တော့ မှုန်ဝါးဝါးအောက်တွင် ပထမဆုံးထုတ်လာသည့် အကျဉ်းသား အာနမ်သည် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူ့ဗလံလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ငိုဗန်လော့ခ်နှင့် ခေါင်းတို့ သားအဖသည် အကျဉ်းသား၏ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်ရန် လည်ပင်းများကို ဆန့်၍ မျှော်ကြည့်ကြသည်။

လက်များကို လက်ထိတ်နောက်ပြန်ခတ်ထားပြီး အင်္ကျီအဖြူရောင် အပွဲကြီး ထပ်ဝတ် ပေးထားသော အကျဉ်းသားကို ပြင်သစ်ကိုလိုနီတပ်မှ မာဒါကတ်စကင် လူမည်းစစ်သား လေးယောက်က အစောင့်ကြပ်၍ ထုတ်လာခြင်းဖြစ်၏။ လူမည်းစစ်သားများ၏ အရပ်အမောင်းသည် မြင့်လွန်းသဖြင့် အကျဉ်းသားကို အပေါ်မှစီး၍ အုပ်စိုးထားသည့်နယ် ရှိသည်။

'ဆက်သား ဘူအီပါလား' ဟု ခေါင်းက တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ သူ့ဘေးမှ သူ့အဖေက မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

အကျဉ်းသားကို အလယ်မှထား၍ လာနေကြသော အုပ်စုကို ယန်ဘေးမြို့မှ ပြင်သစ်ဌာနေကိုယ်စားလှယ်က ဦးဆောင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ပြင်သစ် ကိုယ်စားလှယ်သည် ရှေ့မှနေ၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ခေါင်းဖြတ်စက် တည်ရှိရာ လူသတ်စင်၏ဘေးတွင် ရပ်နေသူမှာ အာနမ်အမျိုးသား အာဏာပါးကွက်သား။ အရပ်အမောင်းပုအိုင်အိုင်၊ ဂင်တိုတို၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်။ သူသည် လက်ပိုက်၍ ရပ်နေသည်။

အာဖရိကန် လူမည်းစစ်သားများသည် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြပြီး အကျဉ်းသားကို သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ ထားခဲ့ကာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ခွာ၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ပြင်သစ် အာဏာပါးကွက်သား တစ်ဦးက အလွန် စနစ်ကျစွာဖြင့် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသော အာနမ် အာဏာပါးကွက်သားသည် အကျဉ်းသား၏ ပခုံးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ထုမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ဆီးဆောသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသည့် ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။

အကျဉ်းသား၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် သူ့ခြေထောက်များ အောက်မှ အရှင်လုပ်ထားသည့် ပျဉ်ပြားသည် အသံတစ်ချက်မြက်ကာ တစ်ဖက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ အကျဉ်းသားသည် ပျဉ်ပြားလျှော့ခနဲဖြစ်သွားသည့် အရှိန်ဖြင့် ရှေ့သို့ ဝိုက်ခနဲဖြစ်ကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ လခြမ်းပုံ အခွက်လဲသို့ မောက်လျက်လဲကျသွားသည်။ အကျဉ်းသားလဲကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာဏာ ပါးကွက်သားသည် အပေါ်တက်မှ လခြမ်းပုံ သစ်သား တစ်ခြမ်းကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့်

အကျဉ်းသား၏ ဦးခေါင်းသည် လှခြမ်းသဏ္ဍာန် ပျဉ်ပြား နှစ်ချပ်ကြားသို့ ရောက်သွားသည်။

အာဏာပါးကွက်သားသည် သူ့ သေးသုံးဖက်မှ အကာမှ ကို ဂရုတစိုက် ဆွဲချလိုက်ပြန်သည်။ အကျဉ်းသား၏ ဦးခေါင်း ပန်းထွက်လာမည့် သွေးများ သူ့ ကိုမစဉ်စေရန်ကြိုတင်ကာ သွေး ထွားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ခေါင်းဖြတ်စက် ဓားခလုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည့်အသံသည် ကျယ်လောင် လွန်းလှသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကြည့်နေသူ များပင် ကြားလိုက်ရသည်။ ပေါင်ရှစ်ဆယ်လေးသော ဓား သွားသည် သူ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ဆင်းလာပြီး သူ့ သားကောင် ဆက်သားဘူအီ၏ ခေါင်းကို တိခနဲ ဖြတ်ချလိုက်သည်။ အကျဉ်းသား၏ ခေါင်းသည် အောက် မှ အသင့်ချထားသည့် ပုံးထဲသို့ ကျသွားသည်။ ကျန်ခဲ့သည့် ကိုယ်ခန္ဓာကိုမူ အာဏာပါးကွက်သား၏အကူ အာနုမိနှစ်ဦးက လျင်မြန်စွာ မယူသွားပြီး ခေါင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ဆက်သား ဘူအီသည် အသံတစ်ချက်ကလေးပင် မထွက်၊ ကြောက်ခြင်း လန့်ခြင်း အရိပ်လက္ခဏာကိုပင် မမြင်လိုက်။ တောင်ကုန်းထက်ရှိ လူအုပ်ထဲမှ မိန်းမများသည် တိတ်တိတ် ကလေး ကျိတ်၍ ငိုကြွေးနေကြသည်။ ငိုပန်လော့ခံသည် မျက်စိများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်ပြီး တုန်ယင်နေသော လက် တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ သား ခေါင်း၏ ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူ့ သား ဟော့ခံ၏ လည်ပင်းကို ယခုပုံအတိုင်း ဖြတ်လိုက်မည်

ဆိုပါက သူ ကြည့်ရက်နိုင်ပါမည်လော။ သူ့ရော သူ့ သားကြီး ခေါင်းပါ ကြည့်ရက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟုပင် ထင်၏။

ဆက်သား ဘူအီ၏ခေါင်းကို သယ်မသွားမီမှာပင် ပြင်သစ် ကိုယ်စားလှယ်သည် စစ်သားများကိုခေါ်ကာ အကျဉ်းထောင် ဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။ ပြီးတော့ အကျဉ်းသား နောက် တစ်ယောက်ကို ထုတ်လာသည်။ အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းများ ၏ ထိပ်တွင် နေ၏ အလင်းရောင်သည် တိုးထွက်လာလျက် ရှိ၏။ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်ကတော့ အကျဉ်း သား များ ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထုတ်ကာ ခေါင်းဖြတ်စက်ဆီသို့ အဆက်မပြတ် ပို့ ပေးလျက်ရှိသည်။ သူသည် အလွန်တက်ကြွ စွာဖြင့် ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုလိုနီ အုပ်ချုပ်ရေး သမား တစ်ဦးအနေဖြင့် ဟန္နိုဠာမှလာရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာ နေကြသော သတင်းစာဆရာများနှင့် ပြင်သစ်ထိပ်တန်းအရာရှိ ကြီးများ ရှေ့မှောက်တွင် အလွန် တာဝန်ကျေပြီး အလွန် တော်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြသလိုစိတ်ပြင်းပြ နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အထူး ဖိတ်ကြားထားသော ပြင်သစ် အရာရှိကြီးများနှင့် သတင်းစာဆရာများသည် ပုလိပ်တပ်၌ တန်းလျား တစ်ခု၏ လသာဆောင်မှနေ၍ ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤလူအုပ်ထဲ တွင် ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် တစ်ဦး အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ပုလိပ် အရာရှိတစ်ဦးသည် အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ထုတ်လာတိုင်း သူ့ လက်ထဲမှ စာရွက်ကိုကြည့်ကာ ဧည့်သည်များဘက်သို့လှည့်၍ အမည်ဖတ်ပြသည်။

ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ဘေး၌ထိုင်ပြီး ရှေ့မှမြင်ကွင်းကို တိထိ ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေသူမှာ သူ့သား ပေါလ်ဒီပရော့စ် ပေါလ်သည် အလုပ်ပြန်ဝင်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ကြီးမားလေးလံသော တာဝန်များကိုမယူရသေး။ သူ့ယာဘက်လက်မှ ဇော်ရာ မပျောက်သေး။ ယခုအချိန်ထိ ပတ်တီးကြီးသိုင်းဖြင့် နေရဆဲ။

ဒီနေရာက လှမ်း ကြည့်လိုက် ရင် သူတို့ အားလုံးဟာ ကျောင်းသားလေးတွေနဲ့ ထူမနေဘူးလား ပေါလ်'

ပုလိပ် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဂျက်ဒီပရော့စ်က အကျဉ်းထောင်ဘက်မှ 'လျှောက်လာပြီး ကုန်းမြင့်တစ်ခု၏ထိပ်သို့ရောက်လာသော သန်ဂျီအမ်း၏ ရုပ်လွှာကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေရာမှ သူ့သားကို လှမ်းပြောသည်။

'ကလေးတွေကစားသလို စိတ်ကူးယဉ်ပြီးလုပ်တဲ့ ပုန်ကန်မှုမို့ ငါတို့ ကံကောင်းတာ၊ အဲသလိုသာမဟုတ်ရင် သူတို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ နှိမ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ကျွန်တော်ကတော့ အခု သူတို့ ထလုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်ကို ကလေးကစားသလို ထလုပ်တာပါလို့ သေချာပေါက် မပြောရဲဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးလုပ်တဲ့ အလုပ်လို့လဲ မပြောဝံ့ဘူး' ဟု ပေါလ်က ပြန်ပြောသည်။

'သူတို့အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ်မှာ အခိုင်အမာ ယုံကြည်ချက်ရှိပြီးမှ လုပ်တယ်လို့လဲ ထင်တယ်။ သူတို့ကိုဘယ်လိုပဲ နှိမ်နှိမ် ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရက်ရက်စက်စက် အရေးယူယူ သူတို့ကတော့ နောက်ဆုတ်မယ် မထင်ဘူး'

'မင်းထင်သလိုသာဆိုရင်တော့ ဒီလူတွေဟာ လူမိုက်တွေပဲပေါ့'

ဂျက်ဒီပရော့စ်က မျက်ခုံးများကိုပင့်၍ သူ့သားကို ကြည့်လိုက်သည်။

'မိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရူးတာ' ဟု ပေါလ်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

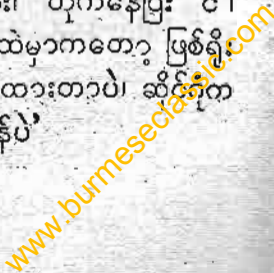
'အဲဒီအမျိုးအစားက ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်'

သူ့အဖေကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲ သွားသည်။ ပေါလ်သည် သူ့အဖေ၏ ရုပ်လွှာကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမိ၏။ မျက်နှာပေါ်မှ အမေးအကြောင်းများသည် အသက်ကြီး လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို အထင်အရှား ဖော်ပြနေကြလေပြီ။ သူ့ပါးစပ်နှင့် မျက်လုံးများတွင် စိတ်နေစိတ်ဓာတ် ခက်ထန်တင်းမာမှု အသစ်တစ်မျိုး ဝင်နေကြောင်းကိုလည်း မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာလျက်ရှိ၏။

'လော့ခဲရဲ့မိန်းမ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေရတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ စုံစမ်းလို့ရပြီလား' ဟု ပေါလ်က မေးသည်။

သူ့အဖေက သူ့မျက်နှာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြသည်။

'ဒီကိစ္စ မဖြစ်ခင်ကတည်းက ငါ ဟန္တိုင်မြို့ကို ထွက်သွားရတယ်ဆိုတာ မင်းအသိပဲ မဟုတ်လား၊ ဟိုကနေပြီး ငါ့သတင်း စုံစမ်းခဲ့သေးတယ်။ သေစာပုံစံထဲမှာကတော့ ဖြစ်ရုံဖြစ်စဉ် သေဆုံးခြင်း၊ နှလုံးရောဂါလို့ ဆိုထားတာပဲ။ ဆိုင်ကိုင် ငါ့ရဲ့ခဲတဲ့ သတင်းကတော့ အဲဒါ အကုန်ပဲ'

‘အဲဒါကကော မှန်နိုင်ပါ့မလား’

ထိုမေးခွန်း ထုတ်လိုက်ချိန်ထိ သူ့အဖေ၏ မျက်နှာသည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်မလာ။

‘အစိုးရဌာနတစ်ခုက တရားဝင်ပေးတဲ့ သတင်းကို ငါတို့ အနေနဲ့ မယုံကြည်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ရှိတယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား။ ထောင်ထဲက အလုံခန်းတွေဟာ ကျန်းမာရေး ရှုထောင့်ကနေကြည့်ရင် ကောင်းတဲ့ နေရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ မကြာမကြာ ထောင်ထဲမှာ သေတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိနေ တာပဲ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လော့ခ်ရုံမိန်းမက တော့’

လူသုတ်စင်ရှိရာ ကွင်းလယ်မှ အာနမ်ဘာသာဖြင့် အော် ဖာတ်သံများကြောင့် ပေါလ်သည် သူ့စကားကို မဆက်နိုင်။

သူတို့ သားအဖသည် လည်တိုင်ကိုမော့၍ ကွင်းလယ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကလောင်စည်းခေါင်းဆောင် သန်ဂျီ အမ်းသည် စစ်သားတစ်ယောက်နှင့် သွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ စစ်သားက သန်ဂျီအမ်း၏ ပါးစပ်ကို အတင်းလိုက်ပိတ် နေသည်။ သန်ဂျီအမ်းကလည်း အာနမ် ဘာသာစကားဖြင့် အော်ဟစ်နေသည်။

‘ကျုပ်ကို စကားပြောခွင့်ပြုပါ။ စကားပြောခွင့်ပြုဖို့ ကျုပ် တောင်းဆိုတယ်’

စစ်သားက စကားမပြောနိုင်ရန် အတင်းဝင်၍ ချုပ်ကိုင် ပြီး တားသည်။ အာဏာပါးကွက်သားက သန်ဂျီအမ်းထံ အတင်းတန်းလွှဲဖို့ အားထုတ်သည်။ သို့သော် ထုန်ကင်နယ်သား

အကျောင်းဆရာသည် စစ်သား၏ လက်ထဲမှ လွတ်သွားသည့် တခက်အတွင်းမှာပင် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်သည်။

‘ဗီယက်နမ်.... ထိုဗီယက်နမ်’

ဗီယက်နမ် အမျိုးသားပါတီ၏ ကြွေးကြော်သံ ဖြစ်သော စကားလုံးများသည် ကွင်းလယ်တွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ဓားစက်ခလုတ်ဖြုတ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျောင်း ဆရာ၏ အော်သံ ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာသေးသည်။ သူ့ အသံသည် ခပ်မှန်မှန်ကျလာနေသည့် ဓားစက်သံကိုပင် ဖုံးလွှမ်း သွားသည်။

‘ဗီယက်နမ်.... ဗီယက်နမ်.... ဗီယက်နမ်’

ခေါင်းဖြုတ်စက် သူ့ခေါင်းပေါ်ကျသွားချိန်တွင် အော်သံ သည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ သို့သော်လည်း စောစောက အော်သံများသည် ထောင်ထဲ၌ ကျန်ရှိနေသေးသည့် အကျဉ်း သား ခုနစ်ယောက်ထံသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နောက်ပိုင်း တွင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို ထုတ်လာတိုင်း ‘ဗီယက်နမ် ဗီယက်နမ်’ ဟူသော ကြွေးကြော် အော်ဟစ်သံများသည် တောက်လျှောက် ပေါ်လာလျက်ရှိ၏။

ကက်သလစ်ဘာသာ ထုံးစံအရ သရဏဂုံတင်ပေးခြင်းကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့သော အမျိုးသားပါတီခေါင်းဆောင် မဟာပါဒမာက္ခကို ထုတ်လာသောအခါ ရဲရင့်တည်ငြိမ်စွာပင် သူ့သုတ်စင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသည့် သူ့ လူမျိုးများဘက်သို့ ဦးညွတ်၍ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ‘ဗီယက်နမ်’ ဟူသော

ကြေးကြော်သံကို အသက်မထွက်မီ တစ်ကြိမ်တည်းအော်ဟစ် သွားခဲ့လေသည်။

တောင်ကုန်းထက်မှ ကြည့်နေကြသော အာနစ်များသည် အမျိုးသားပါတီ ခေါင်းဆောင်ကို စက်တိုင် ဘင်အပြီးတွင် လူသတ်ပွဲပြီးသွားပြီဟု ထင်ကြသည်။ လူစုခွဲ၍ ထွက်သွားကြ ရန် ဟန်ပြင်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် စစ်သားများခြံရံ ပြီး ခေါ်ထုတ်လာသော ငိုဗန်းဟောခံကို မြင်ကြရလေသည်။ လူအုပ်ထဲမှ သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့ကတော့ နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီထိုးနေပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ဟောခံမှာ အသက် အားဖြင့်အလွန်ဝယ်ရွယ်သူဖြစ်နေ၍တစ်ကြောင်း ဤအကြောင်း များကြောင့် သေဒဏ်ကို ခေတ္တခဏမျှ ရွှေ့ဆိုင်းထားလိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေအနေက မရှိ။

အမှန်တော့ လူသတ်ပွဲ တာဝန်ခံ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ် သည် အလွန် မနှစ်ခြိုဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်ကို လုပ်နေရ သဖြင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်ကာ ဟောခံကို မေ့ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်ဆုံး သတိရလာသောအခါကျမှ စစ်သားများကို အရေးတကြီးခေါ်ပြီး ဟောခံကို လူသတ်စင် ပေါ် အမြန်ဆုံး ရောက်သွားအောင် တင်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့ ရ၏။

ဟောခံခံမှာမှာလည်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် အမြန်ဆုံး လျှောက်သွားနေကြသည့် အာဖရိကန် လူမည်း စစ်သားကို မီအောင် အမောတကော လိုက်နေရရှာသည်။ ဟောခံ၏ လည်ပင်းမှနေ၍ ကြိုးစဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး ဝတ်ပေးထားသော

အဖြူရောင် အပေါ်ဝတ် အင်္ကျီသည် ဟောခံ၏ အလွန်နုနယ် သော မျက်နှာကို ပို၍ နုနယ် ငယ်ရွယ်နေအောင် ဖန်တီး ပေးထားသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကြည့်နေကြသော လူအုပ်ထဲမှ အာနစ် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးသည် ဟောခံကို ကြည့်ကာ များစွာမှပင် စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိသည်။

‘ငယ်ငယ်ကလေးဝဲ ရှိပါသေးကလား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကွယ်’ ဟု အော်ပြောသည်။

ဟောခံ၏ နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရသော အသံသည် သူ့ မိခင်၏ အသံနှင့် တစ်ထေရာတည်း။ ဟောခံသည် ထိုခန့် ရပ်လိုက်ပြီး အသံလာရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသော လူမည်း စစ်သားများသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုက်မိကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်ကြပြီး စစ်သားတစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျ သွားသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အလဲအပြုပြု ဖြစ်နေခိုက်တွင် ဟောခံသည် စစ်သားများကြားမှ တိုးထွက်ပြီး အသံလာရာဘက်သို့ ပြေး သည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ခြေမျက်စိများမှ ပူး၍ ချည်ထားသော ကြိုးကြောင့် စိတ်ထင်တိုင်း မပြေးနိုင်။ ချက်ချင်းပင် ပြန်မိသွားသည်။ စစ်သားများက သူ့ကို သူတို့၏ အလယ်၌ ပြန်လာသည်။ ဟောခံက ငြိမ်ငြိမ်ခိတ်ခိတ်ခဲယူ ခြင်း မပြု။ စစ်သားများကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်သည်။ ရုန်း ထွက်သည်။ အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် အော်ဟစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် လူမည်းစစ်သားတစ်ဦးက သူ့ကို အတင်းအကျပ်ပြီး လူသတ်စင်ထက်သို့ ထမ်း၍ တင်ရသည်။

မြင့်တက်လာနေသော နေရောင်အောက်တွင် အတောင်
သဖွယ် ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းဖြတ်စက် ဓားသွားသည်
တလက်လက်။ ဓားကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဟောခံသည်
ငြိမ်သွားသည်။ ပါးကွက်သားက သူ့ကို စစ်သား၏လက်တွင်း
မှ ဆွဲယူသည့်အခါတွင်လည်း ဟောခံသည် တွန်းထိုးရှုန်းကန်၍
ခုခံခြင်းမပြုတော့။

‘မကြောက်နဲ့ကွ’

အာနမ် ပါးကွက်သားက အာနမ်ဘာသာဖြင့်ပြောသည်။
‘မင်း ဘာမှ သိလိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

နောက် ထစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဟောခံသည် ခေါင်းဖြတ်
စက်အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့တန်းလျား၏
ဆင်ဝင်မှ ပေါလ်ဒီပရော့စ်သည် ဟောခံ၏အဖြစ်ကို မကြည့်
ရက်သဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားသည်။ တောင်ကုန်း
ပေါ်ရှိ လူအုပ်အတွင်းမှ ဒေါင်းနှင့် သူ့ဖခင်လော့ခ်တို့သည်
ဦးခေါင်းများကိုငိုက်စိုက်ချထားကြသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်
စလုံး၏ ရင်တွင်းဝယ် ပရိဒေဝမီးသည် ပြင်းစွာ တောက်
လောင်လျက်ရှိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့၏ အဘိုးအဘွား
မိဘ သက်ကြီးရွယ်အို ဆွေမျိုးညာတိများ၏ ဝိညာဉ်တော်များ
ကို အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းလျက်။

အပေါ်ဘက် လခြမ်းပျဉ်ပြားကြီး ကျလာသောအခါ
ဟောခံသည် စိတ်နှလုံး ခုန်းခုန်းချကာ မျက်စိများကို တင်းကျပ်
စွာ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ကွယ်လွန်လေပြီးဖြစ်သော သူ့အမေ
၏ မျက်နှာသည် မည်းမှောင်နေသည့် သူ့ မျက်စိများထဲတွင်
တရစ်ဝဲဝဲ၊ ထို့နောက် ခလုတ်ဖြတ်လိုက်သံ သူ့နားတွင်း ဝင်

လာသည်။ လည်ပင်းထက်သို့ ဓားကြီးကျမလာမီ တဒဂ် အချိန်
ကလေး အတွင်းမှာပင် သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပွင့်
လာပြီး သူ့မျက်နှာထူရှုရှို နေရောင်ဖြင့် လင်းလက်နေသည့်
ဖုန်ထူထူ မြေပြင်ကိုကြည့်သည်။ ထို့နောက် အရူးတစ်ယောက်
သဖွယ် သံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်သည်။

‘ဗီယက်နမ် ဗီယက်နမ် ဗီယက်နမ်’

(၁၃)

ဩဂုတ်လကုန်ခါနီး သာသာယာယာရှိနေသည့် တစ်နံနက်ခင်း
ဖြစ်သည်။ အေးအေးသာသာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြည်
လေညှင်းသည် ဟန္တိုင့်မြို့လယ်ရှိ ‘ဓားပေးကန်’ ရေပြင်ကို
ထိတွေ့ ပွတ်သပ်ပေးလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခေါင်ဗန်လတ်သည် ကန်ငယ်ပေါ် ကျော်ဖြတ်
၍ ဆောက်ထားသည့် တံတားငယ်ပေါ်၌ ရောက်နေသည်။
တံတားငယ်မှာ ကန်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းပါးရှိ လိပ်ကျွန်းသို့
ကူးသွားရာ တံတားဖြစ်၍ သာယာလှပနေအောင် မွမ်းမံ
ခြယ်လှယ်ထားသည်။ သူသည် တံတားဘောင်ကိုမှီကာ အောက်
ဘက်ရှိ ရေပြင်ဆီသို့ တွေ့ဝေငေးမောလျက် ရှိသည်။ နေရောင်
ဖြင့် ဝင်းလက်နေကြသည့် ကြာနီ ကြာဖြူပွင့်များသည် ကျောက်

စိမ်းရောင် ထနေသော ရေပြင်ထက်တွင် တင့်တယ်လှပနေကြသည်။ သို့သော် သူ့ ရင်ကတော့ အေးဆေးခြင်းမရှိ။ သူ့ ရင်တွင်း၌ ကျိတ်၍ဖြစ်ပေါ်နေသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တည်ငြိမ်သွားရန် ကြိုးစားအားထုတ်လျက် ရှိလေသည်။

သူသည် ယမန်နေ့ညက ကောင်းစွာ အိပ်၍မပျော်ခဲ့။ သူ့ခေတ်၏ အတင်ရှားဆုံးသော တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် လျှို့ဝှက်၍ တွေ့ဆုံရမည့်အခရားကို တွေးတော်ရင်း ညဉ့်တစ်ဝက်မျှ အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။ အခုမနက်ကျတော့လည်း ဆန္ဒစောလွန်းအားကြီးနေသဖြင့် ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် ဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိမျှ စော၍ ရောက်နေခဲ့သည့်။ ဆက်သွယ်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာသို့ လာရာ၌ ယခင်တစ်ကြိမ် ကွပ်နစ်ခင်းပါတီ၏ စေတီတိုင်း လျှို့ဝှက် အစည်းအဝေးသို့ လာစဉ်က ပုံစံအတိုင်း လန်ခြားနှင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

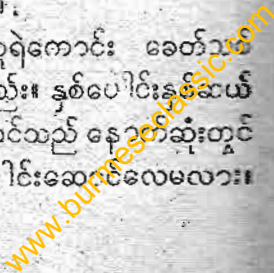
ပြင်သစ် ပုလိပ်အဖွဲ့အနေဖြင့် တော်လှန်ရေး သမားများ နောက်ထပ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြမည့် နေရာသည် အလွန် ဆိတ်ငြိမ်မှုရှိသည့် ဟိုတွဲမိကင်း သို့မဟုတ် ဓားပေးကန်၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တစ်နေရာ၌ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းကောင်း ခန့်မှန်းကြလိမ့်မည်။ အကယ်၍သာ သူတို့ဘက်က ယင်းကဲ့သို့ ခန့်မှန်းနေပါက လောလောဆယ် ဤနေရာတစ်ဝိုက်ကို သံသယ ဝင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူ ထင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လောလောဆယ် ပုလိပ်အဖွဲ့က မထင်မှတ်သည့် နေရာ၌ တွေ့ဆုံကြခြင်းသည် သူတို့ အားလုံးအတွက် လိုခြ်မှုကတော့ ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာ၌ ဆုံကြရန် သူတို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အစဉ်အလာအရ ပြောဆိုလာခဲ့ကြသည့် ရှေးဟောင်း သမိုင်းပုံပြင်တစ်ခု၏ အဆိုအရ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးရာ ကျော်ကန်သည် တံငါသည်တစ်ယောက်အား အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည့် ဓားတစ်လက် ပေးခဲ့သည်။ ထိုဓားကို ရလိုက်သော တံငါသည် လီလွိုဝိုင်းသည် လယ်သမားတစ်ကြီး တစ်တပ်ဖွဲ့ပြီး မင်းဘုရင်စေလွှတ်သည့် တရုတ်တပ်များကို ခုခံတွန်းလှန် ကိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ကျူးကျော်သူများကို အောင်မြင်စွာ မောင်းထုတ်ပြီးသည့်အခါ လီလွိုဝိုင်းသည် နိုင်ငံသမိုင်းတွင် ထူးခြားဆင်ရားသော ခေတ်တစ်ခေတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ မင်းဆက်တစ်ဆက်ကို တည်ထောင်ခဲ့သေးသည်။

ယခု ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဩဂုတ်လအတွင်းတွင် ဤနေရာ၌ လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးတစ်ခု လုပ်ခြင်းသည် ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု သူ့ စိတ်ထဲတွင် စွဲနေသည်။ ခေတ်သစ် လီလွိုဝိုင်း တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာပြီး ခေတ်ဒီမိုကရက်များ တင်ဆင် ဖွဲ့စည်းထားသည့် လယ်သမားတပ်ကြီး ဖွဲ့စည်းခေါင်းဆောင်ကာ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်နေကြသော ပြင်သစ်များကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ဖို့ အချိန်ကျရောက်လာပြီဟုလည်း သူထင်သည်။ နောက်ထပ် အချိန်တွေ ရှေ့ဆိုင်းနေဖို့ မဆင်တော့ဟုလည်း သူ အခိုင်အမာ ယုံကြည်နေသည်။ ဤယုံကြည်ချက်ကို တင်ပြမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ အာဇာနည် သူရဲကောင်း ခေတ်သစ် လီလွိုဝိုင်းသည် မည်သူ ဖြစ်လာပါမည်နည်း။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိ ပြုလုပ်ခဏ်ခံရသော မျိုးချစ်ငုယင်သည် နေ့စဉ်ဆုံးတွင် နိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မိမိတို့ကို ခေါင်းဆောင်လေမလား။

သို့တည်းမဟုတ် မျိုးချစ်ငုယင်သည် နောက်ထပ် နိုင်ငံရပ်ခြား အနှစ်နှစ်ဆယ်တိတိနေ၍ တာဝန်ကို ရှောင်နေဦးမည်လော။ အကယ်၍ မျိုးချစ်ငုယင်အနေဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ တာဝန်ကို ရှောင်နေဦးမည်ဆိုပါမူ လယ်သမားများအတွက် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးတော့ ရှိရပေလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် မျိုးချစ်ငုယင်အစား သူဝင်၍ တော်လှန်ရေးကို ဦးစီးဦးဆောင် ပြုရမည်လော။

အတွေးရေလျှင်ကြောတွင် နစ်မြောလျက်ရှိသော ဒေါ်ဇင်ဇန် လတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ။ ဖျတ်ခနဲ သတိ ဝင်လာခါမှပင် အနီးအနားမှ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသူများ ရှိလေသလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ သူသည် ရေကန် ၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ဖရန်စွာဂါနီယာ လမ်းကျယ်ကြီးဘက် သို့ စေ့စေ့စပ်စပ် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ မျက်စိများသည် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ သုံးလေ ရှိသော စီထရီအင်ကားနှင့် ပူးဂေါက် ကားအမျိုးအစား တစ်စီးတလေ ရပ်ထား လေသလားဟု ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ ထိုကားများသာရှိပါမူ သူ အလိုက်ခံနေ ရပြီဟု နားလည်ရမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘာကားမှ မမြင်ရ။

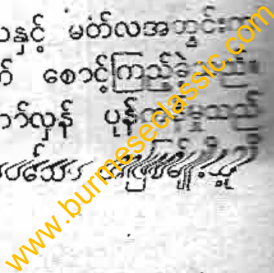
သူသည် ကန်ရေပြင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဥရောပဝတ်စုံကို အကျအနဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ် ဝိုက်ဝိုက် ဆောင်းထားသည်။ ဦးထုပ်အနားအောက်မှ မျက်လုံး များသည် ရေကန်တစ်ဖက်ရှိ ကမ်းစပ်များမှ လမ်းများဆီသို့ မသိမသာ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

မျိုးချစ်ငုယင်သည် ဘယ်ဘက်ကများ လာပါလိမ့်မည်နည်း။ ငုယင်သည် ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲပြုရာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်မျှ ကျွမ်းကျင်သည်ဟု နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏

ကမ္ဘာ့ရန်ဖြစ်သော ပုလိပ်အဖွဲ့၏ ဌာနချုပ်တည်ရှိရာ မြို့တော် အတွင်း၌ သူ့ရုပ်ကို မမှတ်မိအောင် ပြောင်းလဲ ဖုံးကွယ်နိုင်ပါ မည်လော။ ပြောင်းလဲမည်ဆိုပါက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ပြောင်းလဲ ပါမည်နည်း။ သို့သော် သူ့ရုပ်ကို မပြောင်းလဲနိုင်သည့်အတွက် လုံးဝမလာဘဲ နေချင်နေပေလိမ့်မည်။ လူချင်း တွေ့ဆုံဖို့ အချိန် အချက်ကို ကြားလူများမှတစ်ဆင့် လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကောလာဟလ သတင်းများအရဆိုလျှင် သူသည် အသက် နှစ်ဆယ်ရွယ် လူငယ်ဘဝကတည်းက ပြင်သစ် သင်္ဘောတစ်စီး တွင် သင်္ဘောသားအလုပ်လုပ်၍ ဥရောပတိုက်ဘက်သို့ ထွက် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထွက်ခွာသွားသည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့အထိ သူ့နိုင်ငံအတွင်းသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပြန်မရောက်လာသေး။ ယခုလောလောဆယ်တွင် အာနမ်ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်း တုန်ကင်ပြည်နယ်များ အတွင်းရှိ ဒေသအတော် များများတွင် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ သော ဆူပူလှုပ်ရှားမှုများရှိနေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသော အချိန်ကာလတွင် အသက်လေးဆယ်ရွယ် လူငယ် ယောက်ျားသည် ပြန်လာဝံ့သည့် သတ္တိရှိချင်မှ ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် မျိုးချစ်ငုယင်အနေဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ် လာသည့် ပြောင်းလဲမှုများအပေါ်တွင် တအံ့တဩ ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်ဇင်ဇန်လတ်သည် ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လအတွင်းက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သမျှကို မျက်ခြည်မမြတ် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းက လုပ်ခဲ့သည့် တော်လှန် ပုန်ကန်မှုသည် အောင်မြင်စွာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မှတ်ရမ်းရမည်ဟု သေချာစွာ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

၁၀၈ ဘောင်ထွန်းသူ

ရောက်သွားလိမ့်မည်ဟု သူကြိုတင် ခန့်မှန်းခဲ့၏။ သူ့ခန့်မှန်းချက်အတိုင်း မှန်နေသဖြင့် ကျေနပ်ခြင်းဖြစ်မိခဲ့သည်မှာအမှန်။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက်ကပ်သည် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်တစ်ခုလုံးကို ဂယက်ရိုက်ခဲ့သည်။ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်၌ အရင်းအနှီးမြုပ်နှံ၍ အလုပ် လုပ်နေကြသော ပြင်သစ်တို့သည် လုပ်ငန်းများကိုရပ်ကာ ငြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘာတ္ထူတိုင်းများနှင့် စက်ရုံ အလုပ်ရုံများ၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်နေကြရသော အာနမ်အလုပ်သမားများသည် အလုပ်လက်မဲ ဖြစ်ကုန်ကြရ၏။ မပိတ်သော စက်ရုံ အလုပ်ရုံများမှ အလုပ်သမားများမှာလည်း လုပ်ခ အလျှော့ခံကြရသည်။

လိုအချိန်တွင် လယ်ယာလုပ်ငန်းမှ လယ်ယာထွက် သီးနှံ ကျဆင်းမှုသည် ဖြစ်ပေါ်နေလေပြီ။ စပါးဈေး အဆမတန် ကျမှုကြောင့် လယ်ယာလုပ်ငန်းကို စွန့်ပစ်သူ ဦးရေသည် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သီးနှံထွက်ကောင်းသောလယ်မြေ အများအပြားသည် ဖုန်းဆိုးမြေများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လယ်မြေများကို စွန့်လွှတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြသော လယ်သမား အရေအတွက်မှာလည်း တစ်နေ့တခြား တိုး၍သာ လာလျက်ရှိ၏။

ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုဒဏ်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည့် အရာများမှာ သပိတ်မှောက်မှုများ ဆန္ဒပြမှုများနှင့် ဆူပူမှုများ၊ ပြင်သစ်တို့လိုနီ နယ်ချဲ့သမားများသည် လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်များနှင့် ဖော်ရိန်း လီဂျင့်ခေင် နိုင်ငံခြားသား အပျော်သမီးတပ်မှ စစ်သားများကို စေလွှတ်၍ နှိမ်နင်းသည်။

ခေါင်လန်လတ်ကတော့ အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေကို ကြည့်၍ သူ အခိုင်အမာ ဦးတည်ထားသော လယ်သမားလှုပ်ရှားမှုကို ဖိုမိုတိုးတက်ခိုင်မာအောင် စည်းရုံးခဲ့သည်။ သူ၏ 'အမျိုးသားညီညွတ်ရေးအဖွဲ့' အင်အားသည် တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူ၏ နယ်မြေဒေသတွင်သာ မက အခြားဒေသများ၌ပါ တော်လှန်ရေးခေါင်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် လူသိများကာ ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံအကျိုးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် သယ်ပိုးနိုင်ရန်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် အင်္ဂါချွတ်ယွင်း ပျက်ပြားသွားအောင်လုပ်ခဲ့သည့် သူ၏ အနစ်နာခံမှုနှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှု သတင်းသည် တစ်ယောက်နားမှ တစ်ယောက်နားသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူ့ အဖွဲ့မှလူများစုသည် သူ့ကို ရွံ့ကြသည်။ ကြောက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကြည့်ညှိလေးစားကြသည်။

လတ်သည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို အကြိမ်နှစ်ဆယ်မြောက် ထပ်၍ ကြည့်နေပြန်သည်။ ချိန်းထားသည့်အချိန် ရှစ်နာရီထိုးဖို့ မိနစ် အနည်းငယ်မျှ လိုသေးသည်။ သူသည် ကန်၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိရှာပြန်သည်။ သူနှင့် ချိန်းထားသည့် တော်လှန်ရေးသမား၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသေး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာနေသော နေအရှိန်ကြောင့် သူ့ ကျောပြင် တစ်ပြင်လုံး ပူလာသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သဖြင့် ဟန့်ဝိုက်မြို့တွင်းရှိ လမ်းများပေါ်တွင် လူသွားလူလာ မရှိသလောက်ဖြစ်ကာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူဟူ၍ သူနှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာမှ လာနေသော ခါးကုန်းကုန်းခြေထော့နင်း ထော့နင်းဖြစ်နေသော လန်ခြားသမားတစ်ဦးသာ

ရှိ၏။ တံတားဘက်သို့လာသည့် လမ်းများမှာမူ ယခုအချိန်ထိ လူသွားလူလာ မရှိသေး။

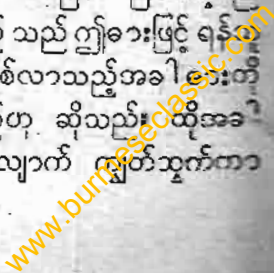
လတ်သည် တံတားဘောင်တွင် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ နေရောင်ဖြင့် တလက်လက်တောက်ပနေသော ရေပြင်ကို ပြန်၍ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်သည် အတွေးရေလျှင်ကြောတွင် မျောပါသွားပြန်သည်။ ဤကန်ရေတွင်း၌ အိပ်မောကျနေသည့် ကျောက်စိမ်းရောင် နဂါးကြီး၊ ဒဏ္ဍာရီမျှသာဖြစ်သော ပုံပြင် အရ ဤနဂါးကြီးသည် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး၏ အထိမ်းအမှတ် တစ်ခု။

သူသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ အင်္ကျီအနက်နှင့် ဘောင်းဘီပူအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် တံငါသည် လီလွှာဝင်း။ သူသည် ကန်အတွင်းသို့ သူ့ပိုက်ကုန်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဆွဲနေသည်။ တလက်လက် တောက်ပနေသည့်ဓားတစ်ချောင်း။ ကန်စောင့်ဘီလူးက အသွင်ပြောင်း၍ ပေးသည့်ဓား။ သူသည် ဓားကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။ အရောင်မျိုးစုံထွက်နေသည့် မီးတောက်မီးလှူသည် ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်လာနေသည်။ လယ်ယာမြေများပေါ်မှ လှုပ်ရှားထကြွလာသည့် လယ်သမားများ။ ထူးဆန်းသော ဓားနှင့် ထိုဓားကို ကိုင်ဆောင်ထားသူ၏ နောက်မှ လိုက်လာကြသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော လယ်သမားများ။ သူတို့သည် မိမိတို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်သော ကြသည့် တရုတ်တပ်များကို ဆယ်နှစ်ကြာမျှ အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်၍ တွန်းလှန်ခဲ့ကြသည်။ လူငယ်ဘဝက အလွတ်ကျက်မှတ်ခဲ့ရသော ကဗျာဆရာတစ်ဦး၏ နှလုံးသားမှ စိမ့်ထွက်

လာသည့် စကားလုံးများ သူ့စိတ်တွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထို စကားလုံးများကို တိုးတိုးသာသာ ပြန်ရွတ်နေမိသည်။

ကျွန်မခံလို
ငြင်းဆိုသောခါ
ကျူးကျော်အုပ်ချုပ်
ထိုမင်းယုတ်သည်
ကြောက်လန့်ထကြား၊ ထွက်ပြေးသွား၏။
ကန်ရေနက်ရှိုင်း
အောက်ဘက်ပိုင်းမှ
ခုန်ယှံ့တက်သက်
လွန်ထူးခြားသည့် ဓားတစ်လက်၊
ထိုဓားလက်နက်
လှုံ့ဆော်ချက်ကြောင့်
ပြည်သူအများ၊ လှုပ်ရှားထကြွ၊
သက်ပေးကြသည် လွတ်လပ်ရေးကို ဦးတည်၍။

သူ ယခုရပ်နေသော တံတားငယ်သည် ဟိုတစ်ချိန်က ဓားတွေ့ခဲ့သော နေရာနှင့် အလွန် အလှမ်းကွာဝေးလိမ့်မည် မထင်။ သူ အခုရပ်သလို ရပ်နေခိုက်တွင် ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။ ဓားကိုရလိုက်သော တံငါသည် သည် ဤဓားဖြင့် ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပြီး ဘုရင်ဖြစ်လာသည့်အခါ ဓားတိုက်ခိုက်နှုတ်ဘီလူးထံ ပြန်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ တွင် ဓားသည် ဓားအိမ်မှ အလိုအလျောက် ကျွတ်ထွက်ကာ

အသံကြီးတစ်ချက် မြည်တည်းပြီး ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားသည်။ ထို့နောက် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပကာ ကျောက်စိမ်းရောင် နဂါးကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ပြည်သူအများရှေ့မှပင် ကောင်းကင်ရှိ တိမ်များ ကြား၌ မြူးတူးဝဲပျံနေသည်။ ပြီးတော့ ရေကန်အောက်သို့ ဝပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားသည်။ နဂါးကြီး ကွယ်သွားသည့် အခိုက်အတန့်အတွင်းမှပင် တောင်ဘက် ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်ရှိ ဓားပေါ်ခဲသောနေရာ၌ အနီရောင် သန္တာစေတီငယ် တစ်ဆူ တူးခနဲပေါ်လာသည်ဟု ဒဏ္ဍာရီက ဆိုထားသည်။

အတေးကောင်းနေသော လတ်သည် စေတီငယ် ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်မှပင် သူ့နောက်မှ အာနမ် ဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည့် အသံ တစ်သံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ငါတို့ ဘိုးဘွားတွေဟာ ကိုယ်ပိုင် ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ လူမျိုးအဖြစ် တည်ဆောက်ထားခဲ့ကြတာ၊ ငါတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်တောင်တန်းတွေ ကိုယ်ပိုင်မြစ်တွေ ကိုယ်ပိုင်ဓလေ့ထုံးစံတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရှေးအစဉ်အလာကောင်းတွေ ရှိခဲ့ကြတယ်’

တံငါသည်ဘုရင် လီလူဝိုင်းက ရန်သူများကို အောင်နိုင်ပြီးသောအခါ ဤကန်ဘေး၌ ပြည်သူတို့အား မိန့်ကြားခဲ့သည့် စကားများဖြစ်သည်။ ဤစကားများကို သူ့ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ လတ်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ စေးစောက် သူလှမ်းမြင်ခဲ့ရသော ခါးကိုင်းကိုင်း လန်ခြားသမား။ သူသည် လန်ခြား လက်တံနှစ်ချောင်းကို ဆွဲ၍ ရပ်နေသည်။ လတ်အနေ

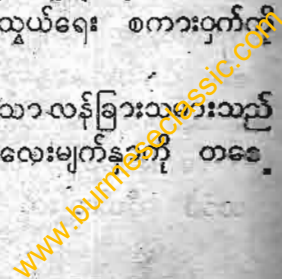
ဖြင့် အလွန်အိုစာပြီး ကြုံလို့ခြောက်သွေ့နေသော မျက်နှာကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့သည်။ အခုတော့ အထင်နှင့် အမြင် များစွာကွာခြားနေသည်။

နဖူးမောက်မောက်အောက်မှ ချိုင့်ဝင်နေသော မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်တောက်ပကာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ထွက်နေသည်။ မျက်နှာသည် အလွန်အကင်းပါးပြီး ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံမည့် မျက်နှာမျိုး။ ပိန်လီ သေးကူးသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် အသက်အရွယ် မကြီးသေးဟု ထင်နိုင်လောက်သည်။ အာနမ် လန်ခြားသမား၏ အရပ်အမောင်းသည် ငါးပေထက် ပို၍ မမြင့်။ ဆံပင်ကို နောက်လှန်၍ ဖြိုးထားသည်။ သူသည် ကြည်လင် စူးရှနေသော မျက်လုံးများဖြင့် လတ်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ လတ်၏ တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်စားနေရာမှ ပြီးသည်။

‘....ငါတို့ဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အားနည်းနေတတ်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လဲ အင်အား ပြည့်ဖြိုးနေတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့နိုင်ငံမှာ အာဇာနည်သူရဲကောင်းမရှိလို့ ခံရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး’ဟု လတ်က ပြန်ပြောသည်။

ဘုရင် လီလူဝိုင်း၏ အဆုံးမသတ်သေးသော စကားများကို လတ်က ဆက်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ကြားတွင် ရှိနေသည့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရေး စကားဝှက်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းပေတည်း။

လက်တံနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသော လန်ခြားသမားသည် စကား ဆက်မပြောသေးဘဲ အရပ်လေးမျက်နှာကို တစေ

၁၉၄ မောင်ထွန်းသူ

တံစောင်း ဈေးကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာသူများ ရှိ မရှိ စူးစမ်းခြင်း ဖြစ်၏။

‘နာမည်ကြီးနေတဲ့ မျိုးချစ်ငယ်သင်နဲ့ တွေ့နေပြီဆိုတာ မယုံ နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရပါတယ်’ ဟု ဒေါင်ဗန်လတ်က ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ငှယ်အိုင်ကွတ် အစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ရိုးသားတဲ့ လန်ခြားသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီမေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ’ ဟု အာနစ်အမျိုးသားက ပြန်ပြောသည်။

‘ငှယ်အိုင်ကွတ် ကိုယ်တိုင်ကသာ ဒီမေးခွန်းကို အတိအကျ ဖြေနိုင်မှာပေါ့’

လတ်က မဝေခွဲနိုင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘တကယ်လို့ ဒီနေရာမှာ အခုရပ်နေတဲ့ လူဟာ ငှယ်အိုင်ကွတ် ဟုတ်ရိုးမှန်ခဲ့ရင် သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်တွေ ဘာလုပ်သင့်တယ်လို့ အကြံပေးမလဲ’

အာနစ် လန်ခြားသမားသည် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ‘ဆေးရွက်ကြီး အထုပ်နှင့် စက္ကူများကိုယူ၍ စီးကရက်တစ်လိပ် လိပ်နေသည်။ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသည့်လူ စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်နေသည်ကို ဂရုမပြုသည့်နှယ် အေးအေးဆေးဆေး နိုင်လှ၏။ ပြီးတော့ နေကို ကျောပေးကာ ကန်ဘေးရှိ မိုးမခပင်ရိပ်အောက်သို့ ဝင်ခိုသည်။

‘မင်းနာမည်ကတော့ အတော့်ကို ထင်ရှားကျော်ကြားနေတာပဲ။ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်တဲ့ နေရာမှာ သတ္တိကောင်းလွန်းလို့

မင်းကို လူတိုင်းက သိနေတယ်’ ဟု လန်ခြားသမားက ပြောသည်။

‘ပြည်သူတွေကို ခေါင်းဆောင် သွားတော့မယ်လို့ အခိုင်အမာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားပြီဆိုတာ သက်သေပြလိုက်တာပဲပေါ့’

ပြောလိုက်သည့် လေသံတွင် သဘောမကျသည့် အရိပ်အငွေ့များ ပါသယောင်ယောင် ငိုနေသဖြင့် လတ်က ဘာတစ်ခုခုမှ ပြန်မပြော။

‘ဒါပေမယ့် အခိုင်အမာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုချက် တုတ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ အဲဒီအဓိဋ္ဌာန်ကို မှန်ကန်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်က ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲသွားဖို့ လိုသေးတယ်။ ကွပ်ဒန်ဇင်း ပါတီက ခေါင်းဆောင်တွေဟာ ယန်ဘေးမှာ ပုန်ကန်ထကြွဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် အဆုံးအဖြတ်ဟာ မှန်ခဲ့ပါတယ်’ ဟု လတ်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အဲဒီပုန်ကန်မှုမှာ မပါဘူးလို့ ငြင်းခဲ့ပါတယ်။ ပြည်သူတွေ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူးဆိုတာလဲ သူတို့ကိုသတိပေးခဲ့တယ်’

သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ လန်ခြားသမားကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အနည်းဆုံး ပညာရှိကြောင်းပြတဲ့အချက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြည်သူတွေဟာ အခုကော အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ မင်းထင်သလား’

‘ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လယ်သမားတွေကြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ခြောက်လ ရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အမျိုးသား

ညီညွတ်ရေးအဖွဲ့ကို ဝင်လာတဲ့ လယ်သမားတွေအရေအတွက်ဟာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပါပြီ

‘အဖွဲ့ဝင်တွေအနေနဲ့ ခေါင်းပန်လတ် အဖွဲ့လို သိအောင် လုပ်ပေးထားရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်၊ ငါပြောတာ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

လန်ဒြားသမားကြီး၏ နှုတ်ခမ်းသည် မဲ နေသည်။ မျက်နှာတွင်မူ သရော်သည့်အပြုံး။

‘ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ တို့များရဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းတွေက လက်ခံ ကျင့်သုံးနေကြတဲ့ ကျွမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုချက်တွေနဲ့ အသင်းဝင်အဖြစ် လက်ခံဖို့ အခမ်းအနားတွေ လုပ်တာဟာ သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းပေမပေါ့။ မင်းရဲ့ နောက်လိုက်တွေက အခုထက်ထိ သူတို့ခေါင်းဆောင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို စင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ဟိုရှေးခေတ်ဟောင်းကလူတွေ လုပ်သလို ခူးတုပ်ပြီးရှိခိုးနေကြတုန်းပဲဆို၊ အဲဒါကော အမှန်ပဲလား’

‘အဲဒါမျိုး မလုပ်ရဘူးလို့ ကျွန်တော် တားမြစ်ထားပါတယ်’ ဟု လတ်က သံပြတ်နှင့်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ် ကျွန်တော်တို့ လယ်သမားတွေဟာ အတိတ်တစ်ခေတ်က သူတို့ နားလည်ထားခဲ့သလို လုပ်ချင်ကြတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်’

‘သူတို့အနေနဲ့ မင်းရဲ့ လမ်းစဉ်ကို အသေအချာ သိကြရဲ့လား၊ နားကော လည်ကြရဲ့လား၊ မင်းက သူတို့ကို ဘယ်လမ်းစဉ် ဘယ်ရည်မှန်းချက်နဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုပြုသွားလိမ့်မယ် ဆိုတာကော သူတို့ သိနေကြပြီလား’

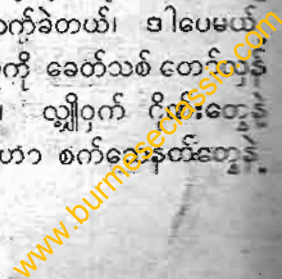
‘အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်တို့လွတ်လပ်ရေးရဖို့ပဲ’ ဟု လတ်က ခေါ်သတကြီး ပြောသည်။

‘အချုပ်အခြာအာဏာကို သူတို့ စားလို့ မရဘူး၊ လွတ်လပ်ရေးကိုလဲ သူတို့ သောက်လို့ မရဘူး၊ သူတို့ အနေနဲ့ အဲဒီနှစ်ခုစလုံးအပေါ်မှာ စပါးစိုက်လို့လဲ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အဖို့ မြေယာပိုဆိုင်ခွင့် ရှိစေရမယ်ဆိုတဲ့ အာမခံချက် အခိုင်အမာ ရှိနေဖို့ လိုအပ်နေတယ်၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ခံစားနိုင်ပြီး လက်တွေ့ကျကျ ထိတွေ့သိရှိနိုင်မယ် အရာမျိုး တစ်ခုခုရှိထားဖို့ လိုတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့အနေနဲ့ မငုတ်တော့ဘူး ဆိုရင် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသွားလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုအပေါ်မှာရှိနေတဲ့ သူတို့ရဲ့ သစ္စာစောင့်သိမှုဟာ အလွန်ခိုင်မြဲပါတယ်’ ဟု လတ်က အခိုင်အမာ ပြောသည်။ သူ့ မျက်နှာသည် ဒေါသအရှိန်ဖြင့် နီရဲလျက် ရှိလေသည်။

လန်ဒြားသမားကြီးသည် သက်ပြင်း တစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့လိပ်ထားသည့်စီးကရက်ကိုမီးညှိလိုက်သည်။ သူသည် စီးကရက်ကို အေးအေးဆေးဆေး ရှူဖွားရင်း ကန်ရေပြင်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘မှန်တော့ မှန်တယ်၊ ရှေးက ထားခဲ့တဲ့ မိရိုးဖလာ အယူအဆနဲ့ အလေ့အထတွေဟာ ပျောက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ် တို့အနေနဲ့ ခေတ်သစ် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို ခေတ်သစ် တော်သန်ရေး နည်းတွေနဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်ရမယ်၊ လျှို့ဝှက် ဂိုဏ်းတွေနဲ့ ရှေးခေတ်အယူအဆ ဓလေ့ထုံးစံတွေဟာ စက်တော်နတ်တွေနဲ့’

ကောင်းကင်က ကြံချတဲ့ပိုးတွေကို ခုခံတန်းလှန်တဲ့ နေရာမှာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ အသုံးချလို့ရမယ်

ဒါဆိုရင် လုပ်နိုင်မယ့် အကောင်းဆုံးနည်းက ဘာလဲ'ဟု လတ်က စိတ်ရှုပ်သောလေသံဖြင့် မေးသည်။

'ယန်ဘေးပုန်ကန်မှု ကျဆုံးချိန်လောက်မှာ ငါဟာ ငါတို့ နိုင်ငံက အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခု လုပ်ခဲ့ဖူးပါ။ နေရာက ဟောင်ကောင် ကျွန်းပေါ်က အလွန် လူစည်ကားတဲ့ ဘောလုံးကွင်းထဲက ပွဲကြည့်စင် ခုံတန်းတွေ ပေါ်မှာ....'

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ရပ်ထားပြီး သူ လုပ်ခဲ့သည့် လုပ်ရပ်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

'ငါတို့ ပတ်ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကဖြင့် အော် နေလိုက်ကြတာ ဝက်ဝက်ကိုကဲ့နေတာပဲ။ တိုက်တော့တိုများရဲ့ သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေကို ညှိနှိုင်းနိုင်ဖို့ ဆွေးနွေးတဲ့အရေးမှာ နစ်ဝင်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဗီယက်နမ်ညီညွတ်ရေးပါတီ ကို ဖွဲ့စည်းဖို့ သဘောတူညီမှု ရခဲ့ကြတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ပြဿနာအားလုံးဟာ ဖြေ ရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားပြီပေါ့'ဟု လတ်က မလိုတမာသံဖြင့် ပြောသည်။

'ရေကန်စောင့် ဘီလူးကြီးကလဲ ဟောင်ကောင် ဘောလုံးဖွဲ့ တစ်ပွဲထဲမှာ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ပါတီကြီးက ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်'

အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်နေသည့် လေကြောင့် လှုပ်ရှား ခါယမ်းနေကြသော မိုးမခကိုင်များသည် လန်ခြားသမား

အဘိုးအို၏ ပခုံးများကို ထိတွေ့ ပွတ်သပ်ပေးလျက် ရှိသည်။ အဘိုးအိုသည် ကိုယ်ကို လတ်ဘက်သို့ ကုန်းလိုက်သည်။

'ငါတို့အနေနဲ့ ပြင်သစ်တွေကို ဖြုတ်ချပြီး အလုပ်သမားနဲ့ လယ်သမား အစိုးရကို တည်ထောင်ဖို့ သဘောတူ ကြတယ် ဒါပေမယ့် ငါတို့ အခု သဘောတူဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့ ပါတီသစ် အတွက် အရေးကြီးဆုံးအချက်က ငါတို့ပါတီကို နိုင်ငံတကာ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားတွေရဲ့ ထောက်ခံကူညီမှုကို ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ အဖိနှိပ်ခံ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားရဲ့ အားပေးထောက်ခံမှု ရလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာ၊ ပါတီနဲ့ ပါတီရဲ့ ချည်မှန်းချက်တွေဟာ ခေါင်းဆောင်တွေ သေသွားလဲ ဆက်လက်ရှင်သန်နေရမယ်။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး သေလို့ ပါတီရဲ့ ချည်မှန်းချက်တွေ ပျက်သွားရတယ်ဆိုတာမျိုး မရှိစေရဘူး။ တကယ်လို့ မင်း အသတ်ခံရရင် သို့မဟုတ် ထောင်ကျနေရင် မင်းရဲ့အဖွဲ့ ဘာဖြစ်သွားမလဲ'

'သံမဏိစိတ်ဓာတ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ချိုး နှိမ်လို့ မရပါဘူး'ဟု လတ်က ပြောသည်။

သူ့ကိုယ်သူ မျိုးချစ်ငယ်ငယ်ဟု အမည်ခံထားသူက စီးကရက် ကို ခပ်အေးအေး ဖွာလိုက်ပြီး ပြုံးနေသည်။

'စစ်မှန်တဲ့တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးဟာ သံမဏိစိတ်ဓာတ် ပိုင်ရှင်တစ်ဦး မဖြစ်နိုင်ဘူး'ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

'သံချောင်းတစ်ချောင်းဟာ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ ရိုက်ခတ်မှု တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကျိုးသွားနိုင်တယ်။ စစ်မှန်တဲ့ တော်လှန်ရေး သမား တစ်ဦးဟာ ငါတို့နိုင်ငံထဲက ဝါးပင်တွေ ရောတိုက်တဲ့

အခါ အလိုက်သင့်နေသလို နေနိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်တယ်။
 ဝိဇယကံနမိနိုင်ငံဟာ အစွန်းမရောက်တဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ၊
 သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝနဲ့ ကင်းကွာအောင် မနေ
 တဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပြောင်းလဲမှု
 တွေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် လုပ်တတ်တဲ့ တော်လှန်ရေး
 သမားတွေနဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေနဲ့ အညီ အဆင်ပြေ
 သွားအောင် ကျင့်သုံးနိုင်တဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ အများ
 ကြီး ရှိနေဖို့ လိုအပ်နေတယ်။

သူကြားလိုက်ရသည့် စကားများကြောင့် မခံချိမခံသာ ဖြစ်
 သွားသော လတ်က သူ့ရှေ့မှ အဘိုးအိုကို ဧဝါသတကြီးဖြင့်
 ကြည့်သည်။

‘ဒီနိုင်ငံက ပြည်သူတွေရဲ့ အကြီးဆုံးလိုအပ်ချက်ဟာ သူတို့
 ရှေ့ကနေပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ပြောင်ပြောင်
 တင်းတင်း ဦးဆောင်သွားမယ့် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရှိဖို့
 ပဲ။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်ကို ထွက်ပြေးပြီး ပုန်းနေတဲ့လူမျိုးကို
 မလိုဘူး။’

သူသည် စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားသည်။ သူ့ရင်သည်
 ဧဝါသကြောင့် လှိုင်းထလျက်ရှိသည်။

‘ဝီအန်းနယ်နဲ့ ဟာတင်နယ်မှာ ဆူပူမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။
 ခင်ဗျား အဲဒီကိုသွားပြီး လယ်သမားတွေကို ခေါင်းဆောင်
 မလား။’

အဘိုးအိုသည် လတ်၏ မေးခွန်းကို အဖြေမပေးမီ အလွန်
 တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် တံတားဘက်သို့ လာရာလမ်းများ

ဆီသို့ စေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ
 သည် လတ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

‘ငါဟာ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အသက်
 မွေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ပါတီတိုင်း
 ဟာ နိုင်ငံတကာ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစားဝါဒရဲ့ ထောက်ခံမှု
 ကြောင့် ခိုင်မာနေတယ်ဆိုတာ ကွန်မင်တန်က ပြနေတာပဲ။
 ငါဟာ တင်းကျပ်တဲ့အမိန့်တွေ စည်းကမ်းတွေအောက်မှာ အမြဲ
 တမ်း ကျရောက်နေတဲ့ လူပဲ။ ငါ့ခရီးစဉ်ကို စနစ်တကျ ပြဋ္ဌာန်း
 ထားပြီးပြီ။’

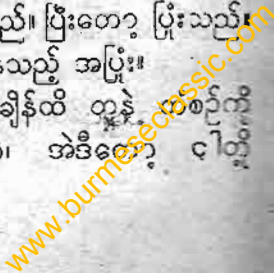
‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေး
 အပေါ်မှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ယုံကြည်မှု မရှိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။’

လတ်က သူ့အထင် မှန်နေပြီဟူသော အယူအဆကြောင့်
 ‘အထက်စီးလေသံဖြင့် ပြောသည်။’

‘ငါတို့ဟာ မော်စကိုနဲ့ ကန်တုန်ပြည်နယ်ထဲက ဝန်ပိုအာ
 တော်လှန်ရေးသမားများ သိပ္ပံကျောင်းမှာ ငါးနှစ်တိတိ ဇွဲနဲ့
 သည်းခံပြီး လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ကြရကယ်။ မဖြစ်စလောက်
 အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုကလေးတွေပဲ တွေ့ခဲ့ရပါသေးတယ်။ ဒါပေ
 မယ့် ငါတို့အနေနဲ့ နောက်ဆုတ်လို ကတော့ မဖြစ်ဘူး။ သတိ
 ဝီရိယထားပြီး ဆက်လျှောက်ရတော့မှာပဲ။ ငါတို့ အဖွဲ့ကထဲ
 အခုအချိန်ထိ အင်အားချည့်နဲ့ တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။’

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။
 ‘သူ့အပြုံးသည် စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းနေသည့် အပြုံး။’

‘လယ်သမားသမားစုဟာ ကနေအချိန်ထိ ထွန်းထစဉ်ကို
 ပြင်သစ်အလံလို ယုံကြည်နေကြတုန်းပဲ။ အဲဒီတော့ ငါတို့

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လျှောက်ရမယ်၊ ခရီးလမ်းကတော့ ခရီးရှည်ကြီး ဘစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါတို့မှာ ငါတို့ရဲ့ လှူငွားမှုအတွက် လူတော် လူကောင်းတွေ အများကြီးကို လိုနေတယ်'

သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ပြုံးပြန်သည်။ သူ အပြုံးမှာ ရိုးသားဖြူစင်သောအပြုံး။ စောစောက စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်နေသော လတ်သည် ဤအပြုံးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် ကြည်လင်နွေးထွေးသွားသည်။ ဒေါသသည် ပြေသွားသည်။

'တကယ်လို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ပါတီထဲ ဝင်ချင်တယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ' ဟု လတ်က မေးသည်။

'ပြီးတော့ ဇီအန်းပြည်နယ်ထဲက လယ်သမားတွေကို စည်းရုံးပေးမယ် ဆိုရင်ကော၊ အခုလောလောဆယ်မှာ လက်နက်ကတော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် စက်ရုံ အလုပ်ရုံတွေ သတ္တုတွင်းတွေနဲ့ လယ်ယာမြေဟေ့ထဲက ဝီယက်နမ် အမျိုးသား ဆယ့်ငါးသန်း ကိုင်စွဲထားတဲ့ လက်နက်ကိရိယာတွေကိုချုတ်အောင် ပေးအပ်အောင် ပြင်သစ် လက်တစ်ဆုပ်စာက တတ်နိုင်မတဲ့လား'

စိတ်အားထက်သန်လွန်းသဖြင့် လတ်၏ အသံသည်လှုပ်ရှားလာသည်။

'တကယ်လို့ သာ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ အနုပညာရှင်တွေ အစေခံတွေ ရုံးစေတွေနဲ့ ကူလီတွေကိုပါ အလုပ်သမား လယ်သမားတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ နှိတ်ဆန်ပြနိုင်အောင် လုပ်မယ်ဆိုရင်ကော ဘာထို့ မဖြစ်

နိုင်ရမှာလဲ၊ သူတို့လက်ထဲမှာ လက်နက်တွေ ကိုင်မထားပေမယ်၊ သူတို့ဟာ အလွန်အင်အားကြီးမားပြီး တားဆီးပိတ်ပင်လို့ မရနိုင်တဲ့ ဒီရေလှိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာပဲ'

'သတိ ဝီရိယထားပြီး ဆက်လုပ်ကြရမှာပဲ' ဟု လန်ခြားလက်တံနှစ်ခုကြားမှ အဘိုးအိုက ပြန်ပြောသည်။ အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများသည် လတ်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

'လှုပ်ရှားမှုက မတည်ငြိမ်သေးဘူး၊ အဆက်မပြတ် ပုံမှန် မဖြစ်သေးဘူး၊ မလိုအပ်တဲ့ စွန့်စားမှုမျိုးတွေ မလုပ်နဲ့ဦး'

ထို နောက် အဘိုးအိုက ပြုံးပြန်သည်။

'ဟို ဟွန်ကင်းရေကန်ရဲ့ ကမ်းနဖူးမှာ နေခင်းနေလယ်ဆိုကြမို့တော့ နောက်ထပ် ချိန်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး'

အဘိုးအို၏ အကြည့်သည် ဝါနီယာလမ်းမကြီးဆီသို့ စူးစိုက်နေသည်။ အဘိုးအို၏ အရိပ်အခြည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သော လတ်သည် နောက်သို့လှည့်ပြီး လှမ်းမဆီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကန်ဘေးလမ်းမအတိုင်း မောင်းလာနေသည့် ပုလိပ် အဖွဲ့မှ စီထရီအင်အမျိုးအစား မော်တော်တစ်စီး။

မျိုးချစ်ငယ်သည် အနီရောင် သန္တာစေတီဘက်သို့ လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ ပြလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဇေတီမုခ်ပေါက်မှခါးကုန်းကုန်းနှင့်လယ်သူမအတွားကြီးတစ်ယောက် တုန်ချည့်တုန်ချည့်ဖြင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို မနိုင်တနိုင် ရွက်၍ ထွက်လာသည်။

အာနမ် လန်ခြားသမား အဘိုးအိုသည် အရောင်အဆင်းပင် မပေါ်တော့သည့် ခါးမှ အင်္ကျီကိုချုတ်ကာ ခေါင်းတင်

ပတ်လိုက်ပြီး အဘွားကြီးခေါင်းပေါ်မှ အထုပ်ကြီးကို ကူသယ်ပေးသည်။ အဘွားကြီး လန်ခြားပေါ်ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် လန်ခြားလက်တံနှစ်ခုကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆွဲသွားသည်။ ဂင်္ဂါတံနှစ်ခုကြားမှ ပြေးသွားနေသည့် လန်ခြားသမားကြီးသည် လက်ပြင် ကုန်းကုန်း ခါးကိုင်းကိုင်း၊ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူသည် အလွန်အိုမင်းရင့်ရော်နေသည့် အဘိုးအိုကြီး တစ်ယောက် အသွင်သို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားသည်။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် သူ၏ အသက်လေးဆယ်ထက် နှစ်ဆနီးပါးခန့် ကြီးရင့်နေသည့်အသွင် အပြင်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

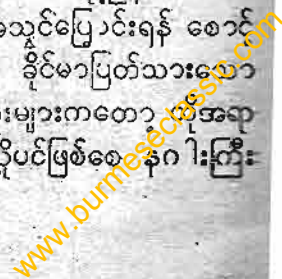
လတ်သည် တံတားလက်ရန်းကိုမှီ၍ သူ့မျက်နှာအောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေးသွားနေသော လန်ခြားကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေသည်။ စီထရီအင် မော်တော်ကားသည် အိုမင်းစုတ်ပြတ်နေသော လန်ခြားနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ထိုနောက် လန်ခြားကို ဘေးမှ ပန်း၍ တက်ကာ ရပ်နားခြင်း မပြုဘဲ ဆက်မောင်းသွားသည်။ ကား၏ နောက်ခန်းထဲ၌ထိုင်နေသူမှာ ပုလိပ် အင်စပက်တော် ဂျက်ဗီပရော့စ်။ သူသည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်လျက်။ လန်ခြားလက်တံနှစ်ချောင်းကြားမှ ခရီးခရိုင် ပြေးသွားနေသော ခါးကုန်းကုန်း အဘိုးအိုတက်သို့ ယောင်၍မျှပင် လှည့်မကြည့်။

လတ်သည် ပုလိပ်ကား ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ လမ်းမကို ကျောပေးကာ တံတားပေါ်မှာပင် ရပ်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော လတ်သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်

ဖြင့် ပြည့်လာသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့မှန်ကြောင်းကို မျိုးချစ်ငယ်ငယ်အား ပြရပေလိမ့်မည်။ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ သတိထားခြင်းသည်လည်း သတိအလွန်နည်းခြင်းလိုပင် အန္တရာယ် များသည် မဟုတ်ပါလား။

သန်းပေါင်းများစွာသော လယ်သမားများသည် ခိုင်မာတောင့်တင်းပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော ခေါင်းဆောင်မှုကို တောင်းခံနေကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ အကယ်၍ မျိုးချစ်ငယ်ငယ် အနေဖြင့် နိုင်ငံခြားမှပေးအပ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်တာဝန်များကို ဦးစားပေး၍ ဆောင်ရွက် ပေးလိုပါသည် ဆိုငြားအံ့။ ဒေါင်ဗန်လတ် အမည်ရှိသောသူက လယ်သမားများကို လမ်းပြရပေလိမ့်မည်။ ပြတ်သား ခိုင်မာသော သူ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကြောင့် သူသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးရာကျော်က ဘုရင် လီလွိုင်ကဲ့သို့ ပြည်သူတို့၏ နှလုံးသားတွင် စွဲထင်နေသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ပင် ရောက်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။

သူ့အတွေးနှင့်သူ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော လတ်သည် ကန်၏ အရှေ့ဘက် ကမ်းပါးရှိ လမ်းမအဘိုင်း ပြန်လျှောက်လာသည်။ မကြာခဏဆိုသလို တလက်လက်တောက်ပနေသော ကန်ရေပြင်ကို လှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်လာသည်။ ကျောက်စိမ်းနဂါးကြီးသည် ကန်ရေပြင်၏ အောက်ဘက် ရေနက်ပိုင်းတွင် ရှိနေသည်ဟု သူတွေးသည်။ ရန်သူများအား တုံ့ပြန် လက်စား ချေနိုင်မည့် ဓားတစ်လက်အဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းရန် စောင့်နေပြီဟု သူထင်သည်။ ယုံကြည်မှုနှင့် ခိုင်မာပြတ်သားသော အဓိဋ္ဌာန် ကင်းမဲ့ နေသူများ၏ မျက်လုံးများကတော့ ထိုအရာကို မြင်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နဂါးကြီး

နှင့်တူသော သူ၏ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း၌ အသာအယာ ခေ့ကာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း ထပ်၍ တိုးရန် စောင့်စားလျက်ရှိနေလေပြီ။

(၁၄)

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့ နံနက်ခင်းဖြစ် ၏။ ဝေါင်ဗန်လတ်သည် စက်ဘီးတစ်စီးကို မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နင်းသွားလျက်ရှိ၏။ အာနမ်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း ဝီအန်းပြည်နယ်အတွင်းရှိ စပါးပင်တစ်ပင်မှမရှိဘဲ မြေလွတ်ဖြစ်နေသောလယ်ကွက်များကြားမှ ကွေ့ကာ ခဏခဏ ကာ ဖြက်သန်းတည်၍နေသည့် လမ်းသည် လဆုတ်ရက် လမင်း ၏ မွေးမြိုင် ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်အောက်တွင် မှန် ဝါးဝါး။ အရွက်ဘက်ဖို့ တစ်နာရီခန့် လိုသေး၏။

အနောက်ဘက် တစ်သွားရှိ အာနမ် တောင်တန်းများ၏ တောင်ထိပ် ကောင်စွန်းများသည် လရောင်ဖျော့ဖျော့အောက် တွင် မပီဝိုးတဝါး။ အနက်ရောင် နဂါးကြီး တစ်ကောင် အစွယ်များ ထုတ်ပြနေသည်နှင့် တူလှ၏။ တောင်စဉ်ကောင် တန်းများကို မြင်လိုက်ရလျှင် လတ်၏ စိတ်သည် အမြဲတစေ လှုပ်ရှားရ၏။ တကယ်တော့ သူ့ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော ဤ

နယ်မြေ၏ မြေအပြင်သည် ညီညာချောမွေ့ခြင်းမရှိ။ ပင်လယ် ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ရောက်သည်အထိ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ များဖြင့် ပြည့်နေသော မြေဖြစ်သည်။

သူ့အနေနှင့်ကတော့ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော မြေပြင်ကို အပြစ်မမြင်။ သူ့ဘဝ ရှင်သန်ရေးအတွက် ခိုင်မာတောင့်တင်း သော အမြစ်များဟုပင် ယူဆထားသည်။ တောင်စဉ်ကောင် တန်းကြီးများနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြား၌ တည်ရှိနေသော ကျောက် တုံး ကျောက်ခဲများထူထပ်သည့် ဤလယ်မြေများသည် ဟန္တိုင် နှင့် ဆိုင်ဂိုမြို့များပတ်ပတ်လည်ရှိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြေများ လောက် မြေဩဇာမကောင်း။ ထို့ကြောင့် ဤဒေသရှိလူများ သည် အခြားဒေသမှ လူများထက် ပို၍ လိုလ ဝီရိယရှိရ၏။ ဇွဲကောင်းရ၏။ အပင်ပန်းခံ၍ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားကြ ရ၏။ တကယ်တော့ ဤမြေသည် ဇွဲသတ္တိကောင်းပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း နေဘတ်သော လူများ ပေါက်ပွားရာမြေဟု ပင် သူထင်သည်။

လတ်သည် ဤမြေပေါ်ရှိ အမျိုးအရိုးမှ ပေါက်ပွားဆင်း သက် လာရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ ဤမြေပေါ်မှလူများ သည် ဘဝရပ်သည်ရေးအတွက် ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရသည့် အလေ့အထကို ရသားသူများ ဖြစ်၏။ သူ့နိုင်ငံ၏ သမိုင်းကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သမျှ လယ်သမား တော်လှန်ရေးပုန်ကန်မှုများကို ရှေ့ဆောင်ရွက် ရက် ပြခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်အားလုံးသည် ဤဒေသမှလာကြသူများ ဖြစ်၏။ အမှန်တော့ မျိုးချစ်ငယ်ငယ်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ပင်သွင် ဤဒေသသားတစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။

လန်ခြားသမားအသွင် ရုပ်ဖျက်လာသော မျိုးချစ်ငှယ်နှင့် သူ တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာ သုံးပတ်မျှ ရှိခဲ့ပြီ။ ဤသုံးပတ်အတွင်း ဤ အဖြစ်သည် သူ့ခေါင်းထဲမှ မထွက်။ အမြဲတမ်းလိုလို သတိရ နေရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အင်္ဂါရုပ်သည် ထူးခြားလှ၏။ ဆွဲဆောင် မှု အပြည့်ရှိသော အင်္ဂါရုပ် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အပြုံးနှင့် သူ့အသံ။ ခင်ငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့် ပြောသွားသည့် ဝေဖန်ချက် များ။ ယခုအချိန်ထိ သူ့နားထဲတွင် ကြားယောင်နေဆဲ။

မျိုးချစ်ငှယ်နှင့် ဆုံတွေ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ဗီယက်နမ် ကွင်ဒန်ဒင်းပါတီ၏ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သော ပါတီ ဝင် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် ပါတီ၏ နယ်မြေကော်မတီ လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးများကိုလည်း မှန်မှန်တက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုအစည်းအဝေးများမှ ပါတီဝင်များ ဆွေးနွေးသမျှကို ကြား ရတိုင်း မျိုးချစ်ငှယ်၏ အမြင်မှားယွင်းကြောင်း သက်သေပြ လိုစိတ် တိုး၍ ပြင်းထန်လာခဲ့လေသည်။

လတ်သည် ပါတီကို ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း သူ၏ နာမည်ကြီးမှုကို အကြောင်းပြု၍ ကော်မတီဝင် တစ်ယောက်အဖြစ် ချက်ချင်း ခရီးချယ်နေရာပေးခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ စက်တင်ဘာလ၏ ပထမပိုင်း ဆယ်ရက်တွင် ပါတီကော်မတီသည် လျှို့ဝှက် အစည်းအဝေး များကို နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အများအားဖြင့် ငါအနီး ပြည်နယ်၏ မြို့ဘော်ဖြစ်သော ဗင်းမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ စေတီ တုရားပုထိုးဝင်းများအတွင်း၌ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ မေတ္တုဆုံ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသော အစည်းအဝေးများ ဖြစ်သည်။

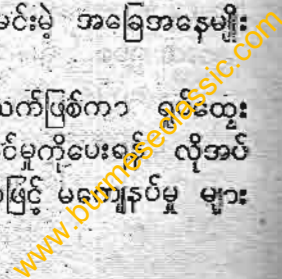
သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာများမှာ ပြည်နယ်တစ်နယ် လုံးကို မငြိမ်မသက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိသော လယ်

သမားများ၏ မကျေနပ်မှုများကို ထိန်းသိမ်းပေးနေခြင်း ဖြစ် သည်။ ထိုအချိန်တွင် အာနပ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လူဦးရေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံသည် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဇာတ်ကို ခံနေကြရပြီ ဖြစ်၏။ ကွန်မြူနစ်များဦးဆောင်သော ရာဘာခြံ ကူလီများက လည်း မေဇေးနေ့တွင် တူ တံစဉ် အလံကိုလွှင့်ကာ ချီတက် ဆန္ဒပြခြင်းကို ပြုလုပ်လျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုအဆင့်သည် မကျေနပ်မှုများ၏ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိသည်။

ငါအနီး ပြည်နယ်အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ငါအနီးပြည်နယ် နှင့် ကပ်လျက် တည်ရှိနေသော ဟာတင် ပြည်နယ်အတွင်း၌ လည်းကောင်း အကြမ်းဖက်မှုများသည် တိုးတက်များပြား လာရုံမျှမက တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ကူးစက် ပျံ့နှံ့ လျက်ရှိ သည်။ လုံများနှင့် ဓားများ စွဲကိုင်ထားကြသည့် လယ်သမား များသည် ခရိုင်အတွင်းရှိ အစိုးရရုံးများကို မီးရှို့ခြင်း၊ မြေရှင် များနှင့် ပြင်သစ်အလိုတော်ရှိ တရုတ် သူဌေး သူကြွယ် အရာရှိ များကို သတ်ဖြတ်ခြင်းစသည့် လုပ်ရပ်များကို လုပ်လာကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြည်နယ်မြို့တော်ဆီသို့ ထွက်ပြေးလာကြပြီး ဝင် ရောက် ခိုလှုံနေကြသည့် အာနပ်လူမျိုး အရာရှိ အရာခံဝန်ထမ်း များ အရေအတွက်သည် တစ်နေ့တခြား တိုးတက်များပြားလာ ခဲ့သည်။ များစွာသော ဒေသများတွင် မင်းမဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အခြေအနေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကာ ရွတ်ထွေး နေချိန်တွင် ခိုင်မာသော ခေါင်းဆောင်မှုကိုပေးရန် လိုအပ် သည်ဟု ပါတီက ယူဆသည်။ အထူးသဖြင့် မကျေနပ်မှု များ

၂၁၀ ရေခဲထွန်းသူ

နေသော လယ်သမားများ၏ အာရုံကို ပြောင်းစေမည့် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးပေးဖို့ လိုအပ်လာပြီဟု ယူဆကြသည်။

ဤတွင် လတ်က လယ်သမားများကို စည်းရုံးခေါင်းဆောင်ပြီး ဗင်းမြို့တော်သို့ ချီတက်ကာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြကြရန် အကြံပြုသည်။ လယ်သမားများကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ရမည့် တာဝန်နှင့် ချီတက်ပွဲခေါင်းဆောင်ရမည့် တာဝန်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် ယူသည်။ ဤသို့ဖြင့် လတ်သည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံးလုံး နေ့ရောညပါ မနားမနေ အလုပ်လုပ်သည်။ သူ၏ အမျိုးသားညီညွတ်ရေး အဖွဲ့မှ အခတ်ဆုံးအဖွဲ့ဝင် ငါးဆယ်ကို ဝီယက်နမ် ကွပ်စန်ဒင်း ပါတီသို့ သွင်းပြီး သူ့ကိုကူညီရန် တာဝန်ပေးစဉ်။ ချီတက်ပွဲတွင် လယ်သမားပေါင်း တစ်သောင်းတိတိ ပါဝင်စေရန် ကြိုးပမ်းသည်။

ချီတက်မည့်နေ့ အရုဏ်မတက်မီ ကတည်းက လတ်သည် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ဖာရုံရွာဝင် တစ်ရွာထွက်သွား၍ သူ ဟောပြော စည်းရုံးထားသည့်အတိုင်း လယ်သမား အရေအတွက်ပြည့် မပြည့်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။ ချီတက်သည့်အခါ ကိုင်ဆောင်ရမည့် ပိုစတာများကို ဝေငှခြင်းနှင့် နောက်ဆုံး ညွှန်ကြားချက်များကို ပေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီအတွင်းက သူသည် ကျေးရွာပေါင်း ဆယ်နှစ်ရွာကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အာနမ်နိုင်ငံ ဤဒေသရှိ ကျေးရွာများ၏ ရွာစည်းရုံးများသည် ဝါးရုံပင်ကြီးများဖြစ်ရာ အပြိုင်အရိုင်း ပေါင်ရောက်နေကြသော ဝါးရုံပင်ကြီးများ နောက်ကွယ်ရှိ ရွာများထဲတွင် အိပ်ချင်မှုတူး ဖြစ်နေကြသော လယ်သမား ရာပေါင်းများစွာသည် ပါတီမှ တာဝန်ချထားသည်

လက်ရွေးစင်အုပ်စု ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ထိုင်စောင့်နေကြသည်ကို သူ တွေ့ခဲ့ရ၏။ ကျေနပ်အားရစရာ ကောင်းလှပါဘိခြင်း။

လတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ လယ်သမား တစ်ယောက်အသွင် ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားသည်။ ခမောက်တစ်လုံးကို ကြိုးဖြင့် လည်ပင်းတွင် သိုင်းချည်ပြီး နေ့ခက်ကျောပေါ် တွဲလောင်းချထားသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို စက်ဘီးလက်ကိုင်ပေါ် သို့ ကုန်းကာ ခြေနင်းများကို အားကုန်ထုတ်၍ နင်းသည်။ ချီတက်ပွဲအတွက် သူ ကြိုးပမ်းထားသမျှသည် အောင်မြင်လျက်ရှိသဖြင့် များစွာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလျက်ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လယ်ကွက်တေး ရေစပ် မေ့ရပ်ထဲ၌ ရပ်၍ ဖားများကို ကောက်ရန် ချောင်းနေသော ဗျိုင်းများသည် သူ့ စက်ဘီးသံကြောင့် အလန့်တကြား ထုဖျတ်သည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် အမှောင်ထုအတွင်းမှ တောင်ပံခတ်သံ တဖျတ်ဖျတ်များ ပေါ်ထွက်လာပြီး ငြိမ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ကွင်းပြင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားတတ်၏။ အခု သူ့ စက်ဘီး ဖြတ်နင်းနေသော လယ်များသည် တတိယတစ်သီး စိုက်ခဲ့ပြီးသည်မှာ မကြာသေး။ ရာသီဥတု အခြေအနေက မကောင်းသဖြင့် စိုက်သမျှပေါင်းများမှာ အပျက်အစီးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရပြီး လယ်သမားများ အားလုံး လိုလိပင် အငတ်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်လျက် ရှိကြရ၏။ ပြုယင်း အခြေအနေတွင် လယ်သမားများကို စည်းရုံးရသည်မှာ မခက်။

ပြင်သစ်တို့က ကောက်ခံနေသည့် အဆမတန် မြင့်မားလှန်းလှသော အခွန်တော်ကို လျှော့ချပေးရန် ဗင်းမြို့အထိ ချီတက်သွားပြီး အသိနားခံစာများ တင်မည်ဟု ဟောပြောလိုက်သော

အခါ အားလုံးကပင် အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့ကြသည်။ အရုဏ်
ဦး၏ လေပြည်လေညင်းသည် သာသနာယာယာ တိုက်ခတ်လျက်
ရှိ၏။ ရွာစည်းရုံး ဝါးရုံပင်ကြီးများသည် အမှောင်ထုထဲတွင်
ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။ ယခု သူ့ရောက်သွားသော
ရွာမှာ သူ့ စာရင်းအရ နှိပ်စက်ခံရလေသည်။ ရွာထိပ်
မှောင်ရိပ်မှ ဆီးကြိုနေသူမှာ ငိုဖန်လေသွား။

‘အင်အားတယ်လောက်ရှိသလို့ ရဲဘော်လော့ခံ’ဟု လတ်က
တွေ့တွေ့ချင်း မေးသည်။

ရွာလယ်မှ အုပ်အုပ်ကျွက်ကျွက် စကားပြောနေသံများကို
ရွာပြင်မှ ကြားနေရ၏။

‘စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးမိနစ် လောက်က
ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ရေကြည့်တယ်။ အားလုံးပေါင်း
ခုနစ်ရာတိတိ ရှိတယ်’

‘ကောင်းတယ်’

လတ်က သူ့လက်ထဲမှ စာရင်းစာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

‘ဒါတောင်မှ ခင်ဗျားဆီမှာ လူမပြည့်သေးဘူး၊ နောက်ထပ်

လူဆုံးရာလောက် ထပ်လာရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ လူလွတ်ပြီး
ခါတော့လေ’

သူသည် ခေါင်းကို ထောင်ပြီး အသံများကို နားစွင့်လိုက်
သည်။

‘ချီတက်တဲ့အခါမှာ စကားမပြောစေနဲ့၊ အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်
ထိတ်ထိတ် ချီတက်ရမယ်၊ ပြောတာနားလည်လား၊ ခုမှတ်
ပေးထားတဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လိုက်နာ
ကြရမယ်၊ လုံးဝ အသံမထွက်စေရဘူး’

‘ကောင်းပါပြီ ရဲဘော်လတ်’ဟု လော့ခံက တလေးတစား
ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် သူတို့ကိုလဲ ပြောထားပြီးပါပြီ၊ သူတို့ကို တန်းစီ
တဲ့ အချိန်ကျရင် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ထပ်ပြောဖို့ ခေါင်းကို
မှာထားပါတယ်’

လတ်နှင့် ငိုဖန်လော့ခံတို့သည် ဟန္တိုငြိမြို့အတွင်း သူတို့
ကျက်စားရာ ရပ်ကွက်အတွင်း၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိခဲ့ကြသည်။
လော့ခံ၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားသော လတ်က
သူနှင့်အတူ ငါအနီးပြည်နယ်ဘက်သို့ သွားအဖန်စီယောက်စလုံး
လိုက်ခဲ့ကြရန် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ငိုဖန်
လော့ခံသည် ယန်ဘေး ခေါင်းဖြတ်စက်အောက်၌ သူ့သား
ငယ် သေဆုံးခဲ့ရသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ့ ပါဝင်ခဲ့သော
ပီယက်နမ် အမျိုးသားပြည်သူ့ ပါတီ ကျဆုံးသွားသည်ကို လည်း
ကောင်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖါး
ဆင်းရဲနေသူ ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ သူသည် ပြင်သစ်များကို အလွန်စိတ်နှာပြီး
အလွန်မုန်းတီးနေသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ပြင်သစ်တို့ကို ဆန့်ကျင်သူ
မှန်လျှင် မည်သူနှင့်မဆို လက်တွဲမည်ဟု သံဗို့ဥာန်ချထားသူ ဖြစ်
သည်။ သို့ဖြစ်ရာ လတ်တို့၏ အသစ်ဖွဲ့စည်းထားသော ကွန်မြူနစ်
စါတီသို့ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ဝင်လာခဲ့သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်
တော့ပေ။

ယခု ချီတက်ပွဲကိစ္စကွင်လည်း သူသည် အလွန်အပင်ပန်းခံ၍
အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ လူအရေအတွက် အများဆုံးရအောင် စည်းရုံး
ရမည့် နေရာကို တာဝန်ယူခဲ့ပြီး နေ့မအိပ် ညမအိပ် မနားမနေ

ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ယခု လတ်ရောက်လာသောအခါ သူ
သည် သူ၏ အောင်မြင်မှုကို ပြရသဖြင့် များစွာ ဝမ်းသာအားမ
ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

လတ်က သူ့လက်မောင်းကို တရင်းတနှီး လှမ်းပုတ်လိုက်
ပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ အသနားခံစာတစ်စောင်ကို လှမ်းပေး
သည်။

‘ကဲ ရဲဘော်လတ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပြည်သူတွေ အံ့ကြနေတဲ့
အချိန်မို့ အချိန်ကောင်းပဲ၊ အရူးထတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊
စိတ်မပါတပါ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်မှုမျိုးလဲ မဟုတ်တော့ဘူး၊
ဒီအချိန်မှာ ခေါင်းဆောင်မှုပေးတာဟာ မှန်တယ်’

လော့ခ်က ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပြီး လှမ်းပေးနေသည့်
စာရွက်ကိုယူကာ လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့်ထိုး၍ ဖတ်နေသည်။

‘ရေးထားတဲ့ အချက်အလက်တွေ သိပ်မှန်တာပဲ၊ သိပ်လဲ
ကောင်းတယ်’

‘ကျွန်တော့်အဖွဲ့ထဲက စာမတတ်တတ် လယ်သမားတွေကို
ရေးခိုင်းထားတာ၊ ဒီစာရွက်တွေကို ဘာမှမသိတဲ့ လယ်သမား
တွေကို ရွေးပြီးပေးပါ၊ အချိန်ကျလို့ ချီထွက်ပြီဆိုရင် ခင်ဗျားက
သူတို့အလယ်မှာ ပုန်းလှည့် ကွယ်လှည့်နေရမယ်၊ သူတို့နဲ့ အတူ
ခင်ဗျား ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ သိပါစေ၊ ခါမှလဲ
ခင်ဗျားက သူတို့ကို ထိန်းနိုင်မှာ’

လော့ခ်က ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြသည်။

‘မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေကော် ဘယ်လောက်များသလဲ’
‘နှစ်ရာကျော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ သူတို့ကို ရှေ့ဆုံးမှာထား၊ ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်မှာထား၊ ခင်ဗျားရဲ့အုပ်စုက ချီတက်ပွဲမှာ ရှေ့ဆုံးက
နေရမယ်၊ တကယ်လို့ စစ်သားတွေလာလို့ မိန်းမနဲ့ ကလေး
တွေကို မြင်ရင် အရမ်းကာရော မပစ်ဘူးပေါ့’

လတ်က သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

‘အရက်မတက်ခင် နာရီဝက်လောက်စောပြီး လမ်းမကြီး
ပေါ် ရောက်ရမယ်၊ မိုးမလင်းခင် သူတို့လက်ထဲမှာ လက်နက်
တွေ ရှိ မရှိ ထပ်စစ်၊ ဝါးချွန်ထဲ မယူစေနဲ့၊ ဓားရှည်တွေလဲ
မယူစေနဲ့၊ နားလည်လား’

‘စိတ်ချပါ ရဲဘော်’

လတ်သည် သူ့စက်ဘီးကိုမ၍ လာလမ်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်
လိုက်ပြီး ခြေတင်ဖက်ကို စက်ဘီးဘားတန်းပေါ်မှ ကျော်ခွ
ကာ ခြေနှင်းတစ်ဖက်ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
လော့ခ်၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။

‘ခင်ဗျားလုပ်ထားတာ သိပ်ကောင်းပါတယ် ရဲဘော်၊ ဘာမှ
မလိုတော့ဘူး၊ အခုလုပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ထားပြီး ဆက်လုပ်
စရာ ရှိတာတွေကို ဆက်လုပ်ပါ၊ ကနေ့ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ
အကြီးမားဆုံးသော လူထုကြီးရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာ
ကို တွေ့ရတော့မှာပါ၊ ပြင်သစ်တွေအနေနဲ့လဲ ဘယ်တုန်းကမှ
မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ပြည်သူ့အင်အားကို မြင်ကြရတော့မှာပါ’

သူသည် လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းပြုပြီး စက်ဘီးကို
ထွက်သွားသည်။ သူ့တွင်ရှိနေသည့် စာရင်းအရ နောက်ဆုံး
သို့ သွား၍ စစ်ဆေးရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

အမှောင်ထု မပြယ်သေးမီမှာပင် ကျေးရွာ အသီးသီး၌ စုရုံးနေကြသည့် လူစုလူဝေးကြီးများသည် ပုန်းခိုနေရာမှ စနစ်တကျ တန်းစီ၍ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ ဦးတည်၍သွားနေသော စုရပ်သည် ဗင်းမြို့နှင့်ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ မော်တော်ကားလမ်းမပေါ်မှ နေရာတစ်နေရာ၊ အရှက်တက်လာသောအခါ များပြားလှသော လူစု လူဝေးကြီးသည် လမ်းမပေါ်၌ တန်းစီကာ ချီတက်ရန် အသင့် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ လူတန်းကြီးရှိရာ လမ်းမကြီးသည် ဟိုဘက် သည်ဘက် လယ်ကွင်းများနှင့် အနည်းဆုံး သုံးလေးမိုင်ခန့်သော ကွာမည် ဖြစ်၏။

ထို့နောက်တော့ လူတန်းကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် ရွှေ့လျားစပြုသည်။ သူတို့ ဦးတည်ထားသည့် ပန်းတိုင်သည် ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော ဗင်းမြို့။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ယံတွင် နေသည် အတော်ကြီး မြင့်တက် လာလေပြီ။ ကားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ချီတက်လာနေသည့် လူတန်းကြီးကို စတင်မြင်တွေ့သူမှာ ပြင်သစ် လေတပ်မတော်မှ ပိုတက်စ် ၂၅ အမျိုးအစား တောင်ပံနှစ်ထပ်တိုက် လေယာဉ် မှ လေယာဉ်မှူး။ သေယာဉ်မှူးမှာ ထိုနေ့တစ်နေ့တာ အတွက် ကင်းထောက် ရန် တာဝန် ကျသည့် လေယာဉ်ဖြစ်သည်။ စတင်၍ မြင်သည့်အခါ လေယာဉ်မှူးသည် နှုတ်ခမ်းတောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ လူစုလူဝေးကြီးမှန်း မသိ။

ယခင်က သူ သတိထားပြီး မကြည့်ခဲ့မိသော ရွံ့နွံ များ အလွန် ထူထပ်သည့် မြစ်တစ်ခုဟု သူ ထင်သည်။

လေယာဉ် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်သွားသောအခါ သူသည် အံ့အား အကြီးအကျယ် သင့်နေသည်။ သူ မြင်တွေ့နေရသည့် အရာမှာ မြစ်မဟုတ်။ တရွှေ့ ရွှေ့ လှုပ်ရှားနေသည့် လူတန်းကြီး။ ခမောက်များအောက်မှ မျက်နှာများကို မြင်ရသည်မှာ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ထက်ပို၍ ကရုဏာမာကောင်များ တည်တညာတည်း အခွံ များ လှစ်ပြုထားသည်နှင့် တူလှ၏။ ငီအန်းပြည်နယ်လယ်သမားများသည် သူတို့အပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်သွားသည့် သူတို့ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် ပြင်သစ်စစ်လေယာဉ်ကို ပါးစပ်များ အဟောင်းသားဖြင့် မော့ကြည့်နေကြလေသည်။

ကင်းထောက်ရန် ထွက်လာခြင်းဖြစ်၍ လေယာဉ်၏ အောက်ဘက်တွင် ဝံ့များ တပ်မထား။ နောက်ခန်းတွင် ရှိနေကျဖြစ်သော စက်သေနတ်နှစ်လက်လည်း ပါမလား။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ဝိုင်ယာလက်စက်ကိုယူပြီး ဗင်းမြို့အနီးမှ လေတပ်စခန်းသို့ ဆက်သွယ်သည်။ စကားပြောခွက်မှနေ၍ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ခေါ်သည်။

‘မြင်ရတာ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။ လယ်သမားတွေ အများကြီးပဲ။ ထောင်နဲ့ချီပြီး ယန်ဆူယင်းဘက်ကို လာနေကြတယ်။ သူတို့မှာ ဘာလက်နက်မှ ပါမလားဘူး။ ပိုစတာတွေလဲ ကိုင်မထားဘူး။ လျှောက်လာနေပုံကလဲ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် လူကများတော့ ကြောက်စရာပဲ’

လတ်သည် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး လူတန်းကြီး၏ ဘေးမှ ရပ်ကာ အရှေ့ဘက် စူးစူးသို့ ထွက်သွားသော လေယာဉ်ကို မျှော်ကြည့်သည်။

‘ဒီအကောင် ခေါင်းရွပ်ပြီး ပြန်လစ်သွားတာပဲဖြစ်မယ်’ဟု ဝမ်းသာအားရ တွေးသည်။

သူသည် လူအုပ်ကြီးဘက် လှည့်၍ ချီတက်နေသူများ၏ အရိပ်အကဲကို အကဲခတ်သည်။ ယောက်ျား မိန်းမ ကလေး သူငယ် အားလုံး တစ်ပုံစံတည်းလို ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာများသည် ပိန်ချုံးချုံး။ မျက်ကွင်းများက ဟောက်ပက်။ အစားအစာ တော်ပြတ်မှုဒဏ်ကို ခံထားကြရခြင်း ပေတည်း။ သူတို့သည် အခုလို ချီတက် သွားနေရသည့်အတွက် စိတ်ညစ် စိတ်ပျက်ဟန်တော့ မပြ။ သူတို့ ချီတက်နေရသည့် အလုပ် အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိနေကြသည့် အရိပ် လက္ခဏာကိုတော့ ဖော်ပြနေကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူ့အနေနှင့်ကတော့ မိမိ၏ စိတ်ကူးကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်လိုက်နိုင်သည့်အတွက် ဝမ်း မြောက်ခြင်း ပီတိဖြစ်ခြင်းနှင့် စိတ်အားတက်ကြွခြင်း စသော ခံစားမှုများ၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံနေရသည်။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ချီတက်လာလျက်ရှိသော လူရေစီးကြောင်းကြီး သည် ပြင်သစ်တို့၏ ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေး စနစ်တည်ရာမြို့တော် ဆီသို့ ဦးတည်၍ စီးဆင်းနေခဲ့လေပြီ။

ဤအဖြစ်မျိုးကို သူ မကြာခဏ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူး၏။ အခု တော့ဖြင့် ထိုစိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်သည် သူ၏ ပြင်းထန်ခိုင်မာ

သော ယုံကြည်ချက်နှင့် ဇွဲလုံ့လတို့ကြောင့် လက်တွေ့ အဖြစ် တစ်ခုသို့ အသွင်ကူးပြောင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော့။

ချီတက်နေကြသော လယ်သမားများသည် သူ့ကို ကြည့် သွားကြသည်။ စိတ်ဝင်စားသည့် လက္ခဏာတော့ မပြ။ သူတို့ အခုလို ချီတက်နေကြရခြင်းသည် သူ၏ အားထုတ်မှုနှင့် ခေါင်း ဆောင်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကို သူတို့သိသွား ကြပါမူ သူတို့စိတ်တွင် ဘယ်လိုဖြစ်ကြလေမည်နည်း။ ထိုအခိုက် မှာပင် လူအုပ်ထဲမှနေ၍ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခုကို သူ သတိပြုလိုက်မိ၏။ ဤနယ်မြေမှလူများ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသော အညိုရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထား သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ရုတ်တရက်တော့ လီအင်းမှန်းမသိ။ နောက်မှ မှတ်မိလာသည်။ တက်ဖွဲ့တော် အကြိုနေ့ ညခင်းက လူချင်း ဆုံမိခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မတွေ့ကြရတော့သည် မှာ ရှစ်လတ်တိ ရှိခဲ့ပြီ။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော လီအင်း၏ မျက်လုံးများသည် စိတ်ထိခိုက် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားနေရကြောင်း ဖော်ပြနေကြပေသည်။ လီအင်းသည် သူ့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိ သော်လည်း သူက ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ လွှဲသွားသည်။ သူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်နေ သည့် အာနမ်တစ်ယောက်ကို ခပ်တိုးတိုးစကားပြောနေသည့် လတ်သည် အခပ်မျှ လီအင်းကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လီအင်း ကတော့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့။ သူသည် စက်ဘီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး လူထုကြီး၏ နောက်ဘက်သို့စီးသွား

သည်။ သူ့ လူများအား ညွှန်ကြားချက်သစ်များပေးရန် သွားခြင်း ဖြစ်၏။

လီအင်း၏ မျက်လုံးများကို ဖော်ပြလိုက်သည့် စိတ်ထိခိုက်နာကျင်မှုကို သူ ဖျောက်၍မရ။ နောင်တ တရားသည် သူ့စိတ်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်ပြန်လေပြီ။ ပြင်းထန်သော ခံစားမှု အရှိန်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာသည်။ သူသည် လူအုပ် နောက်ဘက်မှ သူ့ လူများကို လိုအပ်သော အခိန်များ ပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက်ဘီးကို ပြန်နင်းလာခဲ့သည်။ လီအင်းကို ပြန်တွေ့လိုက်သည့်အခါ စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အနီးမှ လယ်သမား တစ်ယောက်အား သူ့စက်ဘီးကို ဘုန်းလာခဲ့ရန် အပ်လိုက်သည်။ သူသည် လူအုပ်တွင်းသို့ ခင်ပြီ။ လီအင်း၏ဘေး၌ရပ်ကာ လျှောက်လာခဲ့၏။

'ကနေ့ မင်း ငါတို့နဲ့ အတူတူ ချီတက်လာတာမြင်ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတယ် ရဲဘော်လီအင်း' ဟု သူက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ပြောသည်။

လီအင်းက လှည့်ကြည့်သည်။ အံ့အားသင့်နေပုံတော့ရ၏။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြော။ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများမှာ အရောင်အဆင်း မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် ပေရေစုတ်ပြတ်နေသည်။ ငှက်ပျောရွက်များကို ဖွတ်မြီးထိုးသလိုထိုးထားသည့် ခမောက်ကြီးကို ဆောင်းထားသည်။ သို့သော်လည်း သေးသွယ်လှပသော သူ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် ဟေးမြို့ရှိ လူချမ်းသာတရုတ်အရာရှိ မိသားစုမှ ပေါက်ဖွား ဆင်းသက်လာကြောင်းကို သိသာ ထင်ရှားစေလျက်ပင် ရှိသေး၏။ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော မျက်နှာသည် ချစ်စရာကောင်းထုန်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်ချိန်

က သူတို့နှစ်ဦး မေတ္တာမျှခဲ့ကြသည့် ဘဝကို သတိရလိုက်မိသော လတ်၏ ရင်သည် တ သိမ့် သိမ့် ခုန်လာရပြန်လေသည်။

'သူက ရဲဘော်ဟာ' ဟု လီအင်းက အမ်းတန်းတန်းဖြစ်ကာ သူ့ဘေးမှလူကို ညွှန်ပြပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အာနမ် လူငယ်က ခေါင်းညိတ်၍နှုတ်ဆက်ပြီး ဘေးသို့ ဖယ်ပေးသဖြင့် လတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

'ချီတက်ပွဲကို မင်းတို့နှစ်ယောက် အတူတူလာကြတာလား' 'ဟုတ်တယ်'

လီအင်းက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြသော်လည်း သူ့ရှေ့တည့်တည့် မြေပြင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

'မင်းဟာ အလွန် စိတ်အားထက်သန်တဲ့ ပါတီဝင်တစ်ဦး ဖြစ်မယ်' ဟု လတ်က ယူကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး သံပြတ်နှင့် ပြောသည်။

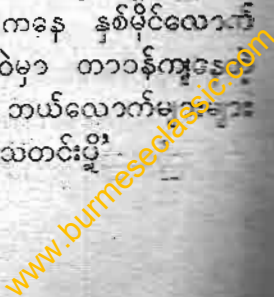
'ငါပြောတာ မှန်သလား'

'မှန်ပါ့ဘယ်'

အသက်နှစ်ဆယ်တွင်းမျှသာ ရှိသေးဟန် တူသည့် ဟွာကလတ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး ဖြေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စိတ်အား တက်ကြွမှုဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် တောက်လျက် ရှိသည်။

'ဒီလိုဆိုရင် ငါ့စက်ဘီးကိုစီးပြီး ဒီကနေ နှစ်မိုင်လောက် ဘေးတဲ့ ယန်ဆူယင်း မြို့ကိုသွား၊ မြို့ထဲမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ဖော့ချိန်းလီဂျွန်တပ်သားနဲ့ မြို့ခံတပ်သား ဘယ်လောက်မအေးချမ်း ရှိသလဲဆိုတာ စုံစမ်း၊ ပြီးရင် ငါ့ဆီ သတင်းပို့'

'ကောင်းပါပြီ ရဲဘော်လတ်'

ဟာသည် လူကြားမှတိုးထွက်ကာ ချက်ချင်းပင် စက်ဘီးပေါ် ရောက်သွားသည်။

ဟာ ထွက်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း လီအင်းသည် လတ်ကို လှည့်မကြည့်။ လတ်ကလည်း ပြောစရာ အကြောင်းရှာမရသဖြင့် စကားမပြော နှစ်ယောက်သား မိနှစ်ပေါင်း အတန်ကြာမျှ နှုတ်ဆိတ်ကာ လျှောက်သွားနေကြသည်။

တစ်နေရာတွင် ရှေ့မှ လူတစ်ယောက် ခလုတ် တိုက်ပြီး လဲကျသွားသဖြင့် လူတန်းကြီးသည် တစ်ခဏမျှတန့်သွားသည်။ လီအင်း၏ ကိုယ်သည် လတ်၏ ကိုယ်နှင့် လာရောက်ထိတွေ့မိသည်။ တစ်ချိန်က ချစ်သူနှင့် အခုလို ပူးပူးကပ်ကပ်ထိတွေ့မိသောအခါ သာယာကြည်နူးသော စိတ်သည် တားမရ။ ဖျတ်ခဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နောက်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် လူခွင်းပူးကပ်နေရာမှ ပြန်ကွာသွားသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ် အသားချင်း ထိတွေ့လိုက်ရသော အရှိန်သည် များစွာ ကြီးမား ပြင်းထန်ကြောင်းကို လတ် ကောင်းစွာ သိသည်။

‘လီအင်း’

သူ့အသံသည် လည်ချောင်းဝတွင် တစ်ဆို့ ဆို့ဖြစ်ကာ ရပ်သွားသည်။

‘လီအင်းရယ် မောင် ဝမ်းနည်းပါတယ်’

သူသည် လီအင်း၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

‘နောင်တရတာ နောက်ကျသွားပြီ လတ်’

သူ့လက်သည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိတွေ့မိသည်။ လတ်က ငုံ့ကြည့်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က သူ့လက်ဆောင်

ပေးခဲ့သည့် ရွှေလက်ကောက် တစ်ဖက်၊ လယ်သမား အင်္ကျီလက်မောင်းအောက် ဝှက်၍ ဝတ်ထားသည့်နေရာ လျှောက်လာခြင်း၊ လီအင်းကပါ လက်ကောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လတ်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးရန်အားထုတ်သည်။ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်မထင်။ သူ့မျက်လုံး အစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာသည်။

‘ရဲဘော်လတ်၊ ရဲဘော်လတ်’

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုမကင်းသည့် အော်ခေါ်သံ၊ လူအုပ်များ ကြားမှ တိုးဝှေ့ပြီး သူတို့ဆီလာနေသော ဝိုဗန်လော့ခံ။

‘ဖောရိန်းအေးဂျင့် ကင်းတပ်က အာနမ် ဆက်သား တစ်ယောက် လွှတ်ပြီး ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို လာတာလဲလို့ မေးခိုင်းသတဲ့၊ ရှေ့ဆုံးက အမျိုးသမီးတွေက အခွန်တော် လျှော့ပေါ့ခွင့် အသနားခံစာ တင်မလို့ လာတာလို့ အဖြေပေးလိုက်သတဲ့’

‘ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ဘာဘဲလဲ’ ဟု လတ်က စိတ်မရှည်သံဖြင့် ကြားဖြတ်မေးသည်။

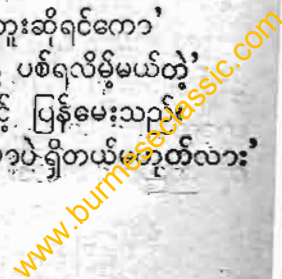
‘အခုတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့ဆက်ပြီး မချီတက်ရဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ရပ်နေပါတဲ့၊ ယန်ဆူယင်း မြို့ထဲသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြချင်ရင် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် လွှတ်ပါတဲ့’

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော်က မလွတ်ဘူးဆိုရင်ကော’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့က သေနတ်နဲ့ ပစ်ရလိမ့်မယ်တဲ့’

လတ်က ဂရုမထားသည့် လေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

‘မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ ရှေ့ဆုံးမှာပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား’

ရှိပါတယ်။ ရှေ့ဆုံးတန်းကတော့ အခိုင်အမာပါပဲ။ ရှေ့ဆုံးမှာ ချထားတဲ့ လူနှစ်ရာကျော် သုံးရာနီးပါးကတော့ မိန်းမတွေနဲ့ လူငယ်တွေချည်းပဲ

ထိုအခိုက်တွင် သူတို့ဘေးသို့ ဟွာ ပြန်ရောက် လာသည်။ သူသည် စက်ဘီးပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အမောတကော ပြေးလာသည်။

ဖောရီနန်းလီဂျင့်တပ်က စစ်သားတစ်ခါဇင်လောက်ရှိတယ် ရဲဘော်လတ်၊ အာနမ်စစ်သားကတော့ ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိမယ်

ချီတက်နေသည့် လူတန်းကြီးသည် ခပ်ကွေးကွေး အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။ နောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကွေ့ကောက်ရစ်ပတ်ပြီး လိုက်လာနေသော လူတန်းကြီးကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့နေရသည်။ မြင်ကွင်းသည် လတ်၏စိတ်ဓာတ်ကိုတက်ကြွလှုပ်ရှားစေသည်။

ပြင်သစ်စစ်သား ဆယ်နှစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်သေးရုပ်သာသာ လောက် ရှိတဲ့ အာနမ် စစ်သား ခြောက်ဆယ် လောက်က ဗီယက်နမ် လယ်သမား တစ်သောင်းကို တားလို့ ရမတဲ့လား။ သူတို့ တားပုံရင် တားကြည့်ကြပေ။

လတ်အား သူ့ အနားမှ ရပ်နေသူများကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဝိုင်းရံလှောင်၏ မျက်နှာသည် သောကဖြင့် တင်းမာလျက်ရှိ၏။ ဟွာကတော့ ကြည့်ညှိလေးစားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် လတ်ကို ကြည့်ကာ လတ်၏ အဆုံးအဖြတ်ကို စောင့်စားလျက်ရှိသည်။

လီအင်းကတော့ ခေါင်းကို ရှေ့သို့ ငုံ့ထားသည်။ ခမောက်က ကယ်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရ။ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါနေသည်ကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်၍ငိုနေမှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။ ရုတ်တရက် လတ်၏ ရင်ထဲတွင် ဒေါသလှိုင်း ထလာသည်။

သူတို့က ငါတို့ချီတက်ပွဲကို ရပ်ခိုင်းလို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ ငါတို့အနေနဲ့ ပင်းမြို့အထိ ရောက်အောင် ချီတက်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဆက်ပြီးချီတက်ကြမယ်။ အာနမ်ဆက်သားကို အဲဒီအတိုင်း ပြောလိုက်

နောက်ထပ်နာရီဝက်ခန့် လျှောက်မိကြသောအခါ မနက်စောစောပိုင်းက တွေ့ခဲ့ကြရသော ပိုတက်ဇ် ၂၅ တိုက်လေယာဉ်သည် ကောင်းကင်ယံတွင် ထပ်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်နေသော လူထုကြီးသည် သူတို့နှင့် နှစ်ဖာလိုခန့်အကွာတွင် ပြင်သစ် ဖောရီနန်းလီဂျင့်တပ်မှ ချထားသည့် အတားအဆီးများနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရလေပြီ။ လတ်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ လူထုကြီးသည် နှေးနှေးမှန်မှန် ချီတက်နေရာမှ မြန်မြန်သွက်သွက် ချီတက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဤတစ်ကြိမ် တိုက်လေယာဉ် ရောက်လာခြင်းသည် ကင်းထောက်ရန် မဟုတ်။ ဝမ်းဗိုက်အောက်ဘက်ရှိ အိန္ဒိယစုထဲတွင် နှစ်ဆယ်နှစ်ပေါင် အလေးချိန်ရှိသော ဗုံးဆယ်နှစ်လုံး အပြည့်ပါလာသည်။ နောက်ဘက် ထိုင်ခုံတွင်လည်း စက်သေနတ်ကြီးကို တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ သူသည် စက်သေနတ်ကို လူထုပုံကြီးဆီသို့ စနစ်တကျ ချိန်ရှယ်ပြီး လိုက်လံခြင်း ဖြစ်၏။ ဤကြားထဲမှပင် နောက်ထပ် ဒီဇင်ဘာ ၁၉၆၇ ဇူလိုင်လလော့ဉ်နှစ်စဉ် ထပ်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုလေယာဉ်

နှစ်စင်းတွင်လည်း ဝိုးအပြည့်နှင့် စက်သေနတ်များ အသင့်သယ်ဆောင်လာကြလေသည်။

လေယာဉ်များသည် ချီတက်နေသော လူတန်းကြီးရှေ့မှ သွားခနဲ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ပထမတွင် လေယာဉ်သံများကို လတ်ကိုယ်တိုင် မကြားလိုက်။ အနီးရောက်ခါမှ ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လယ်သမားများသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း လေယာဉ်များ သွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ဝေါခနဲ ဖြတ်သန်းသွားသည့်အခါ လူတန်းကြီး၏ အလယ်မှ စကားပြောသံများ ထွက်လာ၏။

ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော လေယာဉ်စက်သံများနှင့် လူအများ၏ အုပ်အုပ်ကျွတ်ကျွတ် စကားပြောသံများသည် ရောကွေးလျက် ရှိသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေယာဉ်များ၏ မြင်းကောင်ရေ လေးရာ့ငါးဆယ်အားရှိသော အင်ဂျင်စက်သံများသည် နီးကပ်လာပြန်သည်။ လတ်နှင့် သူ၏ လူထုကြီးသည် ကြည်လင်တောက်ပလျက်ရှိသော ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်နေကြသည်။

လေယာဉ် သုံးစီးသည် အရှေ့ဘက်မှ လာနေခြင်းဖြစ်၍ နေသည် သူတို့နောက်၌ ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ ဆောက်မှ လှမ်းကြည့်နေသူများအဖို့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ကြရပေ။ လတ် ကိုယ်တိုင်ပင် ပထမတွင် သံသယကဲ့ကဲ့ မမြင်ရ။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့နားနားသို့ကပ်၍ အော်လိုက်သော ငိုဗန်လော့ခ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘ရဲဘော်လတ် ကိုအမ်းကို မမေ့နဲ့၊ ကိုအမ်းကို မမေ့နဲ့’

လတ်သည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ သလို ဖြစ်သွားတာ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်သည်။ ချီတက်နေသော လူအုပ်ကြီးသည် လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်များနှင့် လယ်ကွက်များကြားတွင် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်မိကာ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းမပေါ် ဝယ် ခြံသွင်းခံထားရသည့်နှယ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ဤလမ်းပေါ်တွင် လူစုခွဲမည်ဆိုပါက အနည်းဆုံး တစ်နာရီ နှစ်နာရီ ကြာမျှ အချိန်ယူရပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ လယ်ကွက်များထဲသို့ ထွက်ပြေးကြရန် ခိုင်းလိုက်မည် ဆိုပါမူ အချိန်ပို၍ရနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သို့သော် ထိုနည်းလမ်းသည် ချီတက်ပွဲကို အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသလိုဖြစ်ကာ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျရပေတော့မည်။

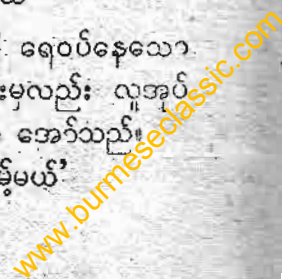
သူသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ် မော့ကြည့်ပြန်သည်။ လေယာဉ်သုံးစင်း၏ အင်ဂျင်စက်သံများသည် တိုး၍ ကျယ်လာသည်။ အသံသည် ပို၍စူးရှလာသည်ကို ထောက်လျှင် သူ့ဝှိုသည် အောက်ဘက်သို့ စိုက်ဆင်းလာနေသည်မှာ သိသာထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

‘သူတို့ကို လူစုခွဲလိုက်ကြတော့’ဟု သူက ငိုဗန်လော့ခ်ဘက် လှည့်၍ အော်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဗုံးတေ့ကြချလိမ့်မယ်’

သူသည် နောက်သို့လှည့်ပြီး လမ်းဘေးရှိ ရေဝပ်နေသော လယ်ကွက်တစ်ခုဆီသို့ ပြေးသည်။ ပြေးရင်းမှလည်း လူအုပ်ကြီးဘက်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ငွေ့ယမ်းပြကာ အော်သည်။

‘ပြေးကြ ပြေးကြ ကျုပ်တို့ကို ဝံးကြလိမ့်မယ်’

လူထုကြီးသည် သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်ရမည့်အစား သူတို့
 နေရာမှာပင် ကျောက်ချ၍ ရပ်နေကြသည်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်၊
 မည်းမည်းနှင့် မည်းမည်းကောင်းကင်မှ ထိုးဆင်းလာနေသော
 လေယာဉ်များဆီပြန်ကြည့်လိုက်။ သူတို့ခေါင်းအထက်အမြင့်ပေ
 လေးရာသို့ ရောက်လာသော ရှေ့ဆုံးမှ တိုက်လေယာဉ်များသည်
 ဗုံးဖြတ်လေ့ထက်တိုက်အားဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ ဖြည်းဖြည်းသာသာ
 လျော့ပေးသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်သည် လူထုကြီး၏
 ခေါင်းအထက် ပေါင်းဆယ်အမြင့်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

ဤတစ်အတွင်းမှာပင် ပထမဆုံးဗုံးသည် တပ်ဆင်ထားသည့်
 နေရာမှ လျော့ခနဲ ထွက်လာပြီး ရှေ့ဆုံး အပိုင်းမှ လူအုပ်
 အထူထပ်ဆုံး နေရာပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျသည်။ မြေပြင်သည်
 တုန်ခါသွားသည်။ ဤဗုံးတစ်လုံးကြောင့် လူတစ်ရာခန့် နေရာ
 မှာပင် ပဲ့ချင်းပြီး သေဆုံးကြရ၏။ မီးခိုးလုံးကြီးသည် အလိပ်
 လိပ် ထလျက်ရှိသည်။

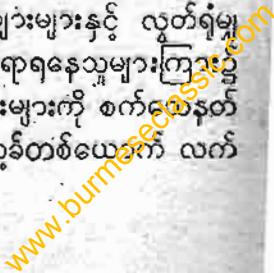
ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်သွားသူများ ပြန်ထ
 လာသည့်အခါ သူတို့အားလုံး အပုံလိုက် အထပ်လိုက်ဖြစ်နေ
 သော အလောင်းများကြား၌ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရ
 လေ၏။ သူတို့ ချီတက်ရမည့် လမ်းသည် အလောင်းများဖြင့်
 ပိတ်ဆို့ပြီးသား ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။ နောက်တစ်ခဏမျှအတွင်း
 မှာ ကျန် လေယာဉ်နှစ်စီးသည် လူတန်းကြီး၏ အလယ်ပိုင်း
 နှင့် နောက်ဘက်ပိုင်းပေါ်သို့ ဗုံးတစ်လုံးစီ ကြဲချသည်။ ဤဗုံး
 နှစ်လုံးသည် နောက်ထပ် လယ်သမား ရာပေါင်း များစွာကို
 သတ်ဖြတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

မြင်၍မှ မကောင်းလောက်အောင် ခြေမြတ်လက်ပြတ်ဖြစ်
 နေကြသော မိန်းမများနှင့် ယောက်ျားများသည် လမ်းဘေးရှိ
 နှီးရာ လယ်ကွက်များဆီသို့ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ထွက်ပြေး
 ကြသည်။ တွားသွားသူများက တွား၍သွားကြသည်။ ချက်ချင်း
 ပင် လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ရေဝပ်နေသော လယ်မြေများပေါ်တွင်
 လယ်သမားတို့၏ သွေးများဖြင့် ကြက်သွေးရောင် လွှမ်းသွား
 လေသည်။

လေယာဉ်များသည် နောက်ထပ် ပြန်၍ စိုက်ဆင်းလာပြီး
 ဗုံးများ ဖြုတ်ချကြသည်။ စက်သေနတ်များဖြင့် တရစပ် ပစ်
 ခတ်ကြသည်။ ရေ ခူးလောက်မြှုပ်သော လယ်ကွက်ထဲ၌ ဝပ်
 နေသော လတ်သည် လယ်သမားများဆီသို့ ခေါင်းထောင်
 ကြည့်ကာ လူစုခွဲ၍ ထွက်ပြေးကြရန် အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်
 လျက်ရှိသည်။ သို့သော် လယ်သမားများသည် သူ့အော်သံကို
 မကြား။ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
 ခြင်းတို့ကြောင့် သွေးလန့်ကာ သူတို့ရောက်နေသည့် နေရာမှာ
 ပင် ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေကြသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ လတ်သည် အအော်
 ရပ်သွားသည်။ သူသည် ဝပ်နေရာမှ ထကာ ပတ်နန်းကျင်ကို
 မျှော်ကြည့်သည်။ သူ့ပါးနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်
 စီးကျလျက်ရှိ၏။

လေယာဉ်ပျံများသည် သစ်ပင်ထိပ်များများနှင့် လွတ်ရုံမျှ
 ပျံသန်းကာ သေဆုံးနေကြသူများနှင့် ဒဏ်ရာရနေသူများကြား၌
 အလဲလဲအပြိုင်ဖြစ်နေကြသောလယ်သမားများကို စက်သေနတ်
 များဖြင့် ပစ်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ငိုပန်လောန်တစ်ယောက် လက်

တစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြောက်ကာ လူသေပုံတစ်ပုံပေါ်လဲကျ
ပွားသည်ကိုလည်း သူသေသေချာချာ မြင်လိုက်ရ၏။ လမ်းမ
ဘေး၏ တစ်ဖက် အတော်ကလေး အလှမ်း ကွာဝေးသော
ပယ်ကွက်တစ်ကွက်ပေါ်သို့ ဝိုးတစ်လုံးကျသွားသဖြင့် ရေနှင့်
ပျက်များ ကောင်းကင်ဆီသို့ လွင့်စဉ်တက်သွားသည်ကိုလည်း
မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့သော် သူသည် သူ့အတွက် အကာအကွယ်ယူရန် သတိ
ရ။ ဂရုလည်း မထား။ မီးခိုးငွေ့များ ကင်းစင်သွားသော
ရေခဲ သူသည် ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်ခဲ့သည့် လူစုလူဝေးကြီး
မှပုံတန်သွားရာ နေရာသို့ ဝမ်းပယိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။
လမ်းမ၏ မျက်နှာပြင်သည် သွေးများဖြင့် အိုင်ထွန်းစိုရွှံ့ကာ
ရမ်းလျှောက်၍ပင် မရနိုင်လောက်အောင် ချောလျက်ရှိသည်။
သည် သူတွေ့လိုသူကို လူသေ အလောင်းများ ကြားတွင်
ထက်လံရှာဖွေလျက် ရှိ၏။

ရိုးသေမြင်နေရသမျှ လူများမှာ ကြည့်ရက် မြင်ရက်စရာမရှိ။
ညှိုးလုံးလိုလို လူရုပ်ပင် မပေါ်ကြတော့။ မီးလောင်ခံထား
ဒီးနှင့် ဝိုးဆံများ ထိမှန် ထားခြင်းတို့ကြောင့် ရုပ်ပျက်
ရုံမျှ ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့တွက်ကိန်း မှန်နေလေပြီ။
ပျက်နေပြီဖြစ်သော ရဲဘော်ဟူ၏ အလောင်း
လီအင်း၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပေါ်တွင် ပီကာ ဝိုးကွယ်ပေး
သလို ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် လီအင်း၏ကိုယ်ပေါ်၌
ကျနေသော ဟူ၏ အလောင်းကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ချ
ပြန်သည်။

လီအင်း၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပြီး ရှည်လျားလှပသော ဆံပင်
များသည် သွေးများဖြင့် နစ်လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းနှင့်
မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်း မသိနိုင်တော့
လီအင်း၏ ပါးစပ်သည် ဟဲလျက်ရှိသည်။ ဤမျှလောက် အရပ်
ဆိုး အကျည်းတန်သော သေခြင်းမျိုးနှင့် သေဆုံးရသည့်အတွက်
မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ပြီး ကန်တတ်စကား ဆိုချင်
နေသည့်နှယ် ရှိသည်။

ထိုအချိန်ကမှပင် ~~သူ့ကို~~ ~~အား~~ တစ်ဖက်၌ ဝိုးဆံ
အစတစ်စ ထိမှန်ထားသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မမြင်ရ။ သူသည် ခူးထောက်
လျက်သား လဲကျသွားသည်။ သူသည် သူ၏ ခေါင်းကို လီအင်
၏ အလောင်းပေါ် အသာကလေးမှေး၍ တင်ထားလိုက်သည်။
သူ့ခေါင်းအထက်မှ ပြင်သစ် လေယာဉ်ပျံများကတော့ ယာ
အချိန်အထိ နိမ့်ချီတစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့်လုပ်ကာ ဝိုးကြေ
နေဆဲ။ လမ်းမကြီးနှင့် လမ်းမကြီး၏ ဝဲယာရှိ လယ်ကွင်းများ
ပေါ်သို့ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပျံဝဲကာ စက်သေနတ်များ
ဖြင့် မရပ်မနား ပစ်ခတ်နေဆဲ။

[တတိယတွဲကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုပါရန်။]

အပိုင်း (သုံး)

ရေနံ့သာမြစ်

၁၉၃၆

၁၉၃၆ ခုနှစ်သည် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ရှိ ကိလိုနီနိုင်ငံ များ၏ ခေတ်သစ်တစ်ခေတ်ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်သည် ငြိမ်းချမ်း သာယာပြီး အခြေအခံအရပ်ရပ် တည်တံ့ခိုင်မာသောနှစ် ဖြစ်၏။ ပြင်သစ်တို့သည် အာနမ် အမျိုးသားများ၏ ထကြွ ပုန်ကန်မှုအားလုံးကို ၁၉၃၂ ခုနှစ်မှစ၍ ပြင်းထန်စွာနှိမ်နင်း ခဲ့ကြသဖြင့် အေးချမ်းငြိမ်သက်လာခဲ့သည်။ စီးပွားရေးအခြေ အနေမှာလည်း ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အေးဆေး တည်ငြိမ်သလို ရှိနေသော အပေါ်ယံအခြေအနေ

အောက်တွင် ပြင်သစ်တို့အပေါ် နာကြည်း မုန်းတီးသော စိတ်သည် အာနမ် လူမျိုးများကြား၌ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ကြီးမား ပြင်းထန်လာသည်။ ထိုစိတ်သည် ၁၉၃၀ ပြည့်မှ ၁၉၃၁ ခုနှစ် အတွင်း ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ပြင်သစ်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုများကို အကြောင်း ပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပေတည်း။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြား နိုင်ငံများသည် ဤဖြစ်ရပ်များကို အကျန်အစင် မသိကြ။ အနည်း အကျဉ်းမျှ လောက်သာ သိခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အာနမ်အမျိုးသားများကတော့ သူတို့နိုင်ငံသား တစ်သောင်း ကျော်ကျော်ခန့်သည် ပြင်းထန်စွာ နှိမ်နင်းနေသည့် နှစ်နှစ်မျှ ကာလအတွင်း ဗုံးကြဲခံရ၍၊ သေနတ်များဖြင့်အပစ်ခံရ၍၊ လုံစွပ်များဖြင့် ထိုးသတ်ခံရ၍၊ သေဒဏ် အပေးခံရ၍ သေဆုံးခဲ့ကြရပြီး အာနမ်အမျိုးသား ခုနစ်ရာမှာ တရားဥပဒေအရ စစ်ဆေး ကြားနာခြင်းခွင့်မရဘဲ ခေါင်းဖြတ်စက်တွင် တင်၍ အသတ်ခံခဲ့ကြရသဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်ဟု သိထားခဲ့ကြလေသည်။ ထိုကာလ အတွင်းတွင် ပြင်သစ် နှစ်ယောက်သာလျှင် အသတ်ခံခဲ့ရ၏။

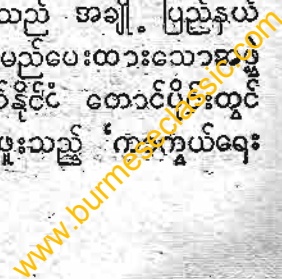
အာနမ်မျိုးချစ်နိုင်ငံရေးသမားနှင့်ကွန်မြူနစ်ဝါဒီသောင်း ခန့်မှာ ထေခင်ကျသူများက ကျ၍ ပြည်နှင့်ဒဏ် ခံရသူများက ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် ရက်စက်မှု ပမာဏသည် ပြင်သစ် ဖောရိန်းလီဂျင့်တပ်မှ စစ်သားများ၏ လက်တွင်းသို့ နှိမ်နင်းရေးတာဝန် ပေးအပ်လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ ယခင်က

ထက် အဆပေါင်းများစွာ တိုးတက်များပြားလာပြီး အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။

ဖောရိန်းလီဂျင့် တပ်သားများသည် စံပြအဖြစ် ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် ရွာတစ်ရွာစီမှ ရွာသားဆယ်ဦးကျစီ ဖမ်းဆီးပြီး ကိုးဦးကိုဆတ်၏။ ကျန်တစ်ဦးကို စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ စစ်ဆေးသည့် အခါတွင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ဦး တစ်ပြိုင်နက် စစ်ဆေးလေ့ရှိရာ တစ်ဦးကို အခြားတစ်ဦး၏ရှေ့မှောက်၌ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားသည်အထိ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်စွာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်ပြပြီး စစ်သည်။

သူတို့သည် အကျဉ်းထောင်အချုပ်ခန်းထဲမှ အကျဉ်းသားများကိုလည်း ရက်စက်စွာ နှိပ်စက်လေ့ရှိသည်။ နားရွက်များကို ဓားများဖြင့် လှီးဖြတ်ခြင်း၊ လုံစွပ်များဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုးဆွဲခြင်း၊ နှိပ်စက်၍ အားရသောအခါ သွေးအိုင်ထဲတွင် သွေးအလူးလူး၊ ချေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ပစ်ထားခြင်း စသော လုပ်ရပ်များသည် သူတို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ ဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့သော လူမဆန်သည့်ရက်စက်မှုများကို ပြင်သစ်တို့ကသာ ကျူးလွန်ကြသည်မဟုတ်။ ကွန်မြူနစ်များကလည်း ကျူးလွန်ကြသည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် အချို့ ပြည်နယ်များတွင် 'ကျေးရွာဆိုဗီယက်' ဟုအမည်ပေးထားသော အဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းထားကြသည်။ တရုတ်နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းတွင် မော်စီတုန်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပေးခဲ့ဖူးသည့် 'ကွန်ကွယ်ရေး

တစ်ဖွဲ့များ' ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ ထိုကျေးရွာ ဆိုပီဇာက အဖွဲ့များကို ဝါးချွန်၊ တုတ်နှင့် မားစသော လက်နက်များ တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ ရန်သူများကို ထိုလက်နက်များဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသည်။

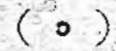
ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဝင်ရန် ငြင်းပယ်သော၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို သစ္စာဖောက်သည်ဟု ယူဆရသော လယ်သမားများကို တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်းပြုသည်။ ပြင်သစ်အလိုတော်ရှိ တရုတ်သူဌေးများ၊ အရာရှိများ၊ အာနမ်အမျိုးသား မြေပိုင်ရှင်များကိုမူ လူအများ ရှေ့တွင် ကြိုးပေး၍ သတ်ခြင်း၊ ခေါင်းဖြတ်၍သတ်ခြင်း၊ ဝါးပိုး လှောင်ချိုင့်ကြီးများတွင်ထည့်၍ ရေထဲပစ်ချပြီး ရေနုတ်သတ်ခြင်းစသည်များကို ပြုကြသည်။ မသတ်မီ နှာခေါင်းများကိုဖြတ်ခြင်း၊ သွားများကို ဆွဲနုတ်ခြင်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို မီးနှင့်ရှို့ခြင်း စသော နည်းများဖြင့် အားရအောင် နှိပ်စက်ကြသည်။

ပြည်ပသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော မျိုးချစ်ငယ်ငယ်ကို နိုင်ငံတိုင်း၌ ပုန်ကန် ထကြွမှုများဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သူ့မျက်ကွယ်မှာပင် ပြင်သစ်တို့က သေဒဏ် ချမှတ်ထားသည်။ သို့သော် မျိုးချစ် ငယ်ငယ်သည် တောင်ကောင်ကျွန်းတစ် ဗြဲတိသျှတို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံရပြီး ထောင်ထဲ၌ လ အနည်းငယ်မျှ နေခဲ့ရသည်။ ထောင်မှလွတ်သောအခါ ပြင်သစ်တို့၏လက်မှ လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းမြဲ ရှောင်တိမ်းနေခဲ့သည်။

အာနမ်နိုင်ငံအတွင်း၌ တော်လှန်ပုန်ကန်မှု အရှိန်ကူးသားသောအခါ မျိုးချစ် ငယ်ငယ်သည် ရုရှားနိုင်ငံ မော်ကေဗွီသို့ သွား၍ ဇာတ်မြူမိနေခဲ့ပြန်သည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် မျိုးချစ် ငယ်ငယ် ကွယ်လွန်ပြီဟု ကွန်မြူနစ်သတင်းစာများက ရေးသားခဲ့ကြ၏။ သူ ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင် အားလုံး အဖမ်းခံခဲ့ကြရသည်။ ကိုချင်ချိုင်းနား ကမ်းခြေ၏ တစ်ဖက်ရှိ ပေါ်လို့ကွန်ဒို အကျဉ်းထောင်တွင်းရှိ အချုပ်ခန်းများတွင် အကျဉ်းသားများဖြင့် ပြည့်လာသည်။ ထိုအချုပ်ခန်းများသည်ပင်လျှင် အာနမ် ကွန်မြူနစ် အသစ်များကို ပြုစုပျိုးထောင် မွေးဖွားပေးသည့် လေ့ကျင့်ရေးစခန်းများ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

အမှန်သော် ထိုအကျဉ်းသားများသည် နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ ချုပ်နှောင်ထားရမည့် လူများဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျာမန်နိုင်ငံ၌ ဟစ်တလာ တန်ခိုးထွားလာခြင်းကြောင့် ပြင်သစ်တို့သည် မိမိတို့၏ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို ဖျက်ခဲ့ကြရသည်။ ပါရီမြို့တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုရှယ်လစ်များ ကြားနေဝါဒ သမားများနှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အတွက် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်၌ မတရားအသင်း ကြေညာထားသော ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက တရားဝင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအဖြစ် ပြန်လည် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၏ နှစ်ဦးပိုင်းကာလများအတွင်း တွင် ပေါ်လုံကုန်ခို အကျဉ်းထောင်မှ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား များကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးကြောင်း ကြေညာခဲ့ရ၏။ အကျဉ်းသားများသည် ဆိုင်ဂုံ၊ ဟနုင်နှင့် ဟွေး မြို့များသို့ ပြန်သွားကြသည်။ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံ လက်အောက်ရှိ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိများကတော့ အသွင်သစ်ဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ပြင်သစ် ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို လျှို့ဝှက်၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေကြရလေ၏။

ဆိုင်ဂုံမြို့တော်၏ မောင်မိုက်သော လမ်းများပေါ်၌ လျှောက် သွားနေသည့် ဂျိုးဇက် ရှားမင်းသည် သူ့မှတ်ဉာဏ်က သူ့အား အရာရာတိုင်းကို အလုံလုံ အချော်ချော် အသိမှား အမှတ်မှား ဖြစ်အောင် လှည့်စားလေမလားဟု တွေးနေမိ သည်။ သူသည် ၁၉၂၅ ခုနှစ်က ဆိုင်ဂုံသို့ တစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ ဖူး၏။ ထို့နောက်တော့ ယခု တစ်ခေါက်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ပြန်လည်ရောက်ရှိခြင်းပေတည်း။

ကာတီနက်လမ်းထဲရှိ မန်ကျည်းပင်များမှ အကိုင်းအခက် များသည် သူ့ခေါင်း အထက်တွင် ငိုက်စိုက် ကျလျက်ရှိကြ သည်။ မွန်းကျပ်နေအောင် ပြင်းထန်သည့် ပြေလ၏ အပူရိန် အောက်တွင် မန်ကျည်းကိုင်းများသည် အသက်ဝိညာဉ်ကင်း မဲ့နေကြသည့်နယ် လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့လျက် ရှိကြ၏။ အသက် ရှူ၍မသေဖြင့် လည်ချောင်းတွင်းမှ တစ်ဆင့် ဆို ဖြစ်နေမှုနှင့် အသက်ရှူမှားသလို ဖြစ်ဖြစ်သွားနေသော ခံစားမှုများသည်

သူ့ကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့၏။ အမျိုးအမည် ခွဲခြား၍ မရသော သာယာ ကျေနပ်မှုကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေ၏။

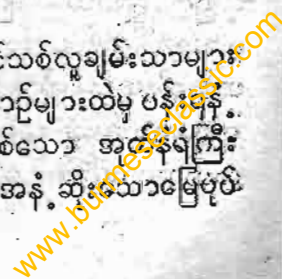
တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မြို့တော်၏ တိုးတက်မှုများ၊ ခေတ်မီလာမှုများနှင့် ကြီးမားကျယ်ဝန်းလာမှုများကို တစ်အံ့အဩဖြစ်နေမိသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်တစ်နှစ်ခန့်က ဤမြို့တော်သို့ သူရောက်ခဲ့ဖူး၏။ သူ့ စိတ်အာရုံတွင် မှတ်မိသမျှ ထိုစဉ်က အခြေအနေနှင့် ယခုမြင်တွေ့နေရသည့် အခြေအနေကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ များစွာ ကွာခြားလျက်ရှိသည်။ အသစ်အသစ် ဖြစ်ထွန်းလာသော အရာများသည် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ရာတွေချည်း ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်တွင် ဂျိုးဇက်သည် အရပ်မြင့်မြင့် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ကြံ့ခိုင် တောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပိုင်ရှင် တစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ငယ်မူ ငယ်သွေး မဖျောက်သေးသည့် အသွင်အပြင် အရိပ်လက္ခဏာများ ရှိနေသေးသော်လည်း ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်မှု ဘက်ဆီ ချဉ်းကပ်နေသည့် အနေအထားများကို မူကားပြန်ပြန်ထင်ထင်မြင်နေရပြီဖြစ်၏။ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော သူ့အစ်ကိုတစ်ချိန်ကပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် ချောမောမှု၊ ကျက်သရေရှိမှုနှင့် ယောက်ျားပီသမှု ဟူသော အင်္ဂါရပ် များကိုလည်း သူ့မျက်နှာတွင် မြင်တွေ့နေရပြီဖြစ်၏။

ယခု သူ့ကြုံနေရသော စိတ်စိစားမှုများကို ထိုတစ်ကြိမ်အလည်ရောက်ခဲ့စဉ်က သူ့အစ်ကိုနှင့် တွဲ၍ လန်ဒြားစီးရင်း ရရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု သူထင်၏။ ထိုစဉ်က သူ့ထို့ ညီအစ်ကိုသည် လန်ဒြားတစ်စီးနှင့် မြို့တွင်းလမ်းမကြီးများပေါ်၌ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သွားခဲ့ဖူးကြ၏။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က သွားခဲ့ဖူးသမျှကို တိတိကျကျ မှတ်မိတော့သည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် ဤခံစားမှုသည် သူ့အစ်ကို သေပြီဟု ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသော ဟိုတစ်ချိန်က ခံစားမှုနှင့် ဆက်စပ် နေလေသလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အစ်ကို သေဆုံးခဲ့ရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပြန်လည် ထိတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုစဉ်က ခံစားခဲ့ရသော ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုများသည် သူ၏ စိတ်အာရုံတွင် ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာလေသလား။

သူသည် ကုန်တီနင်တယ်ပဲလေ့ စ် ဟိုတယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ညစာထိုင်စားပြီး ယခုကဲ့သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကက်သီဒရိုလီ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီး၏ မြောက်ဘက်ရှိ လူနေရပ်ကွက်အတွင်းမှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော လမ်းများပေါ် လျှောက်သွားနေခိုက်တွင် ညဉ့်ဦးပိုင်း လေနှင့် အတူ မါလာတတ်သော အနံ့များစိုက် ချူ့ချိုက်နေရသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုံလုံကြွယ်ဝသော ပြင်သစ်လူမျိုးသားများ၏ ခြံဝင်းကြီးများအတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ်များထဲမှ ပန်းခန်းများ၊ အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော အထိန်ခုံကြီးများဆီမှ ထွက်လာနေသည့်မိန့်နံ့များ၊ အနံ့ဆိုးသောမြေပုပ်

မြေဆွေးနွံ့များနှင့် သစ်ရွက်နွံ့များဖြစ်သည်။ ထိုအနွံ့များနှင့်အတူ စံပယ် ပန်းနွံ့များလည်း ပါ၏။ ကြာပန်းနွံ့များလည်းပါ၏။ သင်္ဘောသီးမှည့် အနွံ့များလည်း ပါ၏။ သူ့အမည်မသိသော အပူပိုင်းဒေသ သစ်သီးသစ်ပင်များနှင့် ပန်းမျိုးစုံတို့၏ အနွံ့များလည်း ပါလေသည်။

သူ့နားများသည် သူ့မမြင်နိုင်သော လသာဆောင် တစ်ခုဆီမှ ထွက်ပေါ်လာနေသည့် စန္ဒရားသံများကိုကြားနေရ၏။ စန္ဒရားသံနှင့်အတူ ပြင်သစ်တို့၏ ရယ်သံများနှင့် ဖန်ခွက်သံများသည် လေထဲတွင် ခပ်သဲ့သဲ့ မျောပါလာနေကြသည်။ ထိုအသံများသည် သူ့အား အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကို စိုးမိုး ခြယ်လှယ်နေကြသည့် ပြင်သစ် ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများ၏ ခေတ်ဆန်သောယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်တည်ရှိနေကြောင်းကို အလေးအနက် ပြုစေရန် သတိပေး နေသည့်နယ် ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်၏ မျက်စိထဲတွင် ဒေသခံ အာနမ် လူနေရပ်ကွက်များအတွင်းရှိလမ်းဘေးပလက်ဖောင်းများသည် ဆေးရောင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ခြယ်လိမ်းထားသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် မြို့လယ်ဈေးကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင် အရောင်မျိုးစုံထွက်နေသော သစ်သီးများနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပုံကြီးများသည် တောင်ပုံရာပုံ။ ထိုတောင်ပုံရာပုံများဘေး၌ အင်္ကျီတုံးလုံးဖြင့် ထိုင်နေကြသော အာနမ်လယ်သမားတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ များသည် ရေနံဆီ မီးရောင်

အောက်တွင် တဝင်းဝင်း တလက်လက်။ ဂျိုးဇက်၏ မျက်စိထဲတွင် ရွှေရောင်တောက်နေသည်ဟုပင် ထင်၏။

အနီရောင်နှင့် အဝါရောင် ဆာရီဝတ် ကုလားမများသည် ငွေတိုး ချေးစားသူများ၏ ရွှေမှောက်၌ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ခါဝေခွဲမရနိုင်သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ပုဆစ်ဗူးတုပ် ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ့ ထိုင်နေကြသည်။ လမ်းဘေး ငွေပြောင်းများ တစ်လျှောက်တွင်မူ အာနမ်တချို့သည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ထိုင်ကာ အနံ့စာ ပစ်နေကြသည်။ လန်ခြားသမားများက တော့ နားနားနေနေ ထိုင်၍ထမင်းစားနေကြ၏။ ဖွင့်ထားသည့် ဆိုင်မျက်နှာစာတွင် တရုတ်ဈေးသည် လူဝကြီးများသည် သူတို့ကုန်ပစ္စည်းများ ကောင်းကြောင်းကို ကင်တိုနီဘာသာ စကားဖြင့် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ကြေညာလျက်ရှိကြသည်။

ရွပ်ယွက်ခတ်နေသော လူစုလူဝေး ကြားမှပင် ဂျိုးဇက်သည် မပွင့်တပွင့် ဖြစ်နေသည့် တံခါးပေါက်မှနေ၍ ကြေးဆင်းတုဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များနှင့် ဘိုးဘွားမိဘများ၏ဝိညာဉ်များကို ပူဇော်ပသရာ စင်နှင့် ထိုစင်ရွှေ၌ ထွန်းထားသည့် ဝယောင်းတိုင်မီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သူသည် တစ်ခဏမျှရပ်ကာ အတွင်းဘက်သို့ချောင်းကြည့်မိသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့နွံ့နွံ့ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်သည် ပိုးသားဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ တုရားဝတ်ပြုရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘိုးအို၏ တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်သော မျက်နှာထားသည် ဂျိုးဇက်၏မျက်စိထဲတွင် ကြည့်ညှိလေးစားဖွယ်ကောင်းလျက် ရှိ၏။ ဘုရားစင်ရွှေတွင် ဒူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ဝတ်ပြုနေပုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့စိတ်သည် ပထမဆုံးတွစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်က သူ့မိခင်နှင့် အတူ တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် ထက် ပွဲတော်ခေါ် အာနမ်ဘုရင်၏ အကန်တော့ခံပွဲကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ နှစ်လယ်ရွယ်သေးသည့်အရွယ်။ ထိုအရွယ်လူငယ်တစ်ဦး၏ စိတ်ကို ထိုအတွေ့အကြုံများကများစွာလွှမ်းမိုးခဲ့၏။ များစွာလည်း သြဇာသက်ရောက်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က သူသည် ဘုရင်ခိုင်ဒင်း၏ ရာဇပလ္လင်ဘေးမှရပ်ခါ အကန်တော့ခံ အခမ်းအနားကို အနီးကပ် ကြည့်မြင်ခွင့် ရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုမြင်ကွင်းသည် သူ့စိတ်နှလုံးကို များစွာမှပင် ညှို့ယူပမ်းစားခဲ့၏။ စာကယ်တော့လည်း ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ပင်လျှင် သူ့ဖခင်က သူ့ကို ဖြစ်စေချင်သည့် စစ်သားဘဝကို သူ့လက်မခံနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် သူထင်မိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်က ရှေးဟောင်းအာနမ်မြို့တော် အတွင်း၌ မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှများအပေါ်တွင် သူ သာယာယစ် မှူးခဲ့သည်။ စွဲလမ်းတသခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ငယ်က တည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့် သမိုင်းသာသာကို ယူမည်ဆိုပါက အရှေ့တိုင်းသမိုင်းကိုပင် အဓိကဘာသာအဖြစ် ယူတော့

မည်ဟု စောစောကတည်းက အခိုင်အမာ သိရှိဌာန်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်သော သူ့အစ်ကို၏ ခြေရာကို နင်းနိုင်မည့် လမ်းကို ရှေးချယ်ခဲ့ပြီး ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆက်၍ သင်ကြားခဲ့သည်။ ပြန်၍ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အာရှနိုင်ငံများဆိုင်ရာ သမိုင်းကို အဓိက ဘာသာအဖြစ် ယူတော့မည်ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုံး ဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ အာနမ်နိုင်ငံ၏ ကွန်ဖြူးရှပ်စ် အယူဝါဒနှင့်မကင်းသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အခမ်းအနားများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ဟု သူထင်မိ၏။

သူ့အနေဖြင့် တရုတ် ဘာသာစကားကိုပါ စနစ်တကျ သင်ယူခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူယူထားခဲ့သည့် အဓိကဘာသာရပ်နှင့် ဝတ်လျဉ်း၍ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရှေးထားသော မူရင်းကျမ်းစာအုပ်များကိုပါ ကောင်းစွာ လေ့လာဖတ်ရှုနိုင်ခဲ့၏။ သူ့စိတ်ဝင်စား ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သော ဟန်မင်းဆက်၊ မင်းမင်းဆက်နှင့် ချင်မင်းဆက်များမှာ ကြီးကျယ်ထင်ရှားခဲ့ကြသည့် ဧကရာဇ်မင်းများသည် သူ၏မျက်စိအာရုံတွင် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေခဲ့ကြသည်။

တကယ်တော့ ဟိုတစ်မျိုး သူ့တေးမြို့သို့ ရောက်စဉ်က မြင်ခဲ့ရသော ဘုရင်ခိုင်ဒင်းသည် ထိုမင်းများနှင့် မြားနားမှုရှိသည်မဟုတ်။ အလွန် ငွေကြေး အကုန်အကျများပြား အဖိုး

ထိုက်တန်လှသည့် ရာဇဝတ်ပေ ၊ ဤထိုင်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့် ဘုရင် ခိုင်ခင်သည် အမည်နာမအားဖြင့် ရှေးမင်းများနှင့် ကွာခြားမှု ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း အတွေးအခေါ် အယူအဆနှင့် စိတ်နေသဘောထားများကား ထို ရှေးမင်းများနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဂျိုးဇက်အနေဖြင့် သူယူထားသည့် ဘာသာရပ် အပေါ်တွင် အစွဲအလမ်း ကြီးမားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင်လည်း အားရကျေနပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လက်၍ လေ့လာလိုက်စားခဲ့ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူယူစားသည့် အရှေ့တောင်အာရှ သမိုင်း ဘာသာရပ်တွင် ဒေါက်တာဘွဲ့ ရရန် ထပ်မံ ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ပြန်သည်။ ယခုအခါတွင် သူ၏ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူရေးသားခဲ့သည့် 'တရုတ်နိုင်ငံ၏ လောင်းရိပ်အောက် နိုင်ငံများ' အမည်ရှိ ကျမ်းမှာလည်း အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုကျမ်းမှာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်နားနီးချင်းနိုင်ငံများထံမှ နှစ်စဉ်ပုံမှန် လက်ဆောင် ပဏ္ဍာများ အဆက်သစ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို တည်တံ့ ခိုင်မြဲစေခဲ့သည့် တရုတ်ဧကရာဇ်မင်းများအကြောင်းကို အသေးစိတ် လေ့လာ တင်ပြထားသော ကျမ်းဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်းကို မကြာမီ စာအုပ် တစ်အုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ တော့မည်ဖြစ်၏။

သူသည် အလွန်ပူအိုက်သော မြို့တော်တွင်း၌ လျှောက်ဆွားနေရင်းကပင် ဒေါက်တာ ဘွဲ့အတွက် ကျမ်းတစ်စောင် ပြုစုရန် သူရွေးချယ်ခဲ့သည့်အကြောင်း အရာသည် သူပထမဦးဆုံးအကြိမ် အာနမ် အမျိုးသားတို့၏ မြေပေါ်သို့ အလည်တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ခြင်းနှင့် ဆက်စပ်ယှက်နှွယ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေသလားဟု တွေးနေမိသည်။ မိမိ၏ မသိစိတ်က မိမိ၏ စိတ်ကို ထိခိုက်စေခဲ့သော အမှတ်တရ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ဤနိုင်ငံကြိုဒေသသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာချင်၍များ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လှည့်စားပြီး ဤအကြောင်းအရာကို ရွေးချယ်ခဲ့မိလေသလား။

အမှန်တော့လည်း သူ ယခုတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာခြင်းသည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးအရ ဖြစ်၏။ သူ ရေးသား ပြုစုခဲ့သော ကျမ်းတွင် အာနမ်လူမျိုးများအကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် အခန်းများပါရှိနေရာ ထိုအခန်းများ ပါရှိနေသမျှ အချက်အလက်များကို ပိုမို၍ ပီပြင်ပြည့်စုံစေရန်နှင့် ခိုင်မာတိကျစေရန်အတွက် ဟန့်ခြင်မြို့တော်ရှိ 'အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာစာပေ မော်ကွန်းတိုက်' မှ စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် မှတ်တမ်းမှတ်စုများကို ထပ်မံ လေ့လာ သုတေသနပြုရန် ဖြစ်သည်။

သူ၏ အစီအစဉ်ကို တင်ပြလိုက်၍ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခက လက်ခံ သဘောတူလိုက်သည့် အခါတွင်မူ သူ ဤအရပ် ဤဒေသသို့ ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြန်လာရန် စိတ်

ကူးခဲ့ခြင်းသည် အမှန်တကယ် အတုအမည်ပြုလိုသော စိတ်ကြောင့်ဟု ဟုတ်ပါလေစေဟု သံသယ ဝင်ခဲ့မိသေး၏။

ဝေးလံရှည်လျားသော ပင်လယ်ခရီးကို ထွက်မလာမီ သီတင်းပတ်များအတွင်းတွင် သူ့စိတ်သည် တစ်ချိန်သော အခါက သူတို့မိသားစု ထွက်ခွာသည့် အမဲလိုက်ခရီးကို မကြာခဏ သတိရနေခဲ့မိ၏။ တကယ်တော့ ထိုအမဲလိုက်ခရီးတွင် သူ့စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ခဲ့ရသော၊ စံနမူနာပြုသင့်သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် အားကျခဲ့မိသော အခါကိုဖြစ်သူ သေဆုံးခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ စမ်းနည်း ကြေကွဲမှုဖြင့် အဆိုးသတ်ခဲ့ရသော ခရီးဖြစ်ခဲ့သည်။

အမေရိကမှ ထွက်မလာမီ သူသည် ဝါရှင်တန်မြို့တော် မေလ်ဘက်ရှိ ရှားမင်းဖီးလ်သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်သို့ ရောက်သွားခဲ့သေးသည်။ သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကို ချာပ်ရှားမင်းတို့ ပစ်ခတ်ထားခဲ့သည့် ကျွဲ၊ စိုင်းနှင့် ပြောင်များကို ကြည့်ရှုရန် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အဖေနှင့် ပြတိုက်သို့ အသွားအလာ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်မှာ ကြာမြဲဖြစ်၍ ထိုတစ်ခေါက်သည် အလွန် ရောက်ခဲ့လှသော အလည်အပတ်ခရီးတစ်ထောက် ဖြစ်လေသည်။

တိရစ္ဆာန်များကို ပြသထားပုံမှာ တောထဲတွင် ကျယ်စားလေ့ရှိသည့် ပုံစံအတိုင်း စီမံပြုလုပ်၍ ပြသထားသည်ဖြစ်ရာ တကယ်တော့ကြီးမျက်မည်းထဲမှ တကယ်သက်ရှိ သတ္တဝါများကို ကြည့်နေရသည်နှင့် တူလှ၏။ ထိုတိရစ္ဆာန်များကို

မြင်ရပြန်သောအခါ ဆယ်နှစ် ကျော်ကျော်မှ မေ့ပျောက်ထားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်သည် နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ အသစ်ဖြစ်လာခဲ့ရပြန်၏။

ကနေဒီယန် ပစိဖိတ် သင်္ဘောကုမ္ပဏီမှ ခရီးသည်တင် သင်္ဘောဖြင့် ဗင်ကူးဗားမြို့မှ ဟောင်ကောင်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်များကိုသာ သတိရနေမိသော သူ့စိတ်သည် မငြိမ်မသက် ရှိခဲ့ရလေသည်။ ဆိုင်ဂုံးသို့ ရောက်ဖို့အတွက် သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ မာဆေးမြို့မှ ထွက်လာသော ပြင်သစ်သင်္ဘောတစ်စီးကို ပြောင်းစီးခဲ့ရ၏။ သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ ဆိုင်ဂုံး ကက်သီဒရဲလ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ အချွန်အတက်များကို မြင်လိုက်ရပြန်သောအခါ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက အလွန် နုနယ်သော သူ့နှလုံးသားတွင် စွဲထင်ခဲ့သည့် အဟောင်းများသည် အသစ်ဖြစ်လာခဲ့ကြပြန်လေသည်။

ဆိုင်ဂုံးသို့ အဝင်ခရီး မြစ်ကမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်တောကြီးများ၏မြင်ကွင်းသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပို၍ သတိတရ ဖြစ်စေခဲ့၏။ ဤမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်ရည်များပင် စို့လာခဲ့၏။ ဟိုတစ်ချိန်က သူသည် ဤမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုစဉ်ကတော့ အခုလို သူတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့ပါ ပါခဲ့ကြသည်။ သူ့အစ်ကို ချွန်ရှားမင်း

သည် အမဲလိုက်ရမည့် အရေးကို တွေး၍ အလွန်ရှင်လန်းမြူး တူးနေခဲ့ဖူးသည်ကို သူပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။

ပြီးတော့ မှီငြင်လူမျိုးတို့၏ ကျေးရွာတစ်ရွာမှ သူ့ရဲ့ သည့် အတွေ့အကြုံ။ ထိုအတွေ့အကြုံသည် သူ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိုစွတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာပင် လျှို့ဝှက် ထားခဲ့၏။ အခုပြန်၍ သတိရပြန်တော့လည်း မပြုံးဘဲမနေ နိုင်။ သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်များကို စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ တိုင်း သူ့ရင်ထဲတွင် မသက်သာသော ခံစားမှုသည် ဝင်လာ စမြဲဖြစ်၏။ တခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။ ထိုစဉ်က သူမြင် တွေ့ခဲ့ရသည့် အနိဋ္ဌာရုံများကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပါလာသည့် တရုတ် ကူလီများ၏အဖြစ်၊ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်တို့၏ ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်မှုများ၊ သွေးအလူးလူးဖြစ်နေသည့် ကျွဲသေကောင် များ၊ နန်းရင်ပြင်တွင် ဝပ်တွားခယနေကြသည့် တရုတ်မျိုး မတ်ကြီးများ၊ ပြီးတော့ သူ့အမေ သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကို ချာပံတို့၏ ရုပ်ပုံလွှာများ။ ထိုအပိုင်းများသည် သူ့အတွေ့ အကြုံများထဲတွင် အမှောင်ရိပ်များသန်းနေသည့် အပိုင်း များဖြစ်၏။

ပြီးတော့ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် မုန်တိုင်းထန်နေ သည့် ညတစ်ည၏ သန်းခေါင်ယံအချိန်။ လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းတလက်လက် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်နေခိုက်တွင် အမဲလိုက်စခန်းအတွင်း၌ သူ့မျက်စိများနှင့် မြင်လိုက်ရသည့်

အဖြစ်တစ်ခု။ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ ချက်ခြင်း၊ ကြောက် ခြင်းနှင့် နှားမလည်နိုင်ခြင်းစသော ခံစားမှုများ။

ဆိုင်ဂိုသို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင်လည်း တစ်ချိန်က ဖြစ်ခဲ့သည့် ရှားမင်း မိသားစု၏ ကံမကောင်း အကြောင်း မလှသောအဖြစ်ကို မေ့ပျောက်မသွားသေးကြောင်း သိလိုက် ရသဖြင့် သူ့မှာ များစွာ အံ့အားသင့်ခဲ့ရ၏။

ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ ညှော်စာရင်းအဝင်အထွက်ကို မျက် ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသော ပြင်သစ်သတင်းစာဆရာ တစ်ဦး သည် ၁၉၂၅ ခုနှစ်က သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် စာလုံးမည်း ကြီးများဖြင့် သတင်းတစ်ပုဒ် ပါသည်အထိ ထင်ရှားခဲ့သော သူတို့မိသားစုကို ချက်ချင်းလိုလိုပင်မှတ်မိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဂျိုးဇက်တည်းခိုရာ ကွန်တီနှင့် တယ်ပလေ့စ် ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာပြီး ဂျိုးဇက်၏ အခန်း ထဲမှာ ဂျိုးဇက်နှင့်တွေ့ဆုံ၍ ပြင်သစ်ကိုလိုနီ သတင်းစာ တစ် စောင်အတွက် သတင်းယူသွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ညနေထုတ်သတင်းစာတွင် သတင်းပါလာခဲ့ ၏။ သူ့ ဇာတ်ပို့နှင့်အတူ သူ့ဘာကြောင့် ယခုတစ်ခေါက် အလည် ရောက်လာရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့အဖေနှင့်သူ့ အစ်ကိုတို့ ပစ်ခတ်ထားခဲ့သည့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို ဝါရှင်တန်မြို့ ရှားမင်းဖီးလ် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်၌ ပြသ ထားကြောင်းကိုလည်းကောင်း အကျယ်တဝင့် ရေးသား ဖော်ပြထားသည်။ သူ ဟိုတယ်မှ အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်

ထွက်လာခိုက်တွင် ထိုသတင်းစာသည် သူနှင့်အတူ ပါလာခဲ့၏။ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူသည် ဟိုတယ်ဆင်ဝင်ရှိ နောက်မှိုကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ အရှက်တစ်ခွက် ယူလာမည့် စားပွဲထိုးကို စောင့်ရှင်း သတင်းစာကို ပြန်ဖတ်နေမိလေသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ မှီပြင် မင်းသမီးကလေးက တောတွင်းသဲနန်းတော်ထဲကနေပြီး ခင်ဗျားကို စောင့်နေလိမ့်မယ် ထင်လို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့တာလား ဂျိုးဇက်’

အင်္ဂလိပ်စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်းမှာ ခပ်လေးလေးနှင့် မပီမသ။ ဂျိုးဇက်က အသံလာရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြင်သစ်ကိုလိုနီ ကြည်းတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်၏ ပြုံးဖြဲဖြဲ မျက်နှာ။ တစ်ခဏမျှတော့ သူတွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ထဲတွင် သိသလိုလို မသိသလိုလိုနှင့် ဇေဝေဝေ ဖြစ်နေသည်။ သူ့မြင်နေရသည့်လူမှာ နေလောင်ထားသဖြင့် အသားအရောင် ညိုမောင်းမောင်း စစ်တပ်ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းမေးကို သပ်သပ်ရှပ်ရှပ် ရိတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့် ဝိနပ်ခါးပတ်နှင့် ယူနီဖောင်း။

‘အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပထမဦးဆုံး အင်တူအကြံ ရှိအောင် ဆောင်ကြဉ်း ပေးခဲ့တဲ့ သူ့အဖော်ကို မမှတ်မိဘူးလို့ များတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့’

ဂျိုးဇက်ရယ်’ ဟု ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သူက သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ရင်းက လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ခေါ်ရာကို မလိုက်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းဖို့စိတ်မကူးနဲ့၊ ကျွန်တော်မှာ မော်တော်ကားလဲ ရှိတယ်၊ မြင်းတွေလဲရှိတယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ပြင်သစ်အမျိုးသား ဗိုလ်ကြီးက ဟက်ဟက်ပတ်ပက် ရယ်ချလိုက်သည်။ သူ့ရယ်သံကြောင့် လူစည်ကားလျက်ရှိသော ဆင်ခင်အောက်မှ ဦးခေါင်းများသည် ဂျိုးဇက် ထိုင်နေရာဘက်သို့ လှည့်လာကြသည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့ဘက်သို့ ဆန့်တန်း ပေးထားသော လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရန် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။

‘ကျွန်တော်ဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေရတာပဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ပေါလ်ဒီဗရော့စ်နော်’

ပြင်သစ် ဗိုလ်ကြီးက ဂျိုးဇက်၏ လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရ ဆုပ်ဆွဲထားသည်။

‘ပေါလ်ဒီဗရော့စ် အစစ်ပါ၊ ရေမရောပါဘူး၊ သတင်းစာထဲက ခင်ဗျားခတ်ပုံကို တွေ့တွေ့ချင်၊ ကျွန်တော်လဲလဲခဲတာ’

ပေါလ်ဒီဗရေ့စ်က ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ မျက်နှာက တော့ ပြုံးဖြဲဖြဲ။ သူသည် ဂျိုးဇက်၏ နားတွင်ကပ်၍ နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မှိုငြင်ရွာကို မသွားခင် ခင်ဗျားကိုကြိုပြီး သတိပေးထားသင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ပြောထားမှဖြစ်မှာ၊ ဒီအမျိုးသမီးတွေက အိုစာကြတာ သိပ်ပြန်တယ်။ အခုဆို ခင်ဗျားကောင်မလေး ဖက်တီးမကြီးဖြစ်တော့မယ်။ ဆံပင် တွေတောင် ဖြူနေရှာပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့ ခမျှာ ဟိုတဲထဲကနေ ပြီး ခင်ဗျားကို မျှော်တုန်း မျှော်ဆဲပဲ။ ခင်ဗျားကို သူ့မေ့ မသွားဘူး။ ချစ်လှူအသစ်လဲ လုံးဝမရှာဘူး။ အမည်မသိလိုက်ရတဲ့ အမေရိကန် ယောက်ျားကလဲ့ပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ သူက ယောက်ျားလို့ ထင်ပုံမရဘူး’

ပြောနေရင်းမှ ပေါလ်ဒီဗရေ့စ်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ဂျိုးဇက်ကတော့ သူနှင့်ရော၍ မရယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးများကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ထားသည်။ တောတွင်း အမဲလိုက်စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက် ယခုအကြိမ်သည် ပေါလ်ဒီဗရေ့စ်၏ မျက်နှာကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်၍မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်၍ မြင်လိုက်ရပြန်တော့လည်း သူ့ စိတ်သည် မှန်တိုင်းကျပြီး စနံနက်ခင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ရွက်စိတ်ဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မှန်တိုင်းကျသောညက

အဖြစ်ကို ပေါလ်ဒီဗရေ့စ် အရိပ်အမြွက်မျှ သိလေသလား ဟူသော သံသယသည် သူ့ ရင်တွင်ကိန်းအောင်းလာသည်။

‘ခင်ဗျား ဟန္တိုငြင်မြို့ကိုသွားပြီး သမိုင်း သုတေသနလုပ်ဖို့ လာတာလို့ သတင်းစာကရေးထားတယ်။ ဒါဟာ အပေါ်ယံ အကြောင်းပြချက် မဟုတ်လား’ ဟု ပေါလ်ဒီဗရေ့စ်က ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ပြောကာ စားပွဲပေါ်မှ သတင်းစာကို လက်နှင့်ပုတ်ပြသည်။

‘ပစီဖိတ် သမုဒ္ဒရာကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လာခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အဆက်ဟောင်း မှိုငြင် အမျိုးသမီးကလေးနဲ့တွေ့ဖို့ ဆိုတဲ့ စကားတော့ သတင်းထောက်ကို ပြောလို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား’

ပေါလ်၏ ရိုးသားဖြူစင်သော မျက်နှာထားကြောင့် ဂျိုးဇက်၏ သံသယ များသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ အမြဲတမ်း မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား ပေါလ်။ အခုဆိုရင် ဆယ်တစ်နှစ်တောင် ကျော်သွားပြီ။ အခုထိ မနာလိုစိတ်ဖြစ်နေတုန်းပဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်ကပြောသည်။

‘မနာလိုစိတ်ဖြစ်တယ်။ ဟုတ်လား’

ပေါလ် ဒီဗရေ့စ်၏ အပြုံးသည် အနည်းငယ်မျှ ပျောက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ ဂျိုးဇက်’

‘ကျွန်တော်က အလှဆုံးမိန်းကသေးကိုရခဲ့တော့ ခင်ဗျား မနာလိုဖြစ်ခဲ့တာပေါ့’

နှစ်ယောက်သားအားရပါးရ ရယ်ကြပြန်သည်။ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးကို တရင်းတနီး လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး ကုလား ထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ထိုအခိုက်မှာပင် စားပွဲထိုးသည် ဂျိုးဇက် မှာထားသည့် ဘီယာ လာပို့သည်။ ဂျိုးဇက်က သူ့ အတွက် ထပ်၍မှာထားသည်။

ပေါလ်ကတော့ ‘သွားစမ်းပါ။ လှစ်မနေစမ်းပါနဲ့’ဟု ပြောလိုသည့် ဟန်အမူအရာမျိုးဖြင့် လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက်၏။

‘ဒီမှာကိုယ့်လူ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရှန်ပီနီတစ်ပုလင်း ယူခဲ့’ဟု စားပွဲထိုးကို လှမ်းပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ သမိုင်းဝင် သောက်ပွဲ ကျင်းပကြမလို့၊ ကမ္ဘာ့ အကြီး အကျယ်ဆုံး အချစ်ပါရဂူကြီးတစ်ယောက် ဆိုင်ဂျ်မြို့ထော်ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျင်းပမယ့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲဗျ၊ သိရဲ့လား’

သူတို့နှစ်ယောက် မှိုင်ရွာသို့ အလည်ရောက်သွားစဉ်က ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ကာ နှစ်ယောက် သား ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေခိုက်မှာပင် စားပွဲထိုးသည် စိုင်တစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကိုယူကာ ပြန်ရောက်လာ သည်။ ပေါလ်နှင့်ဂျိုးဇက်တို့သည် တစ်ဦးကျန်းမာစေကြောင်း

တစ်ဦးက ဆုကောင်း၍ ရှန်ပီနီကို မြိန်ရေရွက်ရေ သောက် ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်၍ အံ့အားသင့်ကြသည်။အံ့ဩကြသည်။ပီတိဖြစ်ကြသည်။ လူငယ်ဘဝက တစ်ခဏမျှ ခင်မင်ရင်းနှီးကာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ ကြရပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာသွားခဲ့ရ၏။ အချိန် ကာလ ကြာမြင့်သွားပြီဖြစ်၍ မေ့လျော့ပါးပင် ဖြစ်ခဲ့ကြရပြီ။ သို့သော် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်က ခင်မင်ရင်းနှီးသော စိတ် မျိုးသည် ယခု အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ ကြရချိန်ထိ ရှင်သန်တည်တံ့ ဆဲဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ရယ်စရာ မောစရာ အဖျင်းအပျက်စကားများ ပျောက်သွားပြီး ကွဲကွာ နေခဲ့ကြသည့် နှစ်များအတွင်း အာတွေ့လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ကြသည်ကို ဆွေးနွေးမေးမြန်းမိကြလေသည်။

‘ခင်ဗျား ရုပ်သိပ်ပြောင်းသွားတယ် ဂျိုးဇက်’

ပေါလ်က ဒုတိယအကြိမ် ရှန်ပီနီ ထပ်ထည့်နေရင်းက ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို ပြုံး၍ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘အခုကြီးလာမှ ခင်ဗျားရုပ်က ခင်ဗျားအစ်ကိုချုပ်နဲ့ပိုပြီး တူလာတယ်၊ ပိုပြီးတော့လဲ ချောလာတယ်၊ ခင်ဗျားကို မြင် မြင်ချင်း ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတာက...’

ပေါလ်သည် ရှန်ပိန်ပုလင်းကို ချထားလိုက်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည် မျက်နှာထားဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ အင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကဲ့သို့သော ခင်ဗျားအစ်ကိုစွ ဖြစ်ပြီးကတည်းက ပဲနော်၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားအစ်ကိုကိုစွမဖြစ်ခင် ခင်ဗျားအမဲလိုက်စခန်းက ထွက်သွားတာမဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ကိုစွမရှိပါဘူးပေါလ်၊ ပြောသာပြောပါ။ အလျင်ကလဲ ဒီကိုစွကို ပြောခဲ့ဖူးကြသားပဲ သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရှန်ပိန်ပုလင်းကို ကောက်ယူကာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်၊ ဒီဒေသနဲ့ ကင်းကွာနေခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေအတွင်းမှာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အခု ဒီကိုရောက်လာမှ ကျွန်တော်အစ်ကိုကို ပိုပြီးသတိရလာမိတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဟိုတောထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ သူ့အတူတူ အမဲလိုက်ခဲ့ဖူးကြတာဆိုတော့ ခင်ဗျား သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိခဲ့ပါတယ်ပေါလ်သည် ဟိုတယ်ရွေ့လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ မန်ကျည်းပင်အုပ်အုပ်များအောက်၌ လှုပ်ရှား သွားလာနေကြသော လူအုပ်ဆီသို့ အစာနံကြာမျှ ငေးမောနေသည်။ ‘ခင်ဗျားအစ်ကိုဟာ တော်တော်ကိုသတ္တိကောင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်

ပါ၊ အလွန်ခင်မိလဲကောင်းပါတယ်။ သူ့သေတော့ ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော်အဖေပါ သိပ်ပြီးစိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါတယ်’

လူနှစ်ယောက်ကြားတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုဝင်လာသည်။ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောကြတော့ဘဲ တစ်မိနစ်ကျော် နှစ်မိနစ်နီးပါးမျှ ရှန်ပိန်ကိုသာ ငုံ့၍မသောက်နေကြသည်။

‘အမဲလိုက်စခန်းမှာနေတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ညတိုင်း စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့ကြတယ်’ နောက်ဆုံးတွင် ပေါလ်က စကားဆက်ပြော၏။ ‘တစ်ညမှာ သူ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောသွားဖူးတယ်၊ အဲဒီစကားကို သူ့သေသွားပြီးတဲ့နောက် အချိန်တော်တော်ကြာကြာအထိ မေ့လို့ မရဘူး’

‘သူ သာပြောသွားလို့လဲ’

‘သူကပြောတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့အဖေက သူ့ကို သိပ်အထင်ကြီးပြီး အကြီးအကျယ်မျှော်လင့်ချက်တွေထားနေတယ်တဲ့၊ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာ သူ့ကို မုချအောင်မြင်မှုရလိမ့်မယ်လို့ ထွက်ထားတယ်တဲ့၊ နောင်တစ်နေ့မှာ အမေရိကန်သမ္မတတောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူ့အဖေက မျှော်လင့်ထားတယ်တဲ့၊ အဲဒီစကားကို ပြောနေတုန်းမှာ သူ့မျက်နှာက စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ပြီးတော့ သူက ဝန်ခံစကားပြောသွားတယ်၊ နိုင်ငံရေးကို သူ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူ့စကားကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက်မမေ့ဘဲ မှတ်မိနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ငြုန်း

ခနဲဖြစ်သွားလိုက်တော့ ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါတယ်'

ပေါလ်သည် ရုတ်တရက် စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်ပြီး စားစွဲတစ်ဖက်ထိပ်တွင် ထိုင်နေသည့် ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

'ခင်ဗျားအဖေက ချာပ်အပေါ်မှာ ထားခဲ့ဖူးတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ခင်ဗျားဆီ ရောက်လာပြီလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုစိတ်ကူးလဲ၊ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်မယ် စိတ်ကူး သလား'

'ကျွန်တော်တော့ ဝင်ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး'

ပေါလ်၏ စတားမဆုံးမီ ဂျိုးဇက်က ကပျာကယာ အဖြေပေးသည်။ ဤအဖြေကို ပေးရင်းမှပင် ချာပ် သေဆုံးပြီးနောက် ပြောင်းလဲလာသည့် သူ့အဖေ၏ အကြည့်ကို သတိရမိသည်။ သူ့အဖေ၏အကြည့်မှာ သူ့ကို ချာပ်၏ နေရာ၌ အစားထိုးလိုသည့်ဆန္ဒ ရှိပုံရသည်ဟု သူထင်မိခဲ့၏။ ထိုအထင်ကြောင့် သူ့စိတ်မှာ များစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ဟာမတ်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ဘဝကို အားကစား လောကထဲ၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် ဘောလုံး အသင်းတွင် ထင်ရှားသော ဘောလုံးသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရေကူးသမားများ နယ်ပယ်တွင်လည်း ရွှေတန်းတစ်နေရာမှ ရေကူးသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့နေခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်း ထင်ရှားသော တိုင်းနစ် ကစားသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပို၍အံ့ဩစရာ

ကောင်းသည်မှာ သူ့အဖေ ထွက်လေ့ရှိသည့် အမဲလိုက်ခရီးကို သူ့လိုက်သွားသည့်အခါတိုင်း အလွန်လက်တည့်သော အမဲပစ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

သို့သော် ယင်းအောင်မြင်မှုများသည် သူနှင့် သူ့အဖေတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို အနည်းငယ်မျှသာ ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်ရခြင်းအတွက် သူ့အနေဖြင့် အံ့ဩခြင်းလည်းမဖြစ်။ ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း မဖြစ်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ သူ့အဖေသည် သူ့ကို ချာပ်နှင့်တူအောင် ပုံသွင်း၍ မရနိုင်သည့် အခြေအနေကို ရိပ်စားနားလည်ကာ လက်လျှော့သွားခဲ့၏။

'ကျွန်တော်လဲ ချာပ် ပြောသလို ပြောရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ ဖြစ်မယ်မဆင်ပါဘူး' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။

'ခါပေမယ့် ဘာဖဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ကျွန်တော့်ညီ အငယ်ဆုံးကောင်ကတော့ ကျွန်တော့်အဖေမျက်စိထဲမှာ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မယ့်သဘော ရှိနေပါတယ်'

ပေါလ်၏ မျက်လုံး တစ်ဖက်သည် အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် မြင့်တက်သွားသည်။

'ခင်ဗျားအောက်မှာ ညီငယ်တစ်ယောက် ရှိသေးသလား ဂျိုးဇက်'

‘ဒီကောင်က မမျှော်လင့်ဘဲ ရလာတဲ့ သားနှောင်း ဆိုပါ
တော့’

ဟု ဂျိုးဇက်က မျက်လွှာများကို အောက်ချ၍ အဖြေပေး
သည်။

‘ဒီကောင် အခုဆို ဆယ်နှစ်သားရှိပြီ၊ ချုပ်သေတဲ့နှစ်က
နှစ်ကုန်ခါနီးမှာ မွေးတာ၊ သူ့ကို မွေးလာလိုက်တဲ့အတွက်
ကျွန်တော့်အဖေမှာ ဖြေစရာတစ်ခု ရသွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊
ချုပ်သေလို့ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး စိတ် သိပ်ထိခိုက်နေတဲ့အဖေ
အတွက် စိတ်ဆက်သရာ ရသွားနိုင်ခဲ့တဲ့ သားပေါ့၊ အဖေ
အနေနဲ့ တမိုင်မိုင်တတွေ့တွေ့နဲ့ တွေးပြီး ဆွေးစရာ မလိုတော့
ဘူးပေါ့’

သူသည် ပေါလ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး
အကဲခတ်သည်။ ပေါလ်၏ မျက်နှာတွင် ဤသတင်းကြားရ
သည့်အတွက် ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုမရှိ။

‘သူကော သူ့ကိုယ်သူ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်အောင် နေ
နိုင်ရဲ့လား၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ခင်ဗျားအဖေကို ပြော
တာပါ’

ဂျိုးဇက်က မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြသည်။

‘ကျွန်တော်ထင်ထားတဲ့အတိုင်း သူ့လက်တစ်ဖက်က ဖြတ်
ပစ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖေက အင်မတန်စိတ်ကြီး
တာ၊ ခေါင်းကလဲ သိပ်မာတယ်၊ သူ့အကျင့်ကို ခင်ဗျားသိမှာ
ပါ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ် အမေ့စားလေး တစ်လက်နဲ့ အခုအချိန်
အထိ တောပစ်ထွက်တုန်းပဲ၊ အကောင်ကြီးတွေတော့ မပစ်
တော့ပါဘူး၊ သမင်လောက်ပါပဲ၊ ပထမတော့ သူ့အတော်
ကြီးကို စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ပုံပဲ၊ ချုပ်ရဲ့အသက်ကို မကယ်နိုင်ခဲ့
တဲ့အတွက် အလွန်ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ပုံပေါ်တယ်၊ ချုပ်က
စွန့်စွန့်စားစား ကယ်သွားတဲ့အပြုအမူကို သူ့မေ့လို့ ရဟန်မတူ
ဘူး၊ ခင်ဗျား ပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော့် အစ်ကိုဟာ
တော်တော်ကလေးသတ္တိကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့
မှမိုက်ရူးရဲမလုပ်တတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေအနေနဲ့ ဖြစ်ပြီးတဲ့
နောက် အချိန် တော်တော်ကြာအထိ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်
ထင်လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့
ဒဏ်ရာရထားပြီး ချုံထူထူထဲ ရောက်နေတဲ့နှားရိုင်းကို လိုက်
မပစ်ဖို့ ချုပ်တ အတန်တန်တားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို သူ နား
မထောင်ဘဲ ဇွတ်အမေ့ လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် နောင်တရလို့ မဆုံး
နိုင်အောင် ဖြစ်နေတဲ့သဘောပဲ’

ပေါလ်သည် သူ့ကုလားထိုင်မှ နေ၍ ဂျိုးဇက်ဘက်သို့
ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ပြောတော့မည်ဟန်
ပြင်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုလိုပင် စိတ်ပြောင်းသွားပြီး
နှိပ်နိပ်ခွက်ကို ကောက်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့ထား
သော ခွက်လေးသည်။

စကားပြောရင်း ရှန်ပိန်ဖန်ခွက်ကို လက်ဖြင့် လှည့်ကစား
နေသောဂျိုးဇက်က တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်
ပေါလ်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့တို့ နှစ်ဦးကြားတွင်
စိတ်ဝနောင်စနင်းဖြစ်မှုသည် အခိုက်အတန့်မျှတည်ရှိနေသည်။

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး ပေါလ်၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောစမ်း
ပါဦး’ ဟု ဂျိုးဇက်ကမေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ လူချင်း ခွဲသွားပြီးတဲ့နောက် ဘာတွေဖြစ်
သေးလဲ’

ပေါလ်က ပခုံး နှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့
လိုက်သည်။

‘ထူးထူးခြားခြားတော့ မရှိပါဘူး၊ အလွန် ပျင်းခြောက်
ခြောက်နိုင်လှတဲ့ ကိုလိုနီ စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝပါပဲ။
ခင်ဗျားတို့မိသားစု ပြန်သွား သွားချင်း ကျွန်တော်ပြင်သစ်က
ပြန်ပြီးစိန့်ဆီယာမှာ သင်တန်းတက်ရတယ်၊ သုံးနှစ်ပြည့်တော့
ဒီဒေသမှာပဲ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတယ်၊ တုန်ကင်နယ်ထဲက
ယန်ဘေးလို့ ခေါ်တဲ့ နေရာမှာပေါ့၊ ၃၂ ခုနှစ်ထဲကျတော့
ကျွန်တော် အာဖရိကကို ရောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်
တိုင်က ဆန္ဒပြုတာနဲ့ အခု ဆိုင်ဂို ကို ပြန်ရောက်လာတယ်
မကြာသေးပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်ကမှပြန်ရောက်
တာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီဒေသမှာမငြိမ်သက်ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခပေါင်းစုံနဲ့
ရှင်ဆိုင် နေခဲ့ရတဲ့ ၃၀ ပြည့်နှစ် ၃၁ ခုနှစ်တွေ အတွင်းက
ခင်ဗျား ဒီမှာ ရှိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’ ဟု ဂျိုးဇက် က
စိတ်အား ထက်သန်စွာ မေးသည်။

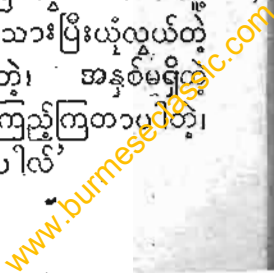
‘ဒီနိုင်ငံမှာဖြစ်နေတဲ့ ပုန်ကန်ထကြွမှုတွေ အကြောင်း
ကျွန်တော်တို့ဆီက သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်’

ဂျိုးဇက်၏ နဖူးကြောများသည် တစ်ခုခုကို ပြန်၍
သတိရရန် အားထုတ်နေရသဖြင့် ရှုံ့လျက်ရှိကြ၏။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ ယန်ဘေးမှာ တပ်တွင်းပုန်ကန်မှုတစ်ခု
ဖြစ်ခဲ့သေးစာမဟုတ်လား’

ပေါလ်က ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်ပြလိုက်သော်
လည်း အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောပြခြင်းမပြု။

‘ကျွန်တော် ဒီကိုအလာ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပြင်သစ်
တစ်ယောက်နဲ့ စကားလက်ဆုံကျခဲ့တယ်၊ သူက ပြောသွား
တယ်၊ အဖြစိကတော့ မုန့်တိုင်းကျနေသလိုပဲတဲ့၊ ဂျိုးဇတာ
လင်ရဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တချို့က ရာသီဥတုပျက်လို့ သီးနှံထွက်
နည်းတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူတို့အကျိုးရှိအောင် အမြတ်
ထုတ်သွားတယ်တဲ့၊ သူကတော့ အဲဒီလိုပြောသွားတာပဲ၊ သူ
အဆိုကတော့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေဟာ အလွန်ရိုးသားပြီးယုံလွယ်တဲ့
တိုင်းရင်းသားတွေကို ခုတုံးလုပ်ကြတာတဲ့၊ အနှစ်မရှိတော့
တော်လှန်ရေး ဖော်မျူလာတချို့ကို သုံးကြည့်ကြတာပဲတဲ့၊
သူပြောသွားတာတွေဟာ အမှန်ပဲလားပေါလ်’

ပေါလ်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ကာ ဘေးလူများမကြားနိုင်အောင် အသံကိုနှိမ်၍ ပြောသည်။

‘အပြင်လောက က သိနေတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ဆိုးတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့တာဂျိုးဇက်၊ မလိုလားအပ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သွေးမြေကျမှုတွေဟာ အများကြီးပဲ၊ ကျွန်တော် အဖို့တော့ အင်မတန်မှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်တွေပဲ၊ ယန်ဘေးမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပုန်ကန်မှုဟာ အောင်မြင်လှ နီးပါးပဲ၊ ပုန်ကန်တဲ့လူတွေက ကျွန်တော် ရဲ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက် ပြင်သစ်အရာရှိ ဒါဇင်ဝက်လောက်ကို ရက်ရက် စက်စက် သတ်ပစ်ကြတယ်၊ အာနမ် လူပျိုးတွေကြားမှာ ပြင်သစ်လူမျိုး မုန်းတီးစိတ်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ကြီးမား ပြင်းထန်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ပွဲ’

‘အဲဒီပွဲမှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပါခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လားပေါလ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တို့ ပါခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ’

သူသည် ဟိုတယ်ရှေ့ရှိ လမ်းမကြီး၏တစ်ဖက်ရှိ ပလတ်ဖောင်းပေါ်မှ လူများဆီသို့ တွေ့စေ့စေးမောနေပြန်သည်။

သူ့မျက်နှာတွင်ထင်လာသည့် အရေးအကြောင်းများက ဤ ဖြစ်ရပ်များအတွက် သူ့တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရကြောင်းကို ဖော်ပြနေကြ၏။

‘ကျွန်တော် အသက်မသေဘဲ လွတ်လာတာပဲ ကံကောင်း လှပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ပခုံးမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်၊ ဒီဒဏ်ရာကလဲ ကနေ့ထက်ထိ ဒုက္ခပေးတုန်းပဲ ဆိုပါတော့’

ပြောနေရင်းမှပင် သူ့ လက်တစ်ဖက်သည် ယာဘက်ပခုံးကို အသာအယာ နှိပ်နေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်တိုင်း ခပ်တောင့်တောင့် ခပ်တင်းတင်းဖြစ်ဖြစ် သွားရသော ပေါလ်၏ ယာဘက်လက်အခြေအနေကို သတိ ထားမိလာသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဖို့ အဆိုးဆုံးလို ဆိုရမယ့်အဖြစ်က တစ်ချိန်က ကျွန်တော်နဲ့ အလွန် ချစ်ခဲ့မိခဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ အာနမ်တွေဟာ ချက်ချင်းလိုလို အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရန်သူတွေ ဖြစ်တော့ တွေ့ရတယ်၊ ဒီတစ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော် အတွက် အဆိုးဆုံးပါပဲဗျာ’

‘တိုင်းရင်းသားစစ်သားတွေကို ပြောတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီထက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်ဗျ’

သူသည် စကားကို ရှုတ်တရက် မဆက်သေးဘဲ ဂျိုးဇက်၏ ကံနာကို လှမ်းကြည့်သည်။

၆ မောင်ထွန်းသူ

ကျွန်တော် အဖေရဲ့တပည့် ဒီရိုင်ဘာ ငိုပန်လော့ခဲကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား'

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

'အဲ သူ ပေါ့၊ အဲဒီလော့ခဲနဲ့ သူ့ သားနှစ်ယောက်ဟာ သူပုန်တွေနဲ့အတူ ပါလာကြတယ်၊ ကျွန်တော် ကို အသေ သတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်'

ဂျိုးဇက်က မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

'ခင်ဗျားပြောတာ၊ ဟို ဟို အမဲလိုက်စခန်းမှာတုန်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကစားနေတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်လား'

ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'အဖြစ်က ဒီလို၊ လော့ခဲနဲ့ သူ့ မိန်းမဟာ တော်လှန်ရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အတွက် လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနေကြတယ်၊ အဲဒီလို တိတ်တဆိတ်ကျိတ်ပြီး လုပ်နေကြတာ နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့သားအဖနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဆိုမိ ကြတဲ့အချိန်က ကျွန်တော် အဖေဟာ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ထောက် လှမ်းရေးအဖွဲ့ကပေးတဲ့ တာဝန်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး ဆောင်ရွက် ပေးနေရတယ်၊ အဲဒီမှာ လော့ခဲတို့လင်မယားက ကျွန်တော် အဖေ ဆီ က သတင်းကို မရအရယူပြီး သူတို့အဖွဲ့ကို ပေးနေ စာယ်၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မငြိမ်သက်မှုတွေ ဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော် အဖေဟာ အချိန်ပြည့် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ

တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ အခုတော့ တွေးမြို့မှာ ဌာနချုပ် ရုံးဖွင့်ထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ ဒုတိယအရာရှိချုပ် ဖြစ်နေပြီ'

'ငိုပန်သော့ခဲနဲ့ သူ့ သားနှစ်ယောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ် သေးလဲ'

ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့် နေသည်။

'အငယ်ကောင်ဟော့ခဲကို ကိုလိုနီတပ်က ဖမ်းမိလို့ လူမြင် ကွင်းမှာ တခြားသူပုန် ဆယ်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ခေါင်းဖြတ် စက်ပေါ်တင်ပြီး ခေါင်းဖြတ် အသတ်ခံရတယ်'

ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား သော ဂျိုးဇက်က ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းနေသည်။

'မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အဖြစ်ပါလား ပေါလ်ရာ'

'ပြောရတာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းတယ် ဂျိုးဇက်၊ အခု ပြောတာ အကုန်မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျန်သေးတယ်'

ပေါလ်သည် သူ့မေးစေ့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပွတ်နေသည်။

'တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် အဖေဟာ သူ့စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲက စာရွက်တချို့ ပျောက်နေတာ တွေ့သွားတယ်၊ လိုက်ရှာတော့ အစေခံတန်းလျားထဲက ပြန်တွေ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ လော့ခဲ က တစ်နေရာကို ခရီးထွက်သွားလို့ အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ဒီအချိန် သူ့မိန်းမကို စစ်ဆေးမေးမြန်းဖို့ဆိုပြီး ဆောင်ကိုပို့လိုက်တယ်'

သူသည် စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားပြန်သည်။ သူ ပြောပြနေသည့် စကားများအတွက် စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိကြောင်းကို သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် လမ်းမဆီသို့ ငေးလျက်။

‘နောက်ပိုင်းမှာ လော့ခ်ရဲ့ မိန်းမဟာ ထောင်ထဲမှာ သေသွားတယ်၊ ပုလိပ်ကတော့ မမာလို့ သေတယ်လို့ ပြောတာပေါ့လေ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ငိုဗန်လော့ခီ တို့သားအဖတစ်တွေဟာ ဒီကိစ္စကိုအကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မုန်းသွားတာပဲ’

‘အဖေလုပ်တဲ့လူနဲ့ သူ့သားအကြီးကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ’

‘ငိုဗန်လော့ခီက နောက်ပိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ ပေါင်းသွားတယ်၊ မြောက်ဘက်ဒေသတစ်နေရာက ပုန်ကန်မှုတစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ဖမ်းမိလို့ ပေါ်လိုကွန်ဒို အကျဉ်းထောင်ကို တခြားကွန်မြူနစ်တွေနဲ့အတူ အပို့ခံခဲ့ရတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်က ဆိုပါတော့၊ သူ့သားအကြီး ဒေါင်း ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး’

‘ဒီအဖြစ်တွေကြောင့် ခင်ဗျား အာနမ်လူမျိုးတွေကို သိပ်မုန်းသွားဘလား ပေါ့လ်’ ဟု ဂျိုးဇက်ကမေးသည်။

ပေါ့လ်သည်ရှန်ပိန်ကိုတစ်ငုံမျှသောက်လိုက်ပြီး သူ့ကုလားထိုင်တွင် မှီ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ၏ အကြည့်

သည် အလွန်ဝေးလံသော တစ်နေရာသို့ တွေ့ဝေ ငေးမောနေသည့်နည်း ရှိသည်။

‘စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတာက ဆန့်ကျင်ဘက် အကျိုးတရားဆိုတော့ အလွန်ကို ထူးဆန်းနေတယ်၊ ၃၁ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးလောက်ကျတော့ ပုန်ကန်ထကြွမှုတွေဟာ ငြိမ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီအရပ်နဲ့ဝေးရာတို ထွက်သွားချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ အာဖရိကကို ရောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဟိုရောက်ပြန်တော့လဲ အာနမ် လူမျိုးတွေအကြောင်းပဲ တွေးနေမိတယ်’

သူ့မျက်နှာထားသည် သူ့ကိုယ်တိုင်က အပြည့်အဝ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသော ခံစားမှုတစ်ခုအတွက် အပြေရှာနေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသလောက်ကတော့ ဒီနိုင်ငံနဲ့ ဒီလူမျိုးတွေဟာ ကျွန်တော့်သွေးထဲမှာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရောက်နေတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သူများနားလည်အောင် ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် အာဖရိက က နေပြီး ဒီကိုပြန်လာခဲ့တာပဲ’

သူသည် ဂျိုးဇက်ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ စိတ်ထိခိုက်နေသည့်အပြုံး။

‘စစ်တပ်က အရာရှိတစ်ယောက် အနေနဲ့ အခုလို တွေးတာဟာ ရူးနေလို့ပဲလို့ ဆိုစရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နားလည်

ထားတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ပြင်သစ်တွေ ဒီနိုင်ငံမှာ လုပ်ထမ်းသမားတွေဟာ အများအားဖြင့် အများတွေက များတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေထက် ပိုပြီး ကောင်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရမယ်။ လုပ်လဲ လုပ်ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ အခု လောလောဆယ်မှာတော့ အတော်အသင့် ပြောင်းလဲမှုလေးတွေ ရှိလာပါတယ်။ ပါရီက ပေါ်ပြူလာဖုရန်ထံ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရအဖွဲ့အနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံက ကွန်မြူနစ်ပါတီကို တရားဝင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးခဲ့တယ်။ ပေါ်လိုကွန်ဒိုထောင်မှာ ချုပ်ထားတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေကို လွှတ်ပေးနေတယ်။ အခုဆိုရင် ဆိုင်ဂံမြို့တော်ကောင်စီမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီက အဖွဲ့ဝင်ကိုယ်စားလှယ် လေးဦးထည့်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော် သိထားရသလောက်ဆိုရင် အခုဟာ ပြောင်းလဲမှုအစပဲ။

ပေါလ်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းအနေနဲ့ကတော့ ဘာမှများများ စားစား လုပ်မပေး နိုင်ပေမယ့် ဒီနိုင်ငံမှာ နေရတာဆိုတော့ ကျွန်တော် အနေနဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့်.....’

ဂျိုးဇက်က ပြုံးသည်။ ပြင်သစ်အရာရှိ၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုနှင့် ပွင့်လင်းမှုတို့ကြောင့် သူ့ ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်ကို ကျွန်တော်နားလည်တယ်လို့ ထင်ပါတယ် ပေါလ်။ အခုဆို ကျွန်တော်လဲ ဒီရောက်လာတယ်။ ကျွန်

တော်ရဲ့ မသိစိတ်က လို့ ဆော်နေလို့ လား မသိဘူး။ ဒီဒေသကို ပြန်လာချင်တဲ့စိတ်ဟာ အမြဲတမ်းဖြစ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တခင်ဗျားလို ဒီနိုင်ငံရဲ့ ပြဿနာတွေထဲမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျမပါဝင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီနိုင်ငံနဲ့ ဒီလူမျိုးတွေဟာ ကျွန်တော် အဖို့ ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ရှိနေသလိုပဲ’

ပေါလ်၏ မျက်နှာသည် ပြုံးဖြဲဖြဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။

‘..... မျှော် အမျိုးသမီးကလေး တွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ခင်ဗျား ပြန်ရောက်လာတာ မဟုတ်လား ဂျိုးဇက်ရယ်။ ဩော် ဒါနဲ့နေပါဦး။ ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ကျပြီလား’

ဂျိုးဇက်က ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ကာ ခေါင်းခါပြသည်။

‘ဟင့်အင်း အခုထက်ထိ မကျသေးဘူး’

‘ဟာ ဘာပြုလို့လဲ၊ ခင်ဗျားလို လူချောလူလှ လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ကို အမေရိကန် အလှမယ်တွေက တကောက်ကောက် လိုက်မနေကြဘူးလား’

ဂျိုးဇက်က ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

‘ရိုးရိုးသားသား ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မိန်းမတော်တော် များများဟာ မရိုးသားကြတာက များတယ်။ ဒါကျွန်တော်

ကိုယ်တွေ့ပဲ၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ချင်လောက်အောင် ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ မိန်းမဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမတွေ့သေးဘူး၊

‘အင်း သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမစားမျိုးတွေက အမေရိကန်မှာလဲ ရှိနေတာပဲလားဗျာ’ ဟု ပေါလ်ကမေးသည်။

ဒါမျိုးတွေက ကမ္ဘာအနှံ့ရှိနေတဲ့ဟာမျိုးတွေ မသုတ်လား ပေါလ်’

‘ဆွေမျိုးမိဘတွေရဲ့ စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ ဆိုင်ဂို အလှမယ်ကလေးတွေ အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို ယဇ်ပလ္လင်မှာ ပူဇော်ထားပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတဲ့ဟာမျိုး တွေကတော့ တခြားနေရာတွေမှာ ရှိနေဦးမှာပေါ့လေ’

သူသည် လမ်းမပေါ်၌ လျှောက်သွားနေသော သွယ်လျလျ အာနမ်အမျိုးသမီးလေး နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့် နေသည်။

ဂျိုးဇက်က ပေါလ်ကြည့်ရာဘက်သို့ လိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး သည်။

‘မင်္ဂလာဦးညမှာ သတို့သားတွေက အိမ်ရာပေါ် ပိုးသား ပဝါအဖြူခင်းပြီး စစ်ဆေးစမ်းသပ်တဲ့နည်းကို အခုအချိန် အထိ သုံးနေကြတုန်းပဲလား’

‘ဟာ ခင်ဗျား အတော် မှတ်ဉာဏ် ကောင်းတဲ့သူပဲ’ ဟု ပေါလ်က အားရပါးရ ရယ်၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးတာကို ခင်ဗျား မှတ်မိနေတာပဲ၊ အခုထက်ထိ သုံးနေကြတုန်းပဲဗျ၊ အာနမ်တွေကတော့ အပျို ဝေပျံနဲ့ လင်မယားကြားမှာ သစ္စာစောင့်သိမှုကို အခုထက်ထိ တန်ဖိုးထားနေကြတုန်းပဲ’

သူသည် ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးနှင့် ဂျိုးဇက်ထံ လှည့် ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် ဝီနိုင်ငံကို ပြန်လာချင်တဲ့ အကြောင်းတွေ ထဲမှာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်ဂိုမြို့ ထဲက လမ်းတွေပေါ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ ရွှေရောင် သန်းနေတဲ့ အလှမယ်လေးတွေကို အမြဲတစေ မြင်နေချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ’

‘ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မအံ့သြပါဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ရယ်ရှန်းပတ်ရှန်းဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟိုတစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ရောက်တုန်းကတည်းက ခင်ဗျား အကြောင်းကို ခင်ဗျားက ပြောပြထားလို့ သိနေပြီးသား ပဲဟာ’

‘ကျွန်တော် ပြောင်တာ နောက်တာလဲပါကယ်၊ အတည် ပြောတာလဲပါပါကယ် ဂျိုးဇက်ရှယ်’

ပေါလ်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ပြီး ပေါလ်၏ ကင် မောင်းကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်သည်။

‘ခင်ဗျားထက် အသက် သုံးနှစ်လောက်ကြီးတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ဆီက အကြံဉာဏ်ကိုယူပါ။ အာရှအလှမယ် တစ်ယောက်ကို ဇနီးမယားအဖြစ်ယူဖို့တော့ ခင်ဗျား စဉ်းစား သင့်တာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီကိစ္စကို အလေး အနက်ထားပြီး စဉ်းစားနေတယ်’

သူသည် ရှန်ပိန်ပုလင်းထဲမှ လက်ကျန်ကို ဖန်ခွက်များထဲသို့ လောင်းထည့်နေရင်းက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့စကားရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ချင်ရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လက်တွေ့ပြမယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ပါရင်လိုက်ခဲ။ မနက်ဖြန်နေ့ခင်းမှာ နှစ်စဉ် ကျင်းပတဲ့ တင်းနစ်ချန်ပီယံ နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲရှိတယ်။ ဆိုင်ဂုံဆာကာလ်စမို့ တစ် အားကစားခန်းမှာ လုပ်လိမ့်မယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ လူမျိုးမရွေး ဝင်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ပွဲ ဖြစ်နေပြီ။ အာနမ်တွေလဲ ဝင်ပြိုင်ခွင့်ရကြတယ်။ ထူးထူး ခြားခြား ဒီနှစ် အမျိုးသားတစ်ဦးချင်း ဗိုလ်လုပွဲမှာ အာနမ် အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖိုင်နယ်တက်လာတယ်။ သူ့မှာ အလွန်ချောတဲ့ နှမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူ နှမလေးကို ခေါ်ပြီး သွားပြရမှာ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲပေါ့။ ခေတ်မီတိုးတက်လာတဲ့နည်းအရ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေက လုပ်ပေးနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေး ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းကိုလဲ မြင်ရမယ်။ ဆိုင်ဂုံမြို့ပေါ်က ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အလှဆုံးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလဲ တွေ့ရမယ်။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

‘ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ’ဟု ဂျိုးဇက်က ပြုံး၍ပြောကာ ရှန်ပိန်ဖန်ခွက်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းဆီသို့ မြှောက်ယူလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အလှမယ်လေးအတွက် ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြတာပေါ့’

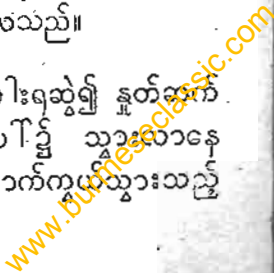
နှစ်ယောက်သား ရှန်ပိန်ကို မော့လိုက်ကြသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ကျွန်တော် အနေနဲ့ အလှမယ် ကိုမြင် ရင် စံချင်တတ်တဲ့ အမေရိကန်အမျိုးသားကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားဖို့ ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ထားရလိမ့်မယ်’ဟုပေ လ် က ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အစဟာ အတော်ကို ထူးခြားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြားမှာ ရိုးသား ပွင့်လင်းဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ အခုပွဲမှာ အတိတ်ကလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ထင်ရာမြင်ရာ လုပ် လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အခုအချိန်မှာတော့ဖြင့် ခွဲဝေမျှတပြီး ယူဖို့လဲ မကြိုးစားစေချင်ဘူး’

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကျယ်လောင်စွာရယ်သည်။ ပြီး တော့ ဂျိုးဇက်၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်လေသည်။

ဂျိုးဇက်က ပေါလ်၏လက်ကို အားရပါးရဆွဲ၍ နှုတ်ခွက် သည်။ ထို့နောက် ကာတီနက်လမ်းမပေါ်၌ သွားလာနေ ကြသော လူအုပ်ကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်

ပေါလ် ဒီ ဗရော့စ်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်သည်။
ပေါလ်၏ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော ကိုယ်ကာယသည် သူ့
အဖေ ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ ရုပ်လွှာကို ပီပီပြင်ပြင် ပြန်၍ မြင်
ယောင်စေသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းတစ်စီးဖြင့် အမဲလိုက် တစ်ဖွဲ့
လုံးကို ခေါင်းဆောင်သွားနေသည့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်။ အသက်
ဆယ့်ငါးနှစ်မျှသာရှိသော ဂျိုးဇက်လို လူငယ်တစ်ဦးအဖို့
တော့ စကားအလွန်နည်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်သော
ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် အားကျစရာကောင်းသည့် လူစွမ်း
ကောင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ့မှတ်ဉာဏ်သည် တောတွင်း အမဲလိုက်စခန်း၌ ကြုံခဲ့
ရသည့် မုန့်တိုင်းဆန်သောညက အဖြစ်အပျက်ကို ရောက်သွား
ပြန်သည်။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ တဲအပြင်ဘက်မှ မြင်ခဲ့ရသည့်
မြင်ကွင်းတစ်ခု။ သူ့စိတ်ကို အမြဲတစေ အနှောင့်အယှက်
ပေးခဲ့သည့် မြင်ကွင်း။ ဤသို့ဖြင့် ထိုညက လမ်းမကြီးပေါ်၌
လူသွားလူလာ ပြတ်သွားချိန်တွင် ဂျိုးဇက်သည် ကွန်တီနှင့်
တယ်လ်ပဲလေစ် ဟိုတယ်ရှိ သူ့အခန်းထဲ၌ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်
များနှင့် နှပန်းလုံးနေရသဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်၍မရ။

(J)

တင်းနစ် နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲ ပြုလုပ်သည့်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင်
ဗိုလ်ကြီး ပေါလ်ဒီဗရော့စ်သည် အဖြူရောင် အရပ်သားဝတ်စုံ
ကို ဝတ်၍ အဖြူရောင်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ ဆာကယ်လ်
စမိုတစ်ဖ် အားကစား ခန်းမ၏ ပတ်ပတ်လည်ရှိ စင်များနှင့်
ညီနေအောင် ဖြတ်ထားသည့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ရောက်နေ
ကြသည့် ပြင်သစ်လူမျိုး အထက်တန်းလွှာများမှာ နည်းနည်း
နှောနှောမဟုတ်။ ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ ဤမျှလောက် များပြား
သည့် လူစုလူဝေးကြားတွင် ပေါလ်ဒီဗရော့စ်ကို ရှာဖွေရသည်
မှာ မလွယ်လှ။

အားကစားခန်းမတည်ရာ ကွင်းပြင်သည် ဘုရင်ခံချုပ်၏
ထည်ဝါ ခန့်ညားလှသော အိမ်ဝန်နှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်
သည်။ သာမန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ဤနေရာသည် ကိုဗိုနီနိုင်ငံ၏

အရှင်သခင် လှူဖြူများ အတွက် သီးသန့်ထားသော နေရာ ဖြစ်၏။ အသင်းဝင်ဟု သတ်မှတ်ထားသော လှူဖြူများသာလျှင် ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သော နေရာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့ တစ် ရက်အဖို့တော့ တင်းနစ် ချန်ပီယံ နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲကို အကြောင်းပြု၍ မူလ စည်းကမ်းချက်များကို လျော့ပေါ့ကာ အသင်းဝင် မဟုတ်သူများကိုပါ ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုခွင့်ပေး ထားခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်ငြားလည်း တင်းနစ်ပွဲကို ကြည့်ရှုရန် ရောက်နေကြ သည့် အာရှတိုက်သားများထဲတွင် သာမန် လူတန်းစားများ ပါသည်မဟုတ်။ အာနမ် လူချမ်းသာများနှင့် တရုတ် သူဌေး သူကြွယ်များ၏ သားသမီးများသာဖြစ်သည်ကို ဂျိုးဇက် သတိ ထားမိလေသည်။

ပြင်သစ်အမျိုးသားများ၏ ဇနီးများနှင့် သမီးများသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံများကိုဝတ်၍ အဖြူရောင်ဦးထုပ်ဆောင်းထား ကြသည်။ တချို့ကတော့ ထီးဖြူကသေးများဖွင့်၍ဆောင်းထား ကြသည်။ သူတို့၏ နူးညံ့သေးအသားကို အလွန်ပူပြင်းလှသည် မှန်းလွှဲပိုင်းနေရောင်နှင့် မထိတွေ့စေရန် ကာကွယ်ထားကြခြင်း ပေတည်း။

သူတို့ကြားတွင် တိုးဝေ သွားလာနေသော ဂျိုးဇက်သည် သူတို့၏ ထူးခြားသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို သတိပြုမိသည်။ တော့ကံတောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် အရောင်စုံ အသွေးစုံကိုဝတ်

စားဆင်ယင်လေ့ရှိကြသော ရွှေဝါရောင် အသားရောင် ပိုင်ရှင် အာနမ် အမျိုးသမီးကလေးများနှင့် ကွဲပြားခြားနားနေစေရန် အားလုံး တညီတညွတ်တည်း အဖြူရောင်ကိုချည်း တမင်သက် သက် ဝတ်စားဆင်ယင် လာကြလေသလား။

ပေါလ်ဗီဗရော့စ်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေရသော ဂျိုးဇက်သည် ပြင်သစ်များကို တွေ့တိုင်း ဦးထုပ်အောက်မှ မျက်နှာများကို ကွဲကွဲပြားပြား မြင်သာအောင် ငုံ့၍ငုံ့၍ ကြည့်လာရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပေါလ်ကို သူကမတွေ့။ ပေါလ်က သူ့ကို တွေ့ သွားလေသည်။

‘ကနေ့ဆိုင်ဂုံမြို့တော်ရဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှာ ဒီမိုက ရေစီ အပြည့်အဝရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနီးနီးကပ်ကပ်လေ့ လာခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်သိပ်ကိုဝမ်း သာတယ် ဂျိုးဇက်’ ဟု ပေါလ်က ငေါ့ချင် သရော်ချင်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့် မျက်နှာကို ရှုံလိုက်ကာ သူ့ဘေး ပတ်ပတ် လည်မှ လူစုလူဝေးကို တစ်ချက်မျှ ဝှေ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက် သည်။

လူမျိုးပေါင်းစုံ အရောရော အနှောနှော ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အများစုမှာ လူဖြူများနှင့် အခွင့်ထူးခံ လူ တန်းစားများသာဖြစ်၏။ ဤအချက်ကိုသတိပြုမိသောဂျိုးဇက် က ပေါလ်၏ သရော်မှုကို အလွန်သဘောကျသည့် အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

ခင်ဗျားကို ရှိရတာက တစ်မျိုး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ချစ်နေတဲ့ အလှဆုံးမိန်းကလေးကို မမြင်ရခင် အရွှေ့တိုင်း သူတွေရဲ့ အလှကို ဖြိုတင်ပြီး လေ့လာရတာက တစ်ဖက်နဲ့၊ လူကို မောနေတာပဲ။

ဂျိုးဇက်က ပေါလ်၏ အနီးအနားပတ်ပတ်လည်၌ သူ့အတွဲနှင့် သူ့ ရပ်နေကြသော အာနမ်မကလေးများကို လှမ်းကြည့်သည်။ အာနမ်မကလေးများ၏ အဖော်များမှာ အာနမ်လူငယ်များဖြစ်၏။ အာနမ်မကလေးများကတော့ သူတို့သဘာဝအတိုင်း ရှက်သွေးဝင်နေကြသည်။

‘ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားအဖော်’ ဟု ဂျိုးဇက်ကမေးသည်။

‘စောင့်ပါဦးလေ၊ သိပ်မြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’ ပေါလ်က ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

‘အကြားနည်းနည်းလွန်သွားတယ်၊ မနေ့ညက ကျွန်တော် ပြောတာ အလျင်စလို နိုင်သွားလို့ပျ၊ အမှန်တော့ သူ့နှလုံးသားကို ကျွန်တော် အနိုင်မရသေးဘူး ဂျိုးဇက်ရဲ့၊ ဒီအရပ်ဒီဒေသမှာ သားသမီးတွေကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ မာမာနဲ့ ပါပါတို့က ဆုံးဖြတ်ပေးနေတုန်းပဲ၊ သူ့အဖေကတော့ ကျွန်တော်ကို သဘောကျတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ အဘိုးကြီးက ပြင်သစ် ဘက်တော်သားပျ၊ ဒါပေမယ့်ပျာ ကျွန်တော်စိတ်ကူးနေတဲ့ဟာမျိုးကတော့ အခုအချိန်ထိ ကောင်

သားခေါင်းထဲ ရောက်သေးပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က လိုက်တာတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲရောက်တာတွေပဲပျာ၊ ဒီနိုင်ငံမှာ မိန်းမပိုးရတာက အင်မတန် ကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာနေရတုန်းပဲ၊ အထိန်းအိတ်ဆိတ်တို့ နံရံကြီးကို ဖြိုဖျက်ဖို့ကလဲ လိုသေးတယ်၊ ကောင်မလေး လမ်းထွက်ရင် သူ့အမေက ဘေးနားက အမြဲတမ်းပါလာတယ်၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် သူ့အမေ မပါဘူးပါ၊ အနည်းဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်တော့ ပါစမြဲပဲ’

ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ လက်မောင်းကို အသာအယာဆွဲပြီး လှမ်းလှမ်းမှ သူတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည့် အသက်သယ်တွင်း အာနမ်လူငယ်စုံတွဲကို မေးငေါ့ပြုသည်။

‘အဲ အခုတစ်ခါ ပါလာတာကတော့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး သူ့အစ်ကိုပျ’

ဂျိုးဇက်ကလှမ်းကြည့်သည်။ စိမ်းပြာရောင် ပိုးသားဝတ်စုံ ဆွယ်သွယ်လျလျ အာနမ်မကလေး။ ဥရောပ တိုက်သားစုံဝတ်ထားသည့် အာနမ်လူငယ်နှင့် အတူတူ၍ လျှောက်နေခြင်း။ အာနမ်မကလေး၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေးလျက်ရှိသည်။ အာနမ်မကလေး၏ လက်တွင် ကန်တော့ပုံ အိတ်ဖွတ်မြီးထိုး ဦးထုပ်တစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။ စုစည်းချက်က ဖားလျားချထားသောဆံပင်သည် လည်ကုပ်ထက် ခဲပျံ့ကာ ဘယ်ဘက် ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ရင်ဆတ်ပေါ်သောင်းကျလျက်ရှိ၏။

ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရုံမျှဖြင့် ပီပြင်လွန်းလှသော အာနုမိလေး၏ အလှကို သတိ ထားမိသည်။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ အံ့ဩချီးမွမ်းသံထွက်လာသည်။ ‘ခင်ဗျားပြောတာ မပိုဘူးပေါ့လိ ဟု ပေါ့လိကြားသာအောင် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ’

ပေါ့လိ၏မျက်နှာသည် အလွန် ကျေနပ်လျက် ရှိခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို နှေးထွေးသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုသည်။ မိန်းကလေး၏လက်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့် ထိလိုက်ပြီး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး၏အစ်ကို့ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ဂျိုးဇက် ရှားမင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ’

မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို ပြုံးကြည့်ပြီး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ခွင့်တောင်းသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟောဒါ ထရန်သိုင်ကီလန်း၊ ဟောဒါက သူ့အစ်ကိုထရန်ဗန်တင်မိ’

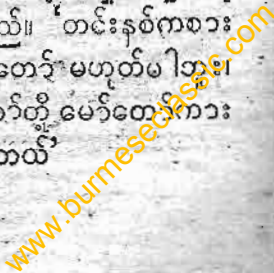
‘ဇော့ရှတာဝမ်းသာပါတယ်မခမ်’

အာနုမိလေး၏ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းပြီးနူးညံ့သော လက်ချောင်းကလေး များသည် ဂျိုးဇက်၏ ကြီးမားသော

လက်ဖဝါး အတွင်း၌ ရောက်နေသည်။ ချွတ်ချင်း လိုလိုပင် ဆင်နှင့်ဆိတ်တမျှ ကွာခြားလွန်းသည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားလိုက်မိ၏။ မိန်းကလေး၏ပါးနှစ်ဖက်သည် ပန်းရောင် ပြေးလျက်ရှိသည်။ တေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ပြင်သစ်မများလို မိတ်ကပ် ခြယ်ထားခြင်းမရှိ။ ရှက်သွေးဖြင့် သန်းလာသည့် သဘာဝအရောင်။ သန့်စင်လတ်ဆတ်ပြီး အပြစ်ကင်းမဲ့လှသောမျက်နှာကို ဂျိုးဇက် ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကြည့်သင့်သည်ထက် အချိန်ပို၍ ကြာကြာကြည့်လိုက်မိသည်ထင်၏။ မိန်းကလေးက မျက်လွှာချသွားသည်။ ခုတီးခွက်ဖြစ်သွားသော သူ့အပြုအမူကို ဖာဝေးသည့် သဘောဖြင့် သူသည် မိန်းကလေး၏ အစ်ကို လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ချိန်တွင် လောကွတ် စကားများကို ပိုပိုမိုမို ပြောနေမိသည်။

‘ခင်ဗျား ဖိုင်နယ်အထိ တက်လာနိုင်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ်။ မှန်စီယာတင်မိ’ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေရာမှ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် အာနုမိ လူဝယ်၏ ပခုံးကို ပုတ်ကာ အားရပါးရ ပြောလိုက်မိသည်။ ‘ဒီကနေ့ပုံမှန် ခင်ဗျားပဲနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်’

‘ကျွန်တော် နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ကတော့ မရှိပါဘူး’ ဟု တင်မိက ချက်ဆိုးခွက်လန်ရယ်ပြီးပြောသည်။ ‘တင်းနစ်ကစားသမားက ကျွန်တော် ညီကင်မိပါ။ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အခွဲပဲရောက်လာပါလို့မို့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားကို နေရာချထားဖို့ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်’

တင်မိ၏နှုမနှင့်ပေါလ်တို့ကပါ ရော့ရှ်ရယ်ကြသဖြင့်ဂျိုးဇက်
မှာအနေရအထိုင်ရခက်သွားသည်။ သို့သော်နောက်တစ်ခဏ
အံ့တွင်းမှာမင် စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်
၏မျက်နှာအေးသည် အံ့အားသင့်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။
'ခင်ဗျားရဲ့ညီ နာမည်က ကင်မီ ထဲ့လား'

တင်မိကခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုအချိန်ထိတခါခါနှင့် ကျိတ်
ရယ်နေဆဲ။

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကထရန်ဗန်တင်မိ' သူသည်ပြုံးနေသော
မိန်းကလေးအက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ 'ပြီးတော့ သူကထရန်
လန်းဆိုတော့ခင်ဗျားတို့အဖေဟာဘုရင့်သံတမန်ကြီးမုန်စီဟာ
ထရန်ဗန်ဟွားမဟုတ်လား'

အာနမ်မကလေးက ဂျိုးဇက်၏ စကားကို နားမလည်
သည့် အကြည့်ဖြင့်ပြုံး၍ ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်
သည်။

'ဟာ...ဒီလိုဆိုရင်တော့ အရင်က ကျွန်တော်တို့ အား
တစ်နေရာမှာ ဆွဲခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ယူလာတဲ့ မျှော
ကလေး ထွက်ပြေးတာနဲ့ ဘုရင်ခံရဲ့ ပန်းအိုးလေးကွဲမလို့ ဖြစ်
နေ့ကိုခင်ဗျားတို့ မမှတ်မိကြဘူးလား'

လန်း၏မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးသည်ဖြည်းဖြည်းချင်းပျော
သွားပြီးလက်တစ်ဖက်ဆည်သူ့ ပါးစပ်ဆီသို့ရောက်သွားသည်။

'ဒါဆိုရင်ကျွန်မတို့ မျောက်ကလေးကို ပြန်ဖမ်းပေးတဲ့
အမေရိကန်လူငယ်လေးဟာ ရှင်လား'

ဂျိုးဇက်က ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
'ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒီတုန်းက မင်းက ယေဝယ်လေးပဲ ရှိသေး
တယ်လေ'

ပေါလ်က ဂျိုးဇက်၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး အားရပါးရ
ရယ်သည်။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျား မျောက်ဖမ်းတဲ့ပွဲကို မေ့သွားတယ်၊
ဘယ်လိုကြောင့် မေ့သွားမှန်းမသိဘူး'

အားလုံးနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ရယ်ကြပြန်သည်။ အရယ်
ရပ်သွားသည့်အခါ စ၍စကားပြောသူမှာလန်း။ 'အဲ့ဒီအဖြစ်က
အခုကျတော့ ရယ်စရာ ကောင်းနေအာအမှန်ပဲ မုန်စီဟာရှား
မင်း၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်မတို့အဖေက အကြီး
အကျယ် ဒေါသပုန်ထတာ၊ ကျွန်မတို့ အဆူအပူ အကြိမ်း
အမောင်းခံရတယ်၊ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ခူးထောက်
ပြီးနေခဲ့ရတယ်၊ အဲ့ဒီတုန်းက ကျွန်မအဖေက ပြောတယ်၊
အမေရိကန်လူငယ်ကလေးက ပန်းအိုးမကွဲအောင် ဝင်လုပ်ပေး
သွားလို့တဲ့၊ သူသာဝင်ပြီး ကယ်မသွားရင် ကျွန်မတို့ ခံရမယ့်
အပြစ်ဒဏ်တာဝါပြီး ကြီးမယ်တဲ့၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဆီဆိုးမရ
ခက်တဲ့ ကလေးဆိုးယောက်အတွက် ရှင်ကူညီတာကို ကျေးဇူး
တင်လို့ မဆိုးပါဘူး'

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးနှင့် ရက်ကက် တစ်
ချောင်း ကိုင်ထားသော အာနမ် လူငယ် တစ်ယောက် သူတို့
နောက်မှဘူးခနဲ ပေါ်လာသည်။ ပုပုစေ ဖြစ်နေသော တင်မိ
ထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးပြီးကျစ်လျစ်သည်။ မျက်နှာ
ထားက မှုန်တေတေ အောက်ဆိုးသိုး။ ဖော်ရွေမှု ကင်းမဲ့စွာ
ဖြင့် ပေါ့လိ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဟေ့...ကင်မ်၊ ဒီဟာ ဘယ်သူလဲ သိလား’ဟု တင်မိက
ဂျိုးဇက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မေးသည်။

အာနမ်လူငယ်ကဂျိုးဇက်ကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်မည်။
ပြုံးခြင်းရယ်ခြင်းလုံးဝမရှိ။ ထို့နောက် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်
လိုက်သည်။

‘မသိဘူး၊ ဘယ်သူလဲ’

‘အဲ့ဒါ ဂျိုးဇက်ရွားမင်း၊ ကွန်ဂရက်အမတ် ရွားမင်းရဲ့
သားပေါ့၊ မှတ်မိလား၊ ဘုရင်ခံ အိမ်ထောင်အထိ တိတ်တိတ်
ကလေးယူလာတဲ့ မျောက်ကလေးကို ဖမ်းပေးခဲ့တဲ့ အမေရိကန်
လူငယ်လေကွာ၊ မင်းသူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနိုင်တဲ့
အခွင့်အရေးရပြီ’

ကင်မ်သည် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကိုတစ်ခဏမျှစိတ်ဝင်တစား
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တမင်သက်သက်အကျယ်ချဲ့၍
လုပ်ယူထားသော ယဉ်ကျေး ဖွယ်ရာမှုမျိုးဖြင့် သူ့လက်ကို
ဂျိုးဇက်ဆီသို့ လှမ်းပေးသည်။

‘ခင်ဗျားသာ ဝင်မပါရင် ဘုရင်ခံမင်းမြတ်ရဲ့ အဖိုးတန်
ပန်းအိုးဟာ ပြန်ပြီး ဆက်လို့ မရနိုင် လောက်အောင် ကြေမှု
သွားမှာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရယ် ကျွန်တော်
အဖေရယ် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တစ်စုလုံးဆိုပါတော့၊ အား
လုံး ပေါ်လိုကွန်ဒိုထောင်ထဲရောက်သွားမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး အဲဒီအထဲက ပြန်ထွက်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

အာနမ်လူငယ်၏ မျက်နှာတွင် ကြည်လင်သော အပြုံးရိပ်
ထင်ဟပ်နေသော်လည်း သူ့စကားပြောသံထဲတွင် ပါနေသည့်
ငေါ့ဘော့တော့ လေသံကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ ပျောက်
မသွားပေ။

‘ခင်ဗျားသာ မကယ်လို့ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး
ခုထက်ထိ ထောင်ထဲမှာပဲ နေရမှာ၊ ကနွေပဲ့မှာလဲ ကျွန်တော်
ပါမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုခင်ဗျားနဲ့ပြန်ပြီး ဆုံမိဖို့ဆိုတာကတော့
လုံးဝဖြစ်လာနိုင်ဖို့ လမ်းမရှိဘူး’

တင်မိက အားတုံ့ အားနာ ဖြစ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့်
ပေါ့လိကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဇွတ်အခမဲ့ အားထုတ်၍
ရှယ်သည်။

‘အခုလိုပြန်ပြီးဆုံမိဖို့ကတော့ ဖြစ်နိုင်စရာလမ်း ရှိပါတယ်
ကင်မ်ရာ၊ ငါတို့မိသားစု အစိုးရရဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့
ပြန်လွတ်နေမှာ သေချာပါတယ်ကွာ၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်
အမိန့်နဲ့လွတ်လာတဲ့လူတချို့ ကို သယ်လာတဲ့ပထမဆုံးဆင်ဘော’

၅၀ မောင်ထွန်းသူ

မနေ့ညက ဆိုရုံဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ နောက်
တစ်စီး ကနေ့ညဆိုက်ဖို့ ရှိတယ်ကွ'

သူသည် ပေါလ်၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုမျက်ခြည်မပြေ
အကဲခတ်နေရင်းက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရယ်ပြန်သည်။

‘အဲဒီတော့အရာရာတိုင်းဟာနောက်ဆုံးမှာအဆင်ပြေသွား
တာချည်းပဲကွာ’

ပေါလ်ကအလိုက်သင့် ရော့ရှီရယ်လိုက်ပြီး တင်မ်၏ပခုံး
တရင်းတနီး လှမ်း၍ပုတ်လိုက်သည်။ ကင်မ်ကတော့ရယ်လည်
မရယ် ပြုံးလည်းမပြုံး။ ပြင်သစ်အရာရှိ ပေါလ်ဘက်သို့ တ
ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ ပုံးခေါင်
တစ်ချက် ညှုတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ် မွန်စီယာ၊ က
ကျွန်တော် ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ပြိုင်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်
လေးတွေလုပ်ချဦးမှာမို့’

သူသည် ပေါလ်ကို လုံးဝ အသိအမှတ် မပြုဘဲ အဝတ်
ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွား လေသည်။

‘ကျွန်မ အစ်ကိုရဲ့ တူးဆန်းတဲ့ဟာသတွေအတွက် ခွင့်လွှတ်
ဖို့ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် မွန်စီယာရှားမင်း’ ဟုသူ့အစ်ကို
ကင်မ်ထွက်သွားလျှင် သွားချင်း လန်းက တောင်းပန်စကား
ဆိုသည်။

‘တစ်ခါတလေသူကအာမှ မစဉ်းစားဘဲ ထင်ရာ မြင်ရာတွေ
ရွတ်ပြောလတ်လတ်၊ ကနေ့ညဆိုက်လို့ ကျွန်မလင်မိလယ်၊
သူ့အဖို့ကနေပွဲဟာ သိပ်ပြီးအရေးကြီးနေတယ် မဟုတ်လား’

လန်း၏မျက်နှာတွင်စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်နေသော အမူအရာကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘တောင်းပန်နေစရာမလိုပါဘူးလန်း၊ ကျွန်တော်နားလည်
ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ညီဟာ ကျွန်တော် လိုပဲ မြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီ
မြို့မှာ ပညာသင်ခွင့် ကောင်းကောင်း ရခဲ့ပါတယ်’ ဟု တင်မ်က
စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု မကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြင်သစ်
အရာရှိ ပေါလ်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး
ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဥပဒေပညာ သင်ခဲ့ကြပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့်သူကအားလပ်ချိန်တွေမှာသူ့ အတွေးအခေါ်
အယူအဆတွေကို အလုံလုံအချော်ချော်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတဲ့
အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့အမြဲသွားပြီးတဲ့လေ့ရှိတယ်၊ သူ့ စိတ်ကို
ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစေမယ်ကားမတ်စ်၊ လီနင်နဲ့ ငယ်ငယ်အီကွတ်
တို့ရဲ့သဘောတရားတွေကိုမတော်တရားခေါက်သင်ပေးကြတယ်။
ဒီသဘောတရားတွေ အပေါ်မှာ သူတယ်လောက်အထိ လက်ခံ
နေတယ် ယုံကြည်သက်ဝင် နေတယ်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်
လဲ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ အခု အချိန် တိုတော့ သူဟာ

အရင်းရှင်ဘဝရဲ့ သာယာမှုကိုခံစားစံစားနေရတာပျော်နေတဲ့ ပုံပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့လေ့လာခဲ့တဲ့မတ်စ်ဝါဒကြောင့် တစ်ခါ တစ်ရံ သူ့အတွေး အခေါ် တွေဟာ ကျွန်တော် အတွေး အခေါ်တွေနဲ့ အများကြီးခြားနားနေတတ်တယ်

သူသည် ပေါလ်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

‘ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား နားလည်တယ်မဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး ဒီပရော့စ်’

ပေါလ်ဒီပရော့စ်က ပြုံးသည်။

‘ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါတယ် တင်မိရယ်၊ ဒီကိစ္စ အတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကနေ့ဆိုင်ရုံမှာ လူတိုင်းဟာ ကိုယ် ကြိုက်ရာအယူဝါဒကို ယုံကြည်နိုင်ခွင့် ရှိနေပါတယ်၊ မတ်စ်ရဲ့ အယူဝါဒကို မလေ့လာရဘူးလို့ ဟားမြစ်ချက် မရှိပါဘူး’

သူသည် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ လူအုပ် သည် တင်းနစ်ကုတ်ပတ်ပတ်လည်ရှိ ထိုင်ခုံများဆီသို့ သွားနေ ကြပြီ။

‘ကဲ လာကြ၊ ကျွန်တော်တို့ နေရာယူထားဖို့ အချိန်တော် နေပြီ’

တင်းနစ်ကုတ်ဆီသို့ လျှောက်သွားနေခိုက်တွင် တင်မိသည် အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှ အာနမ်များ၏မျက်နှာများကို စိုးရိမ် မကင်းဖြစ်စေရန်ဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ကင်မ်ဆိုတဲ့ကောင် လာလတ်တီးက လူတွေကိုအများကြီး ဒိတ်လာပုံရတယ်’

သူသည် ပေါလ်ကို အမိလိုက်ကာ ဘေးချင်း ယှဉ်၍ လျှောက်ရင်းက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောသည်။

‘ဒီကောင်တွေ ပြဿနာဖြစ်အောင်တော့ လုပ်မယ် မထင် ပါဘူး’

‘စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ တင်မိရာ’

ပေါလ်သည် လန်းကို သူနှင့် ဂျိုးဇက်ကြားတွင် ထား၍ ထိုင်ခုံများဆီသို့ ခေါ်သွားနေရာမှ ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ကစားပွဲ ကိုသာ အရသာခံပြီး ကြည့်စမ်းပါ’

‘လာလတ်တီး ဆိုတာ ဘာလဲပေါလ်’

ထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျိုးဇက်က နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ကပ်၍မေးသည်။

‘ဆိုင်ရုံမြို့ထုတ် လက်ဝဲဂျာနယ်တစ်စောင်ပါ၊ စာရေးဆရာ တွေက ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို သဘောကျနေတဲ့ ပညာတတ် အာနမ်လူငယ်တွေပေါ့၊ တချို့က ထရော့စကီး ဝါဒသမား တွေ’

ဂျိုးဇက်သည် ပြင်သစ်လူမျိုးများ တစ်စုတစ်ဝေး ဝင်ထိုင် နေကြသည့် ခုံတန်းများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ အာရှတိုက် သားမျှားမှာ တိုက်စစ်ရ သည်တစ်စု၊ အာနမ်လူငယ်နှစ်ဆယ်

ကျော်ဆုံးဆယ်ခန့်သည် သူ့နောက်ဘက်ရှိ ခွဲတန်းတွင်ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့၏ အပြုအမူ အနေအထိုင်မှာ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုင်နေကြသည့် ပြင်ဆစ် များနှင့် စကားစမြည်ပြောခြင်းမရှိ။ တင်းနစ်ကုတ် အတွင်းသို့ အားကစားသမား နှစ်ယောက် ဝင်လာသောအခါ သူတို့အုပ်စုသည် ကင်မ်ဘက်မှ လက်ခုပ်များ ပြိုင်တူတီး၍ အားပေးကြသည်။ နာမည်ကိုခေါ်၍ ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်အားပေးခြင်းကား မပြုကြချေ။

ပြင်ဆစ် ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် အားကစားသမားနှစ်ဦးကို ကြည့်၍ လူလုံးလူဖန်ချင်း ကွာခြားမှုကို အားတက်သရော ဝေဖန် ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ပြင်ဆစ်ချန်ပီယံ ဂျူးလက်စ် ပီးနော့သည် ဆိုင်ဂိုမြို့အနီးရှိ လက်ဖက်ခြောက်ခြံ တစ်ခြံမှ လက်ထောက် မန်နေဂျာ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ခပ်တောင့်တောင့်။ သူ့ပြိုင်ဘက် ကင်မ်မှာ အာနမ်လူမျိုးများကြား၌ တွေ့ရတတ်သည့် ပုံစံဖြစ်သည်။ အရပ်က ပုပု၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်က ခသေးသေး။ လူချင်း ယှဉ်လိုက်လျှင် ဆင်နှင့်ဆိတ်ပမာ ကွာခြားလျက် ရှိသည်။

စ၍ ကစားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြင်ဆစ် အားကစားသမား၏စိတ်ထားကို ခန့်မှန်းသိသာနိုင်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့ထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးကွေးပြီး သူ့ထက် အရပ်ပူနေသော ပြိုင်ဘက်အပေါ်၌ နည်းနည်းကလေးမညွှန်

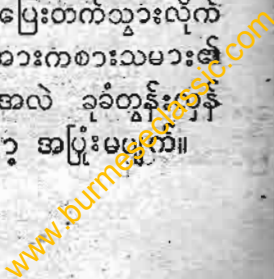
အညံ့ လက္ခဏာ မရှိ။ ဘောလုံးကို စပေးရာ၌ ရှည်လျားအောင်တင်းသော လက်မောင်းများ၏ အားကို အစမ်းကုန်ဆုံးချကာ တစ်အားကုန် ရိုက်လွတ်လိုက်သည်။ ကင်မ်ခမျာအား ဆန်လွန်းလှသော ထိုရိုက်ချက်ကို ခုခံတန်းလှန်နိုင်ရန်အား ဘောလုံးလာရာဆီသို့ တအားကုန်ပြေးရသည်။ ပြီးတော့ ဘောလုံးကို ရှိသမျှအားဖြင့် ပြန်၍ ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ လူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အတော်ကြီးကို ခြည်စိတ်ချမှု ရှိနေတဲ့လက္ခဏာပဲ’

ပွဲစပြီး တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ အကြာတွင် ဂျူးဇက်က ပြောချက် ပေးသည်။

‘ပေါလ် က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ လန်းဘက်သို့ ပြန်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်လက္ခဏာဖြင့် ပြုံးသည်။ အတော်တူ အားကစားသမား တစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ရတာ ကင်မ် အတွက် ကံမကောင်းဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ နောက်လဲ ချန်ပီယံဖြစ်လာတာ သုံးနှစ်ဆက်တိုက်ရှိသွားပြီ။ အတော့ အရှုံးဘက်က မတွက်ဘူးဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့သိနိုင်ပြီ’

ထန်းက သူ့ အစ်ကို ကစားနေပုံကို အတန်ကြာမျှ စိတ်ဝင်စား ကြည့်နေသည်။ ကင်မ်သည် ရှေ့ကိုပြေးတက်သွားလိုက်ကာ ပြန် ဆုတ်လာလိုက်နှင့် ပြင်ဆစ် အားကစားသမား၏ အားဆန်သော ရိုက်ချက်များကို အလူးအလဲ ခုခံတန်းတုန်ခတ်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ မျက်နှာကတော့ အပြုံးမပျက်။

‘အင်းပေါ့လေ၊ မွန်စိယာပီးနေ့ဟာ ကင်မ်အတွက် ယှဉ်ပြိုင်လို့ မနိုင်နိုင်လောက်အောင် တော်တဲ့ အားကစား သမား တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်ပေမပေါ့’ ဟု လန်းက သက်ပြင်းလေး တစ်ချက် မသိမသာ ချ၍ ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကင်မ်ကလဲ သူ့ ကိုယ်သူ တင်းနစ် နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တက်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ အာနမ် အမျိုးသား တစ်ယောက်ပါလား ဆိုတဲ့ အသိကို ဝေပစ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သတိထားပြီး ကစားမှာပဲ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ အရှုံးပေးလိမ့်မယ်မထင်ဘူး’

ပွဲအစတွင် မြင်ရသည့်အနေအထားသည် လန်း၏စကားကို ထောက်ခံလျက်ရှိ၏။ ရမှတ်များကိုကြည့်၍ လန်းသည် စိတ် သက်သာရာရသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပေါလ်နှင့် ဂျိုးဇက်တို့ ဘက် မကြာမကြာလှည့်၍ ပြုံးပြသည်။ ပြင်သစ် အားကစား သမားက ပထမပွဲတွင် သုံးမှတ်ဖြင့် ရှေ့ကပြေးနေသည်။ လျင် မြန်သွက်လက်ပြီး ပြင်းထန်သော သူ၏ရိုက်ချက်များကို ကင်မ် က အသေအလုံ့ခံကာကွယ်သည်။ ဂျိုးဇက်နှင့်ပြင်သစ်ပွဲကြည့် ပရိသတ်က ပီးနေ့၏ အသာရမှုကို ကြည့်ကာ မထိန်းနိုင် မထိမ်းနိုင်အောင် အားပေးကြသည်။ လက်ခုပ်သံများသည် သောသောညံ့လျက်ရှိ၏။

ဤကြားထဲပင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရှားရှားပါးပါး ခက် ခက်ခဲခဲနှင့် ကင်မ်က အမှတ် ရတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပြင်သစ်အုပ်စုသည် တစ်ဖက်သတ်အနိုင်ခံနေရသူ တစ်ဦးအား

ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားကြောင်း ပြသလိုသည့် သဘောဖြင့် လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးတတ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အာနမ်လုံ့လသည် ဇွဲကောင်းကောင်း ခေါ်မာမာဖြင့် တစ်ဖက်အားကစားသမား၏ ရိုက်ချက် များကို တုံ့ပြန်လျက်ရှိသည်။ တင်းနစ် ကုတ်ပေါ်တွင် ရှေ့ ပြေးလိုက် နောက်ပြေးလိုက် ဘယ်ဘက် ပြေးလိုက် ညာဘက် ပြေးလိုက်နှင့် မနားတမ်း ခုခံလျက်ရှိ၏။

ကစားပွဲ အရှိန် ရလာသောအခါ သူသည် တစ်ဖက် အား ကစားသမား၏အထာကို နားလည်လာသည်။ တစ်ဖက်လူ၏ ရိုက်ချက်ကို မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်လျှင် အသာရနိုင်မည်ကို ရိပ်မိ လာသည်။ စတုတ္ထပွဲအထိ သူ့ရှုံးသော်လည်း ပဉ္စမပွဲတွင်မူ စော စောကချွေးထားခဲ့သော အမှတ်များကို ပြန်၍ ဆယ်မိလာသည်။ အထူးသဖြင့်ပိုက်အနီး၌ ကပ်ကျအောင် ရိုက်လွှတ်လိုက်သော ရိုက်ချက် များသည် သူ့အတွက် အပေါ်စီး ရသော ရိုက်ချက် များ ဖြစ်လာသည်။

ကင်မ်၏ မထိတထိ ရိုက်လွှတ် လိုက်သော ရိုက်ချက်များ ကို ပြန်၍ ရိုက်ထုတ်နိုင်ရန် အတွက် ပီးနေ့သည် မကြာခဏ ရှေ့သို့ အားကုန် ထုတ်ပြီး ပြေးပြေးလာနေရ၏။ ကင်မ်၏ လိမ္မာပါးနပ်သော ရိုက်ချက်များကြောင့် ဘောလုံးကျပုံသည် ပုံမှန်မရှိ။ ယာဘက် သွားကျလိုက် ဘယ်ဘက် သွားကျလိုက် ရွှေ့နား ကျလိုက် နောက်နား ကျလိုက်နှင့် အပြောင်း အလဲ များလာသည်။ ထိုရိုက်ချက်များကိုမလွတ်အောင်အားထုတ်

ရဟန်း များလာသောအခါ ပီးနေ့၏ မျက်နှာသည် မည်းလာသည်။ ကင်မ်သည် သူ့ထက် ကိုက်ကာယ ကြီးမားထွားကျယ်လှသည့် ပြိုင်ဘက်ကို နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးဖြင့် လှည့်လည်လာနိုင်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် မပျော်လင့်သော အဖြစ်တစ်ခုပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကင်မ်သည် သူ့ထံသို့ ပြေးဝင်လာသော ဘောလုံးကို ဘက်တံနောက်ပြန်ဆွဲ၍ အားစိုက်ပြီး ရိုက်လွှတ်လိုက်သည့် ပီးနေ့က သူ့ဘက်ရောက်လာသည့် ဘောလုံးဆီသို့ အခြေအလွှား သွားကာ ပြန်လည်ရိုက်ထုတ်နိုင်ရန် အားထုတ်သည့် သို့သော်လည်း ဘောလုံးကို မမီတမီ ဖြစ်ကာ အရှိန်လွန်စွာ ချော်လဲလေတော့သည်။ လဲရာမှ ပြန်ထလာသောအခါ သူ့အဖြူရောင် ဘောင်းဘီ တစ်ခြမ်းလုံးမှာ ရစ်ရာမရှိအောင် ပေကျဲလျက်ရှိသည်။ ပွဲမှာလည်းကင်မ်၏ အနိုင်ပွဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။

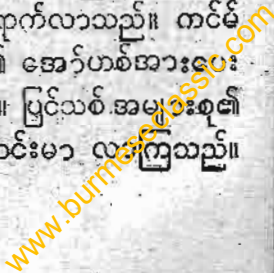
ပေါ့လ်၏နောက်ဘက်ရှိခုံတန်းများပေါ်မှ အာနမ်လူငယ်တစ်စုသည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကြပြီး သူတို့လူကင်မ်၏ အောင်မြင်မှုအတွက် လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးကာ ညှာသံပေး၍ အပေးကြသည်။ တချို့က လာလတ်တီး ဂျာနယ်များကို ခေ့ပေါ်သို့မြှောက်၍ ဝေ့ ယမ်းကြသည်။ ထိုအခါ အခြား နေရာများတွင် ထိုင်နေကြသည့် အာနမ်များကပါ အစုလိုက်အပြုံလိုက် မတ်တတ်ရပ်ကာ သူတို့အော်သလို အော်ဟစ်၍ အပေးကြသည်။

ဂျိုးဇက်က လန်းကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်သည်။ စောစောက အပြုံးရိပ် သန်းနေသော လန်း၏ မျက်နှာတွင် အဆက်မပြတ် အော်ဟစ် အားပေးနေမှုများကြောင့် သောကရိပ်များ ယှက်သန်းလာသည်။ အတွင်းစိတ်မှခံစားနေရသည့်စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုကြောင့် သူ့တစ်လုံး တောင့်တောင့် မတ်မတ် ဖြစ်နေသည်။

အခြေအနေကို ရိပ်မိသော ပေါ့လ်က လန်း၏လက်စာလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့လက်များဖြင့် အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် လန်းသည် သူ့လက်ကို ပေါ့လ်၏လက်ထဲမှ အသာအယာ ပြန်သိမ်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်ငြိမ် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်ကာ တင်းနစ်ကုတ်ဆီသို့ ဝေးကြည့်နေသည်ကို ဂျိုးဇက်သတိထားလိုက်မိ၏။

သူတို့ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပြင်သစ်များသည် ကင်မ်ကိုအော်ဟစ် အားပေးနေကြသည့် အာနမ်များကို ခက်ထန် တင်းမာသော် မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေကြလေပြီ။

ဤတစ်ပွဲတွင် အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် ကင်မ်၏ စိတ်ဓာတ်သည် များစွာတက်ကြွလာသည်။ ခြေချော်၍ လဲခဲ့သော အရှိန်သည် ပီးနေ့၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိသိသာသာ ထိခိုက်စေခဲ့၏။ နောက် တစ်ပွဲပြန်စသောအခါ ကင်မ်၏ရိုက်ချက်များသည် ပို၍ ကောင်းလာသည်။ ပို၍ တိကျလာသည်။ ပို၍ ထိရောက်လာသည်။ ကင်မ် အမှတ်ရလိုက်တိုင်း အာနမ်လူမျိုးများ၏ အော်ဟစ်အားပေးသံများသည် တိုး၍ တိုး၍ သာ လာသည်။ ပြင်သစ် အများစု၏ မျက်နှာထားများသည် တိုး၍ တိုး၍ တင်းမာ လာကြသည်။

သူတို့ အချင်းချင်း ကြားတွင် မကျေမနပ် ရေရွတ်သံများ ကြားလာရ၏။ ဤတစ်ပွဲတွင်လည်း ကင်မ်ကပင် အနိုင်ရသည်။ ထို့နောက် ဆက်ကစားသည့်နောက်ပွဲနှစ်ပွဲတွင်မူ ပီးနော့နှင့် အမှတ်ချင်း ကူညီ အဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ ပရိသတ် များ၏ အော်ဟစ်အားပေးသံများမှာစဲသွားသည်ဟု မရှိတော့ ဖေ။

ပွဲစဉ်ကိုးတွင် ဘောလုံးကို ကင်မ်က စပေးသည်။ သူသည် ဘောလုံးကို ပိုက်နှင့်ကပ်၍ ကျအောင် အထူး သတိထား၍ ရိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူမှာ ရွှေပြေးလာလိုက် နောက် ပြန် ပြေးလိုက်နှင့် အမောတကော ဖြစ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပြင်သစ် ချန်ပီယံ ပီးနော့ဘက်တွင် အကွက်မမှန် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ပီးနော့သည် သူ့ ကစားကွက်ကိုသတိမထားနိုင်တော့ဘဲ မှာပြီ ရင်းမှားရင်း ဖြစ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤတစ်ပွဲ တွင်လည်း ကင်မ် ကပင် အနိုင်ရသည်။ နောက် တစ်ပွဲတွင်လည်း ကင်မ် ကပင် ခြောက်မှတ် လေးမှတ်ဖြင့် အသာရသွားလေရာ အပိုင် လူမျိုးများ၏ ကြေးကြော် အားပေးသံများမှာ တစ်ခဲနက်မျှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကစားပွဲ၏ အနေအထားသည် ပြောင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။ စောစောပိုင်း ပွဲအစတွင် ပီးနော့ ဘက်မှ အပေါ်စီး။ ယခုအခါတွင်မူ ကင်မ်ကအပေါ်စီး။ ဟစ်အော် အားပေးသံများမှာ အဆက်ပြတ် သွားသည် မရှိ။ ကင်မ်က ငါးမှတ်ဖြင့် ရွှေမှပြေးနေသည်။ ဤအချိန်တွင် ကင်မ်သည်

ကစားကွက်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်သောနေရာ များသို့ ရိုက်ပို့သည့်အလုပ်ကို အဆက်မပြတ် လုပ်လာသည်။ ပြင်သစ်ချန်ပီယံ ပီးနော့သည် ဝေးသံ တရွဲရွဲဖြင့် ကင်မ် အရူး လုပ်အမျှ တစ်ဖက်သတ် ခံနေရသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက် ထောက်လာသည်။ ပြင်သစ်ပရိသတ်မှာလူပုံအလယ်တွင်အရှက်ခွဲ ခံရသလို ဖြစ်နေသော သူတို့လူကို ကြည့်ကာ ငြိမ်တိတ်နေ ကြသည်။

လန်းနှင့် သူ့အစ်ကို တင်မ်တို့သည် ပွဲကြည့် ပရိသတ်များ ကြား ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက် လာနေသည့် တင်းမာမှု အခြေအနေကို ရိပ်စားမိကြသည်။ အသာစီးရနေသော ကင်မ် ဘက်မှ လက်ခုပ်တီး၍ပင် အားပေးခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပေါလ် နှင့် ဂျိုးဇက်တို့ ဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ မောင်နုမ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများကတော့ စိုးရိမ် မကင်းမှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိကြလေသည်။

နောက်တစ်ပွဲအစတွင်စိတ်တိုစိတ်ဆိုးနေပြီဖြစ်သောပီးနော့ သည် ကင်မ် ရိုက်လွှတ်လိုက်သည့် ဘောလုံးကို မမီမကမ်းဖြစ် ကာ ချော်လဲပြန်သည်။ ပြန်ထလာသည့် အခါတွင်မူ အရှိန် ပြင်းစွာ လဲကျခဲ့သောဒဏ်ကြောင့် ခြေတစ်ဖက်မှာ ထော့နှင်း ထော့နှင်း ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ကင်မ်သည် ဤအားနည်းချက်ကို အခွင့်တောင်းတစ်ခွင့် အဖြစ် အသုံးချသည်။ သူ့ရိုက်ချက်များသည် ပို၍ ပြင်းစွာ သည်။ ပို၍တိကျလာသည်။ ခြေ ထော့နှင်းထော့နှင်းဖြစ်နေ

သော ပီးနော့ မမိမကမ်းဖြစ်အောင် ရိုက်လွှတ်လိုက်သည့် ရိုက်ချက်များလည်း ပါလာသည်။ သူ နောက်ဆုံး အမှတ်အသား ယူသည့် ရိုက်ချက်ကို မြင်ရသောအခါ အာနမ် ပရိသတ်သည် တစ်ခဲနက်ကြွေးကြော်၍ အားပေးကြပြန်လေ၏။

ကင်မ်သည် သူ့ပြိုင်ဘက်ကို ပို၍အကျဉ်းအကျပ်ကျစေရန် အတွက် ရိုက်ချက်များကို နည်းမျိုးစုံ ထွင်၍ ရိုက်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် စပေးသည့် ဘောလုံးကို အရှိန်ပြင်းစွာ မရိုက်ဘဲ အသာကလေး ရိုက်၍ ပို့သည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ခုတ်၍ ရိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျိုးဇက်၏ရွှေ့ထိုင်နေသော ပြင်သစ်တစ်ဦးသည် ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခနဲထရပ်ကာ ဒိုင်လူကြီးဘက်သို့ လက်များရွေ့ယမ်းသည်။ ပြီးတော့ 'ဒီကောင်ညစ်တယ်' ဟု ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။

'ဒီလိုလုပ်တာ သိပ်ကိုရှက်စရာကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုထုတ်ပစ်၊ ဒီကောင်ကစားတာ စည်းကမ်းနဲ့မညီဘူး၊ အားကစားသမား မပီသဘူး'

အခြား နေရာအနှံ့အပြားတွင် ထိုင်နေကြသည့် ပြင်သစ်အချို့ကလည်း ထိုင်နေရာမှ ယလာကြပြီး ကင်မ်ကို 'အားကစားသမား မပီသဘူး' ဟု အော်ဟစ် စွပ်စွဲကြသည်။ စပေးသည့်ဘောလုံးကို တအားခုတ်၍ရိုက်ခြင်းသည် ညစ်ပတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

'ဒီကောင်ကို ထုတ်ပစ်' ဟူသော အော်သံများသည် နေရာအနှံ့အပြားရှိ ပြင်သစ်များထံမှ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ ပီးနော့သည် ကွင်းလယ်တွင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ပြီး ရပ်နေရာမှ ဒိုင်လူကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ တင်မိကတော့ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသော ပီးနော့ထံသို့ ဘောလုံးကို ရိုက်ပို့လိုက်ပြီး လက်ထဲမှရက်ကက်ကို အထက်သို့ ပစ်မြှောက်လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး တင်းနစ်ကုတ်ဘေးမှ အာနမ် ပရိသတ်ထံသို့ ပြေးသွားသည်။

မည့်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပြင်သစ် ဒိုင်လူကြီးကတော့ ဆူဆူညံညံ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ လှမ်းမိုး သွားသည်အထိ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ကာ ကင်မ်ကို ကွင်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ကစားရန် အမိန့်ပေးလျက်ရှိ ရှိလေ၏။

'ပြင်သစ်လူညစ်တွေ၊ ပြင်သစ်လူညစ်တွေ'

ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့၏နောက်နားတွင် ကပ်၍ထိုင်နေသော အာနမ်တစ်ဦး၏ အော်သံသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

'မင်းတို့ရဲ့ကျွန်တစ်ယောက်က မင်းတို့ကို နိုင်တာနဲ့ပဲ ပဲ့ကိုပျက်အောင်ဖျက်ပြီး ပြန်ကစားခိုင်းတာ တရားသလားကွ'

အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေသော ပြင်သစ်နှစ်ယောက်သည် သူတို့ထိုင်ခုံများမှ ဝန်းခနဲထလာကြပြီး အော်နေသော အာနမ်ကို လက်သီးနှင့် ဝိုင်းထိုးကြသည်။

‘ပြင်သစ်တွေအားလုံးဟာ ချေးတွေချည်းပဲကွ’ ဟု အနီးရှိ အာနမ်လူငယ် တစ်ဦးက ထအော်ပြီး လဲကျသွားသော သူ့သူငယ်ချင်းကို ထူရန် ပြေးသွား၏။

‘တင်းနှစ်ကုတ်ထဲမှာတောင် အာနမ်တွေကို ဖိနှိပ်ချင်ကြ သလားကွ’

ထိုးပဲ့ ကြိတ်ပဲ့ ရိုက်ပဲ့ နှက်ပဲ့ များသည် နေရာ အနှံ့တွင်ဖြစ် ပွားလာသည်။ အမျိုးသမီး များ၏ ကြောက်လန့် တကြား အော်သံများ။ ပြီးတော့ ဆဲသံဆိုသံနှင့် ကြိမ်းမောင်းသံများ။ ဂျိုးဇက်၏ နောက်တွင်ထိုင်နေသော ပြင်သစ်တစ်ဦးက အာနမ် တစ်ဦး၏ မျက်ခွက်ကို လက်သီးနှင့်ပိတ်ထားသည်။ ကျိုးသွား သော နှာခေါင်းမှ ထွက်လာသည့် သွေးများသည် ဂျိုးဇက်၏ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို စဉ်သည်။ ထိုင်ခုံမှ အခြား ပြင်သစ်တစ် ဦးက ဟင်မ်၏ရင်ပတ်ကို ဆုပ်ဆွဲကာ လက်သီးနှင့်ထိုးရန် ဟန် ပြင်သည်။ ထွေးလုံး ရစ်ပတ် ဖြစ်သွားသော တင်မ်နှင့် ထို ပြင်သစ်ကြားသို့ ပေါ်လဲက ဝင်သည်။

‘ဒီမယ် ဂျိုးဇက်၊ လန်းကို ဒီနေရာက ခေါ်သွားပေးပါ’ ဟု ပေါ်လဲက အော်ပြောသည်။

‘သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ’

ဂျိုးဇက်သည် ကတုန် ကယင် ဖြစ်နေရှာသော လန်းကို အကာအကွယ်ပေးကာ ရုန်းရှင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသည့် လူအုပ် ကြားမှ အတင်းတိုးစို့ပြီး ဝိတ်တက်သို့ ထွက်သည်။ အပြင် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တွေ့ရသည့် မြင်းရထားကို ငှားသည်။

မြင်းရထားသည် မှုန်းလွဲပိုင်းအချိန်၏ ငြိမ်ဆိတ်နေသောလမ်း များကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဖြတ်သန်းကာ ကက်သီ ခရစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ မြောက်ဘက်ရှိ ရပ်ကွက်အ တွင်းမှ ဘုရင့်သံတမန်ကြီး၏ အိမ်ဆီသို့ဦးတည်ပြီး ပြေးသွား လျက်ရှိလေ၏။

လန်း၏ ဘေးမှ ကပ်ထိုင်နေသော ဂျိုးဇက်သည် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြော၊ လန်းကလည်းအချိန်အတော်ကြီးကြာမျှ နှုတ်ဆိတ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေး များသည် ရင်ခွင်တွင်အပ်ထားသည့် ဦးထုပ်နားကိုတင်းကျပ် စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ယခု အချိန်ထိ စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရှိသေးကြောင်းကို ဖော်ပြနေဆဲ။ ထို့နောက်ဂျိုးဇက်ဘက် သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘ကျွန်မကို အခုလို ဝေငံရှောက်ပြီး ခေါ်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မှန်စီယာရှားမင်း၊ အခုလိုအရုပ်ဆိုးဘဲ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အာနမ်လူမျိုးအများစုရဲ့ နှလုံးသားမှာ မုန်းတီးမှုနဲ့ ပြည့်နေ ကြပါတယ်’

လန်းသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ အဝေးသို့ လှမ်း မျှော်ကြည့်နေသည်။

ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နိုင်လှသော မြင်းရထားတံတွင် အာရှတိုက်သူ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတစ်ဦးနှင့် ပူးပူး

ကပ်ကပ် ထိုင်နေရခြင်းကြောင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုသည် ဂျိုးဇက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် စိမ့်ဝင် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိ၏။ စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ဖြစ်နေသော လူအုပ်များကြားမှ ထိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြစဉ်က ကြံ့ခဲရသည့်အဖြစ်ကို သူ့သတိရမိသည်။

ထိုစဉ်က သူသည် လန်း၏ သေးသွယ်ပျော့ပြောင်းသော ပခုံးများကို တယုတယဖက်၍ ခေါ်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ရာ လန်း၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုသည် သူ့စိတ်ကို များစွာမှောင် ထိခိုက်လှုပ်ရှားစေခဲ့၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်ကာ စရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေသော လူအုပ်နှင့် ဆုံမိကြသည့်အခါ များတွင်လည်း ဂျိုးဇက်သည် ရှေ့မှကာဆီးပိတ်ဆို့နေသည့် လူများကို အတင်းတွန်းထိုး ဖယ်ရှားရတတ်၏။ ထိုအခါ မျိုးတွင် လန်းသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဂျိုးဇက်၏ ရင်ခွင်တွင် အပ်ကာ အသာအယာ ဖက်တွယ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်ပါလာတတ်သည်။

ဂျိုးဇက်သည် အဝေးသို့ ငေးနေသော လန်းဘက်သို့ တစ်ချက်မျှငဲ့စောင်းကြည့်မိသည်။ ရွှေဝါရောင်သန်းနေသည့် အာနမ်မကလေး၏ မျက်နှာသည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှပပီတိသည်။ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး မြင်ရသောအခါမှပင် သူ့အလှသည် ပို၍ ပီပြင်လာသည်။ ပို၍ အသက်ဝင်လာသည်။ ပို၍ ချစ်စရာကောင်းလာသည်။

‘မင်းလို အလွန်ချော အလွန်လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကူညီခွင့်ရတဲ့ အတွက် ငါ ဝမ်းသာမိပါတယ်’

လန်းရယ်’ ဟု သူ့၏ လေအေးကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ‘ကိုယ့်အနေနဲ့ ပေါ့လ်ကိုတောင်မှ မနာလိုစိတ်ဖြစ်နေမိလို့ ပြောရတော့မှာပဲ’

လန်းက ဂျိုးဇက်ဘက်လှည့်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်သည့် မျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်သည်။

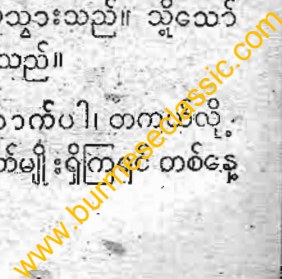
‘ဗိုလ်ကြီးပေါ့လ်ဒီဗရော့စ်ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ ခင်မင်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ မှန်စိယာရှားမင်း၊ ဒီလောက်ပဲရှိပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် သူကတော့ မင်းကို သိပ်သဘောကျနေတယ်၊ သူပြောလို သိတာပါ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်မ အဖေကတော့ သူ့ကို သိပ် အထင်ကြီး တယ်၊ အင်မတန်တော်တဲ့ အရာရှိ တစ်ယောက်လို့ အဖေက ယုံကြည်နေတယ်၊ အဖေက ဗိုလ်ကြီးပေါ့လ်ဒီဗရော့စ်ရဲ့ အဖေကိုလဲ သိပ်လေးစားတယ်လေ၊ သူ့အဖေက ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ လက်ထောက်အရာရှိချုပ် လုပ်နေတယ်’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ အကြောင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာထားသည် တင်းမာသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ထူနှေးပြန်သည်ကား ပြုံးသည်။

‘ပေါ့လ်ဟာ အရာရှိကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ တကယ်လို့ သာ တခြား ပြင်သစ်တွေမှာ သူ့စိတ်မျိုးရှိကြရင် တစ်နေ့’

တင်းနစ်ကွင်းမှာ ကြွခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆို ထင်ရတာပဲ

ဖိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာ အရိပ်အငွေ့သည် လန်း၏ မျက်နှာ တွင် ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။ 'ကျွန်မ အဖေကတော့ ဒီကိစ္စကို လုံးဝသဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး' ဟုပြောသည်။ 'ကင်မ် ပြိုင်ပွဲဝင်တာကိုတောင် အဖေက သဘောတူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့'

'မင်းအဖေကို ကိုယ်က နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လို့ ပြောပြပေးပါလား လန်း' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောသည်။ အဓိကရုန်း၏ မသာယာမှုပေါ် ရောက်နေသော လန်း၏ အာရုံကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားရန် အားထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ 'တွေ့မြို့က နန်းတော်ကို သူလိုက်ပြခဲ့ဖူးတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး' သူသည် ရုတ်တရက် စကားကို မဆက်။ အတန်ကြာမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆက်ပြောသည်။

'သူနဲ့သာ တော့ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်သိပ်ဝမ်းသာမိမှာပဲ၊ ကိုယ်အခု မင်းတို့နိုင်ငံ သမိုင်းကို ဝေးနေတယ်၊ သူနဲ့သာ စကားပြောခွင့်ရလို့ ကတော့ ကိုယ်ဝမ်းသာမိပဲ'

'ရှင် ဆိုင်ရုံမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ'

'ကိုယ် ဗဟိုဌာန မော်ကွန်းတိုက်ကို လေ့လာဖို့ သွားရင်းနဲ့ လမ်းကြိုလို့ ဝင်တာ၊ ဆိုင်ရုံမှာ နောက်ထပ် တစ်ရက် နှစ်ရက် နေဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်'

'ဒါဆိုရင်တော့ သူနဲ့ တော့ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ တစ်မိသားစုလုံး မနက်ဖြန် ဟွေးမြို့ကို သွားကြမလို့၊ ဘုရင်ဘိဒိုင်းရဲ့ သုံးနှစ်ထပ်ကြိမ် လုပ်နေကျ သုဂတိဘုံပူဇော်ပွဲကို အခုအပတ် နောက်ဆုံးရက်လောက်မှာ ကျင်းပလိမ့်မယ်၊ အဖေက အဲဒီပွဲတော် အခမ်းအနားတက်ရမှာ'

ဂျိုးဇက်က လန်းကို အံ့အားသင့်ပြီး 'ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာအားရပြုံးသည်။

'ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် ကံကောင်းသလဲ၊ အဲဒီပွဲတော် ကျင်းပဖို့ အချိန်ကျနေပြီဆိုတာ လုံးဝကို သတိမရဘူး၊ ဒီပွဲတော်ကို လက်လွှတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ တော်လှန်ရေးမတိုင်ခင် နောက်ဆုံး တရုတ်ဘုရင် ပီကင်းမြို့တော်မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ သုဂတိဘုံ ပူဇော်ပွဲဟာ အခုဆိုရင် အနှစ် နှစ်ဆယ်တောင် ကျော်သွားပြီ၊ ပွဲတော်ကျင်းပမယ့် ဟွေးမြို့ကို ကိုယ်သွားနိုင်မှာပေါ့'

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီး လန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ အခုလို ကျင်းကျင်းကျပ်ကျပ် နေရာကလေးတွင် နီးနီးကပ်ကပ် ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်နေရသည့် အခါ လန်းထံမှ စံပယ်နံ့ သင်းသင်းကို ရနေသလိုလိုရှိသည်။ သူ အသားကလား ဆံပင်ကလားဆိုတာကိုတော့ တိတိကျကျ ခွဲခြား၍မသိ။

သူတို့ မြင်းရထားသည် ညောင်ပင် ရိပ်များ ကွက်တံ
 ကွက်ကျား ကျနေသော လမ်းမပေါ် ရောက်လာသည်။
 ပူပြင်းသော နေရောင်သည် မြင်းရထား အတွင်းသို့ တစ်ခဲ
 တစ်ရံ ချဉ်းနှင်း ဝင်ရောက် လာတတ်သည်။ ထိုအခါတွင်
 လန်း၏ နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းနှင့် ပယင်းရောင် ဖြေ
 နေသော ပါးနှစ်ဖက်သည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်
 သည်။ ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ သူ့မျက်စိထဲတွင် ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက်
 ဖြစ်သွားသော အလှတူင် သာကာယစ်မူးစိတ် ဝင်နေ၏။

‘အဲ့ဒီ ပဲ့တော်ကို မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ အတူတူတုံ့ပြီး ကြည့်လို့
 ဖြစ်မလားလန်း’ ဟု သူက မေးသည်။ သူ့လေသံတွင် စိတ်
 လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် မျှော်လင့် တောင့်တခြင်းများ အပြည့်
 ပါလျက်ရှိသည်။

လန်းသည် ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်
 ကြည့်နေသည်။ အမေရိကန် လူချောတစ်ဦး၏ မျက်နှာ
 ကြံ့ခိုင်သောမေးရိုးနှင့် ရှေ့ရောင် ဆံပင် ပိုင်ရှင်။ သူ့မျက်နှာ
 သည် အမေရိကန်အဖို့ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသကဲ့သို့
 အမေရိကန်၏ မျက်နှာသည်လည်း သူ့အဖို့တော့ အထူး
 အဆန်းတစ်ခုကို မြင်နေရသည့်နည်း ရှိသည်။ အပြာရောင်
 ခပ်ဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးများ၏ အကြည့်သည် ရဲတင်းလှ၏။
 သူ့အလှတူင် စိတ်ဝင်စား နေခြင်းကို ဖုံးကွယ် ထားခြင်း
 မရှိ။ ဤအကြည့်ကို သတိထား လိုက်မိသော လန်း၏ပ
 နှစ်ဖက်သည် ရှက်သွေးဖြင့် နီရဲသွားသည်။ ဘာကြောင့်

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ကို မသိ။ သူ့အကြည့်သည် ဂျိုးဇက်၏
 မျက်နှာမှလွဲသွားသည်။

‘တွေးမြို့ရောက်ရင် ပဲ့တော်ကို ကျွန်မကမိသားစုနဲ့ အတူတူ
 ကြည့်ရမှာ မှန်စိစာရားမင်း’ ဟု ရှိုးတိုး ရှန်းတန့် မျက်နှာ
 ထားဖြင့် အဖြေပေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် မင်းအားတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့ သွားနိုင်
 မှာပေါ့’ ဟု ဂျိုးဇက်က ဇွတ်တိုး ပြောသည်။

‘ပဲ့တော်ရက် မတိုင်မီ တစ်ရက် ကြိုရောက်အောင် ကိုယ်
 လာနိုင်တယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် နန်းတော်ကို သွားကြည့်
 ကြမယ်၊ ကိုယ်နောက်ဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးတာကို လုံးစ
 မေ့မသွားဘူး၊ အဲ့ဒီ အခေါက်တုန်းက ကိုယ်က ရာဇပလ္လင်
 ဘေးမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေခဲ့ရတာ၊ ဘုရင်ခိုင်ဒင်းက ကိုယ်ကို
 တောင် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ သေးတယ်၊ တရုတ် ဘုရင်တွေ
 အကြောင်း ဖတ်ရတဲ့အခါတိုင်း ဘုရင်ခိုင်ဒင်းကို မျက်စိ
 ထဲမှာ ပြန်မြင်လာတယ်၊ ဘုရင့် အမတ်ကြီး တစ်ယောက်
 အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း မင်းအဖို့ကို သတိရတယ်၊
 အဲ့ဒီတုန်းက မင်းအဖေက နန်းရင်ပြင်မှာ လင်လေး အခမ်း
 အနားကို ဦးစီးပြီး ကျင်းပခဲ့တယ်’

စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ပြောနေသော စကားလုံးများ
 သည် သူ့နှုတ်ဖျားမှ အလှအယက် တိုးထွက် လာကြသည်။
 ကလေးသူငယ် တစ်ဦးသဖွယ် အားတက်သရော ပြောနေ
 သော ဂျိုးဇက်ကို ကြည့်ပြီး လန်းက ပြုံးသည်။

ကျွန်မလေ ကျွန်မနိုင်ငံရဲ့ ငွှေးဟောင်း ပွဲဇော် အခမ်းအနားတွေကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ ဒဲဒီအကြောင်းတွေကို ရှင် နားလည်အောင် ရှင်းပြခွင့် ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ

လန်းက စကားကို မဆက်လေးဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြစ်နေသည်။ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်သွားသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုဖိတ်ရင် ကျွန်မအဖေဆီက တစ်ဆင့်လာမှဖြစ်မှာ’

‘ဖိတ်မပူပါနဲ့ လန်းရယ်၊ ကိုယ်တွေးမြို့ကို ရောက်မှာပဲ။ သူသည် ဝမ်းသာအားရရယ်သည်။’

‘ပြေးတော့လေ မင်း ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးပါ။ ဝါပြားစေတဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ကိုယ်ကို ဂျိုးဇော်လို့ ခေါ်ပါ။ မှန်စီယာရှားမင်း ဆိုတာကြီးက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်တင်နှစ်လောက် ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်အဖို့ ဝမ်းလွန်း မနေဘူးလားဟင်’

‘ကျွန်မ ကြီးစားပါ့မယ်’

လန်းက အရှက်ပြေရယ်လို့ နံပြုံး မျက်နှာကိုလွဲကာ အပြုံးဆို လှမ်းကြည့်သည်။ မြင်းရထားသည် ဘုရင့်သံတမန်ကြီးအိမ်တော်ရှိရာ လမ်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။ မြင့်မားသော

အထိန်ရုံတံတိုင်းကြီး၏ တစ်နေရာတွင် ဆေးနီသုတ်ထားသော ဝင်ပေါက်တစ်ခု။ လန်းက မြင်းရထားကို ထိုင်ဝင်ပေါက် ချော့ခွဲ ရပ်ခိုင်းသည်။

မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကြသည့်အခါ ဂျိုးဇော်က အရင်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ လန်း။ လန်းမြင်းရထားပေါ်မှအဆင်းတွင် ဂျိုးဇော်က လန်း၏လက်ကို အသာအယာ လှမ်းဆွဲပြီး ချပေးသည်။ လန်း၏လက်သည် ကလေးငယ် တစ်ဦး၏ လက်သဖွယ် နူးညံ့လှ၏။ သူနှင့် ဘေးချင်း ယှဉ်၍ လျှောက်လာနေသော လန်းကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် လန်းသည် နတ်မိမယ်တမျှ လှလျက်ရှိပြန်၏။

တံခါးဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ လန်းကသူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ ဂျိုးဇော်၏နှုတ်မှသူပြောရန် ရည်ရွယ်မထားသည့်စကားများ ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ထွက်လာသည်။

‘လန်းရယ်၊ ကိုယ် ဒီကိုရောက်လာကတည်းက ကံကြမ္မာက ကိုယ်ကို မိနေရာရောက်အောင် ပြန်ပို့လိုက်တယ်လို့ ဗိတ်ထဲမှာဖြစ်နေမိတယ်’ ဟုပြောသည်။

‘ကိုယ်နဲ့မင်းတို့မောင်နှမသုံးယောက် ဘုရင်ခံ အိမ်တော်မှာ ဆုံမိခဲ့ကြတဲ့အဖြစ်ကို ကိုယ်မေ့နေပြီ။ ဒါပေမယ့် အခုလို ပြန်တွေ့ကြတာဟာ ကံကြမ္မာက ပြန်ပြီး မတွေ့ တွေ့အောင် နေ့တိုးပေးလိုက်တယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ဖြင့် လန်း၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေး ဖျန်းကာ နီမြန်းလျက်ရှိ၏။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဂျိုးဇော် သည် သူ၏ မိုက်မဲမှုကို ပြန်ပြင်သည်။

‘ကိုယ် ဝမ်းနည်းပါတယ် လန်း’ လန်းက ဝင်းတံခါး မင်းတုတ်ကိုဖြုတ်ရန် လှည့်အသွားတွင် ဂျိုးဇော်၏ နှုတ်တုတ်ကား ထွက်လာသည်။ ‘ဒီစကားမျိုး ပြောတာဟာ မိုက်မဲတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် နောက်ထပ် ပြန်တွေ့နိုင်လိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်နေမိပါတယ်’

ဝင်းတံခါးကို မပိတ်မီ လန်းသည် ရှက်သွေးဖြာနေသော မျက်နှာထားဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြုံးပြန်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဖြစ်ရမယ့် ကိစ္စဟာ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ဂျိုးဇော်ရယ်’ ဟု တိုးတိုးသာသာကလေး ပြောလိုက်လေသည်။

(၃)

‘မိသားစုကို အရှက်ရအောင် ဂုဏ်သိက္ခာပျက်အောင်လုပ်တယ် လို့ အဖေဘယ်လိုကြောင့်စွပ်စွဲနေရသလဲ၊ ကျွန်တော် ပြင်ဆင် ချန်ပီယံကို နိုင်တယ်လေ၊ အဖေ နားမလည်ဘူးလား’

ထရန်ဗန်ဟွား၏ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ကင်မီ၏ ကျယ်လောင်စူးရှသော စကားပြောသံသည် အပြင်ဘက် ကြာကန်ဘေး၌ ထိုင်နေသော လန်းဆီသို့ ရှောက်လာသည်။ လန်းသည် သူ့အား အိမ်ပြန်ပို့ခဲ့သည့် အမေရိကန် ကိုလူချောကို စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်ကာ တတမ်းတတ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိခဲ့ပြီ။

အမေရိကန် လူငယ်၏ ရယ်ပြုံးနေသော အပြင်ဆောင် မျက်လုံးများနှင့် မြတ်နိုးတယ်တူမှုကို အထင်အမြား ဖော်

ပြနေသည့် အကြည့်။ ဤအရာနှစ်ခုသည် လန်း၏ စိတ်ကို တူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားစေခဲ့၏။ သို့သော် သူ့အစ်ကိုကင်မ်၏ ကျယ်လောင် စူးရှသော အသံကြောင့် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်နေရ၏။ ရေကန်ဘေး ကျောက်တုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသော လန်းသည် အသာခေါင်းထောင်ကာ နားစွင့်နေမိ၏။

‘ကျွန်တော် စည်းကမ်းနည်းလမ်းအတိုင်း ကစားပြီးနိုင်တာ’ ဟု ကင်မ်က ဆက်ပြောနေသည်။

‘ငွေဖလားဆုဟာ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ဆုပဲ’

‘မင်းကစားပုံကစားနည်းဟာ ပြင်သစ်တွေကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်တာနဲ့အတူတူပဲ။ အားကစားသမား မပီသဘူး။ နည်းမမှန်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ကစားနည်းမှာ အစဉ်အဆက်က ကျင့်သုံးလိုက်နာခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်း မကစားဘဲ ဖောက်ဖျက်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ တို့ကို အနှောင့်အယှက် ပြုတာပဲ’

သူ့အဖေ၏ လေသံသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် တစ်လုံးချင်း။ အသံကြားရုံမျှဖြင့် သူ့အဖေသည် ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဒေါသကို မပေါက်ကွဲအောင် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖြင့် ချုပ်တီးထားရကြောင်း သိသာလျက်ရှိသည်။

‘နောက်ဆုံးပဲ ပြန် ကစားဖို့ သူတို့ဘက်က ခိုင်းပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကစားရင် ဒီနည်းတွေကို သုံးပြီး မင်းမကစားပါနဲ့’

‘ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုယ်နား နှစ်ဖက်တောင် ကိုယ်မယ့်ချင်တော့ဘူး အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပီးနေတဲ့ရွှေမှာ လက်မြောက်အစွမ်းပေးပြီး ဒူးထောက်ဆည်းခံဖို့ အဖေက အမိန့်ပေးနေတာလား’

ကင်မ်၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသဖြင့် သူပြောသမျှကို ကြားနိုင်ရန် လန်းသည် အထူးဂရုစိုက်၍ နားစွင့်နေရသည်။

‘မင်းအပြုအမူကြောင့် လူတွေ ကြားမှာ အဓိကရုဏ်းတစ်ခုလို ဖြစ်သွားတာဟာ မင်းမိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အမည်းစက်ကြီးထင်အောင် လုပ်တာပဲ’ ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက အေးစက်မာကျောသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘အခုလို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းပြီး ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်စေမယ့် အလုပ်မျိုး နောက်ထပ် မလုပ်မိအောင် သတိထားဖို့ သင့်မသင့်ကတော့ မင်းဘာသာ မင်းဆုံးဖြတ်ပါ ဒါပဲ’

‘ပွဲကြည့် ပရိတ်သတ်ထဲက လူတွေရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထလုပ်ကြတာကတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး’ ဟု ကင်မ်ကပြောသည်။

‘သူတို့အနေနဲ့ လူလိမ်လူညာ ပြင်သစ်တွေရဲ့ မတရားမှုကို တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက် ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီပွဲကို ပြန်မကစားနိုင်ဘူး။ ဒီပွဲဟာကျွန်တော် ခိုင်ပြီးသားပါ။ ကင်းနစ်ကုတ်ထဲမှာ မတရားသဖြင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တဲ့ ပြင်သစ်တွေ လုပ်ရပ်ကို လာလတ်တီးကျာနယ်ထဲမှာ ကျွန်တော့် နာမည်နဲ့ ဆောင်းပါးရေးဖို့ပါ သဘောတူထားပြီးပြီ’

‘မင်းဟာ ငါ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မနာခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တင်းနပ်စ်ကို မကစားနဲ့လို့ ငါတားခဲ့တယ်။ မင်း နားမတောင်ခဲ့ဘူး။ မင်းဟာငါ့ကို အမြဲတမ်း အန်တူဖို့ လုပ်နေတဲ့ကောင်ပဲ’

လန်းသည် သူ့ အဖေ၏ အသံတွင် ဒေါသ ပါလာပြီကို သတိထားမိလိုက်၏။ သူသည် အသက်ပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မရှူနိုင်တော့။ သူ့အစ်ကို ကင်မ် ဘာပြန်ပြောမည်ကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် နားစွင့်နေမိသည်။

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ’ဟု ကင်မ်က ပြန်ပြောပြီးရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်။

‘အဖေက ကျွန်တော့်ကို အရှုံးပေးဖို့ မျှော်လင့်ထားတာကိုး။ အဖေကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်ယူလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာဟာ ထင်တဲ့လူရဲ့ မိုက်မဲမှုပဲ။ ကိုယ့်အမျိုးသားတွေရဲ့ လေးစားကြည်ညိုမှုကို ရလို့ တက်လာမယ့် သိက္ခာ အတွက် ဂုဏ်ယူလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့မိတာ မဟာအမှားပဲ။ ကျွန်တော် ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် ဘယ်လောက်ပဲလုပ်လုပ် အဖေကတော့ ဂုဏ်ယူမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဆိုရင် ပြင်သစ်တွေအပေါ်မှာ အနိုင်ရခဲ့တာဟာ အသေးအမွှာလေး တစ်ခုပဲ။ အဲဒီအောင်မြင်မှုကလေးဟာ အဖေ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်သလို ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်။ မင်းရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကိုက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ။ မင်းက အောင်မြင်မှု ရယူတဲ့နေရာမှာ တခြားလူတွေလို တော်လှန်ပုန်ကန်ပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပြီးမှ ရယူချင်တဲ့ ကောင်စားပဲ။ ငါ့အဖေက ငါ့ကို ကြီးကြပ်လမ်းညွှန်ပေးခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်း ငါက မင်းနဲ့မင်းအစ်ကို တင်မ်တို့ ကြီးကြပ် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့တယ်။ လူကြီးသူမတွေ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ အစိုးရအာဏာပိုင်တွေကို လေးစားရမယ် ခိုသေရမယ်ဆိုတဲ့ ကွန်ဖြူးရှပ်ရဲ့ အဆုံးအမ အတိုင်း လိုက်နာဖို့ မင်းတို့ကို ငါသွန်သင်ခဲ့တယ်။ တင်မ်ကတော့ ငါသင်ပေးသမျှကို အတိအကျ လက်ခံခဲ့တယ်။ မင်းကတော့ သူပုန်လမ်းစဉ်ကိုပဲ လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ငါ မင်းအတွက် အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်’

‘ကွန်ဖြူးရှပ်ရဲ့ နှိတ်ကျမ်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်အရှင်သခင်တွေ လိုလားနေတဲ့ လူတန်းစား ပေါက်ဖွားလာအောင် လုပ်ပေးနေတာပါ။ အထူးသဖြင့် ဘာလုပ်လုပ် ဦးခေါင်းလျှိုပြီး ငွေခံတတ်တဲ့ ကျွန်တို့တို့တွေ မွေးမြူချင်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်နေတာပါ’ဟု ကင်မ် ကအော်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အဲဒီအဆုံးအမတွေကိုသာ ဆက်ပြီး သင်နေမယ် လိုက်နာနေမယ် ဆိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့တစ်ယက်လုံး သူတို့ကို အလုပ်အကျွေး ပြုနေရမယ့် ကျွန်သားပေါက်တွေဖြစ်နေမှာပဲ’

ဤမျှလောက် ရဲတင်းပြီး ပြောင်ကျလွန်သော အာခံ စံကားများကြောင့် တုံ့ပြန် ထွက်ပေါ်လာသည့် သူ့အဖေ၏အသံသည် လန်းကို အသက်ရှူ မှားသွား လောက်အောင် ပင် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်စေခဲ့၏။ လန်းသည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ပြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့နှလုံးသားသည် လျင်မြန်စွာ ခုန်လျက်ရှိ၏။

ဥယျာဉ်ထဲမှ အလင်းရောင်သည် ဆုတ်ခွာစပြုပြီ။ သို့သော် ပြုတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အခန်းတွင်းမှ လူများကိုကောင်းစွာ မြင်နေနိုင်သေးသည်။ အခန်း၏နံရံ တစ်ဖက်တွင် အနီရောင်ပိုးသား ခန်းဆီးကြီးများပိတ်ကာထားသည်။ ထိုခန်းဆီး ကြီးများ ပေါ်တွင် ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ညီညွတ်ရေး ဟူသော ရွှေစာလုံးကြီးများကို ကရုတ် ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည်။

သူ့အဖေသည် ထိုခန်းဆီး၏ ရွှေရှိ သူ့စာရေး စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ အသက် ငါးဆယ်တွင်းဝင်စ သူ့အဖေသည် ညဉ့်ပိုင်း ဝိညာဉ်တော်များ ကန်တော့သည့် အခါတိုင်း ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် အနက်ရောင် ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ထားသည်။ တလှုပ်လှုပ် တယမ်းယမ်း ဖြစ်နေသော သူ့ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သူ့အဖေသည် သူ့ဒေါသကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရန် များစွာ ကြိုးစားနေရကြောင်း သိသာထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

တင်မိကတော့ သူ့အဖေဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ ကင်မိကတော့ အခုအချိန်အထိ တင်းနစ် ဝတ်စုံနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

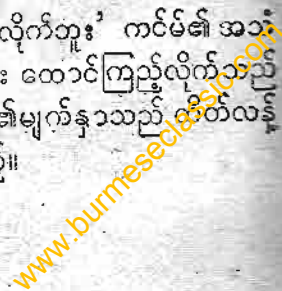
သူသည်စားပွဲ၏ တစ်ဖက်ထိပ်မှရပ်ကာ သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကို တို့ကို ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံး များဖြင့် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

လန်းသည် အခန်းတွင်းမှ သားအဖသုံးယောက် နောက်အလှည့်တွင် သူ့ကိုမြင်သွားမည် စိုးသဖြင့် မက်မိုပင် တစ်ပင်၏ အရွက်များကြားသို့ တိုးဝှေ့ကာ ပုန်းကွယ်ပြီး ရပ်သည်။ ထိုနေရာမှ နားထောင်လျှင် သူ့ကို မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ အထဲမှပြောသမျှကို ကောင်းစွာလည်း ကြားနိုင်မည်။

‘မင်း ငါ့ကို အခုလို ပြောလိုက် တာဟာ မင်းအပြစ်ကို ပိုပြီး ကြီးသွားအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ’ဟု သူ့အဖေက တည်ငြိမ်အေးအေးစွာဖြင့် ပြောလည်။

‘ကဲ...မင်းသွားတော့၊ မနက်ဖြန် ဟိုမိသားစု ဘေးမြို့ကို သွားကြမလို့၊ မင်းပြင်ဆင်စရာရှိတာ ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားတော့၊ မိမိုးဖလာ ရှေးဟောင်း ပွဲသော်ကို တက်လိုက်ရမည်တော့ ရိုးရာအမေ့အနစ်ရဲ့ တန်ဖိုးကိုမြင်သာပြီး အမြင်မမှန် ရလာမှာပဲ၊ ပင်းအခု ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေနဲ့ အပြုအမူတွေ အတွက်ကတော့ နောက်နှစ်ရက်သုံးရက် လောက်ကျရင် ငါမင်းနဲ့ထပ်ပြီး စကားပြောမယ်’

‘ကျွန်တော် အဖေနဲ့ ပွားကို မလိုက်ဘူး’ ကင်မိ၏ အသံ တုန်ယင်လျက်ရှိ၏။ သူ့အဖေ ခေါင်း ထောင်ကြည့်လိုက်သည်ကို လန်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူ့အဖေ၏မျက်နှာသည် ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ကနေ့ည အဖေပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားခဲ့ပြီးပြီ ကျွန်တော် ဘက်ကလဲ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူ အဆတွေကို အဖေမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားစရာ မလိုတော့ဘူး လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်

အေးပေါ့၊ ဘော်ဂျီဗစ်ဆိုတဲ့ အရွေးဝါဒကို မင်းကစွဲလမ်း နေပြီဟာကိုး'ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက ပြန်ပြောသည်။ သူ့ အသံ သည် ဒေါသဖြင့် တုန်လှုပ်လျက်ရှိ၏။

မင်းဟာ အဖေနဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင် တွေကိုသာ အသရေ ပျက်အောင် ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့အောင် လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ မင်းနိုင်ငံကိုပါ ဆန့်ကျင်ဖို့ ကြိုးစား နေတာပဲ၊ တကယ်တော့ မင်းယုံကြည်နေတဲ့ ဝါဒဟာ ဒါပါပဲ'

ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒါဟာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ တိုင်းပြည်ကို တကယ်တမ်း ချစ်ရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ရှေးဟောင်း အယူ အဆတွေနဲ့ အနှစ်သာရ မရှိတဲ့ ရှေးဟောင်း ပွဲလမ်းသဘင် တွေကို မြတ်နိုးနေဖို့မလိုဘူး၊ အရောင်မျိုးစုံနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ဝတ်လုံကြီးတွေကို ဝတ်ရဖို့အတွက် ရုပ်သေးရုပ်တွေလို ဘုရင် ကြီးဆရာ ကနေရတဲ့ မျှူးမတ် တွေကိုလဲ အချိန် အကုန် ခံပြီး ဖူးမြော်နေဖို့ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေက မျှူးမတ်တွေရဲ့ အကျင့်ပျက်မှု၊ ဖောက်ပြန်မှုနဲ့ ဆိုးသွမ်း ယုတ်မာမှုတွေကို မုန်းတီး နေကြတယ်၊ ရွှံ့ရွာစက်ဆုပ် နေ ကြတယ်၊ အဲဒါကို အဖေသိရဲ့လား၊ တကယ်လို့ သာ ဒီနိုင်ငံ

ပြင်သစ်တွေ့ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် သမိုင်း ဒီရေဟာ နှစ်ခဲတဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်ရဲ့ မိသားစုက ပျက်ပြား ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ မျှူးမတ်တွေကို ဆက်စား သွားမှာ သေချာတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်က တရုတ်ပြည်မှာ ဖြစ်သွားသလို ဖြစ်တာ ပြောလှပြီပေါ့

ကင်မင်၏ မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်လာသည်။ စိတ် နှစ် မာန်နှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်၍ လက်သီးများကို ဆုပ်လိုက်၊ ပြန်ဖြေလိုက်။

ဘုရင်နဲ့ ဘုရင် မျှူးမတ်တွေဟာ ဟိုချင်ချိုင်းနား ဘုရင်ခံ နဲ့ ဟွေးမြို့မှာ လာပြီး ရုံးထိုင်နေတဲ့ ဘုရင်ခံရဲ့ ဌာနေ သံအမတ်ကြီးတို့ ကြီးဆရာ ကနေရတဲ့ ရုပ်သေးရုပ် တွေ ဆိုတာ ပြည်သူတွေကသိတယ်၊ မသိဘူးလို့ များ မထင်နဲ့ အဲဒီလူတွေ ကိုယ်တိုင်ကလဲ သူတို့အနေနဲ့ ကိုလိုနီကောင်စီ နဲ့ ဝန်ကြီးများ ကောင်စီမှာ ပါနေရပေမယ့် သူတို့လက်ထဲ မှာ အာဏာ တစ်ပြားသားမှ မရှိဘူးဆိုတာ သိနေကြတာပဲ၊ ပြင်သစ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေးသမား မှန်သမျှဟာ ပြည်သူတွေကို သစ္စာဖောက်နေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ၊ ဒီသစ္စာ ဖောက်မှုအတွက် နေဥစ္စာ ကြယ်ဝ ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ ဆုကို ပြင်သစ်တွေဆီက ရရှိခံစားနေရတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့ ကောင်း ကောင်းသိနေကြတာပဲ၊ လယ်သမားတွေ အနေနဲ့ ကလဲ ဆာ အလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလို မြေပိုင်ရှင်တွေကို မုန်းတီး ရွှံ့ရွာကြတယ်၊ ဒါကိုကော် အဖေ

သိရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့ လူစုဟာ လယ်သမားတွေရဲ့ မသိနားမလည်မှုနဲ့ သဘော ကောင်းမှုနဲ့ ရိုးသားမှု တွေကို အကွက်ကောင်းယူပြီး မတရားသဖြင့် အတိုးကြီးစား၊ အမြတ်ကြီးစားပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်နေတဲ့ လူတန်းစား တစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကိုခရာအစေ့နားလည်ရဲ့လား။

တင်မိ၏ လက်ဝါးတစ်ဖက် ကင်မိ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျသွားသည်ကို လန်း ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ လှုပ်ရှားပုံမြန်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ရိုက်ချက်ကိုပြက်ပြက် ထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်မဟုတ်။ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ ကင်မိသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ယိုင်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့နေရာတွင် ဘောင့်ကောင် မတ်မတ် ပြန်၍ရပ်နေသည်။ အလွန် တင်းမာ၊ ခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အစ်ကို တင်မိ၏ မျက်နှာကို စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေသည်။ သူ့အမူအရာမှာ ချက်ချင်း လက် တုံ့ပြန် တော့ မည့်ပဲ ထို့နောက် သူသည် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

‘အခု ငါ လုပ်လိုက်တာဟာ မင်းကို အဖေကိုယ်တိုင်က လုပ်ချင်နေတဲ့ဟာပဲ’ ဟု တင်မိက ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဒေါသမကြီးရဘူးဆိုတဲ့ အဆိုးဆဲမပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိနေရတဲ့အတွက် အဖေကမလုပ်တာ၊ ဒါကြောင့် အဖေကိုယ်စား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ငါက လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ’

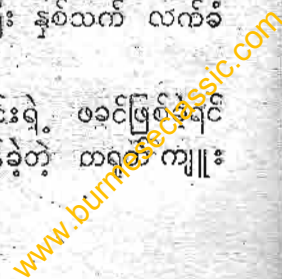
‘ဒီအခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာဆိုရင် မင်ဗျားမလုပ်ရဲပါဘူး’ တုကင်မိက လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

တင်မိသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ သူ့အဖေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဒီလောက်ဆို တော်ပြီ ကင်မိ’ ထရန်ဟွားက သူ့အား ဖြီးဘက်သို့ လှည့်၍ လက်ယမ်းပြသည်။

‘ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့ အဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုတွေကြောင့် သူ့ပြင်သစ်နိုင်ငံအထိ သွားပြီးပညာသင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို မငဲ့ညီ မေ့နေပြီ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ ပညာသင်ရင်းနဲ့ ဒီယုံကြည်မှုအသစ်ကို မှီလာတာ မဟုတ်လား၊ ဒီအချက်ကိုလဲ သူ့မေ့နေပြီ။ တို့နိုင်ငံလို အင်အား ချည့်နဲ့တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဟာ သတိကြီးစွာထားပြီး လှုပ်ရှားရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို သတိမပြုမိနိုင်တာဟာ မိုက်မဲရင်တာလဲဖြစ်မယ်။ ခေါင်းမာနေတာ ရင်လဲဖြစ်မယ်။ ငါတို့လူမျိုးတွေဟာ သူတို့လိုပဲ နိုင်ငံရေး မရင့်ကျက်သေးတဲ့ လူမျိုး။ အဲဒီတော့ နိုင်ငံရေး မရင့်ကျက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ပြင်သစ်တွေရဲ့ အကာအကွယ်နဲ့ ဦးဆောင်မှုကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံရမှာပဲ။ သူတို့ထက်ပိုပြီး မရိုးသားတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံက အုပ်ချုပ်ရေး သမားတွေနဲ့ စာရင် ပြင်သစ် အုပ်ချုပ်ရေးသမားများကမှ အများကြီး နှစ်သက် လက်ခံနိုင်စရာ ရှိသေးတယ်။’

‘တကယ်လို့သာ အဖေဟာ လီလျှိုင်းရဲ့ ဖခင်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆယ့်ငါးရာစုအတွင်းက သူ့ခုခံတန်းလှန်ခဲ့တဲ့ ကရုဏ်းကျူး

ကျော်သူတွေကို ခွေးထောက်အညွှံ့ ခံပြီး ရိုသေလေးစားဖို့အကြံ ပေးမှာပဲလို့ ထင်တယ်' ဟု ကင်ကမ်ကပြောသည်။ သူ့အသံ မှာ မထိလေးစား မခန့်တရနဲ့။

'အဖေက ကျွန်တော် ကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အတိတ် ခေတ်က အာဇာနည် သူရဲကောင်းတွေကို ရိုသေလေးစားဖို့ သင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အတုခိုးဖို့ကျတော့ ပိတ်ပင် တားဆီးတယ်။ ကနေ့ခေတ်ရဲ့ မှန်ကန်တဲ့ ခေါင်းဆောင် ဟာ တော်လှန်ရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်တယ် လို့ပဲ ကျွန်တော် နှလုံးသားက ခံယူထားတယ်'

'အဲဒီကျတော့ မင်းဟာ ငါတို့နိုင်ငံရဲ့ နောက်လိုက်မရှိတဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ကယ်တင်ရှင်ကြီး တစ်ဦးဘဝကို ရောက်သွား မှာပေါ့'

'ကယ်တင်ရှင်ဟာ တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘူးအဖေ၊ အများ ကြီး' ဟု ကင်ကမ် ပြောသည်။

'ကမ္ဘာ့ အဖိနှိပ်ခံ လူတန်းစားတွေက ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံ နေကြတဲ့ အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီဟာ ငိုယင်အိကွတ် ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကို လွတ်မြောက် အောင်လုပ်ပေးမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော်ကလဲ ကိုယ် တာဝန်ကျရာအခန်းက ပါဝင် လှုပ်ရှားရမှာပဲ။ အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်နိုင်ငံရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ဘဝကို ရောက် အောင် ကြိုးပမ်းရမှာပဲ'

'မင်ရဲ့ မျိုးချစ် ငိုယင်က သေပြီကွ' ဟု တင်မိက ဝင်ပြော သည်။

'သူ သေပြီဆိုတဲ့သတင်းဟာ မော်စကိုနဲ့ ပါရီက ကွန်မြူနစ် သတင်းစာတွေမှာ ပါတယ်'

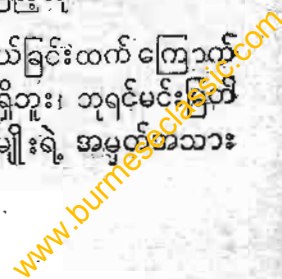
'အဲဒီ သတင်းဟာ သတင်းမှား၊ သူ့အခုထက်ထိ အသက် ရှင်နေတုန်းပဲ။ ပါတီလဲ ပြန်ပြီး လှုပ်ရှား လာနေတယ်' ဟု ကင်ကမ် ပြန်ပြောသည်။

'ဒါဆိုရင် သူ အခု ဘယ်မှာလဲ'

'ဒါကအရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက သူခင်ဗျား တို့နဲ့အတူ တွေးမြို့ကို သွားပြီး လူတွေအတွက် အကျိုးမရှိတဲ့ သူဂတီဘုံ ပူဇော်ပွဲမတက်ဖို့သာ အဓိကပါ။ ခေတ်မမီတော့တဲ့ ကွန်မြူနစ်ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို မတ်စနဲ့ လီနင်တို့ရဲ့ ခေတ်သစ် သဘောတရားတွေက အနိုင်ယူဖို့အတွက် သူဟာ တခြားခဲ့တော်တွေနဲ့ အတူတူ လက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်'

သူ့အဖေ ခေါင်းထောင် ကြည့်သည်ကို လန်း မြင်လိုက်ရ ၏။ သူ့အဖေ၏ မျက်နှာသည် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် သားကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ သားငယ်ကိုကြည့်လိုက်။

'အတိတ်ကအမွေအနှစ်ကိုလုံးဝပစ်ပယ်ခြင်းထက် ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ အရာဟာ လောကမှာ မရှိဘူး။ ဘုရင်မင်းကြီး တို့ ဟာ ငါတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ငါတို့လူမျိုးရဲ့ အမှတ်အသား

တစ်ခုအနေနဲ့ ကနွေအချိန်တိ အရေးပါ အရာရောက်နေတုန်းပဲ၊ တကယ်လို့ ငါတို့လူမျိုး တည်တံ့ ခိုင်မြဲချင်ကယ်ဆိုရင် ကွန်မြူနစ်ရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေထဲက အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ဟာတွေကို အနောက်တိုင်းက ခေတ်သစ် သိပ္ပံနည်းကျကျ သဘောတရားတွေ ထဲက အကောင်းဆုံး ဆိုတဲ့ ဟာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပေးရမယ်။ အဟောင်းတွေနဲ့ အသစ်တွေကို အညီအညွတ် ဖြစ်နေအောင် ပေါင်းစပ် ပေးရမယ်။ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို တန်းတူညီမျှဆုံးမိအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ မင်းဟာ မင်းဦးလေးလတ်ရဲ့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ အယူအဆတွေနဲ့ အမြင်တွေရဲ့ ဖိစီးမှုကို ခံထားရတယ် ကင်မ်။ တကယ်တော့ မင်းဦးလေးဟာ နိုင်ငံခြား အတွေးအခေါ်တွေရဲ့ ဖိနှိပ်လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ လည်စင်းပြီးခံခဲ့ရတဲ့လူ။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့သာ ငါတို့ အမျိုးသားစိတ်ကို နိုင်ငံခြား ဗဟုသုတ သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်ကြီးထဲမှာ နှစ်လိုက်ရင် ငါတို့ရဲ့ အမျိုးသားစိတ် ဓာတ်ဟာ လုံးဝ ပျက်သုဉ်းသွားမှာ သေချာတယ်။ ငါတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို မကြာခဏ လက်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ ပထမ ငါတို့လွတ်လပ်ရေးကို ယခုတ်က ယူသွားခဲ့တယ်။ အခု ကျတော့ ပြင်သစ်တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ၊ ငါတို့အနေနဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ ပျိုးရာယုဉ်ကျေးမှု ခလေးထိုးစံတွေကိုတော့ အခိုင်အမာ ဟည့်မြဲနေအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ တကယ်လို့ မင်းနဲ့ လတ်တို့က ငါတို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးပြန်ရဖို့အတွက် ငါတို့ရဲ့ အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ကို ဘော်ရီပစ်ဝါဒဆီမှာ စတေးလီနပ်မယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မယ်ထင်သလဲ။ တစ်မျိုးသားလုံး အသက်

ရှင် တည်မြဲရေးအတွက် ရှိကို ရှိရမယ့် မှန်ကန်တဲ့ အမျိုးသား စိတ်ဓာတ်ဟာ နှမ်းစေ့တစ်စေ့စာကောင် ကျန်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ၁၉၃၁ ခုနှစ် ကွန်မြူနစ် အကြမ်းဘက် လမ်းစဉ်ခေတ် မှာ မင်းရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု ပေါင်း များစွာကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်နိုင်ငံသား ရာ ပေါင်းများစွာကို နှားတွေသတ်သလို ရက်ရက်စက်စက်သတ် ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဝါဒ တည်တံ့ ခိုင်မြဲဖို့အတွက် တစ်မျိုးသား လုံးရဲ့ သွေးနဲ့ ဆေးရမယ်ဆိုရင်လဲ ဆေးမှာပဲဆိုတဲ့ သူတို့ရဲ့ သဘောထားကို ဖော်ပြခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေပဲ။

ကင်မ်သည် သူ့ အဖေကို အတန်ကြာမျှ ငြိမ်းဆိတ်စွာစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာကဟော့ ၉၀၀၉၀၀ ဖြစ်နေသည့် အရိပ် လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ သူကြည့်နေပုံမှာ အတွင်းစိတ်က သူ့ အဖေ၏ ဆုံးမစကားအချို့အပေါ်တွင် တလေးတဝား ရှိနေသေးသဖြင့် ပြန်သည် ဆင်ခြင် စဉ်းစား နေသည်နယ် ရှိသည်။ ထို့နောက် ဒေါသအရှိန်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားလာပြီး ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းမျှ လှမ်းခုန်လိုက်ကာ သူ့ အဖေ၏ စာရေးစားပွဲကို လက်သီးဖြင့် တအားထုလိုက်သည်။

‘အဖေနဲ့ တင်မ်ဟာ အကန်းတွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ အမြင် မရှိဘူး။ လီနင်ဝါဒကသာ ကျွန်တော်တို့ပြည်သူတွေကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာ။ လီနင်ဝါဒတစ်ခုတည်းကသာ ပြင်သစ်တွေ ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက် အညံ့ခံနေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အဖိနှိပ်ခံ ဘဝက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာ’

ထရန်ဗန်ဟူးသည် သူ့သား၏မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်။

‘မင်းလဲကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ၊ ဗိုလ်ကြီး ဒီပရော့စ်လို စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ပြင်သစ်တွေဟာ ငါတို့နိုင်ငံကို ချစ်ကြမြတ်နိုးကြပါတယ်။ အခုဆိုရင် အရာရာတိုင်းဟာ ပြောင်းလဲနေပြီ၊ ငါတို့အနေနဲ့ တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်ပြီး နည်းစနစ်ကျကျနဲ့ လိမ္မာပါးနပ်စွာ လုပ်တတ်ကြမယ်ဆိုရင် ဘုရင်ဘိုဒိုင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်တဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ပြင်သစ်တွေရဲ့ အကြံပြုချက်တွေကို ခံယူရပေမယ့် အခုလက်ရှိ အခြေအနေထက် ပိုပြီး အုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို သုံးစွဲပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။’

ကင်မ်က သရော်သံဖြင့် ရယ်သည်။

‘မထင်ပါနဲ့၊ ကျွဲတွေ နွားတွေကို ကျွန်တော်တို့က ခိုင်းစားနေသလို ပြင်သစ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ခိုင်းစားကြမှာပါ။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ချစ်တယ်ဆိုတာဟာလဲ ရှင်းပါတယ်။ သူတို့ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့အတွက် ညှစ်ထုတ်ယူလိုချင်မယ်ဒီမြေပေါ်က သယံဇာတ ပစ္စည်းတွေကိုသာ ချစ်တာပါ။’

သူ့အဖေကို စိုက်ကြည့်နေသော ကင်မ်၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။ သူသည်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဘောင်းဘီတိုအိတ်ထဲသို့ ထိုးနှိုက်လိုက်ပြီး ကျိုးကြေနေသော ငွေစက္ကူတချို့ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ထိုငွေစက္ကူများ ကြားထဲမှ

ဆယ်ပိယာစတာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို လက်နှင့် သပ်လိုက်ပြီး သူ့အဖေရွေ့တွင် ငွေယမ်းပြသည်။

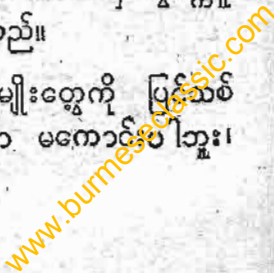
‘ပြင်သစ် လူကြီး လူကောင်းတွေ အမှန်တကယ် ချစ်တာ မြတ်နိုးတာဟာ ဒီငွေစက္ကူပါ။ အဖေလဲမထူးပါဘူး၊ ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ သဖေတကယ် ချစ်မြတ်နိုးတာက ဒီဟာပါပဲ။ တခြားပြောနေသမျှ စကားတွေကတော့ ပြောစောင်းလို့ ပြောနေကြတဲ့ အလိမ်အညာအပြီးအပြန်တွေချည်း ပါပဲ။’

ကင်မ်က သူ့လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူကို လှန်လိုက်ပြီး ငွေစက္ကူပေါ်၌ ရိုက်နှိပ်ထားသည့်ပုံကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြသည်။ ပြင်သစ်မိခင်က အာနမ် တိုင်းရင်းသား နှစ်ယောက်၏ ပခုံးများကို တယုတယ ဖက်ထားသည့်ပုံ။

‘ဒီပုံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲ အဖေသိရဲ့လား၊ မိမိစစ်ဖမစ် အာနမ်နှစ်ယောက်ကို အမေက ဈေးခေါ်သွားပြီး ကျွန်အဖြစ်နဲ့ ရောင်းစားမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြထားတာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မတရားသဖြင့် ရယူထားတဲ့ အကျိုး အမြတ်တွေ အပေါ်မှာ ဇိမ်ခံပြီး အဆီ ယစ်နေတဲ့ ပြင်သစ်အောက်ဆွဲ တစ်ဆင့်ခံ လူတန်းစားထဲက တစ်ယောက်က မွေးထားတဲ့သားပါ။’

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲလက်ထဲမှ ငွေစက္ကူကို သူ့အဖေမျက်မှောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် ကိုယ့်လူမျိုးတွေကို ပြင်သစ်တွေဆီမှာ ရောင်းစားနေတဲ့ အလုပ်ဟာ မကောင်းပါဘူး။’

အဖေကတော့ ဒီအလုပ်ကို စွန့်ချင်မှ စွန့်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အင်မတန် ရှက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဒီလုပ်ရပ်တွေနဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဖြစ်နေတဲ့ ပါတီဝင် တစ်ယောက်တော့ ဆက်ပြီးအဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး’

ထရန်ဗန်ဟွားသည် မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ကင်မီ ပစ်ပေါက် ချလိုက်သည့် ငွေစက္ကူ သို့ ရွှေမောက်သို့ ကျလဒ်ချိန်အထိ မျက်စိများကို မဖွင့်။ မျက်စိများကိုပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံး များသည် ငွေစက္ကူပေါ်၌ ပုံပေါ်သို့ တိုက်ရိုက် ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အချိန်အတော်ကြာမျှ မလှုပ်မရွားဘဲ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး သူစကား ပြောသည့်အခါ သူ့မျက်လုံး များသည် သူ့သား ကင်မီကို မကြည့်။

‘မင်းငါ့အိမ်က အခုချက်ချင်းဆင်းပါ’ ဟု တည်ငြိမ် အေးဆေးသောအသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ ငါ အသက် ရှင်နေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းပါနဲ့’

ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်မှ လန်းသည် သူ့အစ်ကို၏ သက်ပြင်းချသံကိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။ အဖေ့ဘေး၌ ရပ်နေသည့်စင်မိကတော့မလှုပ်မယှက်။ ဖယောင်းပုံတူရုပ်ထုတစ်ခုနှင့် တူသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူသွားလိုက် နီလာလိုက်နှင့် အရောင်မျိုးစုံ သန်းနေသည်။

‘မိသားစုနဲ့ လူမျိုးဟာ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း တစ်ထပ်တည်း တစ်ခွတည်း ဖြစ်နေရမယ်’ ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက စောစောကလိုပင် တည်ငြိမ် အေးဆေးသော အသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘မိသားစု တိမ်ကောပျက်သုဉ်းသွားရင် လူမျိုးလဲတိမ်ကောပျက်သုဉ်း သွားမှာပဲ။ ဒီမယ်ကင်မီ၊ နောက်ဆုံး ကျတော့ မင်းရဲ့ ဘော်ရီဗစ်ဝါဒ အောင်မြင်သွားရင် မင်းဟာ မင်းတိုင်းပြည်ကိုရော မင်းမိသားစုကိုရော မင်းကိုယ် မင်းရော ပျက်စီးအောင် လုပ်သလိုနေမှာပဲ။ ကဲ....သွားတော့’

လန်းသည်သူ့ ကိုယ်သူထိန်းချုပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ကျိတ်၍ ငိုရှိုက်နေမိသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ကင်မီထွက်သွားသော အခါ လန်းသည် လှေကားမှ အပြေးအလွှား တက်သွားသည်။ ဒေါ့ကြီး မောကြီးနှင့် လျှောက်လာနေသော သူ့အစ်ကို ကင်မီနှင့် ခန်းမထဲတွင် ဆုံမိကြသည်။ သို့သော် ကင်မီသည် လန်းကို အသိအမှတ်မပြု။ သူ့ဘေးမှ ကပ်၍ ထွက်သွားသည်။

လန်းသည် ရှိတ်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးကာ သူ့အဖေ၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ အဖေသည် သူ့ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ လန်းသည် သူ့အဖေဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ လက်ကိုဆွဲယူပြီး နမ်းရှုပ်နေမိသည်။ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေသဖြင့် သူ့ကိုယ်သည် သိမ့်သိမ့်တုန်လျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် အမေသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်း
သာသာ လျှောက်လာနေသည်။ အမေသည် အိမ်နောက်ဖေး
ဘက်မှနေ၍ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပြောသမျှ စကားကို နှား
ထောင်ခွဲပြီး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ တင်မိက အမေ့ကို အခန်းဝအထိ
ထွက်၍ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ အမေက သူ့သား တင်မိကို
ဆီး၍ဖက်ကာ သူ့ရှင်ခွင်ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ အမေ့ပါး
နှစ်ဖက်တွင်မူ မျက်ရည်များ တဖြိုင်ဖြိုင် စီးဆင်းလျက်။

(၄)

ပေါ်လိုကွန်ဒို အကျဉ်းထောင်မှသယ်ဆောင်လာသော အာနမ်
အကျဉ်းသားများသည် ကုန်တင်သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ သင်္ဘော
ကုန်းပေါင်အတိုင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တက်လာ
နေကြသည်။ ကြည့်လိုက်လျှင် အကျဉ်းသားများ၏ ပုံပန်း
သဏ္ဍာန်သည် တစ်ပုံစံတည်းလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အဝတ်အစား
များက စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်၊ ပေပေ ရေရေ။ ခန္ဓာကိုယ်တွေက
ပိန်ခြောက်ခြောက်။ အသားအရေတွေက ဖြူရှော်ရှော်၊
ဖျော့တော့တော့။ အားလုံးနာလန်ထ လူမမာရုပ်ပေါက်လျက်
ရှိကြ၏။ အချို့ကတော့ အဝတ်ထုပ် ကလေးများ ကိုယ်စီ
ဆွဲလာကြ သော်လည်း အချို့ကတော့ လက်ထဲတွင် ဘယ်
ပစ္စည်းမှမပါ။ ကြည့်ပုံ ရှုပ် ပျားမှာ ပြူးတီ ပြူးကြောင်နှင့်
ချောက်ချောက်ချားချား ရှိလွန်းလှ၏။ အကျဉ်းထောင် ထဲ၌

နှစ်ပေါင်းများစွာ ချုပ်နှောင်ခြင်း ခံထားရသည့် လူများ ချွံသာ တွေ့ရတတ်သည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

သင်္ဘောဆိပ် တာရီးပေါ်၌ ရပ်နေသော ဂျိုးဇက်ရွားမင်း သည် ဒယီးဒယိုင် ပျော့စိပျော့ဖတ်ဖြင့် လျှောက်လာနေကြ သည့် အကျဉ်းသား တစ်ဦးချင်းစီကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့် နှုတ်မိရာမှ တစ်ချိန်သောအခါက တောတွင်းတစ်နေရာ အမဲ ဆိုက်စခန်း၌ အတူတူ နေခဲ့ဖူးသည့် ငိုဗန်လော့ခါ၏ မျက်နှာကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။

ပထမဆုံး ကမ်းပေါ်သို့ ခြေ ထော့နှင်းထော့နှင်းဖြင့် ဘက်လာကြသည့် အကျဉ်းသား ဆယ့်နှစ်ယောက်အုပ်စုတွင်မူ ငိုဗန်လော့ခါ၏မျက်နှာနှင့်တူသူကို မတွေ့ရ။ သူ ငိုဗန်လော့ခါကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိ၍များလား။ သူလည် သူ့မှတ်ညာဏ် အပေါ်တွင် ပြန်၍ သိသယမကင်း ဖြစ်နေမိသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်တစ်နှစ်ခန့်က မြင်ခဲ့ဖူးသည့် ငိုဗန်လော့ခါ၏ မျက်နှာထား သည် အစေခံတစ်ယောက်၌သာ တွေ့မြင်ရတတ်သည့် မျက်နှာ ထားမျိုး ဖြစ်၏။ အလွန် ကျိုးနွံ ခယပြီး အစဉ်သဖြင့် ပြုံးချို နသောမျက်နှာ ဖြစ်သည်။ အခုလို ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို ကြည့်၍ စက်ဆုပ်နေသည့် မျက်နှာများနှင့်ကတော့ သူမှတ်မိ တာသည့် လော့ခါ၏ မျက်နှာနှင့် နည်းနည်းကလေးမှ ဆက် ဖက်၍ မရ။

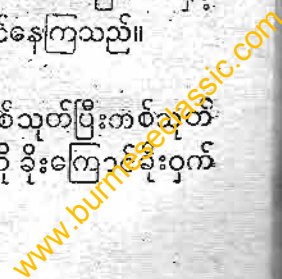
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ဖြင့် လွတ်ပေးရမည့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား ကွန်မြူနစ်များကို ဓာတ်ဆောင်ပြီး ဆိုင်ဂိုမြို့သို့

ဆိုက်ရောက်လာသည့် ဤသင်္ဘောသည် ကုန်တင်သင်္ဘောအငယ် စားတစ်စီး ဖြစ်၏။ ယခုတစ်ခေါက်သည် ဒုတိယအခေါက်။ ဤတစ်ခေါက်တွင် အကျဉ်းသား ငါးဆယ်ခန့် တင်ဆောင် လာသည်။ သင်္ဘောဆိပ် ပတ်ပတ်လည်တွင် ချွံသာသည့် ယူနိုဖောင်းဝတ် ပြင်သစ်နှင့် အာနမ် လက်နက်ကိုင် ပုလိပ် တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်။ သူတို့သည် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာနေသည့် အကျဉ်းသား များကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ပေးနေကြသည်။

သူတို့ အလုပ် လွယ်ကူစေရန်အတွက် တပ်ဆင်ထားသည့် မီးမောင်းကြိုးများ ကြောင့် ဆိပ်ကမ်း ပတ်ပတ်လည်တွင် လင်းလျက်ရှိ၏။ အရှိန်ပြင်းလှသော အလင်းရောင်အောက်သို့ ဗြူးခနဲ ဝင်ရောက်လာကြသည့် အကျဉ်းသားများသည် မျက် တောင်များကို စုံခတ်ကာ ရုတ်တရက် ဘာကိုမျှ မမြင်ဘဲ ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။

မြစ်နှင့်ယှဉ်ပြေးနေသောလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးလိုက်လျှင် ကာတီနက်လမ်းမကြီးထိပ်ရှိ ရှိတန်ဒီကစီး စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သည်။ ထိုစားသောက်ဆိုင် ၏ ဘေးတစ်ဖက် အဖိ အောက်တွင် အရပ်ဝတ်အရပ်စား ဝတ်ထားသော ပြင်သစ်နှင့် အာနမ်တစ်စုသည် ကိုယ့်စားပွဲနှင့်ကိုယ် ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့လူစုသည် ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တက်လာနေကြသော အကျဉ်းသားများကို ခိုးကြောင့်ခိုးဝှက်

မျက်လုံးများဖြင့် မလွတ်တမ်း စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ အမြဲတစေ စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုရန် တာဝန် ပေးထားသည့် အကျဉ်းသားကို မြင်လိုက်သည့်အခါ သူတို့လူစုထဲမှ တာဝန် ကျသူသည် ထိုင်နေရာမှ မသိမသာ ထလာတတ်၏။ ပြီးတော့ အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည့် အကျဉ်းသားနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားတတ်သည်။ သူတို့လူစုကား ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးသမားများပေတည်း။

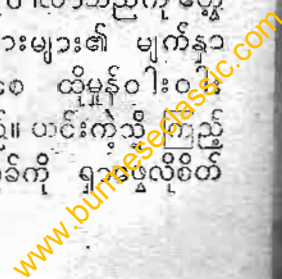
ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးသမားများသည် သူတို့၏ သားကောင်ကို လိုက်ရာ၌ သားကောင် မရိပ်မိအောင် ခွာ၍ လိုက်တတ်သည်မှာ သူတို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

အကျဉ်းသားတစ်ဦးချင်းစီ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်၏ရင်ထဲတွင် အသက်ရှူ၍ မဝသလို ဖြစ်လာသည်။ သူ့ဆိုင်ရုံ မြေပေါ်သို့ ခြေချမိသည့်နေ့က ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားမှုမျိုးဖြစ်၏။ သူ့ အဖို့တော့ ဤညသည်လည်း ပူနွေးပြီး စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိသည်။ အကျဉ်းသားများ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားမှုတော့ မဟုတ်နိုင်။ အပူပိုင်းဒေသ၏ သိပ်သည်းသော အပူရှိန်နှင့် အတွေ့အကြုံမရှိခဲ့၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ခံစားမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆနိုင်အောင် သူ့စိတ် သူ့ကြိုးစား၍ ဖြေသည်။ သို့သော် ယနေ့ တစ်နေ့တာအတွင်း ကြုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များကြောင့်ဝေလားဟုလည်း တစ်ဖက်က တွေးမိပြန်၏။

အားကစားကွင်းတွင် အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် မြင်းရထားတစ်စီးထဲတွင် လန်းနှင့် အတူတူ တွဲထိုင်၍ ပြန်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့် ထူးထူးခြားခြား ရှင်လန်း များကူးခဲ့ရသည့် သူ့စိတ်။ ထိုစိတ်ကြောင့် ဆာလောင်မှုသည် ပင်လျှင် သူ့ထံမှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်တွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ညစာ စားနေရသည်မှာ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ နိုင်လွန်းသဖြင့် အရသာမတွေ့။

ပေါလ်က သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး လန်းကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အားကစားကွင်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အဓိကရုဏ်းမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူမရှိဘဲ နိမိတ်နင်း၍ ပြီးသွားကြောင်း ပြောပြသွားသည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်စာကို အတူတူ စားကြရန် အချိန်အချက် ပြုလုပ်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဟိုတယ် ဆင်ဝင်အောက် စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ထိုင်သည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ထိုနေ့ညနေထုတ်သတင်းစာထဲ၌ ပေါ်လိုက်ကုန်ဒီအကျဉ်းထောင်မှ ပထမဆုံး တစ်သုတ် ရောက်လာခဲ့သည့် အကျဉ်းသားများ သတင်းဓာတ်ပုံ ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံတွင် ပါသည့် အကျဉ်းသားများ၏ မျက်နှာများမှာ မှုန်ဝါးဝါး။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုမှုန်ဝါးဝါး ဓာတ်ပုံကိုပင် ဂရုတစိုက် ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်မိရာမှအစ သူ၏မသိစိတ်က ငိုဖန်လော့ခံကို ရှာဖွေလိုစိတ်

ပြင်းပြလျက်ရှိကြောင်း သတိထားမိခဲ့၏။ ထိုသတင်း၏အဆုံးတွင် အကျဉ်းသား ဒုတိယအသုတ်သည် ထိုည ဆိုက်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ဤတွင် သူသည် စားပွဲတွင် အေးအေးဆေးဆေး တိုင်နေရာမှထကာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်နာရီကြာမျှစိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကိုခံရသည်။ မြစ်ဆိပ်တွင် ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေကြသည့် သင်္ဘောများကို ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင်စိတ်နှစ်ခုသည် အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲဆင်လျက်ရှိကြ၏။ သူ၏ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်တတ်သော ဥာဏ်ကမူ အကျဉ်းသားများ တင်ဆောင်လာမည့် သင်္ဘောရောက်အလာကို စောင့်မနေတော့ဘဲ ဆိပ်ကမ်းမှပြန်သွားရန် သူ့ကိုစေ့ဆော် တိုက်တွန်းလျက်ရှိသည်။

ဟိုယခင်က အမဲလိုက်စခန်းတွင် အထူ လုပ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း အားဖြင့် မည်သည့် အကျိုးတရားကို ရရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ အတိတ်သည် အတိတ်မျှသာဖြစ်၏။ အတိတ်ကရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာဟောင်းများကို ဆွဲနေခြင်းအားဖြင့် အကျိုးအမြတ် ရနိုင်ပါမည်လော။ အကယ်၍ သူ့ရှာဖွေနေသူကို တွေ့ငြားအံ့။ အလွန်ရက်စက် ကြမ်းတမ်းသော အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာစ လူတစ်ဦးကို သူ့နလုံးသား နာကျင် ထိခိုက်စေမည့် မေးခွန်းများ မေးလို့

ဖြစ်ပါမည်လော။ မေးလို့ဖြစ်သည်ဆိုဘူးတော့ သူ့အနေနှင့် မေးရက်ပါမည်လော။

သူ့ကိုယ်သူ ဤမေးခွန်းများကို ပြန်မေး နေမိသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ပြီ။ သို့သော် အခုအချိန်အထိတော့ အဖြေမထွက်။ မြစ်ဆိပ်မှလည်း ခွာမသွားနိုင်သေး။

အကျဉ်းသား သင်္ဘော ရောက်အလာကို အချိန်များစွာ အကုန်ခံ၍ စောင့်နေသည့် အတော့ အတွင်းမှာပင် သူသည် မှန်တိုင်း ထန်နေသော ညက မိုးထဲလေထဲမှ အဝတ်အစား မလုံတလုံဖြင့် ဖြတ်ပြေးသွားသည့် ငိုဗန်လော့ခဲ၏ မိန်းမကို စိတ်မျက်စိ အာရုံတွင် ပြန်၍မြင်ယောင် လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အမေ၏အသံများသည် သူ့နားတွင်ပြန်လည် ကြားယောင် လာသည်။ ထိုအသံများသည် သူ့စိတ်ကို များစွာချောက်ချားစေခဲ့၏။ သူ့အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှသာရှိသေးသော ထိုအရွယ်က သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အပြစ်သည် အံ့ဩခြင်း ဖြစ်စေခဲ့ရုံမျှမက အကြီး အကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် ခြင်းကိုလည်း ဖြစ်စေခဲ့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသစ္စာမဲ့မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ၏မသိစိတ်တွင် စင်ရောက် ကပ်ငြိခဲ့ရသော အစွဲသည် ပီပီပြင်ပြင် မရှိခဲ့။ ထိုအစွဲကြောင့် ရရှိခဲ့သည့် ခံစားမှုမှလည်း နက်နဲရှုပ်ထွေးလျက် ရှိ၏။ သို့သော် သူ လူကြီးဖြစ်လာသော အခါ သံသယကြီးခြင်းနှင့် သတိကြီးခြင်း တို့သည် ထိုအစွဲ၏အမွေဆန္ဒများအဖြစ် သူ့ရင်တွင် ကပ်ငြိ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ် အတွက် ခွင့်လွှတ်နိုင် လောက်သော အဖြေတော့ ရှိဟန် ကောင်းပါရဲ့ ဟူသော အတွေးသည် ထိုစဉ်ကတည်းက ဝင်လာခဲ့သည်။ ယခု ဤနေရာတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည့် အချိန်ထိ ထိုအတွေးသည် ရှင်သန်ဆဲ။ ထိုအတွေးနှင့် အတူ တိုညက မြင်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ ရသောသူစိတ်ကို ငြိမ်းအေး သွားစေနိုင်မည့် အရာတစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက် လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ထားခဲ့မိ၏။

ထို မျှော်လင့်ချက်မှာလည်း အခုချိန်ထိ ပျောက်မသွား သေး။ ထိုမျှော်လင့်ချက်မျိုးသည် အလွန် အလှမ်းဝေးမှန်းကို သူ့စိတ်က မသိမဟုတ် သိနေပါ၏။ သို့သော် ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ အလွန်ခက်ခဲသည့် ထိုမျှော်လင့်ချက်ကလေးကြောင့် သာလျှင် သူသည် ဤနေရာ၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်၍ ခွေး တစ်စုံဖြင့် အပင်ပန်းခံကာ စောင့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံး ထောင်သင်္ဘော ဆိုက်လာသောအခါ ဂျိုးဇက် သည် ထောင်သားများကို စောင့်မျှော်နေကြသည့် ဆွေမျိုး သားချင်း အာနမ်များဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားကာ သူ့ နှင့်အတူ ရော၍ ရပ်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ကျမှပင် လမ်း တစ်ဖက်တွင် ထိုင်နေကြသည့် ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိများ သည် သူ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားမိလာကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာနေကြသည့် အကျဉ်းသားများကို စေ့စေ့စပ်စပ် မြင်နိုင်ရန်အတွက် ဂျိုးဇက်သည် သင်္ဘော ကုန်းပေါ်အနီးသို့ တိုးလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင်မူ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ဦး သည် ယာယီ လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ် အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်နောက်ဘက် မှောင်ရိပ်တွင် လူလုံးလူဖန် ခပ် တုတ်တုတ် ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးမှူးတစ်ဦးအားဂျိုးဇက် ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန် ပေးထားလိုက် လေပြီ။

အကျဉ်းသား တစ်ဝက်ကျော်ကျော်မှာ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့ကြလေပြီ။ ဂျိုးဇက်သည် ငိုဖန်လော့ခ်နှင့် ရုပ်ချင်း အနည်းငယ်မျှဆင်သော အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို မြင် သည်။ ထိုအကျဉ်းသား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ အခြားအကျဉ်း သားများနှင့် များစွာ ခြားနားခြင်း မရှိ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်သွင်း အကျဉ်း ချထားခြင်းခံခဲ့ ရသဖြင့် အသားအရေမှာ ဖြူရော်ရော် ဖျော့သောတော့။ ငိုဖန်လော့ခ် ဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ရန်မှာ ခက်ခဲလျက် ရှိ၏။ အနက်ရောင် ချည်ကြမ်း ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက် နေသော သူ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ်တွင် ပွယောင်းယောင်း။ အကျဉ်းသား၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် သုံးမရတော့လောက်အောင် တွဲလောင်း ကျ နေသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိသည်။

ဤအခိုက်မှာပင် ကမ်းပေါ်သို့ ဒဿိးဒယိုင်ဖြင့် လှမ်းတက် လာသော အကျဉ်းသား၏မျက်လုံးများသည် အမေရိကန်၏ မျက်နှာဆီသို့ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျိုးဇက်က သူ

လူမှားနေပြီဟု ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုအရ ရွှေသီ တိုးသွားပြီး အကျဉ်းသား၏လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက် သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မွန်စီယာ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြစ် သစ်တာသာဖြင့် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ‘ခင်ဗျား ဝိုဗန်လော့ခိ လား’

အကျဉ်းသားက အံ့အားသင့်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တွင် ထိတ်လန့်ခြင်း နှင့် သံသယဖြစ်ခြင်းများ ပါလျက်ရှိ၏။ ဂျိုးဇက်ကို တစ်ခဏ မျှ စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း အဖြေတော့ မပေး။ အကျဉ်း သားသည် သူ့ဆေးပတ်လည်ရှိ ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ်များကို စာစ်ချက် ဝေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ အကြည့်သည် ဂျိုးဇက်ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ဟိုတုန်းက ဂျက်ဗီဗရော့စ်ရဲ့ အကူမုန့် အဖြစ်နဲ့ အဲဒီလိုက်ဗူးဟယ် မဟုတ်လား’ ဟု ဂျိုးဇက်က ထ မေးပြန်သည်။

အာနမ်အကျဉ်းသား၏မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်နေသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။ သို့သော် လူ့ အကျဉ်းသားသည် ဂျိုးဇက်၏မေးခွန်းကို မဖြေ။ ဖျား ကျောပေးလိုက်ကာ ရွှေမှ ထွက်သွားနှင့်ကြပြီ ဖြစ်သော

အဖော် အကျဉ်းသားများကို မိအောင် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက် သွားသည်။ အကျဉ်းသားသည် သူ့အဖော်များနှင့် အတူ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးသွားပြီ။

ဂျိုးဇက်သည် သင်္ဘောဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့် နေပြန်သည်။ ကျန်အကျဉ်းသားများထဲတွင် သူ့စိတ်ဝင်စား သည့် မျက်နှာ မပါ။ သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ စိတ်သူ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ကာ စောစောက လက်တစ်ဖက် မသန်သော အာနမ် အကျဉ်းသား ထွက်သွားရာဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ်၍ လိုက်သည်။

လမ်းများပေါ်တွင် လူသွားလူသာရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသဖြင့် သူ့ရှေ့မှလူကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမည့်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် ပြေးလိုက်သည်။ အကျဉ်းသားသည် သူ့အဖော် နှင့်အတူ ဗဟိုဈေးဘက်သို့ ဦးတည်နေသည့် လမ်းထဲသို့ ချိုး ဝင်သွားသည်။ သို့သော် အပြေးအလွှား လိုက်လာနေသည့် ဂျိုးဇက်၏ ခြေထဲကြောင့် ရွှေမှသွားနေသော အာနမ်နှင့်ဦး သည် တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ နောက်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာနေသည်ကို မြင်သော အခါ နှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြဟန်တူ၏။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် သွားနေရာမှ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးကြသည်။

ဈေးဝဲသို့ ရောက်သောအခါ အာနမ် နှစ်ယောက်သား ခုတ်ယအကြိမ် နောက်သို့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ကြပြန် သည်။ ပြီးတော့ ဈေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား

၁၁၄ မောင်ထွန်းသူ

ကြလေ၏။ ဂျိုးဇက်သည် ချီတုံချီတုံ မဖြစ်တော့ဘဲ နောက်မှ နေ၍ အတင်း ပြေးလိုက်သည်။ ဈေးအတွင်း မြေအောက်လမ်း ပေါ် ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ဂျိုးဇက်သည် ဘာကိုမှ သဲသဲ ကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပေ။ သို့သော် အာနမ်နှစ်ယောက်၏ ခြေသံ များနှင့် အသက်ရှူသံများကိုကား ကြားနေရ၏။

‘မုန့်စိယာလော့ခါ၊ ခဏနေပါဦး’ ဟု ဂျိုးဇက်က အော်သည်။ ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ’

ဂျိုးဇက်၏အသံသည် လူသူကင်းမဲ့ ကာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ ခနသော ဈေးထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။ ရွှေမှ လူနှစ်ယောက်ကတော့ အပြေးမရပ်။ ဂျိုးဇက်သည် ခြေသံ များနောက်မှ မုန့်နဲ့၍ လိုက်သည်။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး နားစွင့်သည်။ သူ့အသက်ရှူသံမှလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေမိသည်။ သူသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အမှောင်ထုကြားတွင် သတိကြီးစွာထား၍ ဆက်လျှောက်သည်။ အမှည့်လွန်သော သစ်သီးပုပ် များနှင့် ငါးပုပ်နဲ့ များသည် ထောင်းထောင်းထလျက်ရှိ၏။ သူသည် လော့ခါ၏နာမည်ကို မကြာမကြာ ခေါ်ကြည့်သည်။ တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်အံ့မကြားရ။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့နောက်မှ လက်ဖက်ဖက်သည် သူ့လည်ပင်းကို သိမ်းဖက်လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်း လိုလိုပင် သူ့နောက်ကျောကို ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်ထားခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

‘မင်းဘယ်သူလဲ’ သူ့နားရွက်နားကပ်၍ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သည့် အာနမ်တစ်ဦး၏အသံ။ ‘ဘာပြုလို့ ငါတို့ နောက် လိုက်နေရတာလဲ’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့လည်ပင်းကို တအား ညှစ်ထားသည့် လက်တွင်းမှ လွတ်ထွက်နိုင်ရန် ရုန်းသည်။ ‘ကျွန်တော် နာမည် ဂျိုးဇက်ရှားမင်းပါ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အမဲလိုက် ထွက်ကြတုန်းက ဂျက်ဒီဗရော့စ်က လမ်းပြလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူနဲ့အတူ ငိုဗန်လော့ခါဆိုတဲ့ တပည့်တစ်ယောက် ပါလာဖူးပါတယ်’

သူ့နောက်မှ လူနှစ်ယောက်သည် အာနမ် ဘာသာဖြင့် သူတို့ချင်း အပြန်အလှန်ပြောနေကြသည်။ သို့သော် လည်ပင်းကို ညှစ်ထားသည့် အရှိန်သည် လျော့မသွား။ နောက်ကျောကို ထောက်ထားသည့် ဓားမြှောင် ဦးသည် တိုး၍ နစ်ဝင်လာသည်။

‘ဂျက်ဒီဗရော့စ် အခုဆိုင်ဂုံမှာ ရှိနေသလား’

‘ဟင့်အင်း မရှိဘူး၊ သူ့အခု ဟွေးမြို့မှာ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ်ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ငိုဗန်လော့ခါ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

ဈေးပေါက်ဝရွှေမှ ဖြတ်သွားသည့် မော်တော်ကားတစ်စီး၏ ရွှေမီးများမှ တိုးကျလာသည့် မီးရောင်သည် အမှောင်ထုကို

ဖောက်ထွင်းကာ ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်၏ လည်ပင်းသည် သိုင်းဖက်ထားသော လက်ထဲမှ လွတ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်က ချာခနဲလှည့်ကာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ လော့ခီသည် လက်ထဲမှစားမြောင်ကို အသင်အနေအထား ကိုင်လျက်။ သူ့အဖော်သည် သူ့ဘေးမှ ခပ်ကုန်းကုန်း လုပ်၍ ရပ်နေသည်။ လိုအပ်လာလျှင် ဂျိုးဇက်ကို ခုန်အုပ်ရှန် အသင့်ပြင်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘မင်းငါ့ကို အခုလိုရှာရင် တွေ့မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ၊ ငါ့ထောင် ကျနေတယ် ဆိုတာကော ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိသလဲ’ လော့ခီအသံတွင် ခြိမ်းခြောက်သံ ပါနေဆဲ။

‘ကျွန်တော် ပေါ်လီဒီဗရော့စ်နဲ့ စကားပြောခဲ့ရတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က သူ့လည်ပင်းကို အသာအယာ နှိပ်နေရင်းမှ ပြန်ဖြေသည်။

‘သူကတော့ စစ်တပ်ထဲ ရောက်နေတယ်၊ သူ့အခု ဆိုင်ဂုံမှာ တာဝန်ကျနေတယ်၊ ခင်ဗျားပေါ်လိုကွန်ဒိုထောင်ထဲ ရောက်နေလိမ့်မယ်ထင်လို့ သူကပြောလိုက်တာ’

သူသည်စကားကို မဆက်သေးဘဲ လည်ပင်းကို ပွတ်နေပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားသား ဟော့ခီရဲ့ သနားစရာ အဖြစ်ကိုလဲ သူကပဲ ပြောပြလိုက်တာ၊ သူ့သေသွားပြီလို့ ကြားရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်’

‘လူ့ဘာသာသူ့ရိုးရိုးတန်းထေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြင်သစ်တွေက ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ်တင်ပြီး ခေါင်းဖြတ် ခံရလို့ ထေရတာ၊ သူတို့က ငါ့မိန်းမကို သတ်ပစ်တာကော ပြောမပြုလိုက်ဘူးလား၊ ဗင်းမှာ အသနားခံစာတင်ဖို့ ချီတက်လာကြတဲ့ လက်နက်မဲ့ လယ်သမားတွေကို သူတို့ပြင်သစ် သူရဲကောင်း လေယာဉ်မှူးတွေက ဗုံးကြဲခဲ့ကြတယ်၊ စက်ထေရတ်တွေနဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့လက်ချက်ကြောင့် ငါ့လက်တစ်ဖက် မသန်မစွမ်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ သူတို့ ပြင်သစ်တွေရဲ့ ထင်ရာလုပ် အုပ်ချုပ်မှုကို အနံ့တူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့အတွက် အာနမ် တစ်သောင်း အသတ်ခံရတာကိုရော သူက ပြောမပြုလိုက်ဘူးလား’

‘ပေါ်လီကတော့ အဲဒီ အဖြစ်တွေအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါတယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောသည်။ ‘သူက ခင်ဗျားကိုရော ခင်ဗျားသား နှစ်ယောက်ကိုပါ ခင်ရှာပါတယ်’

အာနမ်အမျိုးသားကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

‘အဲဒီမှသားစကားတွေကို ပြောပြဖို့ သူကမင်းကို လွှတ်လိုက်တာဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်အခုလိုလာတာကိုတောင် သူမသိပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင်မင်းလာတာ ဘာပြောချင်လို့လဲ’

ရက်တရက် ဂျိုးဇက်သည် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် ကြောင်ဆမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ သူပြောလိုသည့် စကားလုံးများကို သူ့နှုတ်မှ ချက်ချင်းပြော၍ မထွက်နိုင်။ အတန်ကြာမှ 'ဒီကိစ္စက သိပ်ပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆန်တဲ့ ကိစ္စပါလော့ခဲ' ဟု ပြောသည်။

'ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပြောချင်တယ်' လော့ခဲက သူ့အဖော်ကို အာနမ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ လော့ခဲ၏အဖော်သည် သူ့အနားမှခွာသွားပြီး ဆိုင်တန်းများမှောင်ရိပ်အောက်သို့ ဝင်သွားသည်။

'ဒီမယ်လော့ခဲ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစု အမဲလိုက် ထွက်ကြတုန်းက မှန်တိုင်းကျတုညကို ခင်ဗျားမှတ်မိလား' ဂျိုးဇက်၏ အသံသည် တုန်ယင်လှုပ်ရွှားလျက်ရှိ၏။

'အဲဒီညက ဘာဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုရော ခင်ဗျား မှတ်မိသလား'

အမှောင်ထုအတွင်းမှ အဖြေထွက်မလာ။ သို့သော် လော့ခဲ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်ကို လူချင်းမမြင်ရဘဲနှင့် ဂျိုးဇက်က သိနေသည်။

'အဲဒီညက ကျွန်တော် မအိပ်နိုင်တာနဲ့ မိုးရွာထဲ လျှောက်နေမိခဲ့တယ်။ မွန်စီယာဂျက်ဒီဗရော့စ်ရဲ့ တရွှေက ဖြတ်အသွားမှာ ခင်ဗျားမိန်းမဟာ ဂျက်ဒီဗရော့စ်ရဲ့ တဲထဲက ငိုယိုပြီး ပြေးထွက်လာတာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတယ်' ဂျိုးဇက်သည် နှုတ်ဆံ့လျက် ရှိပြန်သည်။ 'ကျွန်တော်မေး...မေးချင်တာက....'

'အဲဒီညက အကြောင်းတွေ လာမမေးနဲ့' ငိုဗန်လော့ခဲ၏ အသံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ သို့ ဘေး၌ ကပ်၍ ရုပ်နေသော လော့ခဲ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကို ဂျိုးဇက်သတိထားမိသည်။ 'ပေါ့လိုကုန်ဒီထောင်ထဲမှာ ငါငါးနှစ်တိတိ နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီငါးနှစ်အတွင်းမှာ ငါဟာ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရဘူး။ ငါမိန်းမအတွက်စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံခဲ့ရတယ်။ အပြစ်တင်နေတဲ့ ငါ့မိန်းမရဲ့ မျက်နှာကို အိပ်မက်ထဲမှာ မကြာမကြာ တွေ့ရတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပုပ်သိုးသိုး အနံ့ များ လှိုင်နေသည့် အမှောင်ထု အတွင်း၌ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်၍ ရပ်ကာ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။

'ခင်ဗျားဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ လော့ခဲ' နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးဇက်က ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

'သူ့ မလုပ်ချင်ရှာဘူး။ ငါ ဇွတ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာ၊ သူပြင်သစ် လူသတ်သမားတွေ လက်ထဲ ရောက်သွားရတာဟာ ငါ့အပြစ်' သူသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။ အသက်ရှူ မြန်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။ 'မင်း အဖေ အမတ်မင်းနဲ့ ငါ့မှာ တူညီတာတစ်ခုတော့ ရှိလာတယ်။ မင်း အဖေကော ငါ့လို အိပ်မက်ဆိုးတွေ မမက်ဘူးလား'

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် လော့ခဲ၏ နှုတ်မှ သူ့ အဖေ အကြောင်း ပြောလာသဖြင့် ဂျိုးဇက် လန့်သွားသည်။

‘ဘာပြုလို့ အဖေက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ရမှာလဲ’

‘ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ငါ့မိ ဗိုက်မိမူကြောင့် ငါ့မိန်းမ သေခဲ့ရသလို မင့် အဖေရဲ့ ဗိုက်မိမူကြောင့် မင်းအစ်ကို သေခဲ့ရ တယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော့် အဖေက ချာပင်ကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။ သူ့ လေသံတွင် မခံချင်စိတ်ပါလာ သည်။ ‘ကြိုးစားရင်းနဲ့ အဖေမှာ ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရခဲ့ တယ်။ သူ့မှာ လက်တစ်ဖက်တောင် ဆုံးခဲ့ရတာပဲ’

လော့ခ်က ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်စာဖြင့် ဂျိုးဇက်မှာ အံ့အားသင့်နေမိသည်။

‘မင်း ပြောတာက မင်း အဖေ ပြောတဲ့ စကား ပြန်ပြော တာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဖြစ်က တစ်မျိုးပါကွာ’

ဂျိုးဇက်က လော့ခ်တက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ ထို အဖြစ်ကို သူ ပြောစဉ်က ပေ လီ၏ မျက်နှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွား သည်ကို ဖြန်၍ သတိရလာသည်။

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာက ဘာလဲ’

‘ငါ ဆိုလိုချင်တာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး မှန်စိယာရှား မင်း၊ အမှန်က မင်း အစ်ကိုဟာ မင့် အဖေ အမတ်မင်းကို

ကယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ သေရတာ၊ အဲဒီနေ့က မင်း အဖေ ဖျားနေတယ်၊ အမဲလိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရောက် နေတယ်၊ အရက်တွေ သောက်၊ အဖျားပျောက်ဆေးတွေ သောက်နဲ့ မူးရူးပြီး ဂျက်ဒီဗရော့စ် ဇွတ်တားနေတဲ့ ကြားက အော်ရာရထားတဲ့ ကျွဲကို လိုက်ပစ်တာ၊ မင်း အစ်ကိုက မင်း အဖေကို လိုက်ကယ်ရင်း သေရတာ’

‘ခင်ဗျား လိမ်ပြောတာ’ ဂျိုးဇက်၏ နှုတ်မှ အစီအစဉ် မရှိ ဆဲနှင့် စကားတစ်ခွန်း လွှတ်ခန့် ထွက်သွားသည်။

‘ငါ့မှာ ဘာအကြောင်းရှိလို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ’ ဟုလော့ခ် က ပမာမခန့် လေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

နောက်ထပ် ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားပြန်သည်။ ကား မီး ချောင်ဖြင့် လော့ခ်၏ အဖော် သူတို့ဘက် ပြေး လာနေသည်ကို ဆန်းမြင်ရသည်။ လော့ခ်သည် သူ့ အဖော် ပြောသမျှကို နား ထောင်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ထောက်လှမ်းမရေးအဖွဲ့က အကောင် နှစ်ကောင် ဈေးရဲ့ ခိုအောင်း ခိုအောင်း ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်မှာ တစ်ယောက်စီ အောင့်နေတယ်တဲ့’ ဟု စွပ်စွဲသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘မင်း ဘာ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိရမ’

ဂျိုးဇက်က မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းရှန်စကားပလ္လင်ခံသည်။ သို့သော် လော့ခ်က နားမထောင်။ အာနစ်စကားဖြင့် သူ့ကို ခံစိတ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ထွက်သွားသည်။ သူသည် ငိုနေရာတွင် မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမျှ ရပ်နေမိ၏။ ငိုပန် သာရဲ၏ စကားများသည် သူ့ ခေါင်းထဲ၌ ထွေးလုံးရစ်ပတ် လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဈေးထဲမှ ထွက်ကာ

ကွန်တီနှင့်တယ် ဟိုတယ်သို့ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူ လျှောက်လာနေသည့် သမီးတစ်လျှောက်တွင် ဘာကိုမှ မမြင်။ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦး သူ့နောက်မှ ခြေရာ ခံ၍ လိုက်လာနေသည်ကိုလည်း သူ့ သတိ မထားမိ။

ထိုအဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးသည် ဂျိုးဇက် သူ့ အခန်းထဲသို့ ရောက် သွားပြီး တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်ကြ သည်။ အာနမ် လူမျိုး ဧည့်ကြို စာရေးသည် ထောက်လှမ်းရေး သမား နှစ်ဦး၏ တင်းမာသော မျက်နှာထားများကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ချက်ချင်း အရိပ်အကဲကို နားလည်သည်။ ကပျာကယာ ဆီး၍ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ သူတို့က ဘာမှမမေးမီ မပြောမီကတည်းက ဟိုတယ် ဧည့်စာရင်း မှတ်ပုံတင် စာအုပ် ကြီးကို ရွှေတော်မှောက် အရောက် ဆက်သသည်။

ယခင် ယခင်အခါများက ထောက်လှမ်းရေး သမားများ နှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သော စာရေးသည် သူတို့နှင့် ဝေးရာတစ်နေရာသို့ သွားကာ တောက်တိုမယ် အလုပ်များဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေသည်။

ထောက်လှမ်းရေး သမားများကတော့ ဧည့်စာရင်း မှတ်ပုံ တင် စာအုပ်ကြီးထဲမှ 'ဂျိုးဇက် သီဆိုဒီဂျားမင်း၊ ရှားဇက် စိုက်ပျိုးခြံ၊ ချားလ်ကော့တီ၊ ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု' ဟူသော လိပ်စာကို သူတို့ မှတ်ပုံ စာအုပ်ထဲသို့ ကူးယူလျက် ရှိကြလေသည်။

(၅)

မြစ်က အလွန် ကြည်လင်ညင်သာပြီး အေးချမ်းငြိမ်ဆိတ်လွန်း သော အတွက် ဒီမြစ်ကမ်းပါး နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားမှု အစဉ်အဆက် ရှိလာရင် အာနမ်နိုင်ငံ ရဲ့ အလယ်ပိုင်းကတောင် ကြား နိုင်တယ်လို့ ပညာရှိကြီးတွေက ဆိုကြတယ်'

ဖွေးမြို့၏ ထောင်ဘက်စူးစူးရှိ အာနမ်ဘာသာဖြင့် ဟုတုန် ဆန်းဟုခေါ်သော ရေနံ သာမြစ်၏တဝင်းဝင်းတလက်လက် ထောက်ပနေသော ရေပြင်ထက်တွင် သမုန်တစ်စီးသည် ရှုပ် ဆိတ် ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။ ထိုသမုန်ပေါ်တွင် လိက်ပါလာ သော လန်းသည် ဂျိုးဇက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

'ဒါကြောင့်မို့လဲ အာနမ်ဘုရင်တွေဟာ မြို့တော်အပြင် ဘာ တည်ရှိနေတဲ့ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်က ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မြေ

တွေကို သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးအနားယူရာ နေရာတွေအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

ဂျိုးဇက်က အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ပြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်သည်။ နယ်မြေဒေသ၏ သဘာဝ ရှုခင်းအလှများသည် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။ ကြည်လင်ပြာလဲ့သော မိုးကောင်းကင်အောက်ဝယ် မြစ်ရေပြင်သည် လည်း လန်း၏ကိုယ်ပေါ်မှ ပိုးသားဝတ်စုံကဲ့သို့ ပြာလဲ့လဲ့၊ ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အစီအရီတန်းနေကြသော မိုးမခပင်များထက်မှ သစ်နွယ်သစ်ခက်များသည် အရောင်တယက်လက် တောက်နေသော မြစ်ပြင်ထက်သို့ ကိုင်းညွတ်ကျနေကြသည်။

အနောက်ဘက်တွင် မြစ်သည် အာနမ်တောင်တန်းကြီးများ၏ တားဆီးကာရံခြင်းကို ခံထားရလေသည်။ တောင်တန်းများပေါ်မှ မြစ်မီးရောင်ကော်ဇောကြီးများ ခင်းထားသည်နှင့် တူလှသော တောအုပ်စိမ်းစိမ်းများသည် အမြင့်မှ အနိမ့်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောဆင်းလာပြီး တောင်ကြားလွင်ပြင်များကို ဖြတ်သန်းကာ မြစ်ကမ်းပါးရောက်ခါမှ တန်ဖုပ်သွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အာနမ်လူမျိုးတွေ အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆိုးဘွားဘီဘင်တွေ ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ဆက်ပြီးနေကြတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါကိုတော့ မွန်စီယာရှားမင်း သိပြီးပြီလို့

ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်' ဟု သမ္မန်၏ နောက်ဘက်ခိုတန်းတွင် ထိုင်နေသော ထရန်ဗန်တင်မိက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောသည်။

‘ပြီးတော့လဲ မိသားစု တစ်ခုချင်းစီရဲ့ တိုးတက်ကောင်းစားရေးဟာ အဲဒီဝိညာဉ်တွေရဲ့ စိတ်ချမ်းမြေ့မှု အပေါ်မှာ လုံးဝ တည်မီနေတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဝိညာဉ်တွေ ကျေနပ်သာယာနေအောင် လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တာဝန်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးသားလုံးမှာ ဒီတာဝန်ရှိနေတယ်လို့ လဲ သတ်မှတ်ထားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လဲ ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်တွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူတွေဟည်ရာ ဒီနေရာတွေဟာ တစ်နိုင်လုံးရဲ့ အလှဆုံးနဲ့ အထွတ်မြတ်ဆုံးဒေသလို့ ကျွန်တော်တို့ အထိအမှတ် ပြုထားကြပါတယ်’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ ဘုရင်သင်္ချိုင်းဂူများဆီသို့ အလည်လာကြရာ၌ တင်မိသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပိတောက်များ၏ အတောတူညီချက်အရ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် သဘောတူထားသော သူ့ဇနီးလောင်းကို သူ့ညီမအတွက် အဖော်ရရန် ခေါ်လာခဲ့သည်။

တင်မိ၏ ဇနီးလောင်း မိန်းမပျို၏ ရုပ်ရည်မှာ ချောသည်ပင်သည်ဟုမဆိုသာ။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှသာဖြစ်၏။ အာနမ်ဇနီးကလေးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ရွက်တတ်သည်။ သူ့ အနေအထိုင်

နှင့် အပြုအမူများသည် ရှိုးထိုးရှုန်တန်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူကုထံမိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် သမီးကလေးတစ်ဦး ဟူသော အချက်သည် သူ၏အဓိကဂုဏ်ဖြစ်ပေတည်း။ မိန်းမပျိုသည် စကားနည်းလှ၏။ သူ့ခင်ပွန်းလောင်း တင်မိက ပြောသော စကားပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။ မိန်းမပျို နှစ်ယောက်က နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဂျိုးဇက်၏ မျက်စိထဲတွင် လန်း၏ အလှက အဘက်ဘက်တွင် သာလွန်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုနေ့မနက် သူ့ဖွားမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ သူ့ညီလန်းကို သွားတွေ့ခဲ့သည်။ သူနှင့်ဆုံမိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လန်း၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် ရှက်သွေးဝင်ကာ နှင်းဆီရောင်သန်းလျက်ရှိကြသည်။ အနီရောင်မြို့ရိုး လေးဖက်လေးတစ်ဝိုင်းရံထားသည့် နန်းမြို့အတွင်းမှ လန်း၏ ဖခင်တည်းခိုမင်းတဲရိပ်သာအတွင်း၌ မြင်ခဲ့ရသည့် လန်း၏ အနေအထားအပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုများသည် ထူနှေးကြီးလွန်းလှသည်ထင်၏။ ထို့နောက် အပြင်သို့ အလည်ထွက်ကြဖို့အတွက် ထိုမိန်းမလှည့်ပိုင်းတွင် နောက်တစ်ခေါက်ထပ်၍ ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း လန်းသည် မနက်က တွေ့ဆုံဆက်ဆံခဲ့စဉ် အချိုးအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် မြစ်ပြင်ထက်ရှိ သမုန်မေဂျီသို့ ခြေချမိသောအခါ လန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက်ပလာသည်။ သူတို့သမုန် မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာသောအခါတွင်မူလည်း စောစောကထက်ပို၍ ရွှင်လန်းတက်ကြွလာသည်။

သူက လျှာထွက်ဖြစ်လာသည်။ မြစ်၏ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ရွေးတောင်း သမိုင်းကြောင်း၏ အမှတ်အသားများ ဖြစ်သော တောင်များကို တစ်ခုချင်းစီ ညွှန်ပြကာ စကားပြောလာလေသည်။

‘ဟောဟိုဟာက အာကာသနတ်သမီးရဲ့ နတ်ကွန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဟိုဟာကတော့ ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာ မျှော်စင်တဲ့ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ သစ်ပင်တွေနောက်မှာ ကွယ်နေတဲ့ ကွန်ဖြူးရှပ် ဘုရားကျောင်းလိုဟာလေး မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို အာနမ်တာသာနဲ့ ဗန်မီယူလို့ ခေါ်တယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က စာပေအနုပညာယဉ်ကျေးမှုစေတီတဲ့’

လန်းက စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း ဂျိုးဇက်က တစ်ကြိမ် ပြုံးပြသည်။ တကယ်တော့ လန်းပြောနေသည့် စကားများကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။ လူချင်းဆုံမိပြီး နောက် မကြာမီအတွင်း တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဆိုရပြန်သဖြင့် ဂျိုးဇက်သည် အတိုင်းအဆမသိနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာလုံး ဆို့ လျက်ရှိသည်။ သူ့ အဖို့ကတော့ မိုးမမြင် လေမမြင်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လန်း၏ မျက် ဘလေးကို ကြာကြာစိုက်၍ မကြည့်မိရန်ကား သူ့ ကိုယ်သူ သတိထားသည်။

လမ်း၏ ချောမွေ့ ပြောင်လက်ပြီး နှစ်ဖောင် နေသော ဆံပင်များသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဝဲပျံ့လျက်ရှိကြ၏။ လေတိုးလိုက်သည့်အခါများတွင်မူ ဆံပင်များသည် လွင့်ပျော့သွား

တာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါများတွင် လန်းသည် ခေါင်းကလေးကို ခါပြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသော ဆံစပျားကို ပြန်သိမ်းတတ်၏။ ဤလှုပ်ရှားမှုကလေးများသည် ဂျိုးဇက်၏ မျက်စိများထဲတွင် တုန်ခါစွာ မရသည့် နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှုနှင့် ကျက်သရေ ရှိမှုများကို ဖော်ပြနေသော အလှ တစ်ခုဟု ထင်သည်။

ဂျိုးဇက် အနေဖြင့် ဆိုင်ဂုံမြို့မှ ပထမဆုံး ထွက်သည့် မီးရထားဖြင့် တွေးမြို့သို့ လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက် အကောင်အထည် မပေါ်မီ သူသည် ငိုဗန်လော့ခ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။ ငိုဗန်လော့ခ် ထံမှ ကြားခဲ့ရသော စကားများ အရ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များသည် သူ့ စိတ်ကို တိုး၍ ချောက်ချားစေခဲ့သည်။ တစ်ညလုံး ကောင်းစွာ အိပ်၍ မပျော်၊ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များသည် သူ့ ခေါင်းထဲမှ ထွက်ကာ ဤကြားထဲမှပင် မြင်းရထားပေါ်၌ နီးနီးကပ်ကပ် တွဲထိုင်စဉ်က မြင်ခဲ့ရသည့် လန်း၏ လှပသော မျက်နှာကလေးသည် သူ့ မျက်စိထဲတွင် တစ်ရစ်ဝဲဝဲ။ ဤ မျက်နှာကလေးကြောင့်ပင် သူ့ စိတ်၏ အစွဲအလမ်း ကြီးနေခဲ့သည့် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များသည် ပြည်းပြည်း ချင်း ဖျောက်ပြယ်ခဲ့ရ၏။

အိပ်မပျော်သည့် အဟူတူ မထူးတော့ဟု တွက်မိသော ဂျိုးဇက်သည် အရွက် မတက်မီကတည်းက အိပ်ရာမှ ထ၍ သူပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးကာ မြောက်ပိုင်းသို့ ထွက်မည့် ခရီးအတွက် အသင့်ဖြစ်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့၏။

ပေါလ်ဒီဗရော့စ် အတွက်လည်း စာတိုလေးတစ်စောင် ရေးထားခဲ့သည်။ ထိုစာတွင် သူ့ယခုကဲ့သို့ ပြုနားခနဲခရီးထွက်သွားရသည်မှာ အာရှသမိုင်းကို သင်ကြားလေ့လာနေသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ကြုံတောင့်ကြုံခဲဖြစ်သော ဘုရင့်ပွဲတော်ကို လက်လွှတ်မခံလို၍ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့၏။

တကယ်တော့ သူ၏ အကြောင်း ပြချက်သည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှသာ မှန်ကန်သည်ဖြစ်ရာ ဘူတာသို့ ဆင်းလာချိန်တွင် တစ်လမ်းလုံး စိတ် မကြည်မလင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့ ကိုယ်သူ့ အပြစ်မကင်းဟူသော အယူအဆဖြင့် စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်လာခဲ့ရသည်။

ထင်းမီးဖြင့် ပြေးရသော မီးရထားသည် နံနက်စာစားချိန် မတိုင်မီ ဆိုင်ဂုံဘူတာမှ ထွက်သည်။ မိုင်ငါးရာမျှ ကွာဝေးသော တွေးမြို့သို့ ရောက်ရန် သုံးရက်နီးပါးမျှ ခုတ်မောင်းရသည်။ ညပိုင်းဆိုလျှင် မီးရထားသည် ရပ်နားသည်။ လမ်းဘေး စားသောက်ဆိုင်များတွင် ခရီးသည်များ နားနေနိုင်ရန် ရပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ နှေးကေး လေးလံစွာဖြင့် လာခဲ့ရသော ဤခရီးတစ်လျှောက်လုံး ပေါလ်ဒီဗရော့စ်၏ ယုံကြည် စိတ်ချမှုကို သူ သစ္စာဖောက်မိလေပြီလား ဟူသော အတွေး၏ ဖိစီးမှုကြောင့် စိတ် မရွှင်မလန်း ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူစီးလာသည့် မီးရထားဘီးတွင် မြို့ဘက်သို့ နီးလာသောအခါ မကြာခင် လန်းနှင့် ဆုံတွေ့ရတော့မည့် အရေးကို တွေးကာ စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။ ရှင်လန်း တက်ကြွလာသည်။

ထိုရှင်လန်းမူသည် စောစောက မသာယာသော အတွေးများကို လွှမ်းမိုးနိုင်လာသည်။ ထိုအတွေးများ၏ နေရာတွင် သူ့အာနုမိဒ်ခိုင်၏ မြို့တော်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခါ သူ့ကို ဘယ်လိုများ ဆီးကြို ဆက်ဆံကြပါမည်နည်း ဟူသော သောက ဝင်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ ရောက်သွားသည့် အခါ ကြိုတင်၍ အကြောင်းကြားခြင်းလည်း မရှိ၊ တစ်ဖက် မိသားစု၏ ဖိတ်ကြားခြင်းကိုလည်း မရဘဲနှင့် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း လန်း၏ ဖခင် ထရန်ဗန်ဟူးက အလွန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် တလေးတစား ဆီးကြိုခဲ့သည်။

သူ့မိဘများ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါရဲ့လားဟု ထရန်ဗန်ဟူးက မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့သော ဆယ်တစ်နှစ်ဝန်းက မျောက်ကလေးကို ဖမ်းပေးခဲ့သည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ထို့နောက် ထရန်ဗန်ဟူးကိုယ်တိုင်က အာရှသမိုင်းကို လေ့လာ သင်ကြားနေသည့် ကျောင်းသားတစ်ဦး အနေဖြင့် ဘုရင်နှင့် ဘုရင့် ဆွေတော် မျိုးတော်များ သင်္ချိုင်း ဂူများကို သွားရောက် ကြည့်ရှုသည့် ကြောင်း အကြံပြုခဲ့လေသည်။

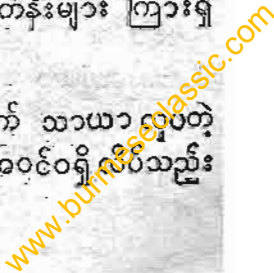
‘ဒီ ဂူသင်္ချိုင်းတွေကို စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်စရာ နေရာတွေလို့ မထင်ပါနဲ့’ဟု ထရန်ဗန်ဟူးက ပြုံး၍ ပြောသည်။ ‘အာနုမိဒ် ဘုရင် အများစုဟူ၍ လူတို့ မသေမိကတည်းက သူတို့ သေတဲ့ အခါ မြုပ်နှံရမယ့် ဂူသင်္ချိုင်းတွေကို ကြိုတင်ပြီး တည်ဆောက် ထားလေ့ရှိကြတယ်။ အဲဒီ ဂူသင်္ချိုင်းတွေဆိုကို မကြာခင် သွားပြီး တောပိုင်း ယာယီနန်းတော် အဖြစ်နဲ့ စံမြန်းဆေး

ရှိတယ်။ အဲသလို စံနေတော်မူတဲ့အခါမှာလဲ စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းအေး ချမ်းသာမှုအတွက် တရားထိုင်လေ့ ရှိကြတယ်။ အဲဒီကို ရောက် သွားတဲ့အခါမှာ အင်မတန် သာယာလှပတဲ့ သဘာဝအလှတွေနဲ့ မျှတ ညီညွတ်အောင် ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းပေးထားတဲ့ ပန်းပု ပညာနဲ့ အနုပညာ လက်ရာမြောက်မှုတွေကို တွေ့ရမှာပါ’

နောက်ဆုံးတွင် သမ္ဗန်သမားသည် အာနုမိဒ် လူမျိုးတို့ အထုတ်အမြတ်ပြုရာ ညောင်ပင်များ အတန်းလိုက် ပေါက်နေသည့် နေရာဘေး၌ သမ္ဗန်ကို ဆိုက်သည်။ တစ်ချိန်က သမိုင်းတွင် တန်ခိုးအကြီးဆုံး ဘုရင်တစ်ပါးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည့် ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ် ဂျီယာလောင်း၏ အနွယ်ဝင် ဘုရင်မင်းမန်း၏ သင်္ချိုင်းဂူဆီသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ဂျိုးဇက်သည် ထရန်ဗန်ဟူး၏ စကားများကို သတိရလာသည်။

ကန်သာယာ ရေပြင်ကို မှေးမှိ၍ တည်ဆောက်ထားသော လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် အနီရောင် သင်္ချိုင်းဂူ၏ အပေါ်ဘက်တွင် ဆိတ်ငြိမ်မူက လွှမ်းမိုးထားသည်။ ရေပြင်ထက်တွင် ကြာပွင့်များသည် တိုတစ်စုံ သည်တစ်စုံ။ ဆီးနှင်းခဲများ အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် စုပုံနေကြသည့်နယ် ရှိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ တိုးထွက်နေကြသည့် တောင်စွန်း တောင်ထိပ်များ။ ပြီးတော့ ရေကန်နှင့် တောင်တန်းများ ကြားရှိ ဝိမီးလန်းစိုပြည်သော သစ်တောများ။

‘ကိုယ်ဘဝ တစ်သက်တာမှာ ဒီလောက် သာယာလှပတဲ့ နေရာများကို မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး’ သင်္ချိုင်းဂူ အဝင်ဝှမ်းရိပ်သည်

ကျောက်များဖြင့် ခင်းထားသော လှေကားအတိုင်း လန်းနှင့် အတူ တွဲ၍ တက်လာနေသည့် ဂျိုးဇက်က တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ 'တကယ့် ရှုခင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ထင်မိတယ်'

'ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စိတ်ဆင်းရဲပြီဆိုရင် ကျွန်မ အထိန်းကြီးနဲ့ အတူ ဒီကို လာတာပဲ။ ဒီရောက်တာနဲ့ တစ်မြိုင်နက် ကျွန်မမှာရှိနေတဲ့ သောကတွေဟာ ကျွန်မဆီက ထွက်ပြေးကုန်ကြရော၊ တန်ခိုးသတ္တိ တစ်ခုခုကြောင့် ပျောက်ပျက်သွားရသလိုလို ဖြစ်သွားတာ'

လန်း၏မျက်နှာတွင် စိတ် ထိခိုက်ကြေကွဲသည့် အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းလာသည်။ သူ့မျက်လုံး အစုံသည် အလွန်အလှမ်းကွာဝေးသည့် နေရာတစ်နေရာသို့ တွေ့ဝေငေးမောနေသော အကြည့်မျိုးကို ဖော်ပြနေကြ၏။ ဂျိုးဇက်က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်သည်။ သူတို့ရွှေ့မှ သွားနေကြသော တင်မ်သည် သူ့ဇနီးလောင်းနှင့် တွဲ၍ လှေကားထဲ များအတိုင်း ဆင်းသွားလျက်ရှိသည်။ 'မင်းမှာ စိတ်သောအဖြစ်စရာ ရှိနေသလားလန်း' ဟု ဂျိုးဇက်က တိုးတိုးသာသာ မေးသည်။

လန်းက ကပျာကသီခေါင်းခါပြီး ပြုံးသည်။ 'ဟင်အင် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတွေ အသက်ကြီးလာရင် အပြောအလဲတွေဟာ အများကြီး ဖြစ်လာတာပဲနော်၊ ကျွန်မလေးကလေးဘဝကို ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ နားလည်လို့ အစဉ်း စိတ်ထိခိုက်ရတယ်'

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ပြောလိုက်သော လန်း၏စကားလုံးများသည် ဂျိုးဇက်၏နှလုံးသားကို စူးစူးရှရှ နာကျင်ထိခိုက်စေသည်။ သူသည် လန်း၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

'အလောင်း မြှုပ်ရမယ်တွင်းက ဟောဟို သစ်ပင်တွေ အုပ်ဆင်းနေတဲ့ တောင်ကုန်း စိမ်းစိမ်းလောက်မှာ၊ ရှင် မြင်ရဲ့လားဟင်' လန်းက သူ့မျက်လုံးများကို လက်ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ကာပြီး ရေကန်အလယ် တည့်တည့်မှ ဖြတ်ဖောက်ထားသည့် ကျယ်ပြန့်သောလမ်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ 'အဲဒီကို ရောက်ချင်ရင် ဟိုဂိတ်တံခါးကို ဖြတ်သွားရမယ်၊ ရေကန်ရဲ့ ဟိုဘက်က အဆောက်အအုံထဲမှာတော့ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားတွေ အတူက အထိမ်းအမှတ် ကျောက်စာတိုင်တွေ ရှိတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်မှာရှိနေတဲ့ ဥယျာဉ်က 'ဘဝသံသရာ' လို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တဲ့ တရုတ်ဘာသာ စကားလုံး ပုံအတိုင်းအကွက် ဖော်ထား....'

သူ့လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်၍မကြည့်ဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ တမြတ်တနိုး ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်၏ အဖြစ်ကို သတိထားလိုက်မိသောအခါ လန်းသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပြာလဲလဲ့ မျက်လုံးအစုံမှ ဖော်ပြနေသည့် သဘောသဘာဝ ပမာဏကို နားလည်လိုက်သောအခါ လန်း၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖျန်းကာ နီမြန်းသွားလေသည်။

'ဘယ်မိဖုရားမှ မင်းလောက် မလှဘူးလို့ ကိုယ် ပြောရပါ တယ်လန်းရယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အလင်ဖြင့်

ဘိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ 'အလွန် မြတ်နိုးစရာ ကောင်း
ခလာက်ဆောင် လှပနေတဲ့ ဒီ နန်းဘု နန်းဆောင်တွေကြားမှာ
မင်းကိုမြင်ရတော့ မင်းအဖေနဲ့ မင်းအမေက မင်းကိုဘာပြုလို့
ကိယူပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးရဲ့နာမည်ယူပြီး မှည့်ရသလဲဆို
ဘာကို ကိုယ် နားလည်လာရသလဲ'

သူသည် စကားကို ရုတ်တရက် ဆက်မပြောသေးဘဲ ရပ်
ထားပြီး လန်းကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

'ကိယူရဲ့အလှကို ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာကြောင်းကလေးတွေကို
မင်း မှတ်မိသေးလား။

သူ့မျက်လုံးများသည်
ဆောင်းဦးပေါက် စမ်းချောင်းရေသဖွယ်
ကြည်လင်တောက်ပ အေးမြမြနှင့်
လှရက်ကြပီတိ၏။

သူ့မျက်လုံးများသည်
စမ်းချောင်းထဲတွင် အရိပ်ထင်သည့်
တောင်ကုန်းသဖွယ် တင့်တယ်လျက်
ပန်းများပင်လျှင် သူ့အလှတွင်
နှစ်မျောဝင်၍ ရင်သပ်ရွှေမော
အံ့ဩအားကျ ဝန်တိုကြ၏။

မိုးမခပင်များကလည်း
သူ့ကျက်သရေမျိုး
ရလိုတောင့်တ လိုချင်ကြ၏။
သူ့အလှနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သျှင်

ဤနန်းဘု နန်းဆောင်များသည်
ထည်ဝါခန့်ညား ကြီးမားငြားလည်း
သူ့လိုမလှ တန်ဖိုးကျ၏'

ဂျိုးဇက်၏အကြည့်သည် လန်း၏ မျက်နှာထက်တွင် နှစ်
မျောလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

'အဲ့ဒီစကားလုံးတွေဟာ မင်းအလှကို ဖွဲ့တယ်လို့ပဲ ကိုယ်
ထင်မိတယ် လန်း'

လန်းက တအံ့တဩဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်
နှာကို လှဲလိုက်ပြီး လှေကားမှ ပြေးဆင်းသွားသည်။

လန်း လဲကျသွားမည်ကို အစိုးရိမ်ကြီးနေသော ဂျိုးဇက်က
နောက်မှအပြေးလိုက်သွားပြီး လန်း၏လက်မောင်းကို ဆွဲထား
သည်။

'ကိုယ် မင်းနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်ကစပြီး မင်းအကြောင်းကို
ချည်းပဲ တွေးနေမိတယ် လန်း'ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောပြန်သည်။
'ညဆိုရင် ကိုယ် မင်းကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်'

လန်းက စကားပြန်လည်း မပေး။ မော့၍ပင် မကြည့်။
လှေကား အောက်ဆုံးထစ်သို့ ရောက်သော အခါ တင်မိ
တစ်ယောက် ကြားနိုင်လောက်သည့်နေရာ၌ ရှိမရှိ လှမ်းကြည့်
သည်။

'မင်းကို ကိုယ်စိတ်ထဲက တစ်မိနှစ်လောက်တောင် နေ့လို
မရတော့ဘူး'

‘ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့လား ရှင်ရယ်၊ ကျွန်မထို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် ဘာသိသေးတာမှတ်လို့’

‘ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သိလာကြတာ ဆယ်နှစ်နှစ်တောင်ရှိနေပါပေကောလား လန်းရယ်’

ဂျိုးဇက်ကပြုံးပြန်သည်။ ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည့်အပြုံး။ လန်းကတော့ ဂျိုးဇက်၏ အပြုံးကို ကြည့်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူပေ့ ပိုက်ထားလိုက်လိမ့်မည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိ၏။ ဤစိုးရိမ်စိတ်ကလေးကြောင့် သောက ဝင်သွားသော လန်းသည် ထိတ်လန့်သည့် မျက်နှာဖြင့် ဥယျာဉ်တွင်းသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားသည့် အစောင့်များမှ တစ်ပါး အခြားသူမရှိသဖြင့် သင်္ချိုင်းဂူပတ်ပတ်လည်သည့် ငြိမ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အပြာရောင်ဝတ်လုံကြီးများ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အထက်တန်းစား လူချမ်းသာတစ်ဦးတလေ ပေါ်လာတတ်သည်။ ဘုရင်မျိုး ဘုရင်နွယ် ဝိညာဉ်တော်များကို ပူဇော်ပသရန် ရောက်နေသူ တစ်ဦးစနစ်ဦးစပေတည်း။ ထိုမှ တစ်ပါး အခြားဘာမျှမရှိသဖြင့် ကန်လယ်တွင် တင့်တယ်လှပစွာ တည်ရှိနေသော သင်္ချိုင်းတော်သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားပြောသံများသည် လေထဲတွင် မျောပါလျက်ရှိကြလေသည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို နောက်ထပ် ဒီစကားမျိုးတွေ မပြောတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ ဂျိုးဇက်’ ဟု လန်းက စိတ်ရှုပ်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ ‘ကတိပေးနိုင်ရင်တော့ ကျွန်မတို့ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ အလှမ်းဝေးဝေးခွဲပြီး လျှောက်လို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလန်း’ ဂျိုးဇက် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ‘ကိုယ် မင်းနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာလုံးဆို ပြီး ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်မေ့သွားတယ်’

လန်းက နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။ သူ့နှလုံးခုန်သံသည် ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။ အလွန်အမင်း တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဂျိုးဇက် ကြားသွားနိုင်သည်ဟူသော အတွေးဖြင့် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေမိ၏။ ဂျိုးဇက်က သူ့လက်မောင်းကို လာကိုင်ခဲ့၏။ ထိုအထိအတော့သည် အခုအချိန်ထိ ပျောက်မသွားသေး။ အားကစားကွင်းထဲတွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ရစဉ်က တစ်ကြိမ် ဂျိုးဇက်၏ လက်သည် သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ဖူးသည်။ တည်ငြိမ်ခန့်ညားပြီး နေလောင်နေသည့် မျက်နှာ၊ ရိုးသားဖြူစင်သည့် အပြုံး၊ ကျယ်ဝန်းသော ပခုံးများ။ သူ့အစ်ကို ဘင်မိနှင့် ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင် အဆမတန် ကွာခြားလျက်ရှိ၏။ တင်မိက အရပ်ပုပု၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်ပါးပါး။ မြင်းရထားပေါ်တွင် ပူးပူးကပ်ကပ် တွဲထိုင်ခဲ့ကြစဉ်က အားကိုးအားထား ပြုနိုင်လောက်သော ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်ကြီးမားမှုကို သူ့သတိပြုမိခဲ့၏။

စောစောကပင် ငုံ့ယင်ဒု၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ စာပိုဒ်အချို့ကို ရွတ်ပြသွားခဲ့သည်။ ထိုကဗျာကို ရွတ်ပြနေစဉ်က ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် ကြည်သာချိုမြသောအပြုံး။ ထို အပြုံးသည် သူ့ ရင်ကို ဖိုလို့က်စေခဲ့၏။

လန်းသည် သူ့ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားထကြနေသည့် ခံစားချက် များကို ဂျိုးဇက် မြင်သွားမှာကြောက်လျက် ရှိသည်။ ထို့ ကြောင့် ဂျိုးဇက်နှင့် ခပ်ခွာခွာနေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

လန်းသည် ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသော ဆွန်အင်ဒင်းဂူ အတွင်းရှိ ကမည်းကျောက်စာတိုင်များပေါ်မှ စာလုံးများကို လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ အာရုံစိုက်ကာ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ချင် ဟန် ပြုလျက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ကြေးဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ကြိုးကြာငှက်ရုပ်များကို ကိုင်တွယ်ပုတ်သပ်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ် ဟန်ဆောင်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ရွှေများ ကျောက် စိမ်းများဖြင့် စီခြယ်ခွမ်းမံထားသော ခရားများ၊ ပန်းအိုး များနှင့် ပန်းတကောင်းများကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး သည့် ပစ္စည်းများသဖွယ် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ လေ့လာ ဟန်ပြုလျက်ရှိသည်။ ဆိုသော် သူ့ ဘေးမှ တရစ်စဲ သွားလာ နေသော ဂျိုးဇက်၏ လှုပ်ရှားမှုကိုမူ တစ်ချိန်လုံး သုသတိထား နေမိလေသည်။

ဂျိုးဇက်ဘက်မှလည်း လန်းစိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်သွား အောင် ပြောမှားဆိုမှားဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိသည်။ ထို့

ကြောင့်လည်း သူသည် လန်း၏အနားသို့မကပ်။ လူချင်းခွာ၍ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သင်္ချိုင်းဂူထဲမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသည့် ဟန်ဖြင့် လျှောက်ကြည့်နေသည်။ အာနမ်မှူးမတ်ရုပ်တုများ၊ ဆင်ရုပ်များ၊ နဂါးကြီးများ၊ ရှေးဟောင်း သတ္တဝါကြီးများ။ အားလုံးလက်ရာ အလွန် မြောက်သည့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုများဖြစ်၏။ သူသည်ထိုရုပ်တု များကို တစ်ခါပြီးတစ်ခါကြည့်ရင်း လန်း၏နောက်မှ ဖြည်း ဖြည်းမှန်မှန် လိုက်သွားသည်။

သူတို့သည် ရေကန်ကိုဖြတ်၍ အာနမ်ဘာသာဖြင့် ‘သူရိယ ဘောင်ထိပ်’ ဟု အမည်ပေးထားသော သူရင်မင်းမြတ်များ၏ ဝိညာဉ်များ ကိန်းအောင်းရာ သင်္ချိုင်းဂူဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။ ဂျိုးဇက်အဖို့ကတော့ ပြာသာဒ်အဆောင်ဆောင် တံ သဆင့်ဆင့်တို့သည် သာမည။ သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေ သော လန်းသာလျှင်အဓိက။

လန်းသည် မှောင်ရိပ်ကျကျ တစ်နေရာရှိ ဝိညာဉ်တော်စင် ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဝတ်ပြုလျက် ရှိ၏။ ဥယျာဉ်ဘက်မှ လျှောက်လာနေသော ဂျိုးဇက်သည် လန်းကို လှမ်းမြင်သည်။ သူ့ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။ ရွှေတွင်ယုတ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ဦးခေါင်း နှစ် မှေးတင်ထားသည့် လန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာ။ ဤတဒဂ်အတွင်း အပင် သူ့ လန်းကိုချစ်နေပြီဟူသော အသိ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ သည်။

ထိုအသိကြောင့် သူ့စိတ်သည် ပြင်းစွာလှုပ်ရှားလာသည်။ လန်း၏အပါးသို့ ချက်ချင်း ပြေးသွားပြီး သူ့ရင်ကွင်းမှ ခံစားချက်ကို ပြောပြလိုက်ချင်၏။ သို့သော် သူ မလုပ်ဝံ့။ စောစောကလေးကပင် လန်းသည် မနှစ်သက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် ဖွင့်ဟ၍ ပြောလိုက် ချင်သည့်စိတ်ကို ဇွတ်အတင်း မျှီသိပ်ကာ လန်းဝတ်ပြုနေရာမှ မထမချင်း သူ့ကို မမြင်နိုင်သည့်နေရာ၌ ရှောင်နေသည်။ ထို့နောက် လန်း၏ဘေးသို့ သွားရပ်သည်။ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် နေကြရပြန်တော့လည်း နှစ်ဦးစလုံး၏ စိတ်သည် သာယာခြင်းဖြစ်ကြရပြန်၏။

သူတို့သည် မင်မန်းဘုရင်၏ အတွင်းပစ္စည်းများကို အတူတူတွဲ၍ လေ့လာကြသည်။ မင်မန်း သုံးစွဲခဲ့သော ကျွန်းသားခုတင်ကြီးနှင့် မှီအုံး။ သူ တမြတ်တနိုးစုဆောင်းထားခဲ့သော ရွှေဓနုကျောက် သံ ပတ္တမြားများနှင့် လက်နက်မျိုးစုံ။ ပြီးတော့ သူ့ဝိညာဉ်စင်ထက်မှ သူ့အသက်ရှိစဉ်က နှစ်သက်သည့်အစားအစာများနှင့် အဖျော်ယမကာများ။ သင်္ချိုင်း စောင့်များက နံနက်တိုင်း တင်မြှောက် ပဲ့သထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဘဝသံသရာဥယျာဉ်သို့ ရောက်သွားချိန်အထိ စကားမပြောကြ။ ကြာပဒုမ္မာကန် နှစ်ကန်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပွင့်ဖူးနေကြသည့် ပန်းမျိုးစုံ။ နေပူရှိန်သည် မပြင်းသေး။ နွေးထွေးထွေးရှိရုံမျှသောအပူကို ပေးလျက်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသောပတ်ဝန်းကျင်သည် ရံဖန်ရံခါ ဘုတို့အောက်ဘက်

ရေကန်အတွင်းမှ အလွန်တကြား ထအော်တတ်သည့် ရေကြက်သံများဖြင့် ဆူဆူညီညီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။

‘နတ်ဘုံနတ်နန်းဟာ ဘယ်လိုအနေအထား ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီနေရာက ဖော်ပြနေတယ်လို့ ထင်တယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က လေသံထိုးထိုးဖြင့် ပြောသည်။

လန်းက ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးတွင် စိတ်လက် မကြည်မသာခြင်းကို ဖော်ပြနေဆဲ။ ‘ဒီနေရာဟာ စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာလေး တစ်ခုပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ အသက်ကြီးလာလေလေ သောကတွေက များလေဖြစ်လာတော့ ကျွန်မတော့လေ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မရဲ့ ဆုတောင်းဟာ ပြည့်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး’

ဂျိုးဇက်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ‘မင်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာများ ရှိနေသလား လန်း’

‘ရှိတယ်’

လန်းသည် အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ သူ့အစ်ကို တင်မိနှင့် ဇနီးလောဝင်းတို့သည် လေ့ကားအတိုင်း တက်သွားနေကြသည်။ ‘ကျွန်မ မတွေးမိအောင် ကြီးစားပါတယ်။ အားကစားကင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကြောင့် ကျွန်မအဖေဟာ စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်။ ကျွန်မအစ်ကို ကင်မိရဲ့ ခေါင်းမာမှုကြောင့် အဖေနဲ့ သူ့ကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်နေတာ ကြားပြီ။ အခု တင်းနှစ်ပြိုင်ပွဲအပြီးမှာ ကင်မိနဲ့ ကျွန်မအဖေအကြီး

အကျယ် စကားများကြွတယ်၊ ကင်မိက အဖေ့ကို မရိုမသေ မလေးမစား ပြောတယ်၊ စော်ကားမော်ကား ပြုတယ်၊ ဆုတော်လှန်ရေးသမား တစ်ယောက် လုပ်တော့မယ်လို့ ကင်မိက အတိအလင်းပြောတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ အဖေက သူ့ကို အိမ်က နှင်ထုတ် လိုက်တယ်’

စိတ် လှုပ်ရှားနေသော လန်းသည် သူ့ကျောက်စိမ်း လက်ကောက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲလိုက် လှည့်လိုက် လုပ်လျက် ရှိသည်။ ‘ဒီကိစ္စကြောင့် ကျွန်မတို့ တစ်ဦးသားစုလုံး စိတ်ဆီခိုက်နေကြရတယ်’

‘ကနေ့မနက် မင်းအဖေကို ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်နေသလိုပဲ’ လန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့လက်သည် လက်ကောက်ကို ဆွဲလိုက် ပြန်လွှတ်လိုက်။ အမှတ်တမဲ့နှင့် အငြိမ်နေသည်မရှိ။

‘ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် အဖေ စိတ် အထိခိုက်ဆုံးပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က စပြစ်လာတဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကျွန်မတို့ နိုင်ငံဟာ အထောင့်ကို ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ အချိန်တန်ရင် ပြီးဆုံး သွားမှာပဲလို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြီးဆုံးမသွားဘူး၊ ကျွန်မ အဖေကတော့ တစ်နေ့ကျရင် ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်လာမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်’

သူသည် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချုံကာ နေရောင်အောက်တွင် ရွှေရောင်များ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ဖြစ်နေသည့် ခေါင်မိုးများဆီသို့ တွေ့ဝေ ငေးမောနေသည်။

‘ဒီလို သာယာလှပတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ဒီသောကတွေ၊ ဒီစိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေဟာ တကယ် အစစ်အမှန်ပူပန်တဲ့လားလို့ သံသယ ဖြစ်မိတယ်၊ ကျွန်မဒီနေရာကို ရောက်ရင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဒီသောကတွေနဲ့ ဝေးပါရစေလို့ ဆုတောင်းတာပဲ’

‘ကိုယ်တို့ နိုင်ငံကို မင်း မြင်စေချင်တယ် လန်း’ ဟု ဂျိုးဇက်က အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ လွှတ်ခနဲ ပြောသည်။ ပြီးတော့ လန်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ‘မင်း အမေရိကကို မရောက်ချင်ဘူးလား’ ဟု မေးသည်။

သူ့ဘာ ပြောလိုက်မိသည်ကို ပြောပြီးခါမှပင် သတိထားမိ၏။ လန်း၏ မျက်နှာသည် ကြည်ကြည်သာသာ မရှိ။ ‘ကျွန်မကို လွှတ်ပါ ဂျိုးဇက်ရယ်’ ဟု လန်းက ဆိုသည်။ ဂျိုးဇက်၏ လက်များထဲမှ သူ့လက်များ လွတ်ရန် အသာအယာ ရုန်းသည်။ ‘ကျွန်မတို့ကို အစ်ကို မြင်သွားလိမ့်မယ်’

ဂျိုးဇက်က လန်း၏ လက်များကို မလွှတ်ချင့် လွှတ်ချင်နှင့် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ လန်းက သူ့အပါးက ခွာသွားပြီး ကန်ရေပြင်ပေါ် ကျော်ဖြတ် တည်ဆောက်ထားသည့် တံတားငယ် သုံးခုထဲမှ တစ်ခုပေါ် သို့တက်သွားသည်။ နောက်မိနစ် အနည်းငယ်မျှ အတွင်းတွင် သူတို့အားလုံး သမုန်ပေါ် ပြန်ရောက်ကြတော့မည်။ ထိုအခါ လန်း၏ အစ်ကို တင်မိနှင့် ဆုံမိကြတော့မည်။ သူတို့နှစ်ဦး လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံရမည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ရပေတော့မည်။ ထိုအတွေးဝင်ရောက်လာသဖြင့် ဂျိုးဇက်သည် လန်း၏ နောက်မှ လျင်မြန်စွာလိုက်သည်။

တံတားငယ်၏ အလယ်တွင် မီလာသည်။ သူသည် လန်း၏လက်
မောင်းကို လှမ်း၍ ဆွဲထားပြန်လေသည်။

‘ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ မင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ခံစား
နေရပြီလို့ ကိုယ် ထင်မိတယ် လန်း။ မင်းရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို
မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဖော်ပြနေတယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်။
မင်းမှာ အချိန်တော့ လိုမှာပဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် လန်း
ရယ်။ ကိုယ် ဆိုင်ဂုံမှာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ ပြန်လာနိုင်ပါတယ်။
အဲဒီနည်းဟာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက် အကြောင်း
တစ်ယောက် ပိုပြီး သိနိုင်၊ နားလည်နိုင်မယ့် နည်းပါ။ ကိုယ်
အဲသလို လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်း လက်ခံနိုင်မလား လန်း’

‘အဲဒါမျိုးတော့ ကျွန်မ အဖေက သဘောကျမယ် မဆင်
ဘူး’

လန်းသည် ကန်ရေပြင် တစ်ဖက်သို့ ငေးမောနေသည်။ သူ
လက်တစ်ဖက်သည် ကျောက်စိမ်း လက်ကောက်ကို ဆွဲလိုက်
လှည့်လိုက် လုပ်နေဆဲ။

‘ဘာကြောင့် သဘောမကျရမှာလဲ’

‘ကင်မ်ကြောင့်ပေါ့၊ ရှင်ကတော့ နားလည်ချင်မှ လည်မယ်
ဒါပေမယ့် အခု အချိန်မျိုးမှာ တင်မိန့် ကျွန်မဟာ အရင်
အရင်ကထက် အဖေ့ စကားကို မြေပယ်မကျ နားထောင်
လိုနေတယ်။ အခုလိုအခါမျိုးမှာ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မ မာ
စားနိုင်ဘူး’

‘ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ မမြင်’

လန်း၏ နှုတ်မှ အထိတ်တလန့် အော်သံတစ်ချွန်း ထွက်လာ
သည်။ သူသည် တံတား လက်ရန်းကို ကျော်၍ အောက်ဘက်
ရေပြင်ကို အလန်တကြား ငွ်ကြည့်နေသည်။ တံတား ပေါ်မှ
ကျွမ်းပြန်၍ ကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိလိုက်သော ဂျိုးဇက်က
လန်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ လန်း’

လန်းက လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖွေးနေ
သည်။ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်။ ‘ကျွန်မ
လက်ကောက် ရေကန်ထဲ ကျသွားတယ်’ သူ့လက်ကောက်ဝတ်
ကို ဂျိုးဇက် ရွှေ့သို့ ထိုးပြသည်။

ဂျိုးဇက်က ပေနစ်ဆယ်အကွာရှိ မြာလဲ့လဲ့ရေပြင်ကို ငွ်ကြည့်
သည်။ ဘာမှ မမြင်ရ။ ‘မပူပါနဲ့ လန်းရယ်’ ဟု ချော့ချော့
မော့မော့ ပြောသည်။ ‘ကိုယ် နောက်တစ်ဖက် ဝယ်ပေးမှာ
ပေါ့’

‘ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဘာပြုလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ’

‘ဒီလက်ကောက်က အစားထိုးလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ
အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ အမေက ပေးခဲ့တာ၊
ကျွန်မတို့ ဇိသားစု အစဉ်အဆက် အမေက သမီးကို လက်ဆင့်
ကမ်းပေးပြီး အမွေ ဆက်ခံလာခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာ
တောင် ကျော်လာခဲ့ပြီ၊ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေ ဇာနည်

တစ်ယောက်ကို ဘုရင်တစ်ပါးက ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ လက်ကောက်'

ဂျိုးဇက်က ဘာလုပ်ရမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် အကြံမခက်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် လန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

'ဒီလက်ကောက်နဲ့ တူတဲ့ဟာ ကိုယ် ရှာပေးပါမယ်'

'ဒါဟာ မကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ် တစ်ခုပဲ' လန်းက ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေသော အသံဖြင့် တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

သူတို့ဘက်သို့ ပြေးလာနေသည့် ခြေသံများ ကြားရသည်။ လန်း၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိုးရိမ်တကြီးပြေးလာနေသော လန်း၏ အစ်ကို။

'တင်မိကို မပြောနဲ့နော် ဂျိုးဇက်' ဟု လန်းကပြောသည်။ 'ကျွန်မ အမေနဲ့ မိသားစုလက်ကောက် ပျောက်သွားတာ သိလို့မဖြစ်ဘူး'

တင်မိ သူတို့အနားရောက်လာသည့်အခါ လန်းက သူ့ခြေ မျက်စိကို ဒီပီချင်ဟန် ဆောင်နေသည်။ သမ္မန်ဆီသို့ အပြန်တွင် လန်းသည် သူ့ အစ်ကို၏ လက်မောင်းကိုမှီ၍ လိုက်လာသည်။ ဟွေးမြို့ဘက်သို့လာသည့် ရေစုန်ခရီးတွင် လန်းသည် စကားများများမပြော။ ဂျိုးဇက်ကလည်း သူ့ ကိုယ်သူ့ ကြိုးစားစား လန်း၏ အစ်ကိုနှင့် ဘုရင့်သင်္ချိုင်းဂူများအကြောင်းကို ပြောနေသည်။

ရေနံ သာမြစ်သည် စောစောတုန်းကလိုလှပသာယာလျက် ပင် ရှိသည်။ သို့သော် အလင်းရောင် မွေးမှိန်သွားသည့် အခါ မှန်မှိုင်းမှိုင်းအရိပ်မည်းမည်းကြီးများသည် တောင်ကြားထက် သို့ ဆင်းသက်လွမ်းခြုံလာကြသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီ ဖြစ်သော ဂျိုးဇက်အပို့ကတော့ တောင်စွန်းတောင်ထွတ်များဆီသို့ ငေးမောနေသည်။ နေ့ခင်းပိုင်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့စဉ်က ဤ တောင်တန်းကြီးများ၏အလှကိုသတိမထားခဲ့မိသော ဂျိုးဇက်၏ စိတ်တွင် အချွန်အတက် အစွန်းအထွတ်များ များလွန်းသဖြင့် အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးနေကြလေသည်။

ရော် ဖျော့တော့တော့။ ဝါတာတာဖြစ်နေသော မျက်လုံးများသည် မျက်တွင်းထဲသို့ ချိုင့်ဝင်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ ကိုကြည့်နေသော ပြင်သစ်သည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုလူ၏ အဝတ်အစားများမှ ထွက်လာနေသော အနံ့သည် ဂျိုးဇက်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်တစ်နှစ်က ဤအနံ့ မျိုးကို သူ့ရှုခွဲရဖူး၏။ ဘိန်းစားများထံမှ ရုတ်တရက်အနံ့ ။ မိန့် လိုလို ဘိန်းနံ့ လိုလို။ သို့သော် ဂျိုးဇက်သည် သူ့လူများနေပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် သိလိုက်သည်။ တကယ်တော့ အသက်အရွယ်ကြောင့် အိုမင်းရင့်ရော်နေသော မျက်နှာသည် ၁၉၂၅-ခုနှစ်အတွင်းက သူနှင့်သူ့ အစ်ကိုတို့ ခဏတစ်ပြုတ် အတူနေခဲ့ဖူးသည့် လူတစ်ဦး၏ မျက်နှာဖြစ်၏။ ထိုလူသည် တခြားမဟုတ်။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်။ အမှန်တော့ ဂျိုးဇက်ရှားမင်းသည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရခြင်းပေးတည်း။

(၆)

သုဂတိတံ ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပသည့် နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်အဝင်ခန်းမထဲသို့ ဂျိုးဇက်ရှားမင်း ဝင်သွားသောအခါ သူ့ကို ၉၀၀၉၀၂ မျက်နှာထားဖြင့်ဆီး၍ ကြည့်နေသည့် ပြင်သစ်တစ်ဦးကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ထိုမျက်နှာကို သူ့မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် အစပေတ်၍မရ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်တစ်နှစ်ခန့်က ဆိုင်ဂိုမြို့တွင်းရှိ လမ်းတစ်လမ်းပေါ်တွင် ရက်ရက်စက်စက် အရိုက်အနှက် ခံနေရသော ခြေထိတ် လက်ထိတ်ခတ်ထားသည့် အာနမ် အကျဉ်းသားများကို သူ့ရုပ်၍ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ပခုံးကိုင်ကိုင်း လက်ပြင်ကုန်းကုန်း ပြင်သစ်တစ်ဦးနှင့် ဆုံခဲ့ဖူး၏။ အခုသူ့ကို စူးစူးရှရှလိုက်ကြည့်နေသူသည် ထိုပြင်သစ်နှင့် တူသလိုလို။ ထိုလူကဲ့သို့ပင် ကျန်းမာပုံလည်းမရ။ မျက်နှာက ဖြူရော်

ပြင်သစ်အမျိုးသားသည် သူ့ ရွှေမှောက်သို့ ဂျိုးဇက်ရောက်သွားချိန်အထိ ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေဆဲ။ ထို့နောက် အားပါးတရပြုံးကာ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။ 'မင်းကို အခုလိုစိုက်ကြည့်နေတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဂျိုးဇက်။ ဒါပေမယ့် မင်းတခါးပေါက်က ဝင်လာကတည်းက မင်းအစ်ကို ချာပံနဲ့ သိပ်ပြီးတူတာကို ငါသတိထားမိတယ်။ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေတောင် ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်' ဟု ပြောသည်။

သူ့ရှေ့၌ ရုပ်နေသည့်လူနှင့် အသားချင်းထိလိုစိတ်ပင် မရှိ
 လက်အောင် ဖြစ်နေသော ဂျိုးဇက်သည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်
 သွမ်းပေးသည့်လက်ကို ဆွဲ၍နှုတ်ဆက်ရန် နောက်တွန့်လျက်
 ရှိသည်။ သူသည် ဒီဗရော့စ်နှင့် လူချင်း မတွေ့ချင် မမြင်ချင်
 ဖြစ်နေသည်မှာ မှန်သော်လည်း အကယ်၍ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်
 လည် တွေ့ဆုံမိကြပါက ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည်
 သိပ်ပြီး အပြောင်းအလဲရှိသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ထား
 ခဲ့မိ၏။

ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦး၏ စိတ်တွင် ဂျက်ဒီ
 ဗရော့စ်သည် အလွန်စကားနည်းပြီး တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်လွန်း
 သည့် အားကျဖွယ်ရာ လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။
 ဂျိုးဇက်အနေဖြင့် ထိုစဉ်က ရုပ်ပုံလွှာအတိုင်း အရာမယွင်း
 တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့မိသည်မှာ အမှန်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်ပုံစံအတိုင်း မြင်ရ
 တွေ့ရသည်ဆိုတော့ ဂျက်ဒီဗရော့စ်အပေါ်တွင် သူ့ထားနေ
 သည့် ဆန္ဒအားနှင့် အမြင်ကတော့ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်
 မည် မဟုတ်ဟု သူယူဆသော်လည်း။ အခု သူ့မြင်နေရသည့် ဒီဗ
 ရော့စ်သည် ဟိုတုန်းကပုံစံမျိုး မဟုတ်၊ အသက်အရွယ် ကြီး
 လာသဖြင့် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါမှာ သိသိသာသာကြီး ပြောင်း
 သွားခဲ့လေပြီ။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကိုကြည့်ပြီး ဟိုတစ်ချိန်က ပေါ်
 ခဲ့ဖူးသည့် အားကျစိတ်သည် ပေါ်မလာတော့။ ထိုစိတ်၏နေရာ
 တွင် စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်က ဝင်ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

သူသည် ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကမ်းပေးနေသည့် လက်ကို ဆွဲ၍
 နှုတ်ဆက်တော့ဘဲ မသိဟန်ပြုကာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
 ပင် ရှောင်သွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိသေး၏။ သို့သော်
 လုပ်နေကိုင်နေကျ အလေ့အထက ရှိနေသဖြင့် သူ့လက်သည်
 အလိုအလျောက်ပင် ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ လက်ကို ဆွဲမိလျက်သား
 ဖြစ်သွားလေ၏။

‘ဒီကိစ္စကို သိပ်ပြီး ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ပြောနေ
 စရာ မရှိပါဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က အေးစက်စက် လေသံဖြင့်
 ပြန်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် ကို ချာပံနဲ့တူတယ်လို့ ပြောတဲ့
 လူတွေနဲ့ တွေ့ရတာများလွန်းလို့ ရိုးနေပြီ၊ ပေါလ်ကလဲ
 ဒီလိုပြောခဲ့တာပဲ’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ အကြည့်သည် မျက်နှာသုတ် ပဝါဖြင့်
 ထုပ်ပြီး ချိုင်းကြားတွင် ညှပ် ထားသည့် ရေစိုနေသော
 ရေကူးဝတ်စုံဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက်၏
 ဝိုင်းဝန်းနေသော ဆံပင်ဆီ ပြောင်းသွားသည်။

‘ကျွန်တော် ဟေးမြို့ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့
 သိတာလဲ’

‘ဆိုင်ဂံကနေပြီး ပေါလ် ကြေးနန်းရိုက်လိုက်လို့ သိတာ၊
 မင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးနေတယ်လို့လဲ သူက ပြောတယ်၊
 သူကတိတုံ ပူဇော်ပွဲအခမ်းအနားမှာ မင်းအတွက် နေရာ
 ကောင်းကောင်းရအောင် လုပ်ပေးဖို့ ငါ့ကို မှာတယ်၊ ငါ

မိနွေက ဒီကို ရောက်လာတော့ မင်းနဲ့ မတွေ့ဘူး၊ စာတိုလေး တစ်စောင် ရေးခဲ့တယ်၊ မင်း ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်'

'ရတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟု ဂျိုးဇက်က အလိုက် သင့် ပြန်ဖြေသည်။ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော ထိုစာက အာနမ် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ် ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာ ကြောင်း၊ မနက်ဖြန်မနက် နံနက်စာစားအပြီးတွင် နောက် တစ်ခေါက် ထပ်၍လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ သူ မင်မန်းသင်္ချိုင်းဂူမှ ပြန်ရောက်၍ ထိုစာကို ဖတ်ရသောအခါ အတွေ့ခံရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားခဲ့သည်။ အကယ်၍ မရှောင် သာသဖြင့် လူချင်း အတွေ့ခံရမည်ဆိုပါမူ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံမည်၊ နောက် တစ် ကြိမ်တော့ဖြင့် မလိုဟု သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ဟိုတယ်အပြင်တက် လမ်းများပေါ်တွင်မူ အာနမ် အပျိုး သားအလံများနှင့် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းများကို ရေးသား ထားသော ပိုစတာများ အောင်လံများသည် တလူလူ လွင့် လျက် ရှိကြသည်။ ဘုရင်ဘိုခိုင်းကို ဖုံးမြော်ရန် ရောက်နေကြ သည့် အာနမ်လူမျိုး ပရိသတ်မှာလည်း လမ်းတိုင်းလိုလိုတွင် ပြည့်နေကြလေပြီ။ ဂျိုးဇက်သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လူစု လူဝေးဆီသို့ တစ်ချက်မျှ မျှော်ကြည့်သည်။

'နောက်တောင် ကျနေပြီ၊ ကျန်တော့ဘာသာ ကျန်တော် သွားလိုက်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ပြင်ဖို့ ဆင်ဖို့က အချိန်နည်းနည်း ကုန်လိမ့်ဦးမယ်'

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

'ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ၊ ပေါလ်က ကြိုပြီး ပြောထားလို့ ငါကတော့ ထရန်မီသားစုအတွက် သီးသန့်နေရာ တစ်နေရာ လုပ်ပေးတားတယ်၊ မင်းကိုယ် ထရန်မီသားစု စာရင်းထဲမှာ ထည့်တွက်ထားတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ထွက်လာချိန်မှာ နွားသိုး တံခါးဘက်မှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ် အများဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ မင်း အဲဒီဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း သွားရင် လှည့်လည်ပွဲနောက်ကို လိုက်ဖို့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြစ်ရဲ့တောင် ဘက်ပိုင်းကို ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာပဲ မသွယ်တော့ဘူး၊ ကလီမင် စီယာ တံတားကလဲ ဘုရင်ဖြတ်သွားပြီးရင် နှစ်နာရီတိတိ ပိတ် ထားမှာ၊ ဒီတက်ကမ်းကို ငါနဲ့ ထရန်မီသားစု အလွယ်တကူ ပြန်နိုင်အောင် သမ္မန်တစ်စီးလဲ အဆင်သင့် စီစဉ်ထားတယ်၊ ဒီဘက် ပြန်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ဂျီယာအိုက သီးသန့် နေရာကို သွားနိုင်ဖို့ မော်တော်ကား အဆင်သင့် လုပ်ထား တယ်၊ ပွဲတော် အခမ်းအနားသိမ်းပွဲက ညဏှမု ပြီးမှာ၊ အဲဒီ နောက်ဆုံးပွဲကို နတ်ကွန်း လှေကားခုံတွေပေါ်က ကြည့်နိုင် အောင် စီစဉ်ထားတယ်'

ဂျိုးဇက်သည် အတန်ကြာမျှ ငိုငိုနေမိသည်။ လန်းနှင့် ထပ် တွေ့ရမည့် အခွင့်အရေးကြောင့် သူ၏ မူလ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင် ရတော့မလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

တကယ်တော့လည်း ဟွေးမြို့သည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် နှစ် ပေါင်း သုံးထောင်မျှ သက်တမ်းရှိနေပြီဖြစ်သော ဤပူဇော်ပွဲ

မျိုးကို ကျင်းပနေသည့် တစ်ခုတည်းသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်၏။
ဤပွဲတော်ကို တရုတ်တုရင်များထံမှ အမေ့ ဆက်ခံလာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၉၅၁ ခုနှစ်အတွင်း နောက်ဆုံး ပီကင်း
မင်းဆက် ပျက်သုဉ်းသွားသည့် အချိန်မှစ၍ ယနေ့ထက်တိုင်
ကျင်းပလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤပွဲတော်ကို ကျင်းပသည့်အစဉ်အလာသည် ဟေး
မြို့တွင်လည်း ပျောက်ပျက်သွားတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာများ
ရှိနေပေပြီ။ အခုဆိုလျှင် ဤပွဲတော်ကို ဟိုတုန်းကလို နှစ်စဉ်
ကျင်းပခြင်း မပြုတော့။ သုံးနှစ်မှ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ကျင်းပ
လေ့ရှိ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ဤအခါအခွင့်သည် ဂျိုးဇက်အဖို့ အလွန် ထူး
ခြားပြီး ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဟု ဆိုရချေမည်။
ဤအခွင့်အရေးကို သူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်လွှတ်ခံ၍ မဖြစ်။
မြို့တော်အတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ရေနံ့သာမြစ်ကိုဖြတ်၍ နမ်
ဂျီယာအို အထိ စီတန်းလှည့်လည်သွားသည့် ပွဲသည် ဘဝ တစ်
သက်တာတွင် မေ့ ပျောက်၍ မရနိုင်သည့် အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နမ်ဂျီယာအိုသည် အထွတ်အမြတ်ပြုရာ နေရာ
တစ်ခု ဖြစ်၏။ နံရံလေးဖက်တာ ဝင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ တရုတ်
နိုင်ငံမှ အမိုးပြာပြာ ကောင်းကင်တုံ့နတ်ကွန်းနှင့် တစ်သဘော
တည်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ ဘုရင်မင်းမြတ်
သည် ပွဲသဘင်အခမ်းအနားကို အစီအစဉ်အတိုင်း မကျင်းပမီ
တစ်နေ့သာမျှ ရစ်နားပြီး တရားထိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

လှပဆန်းကြယ်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည့် ဤပွဲတော်
ကို သီးသန့်နေရာမှ နားအေးပါးအေး ထိုင်၍ ကြည့်ရှုမည့်
အထူး အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို သူ လက်လွှတ်ခံခဲ့ပါမူ မိုက်မဲရာ
ကျပေတော့မည်။

‘တကယ်လို့ ဓာဝန် သိပ်မကြီးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်
ဘီ ခဏလောက် စောင့်ပါ’ ဟု ဇက်က လှေကားဆီသို့ ဦးတည်
သားရာမှ ကပျာကယာ လှေ ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် ခင်
များရှိဖိတ်ကြားချက်ကို ဝမ်းသာစွာနဲ့ လက်ခံပါတယ်’

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဂျိုးဇက်နှင့် ဂျက်ဒီ
အရောင်တို့သည် မြစ်ပြင်ပေါ် ဖြတ်ကူးသည့် တံတားပေါ်သို့
ထောက်လာကြသည်။ တံတားမှာ ခေတ်သစ် နည်းစနစ်ဖြင့်
ဆောက်လုပ်ထားသော တံတားတစ်ခုဖြစ်၍ ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် မျက်ကွက်များ ဖော်ထားပြီး တံတားဘောင်
များကို သံမဏိများ ကွပ်ထားသည်။ နန်းမြို့ရိုးနှင့်မြို့ရိုးထက်ရှိ
အုရံခို ရင်တား စသည်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်လာနေ
သော နေရောင်အောက်တွင် တပြောင်ပြောင် တဝင်းဝင်း။

အပြာရောင် နန်းတွင်းဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင် ထားသော
အနုမလူမျိုး ဆင်ဦးစီးများ လိုက်ပါလာသော ရွှေကင်း
ဆန်ဆာများ အပြည့် ဆင့်ယင်ထားသည့် နန်းသုံး ဆင် နှစ်
ထောင်သည် တံတား အဝင်ဝ ဟိုဘက် သည်ဘက် နှင်ဖက်

မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရုပ်နေကြသည်။ သူတို့သည် မြို့ရိုး အတွင်း
ဘက်မှ အမြောက်ပစ်သံကိုးချက်ကို စောင့်မျှော်နားစွင့်လျက်
ရှိကြ၏။ နန်းမြို့ရိုး အတွင်းမှ ဘုရင်မင်းမြတ် ထွက်ခွာရန်
အသင့်ဖြစ်ပြီဟု လူအများ သိရှိအောင် အချက် ပေးမည်
အမြောက်သံများ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့သည် အမြောက် သံများ ကြားလျှင် ကြားချင်း
တံတား အဝင်လမ်းကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်များတိုးဝေဝင်ရောက်
မလာအောင် တားဆီး ပိတ်ဆို့ပေးရန် အသင့် ပြင်ထားကြ
သည်။ သို့သော်လည်း အမြောက်ပစ်သံသည် နောက်ဆယ်မိနစ်
အတွင်း ထွက်ပေါ် လာလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်။ ဂျိုးဇက်နှင့်
ဒီဗရော့စ်တို့၏ပတ်ပတ်လည်တွင်မှတ်တားပေါ်မှ အလှအယက်
ဖြတ်၍ ဖြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွား နေကြသည့်
လူအုပ်မှာ မစဲသေး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုး၍ များပြားလာ
ပြီး သောသောအုတ်အုတ် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုလူအုပ်ထဲရှိ ခပ်စုတ်စုတ် လန်ခြားတစ်စီးပေါ်၌ ပါလာ
သူမှာ ငိုဗန်လော့ခ်။ သူ့ကို မည်သူကမှ သတိမထားမိကြ
ခေါင်း၌ ဆောင်းထားသည့် ထန်းရွက်ဦးထုပ်ကြီးသည် သူ
တစ်မျက်နှာလုံးကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။ သူ၏ ပိန်ပါးပါး
ကိုယ်ခန္ဓာသည် အနက်ရောင် ကြူနစ် အင်္ကျီ ဖားဖားကြီးနှင့်
အပြုရောင် ဘောင်းဘီရှည် ပွပွကြီးထဲ၌ မြုပ်နေသည်။ ထိုအင်္ကျီ
နှင့် ဘောင်းဘီကို တစ်မြန်မနေ့ညက သူ သွားခေါင်းနှင့်အတူ
ဆိုင်ရုံမြို့တော်၏ အာနမ် ရုပ်ကွက်တစ်ခု အတွင်းရှိ လမ်းသွယ်

တစ်ခုအတွင်း၌ သွားရင်းလာရင်း အာနမ် စာရေးတစ်ဦးကို
အလစ် ဝင်ရောက် ထိုးကြိတ်ပြီး လူယူလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ငိုဗန်လော့ခ်၏သား ဒေါင်း၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီမပါ။
လန်ခြား လက်တံနှစ်ခုကြားမှဒုန်းစိုင်းပြေးနေသော ဒေါင်း၏
ခေါင်းတွင် လယ်သမားများ ပေါင်းလေ့ ရှိသော ပဝါနက်
တစ်ထည် ပေါင်းထားသည်။ အကယ်၍ ဂျက်ဒီဗရော့စ်နှင့်
ဂျိုးဇက်တို့သာ နောက် လှည့်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဒေါင်းကို
မြင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဟိုတစ်ချိန် တောတွင်း အမဲလိုက်
စခန်း၌ ဆုံးခဲ့ကြစဉ်က ဒေါင်း၏ အသက်သည် ဆယ့်သုံးနှစ်မျှ
သာ ရှိသေးပြီး အလွန် ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သော သူငယ်
ဖြစ်သည်။ အခုကျတော့ သူ့ အသက်မှာ နှစ်ဆယ်လေးနှစ်။
အရပ်က ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း။ လန်ခြား လက်တံ
များကို ဆွဲ၍ ဒုန်းစိုင်းပြေးနေသော ဒေါင်း၏ အညှီရောင်
မျက်လုံးအစုံသည် သူ့ ခုန်အားအပေါ် များစွာ ယုံကြည်စိတ်
ချလျက် ရှိခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤမျှလောက်
ပြောင်းလဲသွားသော ဒေါင်း၏ ရုပ်ကို မှတ်မိနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ
မလွယ်။

‘ဂျက်ဒီဗရော့စ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကြီး ဟွေးမြို့မှာ ရှိတယ်လို့
ငါ့ကို ပြောသွားတဲ့ အမေရိကန်တာ အဲဟိုဟာပဲ၊ ဒီကောင်မှ
ဒီကောင် အစစ်’

ငိုဗန်လော့ခ်သည် လန်ခြားထဲမှနေ၍ ရွှေသို့ ငုံ့လိုက်ပြီး သူ
သား ဒေါင်း ကြားရုံမျှ နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် လှမ်းပြော
သည်။

ကြည့်ရတာတော့ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ဟို အမေရိကန်ကို ငိုမှန်းအထိ လိုက်ပို့မလို့နဲ့ ထူတယ်၊ သူတို့နား သိပ်မကပ်နဲ့ လူက သိပ်များလွန်းတော့ ဘာမဆို လုပ်လို့ဖြစ်တဲ့ အခြေ အနေ ရှိတယ်ကွ'

ဒေါင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လန်ခြားအရှိန်ကို လျှော့ ချလိုက်သည်။ သူတို့ သားအဖသည် ယနေ့နံနက် ဂျက်ဒီဗရော့စ် အိမ်မှ ထွက်ကတည်းက နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း ပေါ်လာ၍ သူ့အဖေက အချက်ပေးလိုက်လျှင် ဒေါင်းက လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည်ကို လုပ်မည်ဟု တိုင်ပင်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လန်ခြားထဲမှ ငိုဗန်လော့ခ်သည်ခါးကုန်းနေရာမှနောက်ဆီ ပြန်၍ မှီထိုင်လိုက်ပြီး မသန်သော လက်ကို လက် အကောင်း ဖြင့် မ၍ သက်သောင့် သက်သာ ဖြစ်အောင် ပြင်၍ နေရာချ ထားပေးလိုက်သည်။ တံတားကို ကျော်ဖြတ် သွားနေစဉ် အတွင်း ငိုဗန်လော့ခ်သည် တောင်ဘက် ကမ်းပါး၌ ဂျက်ဒီ ဗရော့စ် ထားခဲ့သော မော်တော်ကား နှစ်စီးဆီသို့ စေ့စေ့စပ် စပ် ပြန်ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးနေသဖြင့် သူ့ မျက်ခုံး များသည် တုန်လျက် ရှိကြ၏။ ထို့နောက် သူ့လက်သည် သူ့ ဇနီးအားဘီ ခါးပတ်တွင် ဝှက်၍ ချိတ်ထားသည့် ဘာရက်တာ ပစ္စတို သေနတ်၏ သံမဏိဒင်ကို ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ ရှေ့ရှိ လူအုပ်ကြား၌ လျှောက်သွားနေသော အဇ္ဈိရာဇင် ဝတ်စုံ နှင့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကာမ မဆက်ဆံရဘူး၊ ကြက်သွန်ဖြူ မစားရဘူး၊ အရက် သေစာ မသောက်ရဘူး၊ ရေပူ အများကြီး သုံးရမယ်၊ ဘုရား အကြာကြီး ရှိခိုးရမယ်၊ အဲဒါတွေဟာ မြတ်စွာသီလစောင့် ထိန်းမှု လုပ်ငန်းရဲ့ အဓိက လိုက်နာရတဲ့ စည်းကမ်းတွေပဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အဲဒီ သီလ စောင့်ထိန်းမှုကို လုပ်လာတာ သုံးရက် ရှိသွားပြီ’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က သူ့ဘေး၌ ထိုင်နေသည့် ဂျိုးဇက်ကို လှမ်း ပြောသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။ သူ့ အပြုံးမှာ သရော် ပြုံး.....။

‘လူငယ် တဝတစ်လျှောက်လုံး ပါရီမြို့မှာသွားပြီးဆယ်နှစ် တိတိ အချိန် ဖြုန်းလာခဲ့ရတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သီလကို မစောင့်ထိန်းနိုင်ဘူးလို့ နန်းတွင်းမှာတော့ သတင်းဖြစ်နေ တာပဲ၊ သုံးရက်စောင့်ပြည့်အောင် မစောင့်ထိန်းနိုင်ဘူးတဲ့’

ကျုံးကိုဖြတ်ဆောက်ထားသည့် ကျောက်တုံးတံတားတစ်ခု သည် သူတို့မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရွှေရောင် တလက် လက် ဝင်းနေသော နန်းတော်ခေါင်မိုးကိုပင် မြင်နေရပြီ။ တကယ်တော့ သူ့ ငယ်စဉ်က တအံ့တဩဖြစ်ကာ တွေဝေ ဝေး မောခဲ့ရသည့် နန်းတော်။ မနေ့ကပင် ဘုရင့်သင်္ချိုင်းတော်သို့ သူ့ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က မြင့်ရသမျှတို့သည် သူ့စိတ်တွင်

အသစ် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ စောစောက ဂျက်ဒီဗရော့စ် ပြောလိုက်သော စကားသည် အာနမ်ဘုရင်၏ အခမ်းအနားကို သရော်လိုက်ခြင်းဟု သူ ယူဆသည်။ ဂျိုးဇက်၏ စိတ်တွင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသည်။

‘အာနမ်တွေ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားအောင် လုပ်ရတာကို ပြင်သစ်နိုင်ငံက ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုလို့ များ-ယူဆထားပါသလား မွန်စီယာ ဒီဗရော့စ်’

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ရှင်ထံ၌ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသော ရန်ငြိုးကို ဖုံးကွယ်ထားဖို့ အားမထုတ်တော့ပေ။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ချိန်က သူ့ကို အခြားလူများထက် ထူးခြားစေခဲ့သော စစ်သား မာန်မာန အရိပ်အရောင်သည် သူ့မျက်နှာတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ပခုံးကို တစ်ချက်တုန်လိုက်ပြီး မျက်နှာ လွဲသွားသည်။

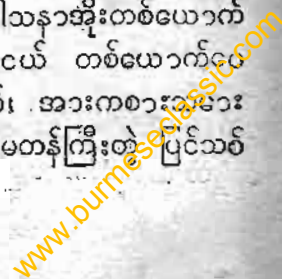
‘အချိန်တွေ ပြောင်းကုန်ပြီ ဂျိုးဇက်၊ အရာရာတိုင်းဟာ အနှေးနဲ့အမြန် ပြောင်းလဲနေတယ်’

‘သုဂတိဘုံပူဇော်ပွဲဆိုတဲ့ ရိုးရာဓလေ့ ထိုးစံပွဲတော်ဟာ ဒီလူမျိုးတွေ့ရဲ့အဝမှာ နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်တိတိ အဓိပ္ပာယ် ရှိလာခဲ့တာပါ’ ဟု ဂျိုးဇက်က ဒေါသသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘သူတို့ အဖွဲ့ကတော့ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ မဟာမထဝီမြေကြီးဟာ သူတို့ဘဝ ရှင်သန်တည်မြဲရေးအတွက် မိခင်နဲ့ ဖခင်ပါ ဒီလူမျိုးတွေ့

အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ဘဝကို ကြီးစိုးခြယ်လှယ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ့ဆီက ရနိုင်တဲ့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုတွေဟာ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်ရဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင် ဝိညာဉ်တွေ့ဆီက တစ်ဆင့် ဖြတ်သန်းလာတယ်လို့ အစဉ်သဖြင့် ယုံကြည်နေကြတာပါ။ ဒါကြောင့်လဲ ပြည်သူတွေက သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် သူ့ရဲ့ စည်းစိမ်ခံစားမှုတွေကို စွန့်လွှတ်ပူဇော်တဲ့ ဒီပွဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သူတို့ လက်လှမ်းမမီတဲ့ နေရာတစ်နေရာက တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ကြည့်ချင် မြင်ချင်ကြတာပေါ့၊ တကယ်လို့ အာနမ်လူမျိုးတွေ့ရဲ့ ဘုရင်ကို ပါရီမြို့မှာ သာဝတစ်ဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းအောင် ပြင်သစ် နိုင်ငံက စီမံပေးခြင်းအားဖြင့် အာနမ်နိုင်ငံ ပြည်သူတွေ့ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ပျက်ပြားအောင် လုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စဟာ ဂုဏ်တက်စရာကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး’

ပြင်သစ်အမျိုးသားကြီးသည် ပမာမခန့် မျက်နှာပေးပြင့် ပြုံးနေသည်။ သူ့အပြုအမူသည် ဂျိုးဇက်၏ ဒေါသကို တိုးလာအောင် နှိုးဆွပေးနေသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

‘အေးပေါ့လေ၊ မင်းပြောတာတွေဟာ မှန်ချင်လဲ မှန်ပေမပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့ ငါ့စကားကို ကန့်ကွက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ခုလောလောဆယ်တောင် သူ့ဖဲကစားချင်နီကစားနေမှာ၊ သူက ဖဲဝါသနာအိုးတစ်ယောက်ပဲ၊ အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် လူငယ် တစ်ယောက်ပေမယ့် ဂေါက်သီးကျတော့လဲ တော်တယ်၊ အားကစားချမ်းမတ်စုံကို စတိုင်ကျကျဝတ်ပြီး ဈေး အင်မတန်ကြီးတဲ့ပြင်သစ်

ပြိုင်ကားတစ်စီးနဲ့ ဟော့ဟို နန်းတော်ပတ်ပတ်လည်က တောင်
တန်းတွေပေါ်မှာ ကားမောင်း လေ့ကျင့်ရတာကိုလဲ အလွန်
သဘောကျတယ်။ ဟွေးမြို့ထဲကို မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်တွေ
ဝင်လာမှာလဲ နည်းနည်းလေးမှ ပုပင်မယ်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။
သူက လက်တွေ့သမား တစ်ယောက်ဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝကို အတိတ်ထဲမှာချည်း မြုပ်နှံထားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ
ကောင်းကောင်း သိနေတဲ့လူပဲ။

ဂျိုးဇက်က ဂျက်ဗီဗရော့စ်၏ စကားကို တုံ့ပြန်ချေပခြင်း
မပြု။ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းကျယ်ကြီးမှ အထွက်တွင် အာနမ်
သာသာဖြင့် ငိုမုန်းဟုခေါ်သော နွားသိုးတံခါး အပြင်ဘက်
၌ စနစ်တကျ တန်းစီ၍ ဘုရင်မင်းမြတ် ထွက်တော်မူအလာကို
စောင့်မျှော်နေကြသည့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများကို
ဂျိုးဇက် လှမ်းမြင်ရသည်။ နွားသိုးတံခါး ခေါင်မိုးမှာ ရွှေ
အပြည့် ချထားသည်။ တရုတ်နိုင်ငံ ပီကင်းမြို့တော်မှ 'ငြိမ်း
ချမ်းသော သုခဘု' မြို့တံခါး' ပုံစံမျိုး တည်ဆောက်ထားခြင်း
ဖြစ်၏။

ထိုလူစုလူဝေးထဲတွင် မောက်တို့ မောက်ရှည် ဆောင်း
ဘုရင့်စစ်သည်တော်များ၊ ပြောင်ပြောင်လက်လက် မင်းခမ်း
မင်းနား စတီဇံများ၊ ဝတ်ထားသည့် မျူးမတ်များ၊ အတီး
အမှုတ် အဆိုအက ပညာရှင်များ၊ အထိန်းတော် ရံရွှေသေဇ်

နှင့် အပျိုတော်များသည် သူ့အုပ်စုနှင့်သူ နေရာ ယူထားကြ
သည်။ ခရမ်းရောင်နှင့် အစိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ဗိုလ်
ချုပ်များကတော့ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ နန်းမြို့ရိုး
အတွင်းမှ စူးရှကျယ်လောင်သော တိဗက် ခရာသံများကို
ဂျိုးဇက် ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို
ပေါ်ထွက်လာသည့် ဗုံသံများနှင့် မောင်းသံများ။ ဂျိုးဇက်၏
ခြေလှမ်းများသည် သွက်လက် လျင်မြန်လာလေသည်။

'ဘုရင် ထွက်တော်မူဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ'ဟု ဂျိုးဇက်
က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ရေရှည်လည်။ 'တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်
တော်တို့ အချိန်မီ ရောက်လာလို့

ဂျိုးဇက်နှင့် ဂျက်ဗီဗရော့စ်တို့ နှစ်ယောက် နန်းမြို့ တံခါး
အရိပ်အောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် တစ်ခဏ
အတွင်းမှာပင် ငိုမုန်းလော့စ်သည် ရွှေသို့ ကုန်းလိုက်ပြီး သူ့
သားပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

'လမ်းမပိတ်ခင် မင်းလန်ခြားကို နောက်ပြန် လှည့်ပြီး
ကလီမင်ဆီယာလမ်း အတိုင်း ပြန်ဆွဲ၊ သူ့တို့ တောင်ဘက်
လမ်းမှာ ထားခဲ့တဲ့ ကားတွေဆီကို သမ္မာန်နဲ့ လာကြမှာ သေ
ချာတယ်။ အဲဒီနေရာရောက်မှ ငါတို့ ချမယ်'

ခေါင်းက လန်ခြားကို ချက်ချင်းပြန်လှည့်ပြီး လာလမ်း
အတိုင်း ခုန်းစိုင်း၍ ဆွဲပြေးသည်။ မြို့အတွင်းမှ အမြောက်ပစ်
သံများပေါ်ထွက်လာချိန်တွင် သူ့လန်ခြားသည် တံတားပေါ်
သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ တောင်ဘက်ကမ်းပါးဆီသို့ အလှ
အယက် ပြေးတက်သွားနေကြသည့် ယာဉ်တစ်စီးပေတည်း။
နောက် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် အာနမ် ဆင်ဦးစီး
များသည် သူတို့၏ ဆင်များကို ကျင်လည်စွာ နှင်၍ တံတား
အဝင်လမ်းမကြီးကို ကာဆီးပိတ်ဆို့ ထားလိုက်ကြလေ၏။

(၃)

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အခြွေအရံများ ဆိုက်ရောက်လာပြီ ဖြစ်
ကြောင်း အသိပေးလိုက်သည့် ခေါင်းလောင်းသံသည် ငိုမှုန်း
အဆောက်အအုံ၏ ရွှေရောင်ဝင်းနေသော လသာဆောင်များ
ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ နောက်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဂိတ်
တံခါး၏ အလယ်ခုံးအရိပ်အောက်မှ ထွက်လာသော ရှေ့
တော်ပြေးကို ဂျိုးဇက် လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ အဖွဲ့တွင် မင်းမူ
ထမ်း ခြောက်ဦးမျှပါဝင်သည်။ အားလုံး ဖိနပ်မပါကြ။
စလွယ်သိုင်းနန်းတွင်းဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်
အနားပတ်ပတ်လည်တွင် ဆွဲလွှဲကလေးများ (ဈေးကလေး
များ) တပ်ဆင်ထားသည့် ကန်တော့ပုံ ဦးထုပ်များ အဆောင်း
ထားကြသည်။ သူတို့ကို ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တစ်ဖွဲ့ တပ်ခွဲ

ကလေးတစ်ခုက မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှု လိုက်ပါ လာကြသည်။

ထိုလူစုနောက်မှ မြင်းစီးဗိုလ်ချုပ် တစ်စုသည် ဘုရင် မင်း မြတ် စွန့်လွှတ်ပူဇော်မည့် ပစ္စည်းများ တင်ထားသော ဝေါ များကို စောင့်ကြပ်ရှု လိုက်ပါလာကြသည်။ ဝေါများပေါ်၌ တင်ဆောင်လာသည့် ပစ္စည်းများမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်သုံးစွဲနေ သည့် မင်းမြောက်တန်ဆာများ၊ အမေးတိုင်ခွက်များ၊ ရွှေ ရေခွက်များ၊ ဓားများနှင့် မီးအိမ်များဖြစ်၏။ သူတို့နောက်မှ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စီမံ ပြု လုပ်ထားသည့် နဂါးကိုးကောင်ခံ ကုလားထိုင်၊ နေ၊ ခုနစ်စင် ကြယ်၊ မိုး၊ လေ၊ မိုးကြိုး စသည်၏ ကိုယ်စားပြု လက္ခဏာ အမှတ်အသားများကို အလွန် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေ ဖြင့် သယ်ဆောင်လာကြသည့် အခြွေအရံများ ပါလာသည်။ ထိုအခြွေအရံများနောက်မှ တစ်ဆက်တည်း လိုက်ပါလာကြ သူများမှာ စည်တီးသူများ၊ မောင်းသမားများနှင့် လွှမ်း ဆွတ် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော သီချင်းများကို တီးမှုတ်လာ ကြသည့် အတီးအမှုတ်သမားများ ဖြစ်လေသည်။

လမ်းဘေး ဝဲယာရှိ နှုတ်စင်ကလေးများ၌ ထွန်းညှိပူဇော် ထားကြသည့် အမေးနံ့ သာတိုင်များဆီမှ သင်းပျံ့သော ရနံ့ များသည် မီးခိုးသလူလူဖြင့် လွင့်တက်ကာ လေပြည်လေညှင်း ထဲတွင် လွင့်မျောလျက်ရှိကြ၏။ နားမခံသာလောက်အောင် ဆူညံကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည့် လင်းကွင်းသံများ၊ မောင်းသံ များနှင့်အတူ တစ်လွင်တောက်ပသော အရောင်မျိုးစုံ အဝတ်

အထည်များကို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြသည့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများသည် သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရှေ့ နောက်စီတန်း၍ လျှောက်လာနေကြ၏။

ဂျိုးဇက်၏စိတ်သည် အာရှတိုက်သားတို့၏ ထူးခြား ဆန်း ကြယ်ပြီး လျှိုဝှက်နက်နဲလွန်းလှသော အတိတ်ဖြစ်စဉ်များဆီ သို့ ရောက်သွားလျက်ရှိ၏။ မြင်းရှစ်ကောင်က ဘုရင့် မြင်း ရထားနှင့် ရာဇပလ္လင်တို့သည် ရှေ့ နောက်တန်း၍ ပေါ်လာ သည်။ ဓလေ့ ထုံးစံအရ နန်းတော်၏ ပြင်ပသို့ ထွက်ခြင်းဖြစ်၍ မြင်းရထားပေါ်၌ရော ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ပါ လူတစ်ဦး တစ် ယောက်မျှ မပါ။ ထိုမြင်းရင်းနှင့် ထိုရာဇပလ္လင်၏နောက်မှ တစ်ကောင်တစ်ကောင် အလှအယက် တိုးဥွေပြီး လိုက်ပါလာ နေကြသည်များမှာ နန်းတွင်းမြင်းဖောင်းများမှ မြင်းဖြူကြီး များ ဖြစ်သည်။ ဤမြင်းဖြူကြီးများမှာ အထူးတသည်အရေး ပေးခြင်းခံရသော တော်ဝင်သိုး တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ စီးသူမပါသော်လည်း သီးခြား တူညီဝတ်စုံ များ ပတ်ဆင်ထားသည့် မြင်းထိန်းများက အဝါရောင်ထီး များဖြင့် မိုး၍ စောင့်ကြပ် ထိန်းသိမ်းပြီး လိုက်ပါလာကြ သည်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာသူများမှာ အကအခုန် နှင့် အတီးအမှုတ် အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြ၏။

ထို့ နောက် နားများကွဲလှမတတ် ဆူညံနေသော ဆိုင်းသံ ဗုံသံများနှင့် လင်းကွင်းသံများသည် ဖြုန်းခနဲ ရွတ်သွား သည်။ ဆူဆူညံညံအသံများ ဘာကြောင့်ရပ်သွားသည်ကို သိ

နေသော ပရိသတ်သည် မင်းကေရာဇ်ကို မြင်သာရန် ရွှေတံတိုးပြီး လည်မင်းတဆန်ဆန်နှင့် မျှော်ကြည့်နေကြလေ၏။

အခုလို တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်စောင့်စားပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် အချိန်ကာလ ရောက်ခါမှ ဂျိုးဇက်သည် လန်းရှိရာဘက်သို့ ကြည့်လိုစိတ် ပြင်းပြလာသည်။ ထိုစိတ်က တွန်းလှန်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ သူသည် လန်းရှိရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

လန်းသည် သူရပ်နေသော နေရာနှင့် ပေအနည်းငယ်မျှသာ ကွာလှမ်းသည့် ပြင်သစ်အရာရှိ အရာခံကြီးများနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ အထက်တန်းစား အာနမ် လူကြီးလူကောင်းများ အတွက် သီးသန့်ကရံထားသော ဝင်းအတွင်း၌ သူ့အစီအစဉ်အမေတို့နှင့်အတူ ရပ်လျက်ရှိသည်။ လန်းသည် ခြေဖျားကလေးထောက်ကာ သူ့မျက်လုံးများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကာပြီး အာနမ်အမျိုးသားတို့၏ ရေမြေအရှင် ဘုရင် ငိုမှန်းကြွလာမည့်ဘက်သို့ စိတ်ဝင်တစား မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နောက်တော်ပါးမှ အထက်တန်းစားတရုတ်မျိုးမှတ်ကြီးများ လိုက်ပါလာကြလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ ထိုအုပ်စုထဲတွင် သူ့ဖခင်ကိုယ်တိုင် ပါလာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

လန်းဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝတ်စုံသည် အပြာရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့။ အပေါ်မှ အနုပညာလက်ရာမြောက်စွာဖြင့် ထိုးထားသည့် ပန်းပွင့်ကလေးများသည်ပန်းရောင်။ ကိုယ်ပေါ်၌ လွှမ်းခြုံထားသည့် ဇာပဝါသည် ဖြည်းညင်းစွာ တိုက်ခတ်

လျက်ရှိသော လေထဲတွင် တလူလူ-တလွင့်လွင့်။ သေးသွယ်ကြော့ရှင်းသော လန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြွကြွရွရွနှင့် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

လန်း၏ အချိုးအဆက် ပြေပြစ် လှပသော ကိုယ်ဟန် အနေအထားကို ကြည့်နေရင်း သူ့အာရုံများ လှုပ်ရှား နိုးကြွလာသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိ၏။ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲနို့က်ထားသည့် သူ့ လက်သည် ပိုးစ အိတ်ကလေး တစ်လုံးထဲ၌ ထည့်ထားသော ကျောက်စိမ်း လက်ကောက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဤလက်ကောက်ကလေးကို လန်းအား ပေးနိုင်သည့်အခါအခွင့်သာ ရလိုက်မည် ဆိုပါက သူ အံ့ကြခြင်း ဖြစ်မိပေလိမ့်မည်။

ဤနေရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာစဉ်က လန်းသည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း တရင်းတနီးမဟုတ်။ သူ့အစ်ကိုနှင့် သူ့အမေတို့ နှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ ဝန်ကျေတန်းကျေမျှသာ ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တော့ လန်းသည် သူနှင့် အကြည့်ချင်းမဆုံမိအောင် ရှောင်တိမ်းနေသည်။ သူကတော့ စိတ်တန်းလှည့်လည်သည့် ပွဲအစကို စောင့်မျှော်နေခိုက် အတွင်းတွင် လန်း၏ မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိစေရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသေး၏။ သို့သော် သူ၏အားထုတ်မှုမှာ မအောင်မြင်။

သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်း လက်ကောက်ကို ထခြားလှူတော် မမြင်အောင် တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍ လန်း၏လက်ထဲသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထည့်လိုက်ရန် ကြိုးစားကြည့်မည်ဟု

လည်း သူ စဉ်းစားခဲ့မိသေး၏။ နောက်တော့ လန်း အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း မလုပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ပရိသတ် လူစုလူဝေးကြီးဆီမှ တအံ့တဩ ပြောသံ ဆိုသံ များနှင့် ရေရွတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ အာရုံသည် အခမ်းအနား ကျင်းပရာ ဂိတ် တံခါးဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း အာနမ် မင်းမူထမ်း ဆယ်နှစ်ယောက်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဝေဟင်္ဂကို ထမ်း၍ ဂိတ်တံခါး မှန်ပေါက် အရိပ်အောက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ ဝေဟင်္ဂမှာ ပြင်သစ်ဘုရင် လူဝီဆယ်ရှစ်က အာနမ် မင်းကေရာဇ် ဂျီယာလောင်းကို ဆက်သခဲ့သည့် လက်ဆောင်ပေတည်း။

အနက်ရောင် ယွန်းထည်ဖြင့် စိမ့် ပြုလုပ်ထားသော ဝေဟင်္ဂ၏ အရောင်သည် ချောမွေ့ ပြောင်လက်နေသည်။ ဝေဟင်္ဂ ပတ်ပတ်လည်၌ ရွှေမျှား ငွေမျှားဖြင့် တန်ဆာဆင် ခြယ်လှယ်ထားသော ခြူးပန်း ခြူးနှယ်များနှင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် စိုက်ထူထားသော ဝေဟင်္ဂရောင်ရွှေထီးငယ်များသည် ကြည်လင် တောက်ပသည့် နေရောင်ခြည်အောက်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။

သူ ရွှေမူ ဝေဟင်္ဂ ဖြတ်အသွားတွင် ဂျိုးဇက်သည် ဘုရင်ဘိဇိုင်း၏ ပိန်ပါးပါး သေးသွယ်သွယ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဘုရင်ဘိဇိုင်းသည် အပြောက်အမွမ်းများဖြင့်

အနုစိတ်၍ ခြယ်လှယ်ထားသော အဝါရောင်ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်းထားသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ့ နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ ကိုကြည့်ရသည့်မှာ ရှက်စိတ်ဝင်ကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေပုံပေါ်၏။ ဝေဟင်္ဂပေါ်မှ နေ၍ ဝဲယာဘေးနှစ်ဖက်ကို တစ်ချက်ကလေးမှပင် ငဲ့မကြည့်။ အလွန် တိတ်ဆိတ်နေသည့် ပရိသတ်များ ကြားတွင် ကြားနေရသည့် အသံမှာ တစ်သံသာ ရှိ၏။ ဝေဟင်္ဂထမ်းသမားများ၏ ဖိနပ် မပါသော ခြေထောက်များ၏ ကျောက်ဖြုန်းများ ခင်းထားသော လမ်းမပေါ် ရှုပ်တိုက်၍ လျှောက်သွားနေသည့် ခြေသံများ ဖြစ်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဆွေတော် မျိုးတော် အမျိုးသားများနှင့် လေးစား ဂုဏ်ပြုအပ်သည့် မှူးမတ်ကြီးများသည် ဘုရင်၏ နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ အစိုးအုပ် လန်ခြား ကိုယ်စီဖြင့် ရှေ့ နောက် ဘန်းစီ၍ ထိုင်ပါလာကြသည်။ ကလေးလေး တစ်ယောက်သဖွယ် သူ့ အမေ၏ အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော လန်းသည် နန်းတွင်း ဝတ်စုံများကို တခမ်းဘနား ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားသည့် သူ့ ဖခင် ထရန်ဗန်ဟွားကို ကြည့်ပြီး များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ရလေသည်။

ဂျိုးဇက် ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုလိုက်သော အချိန်တွင် လန်း၏မျက်နှာသည် ကြည်လင် ဝင်းပနေဆဲ။ ဂျိုးဇက်သည် ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လှုပ်မခံ။ လန်းကို

ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ကပျာကယာ လန်း၏ အနီးသို့ ကပ် သွား၏။

‘လန်း၊ ကိုယ် မင်းကို နှစ်ယောက်တည်း စကား ပြောချင် တယ်။ ခွင့်ပြုပါလားဟင် ဟု သူက တိုးတိုးကလေး လေသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ၌ ရောက်နေသည့် သူ့ လက်သည် လန်း၏ နှုတ်မှ ထွက်လာမည့် အဖြေကို စောင့်စား နေခိုက်တွင် ကျောက်စိမ်း လက်ကောက်ကို တအား ဆုပ်ကိုင် ထားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်ကြာမျှ လန်း၏ အမေနှင့် အစ်ကိုတို့ကို ကျောပေးပြီး ဘေးချင်းယှဉ်၍ ရပ်ကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း စီတန်း သွားနေကြသော လူအုပ်ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ရွှေဆုံးမှ လူတန်းကြီး ကလီမင်ဆီယာ တံတားဆီသို့ ရောက်သွားပြီး မြစ်ကိုဖြတ်ကူး နေကြလည့် အချိန်တွင် သူတို့သည် မောင်းသံ ဗုသံများကို ကြားကြရပြန်၏။ ထိုအချိန်အထိ လန်းသည် ဂျိုးဇက် လိုချင် သည့် အဖြေကို မပေးသေး။

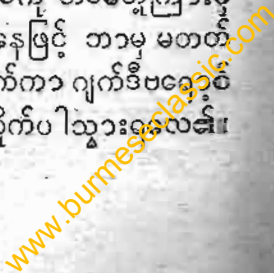
ထို့နောက် အလွန်ကြမ်းတမ်းပြီး ရှေးခေလေ့ထုံးစံ ပွဲတော် နှင့် လုံးဝ မလိုက်ဖက်သည့် မော်တော်ကား စက်သံများသည် ဂျိုးဇက်၏ နားများဆီသို့ ဆူညံစွာ ရောက်လာကြသည်။ သူ သည် အသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အလွန်ပြောင် လက် တောက်ပသော အနက်ရောင် စိထရီအင် မော်တော်ကား များသည် ငိုမုန်းဂိတ်ကို ဖြတ်၍ တန်းစီပြီး မောင်းလာနေကြ

သည်။ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ် မဟာမင်းကြီးနှင့် သူ၏ နောက်တော်ပါ အခြေအရံ အရာရှိများကို သယ်ဆောင်လာ ကြသည့် မော်တော်ကားများပေတည်း။

မော်တော်ကားများအတွင်း၌ အခန့်သားထိုင်၍ လိုက်ပါ လာကြသော ပြင်သစ်အရာရှိများသည် ရွှေဆုံးမှ ထွက်ခွာသွား သည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဟန်အမူအရာအတိုင်း ဘေးဘိဝံယာကို မကြည့်။ ရွှေကိုသာ တည့်တည့်ကြီး ကြည့်၍လိုက်ပါလာကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ ဖြူဖတ်ဖြူရော် မျက်နှာများကို ရှက်သလို ရှုံ့သလို ဖြစ်နေသည့် သံလွင်ရောင် သန်းနေသော အာနမ် ဘုရင် မင်းမြတ်၏ မျက်နှာနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူတို့၏ မျက်နှာများ ပေါ်မှ မောက်မာမှုများကို အထင် အရှား မြင်တွေ့နေရလေသည်။

‘တကယ်လို့ မင်း နမ်ဂျီယာအိုကို အချိန်မီရောက်သွားပြီး စီတန်းလှည့်လည်တဲ့ပွဲကို ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အခုအချိန် လောက်ကတည်းက ငါတို့ မြစ်တစ်ဖက်ကို ရောက်အောင်ဖြတ် ကူးကြမှ ဖြစ်မယ်’ ဟု ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ဂျိုးဇက်ထံ လျှောက် လာပြီး ပြောသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လန်းသည် ဂျိုးဇက်၏ အပါးမှ ခွာသွားပြီး သူ့အမေနှင့် သူ့အစ်ကို တင်မ်တို့ကြားမှ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်အနေဖြင့် ဘာမှ မတတ် နိုင်။ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ဂျက်ဒီဗရော့စ် နှင့်အတူတူ၍ လန်းတို့မိသားစုနောက်မှလိုက်ပါ သွားရလေ၏။

ရေနံ့သာဖြစ်၏ တောင်ဘက်ကမ်းပါးပေါ်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ငိုဗန်လော့ခံသည် သူစီးလာသည့် လန်ခြားပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဂျက်ဒီဗရော့စ် စီးလာသည့် သမ္မန်၏ဦးပိုင်း မြစ်တွင်းသို့ ခေါင်းပြု၍ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ လော့ခံသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန့်၍ နေရာ ပြင်ထိုင်လိုက်၏။ သမ္မန်၏ ပဲ့ပိုင်းဘက်၌ ထိုင်နေသော အမေရိကန် လူရွယ်၏ဘေးမှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ်ကို သူ မမှတ်မိစရာ မရှိ။

ကမ်းနားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူနှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာ တစ်နေရာရှိ အနက်ရောင်ရီနေ့ အမျိုးအစား မော်တော်ကားများဘေး၌ ရပ်ကြည့်နေကြသည့် ထောက်လှမ်းရေးဌာနမှ ဒဂိုင်ဘာများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

လော့ခံသည် သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသူများ ရှိမရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ထိုနေ့က ခါးကြား၌ထိုးထားသည့် ဘာရက်တာပစ္စည်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး လန်ခြား ထိုင်ခုံအောက်သို့ ထိုးသွင်း၍ ပွက်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ အမြစ်ဆုံကြီး တစ်ခုပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော သူ့ သားဘက်လှည့်၍ ခေါင်းတစ်ချက် ညီတိပြုလိုက်ပြီး လန်ခြားပေါ်မှ အသာဆင်းကာ

ထောက်လှမ်းရေးဌာနမှ မော်တော်ကားများ ရပ်ထားရာဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ အုန်းပင်များ၏အရိပ်ကို ခို၍ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လော့ခံထွက်သွားသောအခါ သူ့ သားသည် ရှုပ်အင်္ကျီအစုတ်တစ်ထည်ကိုယူ၍ ဝတ်လိုက်ပြီး လန်ခြားလက်တံများကို မယူကာ ထောက်လှမ်းရေးဌာနပိုင် မော်တော်ကားများဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲ၍ ပြေးသွားလေ၏။

သမ္မန်ပေါ်မှ ဂျိုးဇက်သည် ကမ်းနားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ပြေးဆွဲသွားနေသော လန်ခြားကို မြင်နေရသော်လည်း 'ဂရုတစိုက် သတိထား၍ မကြည့်မိ။ သူ့ စိတ်အာရုံသည် သူ့ အတွေးနှင့်သူ့ နောက်ကျီ ရှုပ်ထွေးကာ တစ်နေရာသို့ လွင့်မျောလျက်ရှိသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် သမ္မန်ဦးပိုင်းဘက်၌ ထိုင်နေသော လန်း၏ သွယ်လျလျ ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့ ရောက်နေသည်။ လန်းသည် သူ့ အမေဘေး၌ ကပ်၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ထိုခေါင်း များ၏အထက်ရှိ တံတားပေါ်မှ ပြေးသွားနေကြသော စိတ်ကန်းလှည့်လည်နေသူများထံ အာရုံရောက်အောင် ကြိုးစားသည်။ ပြာလုံလုံ မြစ်ရေပြင်ပေါ် ရှုပ်ထွက်၍ ပြေးသွားနေကြသည့် မောင်းသံများနှင့် လင်းကွင်းသံများကို သူ ကြားနေရ၏။ အခုလို ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှ မျှော်

ကြည့် လိုက်သော အခါ သစ်လွင်တောက်ပသည့် အရောင် အသွေးမျိုးစုံဝတ် လူအုပ်ကြီး လျှောက် သွား နေပုံသည် ဆောင်စုံစက္ကူကလေးများ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့လျားနေသည့် နှင့် တူလှချေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအခိုက်အတန့်မှာတော့ သူသည် ထိုလူထုပရိသတ်အပေါ်၌ အာရုံဝင်စားခြင်း မရှိ သူ့စိတ်သည် လန်း၏အပေါ်၌သာ ရောက်လျက်ရှိ၏။

လန်းသည် သူ့ကိုကျောပေးပြီး ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ နေ အပူရှိန်က မပြင်းသေးသဖြင့် လန်းသည် သူ့ဦးထုပ်ကို မဆောင်းသေးဘဲ ရင်ခွင်၌ တင်ထားသည်။ လန်းသည် ဆံပင်ကို ရှိုးရှိုးလေး နောက်တွဲထိုးထားကာ အဖိုးတန် ကျောက် မျက်ရတနာများဖြင့် စီခြယ်ထားသည့် ဓားမြှောင်ပုံ ဆံထိုးကလေးတစ်ချောင်း ထိုးထားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် လန်း၏ လက်ချောင်းကလေးများကြားမှ တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်းလာသည့် ရေစီးကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လှိုင်းဂယက်လေးများကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ရုတ်တရက် လန်းသည် ကိုယ်ကို ရွှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

လန်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စိုက်ကြည့်နေသော ဂျိုးဇက်ခမျာ ထောင်ချောက်နှင့် ပိတ်ပြီး အဖမ်းခံရသလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် လန်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း လန်းက သူ့အပြုံးကို အသိအမှတ် မပြုဘဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သွားသဖြင့် ဂျိုးဇက်မှာ စိတ်ထိခိုက်မှု ပြန်လေ၏။

ကျွဲခတ်ခံရလို ရလာတဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် မင်းအဖေဟာ မစွမ်းမသန် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ မစွမ်းမသန်မှုကို မင်းအဖေ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ခဲ့သလဲ

သူ့ဘေးမှ ထွက်လာသည့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ အသံကြောင့် ဂျိုးဇက်ကလှည့်ကြည့်သည်။ 'သူ့ကိုယ်သူ လက်တု တပ်ထားရတဲ့ လူပါလားလို့ ဘယ်တော့မှမတွက်ဘူး' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြန်ပြောသည်။ 'သူ့ရဲ့ နေ့စဉ် နေထိုင်လှုပ်ရှားမှုဘဝမှာလဲ ဒီမစွမ်းမသန်မှုကို လုံးဝ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားဘူး။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ့် အလုပ်မျိုးတွေကို သူ့လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ လုပ်နေတာပဲ'

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ 'မင်းအဖေဟာ အလွန် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး ပြတ်သားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ'

ဂျိုးဇက်က ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စူးစူးရှရှကြည့်နေသည်။ 'ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ထပ်တွေ့ရလိမ့် မယ်လို့ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး မွန်စီယာဒီဗရော့စ်' ဟု လေသံဖြင့် ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော်တို့ချင်း ဆုံမိနေကြပြီ။ အဲဒီတော့ ဟို မတော်တဆဖြစ်တဲ့နေ့က ဘယ်လို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကို တိတိကျကျ ပြောပြနိုင်မလား'

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေး ဆေးဘဲ တံတားပေါ်မှ ဖြတ်သွားနေသည့် လူတန်းကြီးဆီသို့ မေ့

ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို မီးညှို့ပေး ပြန်သည်။

‘ဒီအကြောင်းကို အစအဆုံး မင်အဖေက ပြောပြထားပြီး ပြီလို့ ငါထင်မိတယ်။ မင်းကို မပြောပြသေးဘူးလား’

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဆေးလိပ်ကို တအားဖွာလိုက်ပြီး မီးခိုးများကို နှာခေါင်းပေါက်များမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ် ထုတ်ရင်း ပြန်မေးသည်။

‘တကယ်တော့ ဒီကိစ္စထဲမှာ ငါဟာ တိုက်ရိုက်ပါခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ လုံခြုံမှုဟာ ခင်ဗျားရဲ့တာဝန် မဟုတ် လား’

ဤမေးခွန်းကျတော့လည်း ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် ချက်ချင်း အဖြေမပေး။

‘သဒ္ဓမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အခြေအနေမျိုးမှာ ဆိုရင်တော့ ငါ့တာဝန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဖြစ်တဲ့နေ့ကတော့ မင်းအဖေက သူ့အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူထားတယ်’

‘ဘာပြုလို့လဲ’

‘အဲဒီနေ့က သူ ဖျားနေတယ်။ အဆမတန်ပူတဲ့ နေ့တစ်နေ့ မို့ အမဲမလိုက်ဖို့ သူ့ကို ငါ အလေးအနက်ထားပြီး အကြံ ပေးခဲ့တယ်။ ငါပေးတဲ့အကြံကို သူ လက်မခံခဲ့ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် ဒီအချက်ဟာ မတော်တဆမှုကို ဖြစ်ပေါ်ခဲတဲ့ အကြောင်းရင်းဆိုမိတော့၊ ဟုတ်လား’

မေးခွန်းမေးလိုက်သည့် ဂျိုးဇက်၏အသံသည် အနည်းငယ် မျှတန့်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ဂျိုးဇက်၏

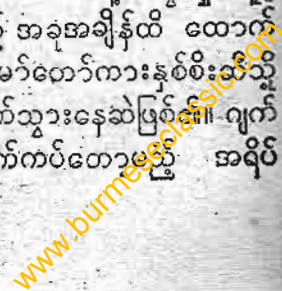
မျက်နှာကို ပထမဆုံးအကြိမ် လှည့်ကြည့်သည်။ ‘မင်း ဒီ အကြောင်းကို ငါ့သား ပေါလ်နဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပြီလား’ ဟု မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မဆွေးနွေးရသေးဘူး’

သမ္မန်သည် သင်္ဘောဆိပ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ သမ္မန်သမားသည် တက်မများကို ဘေးသို့ချလိုက်၏။ ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်သည် ဂျိုးဇက်၏ တင်းမာသော မျက်နှာထားကိုအချိန် အတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘မင်းအဖေနဲ့ မင်းအစ်ကိုချစ်တို့ သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ ထွက်သွားကြတာ၊ ငါလိုက်သွားလို့ သူတို့ကို မိတဲ့ အချိန်မှာ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ’ သူသည် ဆေးလိပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် တအားဖွာ၍ ရှူလိုက်ပြီး ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ‘ငါ မင်းကို ပြောပြနိုင်တာ အဲဒါအကုန်ပဲ’

ကမ်းနားလမ်းမကြီးအတိုင်း လန်ခြားကိုဆွဲ၍ ခပ်မှန်မှန်ပြေး သွားနေသော ဒေါင်းသည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာရှိ သူ့ အဖေကို မိလာသည်။ သူ့အဖေသည် အခုအချိန်ထိ ထောက် လှမ်းရေး အရာရှိချုပ်၏ ရုံးနေ့ မော်တော်ကားနှစ်စီးဆီသို့ ဦးဘည်၍ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်သွားနေဆဲဖြစ်၏။ ဂျက် ဒီဗရော့စ်၏ သမ္မန် ကမ်းနားသို့ ဆိုက်ကပ်တော့မည့် အရိပ်

အခြည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါင်းသည် သူ့လန်ခြားကို ရပ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံကုရှင်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ သူ့ခါးကို ဆန့်ပြီး မတ်မတ်ပြန်၍ ရပ်လိုက်သောအခါတွင် သူ၏ ရှုပ်အံ့ကျိစုတ်အောက်ရှိ ခါးပတ်ကြား၌ ပစ္စတိုကို ထိုးပြီးလေပြီ။

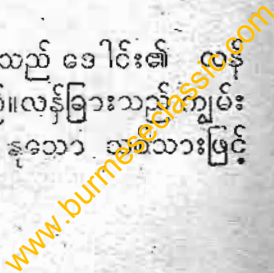
ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် အာနမ်အမျိုးသမီးကြီးကို သမ္မုန်ပေါ်မှ အောက်ဘက် ကမ်းပေါ်သို့ ရှော့ရှော့ရှူ၍ ဆင်းသွားနိုင်အောင် ဘေးမှနေ၍ ဖေးမကူညီလျက် အားကောင်း ဤအခိုက်အတန့်တွင် ဒေါင်းသည် သူ့လန်ခြားကို အရှိန်လျှော့ချလိုက်၏။ ဂျက် ဒီဗရော့စ် ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာပြီး မော်တော်ကားများဆီသို့ လျှောက်သွားနေချိန်တွင်မူ ဒေါင်းသည် သူ့လန်ခြား၏ အရှိန်ကို မသိမသာ ပြန်တင်လိုက်သည်။ သူသည် လန်ခြားကို အပြေးအလွှား ဆွဲသွားနေရင်းက သူ့ မှန်းဆထားသည့် အကွာအဝေးသည် လွဲမှားနေလေပြီလားဟု တွေးကာ စိတ်ပူလျက်ရှိ၏။

သို့သော် ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် အာနမ်လူငယ်နှစ်ဦးနှင့် သူတို့မိခင်ကို မော်တော်ကားဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး နောက်ခန်းထဲ၌ နေရာချထားပေးကာ ရှေ့ခန်းတံခါးကိုပွင့်၍ ဂျိုးဇက်အား ထိုင်ခိုင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စိတ်အေးသွားသည်။ သူ့ ဒရိုင်ဘာအား ဧည့်သည်များကို နှစ်ဂျီယာဘို ဂိတ်အပြင်ဘက်ရှိ အထူးတန်းပွဲကြည့်စင်ဆီသို့ မှီပေးရန် အမိန့်ပေးနေသည့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ အသံကို သူ ကောင်းစွာကြားနေရ၏။

သူ့မြင်ကွင်းအတွင်းမှ မော်တော်ကား ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါင်းသည် သူ့လန်ခြားအရှိန်ကို ထပ်၍ မြှင့်လိုက်သည်။ သူသည် လန်ခြားကို မူလရည်မှန်းထားသည့် အတိုင်း လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဆွဲမပြေးတော့ဘဲ လမ်းမကြီးကို ဒေါင်လိုက် ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ဒုတိယမော်တော်ကား ရပ်ထားသည့် နေရာသို့ ဦးတည်၍ ဆွဲပြေးသည်။

လမ်းမကြီးအတိုင်းလျင်မြန်စွာ မောင်းလာနေသည့် စီထရိုအင် အမျိုးအစား မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာ ပြင်သစ်အမျိုးသားသည် သူ့လမ်းကြောင်းရွေ့မှ ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဝင်လာသော လန်ခြားကို မြင်လိုက်သောအခါ ချက်ချင်းပင် သူ့မော်တော်ကား ယွန်းကို အဆက်မပြတ်နှိပ်သည်။ သူ့ အနေဖြင့် အချိန်မီ ဘရိတ်ကိုဆွဲပြီး မတိုက်မီအောင် ရှောင်မည်ဆိုပါက အခက်အခဲမရှိဘဲ ရှောင်နိုင်စရာ ရှိ၏။ သို့သော် သူသည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ရုတ်တရက် လမ်းကြောင်း ပြောင်း၍ ပြေးဆွဲလာသော အောက်တန်းစား အာနမ် လန်ခြားသမား၏ မိုက်မဲမှုအပေါ် တွင် စိတ်တိုဇိတ်ဆိုးလျက်ရှိသဖြင့် ဘရိတ်ကို ဆွဲဖို့ သတိမရ။ မော်တော်ကား ယွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသော ဒေါင်းသည် နောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော် အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားဖို့ နောက်ကျသွားလေပြီ။

စီထရိုအင် မော်တော်ကား ဒေါင်းသည် ဒေါင်း၏ လန်ခြားကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်တိုက်သည်။ လန်ခြားသည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားလေ၏။ အလွန် နုသော သစ်သားဖြင့်

ပြုလုပ်ထားသည့် ယန်ခြားသည် မော်တော်ကား ရွှေတီးများ ၏ အောက်တွင် စိစိညက်ညက် ကြေမှုသွားသည်။

မော်တော်ကားဝင်တိုက်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ဒေါင်းသည် ခပ်ဝေးဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကာ အလျားမောက် လဲကျသွားသည်။ သူ လဲကျသွားခိုက်တွင် သူ့ ရှုပ်အင်္ကျီအောက်၌ ထိုးဝှက်ထားသော ဘွားရက်တာပစ္စတိုသည် လွင့်ထွက်လာပြီး လမ်းမ၏ တစ်ဖက်တွင် ရပ်နေသော ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ခြေထောက်များ ရွှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ မော်တော်ကားဒရိုင်ဘာသည် ပစ္စတိုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အလွန်အံ့အားသင့်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

ကားတိုက်မိသော အရှိန်ဖြင့် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်ကာ သတိလစ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားသော ဒေါင်းသည် ကပျာကယာ လူးလဲ ထလိုက်သော်လည်း သူ့ ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ မဟန်နိုင်။ သူ့ ပခုံးတစ်ဖက်သည် ဟက်ဝက်ကွဲသွားသည်။ ဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် စုပ်မြဲသွားသော ရှုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်လုံးရစရာ မရှိလောက်အောင် စိမ့်လျက် ရှိ၏။ ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် သူ့ ဒရိုင်ဘာအား ဒေါင်းကို လိုက်ဖမ်းရန် ဒေါသကြီးဖြင့် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလျက် ရှိသည်။

ဒေါင်းသည် ရပ်နေရာမှ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး သူ့လာရာ လမ်းဘက်သို့ ထွက်ပြေးသည်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကားတိုက်မှု တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြသော အာနမ်

များသည် လန်ခြား၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းအုံကာ ပြူးတူးပြုတ်ဖြင့် ကြည့်နေကြလေပြီ။ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်နေသော ဒေါင်းအား ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ ဒရိုင်ဘာက ဖမ်းမိ၍ ဒရွတ်သီထိုး ဆွဲခေါ်လာနေချိန်တွင် ငိုပန်လော့ခ်သည် သူ့ ကိုယ်သူ အသာ ကိုယ်ရှိန်သက်ကာ လူအုပ်၏အလယ်တွင် ထွက်ပြေး မပျက် ရပ်နေသည်။

ဂျက်ဒီပရော့စ်သည် သူ့ ဒရိုင်ဘာအား ဒေါင်းကိုချက်ချင်း ထောက်လှမ်းရေးဌာနရုံးသို့ ခေါ်သွားပြီး အမြန်ဆုံးစစ်ဆေးမေးမြန်းရန် အမိန့်ပေးလျက် ရှိသည်။ ငိုပန်လော့ခ်သည် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ အသံကို ကောင်းစွာ ကြားနေရ၏။ မော်တော်ကား ထွက်သွားသောအခါ ငိုပန်လော့ခ်သည် ယောင်တီးယောင်နဖြင့် လူအုပ်အတွင်းမှ ထွက်ကာ ကမ်းနား လမ်းဘေးအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ သူ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျက်။ ဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ပြီး ထွက်လာသည့် မျက်ရည်များ ဖြစ်လေသည်။

နေကြ၏။ ထိုအကွရာစာလုံးများသည် အရပ်လေး မျက်နှာ၏ အမည်များကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင် အလံသည် မြောက်အရပ်ကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်၍ အဖြူရောင်အလံသည် အနောက်အရပ်ကိုရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြာရောင်သည် အရှေ့ အရပ်ကို နိမ့်ပြခြင်းဖြစ်၍ လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါနေသော သွေးနီရောင်အလံသည် အဆင်သင့်ဖွင့်ထားသည့် တောင်ဘက်ဂိတ် တံခါးအထက်တွင် တလွင့်လွင့်။ ရှေးလူကြီးတို့၏လေ့ထုံးစံအရ ဤတံခါးပေါက် ကို သုဂတိဘုံသို့ သွားရာလမ်းဟု အသိအမှတ် ပြုထားကြလေ သည်။

(၈)

နမိဂျီယာအို ဘုရားကျောင်း၏နံရံတံတိုင်းများပေါ် ဥက္ကန်းညှိ ထားသည့် အလွန်သေးငယ်သော မီးအိမ် တစ်ထောင်သည် တလက်လက် စောက်ပလျက် ရှိကြ၏။ ညဉ့် သန်းခေါင်ယံ အချိန် ကောင်းကင် အမှောင်ထုအတွင်းမှ မြိုးမြိုးပြက်ပြက် အရောင် ထွက်နေကြသည့် အဝါရောင် ကြယ်ပွင့်ကလေးများ နှင့် တူလှချေသည်။ နံရံအတွင်းရှိ အထွတ်အမြတ်ပြုရာ နေရာ ဆီမှ သံတော်ဆင့်များ၏ 'တိတ်စေ'ဟူသော သံမြိုင်အော်ဟစ် သံများသည် ညဉ့်လေနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော မြို့တွင်းလမ်းမများပေါ်၌ ပဲ့တင်ထပ် လျက် ရှိသည်။

ဂိတ်တံခါးလေးပေါက်၌ ရွှေရောင် တရုတ်အက္ခရာစာလုံး ကြီးများ ရေးခြယ်ထားသည့် အလံများသည် တလူလူ လွင့်

ဘုရားကျောင်းဝင်း၏ အလယ်ဗဟို၌ စိုက်ထူ ထားသော ဝါးလုံးတိုင်ကြီးများ ထိပ်ပေါ်တွင် တင်၍ ထွန်းထားသည့် တထိန်ထိန် တညီးညီး တောက်လောင်နေကြသော ဆီမီးခွက် များဆီမှ မီးတောက်မီးလျှံများသည် မိုးပြာရောင်နတ်ကွန်း၏ လှေကားထစ်များပေါ်သို့ လိမ္မော်ရောင်အလင်းဖြင့် ပက်ဒုန်း ပေးလျက် ရှိကြ၏။

လှေကားထစ်များအထက် အမြင့်ဆုံးအပိုင်းတွင် 'ကောင်း ကင် ဘုံ' မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့် ဘုရင့်ဘိုးဘွားဘီဘင်ဝိညာဉ် တော်များကို ပူဇော်ပသရန် တည်ဆောက်ထားသည့် ပလ္လင် သုံးခု ရှိသည်။ ပလ္လင်များကို နက်ပြာရောင် ဆိုးထားသည့် တံရုတ္တန် သားရေ အမိုးအကာများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအဝဉ်

အလာသည် နေရာ တစ်နေရာတည်း၌ အခြေတကျ မနေဘဲ တစ်ဒေသမှ တစ်ဒေသသို့ သွားလာ ကျက်စားလေ့ ရှိကြသော အာရှတိုက် အလယ်ပိုင်း သဲကန္တာရ အတွင်းမှ လူမျိုးများ ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည့် အစဉ်အလာ တစ်ခု ဖြစ်၏။

အာနမ်တို့၏ ရှေးခေလေထုံးစံပေါ် အခြေခံပြီး တစ်မျိုး တစ်ဖုံ လမ်း၌ထွက်လာသည့် အစဉ်အလာတစ်ရပ် ဖြစ်ချေ၏။ အထွတ်အမြတ်အဖြစ် တည်ဆောက်ထားသော ဤယာယီ မဏ္ဍပ်ကြီးတွင် ဝင်ပေါက် တစ်ပေါက်တည်းသာရှိ၍ ထိုဝင် ပေါက်မှ ဝင်ရောက်လျက်ရှိသော အဖြူရောင် အလင်းတန်း သည် တောင်ဘက်မှအမှောင်ထုကို အန်တုနေသည့်နှယ်ရှိသည်။ ထိုအလင်းရောင်အောက်၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြသော အချေ သည်များနှင့် အတီးအမှုတ်သမားများ ပါဝင်သည့် လူတန်း ကြီးမှာ လှေကားများ၏ အောက်ဆုံးထစ်မှနေ၍ တောင် ဘက်ဂိတ် တံခါးကိုဖြတ်ကာ အပြင်ဘက် အမှောင်ထုထဲသို့ပင် ရောက်လျက်ရှိလေသည်။

ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့သည်အထူးဖိတ်ကြားထားသော ဧည့် သည်တော်များကြား၌ ရပ်နေကြသည်။ အထူးဧည့်သည်တော် များကို ပြင်သစ်ဘုရင်ခံချုပ်၏ အရာရှိ အရာခံ အခြေအရံ များနှင့်အတူ အဝါရောင် နဖူးစည်းများ တပ်ထားသည့် အမွှေးတိုင်စင်၏ အောက်တည်စာည့်ရှိ လှေကားတစ် ထိုင်ခုံ များပေါ်၌ နေရာချထားပေးခြင်းဖြစ်၏။

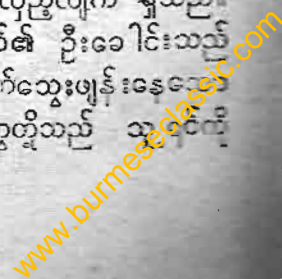
ဂျိုးဇက်သည် နောက်အကျဆုံး ရောက်လာသည့် လူစုနှင့် ရော၍ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထူသည် ခရီးရောက်

အိတ်ပင် ဘုရင့်ဆံတော်ဆင့်များ၏ နှုတ်မှ ကြေညာသံများ ပေါ်ထွက်လာသလို အစိယောက်နှင့်တစ်ယောက် လူချင်းထပ်လှ မဘတ် ကျပ်စောက်နေသော လူအုပ်ကြားမှ အတင်းတိုးဓမ္မ ဖြတ်သန်းကာ အာနမ်မကလေး လန်းနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့၏တေး သို့ မရောက် ရောက်အောင်သွား၍ နေရာယူခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ လူထိုင်း ၏ မျက်လုံးများသည် ဘုရင်မင်းမြတ် ဆယ်သေးနာရီတိတိမျှ ပြင်ပလောကနှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး တစ်ဦးတည်း အထီးကျန် စံနေတော်မူခဲ့သော ဥပုသ်ဆောင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့် နေကြသည်။

လှုပ်လှုပ်ရှုရှုဖြစ်နေသော ပရိသတ်များကြားတွင် လန်း၏ ပိုးသားအင်္ကျီဝတ်ထားသည့် ပခုံးသည်ဂျိုးဇက်၏လက်မောင်း ကို ထိတွေ့ပွတ်သပ်လျက်ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်က လန်းကို ငှံ့ကြည့် သည်။ လန်းသည် သူ့ဆံပင်ကို စိမ်းနုရောင်ပိုးစံဖြင့်ပြင်၍ စည်း ထားသည်။ အပေါ်ဘက်မှ ထိုးပေးထားသည့်မီးရောင်အောက် တွင် လန်း၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် ပယင်းရောင် တောက်လျက် ရှိ၏။

မလှမ်းမကမ်းရှိ စင်ကစ်ခုဆီမှ အမွှေးတိုင် အခိုးအငွေ့ များသည် ပူးနှေးသော ညဉ့်လေတွင် ဝဲလှည့်လျက် ရှိသည်။ ဤအနံ့များကို ရှူလိုက်ရသဖြင့် ဂျိုးဇက်၏ ဦးခေါင်းသည် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ။ လန်း၏ ရှက်သွေးဖျန်းနေသော အလှနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အထိအတွေ့တို့သည် သူ့ပင်ကို လှိုင်းထအောင် ဖန်တီးလျက်ရှိလေသည်။

ခေါင်းလောင်းတွေကို ထိုးကြ၊ ဆိုင်းတွေဗိုတွေကိုတီးကြ သုဂတိဘုံ၏ သားတော် ကြွတော်မူလာပြီ

အသံကုန်ဟစ်၍ ကြွေးကြော် အော်ဟစ်လိုက်သော ဘုရင့် သံတော်ဆင့်များ၏ အသံများကို ကြားကြရသည်။ ထို့ နောက် တစ်ဆက်တည်း တီးမှုတ်လိုက်သည့် ဆိုင်းသံ ဗုံသံ များသည် တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မီးမောင်းများဆီမှ ထိုးကျလာသော အလင်းရောင်တန်းများသည် ဥပုသ်ဆောင်၏ လေးဖက်လေးတန်ရှိ မြတ်သော တောအုပ်ကလေး 'အတွင်းမှ သစ်ပင်များပေါ်သို့ စာဝင်းဝင်းတလက်လက် ကျလာသည်။

လူအများ၏ မြင်းကွင်းအတွင်းသို့ ဘုရင့်မင်းမြတ်၏ ရွှေ ဝေါတော် ဝင်လာလည့်အခါ လန်း၏ထံမှ အံ့ဩချီးမွမ်းစိတ် ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သက်ပြင်းချသံကို ဂျိုးဇက် ကြား လိုက်ရ၏။ သူသည် လန်းကြည့်နေသည့်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်သည်။

ဘုရင့်ဘိုဗိုင်းသည် ရှေးခေတ် တရုတ် ဧကရာဇ်မင်းများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော နန်းတွင်းဝတ်စုံများကို တခမ်းတနား ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အခါရောင် ဝတ်လုံကြီးများ အပေါ်မှ ထပ်၍ ဝတ်ထားသည့် ခရမ်းရောင် အပေါ်ဝတ် လက်ပွအင်္ကျီ တွင် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင့်များသာလျှင် သုံးစွဲရသည့် ရှေး ကောင်း အမှတ်အသား လက္ခဏာများကို ရှုပ်လုံးဖော်ထား သည်။ ခါးတွင်မူ အဖိုးတန် ကျောက် မျက် ရ တ နှာ များ ကျောက်စိမ်းများဖြင့် လှုပ်နေအောင် စီခြယ်မှုမ်းမံထားသော

ခါးပတ်ကို ပတ်ထားသည်။ သူ့ဦးခေါင်းထက်ရှိ သရဖူ အနားပတ်ပတ်လည်တွင် တွဲလောင်းကျနေသည့် ဆွဲသီးများ သည် အဖိုးအနုတ္တ အလွန်ထိုက်တန်သည့် ကျောက်မျက်ရတနာ နှစ်ဆယ့်လေးမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ငယ်ရွယ်နုနယ်သေးသော ဘုရင့်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာသည် ပြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့နှင့် နုပျို လန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် အလွန် ခမ်းနားကြီးကျယ်ပြီး ထည်ဝါလွန်းလှသော ပြင်ဆင်မှုများနှင့် ဆင်ယင်ထုံးစံမျိုးများကြောင့် ပရိသတ်သည် မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင် ရင်သပ်ရွှေမော အံ့ဩခြင်း ဖြစ် နေကြသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများဘုရင့်မင်းမြတ် ဆီသို့ အာရုံစူးစိုက်နေသည့် တဒဂ် အခါအခွင့်ကို လက်လွှတ် မခံဘဲ အရအမီ အသုံးချသည်။ သူသည် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းလက်ကော ာကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဘေး လူများ မမြင်မီ လန်း၏လက်ထဲသို့ ဆွဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ လန်းကိုယ်တိုင်က သူ့သာလုပ်နေသည်ကို ကောင်းစွာ မသိ နှားမလည်သေးခင် လန်း၏ လက်ချောင်းကလေးများကို စု၍ လက်ဖဝါးထဲမှ လက်ကောက်ကို အုပ်ကိုင်မိအောင် ဆုပ်ထား ပေးလိုက်လေသည်။

ကျောက်စိမ်း လက်ကောက်ကလေးသည် အခုအချိန်ထိ ပိုးစ ရွှံ့ အိတ်ကလေးထဲမှာပင် ရှိနေဆဲ။ လန်းသည် ဂျိုးဇက် လုပ်ပုံကို နှားမလည်သည့်မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်း

ကြည့်သည်။ ဘေးကလူများ မရိပ်မိအောင် သူ့လက်ဖဝါး
လေးကို ပေါင်တွင်ကပ်၍ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်ပြီး အသာ
ငုံ့ကြည့်သည်။ အိတ်ကလေးထဲ၌ ဘာပစ္စည်းရှိနေသည်ကို သူ
ခန့်မှန်းမိဟန် တူ၏။ ဂျိုးဇက် လှုပ်လိုက်ပုံကို သူ့အစ်ကို တင်မိ
တစ်ယောက် မြင်များသွားလေသလား။ ထိုစဉ်းရိပ်မိတ်ကလေး
ကြောင့် လန်းသည် သူ့အစ်ကို၏မျက်နှာကို မသိမသာ လှမ်း
ကြည့်ပြီး အက်ခတ်သည်။

‘အထဲကိုဝင်ဖို့ ပြင်ကြ၊ ဗုံတွေ မောင်းတွေကို တီးကြ’

ဝေါလုလင်များသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား အနှံ့နှုတ်ကွန်း
များ တည်ဆောက်ထားရာ လှေကားခုံများထဲမှာ မြင့်မား
သောနေရာဆီသို့ သယ်ဆောင် သွားနေကြသည်။ တွေ့တွေ့ဝေ
ဝေ ဖြစ်နေသော လန်း၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း
ကြည်လင်လန်းဆန်းလာသည်။ သူသည် ဂျိုးဇက်၏ လက်
မောင်းကို လှမ်းတို့ကာ မင်းခမ်းမင်းနား ဝတ်စုံများ တခမ်း
တနား ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး အခြားနန်းတွင်းသား မှူးမတ်
ကြီးများနှင့်အတူ အထက်နတ်ကွန်းဆီသို့ တက်သွားနေသော
သူ့ဖခင်ကို ပြသည်။

နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်
အဝတ်အစားများမှာ အပြာရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ မီးခိုးရောင်
စသည်ဖြင့် အရောင်မျိုးစုံ ဖြစ်၏။ မဲသဘင် အခမ်းအနားဆိုင်
ရာ တေးသီချင်း သီဆိုသံများနှင့် တီးမှုတ်သံများသည် ဘုရင်
မင်းမြတ်နှင့် သူ့ အခြွေအရံများ မိုးပြာရောင်နတ်ကွန်း၏

တန်ဆောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားချိန်အထိ သီဆိုတီးမှုတ်
နေကြဆဲ။

ထို့နောက် သီချင်းသံများနှင့် တီးမှုတ်သံများသည် ဖြုန်း
ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်
ရှိ ပြင်သစ် အရာရှိအရာခံများသည် ချက်ချင်းပင် အသက်ဝင်
လှုပ်ရှားလာကြပြီး အချင်းချင်း တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် စကား
ပြောနေကြသည်။ ဓနန်းကတော့ သူ့အစ်ကိုဘက် လှည့်ကြည့်
သည်။

‘ဒီမယ်တင်မိ၊ အခမ်းအနား နောက်ဆုံးအစီအစဉ် မစခင်
မြတ်သော တောအုပ်ထဲက ညီမတို့မိသားစုရဲ့ သစ်ပင်ကို မွန်စီ
ယာရှားမင်း မြင်ဖူးသွားအောင် လိုက်ပြချင်တယ်၊ ညီမ လိုက်
ပြရမလား ဟင်’ ဟု လေသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။ တင်မိ
က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည့်အခါ လန်းက ဂျိုးဇက်ဘက်
လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘နမ့်ဂျီယာအို ကျောင်းဝင်းရဲ့ မြတ်သောတောအုပ်ထဲမှာ
မိသားစုပိုင် သစ်ပင်တစ်ပင် စိုက်ခွင့် ပေးတယ်ဆိုတာဟာ
ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမြင့်ဆုံး ချီးမြှင့်မှုတစ်ခုပဲ၊ ပြင်သစ်ဘုရင်
မင်းမြတ်ဆီက မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် သုံးနိုင်မယ့် တံဆိပ်တစ်ခု
ချီးမြှင့်ခံရတာနဲ့ အတူတူပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို လန်းသည် ယစ်ကောင်အဖြစ် သတ်မှတ်
ထားသော ကျွဲများကို မီးကင်၍ ရှို့ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထား

သည့် ထင်းပုံကြီးများထဲမှ တစ်ပုံဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထင်းပုံကြီးမှာ မီးစွဲလျက်ရှိပြီ။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မောင်နှင့် မည်းမည်း ဖြစ်နေသော ထင်းရှူးပင်များသည် ထင်းပုံကြီး ဆီမှ ထွက်နေသော မီးတောက် မီးလျှံများ အောက်တွင် တဝင်းဝင်းတလက်လက် ဖြစ်နေကြ၏။

‘ကျွန်မတို့ မိသားစုသစ်ပင်ဟာ အဲဒီနေရာမှာ ရှိတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို လိုက်ပြရမလား’

ဂျိုးဇက်က ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကချေသည် များနှင့် အတီးအမှုတ်သမားများကြားမှ ဖြတ်၍ လျှောက်ကာ မြတ်သောတောအုပ်ဆီသို့ ရွှေ့ရွှေ့သွားနေသော လန်း၏ဘေ မှ ကပ်၍ လိုက်ပါသွားသည်။

ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်ခြေရင်းသို့ ရောက်သော အခါ လန်းသည် ပုပ်လိုက်ပြီး ထင်းရှူးပင်ကို လက်ညှိုး ထိုး ပြသည်။

‘ဒီအပင်ဟာ ထရုန်းမိသားစု သစ်ပင်ပေါ့၊ ဧကရာဇ် မင်း မြတ် ခုန်ခန်းရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ ကျွန်မ ဘေးကြီး စိုက်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ခဏနေဦးနော်’

လန်းသည် နောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ အစ်ကို တင်မိက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်၍ ကြည့်နေသလား ဟု သေချာအောင် ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကပျဏသော ပိုးစအိတ်ကလေးကို ဖွင့်ပြီး အသံမှ လက်ကောက်ကို ငွေ့ကြည့် သည်။ မျက်နှာ ပြန်မော့လိုက်သည့်အခါ သူ့မျက်လုံးအစုံ

သည် တထိန်ထိန် တညှိုးညှိုး ဘောက်လောင်နေသည့် မီးရောင် အောက် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေကြသည်။

‘ကျွန်မလက်ကောက်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ ဂျိုးဇက် ရှင် တယ်၊ ဘယ်လာတာလဲ’

‘ကိုယ် ဝယ်လာတာမဟုတ်ဘူး လန်း၊ ဒီလက်ကောက်ဟာ မင်းရဲ့ လက်ကောက်’

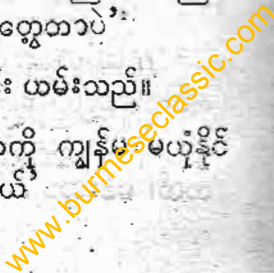
လန်းသည် လက်ကောက်ကို မီးရောင်အောက်သို့ ထိုး၍ အသေအချာ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် အံ့ဩနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို ကြည့် သည်။

‘ရှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်ရလာတာလဲ’

‘ကိုယ် ဒီကနေ့မနက် အချက်မတက်ခင် သမ္ဗန်တစ်စီးနဲ့ မြစ် ကို ဆန်တက်ခဲ့တယ်၊ မိုးမလင်းခင် သင်္ချိုင်းကုတ် တိတ်တိတ် ကလေး ဝင်ခဲ့တယ်၊ နေထွက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကန်ကို ဖြတ်ကူးပြီး မင်းလက်ကောက် ကျသွားတဲ့ ဟဲယားအောက် တည့်တည့်က နေရာကို လာခဲ့တယ်’ ဂျိုးဇက် အလွန် ကျေနပ် အားရသောမျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးသည်။ ‘ကိုယ် ကံကောင်း တယ်၊ ရေအောက်မှာ ရွှံ့ သိပ်မထူဘူး၊ လေးကြိမ် ငါးကြိမ် သောက်လဲ ပုပ်လိုက်ရော လက်ကောက်ကို တွေ့တာပဲ’

လန်းက အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခေါင်း ယမ်းသည်။

‘ရှင် ဒီလောက်အထိ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မယုံနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်ရပါတယ် ဂျိုးဇက်ရယ်’

၁၉၄ ခေတ်ထွန်းသူ

ဂျိုးဇက်က လန်း၏လက်ထဲမှ လက်ကောက်ကို လှမ်းယူ လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်တွင် ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

‘မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြုံးအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့် သိပ် ဝမ်းသာတယ်’

လန်းက လက်ကောက်ကို အလွန် ကျေနပ် အားရသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ စိတ်၏ချမ်းမြေ့သာယာမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အပြုံးသည် သူ့ နှုတ်ခမ်းတွင် အရိပ်ထင်လျက် ရှိ၏။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ကျေးဇူးတင်တယ် ဆိုတာ ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင် ဖြစ်ရပါတယ် ဂျိုးဇက် ရယ်။ ကျွန်မ အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ရှင် ကယ်ခဲ့တာ ချည်းပဲ။ ပထမတစ်ကြိမ်က ဘုရင်ခံရဲ့ အိမ်တော်ထဲမှာ၊ နောက် ပြီးတော့ တင်းနစ်ကွင်းထဲမှာ၊ အခု တစ်ကြိမ်ကျတော့ ဟွေး မြို့မှာ’

ဂျိုးဇက်မှာ ဝမ်းသာမှုအရှိန်ဖြင့် အသက်ရှူပင် မှားမတတ် ခံစားနေရသည်။

‘ကိုယ် အခုလုပ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ပါ လန်း၊ ဘုရင့် သင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ မင်း ဘုရား ရှိခိုးနေတာ ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့စိတ် ပေါ်ခဲ့ရပါတယ်။ မင်းဟာ အင်မတန် သန့်ရှင်းပြီး ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ပါ။ အင်မတန်မှ ချောတဲ့ လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ် မင်းနဲ့ အမြဲတမ်း မခွဲမခွာ နေချင်ပါ တယ်။ မင်းကို ကာကွယ်ချင်တယ်။ စောင့်ရှောက်ချင်တယ်။ မင်း အနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာချင်တော့ဘူး’

သူ့ ရင်တွင်း၌ မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရသောစကားလုံးများသည် ထစ်ထီးထစ်ငေါ့ဖြင့် အဆက်မပြတ် တိုးထွက်လာကြသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းလိုလိုပင် လန်းထံမှ သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင် မည့် အဖြူအမှုနှင့် အပြောအဆိုများ ရှိလာမည်ကို တွေး၍ ကြောက်လာသည်။ သို့သော် လန်း၏နှုတ်ဖျားမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။ လန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည် ဟုတော့ သူ ထင်မိ၏။ လန်းသည် ဂျိုးဇက် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို အသာ ပြန်သိမ်းပြီး ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ထင်းရှူး ပင်ကို ထောက်ကာ သူ့ ကိုယ်သူ ဟန်မပျက်အောင်ထိန်းထား သည်။

‘ကျွန်မ ခေါင်းထဲက မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေသလိုပဲ ဂျိုးဇက်’ဟု လန်းက တိုးတိုးသာသာ ပြောသည်။ ‘အမေ့ တိုင် နဲ့ တွေ့ ရှူရလို့ များလား မသိဘူး’

ဂျိုးဇက်က လန်း၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူ့ မျက်ခုံးများသည် တွန့်နေကြသည်။ ‘ကိုယ်တို့ အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ် ခဏထွက်ပြီး လေကောင်း လေသန့် ခဏတစ်ဖြုတ် ရှုလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား’

၁၉၆ မောင်ထွန်းသူ

လန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ နှစ်ယောက်သား အချိန်ထိ ဝင်လာမတ် တစ်သဲ ဖြစ်နေသော ပွဲတော်လာ ပရိသတ်များ အတွက် ဖွင့်ထားဆဲဖြစ်သည့် တောင်ဘက်ဂိတ် တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ရေနံ သာမြစ်ဘက်သို့ သွားရာ လမ်းတစ်လမ်း အတွင်းသို့ ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူတို့နှင့် မိုင်ဝက်ခန့် အကွာရှိ မြို့တော် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်အတွင်း၌ ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်သည် ရုံးအောက်ထပ် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော မြေအောက် အချုပ်ခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ဆင်းသွားလျက် ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် ထိုညအဖို့ ထိုအချုပ်ခန်းဆီသို့ ဒုတိယ အကြိမ် သွားခြင်းပေတည်း။

ထုံးဖြူသူတ်ထားခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလဃားဖြင့် ကြာ မြင့်လှပြီဖြစ်၍ အချုပ်ခန်း နံရံများသည် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့ကာ ညစ်ပတ် ပေရေနေကြလေပြီ။ ခနုရာတိုင်းလိုလိုတွင် မှိုတက်နေသဖြင့် နံရံများသည် အခမ်းရောင် အကွက်အပြောက် အစုန်းအထင်းများဖြင့် ပြည့်ကာ အရုပ်ဆိုးလျက်ရှိသည်။ လေ ထဲတွင် မျောပါလျက်ရှိနေသော ချွေးနံ့နှင့် အောက်သိုးသိုး သေးနံ့ များသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသော ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ပြင်းထန်စူးရှသော အနံ့

ဆိုးကို မခံနိုင်သော ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ နှာခေါင်းသည် ရွံချီပူချီ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

မြေအောက် အချုပ်ခန်းသည် မြစ်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးသော အခန်းဖြစ်သည်။ ကွဲအက်ကြေမှုနေသော သံမဏိလင်း ကြမ်း ပြင်သည့် ဘယ်တော့မှ ခြောက်သွေ့နေသည်မရှိ။ အမြဲတစေ အစိုပြန်လျက် ရှိ၏။ ရေခိုးရေငွေ့များမှတစ်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် ရွံ့ရေအိုင်ကလေးများသည် မီးအုပ်ဆောင်း မပါဘဲ ထွန်းထားသည့် တစ်လုံးတည်းသော လျှပ်စစ်မီးလုံး၏မီးရောင် အောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။

အချုပ်ခန်း၏ အပေါ်ဘက် မျက်နှာကြက်တွင် ကပ်ရိုက် ထားသည့် သစ်သား ယက်မကြီးတွင်မူ ငိုဗန်ဒေါင်းသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျော် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အလွန် ကြမ်းသော လျှော်ကြိုးများဖြင့် ခြေကျဉ်းဝတ်များကိုပူးချည်ပြီး ယက်မ တွင် ဆွဲထားခြင်းဖြစ်၏။ ကြိုးရှုထားသည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် များကြောင့် ငိုဗန်ဒေါင်း၏ ခြေထောက်များသည် ဖူးဖူး ရောင်ကာ သွေးသံတရဲရဲ ဖြစ်နေကြသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောနောက်တွင် ပူး၍ လက်ထိတ် ခတ်ထားသည်။ သူ့ဗခုံးနှစ်ဖက်သည် သူ၏ ပိန်ပါးပါး ခန္ဓာ ကိုယ် အလေးချိန်၏ ဖိစီးမှုဒဏ်ကို ခံထားရသည်။ ဤကြားထဲမှ ပင် ကသားကပြား အစောင့်သည် သူ့လက်ထဲမှ သစ်သား တုတ်တိုဖြင့် ရောင်ကိုင်ပြီး သွေးသံတရဲရဲဖြစ်နေသော ဒေါင်း၏ ခြေထောက်များကို တအား လှ၍ ရိုက်လျက်ရှိ၏။ ဤညင်းဆဲမှု

ဒက်ကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် တွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် အခါတိုင်း ကြမ်းပြင်နှင့် ထိနေသော ဦးခေါင်းသည် အပေါ် သို့ မြောက်မြောက်သွားသည်။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် အဝတ်ယဲဖို့ပင် အချိန်မရှာ။ ဘုရင့် ပွဲတော်သို့ သွားစဉ်က ဝတ်သွားသည့် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကိုပင် ဝတ်ထား၏။ အပေါ်ဝတ် ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို တော့ အပေါ်ထပ် သူ့ ရုံးခန်းထဲ၌ ချွတ်ထားခဲ့၏။ သူသည် တမင် သတိထားပြီး အကျဉ်းသားနှင့် နှစ်ကိုက်သုံးကိုက်ခန့် ခွာ၍ ရပ်သည်။ ထိုမျှလောက် ခွာမရပ်လျှင် အကျဉ်းသား ထံမှ စဉ်လံာ်မည့် သွေးများသည် သူ့အဝတ်အစားများကို ပေကုန်လိမ့်မည်။ ဤအတွေ့အကြုံမျိုးကို သူ မကြာခဏ ရှုဖူး ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ကုလားကပြား၏ လက်ထဲမှ မြောက်သွားလိုက် ပြန်ကျလိုက်ဖြစ်နေသောထုတ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အရိုက်ခံနေရသည့် အကျဉ်းသား အပေါ် သနားကြင်နာသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို တစ်ချက်က လေးမှ မပြု။ သို့သော်လည်း ရိုက်ချက် ဆယ်နှစ်ချက်မြောက် သောအခါ သူသည် ရွှေသို့တိုးလာပြီး ကုလားကပြား၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ကာ အရိုက်ရပ်ရန် တားသည်။

ဒေါင်းထံမှ ထွက်ပေါ်လာနေသည့် အော်သံများသည် ချက်ချင်း ရပ်သွားသော်လည်း နှာလွန်း၍ ညည်းနေသည့် အသံများကတော့ ပေါ်လာဆဲ။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် အကျဉ်း

သား မြင်သာသည့်နေရာသို့ ရွှေ့၍ရပ်သည်။ ဒေါင်းသည် ဦး ခေါင်းကိုစောင်းပြီး ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့် သည်။

‘မင်းဘယ်သူလဲ’ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က သူ့ဖိနပ်ဦးဖြင့် ဒေါင်း ၏ နံကြားကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကန်လိုက်ပြီး မေးသည်။ ‘မင်း ကို ဘယ်သူတွေက ခိုင်းတာလဲ၊ ကွန်မြူနစ်တွေကလား’

ကားတိုက်ခံရ၍ ရထားသည့် ပခုံးမှ ဒက်ရာသည် ဆေး ထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးထားသဖြင့် သက်သာသလို ရှိနေခဲ့ သော်လည်း အချုပ်ခန်းထဲရောက်၍ အညှင်းဆဲ အနှိပ်စက် ခံရသည့်အချိန်မှစ၍ သွေးများ အဆမတန် ပြန်ထွက်လျက် ရှိသည်။ ဒေါင်း၏ အင်္ကျီတစ်ထည်လုံးမှာ သွေးများဖြင့် စိုရွဲ နေလေပြီ။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် ဇောက်ထိုး ဖြစ်နေသော ဒေါင်း၏မျက်နှာကို အသနားညွှာတာ ကင်းမဲ့ စွာဖြင့် ကြည့် နေရာမှ နံကြားကို နောက်ထပ်တစ်ချက် ကန်လိုက်ပြန်သည်။

‘မင်းရဲ့ ကြံရာပါတွေက ဘယ်သူတွေလဲ’

ဒေါင်းကတော့ လွန်ခဲ့သော ဆယ်လေးနာရီက နေခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း အံ့များကိုကြိတ်ကာ ရေခဲနှုတ်ပိုက် လုပ်လျက်ပင် ရှိသည်။ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့် ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် ဒေါင်း ၏ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ဒေါ်ဘတကြီး လေသံဖြင့် ထို မေးခွန်းကိုပင် ထပ်မေးပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဒေါင်း သည် ဂျက်ဒီဗရော့စ် လိုချင်သည့် အဖြေကိုမပေးဘဲ သူ့ ဦး

ခေါင်းကို တစ်ချက်မျှ ဘေးသို့ ဝှဲလိုက်ပြီး တံထွေးနှင့် လှမ်းထွေးသည်။ သွေးစများ ရောနေသည့် တံထွေးသည် ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်၏ ဘောင်းဘီပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

ဂျက်ဒီဗရော့စ်သည် စကားလည်း မပြော လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မပြုဘဲ အချိန်အတော်ကြာမျှရပ်ကာ အာနုမိလူငယ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြီးတန်းလန်းနှင့်ဖြစ်နေသော အာနုမိလူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ တလှုပ်လှုပ်။ ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ကုလားကပြားကို အမိန့်ပေးသည်။

‘ဒီကောင်ကို ရေနည်းနည်း တိုက်လိုက်စမ်း’

ကုလားကပြားသည် ကြီးစကို အနည်းငယ် ဖြေလိုက်ပြီး ဒေါင်း၏ ခြေကျင်းဝတ်များကိုယက်မနှင့် ထိသွားအောင် ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြီးကို တင်းကျပ်သွားအောင် ပြန်ချည်သည်။ စိတ်တိုင်းကျချည်ပြီးသောအခါ သူသည် အချုပ်ခန်း တစ်ဖက်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှ ရေလုံကြီး တစ်လုံးနှင့် ရေစိုအဝတ် တစ်စကိုသွားယူသည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး ရေစိုအဝတ်ကို ရေလုံထဲနှစ်လိုက်ကာ ဒေါင်း၏ မျက်နှာကို အုပ်လိုက်၏။

ရေစိုအဝတ်သည် ဒေါင်း၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ဆို့ သွားသည်။ ဇောက်ထိုးဖြစ်နေသော နှာခေါင်းပေါက်များထဲမှ ရေများ ထွက်ကျလာသည်။ သူလုပ်ကိုင်နေပုံမှာ လျင်မြန် သွက်လက်

လှ၏။ လှုပ်ရှားနေပုံများမှာ ကျွမ်းကျင်လှ၏။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် ဒေါင်း၏ ဦးခေါင်း နောက်စေ့ကို ဖိ၍ တွန်းပေးထားသည်။

အသက်ရှူကျပ်နေသော ဒေါင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ထိုးထိုးထွန်ထွန်ဖြစ်ကာ တအားကုန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။ ရေစိုအဝတ်နှင့် နှစ်ကြိမ်တိတိ ခွာလိုက် အုပ်လိုက် လုပ်ပြီးသောအခါ ကုလားကပြားက ဂျက်ဒီဗရော့စ် မေးခဲ့သည့် မေးခွန်းကိုထပ်မေးသည်။ သို့သော်လည်း အဖြေမရ။ ဒေါင်း နှုတ်ပိတ်မြိပ်တံထားသည်။

‘ရေများများ ထပ်ထိုက်လိုက်ဦး’ ဟု ဂျက်ဒီဗရော့စ်က အသနားညွှာတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သူ ပြောလိမ့်မယ် မထင်ဘူးခင်ဗျ’ ဟု နှိပ်စက်နေသော ကုလားကပြားက ဂျက်ဒီဗရော့စ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ နောက်ဆုံး သူ ရေမွန်းပြီး သေမှာပဲ’

‘ဒီကောင်တွေ့ မပြောဘဲ မနေပါဘူးကွာ’ ဟု ဒီဗရော့စ်က ပြန်ပြောသည်။ ‘ရေတိုက်ခံရလို့ စကားပြောလာတဲ့ကောင်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး ရှိတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးတာ၊ သူ့ကို ရေများများသာ ထပ်တိုက်’

ဒီဗရော့စ်သည် အချိန်အတော်ကြာမျှ ရပ်၍ ကြည့်နေရာမှ စိတ်မရှည်တော့သည့် မျက်နှာထားဖြင့် လက်ပတ်နှာရိုက်ကြည့်သည်။ ‘နမ်ဂျီယာအိုမှာလုပ်မယ် ဘုရင်ခံရဲ့ ညွှန်ခံပွဲကို တက်

စရာ ရှိသေးတယ်ကွ' ဟု စိတ်ဆိုးနေသဖြင့်ပြောသည်။ 'ညှော်ခံ ပွဲပြီးရင် ဒီအကောင်ကို ငါ ထပ်စစ်မယ်၊ ငါ သွားနေတုန်း မှာ သူ့ ကို ရေမပြတ်တိုက်ပေးထား'

- ဒီဗရော့စ်သည် အချုပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ လှေကား အတိုင်း တက်သွားသည်။ ရေစိုအဝတ် ဇလုံထဲ နှစ်လိုက်သံနှင့် အတူ အသံ ရှူကျပ်ပြီး ရေမွန်းနေသည့် ခေါင်း၏ အသံကို ပါ သူ ကြားနေရလေသည်။

ညသည် အေးမြသာယာလျက် ရှိ၏။ လမ်းဘေး နတ်စင်များ ၏အပေါ်ဘက် သစ်ပင်များ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်များ ဆီမှ မီးရောင်များသည် မြစ်ဆိပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြ သည့် ဂျိုးဇက်နှင့် လန်းတို့၏ မျက်နှာများပေါ်သို့ ကျကာ ယိမ်းကနေကြသည့်နှယ် ဟဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှားနေကြ၏။

ရေဆိပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ နတ်စင်တစ်ခု၏ဘေးသို့ရောက် သောအခါ လန်းသည် ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ပိုးသား အလံ ပေါ်၌ ရွှေမင်ဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် တရုတ်စာလုံးကြီးများ ကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် လိုက်၍ ကပ်နေသည်။ နှုတ် မှုကည်း 'ဝမ်စွေ့' ဟု တိုးတိုးသာ ရေရွတ်သည်။ 'ဘုရင်မင်း မြတ်ဟာ ဟကယ်တမ်းသာ အသက်တစ်သောင်းရှည်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုများနေမလဲ မသိဘူးနော်၊ ဂျိုးဇက်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီစိတ်ကူးလေးကတော့ လှဘာ အမှန်ပဲ'

'ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် နှစ်ပေါင်းတစ်သောင်းအထိ အသက် ရှည်လိမ့်မယ်လို့ ကနေ့ည ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ် လန်း' ဟု ဂျိုးဇက်က ပြောပြီး အနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

'ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ရှည်ချင်လဲ ရှည်မှာပေါ့' လန်း၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းလက်နေကြသည်။ သူသည် နတ်စင် တစ်ခုကို ဂိုင်းပတ်၍ပေါက်နေသော ထင်းရှူးပင်များထဲမှ အပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်သည်။ 'ဒီ ထင်းရှူးပင်တွေဟာ အသက် ရှည်ခြင်း အထိမ်း အမှတ် တွေပဲ'

ဂျိုးဇက်ကပါထင်းရှူးပင်ကို လှမ်း၍ ကိုင်လိုက်သည်။ 'ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှည်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ဘုံဘဝကို တည်ဆောက်သွားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ'

နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ အပြုံးပန်း ပွင့်မိကြသည်။ သူသာလျှင် မဟုတ် လန်းပင်လျှင် သာယာအေးမြသော ည၏ ညှို့ယူဖမ်း စားခြင်းကဲ့သို့နေရပြီဟု ဂျိုးဇက်ကရိပ်မိသည်။ ထိုနေရာ၌ သူတို့ ရပ်နေခိုက်တွင် မိုးပြာရောင်နတ်ကွန်းတက်ဆီမှ ငွေခေါင်း လောင်းသံများသည် လေထဲတွင် မျောပါလာကြသည်။ ဂျိုး ဇက်က ခေါင်းထောင်ပြီး နားစွင့်သည်။

'ပုံတော်အခမ်းအနား စနေပြီလန်း' ဟု တိုးတိုးပြောသည်။ 'ကိုယ်တို့ ပြန်ကြစို့လား'

လန်းက သူ့ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ ငဲ့စောင်းပြီး နားစွင့်နေသည်။ ထို့နောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကလေးကို တစ်ချက်မျှ တွန့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာလည်း တည်ငြိမ်သွားသည်။

‘ကျွဲတွေရဲ့ သွေးတွေနဲ့ အမွှေးတွေကို သူတို့ မြေမြုပ်နေကြပြီ။ ကျွန်မ အဲဒီဟာကို မမြင်လိုက်ရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ဘုရင်ရဲ့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်း မစခင်မှာ လုပ်ပေးရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ အဲဒီလိုတာဝန်မျိုးတွေဟာ အခုအချိန်ထိ အများကြီး ရှိနေသေးတယ် ဂျိုးဇက်’

သူတို့သည် လမ်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးပြီး သစ်ပင်များအောက်မှ လျှောက်ကာ ရေနံ သာမြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ သွားကြသည်။ လန်းသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ မျက်နှာကို မော့၍ မြစ်ပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်ပြီး သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို ထိတွေ့ပွတ်သပ်သွားသော လေနံအေး၏အရသာကို ခံယူသည်။

‘အခုဆို အေးလာတယ်နော် ဂျိုးဇက်၊ မြစ်ကလဲ သိပ်ကို ပူတာပဲ။ ဒီအနီးအနားက လေထဲမှာ လူကို ဖမ်းစားတတ်တဲ့ ဝန်ခိုးထစ်ခုခု ရှိနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဂျိုးဇက်....’

ဂျိုးဇက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ကနေ့ည ကျားဖြူကြီးနဲ့ ဝါးပြာတို့ကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးရနေတာ သိသာပါတယ်’

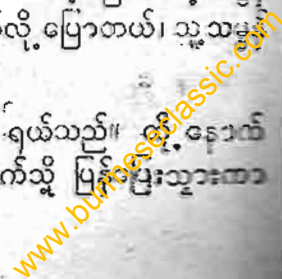
ဟုပြောပြီး လန်း၏မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ လန်း၏မျက်နှာတွင် သူ့မျှော်လင့်မထားသည့် ချိုမြနွေးထွေးသော အပြုံးပန်းကို မြင်ရသည်။ သူက မဖိတ်မခေါ်ပါဘဲနှင့် လန်းသည် သူ့ဆီသို့ တိုးလာသည်။ သူက လန်း၏ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းသော ပခုံးများကို ဆီးကြို၍ ပွေ့ပိုက်သည်။

သမ္ဗန်အလွတ်များသည် မြစ်ဆိပ်တစ်လျှောက်တွင် တန်းစီလျက်ရှိကြ၏။ အချို့ သမ္ဗန်များတွင် မီးအိမ်ကလေးများ ချိတ်ဆွဲထားကြသဖြင့် မဟော်ဂနီ သားများဖြင့် ဆောက်လုပ်ဖွဲ့စည်းထားသော သမ္ဗန် အခန်းငယ်ကလေးများကိုပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရသည်။ အချို့ သမ္ဗန်များတွင်မူ မီးအိမ်မှန်အိမ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိသဖြင့် မှောင်မည်းနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သွားခိုက်တွင် သမ္ဗန်သမားကူလီတစ်ဦးက အောက်ဘက်မှနေ၍ အာနမ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်သည်။ လန်းက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေသည်။

‘သူ ဘာပြောလိုက်တာလဲ လန်း’

‘သူ ပွဲတော်အခမ်းအနားက တီးသံမှုတ်သံတွေကို နားထောင်နေတုန်းမှာ မှန်စီယာ သမ္ဗန်ပေါ်လာပြီး ဘိန်းပြောင်းတစ်ပြောင်းနှစ်ပြောင်းလောက် ရှူမလားတဲ့ ပြီးတော့ သမ္ဗန်ကို ပီယာစတာဘစ်ဝက်နဲ့ ငှားပါမယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့သမ္ဗန်ဟာ အလွန် သန့်ပါတယ်တဲ့’

ဂျိုးဇက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ‘ထို့နောက် သူသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ပြန်ပြေးသွားတာ’

သမ္မန်သမားနှင့် စကားပြော၏။ သူ့ လက်ထဲမှငွေစက္ကူ တစ်ရွက်
သည် သမ္မန်သမား၏လက်တွင်းသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ သူ
လန်းထံ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ သူ့ မျက်နှာသည် ပြုံးစိစိ။
သမ္မန်စီးပြီး လေညှင်းခံကြရအောင်လား၊ လုံးဝ သိန်းမရှူ
ပါဘူးလို့ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်’

လန်း၏မျက်နှာတွင် သံသယမကင်းစိတ်ဖြင့် ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်
နေသည့်အရိပ်အငွေ့ ထင်ဟပ်လာသည်။ ‘မတော်ဘူးထင်တယ်
ဂျိုးဇက်၊ မြစ်ထဲမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်းသွားလို့
ကောင်းပါ့မလား၊ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့နဲ့ တင်မိ ပါလာရင်
တော့ တစ်မျိုးပေါ့’

‘ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ လန်းရယ်’ ပြောပြောဆိုဆို ဂျိုးဇက်က
လန်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး လန်း၏မျက်နှာကို ရှန်းရှန်း
စားစားကြည့်၍ ပြုံးသည်။ ‘အမေ့တိုင်ကအနံ့တွေ ရှူလာ
လို့ မူးနှောက်နှောက် ရီဝေဝေဖြစ်နေတဲ့ မင်းခေါင်းဟာ
မြစ်ပြင်ပေါ်က လေကို ရှူမိရင် ကြည်လည် လန်းဆန်းသွား
တာပါ လန်းရယ်’

လန်းက စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့်
ရယ်သည်။ ‘ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်က ဖွေးမြို့တော်ကို အလည်
လာတဲ့ ညှော်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ ကျွန်မက အိမ်ရှင်
ကောင်း ပီသရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကြာကြာ မနေရဘူးနော်၊
ခဏဆို ခဏပဲ’

ဂျိုးဇက်က သမ္မန်ပေါ် တင်ပေးသည်ကို လန်းက ကြည့်
ကြည့်ဖြူဖြူလက်ခံသည်။ ဂျိုးဇက်သည် သူ့ပိုင်းဘက်သို့မသွား
မီ လန်းကို သမ္မန်ခန်းထဲသို့ပို့ပြီး နေရာချထားပေးသည်။ ဂျိုး
ဇက်ထံမှ ပီယာစတာ တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူ တစ်ရွက် သူ့
လက်ထဲသို့ ရောက်လာပြန်သောအခါ သမ္မန်သမား၏မျက်နှာ
သည် စောစောကထက် တိုး၍ ဝပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်လာသည်။ သူသည်
သမ္မန်ကို မြစ်ထဲရောက်သည်အထိ ကု၍ တွန်းချပေးသည်။
ဂျိုးဇက်တစ်ယောက် သူ့ထံ ပြန်လာပြီး သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်
လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားသော လန်းသည် ဂျိုးဇက် ပြန်ရောက်
မလာသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ပဲ ပိုင်း၌ ရပ်နေသည့်
ဂျိုးဇက်ကို မြင်သောအခါ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

‘ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ ဂျိုးဇက်၊ ရှင် အလျင်က အဖော်
မပါဘဲ သမ္မန်ကို တစ်ယောက်တည်း ခတ်ဖူးလို့လား’

ဂျက်ကကန်အင်္ကျီကို ချွတ်နေသော ဂျိုးဇက်ထံမှ ရှင်လန်း
ဖြူးထူးနေသည့်ရယ်သံကို ကြားရသည်။ ‘မခတ်ဖူးဘူး၊ ဒါ
ပေမယ့် သိပ်ပြီး ကြောက်မနေပါနဲ့ လန်းရယ်၊ ကိုယ် သမ္မန်
သမားတွေ သမ္မန်ခတ်တာကို ကျကျနန လေ့လာဖူးပါတယ်၊
သိပ်ပြီး ခက်မယ့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး’ သူသည် သမ္မန်ဦးကို
တောင်စူးစူးသို့ လှည့်လိုက်သည်။ ‘ကဲ မင်း မြင်ပြီမဟုတ်လား’

ဂျိုးဇက်၏ သူ့ ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝ ခံနေ
သည့် အပြုံးသည် လန်း၏စိတ်ကို အေးသွားစေသည်။ သူသည်
သမ္မန်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး အပြင်ဘက် ခရီးယျဉ်ပေါ်၌

၂၀၀ မောင်ထွန်းသူ

ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ မျက်နှာပြု၍ ထိုင်သည်။ ကြယ်များဖြင့် ပြည့်နေသော မိုးကောင်းကင်အောက်တွင် လန်း၏ ရုပ်လွှာ မည်းမည်းသည် ပုံရိပ်ထင်လျက်ရှိ၏။ ဂျိုးဇက်ကတော့ ခတ်သက်များကို စည်းချက်ကျကျ လှော်ခတ်လျက်ရှိသည်။ လန်းသည် အားနှင့်မာန်နှင့် လှုပ်ရှားနေသော ဂျိုးဇက်ကို ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဝေးကြည့်နေသည်။ သူသည် သမ္ဗန်ကို မြင်ကမ်းပါးနှင့် သိပ်မခွာဘဲ ရေကိုဆန်ပြီး လှော်ခတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ကမ်းပါးထက်မှ မြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ညွတ်ကျနေသော မိုးမခကိုင်းများနှင့် ဆုံမိသည့်အခါ သူသည် လက်တစ်ဖက်နှင့် တွန်း၍ တွန်း၍ ဖယ်သွားသည်။ မာရှေ့ဘောင်သို့ ဦးတည်နေသည့် မြစ်အကွေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ သူသည် လန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ကုန်းတွင်းဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်းလန်း၊ မိုးပြာရောင်နတ်ကွန်းက ထွန်းသားတဲ့ မီးရောင်တွေကို မြင်လား’

သူသည် မိုးမခကိုင်းများကို စုဆွဲပြီး သမ္ဗန်ကို ခပ်သားလိုက်သည်။

လန်းက ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီး ဂျိုးဇက်၏ဘေးတွင် ဝင်ပုံက တောင်ဘက် မိုးကောင်းကင်ထက်မှ ဝင်းလက်နေသည့် မီးရောင်များကိုမျှော်ကြည့်သည်။ မောင်းသံများ၊ ခရာသံများနှင့် ခေါင်းလောင်းသံများကိုခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရ၏။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးများ ရွှင်လန်း ထက်ကြွစွာဖြင့် သံပြိုင် သီဆိုနေကြပည့် သီချင်းသံများ။

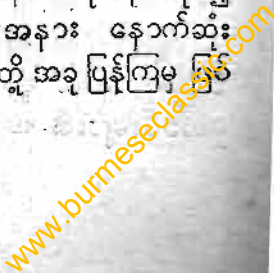
‘သူတို့တစ်တွေ သာယာချမ်းမြေ့မှု နိမိတ်ပြ မင်္ဂလာတေးတွေကိုထောင် ဆိုနေကြပြီ’

သူတို့ပတ်ပတ်လည်ရှိ ကျူရွက်များသည် လေ အနှော့တွင် ဆော့ကစားကာ ယိမ်းနဲ့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများပြုကာ တီးတိုးစကား ပြောနေကြသည်။ ‘ကိုယ်တို့ ပြန်ကြဖို့ အချိန်တော်ပြီထင်တယ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က တုံ့ဆိုင်းလေသံဖြင့် ပြောသည်။

လန်းက အဖြေမပေး။ ဂျိုးဇက်က ငိုကြည့်သည်။ ကြယ်များ၏ အားနည်းလှသည့် အလင်းရောင်အောက်မှ လန်း၏ မျက်နှာကို ပီပြင်ပြတ်သားစွာ မြင်ရသည်။ ချစ်စရာကောင်းလှသည့်မျက်နှာ။ ဖြည်းဖြည်းသာသာ လှုပ်ရှားနေကြသည့် မိုးမခရွက်များကြားတွင် ပျောက်သွားလိုက် ပြန်ပေါ်လာလိုက်။ နှစ်ဂျီယာအို ဘုရားကျောင်းဘက်မှ သီချင်းသံပြိုင် ဆိုနေကြသည့်အသံများ။ အမျိုးသမီးသံများ ဖြစ်၏။ သီချင်းက အသစ်။ လွမ်းမောဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် တေးသီချင်း။

‘ပိုးထည်နဲ့ ကျောက်စိမ်းတွေ လှူနေကြပြီ’ ဟု လန်းက ရေရွတ်သည်။

သမ္ဗန်သည် ရေစီးကြားတွင် ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ဂျိုးဇက်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လန်း၏ပခုံးကို ကိုင်၍ ထိန်းပေးထားသည်။ ‘ပွဲတော်နဲ့ အခမ်းအနား နောက်ဆုံးပိုင်းကို ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့ အခု ပြန်ကြမယ်’ ဟု တိုးတိုး ပြောသည်။

လန်းက တာမပြန်မပြောဘဲ သူ့ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ ပခုံးပေါ် ရောက်နေသည့် ဂျိုးဇက်၏ လက်ကို သူ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ထားသည်။ လန်း၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကြောင့် ဂျိုးဇက် အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ကျွန်မတို့ ဒီနေရာကနေပြီး နားထောင်နေရင်လဲ ပွဲတော်ကို ကြည့်နေသလိုပါပဲ ဂျိုးဇက်ရယ်’ ဟု ပြောသည်။ ‘အင်မတန်လှပတဲ့ ဒီမြစ်ရဲ့ အစောင့်အရှောက် ဝိညာဉ်တွေက အခုလို ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးထားတယ် ထင်ပါရဲ့’

ဂျိုးဇက်သည် အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ သူ့သည် မိုးမခကိုင်ရိပ်အောက်မှ မပီဝိုးပဝါး ဖြစ်နေသော လန်း၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဆိပ်ကမ်းဆိက်သည့်အခါ ချည်သည့်ကြိုးကိုကပျာကယာယူပြီး မိုးမခကိုင်ကြီး တစ်ကိုင်တွင် လှမ်းချည်လိုက်သည်။

‘မင်းသဘောအတိုင်းပါပဲ လန်း’

‘ကျွန်မတို့ ဒီကနေပြီး တီးသံ မှတ်သံတွေနဲ့ သီချင်းဆိုသံတွေကို ကောင်းကောင်း ကြားနေရသားပဲ၊ ပွဲတော် အခမ်းအနားရဲ့ အစီအစဉ်ကိုလဲ ကျွန်မ သိနေတာပဲ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ရှင်းပြမှာပေါ့’

ဂျိုးဇက်က လန်း၏လက်ကို ဆွဲယူပြီး အသာအယာ နှမ်းသည်။ လန်းက ရုန်းဖယ်ခြင်းမပြု။ ဂျိုးဇက်၏ ပူနှေးသော နှုတ်ခမ်းများ၏ အထိအတွေ့သည် လန်း၏ ရင်ကို ဖိုလှိုက်စေ

သည်။ သူ့ စိတ်သည် အရည်ပျော်သွားပြီဟု ထင်မိ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှုပ်ရှားလာသည်။ အားကိုးရာမဲ့ သလို ဖြစ်သွားသောစိတ်သည် သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားသည်။ ဂျိုးဇက်၏ သန်မာသော လက်များဖြင့် အပွေ့အဖက် အယုအယ အပိုက် အထွေးများကို ရယူလိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ မျက်နှာကို ဂျိုးဇက်၏ ရင်ခွင်၌ အပ်၍ထားလိုက်ချင်သော တောင့်တစိတ်။

‘လန်း၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ် လန်း၊ ဂျိုးဇက်က လန်း၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ပြီး ရေရွတ်သည်။ ‘မင်းကော ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးသား’

ဖြည်းဖြည်းသာသာ လှုပ်ရှားနေသည့် သမ္မန်။ ခပ်ပျော့ပျော့ ကြယ်ရောင်နှင့် တဖျတ်ဖျတ် ခါယမ်းနေသည့် မိုးမခကိုင်များ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထိုအရာများ ရှိနေသည်မှာ အမှန်တကယ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ သူ့စိတ်က သူ့ကို လှည့်စားနေခြင်းများလား။ ထို့နောက်တော့ သူ့ သံသယစိတ်သည် ပျောက်သွားသည်။ လန်းသည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောဖော်မရသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ၏ အယုအယ အပိုက်အထွေးနှင့် အပွေ့အဖက်များကို သာယာကြည်နူးမှု အပြည့်ဖြင့် ခံယူနေသည် မဟုတ်ပါလား။

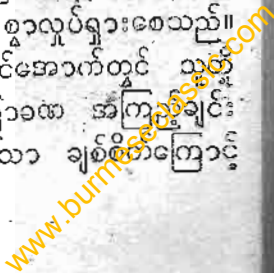
မိုးပြာရောင် နတ်ကုန်း၏ အမြင့်ဆုံးသော စင်္ကြံထက်တွင် ထွန်းညှိထားသော များစွာယောင်းတိုင် တစ်ထောင်မှ ရှန် များသည် လေထဲတွင် တသင်းသင်းပြန်လျက်ရှိသည်။ ဘုရင် မင်းမြတ်သည် ကောင်းကင်ဘုံ စင်တော်ဆီသို့ တတိယအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လျှောက်သွားပြီး စင်ရှေ့၌ ဝပ်စင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိ ဖျာများပေါ်၌ ထိုင်နေကြသော မျိုးမတ်ကြီးများ၊ သူတို့၏ လက်ထောက် အမှုထမ်းများနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြွေအရံ အားလုံးသည် တညီတညာအည်း ဝပ်စင်းလိုက်ကြသည်။

မုန်မြတ်သော အသားဟင်းလျာများကို လက်ခံ သုံးဆောင်တော်မူပါ' ဟူသော သံတော်ဆင့်များ၏ ဟစ်ကြွေးသံသည် အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဝပ်စင်းနေရာမှ ကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာပြန်၍ မတ်လိုက်ပြီး မီးကင်းထားသည့် ကျွဲသားများထည့်စားသော လင်ဗန်းကို မယူလိုက်၏။ ထို့နောက် လင်ဗန်းကို သူ့နဖူးပြင်နှင့် ထိမိသည်အထိ မြောက်ကာ စက္ကန့်ပေါင်း အတန်ကြာမျှ မျက်စိများကို စုံမှိတ်ထားလေသည်။

အသံ ပီပီသသ အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ဟစ်အော်လိုက်သော သံတော်ဆင့်များ၏ အသံသည် ထွက်ပေါ်လာ ပြန်သည်။ 'ယစ်ရွှေရည်ကို ဆက်သပါ၏ သောက်တော်မူပါ'

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မင်းမူထမ်းတစ်ဦးက ဆက်သသော အရက်ခွက်ကြီးကို အလွန်ကြီးမားသော တူနွေဖြင့် လက်ခံရယူပြီး အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ပူဇော်ပသခြင်းပြုသည်။ မိုးပြာရောင် နတ်ကုန်းအတွင်း၌ ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာသည်။ နတ်ကုန်းနံရံများ၏ အပြင်ဘက်ရှိ မြို့တော်တစ်မြို့တော်လုံးသည်လည်း အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေသည့်နှယ်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ သမိုင်းကြောင်းတစ်လျှောက် ခေတ်အဆက်ဆက်က တည်ရှိလာခဲ့သည့် ယုံကြည်မှုများအရဆိုလျှင် အံ့ဖွယ်သူရဲထူးထူးကကဲ ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် ဤတဒဂ် အချိန်ကလေးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် နတ်တကာတို့ထက်မြတ်သော နတ်မင်းကြီးတို့ ဆက်သွယ်မိသည့် အချိန်ပေတည်း။

ရေနံ့သာ မြစ်ကမ်းပါးနှင့် မနီးမဝေးရှိ သမ္ဗန်၏ ဖျာပေါင်း မိုးအောက် အမှောင်ရိပ်ဝယ် လန်းသည် ဂျိုးဇက်၏ သန်မာသော လက်မောင်းများကြားတွင် ယုယပိုက်ထွေးမှုကို ခံယူလျက်ရှိ၏။ လန်း၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ လန်း၏ ထူးထူးခြားခြား နူးညံ့လှသော အထိအတွေ့သည် ဂျိုးဇက်၏ရင်ကို လိုက်မောစေသည်။ လန်း၏ သိမ်မွေ့သော အလှသည် ဂျိုးဇက်၏စိတ်ကို ပြင်းစွာလှုပ်ရှားစေသည်။ မုန်အိမ်ကလေး၏ မှုန်မှူးမှူး မီးရောင်အောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများသည် မကြာခဏ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ပြင်းထန်သော ချစ်စိတ်ကြောင့်

ပေါ်ထွက်လာနေသည့် စကားလုံးများသည် မပီမသ။ တစ်ဦး
အပေါ် တစ်ဦး တွယ်တာမက်မောစိတ်ကို အောင့်အည်း
ချုပ်ကီးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
အရှုံးအမှားပက်တွယ်ထားမိကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးဇက်၌ အသိ ပြန်ဝင်လာသည်။ အသက်
ကို ပုံမှန် ပြန်၍ ရှုလာနိုင်သည်။ သူသည် ပက်လက် လှန်ကာ
သမ္ဗန်အခန်း၏ ခေါင်မိုးတွင် တွယ်ကပ်၍ တွားသွားနေသော
ပံင်ကူနီ တစ်ကောင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

လန်းကတော့ အခုအချိန်ထိ သူ့ရင်ခွင်တွင် မွေးမို့ နေဆဲ။
မျက်နှာကိုတော့ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားသည်။ ဆံပင်သည် ပြေ
ကျလျက်ရှိ၏။ ငြိမ်ဆိတ်နေသော မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် သမ္ဗန်
သည် ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ကိုင်းညွတ်၍ ကျနေသော
မိုးမခကိုင်းများသည် သူတို့ ခေါင်းများပေါ်ရှိ ခေါင်မိုးကို
ထိတွေ့ ပွတ်သပ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပံင်ကူနီသည်
ခေါင်မိုးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ ညဉ့်အမှောင်ထုထဲတွင် ကွယ်
ပျောက် သွားလေသည်။

မိုးပြာရောင် နတ်ကွန်းတည်ရာ မဏ္ဍပ်အတွင်း၌မူ ပရိသတ်
သည် ဆုတောင်း ကမ္မည်းစာရွက်များနှင့် လူဖွယ် ဝတ္ထုပစ္စည်း
များကို မီးရှို့နေကြလေပြီ။ ဆန်းကြယ်ထူးခြားပြီး လျှို့ဝှက်
နက်နဲသော တဒဂံအချိန်ကလေးသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။
သူ့ဂတိသုတ်၏ သားတော်သည် ဥပုသ်တော်ဆောင်သို့ ပြန်လည်
ကြွသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

(၆)

ဟန္တီ^၀င်သို့ ရောက်သည့် ပထမ ရက်သတ္တပတ် အတွင်းမှာပင်
ဂျိုးဇက်သည် သူ့ နောက်မှ လူတစ်ယောက် အမြဲတစေ နောက်
ယောင်ခံ၍ လိုက်နေသည်ဟူသော သံသယဝင်လျက် ရှိသည်။
ထိုသံသယမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်းမဟုတ်။ အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ ဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်နှင့် အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု အနက်
ပညာ စာပေ မော်ကွန်းတိုက်ကြား အသွားအပြန် ခရီးတွင်
သူ့နောက်မှ ပြင်သစ် လူငယ်တစ်ယောက် ပါ၊ ပါလာသည်ကို
သူသတိထားမိခဲ့၏။ သူ သတိထားခဲ့မိသည်မှာ နှစ်ကြိမ် သီး
ကြိမ်မျှ ရှိခဲ့ပြီ။ ပြင်သစ်လူငယ်သည် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်း
တစ်လျှောက် အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းလျှောက် ထွက်
လာသည့် ဟန်မျိုးဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်ကို သူ ပို၍ သတိထားမိ

ခဲ့သည်မှာ မြို့တော် မြောက်ပိုင်းရှိ ရွေးဟောင်း လက်မှုပညာ သည်များ ရပ်ကွက်တွင်း၌ ဖြစ်သည်။

လူငယ်သည် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်သော်လည်း သူ့နောက်က လိုက်နေသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ နိုင်သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆိုသော် သူ့-သံသယမှာ မရေမရာ ဖြစ်နေပြန်သည်။ တစ်ဝက်လောက်တော့သေချာသည် ဟု ထင်မိပြန်၏။ ဤမြို့တော်၌ သူ့ရှိနေသည်ကို ပြင်သစ် လုံခြုံရေး ဌာနမှ အာဏာပိုင်များ အနေဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်း မရှိဟု သူ တွက်ထားခဲ့၏။

ပြီးတော့လည်း သူ့ဦးနှောက်သည်မော်ကွန်းတိုက်၌ရှာဖွေ တွေ့ရှိရသမျှ အချက်အလက်သစ်များနှင့်လန်း၏အပေါ်၌သာ အချိန်ရှိသမျှ ကျက်စားနေခဲ့ရသဖြင့် သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုနေသည့် အဖြစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာလိမ့် မည် ဟူသော အချက်ကို ကြိုကြိုတင်တင် မစဉ်းစားခဲ့မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

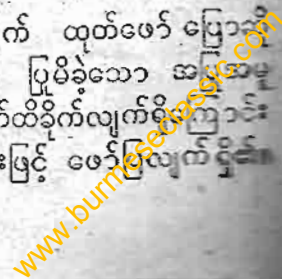
သူ ဟွေးမြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ အိပ်နေချိန် တွင် ဖြစ်စေ၊ နိုးနေချိန်တွင်ဖြစ်စေ သူ့အတွေး သူ့စိတ်ကူး သည် လန်းထံသို့သာ ရောက်လျက်ရှိ၏။ သူ၏စိတ်မျက်စိအာရုံ သည် မြတ်သော တောအုပ်အတွင်း၌ သူပြန်ပေးသည့် ကျောက် စိမ်း လက်ကောက်ကလေးကို ကြည့်၍ ရှင်လန်း မြူးတူးစွာ ပြုံးနေသော လန်း၏ မျက်နှာကို ထပ်တလဲလဲ မြင်ယောင်နေ သည်။

ရေနံ့သာ မြစ်ပြင်ဘက်၌ နှစ်ဦးချင်း ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်က သူ့ လက်မောင်းများကို ဖက်တွယ်မွေးမှီ၍ လဲလျောင်းနေခဲ့သည့် လန်း။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် လန်းနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုစဉ်က လန်း ဖခင်၏ အုတ်တံတိုင်းနီနီ လေးဖက် လေးတန် ကာရံထားသော ရဲတိုက် နေအိမ်အတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံမိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူ့ ဘေးမှ ကပ်၍ ယှဉ်တွဲ လျှောက်လာနေသော လန်း၏ ရှက်သွေးဖြာ နေသည့် မျက်နှာကို သူ မေ့၍ မရ။ ပြီးတော့ မခွဲချင့် ခွဲချင့်နှင့် ခွဲခွာပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည့် သူ့ကို ဝင်းပေါက်မှရပ်၍ လက်က လေး တစ်ဖက် ဝှေ့ဖမ်းပြီး နှုတ်ဆက်နေသော လန်း။

မိသားစု အသိုက်အဝန်းနှင့် နီးကပ်နေသည့် အခါကျပြန် တော့လည်း လန်း သူ့အပေါ် ဆက်ဆံပုံမှာ တစ်မျိုး။ သိပ်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိ။ သူတို့နှစ်ဦးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရသည့် အချိန်ကလေးမှာပင် အာနစ် လူပျို အပျိုများ လူပျို အပျို လှည့်သည့်အခါ ကျင့်သုံးလိုက်နာကြရသည့် ဓလေ့ ထုံးစံကို သူ့ဘက်က လိုက်နာ စောင့်စည်းစေချင်သောဆန္ဒကို ဖော်ပြနေတတ်သည်။

လန်း အနေဖြင့် ပါးစပ်မှ တိုက်ရိုက် ထုတ်ဖော် ပြောဆို ခြင်း မပြုသော်လည်း ယမန်နေ့ညက ပြုမိခဲ့သော အမှုအမူ များအတွက် နောင်တကြီးစွာရပြီးစိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိကြောင်း ကိုမူကား အနေအထိုင် အပြုအမူအားဖြင့် ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနောင်တသည် သူ့ အပေါ်၌ အမှန်တကယ် ထားရှိနေသည့် လန်း၏ သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ ကား မဆိုသာပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော လန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေတတ် ကြသည်။ ထိုအခါတွင် သူ့ အပေါ်၌ အမှန်တကယ်ထားရှိနေ သည့် လန်း၏ အတွင်းစိတ်ကို ထိုမျက်လုံးများက ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ပြနေကြသည်ဟု သူထင်သည်။

အိမ်ထဲမှ ရှေ့များ မမြင်သာသည့် ပန်းဥယျာဉ် အတွင်းမှ ပုဇွန်ကွက်ကန်ဘေးသို့ ရောက်ကြသောအခါတွင်လည်း လန်း သည် သူ့ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောတန်သရွေ့လိုက်လျောသည်။ သူက လန်း၏လက်ကို ကိုင်ထားချင်သည်။ လန်းက ခဏ တစ်ဖြုတ်တော့ ကိုင်ခွင့်ပြုသည်။ ထိုနေ့က သူက သူ့စိုက်စိုက်ကို လန်း၏ဖခင်အား ဖွင့်ဟ၍ ပြောပြလိုကြောင်း လန်းအားအသိ ပေးသည်။ သို့သော်လည်း လန်းက သဘောမကူ။ သူ့ အဖေမှာ သားဖြစ်သူ ကင်မ်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲနေရသဖြင့် တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် အဖြစ်မျိုး ရောက်အောင် မလုပ်ချင်။ ထို့ ကြောင့် ချက်ချင်း မပြောဖို့ ဇွတ်တားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လန်း၏ အကြံပြုချက်အတိုင်း သူဟန္တိုင်မြို့တော်မှ ဆိုင်ဂုံသို့ပြန်ရောက် မှပင် ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုံမိခဲ့ကြသည့် ထို အချိန်က လန်းက သူ့ကို အလွန် အရေးကြီးသော မေးခွန်း

တစ်ခု မေးဖို့ ရှိနေသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ လန်း၏အသံမှာ အလွန် အလေးအနက်ထား၍ ပြောလိုက်သည့်အသံမျိုး ဖြစ် သဖြင့် သူ့ စိတ်သည် တဒင်္ဂမူ ပူမန်သောက ရောက်ခဲ့ရသေး သည်။

လန်း မေးသည့်မေးခွန်းမှာ တခြားတော့ မဟုတ်။ သူ့ မွေး နေ့ကို မေးခြင်းဖြစ်၏။ သူကတော့ ထိုကိစ္စအပေါ် ခပ်ပေါ့ ပေါ့ သဘောထားစေလိုသော စေတနာဖြင့် ရယ်စရာ အဖြစ် မျိုး ရောက်သွားအောင် ကြိုးစားလိုက်မိသေး၏။ သို့သော် လည်း လန်း၏မျက်နှာထားသည် အလွန် တည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ သူက သူ့ မွေးရက်နှင့် နှစ်ကို ပြောပြလိုက်သည့်အခါ လန်း သည် လက်ချောင်းကလေးများ ချိုး၍ ရေတွက်နေသည်။ ထို့ နောက် သူ့ ကို မွေးဖွားခဲ့သည့်နှစ်မှာ 'ခွေးနှစ်' ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။

'လန်းတို့နိုင်ငံမှာ ရှင် ဘယ်နှစ်ထဲ မွေးတယ်ဆိုတာ သိဖို့ သိပ် အရေးကြီးတယ်' ဟု လန်းက ဆိုသည်။ 'မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား လက်ထပ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရင် သူတို့ နှစ် ယောက် မွေးတဲ့နှစ်ကို ကြည့်ပြီး နက္ခတ်ချင်း တည့်မတည့် သိ ထားရမယ်'

'မင်း ဘယ်နှစ်မှာ မွေးတာလဲ လန်း' ဟု ဂျိုးဇက်က စိုးငိုမ် မကင်းသော လေသံဖြင့် မေးသည်။

'၁၉၁၅ ခုနှစ်မှာ မွေးတာ၊ ကြောင်နှစ်ပေါ့'

‘ကြောင်နှစ် ဟုတ်လား’ ဂျိုးဇက်က ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်ပြန်သည်။ ‘ကြောင်နှစ်မှာ မွေးတဲ့လူနဲ့ ခွေးနှစ်မှာ မွေးတဲ့လူ တည့်ပါ့မလား’

လန်း၏မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ မေးခွန်းကို ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်တိတ်နေသည်။ ဂျိုးဇက်မှာ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်လောက်အောင် စိတ် လှုပ်ရှားလာသည်။ ထိုအခါ လန်းက သူ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အားရပါးရ ရယ်သည်။

‘ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက နှစ်နာမည့်တွေပေးဖို့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ခေါ်လိုက်တော့ ဆယ်နှစ်ကောင်ပဲ လာတယ်တဲ့’ ဟု ရှင်းပြသည်။ မျက်နှာမှအပြုံးရိပ်သည် ပျောက်မသွားသေး။ ‘ဒါပေမယ့် လန်းတို့ရဲ့ ဇာတာတွေ သဘောအရကျတော့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဟာ တကယ်လက်တွေ့ဘဝမှာလို မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ တကယ်လက်တွေ့ဘဝမှာ ခွေးနဲ့ကြောင်ဟာ ရန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဗေဒင်ဆရာတွေရဲ့ အဆိုက တကယ်လို့ မိန်းမက ကြောင်ဖြစ်ရင် ခွေးဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျားကို အေးအေးချမ်းချမ်း သာသာယာယာ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်တဲ့’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အဆင်ပြေနိုင်တယ် ဆိုပါတော့’

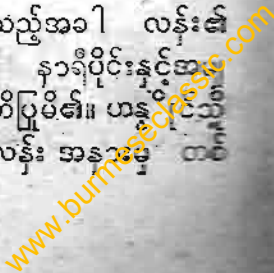
‘ပြောပြောဆိုဆို သူက လန်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ လန်းက သူ့ ကို ချိုအေးသော အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်၍ ကြည့်နေသည်။

‘အဆင်ပြေမယ့် လက္ခဏာတွေနဲ့ ရှိနေတာပဲ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုပြီး သေချာအောင် ဗေဒင်ပညာရှင်တစ်ယောက် ဆီမှာ ဇာတာတွေကို တွက်ချက်ကြည့်ဖို့တော့ လိုသေးတာပေါ့’

လန်းတို့မိသားစုသည် ထိုနေ့မှာပင် ဆိုင်ဂုံသို့ပြန်ရန် စီစဉ်ထားပြီးပြီဟု သိရ၏။ ဂျိုးဇက်သည် လန်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ရဲတိုက်ထံခါးဝမှ မထွက်မီ ရေနံ သာမြစ်ပြင် သမ္ဗန်ထက်၌ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပွားသည့် ပုံစံအတိုင်း လန်း၏လက်ကို တယုထတ်နှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကြောင့် စို့လှသော မျက်ရည်စများသည် လန်း၏မျက်လုံးအစုံကို ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

‘ကိုယ် ဟန္တဝိုင်ကနေပြီး နေ့တိုင်း စာရေးမယ်’ဟု သူက အားတက်သရော ကတိပေးခဲ့သည်။ သူသည် ဘူတာသို့ အချိန်မီ ရောက်အောင် သွားပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သေး၏။ ဘူတာသို့ အမောတကော ရောက်သွားသည့် ဂျိုးဇက်ကို လန်းက အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုသည်။ ရထားထွက်တော့လည်း လန်းသည် သူ့ မြင်ကွင်းထဲမှ ဂျိုးဇက် ပျောက်ကွယ်သွားချိန်အထိ လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့ မြောက်ပိုင်းသို့ ခရီးထွက်လာသည့်အခါ လန်း၏ အပေါ်၌ ချစ်ခင်တယ်တာသောစိတ်သည် နာရီပိုင်းနှင့်အညီ တိုးတက်ကြီးထွားလာနေသည်ကို သူ သတိပြုမိ၏။ ဟန္တဝိုင်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခါ တွင်မူကား လန်း အနားမှ တစ်

ဝမ်းမမှ မခွာချင်သောဆန္ဒသည် ကြီးမား ပြင်းထန်လျက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။

မြောက်ပိုင်းဒေသ၏မြို့တော်သည် အချိန်အခါ ရာသီနှင့်အညီ မမျှအောင်ပင် ပူပြင်းလွန်းလှချေသည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ် အလျင် ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားချင်စိတ်မရှိလောက်အောင် ပူလှ၏။ ညဘက်ကျတော့လည်း အိပ်၍မပျော်နိုင်လောက်အောင် ပူလှ၏။ ပန်ကာ ဖွင့်ထားသည့်ကြားမှပင် အပူဒဏ်ကို ပြင်းစွာခံနေရလေသည်။ သူ့ စိတ်ကူးနှင့် သူ့ အတွေးများသည် အချိန်ရှိသမျှ လန်းအပေါ်၌သာ ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ မြို့တွင်း၌ လျှောက်သွားနေသည့် အခါတိုင်း သူ့ မျက်လုံးများသည် မြို့တော်သူမြို့တော်သားများကြား၌ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည့် အာနမ်မလေးများဆီ၌သာ ကျက်စားနေတတ်သည်။ သူတို့၏သေးသွယ်သော တင်ပါးဆုံများနှင့် သူတို့၏ သေးငယ်သောရင်သားများသည် သူ့ဦးနှောက်ကို နှိုးဆွလျက်ရှိကြ၏။

အာနမ်မိန်းကလေးတိုင်းကို လန်းဟု ထင်မှတ် နေမိလေသလား။ လန်းအပေါ်တွင် အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးမိခြင်းမဟုတ်ပါလေစ။ သို့တည်းမဟုတ် ထူးဆန်းသော ဤနိုင်ငံ၏ တဒဂံ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ရာဂကို အခြေခံ၍ ပေါက်ဖွားနေသည့် စွဲလမ်းတပ်မက်မှုတစ်ခုများ ဖြစ်နေလေချော့သလား။

တစ်ခါတစ်ရံ ညပိုင်းများတွင် သူ့ လမ်းလျှောက် ထွက်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လန်ခြား တစ်စီးတလေသည် အသံမပေး ဘာမပေးနှင့် သူ့ အနီးသို့ ရောက်လာတတ်၏။

ပြီးတော့လန်ခြားပေါ်မှ ပိန်းပါးပါး သွယ်လျလျနှင့် ပါးနှစ်ဖက်တွင် ပယင်းရောင်သန်းနေသော မိန်းကလေးက ချစ်ဖွယ်သော အမူအရာကိုပြု၍ ပြင်သစ်စကား မပီမသဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြား စကားဆိုတတ်သည်။ ထိုအပြစ်ပျိုးနှင့် ကြုံရပြန်တော့လည်း သူ၏ အာသာမပြေသလိုဖြစ်နေသော ရမ္မက်ဆန္ဒသည် တိုးတက်ကြီးမားလာရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လန်း၏အပေါ်၌ ထားမိခဲ့သော ချစ်မေတ္တာစိတ် ကြီးမားမှုသည် သူ့ အလုပ်ကိုပါ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားစေခဲ့၏။ အမှန်တကယ် သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်မှာ အာနမ်နိုင်ငံနှင့် ပီကင်းတို့၏ သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာ လူမျိုး ယုတ်နွယ်မှုအကြောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ အာရုံသည် ထိုအကြောင်းပေါ်၌ မစူးစိုက်နိုင်တော့ဘဲ မော်ကွန်းတိုက် အတွင်းမှ ရှေးဟောင်းစာပေ ပုဂံပိုက်များကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ရှာဖွေကာ လန်းတို့၏နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးများအကြောင်း ပိုမို၍သိနားလည်လာအောင် ကြိုးပမ်းနေမိသည်။

သူသည် နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပြီး လန်းတို့ လူမျိုး၏ မူလအစ အဆက်အနွယ်များကို လိုက်လံရှာဖွေနေမိသည်။ သမိုင်းဦးခေတ်လောက် ဆီက အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ရှိရာ ဘောင်ဘက်သို့ အရုလိုက် အပြုလိုက် ဆင်းလာခဲ့ကြသော လူမျိုးစုများကြား၌ သုံးစွဲပြောဆိုခဲ့ကြသည့် ဘာသာစကားကို လေ့လာသုံးသပ်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတွင်းရှိ ကျွန်းများပေါ်၌ အခြေစိုက်ခဲ့ကြသော အင်ဒိုနီးရှား

လူမျိုးတို့၏ အမျိုးအနွယ်ဝင် လူမျိုးစုများနှင့် အဆက်အစပ် ရှိမရှိ လေ့လာခဲ့ကြပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ပြင်သစ်ပညာရှင် များသည် အာနမ်လူမျိုးနှင့် ယင်းတို့ ယဉ်ကျေးမှု၏ မူလ ဇစ် မြစ်များကို တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သည်ကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိလာရ၏။

သူတို့အနေဖြင့် ဘယ်ဒေသကပဲ လာလာ ပြင်သစ်များ ရောက်မလာမီ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့်ကတည်းက အင်ဒို ချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်၏ အရှေ့မြောက်ပိုင်းဒေသကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်၌ နှစ်ပီယက်အမည်ဖြင့် သီးခြား အမျိုးသား တစ်ရပ် တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို နောက် အမြဲတစေ မုန်းတိုင်းထန်နေခဲ့သည့် သမိုင်းကြောင်း တစ်လျှောက်လုံး တရုတ်နိုင်ငံ၏ သြဇာလွှမ်းမိုးမှုကို အနိုင်မခံ အရုံးမပေးဘဲ ဗွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ခုခံတွန်းလှန်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းခုခံတွန်းလှန်မှုသည် အချိန်ကာလအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ခန့်အထိ ရှည်ကြာခဲ့၏။

တစ်ဖက်တွင် ယင်းချွန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရစဉ်အတွင်း အခြားတစ်ဖက်တွင် သူတို့၏ နယ်မြေ ဒေသ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားလာစေရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ယင်း ကဲ့သို့ ကြိုးပမ်းရာ၌ ကျွန်းဆွယ်၏တောင်ဘက်ပိုင်းရှိ ငြိမ်းချမ်း မှုကို မြတ်နိုးကြသော ချမ်းအမည်ခံ လူမျိုးများအား တိုက် ခိုက် အနိုင်ယူပြီး နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်း ရာစုနှစ်များအတွင်းတွင် အာနမ်ဘုရင်များ သည် ပီကင်းကို လက်အောင်ပဏ္ဏာများ မှန်မှန် ဆက်သခြင်း

အားဖြင့် သြဇာခံနေခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်းဆွယ်အတွင်း၌ မိမိ တို့၏ တန်ခိုးသြဇာ ကြီးမားလာအောင် အထူးတလည် ကြိုး ပမ်းအားထုတ်ခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤအချက်သည် ဂျိုးဇက်အဖို့ အလွန် အံ့ဩစရာကောင်း သည့် အချက်တစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ်က အာနမ်ဘုရင်များ သည် လောနိုင်ငံနှင့် ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ မင်းသားများထံမှ ပုံမှန် လက်အောင်ပဏ္ဏာ ဆက်သခြင်းကို ရယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှ ပြင်သစ်များက သူတို့ အား လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံအဖြစ် သိမ်းသွင်းရန် ဆိုက် ရောက်လာကြသည့် ဆယ်ကိုးရာစုနှစ် အတွင်းတွင် အလွန် ဗွဲနပ် ကြီးသော နှစ်ပီယက် အမျိုးသားများသည် အိမ်နားနီး ချင်းများဖြစ်သော ကမ္ဘောဒီးယားနှင့် လောအမျိုးသားတို့ ကို လက်နက်ဖြင့် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး သူတို့၏ ပိုင်နက် မြေများအဖြစ် သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည်အားထုတ်နေကြလေပြီ။

ဂျိုးဇက်အနေဖြင့်မိမိတို့ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းမှုကို ရွှေ့ရွှေ့ ပြီး ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ဒေသများသို့ ဝင်ထွက်သွားလာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြသည့် ပြင်သစ် ကုန်သည်များနှင့် ဝစ်သားများက အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ် အရေးအခင်း တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံအစိုးရ စိတ်ဝင်စားလာအောင် မည်ကဲ့သို့ သွေးဆောင်ခဲ့ကြသည်ဟူသော အချက်ကသည်း သူ့ခေတ် ဖတ်ရှုနေသည့် မှတ်တမ်းများ စာရွက်စာတမ်းများထဲ၌ နေ နေရသည်။

၂၂၆ စောင်ထွန်းသူ

၁၇၉၀-ပြည့်နှစ်အတွင်းက စစ်သားတစ်ဦး ရေးခဲ့သည့် အမှာစာ တစ်စောင်သည် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သည့် စာတစ်စောင်ဖြစ်သည်။ ထိုစာတွင် ပြင်သစ်၏ ပြိုင်ဘက် ဖြစ်သော ဗြိတိသျှတို့သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့ကို သိမ်းယူပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ပြင်သစ်တို့ကလည်း အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကို အမြန်ဆုံးသိမ်းပိုက်ရန် ရေးသားထားသည်။ အကယ်၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံသည် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနှင့် ဩဇာကြီးသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည်လိုပါက အာရှတိုက်အတွင်းမှ နိုင်ငံတချို့ကို သိမ်းပိုက်ရယူထားမှ ဖြစ်မည်ဟု ဇွတ် တိုက်တွန်းထားသည်။

ယခုအချိန်တွင် ပြင်သစ်တို့က မြင့်မြတ်သော စိတ်ကူးဟု ကြွေးကြော်နေကြသည့် လူ့ယဉ်ကျေးမှုများဖြစ်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရေးလုပ်ငန်း အကြောင်းကိုမူ ထိုစာတွင် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှပင် ဖော်ပြထားခြင်း မရှိသည့်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိသည်။ တကယ်တော့ ထိုကြွေးကြော်သည့် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်ပြုထားပြီး ခါမှ သူတို့၏ ဩဇာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် ဟစ်အော်ခဲ့ကြသည့် ကြွေးကြော်သံဖြစ်ချေသည်။

မှတ်တမ်းများအရဆိုလျှင် ပါရီမြို့တော်မှ ပြင်သစ်အစိုးရသည် ကိုလိုနီလက်အောက်ခံ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံအား မည်ကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်သွားသင့်သည်ဟူသော အစီအစဉ်ကိုပင် စနစ်တကျ ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ ရေးဆွဲချမှတ်ထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပေ။

ဘုရင်ခံတစ်ဦး ပြောင်းသည့် အခါတိုင်း မူဝါဒများကို ကြိုသလို ကျသလို ပြောင်းလဲ ချမှတ်ပြီးလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြသည်။

ဂျိုးဇက် အပြေးအလွှား ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ရသည့် မှတ်တမ်းမှတ်စုများ၌ ပါရှိနေသော အချက်အလက်များအရဆိုလျှင် ပြင်သစ်တို့လုပ်ကိုင်နေပုံများမှာ မိမိတို့အကျိုးစီးပွားတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဥပမာပတိုက် နိုင်ငံများမှ လူများထက် အသိဉာဏ်ပညာဗဟုသုတ နည်းပါးပြီး အောက်တန်း နောက်တန်း ကျနေရွာသော လူမျိုးတစ်မျိုးအား မတရား ခြယ်လှယ် သွေးစုပ်နေခြင်းနှင့် ခေါင်းပုံ ဖြတ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် စောင်စည်းအပ်သည့် လူ့တာဝန် လူ့ဝတ္တရားများကို လုံးဝ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုဘဲ အနှစ်သာရကင်းမဲ့သော လုပ်ရပ်များကိုလုပ်ကာ ဗရုတ်သုတ်ခဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ဂျိုးဇက်သည် ပြင်သစ်စာပေ ပညာရှင်များ ပြုစုထားသည့် စာအုပ်များကိုလည်း ဖတ်ခွင့်ရခဲ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း ထိုစာအုပ်များမှာ အချင်းချင်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ဖြတ်ထားသည့် အာနမ်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းစာအုပ်များသာဖြစ်၏။ အာနမ်တို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနှင့် ရိုင်းစိုင်း ယုတ်မာမှုများကို မှတ်တမ်းတင်ရာ၌ ပြင်သစ်တို့သည် တော်ကြပါပေသည်။ ရှေးခေတ်မှစ၍ ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ် ကာလအထိ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို စနစ်တကျ စုဆောင်း၍ မှတ်တမ်းတင်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်း အမျိုးအစား မှတ်တမ်းများထဲမှ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေး ဌာန၏ '၁၉၃၁ ခုနှစ်အတွင်းက ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ကုန်မြို့နစ်တို့၏ ရက်စက် ယုတ်မာမှုများ' အမည်ရှိ စာအုပ်ကို သူ ဖတ်ရှုမိခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ကုန်မြို့နစ်များကမြေပိုင်ရှင်ကြီးများ၊ မင်းမှုထမ်းများနှင့် သူတို့ပါတီ ဩဇာခံ နောက်လိုက်များထဲမှ သစ္စာဖောက်များအားသတ်ဖြတ်ကြပုံ၊ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက် ညှင်းပန်းကြပုံများကို ဖြစ်ရပ် တစ်ခုချင်းစီ အသေးစိတ်၍ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူဖတ်ရသည့်အတိုင်း ဆိုပါက အမျိုးသားများနှင့်အမျိုးသမီးများသည် အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ ခံကြရသည်။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရက်စက်စွာ အသတ်ခံကြရသည်။ အရှင်လတ်လတ် မြေမြုပ်ခံရသည်။

ထို အကြောင်းများကို ဖတ်မိသောအခါ ဂျိုးဇက်သည် ဝိပဗ္ဗိလောဘိကို သတိရမိ၏။ သူနှင့် ဝိပဗ္ဗိလောဘိတို့ ဈေးကြီးထဲ၌ ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်က ၁၉၃၀-၃၁ ခုနှစ်အတွင်းကပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပြင်သစ်တို့က သူ နိုင်ငံသားပေါင်း တစ်သောင်းခန့်အား မည်သို့မည်ပုံ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်ကို အလွန် နာကြည်းစက်သုပ်သော အသိဖြင့် ဝိပဗ္ဗိလောဘိက သူ့ကို ပြောပြသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခါကျပြန်တော့ ဂျိုးဇက်၏ စိတ်တွင် ပြင်သစ်တို့၌ အမြစ်မကင်းဟူသော သံသယ ကိန်းအောင်း လာပြန်သည်။ တကယ်တော့ အာနစ်လူမျိုးများသည် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး၏ ဒဏ်

ကို ခံနေရရှာသည့် လူမျိုးဖြစ်ချေသည်။ အမြဲတမ်းလိုလို အဖိအနှိပ် အချုပ်အချယ်ကို ခံနေကြရရှာသူများ ဖြစ်၏။ အကြမ်းဖက်၍ နှိမ်နင်းခံရမည့် ဘေးအန္တရာယ်၏ ခြောက်လှန့်မှုကို ခံနေကြရသူများ ဖြစ်၏။ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်များနှင့် အမြဲတစေ ရင်ဆိုင် နေကြရသူများ ဖြစ်၏။ ထို အတွေးများသည် ဂျိုးဇက်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်အောင် ပြုလုပ်လျက် ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ရှိသော ဂျိုးဇက်သည် ဟန္တင်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဒုတိယပတ် ကုန်ဆုံးခါနီး နေ့တစ်နေ့၏ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဆယ်ငါးရာစုနှစ် အတွင်းက တည်ထားခဲ့သော နာမည်ကြီး ရှေးဟောင်းစေတီ တစ်ဆူရှိရာသို့ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် သွားရောက်ခဲ့သည်။ စေတီမှာကုန်ပြုးရှုပ်ဂိုက်းဝင် စေတီဖြစ်၏။ ရှေးခေတ် စာပေပညာရှင်ကြီးများကို ရည်စူးပြီး ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုသည့် အနေဖြင့် တည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျိုးဇက် ရောက်သွားချိန်တွင် စေတီ ပရိဝုဏ် အတွင်း၌ လူသူမရှိ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ရှေးရှေးက စိုက်ထားခဲ့သော သရက်ပင် အုပ်အုပ်များ အထက်တွင် အမွှေးအတောင် ချောမွေ့ ပြောင်လက်သော ငှက်အုပ်တစ်အုပ်သည် ဝဲယုံလျက် ရှိကြသည်။ ရှေးရာစုပေါင်း များစွာကတည်းက ခေတ် အဆန်ဆန် ဆက် သူတို့ အိပ်တန်း တက်ခဲ့ကြသည့် အပင်များ အထက်တွင် အိပ်တန်းမတက်မီ နောက်ဆုံး လှုပ်ရှားသည့် အခါဖြင့် ဝဲယုံ မြူးတူးနေကြခြင်း ပေတည်း။

အမှန်တော့ ဤနေရာသို့ သူလာခြင်းသည် စိတ်အေး နှားအေး ရှိလို၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် နံရံလေးဖက် ကာထားသည့် စေတီ၏ ဗရိဂုဏ် အတွင်းမှာပင် ငြိမ်းအေး သာယာမှုသည် သူ့ကို ရှောင်ပြေးခဲ့ပြန်လေပြီ။ သူ့စေတီရင်ပြင်၌ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လျှောက်သွား နေခိုက်တွင် သူ့ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လာနေသည်ကို သတိထားမိသည်။

နှစ်ပေါင်း သုံးရာတိတိ စိုးစံခဲ့သော လီမင်းဆက်အတွင်း က ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ကြသည့် မှတ်စာဆိုတော်ကြီးများ၏ အမည်များ ကမည်းထိုးထားရာ ကျောက်စာတိုင်များကို သူ ရပ်၍ ကြည့်ရှု လေ့လာနေခိုက်တွင် သူ့ နောက်ဘက်ဆီမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သဘောမျိုးဖြင့် ခပ်ဖွဖွနင်း၍ လျှောက်လာ နေသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့ယခင်တစ်ခေါက် ရောက်စဉ်က သူ့ နောက်မှ ခြေရာခံ၍ တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့သော လူငယ်ပင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ နှစ်ဦးသား၏ မျက်လုံးများသည် အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ လူငယ်၏ ကြည့်ပုံ ရှုပ်ပုံမှာ မထိတထီ မခန့်တရန့်ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ချိပ်ဆေးများ သုတ်ထားသည့် တိုင်ကြီးတစ်တိုင်၏ နောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် တောကျီးကုန်းများသည် အုပ်လိုက် သင်းလိုက်ဖွဲ့ကာ ပျံ့သန်းလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့ အော်သံများသည် သောသောညံ့လျက် ရှိသည်။ နေဝင်ဖျိုးဖျေအချိန်၏ အလင်းရောင်

ထဲတွင် သူတို့၏ အရိပ်မည်းမည်းများသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် တရစ် ပတ်ပတ်လည်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုမြင်ကွင်းသည် ဂျိုးဇက်၏ စိတ်ကို ချောက်ချားအောင် ဖန်တီးပေးနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ မှောင်မိုက်နေသော စေတီတန်ဆောင်းနှင့် သူ့နောက်မှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး မလုပ်တော့ဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လိုက်လာနေသည့် လူငယ်။ ထိုအရာနှစ်ခုသည် သူ့စိတ်ကို လှန့်လျက် ရှိ၏။

စေတီဘက်သို့ ထွက်မလာမီက ပြင်သစ်ထော့ဇာလမ်းရေး ဌာန၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းပုံများကို သူ ဖတ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုဌာန၏ အသနား အညာတာ ကင်းမဲ့သော လုပ်နည်း လုပ်ဟန်များသည် သူ့ စိတ်ထဲတွင် စွဲထင်ကျန်ရစ်နေဆဲဖြစ်ရာ သူ့ စိတ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်ရသည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။ ရုတ်တရက်ချက်ချင်းပင် သူ့ နောက်က ဘာကြောင့် အခုလို နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်နေသည်ကို သိလိုစိတ် ပြင်းပြလာသည်။

သူသည် အသာ ခြေဖျားထောက်ကာ လူငယ် ဝင်ရောက် ပုန်းကွယ်သွားရာ တိုင်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး တိုင်နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။

‘မင်း ငါ့နောက်က ဘာပြုလို့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေတာလဲ’ ဂျိုးဇက်၏အသံမှာ မာကျောကျော။

လူငယ်ကတော့ အံ့ဩသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မပြ။ ဂျိုးဇက်၏မေးခွန်းကိုလည်း မဖြေ။ ရှောင်တိမ်းသွားခြင်းလည်း မပြ။

သူသည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ရပ်၍ ဂျိုးဇက်ကို မျက်တောင်များပင်မခတ်ဘဲ ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ထူးသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ မထီလေးစား အရိပ်အခြည်ကို ပါဖော်ပြထားသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဂျိုးဇက်သည် ချွာခနဲ ပြန်လှည့်ပြီး တန်ဆောင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များ တန်းစီနေသော လမ်းမ အတိုင်း လျှောက်လာ၍ အနည်းငယ်မျှ အလှမ်းကွာသည့် နေရာသို့ အရောက်တွင် သူသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့် သည်။ လူငယ်သည် စေတီပရိဝုဏ်အတွင်းမှ ထွက်လာပြီးအဝင် ဝမှရပ်ကာ သူ့ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ သူ့ အမူ အရာမှာ စောစောကထက် ပို၍ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖြစ် လာသည်။

အခြားသောလမ်းဆီမှ အနက်ရောင် စိထရီအင် မော်တော် ကားတစ်စီးသည် စေတီဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းလာသည်။ လူငယ်သည် မော်တော်ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကား အနောက်ခန်း ပြတင်းတံခါးမှန်ကို ချထားသည်ဖြစ်ရာ လူ ငယ်သည် ကားနား ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုတံခါး ပေါက်ပေါ် လက်ထောက်ကာ နောက်ခန်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့် လျက် ရှိသည်။

အလင်းရောင်က အားနည်းနေသဖြင့် ကားထဲမှလူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရ။ သို့သော် ကား

ထဲမှလူနှင့် စကားပြောနေသော လူငယ်သည် ဂျိုးဇက်ဘက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်ကိုမူ မြင်လိုက်ရ၏။ တို့နောက် လူငယ်သည် ခါးကိုဆန့်၍ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်၍ ရပ် သည်။ မော်တော်ကားသည် သူ့ရီရာသို့ မောင်းလာနေလေပြီ။

သူ့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မော်တော်ကား နောက်ခန်း ထံခါး ပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ဂျိုးဇက် မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ သူ မြင်နေရသော မျက်နှာသည် အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်၏ မျက်နှာ။

‘မင်းကို ဟိုတယ်အထိ ငါ့ကားနဲ့ ပြန်ပို့ ပေးပါရစေဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကိုသာ မင်း လက်ခံမယ်ဆိုရင် မလိုလားအပ်တဲ့ စိတ် မချမ်းမြေ့မှုကို ငါတို့နှစ်ယောက် ရှောင်နိုင်ကြလိမ့်မယ်’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ပြောသည်။ အမေရိကန်လူငယ်ထံမှ အဖြေကို စောင့်ရင်း ကြည့်နေသည့် မျက်နှာထားသည် မှန်မှိုင်းမှိုင်း။

‘ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ချောင်းနဲ့ ခိုင်းထားတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိသင့်တယ်’ ဂျိုးဇက်က ဂျက်ဒီ ဗရော့စ်ကို ဒေါလတကြီးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘အခုဟာ ကျွန် တော့်ကို တရားဝင် ဖမ်းတဲ့ သဘောလား’

‘ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့’

‘ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်နောက်က ချောင်းဖို့ ခိုင်းထားမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်မလို့ တာ’

‘အဲဒီကောက်ချက်မျိုး ပေးဖို့ကတော့ စောလွန်းပါသေးတယ်၊ တန်ဖိုးမရှိဘဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

ဂျိုးဇက်က ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာ ဘာလဲ’

‘မင်း ကားပေါ်ကို တက်စေချင်တယ်’

ဂျိုးဇက်သည် စိတ်လက် မကြည်မသာဖြင့် ကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ကားကို မောင်းရှန် ဒရိုင်ဘာအား အချက်ပြသည်။ ‘ငါ အချိန်မဖြုန်းချင်ဘူး’ ရွှေတည့်တည့်သို့ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေရာမှ ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ပြောသည်။ ‘မင်း ဆိုင်ဂုံမှာ ရှိနေတုန်းက ထောင်က လွတ်လာတဲ့ အကျဉ်းသား ငိုပန်လော့ခဲရဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ’

ဂျိုးဇက်က ပြင်သစ်အရာရှိ၏ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို တည်ငြိမ်တင်းမာနေသော မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘အဲဒီ အချိန် ကတည်းက ကျွန်တော် နောက်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ခိုင်းထားခဲ့တယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘ဒီနိုင်ငံ အစိုးရကိုဖြုတ်ချဖို့ ကြံစည်အားထုတ်ခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်ထဲမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေတဲ့ နာမည်ကြီး ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်ကို မင်းသွားတွေ့တာပဲ၊ မင်း သူနဲ့ ဘာတွေ ဆွေးနွေးခဲ့သလဲ’

ဂျိုးဇက်က ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

‘ဒါက ကျွန်တော် ကိစ္စပဲ၊ အကြောင်း ခင်ဗျားက စိတ်ဝင်းစားနေရတာလဲ’

‘မင်း နိုင်ငံရေးအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့သလား’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်၏ အသံမှာ အေးစက်စက်မာကျောကျော။ ဂျိုးဇက်၏ တုံ့ပြန်မှုအပေါ်တွင် ဂရုထားသည့် လက္ခဏာ မပြ။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ မေးခွန်းတွေကို မဖြေနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ဆိုင်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး’

ဂျက်ဒီဗရော့စ်က ပင်ပန်းနှမ်းလျှော့ဖြင့် ထိုင်ခုံကို ကျောနှင့် မှီလိုက်ပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိသည်။ ထို့နောက် ကားပြတင်းကိုဖွင့်၍ လက်ထဲမှ မီးခြစ်ဆံကို အပြင်ဘက် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ဆေးလိပ် ညှပ်ထားသော လက်ချောင်းများ မသိမသာ တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်ကို ဂျိုးဇက် သတိထားမိသည်။

‘ဟွေးမြို့မှာတုန်းက ငါ့ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်၊ မင်း ဒီစကားကို ကြားရရင်တော့ ငါ အခုမေးနေတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေ မေးပိုင်ခွင့် ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ’

‘ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံဖို့’ ဂျိုးဇက်က မယုံကြည်နိုင်သည့် လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ ‘ဘယ်သူက လုပ်ကြံတယ်ဆိုတာကတော့ ခင်ဗျား သိသလား’

‘ငိုပန်လော့ခဲရဲ့လား ငိုပန်ဒေါင်း’

‘အဲဒီကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လာလို့လဲ’

‘ငါ ငိုဖန်ခေါင်းကို စစ်ခဲ့တယ်။ သူက ငါ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာ သူ့ အဖေနဲ့ သူ့ ကို မင်းက သတင်းပေးခဲ့တယ် လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲလား’

မော်တော်ကားသည် ကလီမင်ဆီယာ လမ်းမအတိုင်း ဓား ပေးကမ်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းလျက်ရှိ၏။ ဂျိုးဇက်သည် ကားပြတင်းမှနေ၍ ကြောက်မယ်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် အမှောင်ထုတွင်းသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူပြောလိုက်တာ အမှန်ပဲ’ ဟု ဂျိုးဇက်က တိုးတိုးသာသာပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက် တာ၊ ရိုးရိုးသားသားပြောလိုက်တဲ့ စကားပါ။ ဘာရည်ရွယ် ချက်မှ မရှိဘူး’

‘ငါတို့ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တွေက မင်း သင်္ဘော ကျင်းမှာ နှစ်နာရီတိတိ စောင့်နေတာ မြင်ခဲ့ကြတယ်။ ကွန်မြူ နစ် အကျဉ်းသား အများကြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရပြီး ထောင်က လွတ်တဲ့အချိန်နဲ့ မင်း ငါတို့ ကိုလိုနီနိုင်ငံထံ ရောက် လာတဲ့ အချိန်ကို မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါလို့ ပြော ရင် ငါတို့က လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ယုံကြည် လက်ခံသွားလိမ့်မယ် လို့ မင်း မျှော်လင့်ထားသလား’

ဂျိုးဇက်ထံမှ အဖြေကို စောင့်စားနေစေသာ ဒီဗရေ့ဝစ် သည် သူ့ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရ မွှာရွက်လျက်ရှိသည်။ သူ

မျက်လုံးများ ကြည့်ပုံသည် မာကျောခက်ထန်လှ၏။ အမဲလိုက် အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်တစ်နှစ်ခန့်က အကြည့်မျိုးနှင့် တူလှသည်။

‘ဒီကိစ္စတာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုပါ။ ပေါလ်က ပြောတယ်။ ငိုဖန်လေ့ရှိတစ်ယောက် ပေါ်လိုကွန်ဒို ထောင် ထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ သတင်းစာထဲ မှာ ထောင်သားတွေ လွတ်မယ့်သင်္ဘော ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ဆိုက်မယ်လို့ ရေးထားတာ ဖတ်လိုက်ရတယ်’

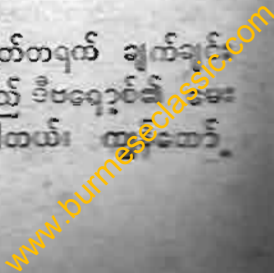
‘နေဦး၊ မင်းက လေ့ရှိကို ဘာကြောင့် တွေ့ချင်ရတာလဲ’

ဂျိုးဇက် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ ဒီဗရေ့ဝစ် မေးလိုက် သည့် လေသံမှာ အသက်မပါသလိုရှိသည်။ ပြီးတော့ ဂျိုးဇက် ဘက်ကို လှည့်၍ပင်မကြည့်။ ‘ကျွန်တော် သူ့ဆီမှာ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးချင်တာရှိနေလို့’ ဟု ဖြေသည်။

သူ့စားမှ ပြင်သစ်အမျိုးသားကြီးသည် စောစောကသက် ငြိမ်ကျသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

‘မင်းအစ်ကို ဘယ်လို သေရတယ်ဆိုတာကို မေးချင်တဲ့ သဘောလား’

ဂျိုးဇက်၏ လည်ချောင်းသည် ချစ်တရက် ချက်ချင်း ခြောက်သွေ့သလို ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ဒီဗရေ့ဝစ်၏ မေး ခန်းကို ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်

အစ်ကို ချပ်ရွားမင်းဟာ ကျွန်တော် အဖေကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း လေ့လာလို့ ပြောပြတဲ့လူဟာ လော့ခ်ပဲ’

ဒီပရော့စ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သက်သေသက်သာ ဖြစ်အောင် နေရာ ပြင်ထိုင်သည်။

‘အင်း ဒါဆိုရင်တော့ အခြေအနေကို ငါနားလည်လာပြီလို့ ထင်တယ်’

တဒင်္ဂမူ နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ ဂျိုးဇက်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားကိုသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကလဲ ပြင်သစ်တွေ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကို ဖြိုဖျက်ပစ်ဖို့ ကျွန်တော်က ဒီစေတီပရိဝုဏ်ထံလာပြီး စီစဉ်နေတာကို လက်ပူးလက်ကျပ် ဖမ်းမိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြပုံရတယ်’

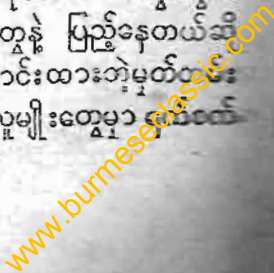
‘ဒီစကားမျိုးတွေကို ငါ မယုံချင်ပါဘူး’ဟု ဒီပရော့စ်က သူ့မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စိတ်ကူးမျိုးတွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်တွေပါလို့ တော့ တွက်လို့ မရဘူး၊ ကွန်မင်တန်အဖွဲ့ရဲ့ မြေအောက် တော်လှန်ရေး သမားတွေဟာ အာရှတိုက် နေရာအနှံ့အပြားမှာလှုပ်ရှားနေကြတယ်၊ သူတို့ထဲက အများစုဟာ ဥရောပတိုက်သားတွေ ချည်းပဲ၊ အမေရိကန်တွေကော ဒီအထဲမှာ ဘာကြောင့်မပါရ

မှာလဲ၊ စိတ်ကူးယဉ် မှာကံစစ်ခါဒီ အတော်များများဟာ လူချမ်းသာနဲ့ အလယ်အလတ် တန်းစား မိသားစုတွေက လာကြတာ၊ ငါတို့အနေနဲ့ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ကို အလည်လာနေကြတဲ့ လူဖြူညွှန်သည်တိုင်းဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ လူတွေလို့ မတွက်နိုင်ဘူး’

‘တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရအနေနဲ့ ဒီနိုင်ငံက လူတွေအပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် ခေါင်းပုံ မဖြတ်ကြဘူးဆိုရင် သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကို ပုန်ကန် တော်လှန်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’ဟု ဂျိုးဇက်က လေသံခပ်တင်းတင်း ဖြင့် ပြောသည်။

‘တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်တွေက ဒီ နိုင်ငံထဲက ရုာဘာ၊ ကျောက်မီးသွေးနဲ့ ဆန်စပါးတွေကို မတရားသဖြင့် ညှစ်ထုတ်ပြီး မယူကြဘူးဆိုရင် လမ်းတွေပေါ်မှာ သူ့ဘာသာ သူ သွားလာနေတဲ့ လန်ဒြားသမားတွေကို နိုင်ထက် စီးနင်းထိုးလားကြိတ်လား ရိုက်လားနှက်လား မလုပ်ကြဘူးဆိုရင် လော့ခ်နဲ့ လော့ခ်တို့လို လူစားမျိုးတွေက ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဒီပရော့စ်က မျက်လုံးများကိုပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ဆေးလိပ်ကို ဖွာသည်။ ‘အာနမ် လူမျိုးတွေရဲ့ သမိုင်းဟာ သွေးထွက်သလို ဖြစ်မှုတွေ၊ ရက်စက် ရိုင်းစိုင်းပဲ့တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်ဆိုတာကို ငါတို့ပိဋကတ်တိုက်တွေက စုဆောင်းထားတဲ့မှတ်တမ်းတွေ ဖတ်ရလို့ မင်း သိပြီးရောပေါ့၊ ဒီလူမျိုးတွေမှာ ရက်စက်တဲ့ ဉာဉ် ရှိတယ်’

သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ရှိုက်သွင်း ထားသည့် အိမ်ခိုးဝေမှုများကို ကားပြတင်းဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အပေါ်ယံကျော ကြည့်လိုက်ရင် တခု ဂုဏ်စက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ရဘူး၊ အပြင်ပန်း ငြိမ်ဆိတ် အေးဆေးမှုကိုပြုပြီး အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ် ကတ်တဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုး’

အာနမ်သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာ မှတ်စုမှတ်တမ်း မိုင်များကို သူ ဖတ်ရှုလေ့လာနေသည် ဟူသော သတင်းကိုပင် ဒီဗရေ့စ် ဝိနေသည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းနေသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဤမျှလောက် အထိ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိနေသည့်အတွက် ဂျိုးဇက်၏စိတ်ထဲတွင် ရှုံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်သွားမိ၏။ ဤမျှလောက် အထိ လိုက်၍စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေခြင်းကို ကန့်ကွက်လိုသည့် ကားလမ်းများသည် နှုတ်ဖျားဆီသို့ တိုးဝေ့ ရောက်ရှိလာကြ သည်။ သို့သော် သူသည် သူ့စိတ်သူ့ တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ် သော အောင်အည်း မျှ သိပ်ထားလိုက်လေ၏။

‘ငိုဗန်လော့ခ်နဲ့ သူ့ မိန်းမဟာ ငါ့ကို နှစ်ပေါင်း တော် တော် ကြာကြာ စောင့်ကြည့်ပြီး သူ့လျှို့လုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဘေးအငယ် ဟော့ခ်က ရာဘာခြံ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ကို ကြောင်းမဲ့ သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ သူတို့ဟာ နန်းပင်လယ်ကျွေ့ ခံအပ်ကို ဝင်စီးပြီး ပေါ့လ်ကို သတ်ဖို့ ဘေးထုတ်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ သားအဖ တစ်တွေဟာ တို့အပေါ်

မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မုန်းတီးမှုထားပြီး ရန်ပြုဖို့ လုပ်နေကြပုံ ပေါ်တယ်’

သူသည် စကားကိုမဆက်သေးဘဲရပ်ထားလိုက်ပြီးဂျိုးဇက် ကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘ငိုဗန်ဇေဒါင်းကိုဖမ်းမိတဲ့အခါမှာလဲ သူတို့လုပ်ရပ်ကိုလျှော့ မသွားကြဘူး၊ သူ့ကို အချုပ်ထဲ ချထားတဲ့ အချိန်မှာတောင် သူတို့က ငါ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းနေကြ တယ်၊ ဒါတွေကို ငါ့ လူတွေက ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သိခဲ့ကြရတယ်၊ ငါ့အိမ်စေတွေကိုလဲ သူတို့က ခြိမ်းခြောက်ပြီးသတင်းရအောင် ယူခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီတော့’ သူသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။

သူတို့ မော်တော်ကားသည် ဓားပေးကန် ဘေးမှ ချစ်သူ ရိပ်သာ လမ်းကြားအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ကားပြတင်းမှနေ၍ အပြင်သို့ တစ်ချက်မျှ မျှော်ကြည့်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် လတက်နေလေပြီ။ အလင်းရောင်ပွေးပွေးသည် ငြိမ်သက် အေးမြသော ကန်ချောင်းထက်သို့ စီးဆင်းလျက် ရှိ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ လျှောက်လိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြလာ သည်။ ‘တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ ဆင်းချင်တယ် မွန်စီယာဒီဗရေ့စ်’ ဟု ဂျိုးဇက်က သံပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။ ‘ညစာ မစားခင်ပေး ကောင်း လေသန့် နည်းနည်းပါးပါး ချူချင်တယ်’

ဒီဗရော့စ်က ချက်ချင်းပင် သူ့ဒရိုင်ဘာကို မော်တော်ကား
ရပ်ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် တံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး ဂျိုးဇက်ကို
ဆင်းစေသည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဇက် လမ်းဘက်သို့ လှည့်
ပြီး ထွက်သွားတော့မည်ပြုခါမှ ဒီဗရော့စ်သည် ကားပေါ်မှ
ဆင်းလာပြီး သူ့ဒရိုင်ဘာကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စကား တစ်
ခွန်း နှစ်ခွန်း လှမ်းပြောကာ ဂျိုးဇက်၏ဘေးသို့ ရောက်လာ
သည်။

‘မင်းက ငါ့ကို ပြောခဲ့တယ်၊ ငိုဗန်လော့ခ်ကို မင်းစကား
ပြောခဲ့တာဟာ အားလုံး ရိုးရိုးသားသား ပြောခဲ့တာပဲတဲ့’

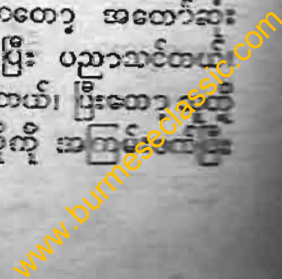
သူသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် အသစ်ထုတ်ပြီး မီးညှိနေရင်း
က မီးတောက်နှင့် မီးခိုးငွေ့များကြားမှ နေ၍ ဂျိုးဇက်ကို
ကြည့်နေသည်။

‘အဲဒီတော့ ငါ့မင်းကို သတိပေးထားပါရစေ၊ အင်ဒို
ချိုင်းနားမှာ ရိုးသားမှုဟာ အလွန် ဘေးအန္တရာယ်များတဲ့
အမျိုးအစား ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ အာနမ်လူမျိုးတွေဟာ ရိုး
သား ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူမျိုးဟာ အတိုင်းအဆ
မသိနိုင်လောက်အောင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူမျိုး’

ဂျိုးဇက်သည် စကားပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိ။ သူတို့နှစ်ယောက်
သည် ရေနံအစပဲရို သစ်ပင်များ၏ အရိပ်ကိုခို၍ လျှောက်ကြ
သည်။

‘နယ်ချဲ့ ကိုလိုနီဝါဒနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းရဲ့ အယူအဆနဲ့
အမြင်ဟာ နည်းနည်းတော့ နုလင်နန်းတုံး ဆန်နေတယ်၊ ဒီ
စကားလုံး သုံးလိုက်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ’ ဟု ဒီဗရော့စ်
က နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘လူဖြူတွေဟာ အရွှေ့တိုင်းသားတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ
အမြဲတမ်းဆိုသလို လောဘရုမ္မက်အပေါ် အခြေခံပြီး ဆက်ဆံ
ကြတယ်ဆိုတာဟာ ဖြစ်နိုင်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ
လောဘအတွက် ငါတို့အနေနဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
တန်ရာတန်ကြေး ပြန်လည်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာဟာလဲ မှန်
ချင် မှန်လာမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံအနေနဲ့ ဒီ
နိုင်ငံအပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့ စီမံကိန်းချပြီး
လုပ်ကိုင်နေတာ လုံးဝမရှိပါဘူး၊ ကိုလိုနီနိုင်ငံတွေကို စိုးမိုး
အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ အလွန်ကို ရှုပ်ထွေးတဲ့ လုပ်ငန်း
တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့်လဲ ဒီ လုပ်ငန်းကို လုပ်တဲ့ အခါမှာ
တစ်လမ်းသွားစနစ်မျိုးနဲ့ တစ်ဖက်သတ် လုပ်နေကြတာ မဟုတ်
ပါဘူး၊ မှန်ကန်တဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်ရှိနေတဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေ
ဟာ ဒီနိုင်ငံသားတွေကို ပြင်သစ်နိုင်ငံအထိပို့ပြီး အသိဉာဏ်
ပညာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်၊ အဲသလို
လုပ်ပေးလို့ ရလာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကတော့ အတော်ဆုံး
ဆိုတဲ့ အာနမ်တွေဟာ တို့နိုင်ငံကို သွားပြီး ပညာသင်တယ်
ငါတို့ရဲ့ အသိပညာ ဗဟုသုတတွေကို ရယူတယ်၊ ပြီးတော့ နေထိုင်
နိုင်ငံကို ပြန်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ကို အကြမ်းမခံပြီး
တော်လှန်ဖို့ အားထုတ်ကြတယ်’

၂၄၄. မောင်လွန်းသူ

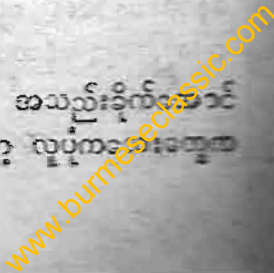
‘ဒီနိုင်ငံမှာ ရောက်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူဖြူတွေက တော့ သူတို့ဆီက အသိပညာ ဗဟုသုတကို ဘာကြောင့် ပြန် ပြီး မယူကြတာလဲ’ ဟု ကျိုးဇက်က သူ့စောစောကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေသည့် ပြဿနာကို မေးသည်။

‘မင်း ဒီနိုင်ငံလာတာ နှစ်ခေါက် ရှိသွားပြီနော် ဟုတ်လား၊ မင်းအနေနဲ့ တောကြီးတွေထဲကိုလဲ ရောက်တယ်၊ စေတီဘုရား ကျောင်းကန်တွေထဲကိုလဲ ရောက်တယ်၊ လူစည်ကားတဲ့ လမ်းမ တွေပေါ်မှာလဲ လျှောက်ခဲ့ဖူးပြီ၊ အဲဒီတော့ အင်မတန် လျှို့ ဝှက်နက်နဲတဲ အရှေ့တိုင်းရဲ့ ဩဇာဟာ မင်းရဲ့ သွေးထဲမှာ ရှန်ပိန်အရက် စိမ့်ဝင်သလို ပင်နေတယ်၊ ငါပြောတာ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား၊ အေး ဒီကို အလည်လာကြတဲ့ ဥရောပ တိုက် သားတိုင်း မင်းလို ခံစားကြရတာချည်းပဲ၊ တကယ်တော့ ဒီ မြေဟာ- သိပ်ကို အစွန်းရောက်နေတဲ့ မြေပါ၊ မင်းကို မွေးခဲ့တဲ့ ဗာဂျီးနီးယား၊ ငါ့ကို မွေးခဲ့တဲ့ နော်မန်ဒီဒေသနဲ့ အကြီး အကျယ် ခြားနားတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်နေလို့ ငါတို့အနေနဲ့ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ အဆင်ပြေအောင် လုပ်လို့ မရတဲ့ နိုင်ငံပဲ၊ တောင် တန်းကြီးတွေနဲ့ သစ်တောကြီးတွေဟာ အမြဲတမ်း မှန်လိုသန တယ်၊ စပါးစိုက်တဲ့ လယ်ကွင်းတွေဟာ ကြည့်လို့ ကို မဆုံးနိုင် ဘူး၊ အချိန်ရှိသမျှ ရက်ရက်စက်စက် ပူပြင်းနေတဲ့ နေပူဒဏ် ကို အလူးအလှိမ့် ခံကြရတယ်၊ ဒီအပူဟာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတွေ ကို အကန့်အသတ်တွေနဲ့ ဟန့်တားပိတ်ပင်ထားတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအသားနဲ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားသင့်တာထက်ပိုပြီး လှုပ်ရှား ထကြွနေအောင် ဖန်တီးထားတယ်၊ သေခြင်းတရား ဆိုတာ

မဆန်းပါဘူးလို့ ပြောရမယ့်မြေဟာ ဒီမြေပဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ က တိရစ္ဆာန်တွေကိုသတ်ကြတယ်၊ လူတွေက တိရစ္ဆာန်တွေကို သတ်ကြတယ်၊ လူတွေကလဲ အချင်းချင်း သတ်ကြတာပဲ၊ ရက် စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ရပ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ၊ မတရားသဖြင့် အနိုင်အထက်ပြုမှုဟာ ဒီနိုင်ငံရဲ့ သာမန် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲ၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စမို့ မထူးဆန်း တော့ဘူး၊ ငါတို့ရဲ့ အသိအာရုံတွေကလဲ ဒီလို တုန်လှုပ်ချောက် ချားစရာ အဖြစ်တွေနဲ့ မူးယစ်နေရတဲ့ ဘဝပါ၊ ငါတို့အနေနဲ့ အပူဒဏ်ကို ခံနေတာဟာ မီးကို တိုးနေတဲ့ ပိုးဖလဲတွေနဲ့ အာမှ မထူးဘူး၊ ဒီမြေဟာ အသိအလိမ္မာနဲ့ ဉာဏ်ပညာကို အား ပေးတဲ့ မြေမဟုတ်ဘူး၊ အသိအာရုံတွေကို မီးရှို့ပြီးပြာချပစ် နေတဲ့ မြေ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့အနေနဲ့ ဒီမြေပေါ်က အာမှ မလေ့လာဘူး၊ သူ့နုဂိုသဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ မြေဆိုတော့ အနှေးနဲ့ အမြန်ဆိုသလို လူတိုင်းဆီက အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့တဲ့ ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းမှုဟာ ထွက်ပေါ်လာမှာချည်းပဲ၊ ဘယ်သူမှ ဒီအဖြစ်က လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒီဗရော့စ်၏ လေသံသည် ရှုံရှာစက်ဆုပ်ခြင်း၊ နာကြည်း ခြင်း စသည်များကို ဖော်ပြနေသည်။ ဆေးလိပ် ကိုင်ထား သော သူ့လက် တုန်လှုပ်နေသည်ကိုလည်း ကျိုးဇက် သတိထား မိ၏။

‘လူတွေကို ကြည့် လိုက် ရင် တော့ အသည်းခိုက်အောင် ဘဲဘောကျမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်ဘဲဆိုတော့ လှုပ်ကားနေတာ

သေးသေးကွေးကွေးနဲ့ သိပ်ပြီး ရည်ရည်မွန်မွန် ရှိကြပေတာ ကိုး၊ အပေါ်ယံ အပြင်ပန်း ကြည့်လိုက်ရင် ငါတို့ထက် ရိုး သားဖြူစင်တယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အဘက်ဘက်မှာ ငါတို့ ထက် လိမ္မာပါးနပ်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်လို့လဲ ထင်ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ အသွင်အပြင် ရုပ်လက္ခဏာတွေကို ကြည့်ပြီး ငါတို့ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလွန် ရုန်းရှင်းကြမ်းတမ်းတယ် လို့ ထင်လာမိတယ်။ သူတို့နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ငါတို့က ခွတီးခွကျ နိုင်လွန်းတယ်လို့ ထင်လာမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အခြေခံ စိတ်သဘာဝကိုယ်က မတူကြလို့ပေါ့။ သူတို့ဟာ ဒီ အခြေခံ စိတ်သဘာဝနဲ့ နေလာတာ နှစ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင် လောက်အောင် ကြာခဲ့ပြီ။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ အတ္တစိတ်ကို အမြင့်ဆုံး အနေအထားရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် လာခဲ့ ကြရတယ်။ စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့မှုရယ်၊ နာမ်နဲ့ ရုပ် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်ပြီး သဟဇာတဖြစ်အောင် နေထိုင်မှု ရယ်၊ ဒါတွေဟာ ရုပ်ဝတ္ထုတွေကိုသာ အလေးပေးလွန်း ကိုး ကွယ်လွန်းလို့ စိတ်ရဲ့အေးချမ်းသာယာမှုတွေကို မရနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်နေရတဲ့ ငါတို့မင်းတို့ ဥပဇာတိကိုသားတွေနဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေအတွက် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ စွဲမက်နှစ်သက်စရာ ကောင်းနေတာလဲ အမှန်ပဲ။ ရှိရှိ သမျှအားလုံးထဲမှာ စွဲမက်စရာ အကောင်းဆုံးကတော့ နွဲ့နွဲ့ နှောင်းနှောင်းနဲ့ ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ မိန်းမလှကလေးတွေပဲ။ ငါပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား ဟင်၊ သူတို့ဟာ တကယ် အရုပ်ကလေးတွေလိုပဲ။ သေးသွယ်မျော့ပျောင်းပြီး နူးညံ့ လှပလှတဲ့ လက်ကလေးတွေနဲ့ ခြေထောက် ကလေးတွေဟာ

အရုပ်ကလေးတွေ လှသလို လှမနေဘူးလား၊ သူတို့ရဲ့ အေး ဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ အလှဟာ တခြားလူမျိုး မိန်းမတွေထက် ဆွဲဆောင်မှု ပိုပြီး ရှိမနေဘူးလား

ဒီပရော့စ်သည် စကားကိုမဆက်သေးဘဲ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင်၍ မချိုမချဉ်မျက်နှာပေးဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

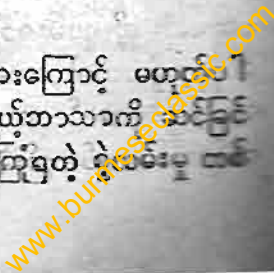
‘အခု ငါပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ မမှန်ဘူးလား၊ ငါ စကားတွေ ကြားရတော့ လှမ်းမောစရာ အဖြစ်ကလေးတွေ ဟာ မင်းနှလုံးသားကို မရိုက်ခတ်ပေဘူးလား ဟင်’

ဂျိုးဇက်သည် ဒီပရော့စ်၏ အနှောင့်အသွား မလှုပ်သော စကားများကြောင့် အံ့အားသင့်နေသည်။ ‘ဒီလိုဆိုရင် ဟွေးမြို့ မှာတုန်းကလဲ ကျွန်တော်သွားလေရာကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ခိုင်းထားတာပဲ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

ဒီပရော့စ်က ဂျိုးဇက်၏ မေးခွန်းကို ဂရုမစိုက်။ ဂျိုးဇက် ၏ဒေါသအရှိန်သည် တရိပ်ရိပ် တက်လာသည်။

‘ခင်ဗျား ဒီစကားတွေကို ဘာကြောင့် လာပြောနေတာလဲ ဆိုတာ အတိအကျ ရှင်းပြဖို့ သင့်တယ်လို့ ထင်တယ် မှန်စိယာ ဒီပရော့စ်’

‘ငါ ဒီစကားတွေပြောနေတာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ ဘူး၊ မင်း ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားနိုင်အောင်လို့ပါ။ ပထမဆုံး ကြံရတဲ့ ခုံစာပေးမှု ထင်

ခုကိုကြည့်ပြီး အရာရာတိုင်းကို စွဲမက်စရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မတွက်နဲ့၊ ထူးဆန်းတဲ့ဟာလေး တစ်ခုအပေါ်မှာ လွန်လွန် ကဲကဲချစ်မြတ်နိုးခြင်းဟာ အရှေ့တိုင်းကို ရောက်လာသူမှာ လူဖြူတိုင်းရဲ့ ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တယ်။ ဒီကိုရောက်လာပြီး ကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ဒေသကို ပြန်သွားတဲ့ ယောက်ျား အများစု ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာမှ အရာအယွင်းမရှိဘဲ ရောက်လာ တုန်းကလို နဂိုသဘာဝ ရှိရင်းစွဲအတိုင်း ပြန်သွားကြရတယ် လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်နိုင်ငံ ရောက်တော့မှသူတို့ ရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို အမှီပြုပြီး သူတို့ စိတ်နေသဘော ထားတွေ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေတာကို တွေ့လာကြ ရတယ်။ သူတို့ရဲ့အပြောင်းအလဲကို သူတို့ဘာသာသူတို့ မသိ ကြဘူး။ သူတို့အဖို့ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ်ဒေသမှာ ရှိနေတဲ့ အရာရာ တိုင်းဟာ အရှေ့တိုင်းကဟာတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ကိုင် ပေါ့ ပျက်ပျက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချက်ကြောင့်လဲ သူဟာ သူ ဒေသ က လူတွေရဲ့ အသိုက်အဝန်းမှာ မဝင်ဆံ့ ယော့ဘဲ အများရဲ့ အပယ်ခံဘဝကို ရောက်သွားတတ်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဖြစ် လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့အတိုင်း သူတို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေရဲ့ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်မှုကို ခံကြရပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ အရှိကိုအရှိအတိုင်း မြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဒါ နေသလောက်သာ မင်း ကြာကြာ နေရမယ်ဆိုရင် မင်းကို ပထမဆုံး ညှိယူဖမ်းစားခဲ့တဲ့အရာဟာ အပူပိုင်းဒေသက လူ တွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းတာတို့၊ စိတ်တို စိတ်ပျက် တာတို့ဖြစ်အောင် အသွင်ပြောင်း ပေးလာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ ဝိန်းသိမ်း ချုပ်တည်းနိုင်မှုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမ ပဲ့ပြင်နိုင်

မို့တွေအားလုံးဟာ ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ အပူပိုင်းဒေသဟာ မင်းရဲ့ ကိုယ်ကာယ ခွန်အားကိုသာ ကုန်ခန်းစေတာ မဟုတ် ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်မှာ။ ရောက်လာ စက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ စွဲမက်စရာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှုတွေဟာ ရှုရှာ စက်ဆုပ်စရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

ဒီဗေရာ့စ်သည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး အသက်ကို တစ်ချက်မျှ ခပ်ပြင်းပြင်း ချူလိုက်သည်။

'ဒီမြေတွေဟာ အသားအရောင် ဖြူနေတဲ့ ယောက်ျားတွေ အတွက် ညှော်ဝတ်ကျော့တဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး ဂျိုးဇက်၊ သူတို့ နနဲ့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားဝရာမကောင်းတဲ့ လှုပ်ရှားတွေကို လုပ် မှားအောင်၊ လုပ်လာအောင် တုန်းပို့ နေတဲ့ နေရာကူ

သူတို့သည် လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ရပ်စောင့်နေသော စိတ်နှိုး အင် မော်တော်ကားဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဒီဗေရာ့စ် သည် ကားဘေး၌ရပ်ကာ လက်ထဲမှဆေးလိပ်တိုကို ဆန်းစိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်တွင် တိုးခြေလိုက်သည်။ ဆေးလိပ် မီးဖွားများသည် မြေပြင်ထက်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက်ရှိကြ၏။ သူသည် မြေပြင်ပေါ် ရောက်နေသော ဆေးလိပ်တိုကို တစ် စက္ကန့်မျှ စိုက်ကြည့်နေပြီး ခြေထောက်နှင့် နင်း၍ ခြေသည် မလိုအပ်ပါဘဲလျက်နှင့် ခွန်အားကို မတန်တဆထုတ်ကာ ခြေနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဟိုတုန်းက အမဲလိုက်စခန်းမှာ မုန့်တိုင်းကျခဲ့တဲ့ ညက အဖြစ်မျိုးကို ဆိုလိုတာလား’ ဟု ဂျိုးဇက်က အသံကို နှိမ့်၍ ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

ဒီပရော့စ်သည် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးခါမှ အထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်လှည့်ကာ ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ လရောင်သည် ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာထက် သို့တည့်တည့် ကျဆင်းလျက် ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်။

‘အဲ့ဒီညက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ဒီပရော့စ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်၍ ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ သိသင့် သိထိုက်တယ်လို့ တော့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်မှာ ညီအငယ်ဆုံး တစ်ယောက် ရထားတယ်။ အခုမှ အသက် ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုလာတဲ့နှစ်က နှစ်ကုန်ခါနီးလောက်မှာ ကျွန်တော် အမေသားကလေးတစ်ယောက် မွေးခဲ့ရတယ်’

ဒီပရော့စ်က ဂျိုးဇက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများသည် သူ၏ ဖြူရော်ရော်ဖျော့တော့တော့ မျက်နှာတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်းပေါ်လာနေသည်။ ‘ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်’ သူ့အသံမှာ ခပ်တိုးတိုး။ ‘မင်းအမေကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့’ ထို့နောက် သူသည် ဂျိုးဇက်ကို နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ ကားထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဝေးပေးကန်ဘေးရှိ လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းထွက်သွားသော စီထရီအင်ကား၏ နောက်မီးများသည် တရဲရဲ။ ကားနောက်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသော ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ရုပ်လွှာသည် မပီပိုးတဝါး။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ ခွေးတီးခွေခေါက် ထိုင်နေသည့် ဂျက်ဒီပရော့စ်၏ အဖြစ်ကိုမူ ဂျိုးဇက် မြင်နေရ၏။ သူ့ သဘောထားထဲတွင် ကိန်းအောင်း နေသည့် အရာတစ်ခုသည် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သော အဖြစ်သို့ ချက်ချင်း ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားဟန်တူ၏။

သူ့မြင်ကွင်းထဲမှ မော်တော်ကား ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတိအကျ ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိသော သောကတစ်ခုသည် ဂျိုးဇက်၏စိတ်ကို ဖမ်းချုပ်သည်။ သူသည် အချိန်အတော်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ကန်ရေပြင်ဆီသို့ တွေဝေငေးမောနေသည်။ ကျွန်းညီနောင်ပေါ်မှစေတီ၊ ဘုရားကျောင်းများ၊ နတ်စင်များ။ ဤအရာအားလုံးသည် အာရှ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အမှတ်အသားများပေတည်း။ ထိုအဆောက်အအုံများသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာနေသော လရောင်ကို ကျောပေးကာ ကန်ရေပြင်ထက်တွင် မည်းနက်သော အရိပ်များ ထင်ဟပ်နေကြလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် သူ့ အတွေးနှင့်သူ သောက၏ ဖိစီးမှုကို တစ်ခဏမျှ ခံနေလိုက်ရသေးသည်။ သို့သော် အစေခံမကလေး က သူ့ကို အတွင်းသို့ဝင်ရန် လက်ပြုလိုက်သဖြင့် များစွာ စိတ်အေးသွားရလေ၏။

အိမ်တော်သည် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အုန်းပင်များတန်းစီ နေသည့် လမ်းအဆုံးတွင် တည်ရှိသည်။ ပုံစံမှာ ရှေးအာနမ် လူမျိုးတို့ ဆောက်လုပ်လေ့ရှိသော ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ လေးဖက် လေးတန်တွင် အင်္ဂတေဖြင့်ပြီးလော အုတ်တံတိုင်းများ ကာရံ ထားပြီး ကြက်သွေးရောင် စုလစ်မွမ်းချွန် ခေါင်မိုးများ မိုး ထားသည်။ အပေါ်ထပ် ကြမ်းပြင်များသည် တိုင်နီကြီးများ ခံ၍ ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် ဆောက်လုပ်ထားသော ဝရန် တာ ဘက်သို့ ဦးတည်လျက် ရှိကြ၏။

(၁၀)

ဂျိုးဇက်သည် ဆိုင်ဂုံမြို့တွင်းရှိ ဘုရင့် သံတမန်ကြီး၏အိမ်တော် ဝိတ်တံခါးဝ၌ရပ်ကာ ကြေးခေါင်းသောင်းကြီးကို စိတ်မရှည် နိုင်သော့သည့် အမူအရာဖြင့် အဆက်မပြတ် ဆွဲလျက် ရှိသည်။ ဝိတ်တံခါးသည် မြုန်းခနဲ ပွင့်လာပြီး ယနေ့နံနက် စောစော ပိုင်း သူ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့သော အစေခံမ ကလေးသည် ပထမတစ်ခေါက် လူချင်း ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်ကလိုပင် ရှက်ရွံ့သော အမူအရာဖြင့် ပြုံးသည်။ မနက်ပိုင်း တစ်ခေါက် တုန်းကတော့ မဒမ်လန်းနှင့် သူ့ အဖေတို့အလုပ်များနေသဖြင့် မည်သည့် ညွှန်သည်ကိုမှ လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်း မပြုနိုင်ဟု ပြောခဲ့ ၏။ ယခု တစ်ခေါက်တွင်ကော ဘယ်လိုများ ပြောလေဦးမည် နည်း။ မနက်က ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ပြောလိမ့်ဦးမည်လော။

အစေခံမကလေးနှင့် အတူ လျှောက်သွား နေခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်၏ မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။ လန်း တစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ့ကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိမ့်မည် ဟူသော ဖျော်လင့်ချက်ကြောင့် လန်းကို မျက်စိရှာနေခြင်းပေတည်း။ သို့သော်သူတို့နှစ်ယောက် ဝရန်တာအောက် ရောက်သွားချိန်အထိ လူရိပ် လူရောင်ကို မမြင်ရ။

အိမ်အတွင်းသက်ရောက်သောအခါ ပေါ်လစ်ရောင်တစ်ဖက် ဖိတ် တောက်နေသည့် ကျွန်းသား ကြမ်းပြင်ပေါ် လျှောက် သွားရသည်။ အိမ်အတွင်းရှိ အပြင်အဆင် အဆုံးအကျင်း

များသည် အရှေ့တိုင်း ဆန်သည်။ တစ်အိမ်လုံး၏ အထွတ်အမြတ်ပြုရာ အခန်းသည် ဘိုးဘွားဘီတင် ဝိညာဉ်များစင်ဖြစ်၏။ ထိုအခန်းထဲမှ ဝိညာဉ်အမည်များကိုရွှေစာလုံးများဖြင့် ရေးထားသည်။ စာရင်းများ၊ မှန်ဘောင်တပ် ဓာတ်ပုံများနှင့် အပွေးတိုင် စင်များကို အပြင်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

အစေခံတစ်ယောက်သည် သန့်စင်လတ်ဆတ်သော သစ်သီးများနှင့် ပန်းများကို လှလှပပ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်၍ ကပ်လှူပူဇော်လျက် ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့အား အစေခံမကလေးက လက်ဖက်ရည်ပွဲ တည်ခင်းရန် အသင့်ပြင်ထားသည့် အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး နေရာ ချထားပေးခဲ့သည်။ သူသည် အခန်းထဲ၌ မိနစ်ပေါင်း အထော်ကြာမျှ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုသည် တစ်အိမ်လုံးကို လှမ်းခြုံထားသည်။ သူသည် လန်း ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်ရင်း စိတ်ထဲတွင် တထင့်ထင့်ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ဟန္တု ဝင်မှ မီးရထားစီး၍ လာခဲ့ရသည့် ငါးရက်ခရီးသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် နှေးကွေးလှချေသည်။ ဆိုင်ဂိုသို့ ရောက်သည့် အခါတွင်မူ သူသည် ကြိုတင်၍ ချိန်းဆိုခြင်း အသိပေးခြင်း မပြုဘဲနှင့် လန်းတို့ အိမ်သို့ ဘန်း၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အစေခံမကလေးက ဆီး၍ထားလိုက်သဖြင့် ပထမတစ်ခေါက်တွင် သူသည် တပ်လန်၍ ပြန်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် အစေခံမကလေးကပင်နေ့ခင်းတစ်ခေါက်ဖြန်လာခဲ့ဖို့ အတိအကျ ချိန်းလိုက်သဖြင့် သူ့မှာ အချိန်မကျမီ အတွင်းများစွာမှပင် စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဤကြားထဲမှပင် ဓားပေးကန်သေး၌ ဂျက်ဒီပရော့စ်နှင့် ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့ရသော စကားများသည် သူ့ စိတ်ကို များစွာ အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဂျက်ဒီပရော့စ်နှင့် ဆုံမိခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူလိုချင်နေသော သမိုင်းကြောင်း ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို တစ်နေ့တည်းနှင့် အမြန်ဆုံး ပြီးစီးသွားအောင် တက်သုတ်ရိုက်၍ လုပ်ကိုင်ပြီး မိရာ ရရာ ပထမဆုံး မီးရထားဖြင့် တောင်းပိုင်းသို့ ပြန်နိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ့စိတ်သည် သူ့အတွက် အလားအလာမကောင်းသော အတွေးများ၏ ရစ်ပတ် ဖွဲ့နှောင်မှုကို ခံလာရသည်။ အကျိုးနှင့် အကြောင်း ဆက်စပ် စဉ်းစာ လိုက်သည့်အခါတိုင်း ဟွေးမြို့၌ သူ့ရရှိ ခံစားခဲ့ရသော သာယာမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုများသည် တည်တံ့ခိုင်မြဲမည် လက္ခဏာမရှိ အခြိမ်းအခြောက် ခံနေရသလို ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

လန်းကိုလက်ထပ်ပြီး ပို၍လုံခြုံသော၊ သူနှင့်ပို၍ အသိအတွေးများသော ရေမြေဒေသသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိုသည့် ဆန္ဒသည် သူ့အဖို့ အစုံအလင်မီးကြီးသော စိတ်ကူးယဉ်မှု တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ အနီးထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ လန်း၏ အဖေနှင့် ထေးပြောရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော

ဂျိုးဇက်သည် အဆုံးအဖြတ်ပေးတော့မည့် အချိန် နီးကပ်လာ
နေပြီကို သိနေသည်။ သူ့လက်ဖဝါးများသည် ချွေးများဖြင့်
အစိုပြန်လျက်ရှိလေသည်။

ရောက်တတ်ရာရာများကို တွေးကာ စိတ်ပျံ့လွင့်နေသော
ဂျိုးဇက်သည် အခန်းတံခါးဝမှ အသံမပြုဘဲ ဝင်လာကြသည့်
လန်းနှင့် ထရန်ဗန်ဟွားတို့ သားအဖကို မမြင်။ အနက်ရောင်
ပိုးအင်္ကျီကိုဝတ်၍ ဦးထုပ်အနက်ကို ဆောင်းထားသော ထရန်
ဗန်ဟွားက ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍ နှုတ်ဆက်ခါမှပင် ဆူ မြင်
သည်။ သူသည် ထရန်ဗန်ဟွားကို ပြန်၍ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ရန်
ထိုင်နေရာမှ ကသောကပျော့ ထရံသည်။ ထရန်ဗန်ဟွား၏
နောက်တွင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာဖြင့် ရပ်နေသည့် လန်း။
သူ့အဖေ၏ ဘေးနားမှ ကုလားထိုင်တွင် နေရာယူသည့် အခါ
ကျမှ ဂျိုးဇက်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

‘ဟန့် ဝှင်ကိုသွားပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်
လို့ မင်းစိတ်တိုင်းကျ အောင်မြင်တွေ့ ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်’ ထရန်ဗန်ဟွားက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြုံး၍ ပြင်သစ်
ဘာသာစကားဖြင့် မေးသည်။ ပြင်သစ်စကားပြောပုံမှာ မသိ
မသ၊ သို့သော်လည်း ဟန့်အမူအရာကတော့ အတော်ကြီး အား
စိုက်၍ ဟန့်လုပ်ထားရသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်ကို ဂျိုးဇက်
သတိထားမိသည်။

‘နှစ်ပတ်တည်းနဲ့ ပြီးအောင်လုပ်ရတာဆိုတော့ သိပ်ပြီး
အချိန်နည်းပါတယ်၊ ဟန့် ဝှင်ဟာ မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့
မြို့တစ်မြို့ပါ’

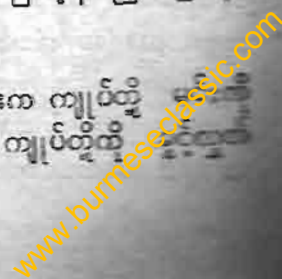

အာနမ် အမျိုးထားကြီးက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေ
ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဂျိုးဇက်သည် လန်း၏ မျက်နှာကို
တစ်ချက်မျှ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူနှင့်လန်းတို့ ကွဲကွာ
သွားကြရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ အကယ်၍ ကွဲကွာနေရသည့်
အတွက် သူ ခံစားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာမျိုးကို လန်း ခံစားခဲ့ရ
သည် ဆိုဦးတော့၊ ထိုဝေဒနာ၏ အရိပ်လက္ခဏာကို သူ့အဖေ
ရှေ့တွင် ဖော်ပြလိမ့်မည်မဟုတ်။

လန်း ဝတ်ထားသည်မှာ အညိုရောင် ပိုးသားဝတ်စုံ ခပ်
မှိုင်းမှိုင်း ပြောင်ဖြစ်သည်။ အလှအပကို အလေးပေးထား
သည့် မွမ်းမံခြယ်လှယ်မှုဟူ၍မရှိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုလို
ရွံ့ခြောက်ရောင် ပေါက်နေသည့် ညှိမှိုင်းမှိုင်း ဝတ်စုံသည် ဂျိုး
ဇက်၏ မျက်စိအမြင်တွင် လန်း၏အလှကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်
ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူ့မျက်လုံးများ၏ အကြည့်သည် သူ့အပေါ်၌သာ တရစ်
စဲစဲဖြစ်နေမှန်း လန်းသိနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သို့သော်
လန်းသည် သူ့ကို တစ်ချက်ကလေးမှ ပြန်၍ ကြည့်ဖော်မရ။
သူ့အကြည့်ကို သူ့အဖေပေါ်၌သာ စူးစိုက်ထားသည်။ ရေနံ
သာ ဖြစ်ပြင်ထက်၌ အမှတ်မထင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်နယ်ကျွ
မူသည် သူ့စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲ၌ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်
တစ်ခုမျှား ဖြစ်နေလေခရာ့သလား။

‘မင်း အလျင်တစ်ခေါက် လာတုန်းက ကျုပ်တို့
လက်ခံပြီး မတွေ့နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီအတွက် ကျုပ်တို့ကို

၂၅၈ မောင်တွန်းသူ

ပါ မွန်စီယာရှားမင်း' ဟု ထရန်ဗန်တွားက လေသံအေးအေး ဖြင့် တောင်းပန်စကားဆိုသည်။ 'ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးမေလိလ် ဒီဗရော့စ်ရဲ့ ဖခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် ကြေကွဲဝမ်းနည်း စရာ ကောင်းတဲ့ သတင်းတစ်ခု တွေးမြို့က ရောက်လာလို့ပါ။ အဲဒီသတင်းအတွက် ကျုပ်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြရပါတယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်လဲ စိတ်ထိခိုက်နေလိမ့်မယ် လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်'

'ဘာသတင်းပါလိမ့်' ဂျိုးဇက် တစ်ကိုယ်လုံး တောင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ထရန်ဗန်တွား၏ မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အငွေ့ ထင်ဟပ်လာသည်။ 'ခွင့်လွှတ်ပါ မွန်စီယာ ရှားမင်း၊ ကျုပ်က မင်း ကြားပြီးပြီ ထင်မိတဲ့အတွက်'

'ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ'

'မနေ့ညက ကွန်မြူနစ် လူသတ်သမားတွေက ဗိုလ်ကြီး မေလိလ် ဒီဗရော့စ်ရဲ့ အဖေကို သတ်ဖြတ်ပစ်ကြပါတယ်' ထရန် ဗန်တွား၏ မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ ဖြစ် သွားသည်။ 'အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပြီး အင်မတန်မှ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုဖြစ်တဲ့အတွက် ဂုဏ် သိက္ခာ မြင့်မားတဲ့ အာနမ်လူမျိုး အားလုံးအတွက် အကြီး အကျယ် အချက်ရစေခဲ့ပါတယ်'

လန်းသည် ကြမ်းပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ မှာလည်း သွေးရောင် မရှိ။ ထိုအခိုက်တွင် အစေခံမကလေး ဝင်လာပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်း ထကာ လက်ဖက်ခြောက် နဲ့ သင်းပျံ့နေသော ရေနှေးအိုးများကို ထိုင်နေသူများဘေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးစီပေါ်သို့ လိုက်ချပေးသည်။

'သူ ဘယ်လို အသတ်ခံရတာလဲ' ထိတ်လန့် အံ့ဩသော အသံဖြင့် ဂျိုးဇက်က မေးသည်။

'သူ့အိပ်ရာထဲမှာ သေနတ်နဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာအပစ်ခံ ခဲ့ရပါတယ်၊ ခုခံတွန်းလှန်ထားတဲ့ ခြေရာ လက်ရာ မတွေ့ကြရ တွား၊ သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မော ကျနေတုန်းမှာ လူသတ် သမားတွေက အခန်းထဲ တိတ်တိတ် ဝင်လာပြီး သွေးအေး အေးနဲ့ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

ဂျိုးဇက်သည် 'အလွန် ထိတ်လန့် အံ့ဩသော မျက်နှာထား ဖြင့် ထရန်ဗန်တွားကို ကြည့်နေမိသည်။

'ကျုပ်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် ဒီသတင်းကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေကြရပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗိုလ်ကြီး ဒီဗရော့စ်က ကျုပ် သမီး လန်း အပေါ်မှာ သူ ထားနေတဲ့ သဘောထားကို ဖွင့်ပြောတာ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ပဲ နှိပ် ခံခဲ့ရတယ်၊ သူ့ အဖေဟာ ကျုပ်တို့ မိသားစု နှစ်စု မကြာမှ ပေါင်းစည်းမိတော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မသိခဲ့ဘူးဆို အခုလို သေရတာပါ'

ထရန်ဗန်ဟူးက ဂျိုးဇက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ငဲ့၍ အငွေ့ထထောင်းထောင်း ထနေသော ရေနွေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေသည်။

ဖခင်ဘေး၌ ထိုင်နေသော လန်းသည် မလှုပ်မယှက်။ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ မျက်လုံးအစုံကို ကြမ်းမြင်ပေါ်၌ စူးစိုက်ထားသည်။ တစ်ဖက်သော လက်ချောင်းများသည် အင်္ကျီမှ ထွက်နေသည့် ချည်စ တစ်စကို အမှတ်မထင် ဆွဲနုတ်နေသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာပြောရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’ ဟု ဂျိုးဇက်က ကြေကွဲသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် အနေနဲ့ ပေါ့လိနဲ့ လန်းတို့၍ မင်္ဂလာသတင်းအတွက် ဝမ်းသာ ဝကား ပြောရမယ့် အချိန်မျိုးမှာမှ အခုလို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စရာ တောင်းတဲ့ သတင်းကို ကြားရပါတယ်’

သူသည် ကျက်ကျက်ဆူနေဆဲ ဖြစ်သော ရေနွေးကို တစ်ငုံနှစ်ငုံမျှ သောက်နိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော် ရေနွေးပန်းကန်လုံးကို ကိုင်ထားသည့် လက်က တုန်လှုပ် နေသဖြင့် ပြန်ချထားလိုက်ရလေသည်။

‘ဂျက်ဒီပရော့စ်ရဲ့ဈာပန အခမ်းအနားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်မိသားစုနဲ့ အတူတူ တက်ရပါလိမ့်မယ်မုန့်စိယာဇွားမင်း၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းရဲ့ သမိုင်းသုတေသန လုပ်ငန်းမှာ ကျုပ်တို့ညီနောင်ဖို့ အချိန်မရတော့ပါဘူး’

သူသည် သူ့သမီး လန်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘မင်း ကနေ့ ကျုပ်ဆီ လာတာဟာ သမိုင်းကြောင်း ဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေကို မေးမြန်း လေ့လာဖို့လို့ သမီးလန်းက ကျုပ်ကို ကြိုတင်ပြီး အသိပေးထားပါတယ်’

ဂျိုးဇက်က လန်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း ကြည့်သည်။ လန်းက တော့ ဦးခေါင်း ဝိုက်ဆိုက်ချကာ သူ့ ရင်ခွင်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ဂျိုးဇက်၏ ရင်ထဲတွင် နာကြည်းသောစိတ် ချတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စားပွဲငယ်များကို ကန်ကျောက် ပစ်ပြီး တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ထိုင်နေကြသည့် အာနမ် အမျိုးသား ကြီးနှင့် သူ့သမီးအပေါ် ဒေါသုပုန် ထပ်ပစ်လိုက်ချင်သောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အာနမ် လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ ထုံးစံတွေက ဘယ်လောက်ပဲ တင်းကျပ်ပေမယ့် ခင်ဗျားသမီးနဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကတည်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်လွန်လွန်းလို့ အလွန်အကျွံ တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ ဟု အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ဟစ်ပြီး သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး ကို အရွက်ခွဲပစ်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

အမှန်တော့သူနှင့်လန်းတို့သည်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ဆဲဟု သူယုံကြည်ဆဲ ဖြစ်သည်။ လန်းကို သူနှင့် လက်ထပ်ရန် အမေရိကသို့ ခေါ် သွားရန် ဆန္ဒပြင်းပြဆဲ

ဖြစ်သည်။ လန်းသည် ပေါလ်ဒီပရော့စ်ကို လုံးဝချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့သည် မဟုတ်။ ပြင်သစ် အလိုတော်ရိ ဖခင်၏ အလိုကို လိုက်၍ မချစ်မနှစ်သက်သော ပြင်သစ် တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ လန်းကို သူ ခွင့်မပြုချင်။

သူသည် အခန်းထဲ၌ ခင်းကျင်းထားသည့် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများကို ကန်ကျောက်ပစ်ချင်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ကြွ ရေနှေးအိုးများနှင့် ပန်းကန်များကို ထုခွဲ ဖျက်ဆီးပစ်ချင်သည်။ ပြီးတော့ လန်းကို အတင်းချုပ်ကိုင်ပြီး ဤ အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားချင်သည်။ သို့သော် အလွန် တည်ငြိမ် ခန့်ညားသော ဣန္ဒြေဖြင့် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍ မိမိအား လှမ်းကြည့်နေသည့် ထရန်ဗန်ဟွား၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာသည် မိမိအား လှုပ်ချင်သလို မလှုပ်နိုင်အောင် ဟန့်တားထားနေသည့် နှယ်ရှိသည်။

‘မိုလ်ကြီး ဒီပရော့စ် အခု ဆိုင်ဂုံမှာ ရှိပါသေးသလား’ နောက်ဆုံးတွင် ဂျိုးဇက်က မေးသည်။ ‘ကျွန်တော် သူ့အဖေ အတွက် ဝမ်းနည်းစကား ပြောချင်လို့ပါ’

‘သူ့အဖေ ဈာပန ပြင်ဖို့ ဆင်ဖို့အတွက် ဟေးမြို့ကို ထွက်သွားပါပြီ’ ဟု ထရန်ဗန်ဟွားက ဖြေသည်။ ‘ဒါပေမယ့် မင်းမှာချင်တာရှိရင် မှာပါ။ ကျုပ် ပြောပေးပါမယ်’

ဂျိုးဇက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အဖေ တစ်လှည့် သမီး တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ လန်းကတော့ သူ့ အကြံကို ရင်

ဆိုင်ခြင်း မပြု။ လွဲဖယ်သည်။ ‘သူ့ အဖေ ဆုံးကြောင်း ကြားရလို့ ကျွန်တော် အမျှားကြီး စိတ်ထိခိုက်နေတယ်လို့ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပေးပါ’ ဟု ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် ဟန္တိုင်က ပြန်မလာခင် တစ်ရက်မှာ မွန်စီယာဂျက်ဒီပရော့စ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် စာတစ်စောင် ရေးမယ်ဆိုတာ လဲပေါလ်ကို ပြောပေးပါ’

‘စိတ်ချပါ၊ ပြောပေးပါမယ်’

ထရန်ဗန်ဟွား၏လေသံသည် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ သွက်လက်တက်ကြွပြီး အလုပ်သဘော ဆန်လွန်းသည့်လေသံ။

‘ကျုပ်သမီးက မင်းကို ပြောပြထားပြီးရောပေါ့၊ သူ့အစ်ကို ကင်မ်ဟာ ဘော်ရီဗစ်အဖွဲ့နဲ့ လူသိရှင်ကြား ဆက်သွယ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့အောင် လုပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကြောင့် ကျုပ်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခဲ့ကြရပါတယ်။ အခုလို ကုန်မြူနှစ် လူသတ် သမားတွေက မွန်စီယာ ဂျက်ဒီပရော့စ်ကို သတ်လိုက်တာဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ ခိုင်မာတောင့်တင်းမှုကို ခြိမ်းခြောက်လိက်တာပါပဲ။ ဒီအဖြစ်ကို သင်ခန်းစာယူပြီး ကျုပ်တို့ အားနစ် ချိုးချစ်ခေါင်းဆောင် အားလုံးဟာ အာနမ်နိုင်ငံကို ကာကွယ်စောင့်ရွှောက်ပေးနေတဲ့ ပြင်သစ်တွေအပေါ်မှာ အစွမ်းထက် တစ်ဆတိုးပြီး ကျေးဇူးသိဖို့နဲ့ သစ္စာစောင့်သိဖို့ မျိုးရေကန်လာပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်...’

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအရေးကိုစုတို့ကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစား
တော့ဘဲ ဂုဏ်သရေရှိ ပြင်သစ်မိသားစုတစ်စုနဲ့ ကျုပ်ရဲမိသားစု
သွေးသားတော်စပ်ရမှာကို အများကြီး ဝမ်းသာနေပါတယ်

ထိုစကားများကို ပြောနေခိုက်တွင် ထရန်ဗန်ဟွား၏
အကြည့်သည် ဂျိုးဇက်၏မျက်နှာပေါ်၌ စူးစိုက်ထားသည်။
သူ၏အကြည့်နှင့် ပြောပုံဆိုပုံ ဟန် အမူအရာတို့သည် ဂျိုးဇက်
အဖို့ သံသယမကင်းစရာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ယနေ့ ဤအိမ်သို့
အလည်ရောက်လာသည့် အကြောင်းရင်းအမှန်ကို သိနေသည့်
သဘော ရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။

‘မင်းလဲ ကံမကောင်းဘူး မွန်စီယာရှားမင်း’ဟု ထရန်ဗန်
ဟွားက ဆက်ပြောသည်။ ‘အခု လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီး ပေါ်
ပေါက်လာတဲ့အတွက် ဟွေးမြို့ ဘုရင့်ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦး
အနေနဲ့ ကျုပ်မှာ တာဝန်အရ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိလာ
တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းနဲ့ အချိန်ကြာကြာထိုင်ပြီး စကား
စမြည် ပြောချင်ပေမယ့် ပြောဖို့အချိန်က များများမရဘူး၊
မင်း အမေရိက ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မင်းအဖေ့နဲ့ မင်းမိသားစု
ကို ကျုပ်က သတိရတယ်လို့ မှာလိုက်ကြောင်း ပြောပြပေးပါ’

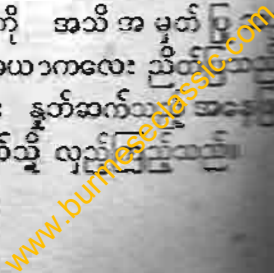
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ထရန်ဗန်ဟွားသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်
၏။ အခန်းထဲမှထွက်သွားရန် ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်မှာ သိသာ
ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ဤတခက်အချိန်ကလေးတွင် ဂျိုးဇက်၏
စိတ်ထဲတွင် လန်းတစ်ယောက် သူနှင့် စကားပြောရန် ခဏ

တစ်ဖြုတ် နေရစ်ခဲ့လိမ့်ဦးမည်ဟူသော အထင်ကလေး ကပ်
လာသေးသည်။ သို့သော် ထရန်ဗန်ဟွားက ကုလားထိုင်တဲ့
ထိုင်မြဲတိုင်း ထိုင်နေသေးသော သူ့သမီး၏ပခုံးကို လှမ်းကို
လိုက်သည်။ ‘သွားကြစို့’ဟု အချက်ပြခြင်းဖြစ်သည်မှာ
သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိ။ လန်းကလည်း သူ့အဖေ၏ဆန္ဒကို နာခံကာ
ထိုင်ရာမှ ထသည်။

ဂျိုးဇက်သည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကဲ့ ထိုင်ရာမှ ရေ
ယောင်ပြီး ထရပ်သည်။ သူသည် လန်း၏မျက်နှာကို စူးစူးရှ
ကြည့်သည်။ သူနှင့် လန်းတို့၏ကြားတွင် ကာရံထားသည့်
မမြင်နိုင်စွမ်းသော အတားအဆီးကြီးကို ကျော်လွန်၍ မရနိုင်
တော့သည့်အဖြစ်ကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်း အံ့ဩခြင်းနှင့် ယူကျူ
မရဖြစ်ခြင်း စသော ခံစားမှုများသည် သူ့ရင်တွင် ပြင်းစွာ
ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

‘ကျွန်တော် မနက်ဖြန် မိရာသတော်ာနဲ့ ပြန်ပါတော့မယ်
ဂျိုးဇက်က သူ့စိတ်သူ ချက်ချင်း ပိုင်းဖြတ်ပြီး ပြောသည်
‘ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် အားလုံးကို အခုတစ်ခါတည်း
နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်’

ထရန်ဗန်ဟွားက သူ့စကားကို အသိအမှတ်ပြု
သဘောဖြင့် ဦးခေါင်းကို အသာအယာကလေး ညိတ်ညိတ်
ထို့နောက် ဂျိုးဇက်ကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့်
ပြုံးပြနေသော သူ့သမီး လန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သမီး လန်းတို့က မင်းအတွက် လမ်းခရီး မှာဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာနဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ပြန်ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် မှန်စိယာရှားမင်း၊ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကို နောက်တစ်ကြိမ် လာလည်ရင် ကျုပ်တို့အိမ်ကို ဝင်ပါ

သူသည် ဘေးသို့ဖယ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ စောစောက သူ့ကို ဤအခန်းထဲသို့ ပို့ပေးခဲ့သော အစေခံမကလေးသည် သူ့ကို ဂိတ်တံခါးဝသို့ ပြန်ပို့ရန် ရောက်လာလေပြီ။

ဂျိုးဇက်သည် နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းအနေဖြင့် လန်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း လန်း၏မျက်လုံး များထဲတွင် ပြောင်းလဲသွားသည့် အရိပ်အငွေ့ မမြင်ရ။ စောစောကအတိုင်း ဘာခံစားမှုမှ မရှိသလိုပင် ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက် သည် စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခကို ပြင်းထန်စွာခံစားရင်းအခန်း ထဲမှ ထွက်ခွာသည်။ ပြီးတော့ အစေခံမကလေးနောက်မှ လိုက် ပါသွားလေသည်။

ဂျိုးဇက် လိုက်ပါသည့်သဘောသည် ဆိုင်ဂျုံမြို့တော် ဆိပ်ကမ်းမှ နောက်တစ်နေ့နံနက် အချက်တက်တွင် ထွက်ခွာသည်။ ဂျိုးဇက် သည် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှရပ်ကာ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်း ကြီး၏ စုလစ်မွမ်းချန်အထွတ်များကို သူ့မျက်စိ အောက်မှ မပျောက်မချင်း မျှော်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ကြီး၏ အမြင့်ဆုံးသောအပိုင်းများကို သစ်ပင် ဝါးပင်များက ကွယ်သွားခါမှပင် သူသည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ပြန်ကာ အိပ်စင် ထက်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ သူ့ဦးခေါင်းထဲတွင် စိတ်အား လျော့ခြင်းတည်းဟူသော အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုး လျက်ရှိ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ခွန်အားဟူ၍ တစ်စက်တလေမျှ ပင် မကျန်တော့သည့်နယ် ခံစားနေရသည်။ အပြင်ဘက်တွင်မှ အလင်းရောင်သည် ငယ်တော်စီ၏မျက်လုံးထက်သို့ ဖြည်းဖြည်း ချင်းဖြန့်၍ ကျလာသည်။ ထိုအခါ သူ့အသံများ၏ စိမ်းမြ သောအရောင်သည် ပို၍ တောက်ပလာသည်။ သူ့ရဲ့ ပီပြင် ထင် ရွားလာသည်။

ဂျိုးဇက်အဖို့တော့ ဤမြေသည် စွဲမက်စရာလည်း ကောင်း ၏။ ကြောက်ရွံ့စရာလည်း ကောင်း၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤမြေ သည် သူ့အသိအာရုံအတွင်းမှ ဝေးရာသို့ ခွာထွက်စ ပြန်သည့် သဘောသည် အပြောကျယ်လှသော ပင်လယ်ပြင်သို့ ထိုးထွက် ရန် အားယူ၍ ရွန်းကန်လှုပ်ရွားလျက်ရှိ၏။

ဤအခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်၏စိတ်တွင်း၌ သူသည် ကွေ့ကွေ့
ကောက်ကောက်နှင့် အလွန် နက်ရှိုင်း ကျဉ်းမြောင်းလှသည့်
အစိမ်းရောင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်း၌ အသစ်တစ်ဖန်
ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်း ခံ လိုက် ရ သည့် လူသစ်တစ်ယောက်
သဖွယ် ခံစားနေရလေသည်။

စတုတ္ထတွဲကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုပါရန်။